

ABDULLAH ÖCALAN

NASIL SAVAŞMALI? (Halk Savaşı ve Ordulaşması Üzerine) Cilt I

BİLİM AYDINLANMA YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Önsöz

ORDULAŞMA BİR SINIF BİR ULUS MÜCADELESİDİR

Komutan İnsan Seçkin İnsandır Birliğin Ruhudur
İyi Verilmiş Bir Ordu Sözü Başlangıç İçin Çok Önemlidir
Eleştiri Sorunlara Daha Gerçekçi Yaklaşmak İçindir

ORDULAŞMA SİYASETİN EN YOĞUNLAŞMIŞ İFADESİDİR

Ordu Kişiliği Kusursuz Çalışma İsteyen Kişiliktir

PKK SANILDIĞINDAN DAHA FAZLA KAZANMASINI BİLEN BİR HAREKETTİR

Askeri Kişilik Kendine Hakimiyet İsteyen Kişiliktir
Ordulaşma Dev Bir Özgürlük Hamlesidir
Savaş Asırlık Sorunların Çözümünde En Temel Araçtır

DEVİRİM EN YAKICI SÖZ VE EYLEMDİR

Ordu İlkesi Tek Yaşam İlkesidir

SAVAŞI GELİŞTİRMEK ÖZGÜR YAŞAMI GELİŞTİRMEKTİR

Her Aşamının Yerine Getirilmesi Gereken Görevleri Vardır
Özel Savaşın Başarısızlığı Bin Yıllık Egemenliğin Yerle Bir Olmasıdır
Bizim Savaşımız Düşmanın Özel Savaşına Karşı Devrimci Bir Özel Savaştır
Sağlıklı Bir Planlamaya Ulaşabilmek Sağlam Bir Hedefler Sistemiyle Mümkündür
Vuruş Tazına Ulaşan Kişilik En Yoğunlaşmış Askeri Kişiliktir

HALK SAVAŞININ TERMİNOLOJİSİNDE ZAFER VARDIR

PKK'nin Üstlendiği Sorumluluk İnsani Bir Varlık Sorunudur
Her Şeyin Kaderi Bu Savaşın Başarıyla Verilmesine Bağlıdır
Savaş Ciddi Kişiliklerin İşidir
Halk Savaşı En İyi Okuldur

ÇOK SOYLU BİR YAŞAM UTKUSUNUN SAVAŞIMINA YETERLİ OLMAYA ÇALIŞIYORUM

Doğru Tazımız Gelişmenin ve Etkinleşmenin Kaynağıdır
Yaratılan Değerlerin Korunması Büyük Bir Savaşım Gerektirir
Savaşçı Yaşam Anı Anına Olursa Kurtarır
Savaşçılıkta Çaresizlik Olmaz
PKK Savaşçılığı Büyük İddia ve Yiğitliktir

DEVİRİMCİ EMEK VERİLMEYEN HİÇ BİR GELİŞMEDEN BAHSEDİLEMEZ

Tarih Bir Yerde Olup Bitenin Bizde Yoğunlaşmış İfadesidir
Kürd'ün Kendine İhanet Tarihini Özgürlük Tarihine Çevirdik
Savaş Gerçeğimiz Özel Savaşa Karşı Yürütülen Mücadele Gerçeğidir

ORDULAŞMA FIRSATINI YAKALAMAK KURTULUŞ İMKÂNINI YAKALAMAKTIR

İlk Defa Kendimiz ve Yaşamı Kazanmak İçin Ordulaşıyoruz

TEMEL TAKTİK GÖREVLER TAKTİK KOMUTANLARIN SORUNLARIDIR

Ordu Kişiliği Morali Yüksek Kararı Keskin Kişiliktir

BİZ HER ZAMAN UMUT HAREKETİYİZ, BAŞLANGIÇ HAREKETİYİZ

Yetkin Komutanlaşma Yaratıcı Askeri Çabayla Gelişir
Tazda Tempo Öngörü Yaratıcılık Şarttır
Siyasileşmeyen ve Örgüt Geleneklerini Geliştirmeyen Gelişemez
Çözümlenen Tarihi Olduğu Kadar Bir Gelecektir

TALİMATLAR

Önsöz*

Savaşla Kendini Yaratmak, Ama Nereye Kadar?

Anadolu ve Mezopotamya topraklarından Ortadoğu'nun kutsal diyarlarına doğru devrimci çıkış, tarihsel örnekleri çağrıştırmaktadır. Gerçekleştirilen, bir etnik grup veya kavimsel çıkış değildir; çağın devrimci ideolojisi olduğuna inanılan bir yüklenimle kendini yeniden yaşamsallaştırma deneyimidir. Köleliğin her biçimi reddediliyor, özgürlüğe alabildiğine kulaç atılıyordu. En zor koşullarda ve devrimci zorun ebeliğiyle yeniden doğuş için seçilen alan, dünyanın en uygun yerlerinin başında gelmektedir. Tarihte mayalanan ve oradan dünyaya yayılan inanç tohumları gibi bir çekirdek olmanın misyonu tüm kişiliği kapsamış bulunmaktadır. Ulusal, sınıfsal kültürel, ideolojik ve siyasal özellikler başta olmak üzere, tarihsel ve çağcıl özelliklerin en başta gelenleri hamur gibi bir arada yoğrulmakta, bir ana hücre haline getirilmekte ve güçlü özgür ifadeyle yeniden doğuş için her tür çaba bir rahip-mümin kutsallığıyla yerine getirilmektedir. Sanki Hz. İbrahim'in yol arkadaşıymışım gibi çadır açmaya çalışıyorum. Hz. Musa gibi, yola gelmekte inat eden lanetli kavmi ikna etmek için, zihnin gücünü sonuna kadar açıyorum. Aziz Paul gibi her tarafa inanç temsilcileri yoluyorum. İnsanlık vicdanını elden bırakmamak için, peygamber tarzına yaklaştıkça yaklaşıyorum. Kuşkulu olduğum 20. yüzyıl gerçeklerine yenik düşmeyecektim. İnsanlık ruhunu ona teslim etmeyecektim. İsyen köklüydü, tarihsel örneklere yarasır cinstendi. Dar bir ulusallığın çok ötesinde, insanlık adına bir umut olmanın sorumluluğu da elden bırakılmıyordu. Özce reel dünyaya inanılmıyor ve teslim olunmuyordu. Gerçeğe, adalete ve güzelliğe dayanması gereken yeni ütopyanın peşinde hiç yılmadan koşuluyordu. Çağın materyalist güçleri ne kadar ezici de olsa, yeni Ortadoğu ütopyacılarını yaratmak, hepsine inat bir gerçek oluyordu.

1979-1999 yılları arasında Ortadoğu'da fiilen yürüttüğüm çalışmaların bir bilançosunu çizmem zordur ve gerekli de değildir.

İlerde tarih eldeki zengin materyallere dayanarak gerçek bir bilançoyu çizebilecektir. Duruşumun temel çizgilerini çözümlmek daha öğretici olacaktır,

a- Özgürlük iradesi esir edilmemeli ve çarpıtılmamalıdır.

Ortadoğu'da sadece siyasetin yolları değil, ideolojinin yayılış kanalları da labirentlidir. Şaşırmandan çıkabilmek büyük yetenek ister. Bu gerçeklik ta Sümer Zigguratlarıyla Mısır Piramitlerinin şaşırtıcı yolları çizildiğinden beri böyledir. İdeolojiler ve politikalar şaşırttığı ölçüde başarılı olabilmektedir. Dolayısıyla Ortadoğu'ya çıkmak ve siyaset yapmaya çalışmak, zikzakları sınırsız bir labirente girmeye benzer. Labirent sisteminin özü kişiyi şaşırtıp kendine bağlamaktır. Sümer ve Mısır rahipleri tüm güçlerini ellerindeki adayları şaşırtıcı denemelerden geçirmekten alırlardı. Daha sonraki tüm despotik iradeler de bu yöntemleri taklit ederek önüne çıkan herkesi şoke edip etkileri altına alırlardı. Bu bir nevi boyun eğdirme terbiyesidir. Envai türden bir bahçede gezdirilirken de hedef budur. Cehennemlik bir uygulamadan geçirilirken de sağlanmak istenen, farklı veya özgür iradeleri kırmak veya boyun eğdirmektir. Ortadoğu'da siyasal yönetimin gen yapısı böyle döşenmiştir.

Türkiye Cumhuriyetinin yaptığı kaba ve sert yöntemle iradeyi yok etme, Ortadoğu'da daha yumuşak, aldatıcı ve ince tüccar hesabıyla yürütülmektedir. Dolayısıyla 'özgürlük alanına çıkış yaptık, kurtulduk' demek, kendini aldatmaktır. Avrupa'ya çıkışlar için de bu böyledir. Oraya çıkış aldatıcı bir özgürlük duygusu verir, ama daha derin ve hastalıklı bir kişiliği tümüyle kuşatmış olarak kalanların başına bela eder.

Ortadoğu'da özgürlük iradesini yitirmemek için çok çaba harcadığımı belirtmeliyim. Milliyetçiliğin en çok gelişmiş olduğu bölgede, çağdaş demokratik bir çerçevede ilişki aramak bile boşuna bir çabadır. Dayatılan, arkasında kendi klan ve kabile çıkarları başta olmak üzere çağdaş bir aşiretçiliktir. Ne kadar süslü kelimelerle ifade edilse de, milliyetçilik aşiret şovenizminin gelişmiş bir biçimidir; onun daha da büyütülmüş ve siyasallaştırılmış ifadesidir. Bu da dar görüşlülük ve kendinden başkasını görmemektir. Böyle olunca, senin özgür iradeni kendileri için hep tehdit olarak görürler.

Diyebilirim ki, benim için en zor olanı, özgür irademi, dolayısıyla yoldaş adayların çok taze olan özgür niyetlerini korumaktı ve bu en temel sorun olmuştur. PKK'liler ve dostlar bunun ne anlama geldiğini halen anlamaktan uzaklar. Bu yüzden de dar ve tekdüze kalıyor, hep basit taktiklerin kurbanı olmaktan kendilerini alıkoyamıyorlar. Pratik katkılarının çok üstünde en çok değer arz eden çalışmam, gerek kendi içinde ve gerekse çevrede özgürlük iradelerinin sayıları çok olan aldatıcılar tarafından istismar edilmesini önlemek olmuştur. Unutmamak gerekir ki, özgürlük ruhunu ve iradesini yitirdin mi, geride devletin de olsa yıkılmaktan kurtulamaz.

b- Özgürlük iradesini korumak, ideolojik bağımsızlık ve örgütsel güçlenmeyle mümkündür. Düşünme bağımsızlığını yitirenlerin ve örgütselliği elden bırakanların özgür iradelerinden bahsedilemez. Bunlar mutlaka bir yerlere bağlanacaklardır. Düşünce ve örgütlenme düzeninde boşluk varsa, karşıtları tarafından mutlak doldurulur.

Ortadoğu çalışmalarında düşünce esaretini ve örgütsüzlüğü yaşamamak için büyük mücadele verdim. Çoğu çıkış yapan kişide görülen bir an önce zorlukların yıldırıcı etkisinden kurtulmak için bireysel kurtuluş peşinde koşmak, önünde durulması güç bir eğilimdir. Bu eğilime düşmek, aslında değişik biçimde de olsa, çıkışın yüce anlamından ve özgür değerinden kopmanın başlangıcıdır. Ev-bark, çoluk-çocuk derken, geçim sorunları karşısında en olmadık yerlerde ve ellerde boyun eğmek işten bile değildir. Gerek Ortadoğu, gerek Avrupa bu yoldan binlerce devrimciye ve özgürlük savaşçısına mezar olmuştur. Savaşlarda kaybetmeyenler bu yolda şapır şapır dökülmüşlerdir. Bu tehlikeyi bildiğimden, en büyük uğraşım özgürlük iradesine sahip olanların düşünce gücüne ve örgüt disiplinine bağlı yaşamalarını sağlamaya çalışmak oldu; bunun için her şeyden fedakârlık yaptım. Diğer tüm örgütler neredeyse dağılıp unutulurken, PKK'nin halen büyük güçle gelişmesini sürdürmesinin ve yaratıcı dönüşümler yaşamasının temelinde bu çabalar yatar.

Şunun bilinmesini çok isterdim: Bir gencin, hele bir genç kızın özgürlük bilincini ve örgütsel yeteneğini geliştirmenin en zor, ama sonuç belirleyen çalışma olduğu kesindir; yeri gelmeden kendini feda etmek, çatışmalara girmek ve hamalca çalışmak, faydadan çok zarar getirir. Hele özgürlük iradesini güçlü kılan özgür bilinçle örgütsel yetenekleri hakim kılmadan, yürütülecek pratik çalışmalar çoğunlukla başa bela getirir. Bu yönlü çabalarım belirleyici olduğu halde, en az anlaşılan kısımlar olmuştur. Kürt kişiliği çalışma

* Sümer Rahip Devletinden Halk Cumhuriyetine Doğru kitabından alınmıştır.

deyince hep hamallığı hatırladığı için, özgür düşünmenin ve örgütsel yönetimin değerini fazla takdir edemez. Bu yönlü büyük bir irade savaşı yürüttüm. Bu savaş olmasaydı, her PKK'li çoktan şu veya bu gücün elinde ya basit bir hamal ya da işbirlikçi kılındığını bile fark etmeyen kendini kandırmış biri veya kendi içine mümince kapanmış bir zavallı olmaktan öteye gidemezdi. Beni tek bırakan da bu yönlü büyük inatçılığım olmuştur. Bana göre bu yönlü inat ve çabadan yoksun kalmak, en kutsal ve namus bilinen değerleri, örneğin eşini ve bacısını peşkeş çekmekten daha tehlikelidir.

c- Kürt kimliğini özgürlük temelinde savunmak da bu dönemin en zorlu çalışmalarından biri olmuştur. Sadece Türk resmi ideolojisinde değil, Arap ve Fars resmi ideolojilerinde de, Kürt bozulmuş parçalardan bir kısmı ifade etmektedir. Onurlu ve özgür bir Kürt kimliğiyle karşılarına çıkmak, düşmanca bir karşı koyuştan farksızdır. Yüzlerce yıldır inkar ettikleri, her türlü komploya reva gördükleri ve aşağıladıkları Kürt kimliğinin karşılarına özgürce çıkması kahredici gelmektedir. Dolayısıyla özgür Kürt kimliğinin tehlikeli olmadığını ve kardeşçe yaşamının bir gereği olduğunu onlara kabul ettirmenin büyük yetenek, sabır ve ustalık istediğini iyi anlamak gerekir. Ortadoğu halklar mozaiğinde Kürtlere de onurluca bir yer açmak çok zor olmuştur. Kürt işbirlikçilerinin en ucuz bir nesne gibi alışveriş konusu yaptıkları Kürt kimliğini layık olduğu şerefli yere getirmek, Ortadoğu'da yaptığım en zorlu çalışmam olmuştur. Bu konuda da PKK ve birçok dost olan ve olmayan Kürt çevresi, gelişmenin kendiliğinden sağlandığını sanmaktadır. Ortadoğu'da yalnız bırakılmam da Kürt onurunu yüksekte tutmakla yakından ilintilidir. Herkes uşak Kürt istemektedir. Bunu reddedince dışlanma, oyun ve komplolara katkı sunmalar peş peşe gelişebilmektedir. Kendi kişiliğimi özgür Kürt kişiliği ile özdeşleştirmem, tarihin ve çağın tüm tehlikelerini üzerime çekmek demektir. Kürt gerçekliğindeki lanetlilik, içerilmiş çok düşmanlık yaklaşımı yaka-cak niteliktedir. Onun için tarih boyunca özgür kimlikten çoğunlukla kaçınılmış ve işbirlikçilikte karar kılınmıştır. O da tehlikeli gelmişse, efendilerinin istediği her renge giren ev uşakları rolünü benimsemişlerdir. Bütün bu gelenekleri parçalamam, hatta onların üstünde bir özgür kimliği canlı tutmam, demokrasi, eşitlik ve özgürlüğü kendi kimliklerinde geliştirememiş yapılarda sürekli tedirginlikler ve rahatsızlıklara yol açmıştır. Benimle temsil edilen özgür kimliğin çıkarlarına olmayacağına hükmetmişlerdir. "Kişi olarak kaybettim, ama özgür Kürt halkı kazandı" derken bu gerçeği kastetmişim.

Ortadoğu'daki yaşam ve çalışmama öz gerçeklik açısından bakıldığında, en esaslı oluşumlardan biri de savaşan halk gerçekliğinin yaratılmasıdır. Türkiye koşullarında yaratılan ideolojik öz ve siyasi çizgi, ağır bir dogmatizmin etkisinde de olsa, ulusal sorunun çözümünde genel olarak bilimsel sosyalizmden etkilenip onu somut koşullarımıza uyarlamayı ifade eder. Burada önemli olan, reel sosyalist kalıp ve güçlere sığınmadan, kendi öz düşünce gücü ve pratik çabasıyla Kürt halkı için gerekli ideolojik sistemi oluşturmaktır. Bu görev, çokça ekşiği ve dogmatik yanları olsa da, esas olarak Türkiye'de bulunduğum dönem ve koşullar içerisinde başarılmıştır. Birçok genellemeyi içerse bile, siyasi çizgisi de sonuçta Kürt halkının ilk defa öz çıkarları temelinde, ona hizmet eden özgür iradesi biçiminde somutlaşmıştır. Yeni dönem Kürt Özgürlük Hareketinin önu aydınlanmış, yürüyeceği yol belirlenmiştir. 1980'e kadar ve PKK'nin 30 Temmuz 1980 Siverek-Bucak eylemiyle bu dönem doruk noktasına varmıştır. Bu, hem bir dönemin sonu, hem de yeni bir dönemin ilanı olarak da değerlendirilebilir.

Ortadoğu'da ise yaratılan, halkın iç ve dış baskı güçlerine, gerici ideolojik ve siyasi ilişkilere savaş yöntemiyle karşılık vermesidir. Kürt halkı ilk defa öz iradesi ve çıkarları tarafından belirlenen yolda, özgür yaşam hakkını elde etmek için önünde engel olan ne varsa üzerine yürüme ve savaşma kararına ve pratiğine girişmiş; kendisinin binlerce yıllık gerici düşünce ve alışkanlıklarıyla savaşmıştır. Özgür beynini ve kollarını yaratmak için bu savaş kaçınılmazdır. Neolitikten köleciliğe, feodalizm ve en son kapitalizme kadar tüm egemen sistemlerin bağrına yığıldığı köleleştirici tortulara saldırıp temizlemekten çekinmemiştir. Özgürlük için yapılması gereken, bir iç savaştır. Çok acı da verse, kangren olmuş yanlarını bu savaşla söküp atacaktır. Tarihte ilk defa sistemli ve kapsamlı olarak Kürt işbirlikçilerinden kaynaklanan her tür uşaklaştırıcı, gerici ve aydınlanmaya fırsat vermeyen ideoloji ve pratik bağlar yıktırılmıştır. Bu savaş verilmeden ve sınırlı da olsa başarılmadan, dışa yönelik özgürlük savaşının sonuç alması mümkün olmamaktadır. Bucak eylemiyle kanıtlanmak istenen de bu gerçekliktir. PKK'nin içindeki çeteleşmeyle ilkel Kürt milliyetçisinin açtığı karşı savaş da yine bu gerçeklikten kaynaklanır. Özgür halk iradesinin ortaya çıkmaması ve çıkmışsa bastırılması için bu güçlerin bu kadar acımasız yüklenmesi, tarihsel özellikleriyle ve yaşamsal çıkarlarıyla keskin bir biçimde bağlantılı olmasından ötürüdür. İstenildiği düzeyde olmasa da, bu halk savaşının kısmen başarılı olduğu söylenebilir.

15 Ağustos eylemliliğinin tümüyle boğdurulmak istenen halk gerçekliğinin öz savunması olarak tanımlanması en doğru ifadedir. Bu, saldırı gibi gözükse de özünde, "ben halkım, beni imha etme" uyarısıdır. Özellikle Diyarbakır zindan vahşetine duyulan tepki ve "varlığımızdan vazgeçmeyiz" çığlığına verilen yanıt; Mazlum Doğan'ın "Sesimiz dünyaya duyurulmalıdır" sözü kadar, Mehmet Hayri Durmuş'un "Varlığımızı inkar ettiremezsiniz" sözlerine yanıt ve Kemal Pir'in "Türk halkının kurtuluşunun da Kürt halkının özgürlük savaşından geçtiğini görüyorum" belirlemesine anlam vermek için verilmesi gereken bir savaştır. Bu savaş hamlesi, başta Türk ve Kürt oligarşik güçleri başta olmak üzere, diğer oligarşik ve despotik güçlere karşı "halk üzerinde sınırsız baskı ve sömürü çağımız geçmiş, özgür yaşam vaktimiz gelmiştir" hükmüne verilen yanıt. Çağdaş ve onurlu yaşamak için bir bedel ödemek gerekiyor. Bu bedel, halkın savaşının kendisidir. Başka türlü kendini dört taraftan saran oligarşik ve despotik güçlerden kurtulması mümkün görünmemektedir. Her tür oligarşik ve despotik güçlere karşı kendi öz savaşını verdiği oranda onurlu ve özgür bir halk haline gelmesi gerçeklik kazanacaktır.

Acıları ve kayıpları ne kadar büyük de olsa, varlığın inkarına kadar yönelmiş bir baskı ve zoraki asimilasyon sisteminin parçalanması, ancak halkın kendi öz savaşını iliklerine kadar hissederek vermesiyle mümkündür. Bu savaşım olmadan hiçbir hak sahibi olunmayacağı gibi, yok olmaktan da kurtuluş da olamayacaktır. Dolayısıyla Ortadoğu koşullarında kendi varlığına yönelmiş iç ve dış gerici ve yok edici güçlere karşı Kürt halkının savaşımı, gerekli olmanın da ötesinde, varlığını sürdürme ve özgürleştirmenin kutsal eylemliliğidir. Hataları, ihanete uğraması, komutasının gelişmemesi, uzunluğu ve kısalığı bu kutsallığı değiştirmez ve anlamlı olmaktan çıkarmaz. Ayrıca bu savaş komşu halklardan kopma ve onlara karşı bir savaş değildir. Tersine hepsini onurlandıran ve zenginleştirilecek olan özgür birliktelik ve demokratik cumhuriyet savaşlarıdır. Egemen sömürücü güçlerin dayattığı milliyetçi ve dinci gericiliğe ve ayrılıkçılığa karşı, halkların ilerici ve özgür birlik savaşımıdır.

Gerek teorik gerek pratik olarak bu tür halk savaşı için her şeyimi ortaya koymanın haklarımıza karşı bir görev olduğuna inanıyorum. Böyle bir halk savaşı istediğim gibi yürütülmemişse de, özüne ve gereğine inancım kesindir. Fakat iç çetecilikten çeşitli emperyalist güçlere kadar bunu istismar etmek isteyen tüm güçlere karşı istediğim oranda başarılı olduğumu söyleyemem. Ama bu görevin de kendi savaşını yürüten halka ve onun önder güçlerine ait olduğu asla göz ardı edilemez. Gerek halkımızın gerekse Orta-

doğu halklarının binlerce yıllık direnişlerine bağlılık ve onlara çağdaş ve ilerici bir öz kazandırma çabalarım, bu topraklara duyduğum bağlılığım ve kültürel varlıklarına karşı duyduğum bir saygının vazgeçilmez bir gereğidir. Üzüntüm; sonuna kadar, hatta bir ömre birkaç ömür ekleyerek onurlu barışlarını ve özgür birlikliklerini de gerçekleştirecek kadar her tür çabadan uzak kalmam veya istediğim gibi bu çabaları sunmamamdır. Fakat inanıyorum ki, halklarımız ve sorumlu güçleri, bu eksikliği giderecek ve başarılarını kesineleştireceklerdir...

ORDULAŞMA BİR SINIF, BİR ULUS MÜCADELESİDİR

Uluslaşma sorunlarından tutalım ordulaşma sorunlarına kadar yeniden bir şeyler geliştiriyoruz. Hiç olmazsa bunları biraz yüreğinize kabul ettirin; çalışmayan ve siyasilleşmeyen tembel beyinlerinize yedirin veya oldukça kişiliksizleştirilmiş halinizi bu temelde aşın. Bu gereklidir. Nereden bakarsak bakalım, sorun gelip kişide düğümleniyor. Edindiğiniz kişilik nedir, bu kişilik neyi kurtarabilir? Pratiğiniz ve anlayışınız bellidir. PKK'ye geliyor, yıllardır büyük bir ihmalkârlıkla bir küçük burjuva örgütü gibi yaklaşıyorsunuz. Bir küçük burjuva örgütü bile kendini işlere sallapati vermez. Yıllardır ihmal edilmiş kişilikleriniz söz konusu ve bu kişiliklerle başarı sağlayamayız. Benim burada yol açmak istediğim bir gelişme var. Sizi buna çekme, bu gelişmelerle çok yönlü temas ettirme söz konusu. Ama sizdeki yaklaşım gücü, yaklaşımın dönüştürücü rolünü kendinizde hakim kılma özelliği zayıf gibime geliyor.

Birçok arkadaş bizim sahamızdan geçti, fakat çabalarımıza layık olanlar çok azdır veya burada aldığı gücü harekete geçirmede fazla yetenekli çıkmadılar; hepsi kendini kandırdı. Fakat yılbaşından itibaren, büyük bir yoğunlukla her şeyi adeta yeniden ele alıp savaş konusunda en önemli sorunumuz olan bir ordulaşma sorununa kadar getirdik. Ama siz buna hazır değilsiniz. Hazır olmayışınız tabii bugünden kaynaklanmıyor. İşlere hükmedemeyişinizi yılların birikimi yaratmış. O açıdan sizlere fazla yüklenmek de çare değil, ama yine de gerçek gerçektir. Gerekli olan yerine getirilmeden ilerleyemeyiz, kendimizi aldatamayız. Yapamayız, edemeyiz, yeniliriz demeye mecbur değiliz. Bilakis her bakımdan şuna mecburuz: Ne emrediliyorsa, gereken neyse o yapılır. Sözüünün eri olan kişi, tartışmasız bu durumu yakalayandır. Biz böyle kişiler istiyoruz. Böyle olmak iyi bir şeydir.

Bana bir söz söyleyin, sizin için ne gerekiyorsa hemen yapayım. Yapmazsam, bana her türlü eleştiriyi yöneltebilirsiniz. Devrimin görevleri, ihtiyaçları, üslubu ve tarzı konusunda eleştiriniz varsa yapın; eğer eleştirilen konuları gideremezsem sözümün eri olamam. Böyle birisi olursam bana yüklenin. Ama görüyorsunuz ki, bizim kişiliğimizde öyle şeyler yoktur. Kimsenin bize emretmesine de gerek yoktur. Gereksinimi kendimiz ortaya çıkarırız, çabayı kendimiz sergiler ve başarırız. Sizin de tarzınız biraz böyle olmak zorundadır. Başarıyı kendinizde yaratmalısınız. Başarıyı sağlayan, gidilen her yerde başarıyı doğurtan militan olmalısınız. Bu özelliğiniz artık gelişmelidir.

Devrim büyük tutkuların eseridir. Rica ve minnetle devrim yapılmaz. Devrim yaratıcı düşüncelerin eseridir. Devrimde memur anlayışı, zoraki anlayış olamaz. Devrim, lafazanlığı kabul etmez bir eylemdir, hele hele kendini kandırmayı kendisine hiç yedirmez. Size çok şey anlatmaya çalıştım. Ama anladığınızdan emin olabilir miyim? Çocuklar gibi söz veriyorsunuz. Acaba sizin bu sözlerinize inanabilir miyim? İnanamazsam ne yapmalıyım? Bu önemlidir. Çünkü çok söz verdiler ve sözlerini dişe dokunur bir biçimde yerine getiren pek olmadı. Hepiniz bizimle yürümek istiyorsunuz. Sık sık kendime sorduğum soru şudur: Acaba başarı temelinde kaç kişi seninle yoldaşlık yapabilir? Bizim siyasi ve askeri ihtiyacımıza göre bir formasyon sahibi, yürüyüş komutanı ve öncü olabilirler mi, olamazlar mı? İçinizden böyle kaç kişi çıkabilir? Kaç tane derken, fazla kimseyi de istemiyoruz. İki elin parmak sayısı kadar bile çıksa, bizim için fazladır.

İyi niyetlisiniz, çok fedakârsınız; öl desek ölür, kal desek kalırsınız. Fakat bunlar işi kurtarmaya yetmiyor. Kendi savaş tarzımı anlatmak için size çok şey söyledim. Çünkü bir yerde bunda başarı gizlidir. Aksi halde, Kürdistan veya karşıımızdaki direkt ve dolaylı düşman gerçekleri sizi bitirir. Bunu kaldıramazsınız. Biraz bizim gibi duyar, düşünür ve kendinizi verirsiniz, bu gücü elde ederseniz belki ilerlersiniz. Aksi halde ben yaşamınızdan fazla umutlu değilim. Birçok devrimci var, devrimci örgüt var; ama çok iyi biliyorsunuz ki, düzen karşısında bir hamleyle yerle bir olup gidiyorlar. Kürt gerçeğinde bu daha da böyledir. Kendi tarzım biraz direnen bir tarzıdır, bunu size vermeye çalıştım. Kişiliklerinizi inkâr etmiyorum, hatta benden bile güçlü yanlarınız olduğu kanısındayım. Eğer özellikle teorik ve taktik hususlara ilişkin belirttiklerimizi bununla kaynaştıramazsanız, yetenekleriniz fazla işlevli olamaz. Maalesef şimdiye kadar da olan buydu. Çok olumlu yeteneklerinizi bizim önderlik tarzımızla birleştiremezseniz size yazık olur. Birçok kahraman arkadaş uygulama gücü olmadığı için boşa gidiyor.

Ayrıca keyfilik var. Tabii doğrular egemen olmadığında yanlışlar egemen olur. Profesyonel tarzınız egemen olmadığında, teknik egemen olur ki, bu da işin diğer yanıdır. Aslında sizi sert bir biçimde karşıımıza alıp çok ağır konuşmamız ve ağır bir yönelim uygulamamız gerekiyor. Ama çok öfkeli olmama rağmen, böyle bir tavır içine girmiyorum. Bunu çekindiğim için değil, yöntem olarak sizi ne kadar geliştirir diye düşündüğüm için yapmıyorum. Bu yöntemin geliştireceğine pek inanmıyorum. Hizaya gelen kişi, sert uygulama ortadan kalktığında yine eskiyi yaşar, hem de daha fazla yaşar. Hatta kendisi de başkasına sert yöntemler uygular ve fırsat bulduğunda daha kötüsünü yapar. Kürt kişiliğinde de egemen olan budur. Birine bir küfür etseniz, o on tane eder; bir sopa vursanız, o on tane vurmaya çalışır. Sizi hizaya getirmek, acımasız yöntemlerle tutmak zor değildir. Oysa kendini terbiye etmek, kendine hakim olmak gücü ifade eder. Hep başkalarından etkilenmek, çekinmek ve dıştan görüntülerle kendini hizaya getirmekse güçsüzlüğü ifade eder.

Ordulaşma sorununa değineceğiz. Fakat ordulaşma bir yanda, sizler bir yandasınız. İhtiras sahibi, askeri kişilik sahibi değilsiniz. Askeri kişilik müthiş bir kişiliktir. Üslubuyla, yürüyüş tarzıyla, sorunları ele alış tarzıyla, toplantı sistemiyle, sevk ve idare yöntemiyle çok farklıdır. Çoğunuz acemi erler gibisiniz. Ama biz yine de bu konu üzerinde durmak istiyoruz. Halkımızdan daha fazla kabiliyetli olmalarını bekleyemeyiz, en iyileri yine sizlersiniz. İnsanın bir işte çekici olması gerekir. Ordulaşmaya güçlü girebilmek için sizlerin çekici bir konumda olmanız gerekir. Gerilla sorunlarını çok tartıştım, halen de tartışıyorum, doğruları ortaya koyuyorum. Fakat karşıımızdakiler güçlü değil. Köylü, küçük burjuva kişilikleriniz sizi fazla çekici kılmıyor. Bu bir kader midir, çok geniş bir kültüre mi ihtiyaç var diye düşünüyorum. Sorunun bütün bunlardan kaynaklandığını sanmıyorum. Güçlü komutanlar, önderler biraz da güçlü

özelliklerin temsil edilmesini isterler. Bu durumlarınıza rağmen yine de güçlü önderler ve komutanlar ortaya çıkarmamız gerekiyor. Bu olmazsa olmaz.

Arkadaşların hepsi de iyi niyetliler, ama yine de dökülüyorlar. İçinizde bu işe ilk başlayanlar, yıllarca tek başına her türlü ortamda gezip dolaşanlar olduğu halde, en sağlam ayakta kalanları yine de benim. Hiç de sizin kadar etkili ve yetkili olmadım, geniş mevzilerde savaşamadım; fakat yine de otoritesini, gücünü en iyi konuşturan benim. Militan olmak, sınırlı bir imkânla hayırlı bir iş yapmaktır. Size yetkiler de verildi, imkânlar da tanındı, mevzileriniz de çok görkemliydi, ama kullanamadınız. Kullanma gücünü mü bulamıyorsunuz? Bu halkın çok zeki ve çok iş yapacak militanlara ihtiyacı var. Ordulaşmaya doğru giderken, insanları eskisi kadar yüzeysel ele almamak, sadece kavrayış düzeyinde ele almamak, bir de işi keyfiliğe havale etmemek, kişileri kendi niyetlerine göre bırakmamak gerekir. Çok geniş bir topluluksunuz. Bütün bunlar büyük olmayı, kafa kafaya verip sorunları sağlam adımlarla halletmeyi gerektiriyor. Birçoğunuzla tartışıyoruz, yine de içinizden fazla önder çıkmıyor. Hepiniz iyi niyetlisiniz, hiç biriniz de yokum demiyorsunuz. Ben hemen zafer sağlayın demiyorum, kimse size mucizeler yaratın da demiyor. Ama asgari gerekler yerine getirildiğinde yapabileceğiniz büyük işler var. Buna bir türlü kendinizi vermiyorsunuz, vermiyorsunuz.

Mevcut gerilla imkânlarımızla, savaş imkânlarımızla düşmanı perişan edebiliriz. Fedakârlık, cesaret ve dayanma gücünüz, sayımız, niteliklerimiz ve mevzilerimiz yerli yerinde kullanılırsa bu düşman buralarda duramaz. Ama siz bunları değerlendiremiyorsunuz. Sorun teknik bir düzenleme sorunu değil, aslında sadece özü geliştirme sorunu da değil. Sorun, çok karmaşıktır. Kürdistan için ordulaşma büyük yetenek istiyor. Sabır ve tahammül gücü, fedakârlık ve oldukça olgunluk istiyor. Bütün bu nitelikleri bir kişide birleştirmek, görmek zor değildir. Kimse kendini doğru önderliğe vermiyor. Dışımızdakiler sapmaktan başka bir şey yapmıyorlar. İçimizde ise ağırlıklı olarak yaşanan, güç yetirememe oluyor. Önderlik layıkıyla yerine getirilirse, çok ağır bir sorumluluktur. Ağır bir çalışma ister, çok büyük sorumluluk ister. Siz bunları kendinize yediremiyorsunuz. Böyle olunca da önderlik sorunu giderilmeden orta yerde kalıyor. Fırsat bulduğunuzda kendinizi konuşturuyorsunuz, hem de en kötü tarzda konuşturuyorsunuz. Bu da bizim için bela demektir. Durumlarınızı biraz böyle ortaya koymaya çalışıyorum.

Konuya gireceğim, fakat yapı neyi vaat ediyor, karşımızdakiler kimdir, söz anlayabiliyorlar mı? Sözü'nün adamı olabilecek, kırk yıl da geçse değerini bilecek kaç kişi var? Ben olmayınca başka türlü davranış sergileniyor. Bu olmaz. Önderlik bu değil, militanlık bu değil. Tabii fedai gibi yaşamak da doğru değil, yani sorun "söz verdim, bu sözle ölürüm" sorunu da değildir. Sorun, yaratma, işlere yetiştirme ve problemsiz çalışabilmedir.

Hepiniz buraya geldiğinizde problemlerle, birçok sorunla geldiniz. Hiçbirinizin kişiliği çözümlenmiş, aydınlanmış değildi. Hepiniz problemdiniz, kirden pastan dolayı bir gelişme sağlayamadınız. Zavallıları oynadınız, güçsüzleri dile getirdiniz. Biraz üzerinize gelsem, belli ki sıkışıp kalacaksınız. Kendinize iyi militan sıfatları yakıştırmayın. Yapamıyorsunuz, ağlıyorsunuz, sızlıyorsunuz. Halinizden, gözünüzden bunu okumamak mümkün mü? Benden güç alanın ağlayıp sızlayacağını sanmıyorum. Ben herkese her yerde, her koşulda güven verdiğimi rahatlıkla iddia edebilirim. Şimdiye kadar hiç kimseyi güçsüz kılmadım, zorlamadım. Kaldı ki, en zor durumda olan insan benim. Devleti olanlar bile benden güç ve destek alıyorlar. Bu nasıl oluyor? Birçok gazeteci, birçok siyaset dışı insan bizden bir şeyler kapma amacıyla yanımıza geliyor. Bir de kendinize bakın: Ne kadar umut, ne kadar güç ve destek verebiliyorsunuz? "Benim de bu yeteneğim var, ben de bu kadar etrafımı güçlendiriyorum" diyebilen varsa, eğer yapının yarısı sizden memnunsanız veya çok değerli bir çabanıza tanık olmuşlarsa, size bravo diyelim. Ama ortada törpülemek, hepten batmak ve uğraştırmak var. Bu neden böyledir? Bu yetersizlikler benim yöntemlerimden mi kaynaklanıyor? Yıllarca kendinizi her türlü yaramaz şeye vermiş gitmişsiniz. Devrimcinin eğitimi yıllarca olmalı derler. Birçok yanlış anlayış sizde sınırsız bir gelişme ortamı bulurken, karşı bile koyamayınız bitmiş kişiliğin ifade tarzıdır.

Size verilenlerin ne kadarının doğru, ne kadarının yanlış olduğunu sorgulamadınız. Hatırlıyorum: Dinde, felsefe ve bilimde savaştan daha fazla zorlandığım anlar olmuştur. Kendimden kuşkulandığım, yaşayıp yaşayamayacağımdan bile umut kestiğim dönemler olmuştur. Biz dinler ve felsefeler için bile bunu yaşarken, siz en küçük bir şeyi bile kendinize sorun yapmadınız veya dert edinmediniz. Yaşamın en hayati sorunlarını soru biçiminde bile kendinize sormadınız. Size ne verildiyse aldınız. Düzenin de size ne verdiği bellidir. O açıdan kişilikleriniz kat be kat yenilmiş ya da başka türlü biçimlendirilmiş ki, sizde büyük değerler gelişmiyor. Önderleşmemenin bir nedeni budur. Sizde fırtına esmiyor, içinizde büyük fırtınalar, büyük tutkular yoktur. Tutkularınız çok zayıf, çok bencil ve küçük burjuvacadır. Ben öyle değilim.

Bazı dostlar bize yaklaşırken, sanki benim göklerde seyrettiğimi sanırlardı ya da yaklaşımları bu temeldeydi. Oysa ki benim ayaklarım yere çok sağlam basıyordu. Ayaklarım yere sağlam basmasaydı, ateşten bir gömlek üzerimdeyken, şimdiye kadar sağlam kalabilirdim miydi? Öyle olmasaydı, tarihin tanıdığı bu en az şanslı olunan konumdan, böyle bir zorbaya karşı biz nasıl ayakta kalabilirdik? Sonuna kadar ayakları yerde yürümeyi becerdik. Sizleri de bu konuma getirmek gerekir. Aksi halde ayaklarınız yerden kesilir ve kendinizi havalarda seyrederek görürsünüz. Tabii sonuçta da kötü düşersiniz. Bazılarının ayakları yere çivilenmiştir; istediğiniz kadar hayal görün, adım atamazsınız. Durumlarınız biraz böyledir. Havalarda seyretmemek kadar yere de çivilenmeyeceksiniz. Ancak o zaman büyük yürüyüşünüz söz konusu olabilir ve yaşamınız görkemliliği ifade edebilir.

Kürdistan için ordulaşma, Kürdistan için askeri yolla parçalar kurtarma büyük bir sorundur. Ama siz acaba kendinizi kurtarabilecek misiniz? Sürekli kayıp veriyoruz. Kendimi her şeyimle adanmışım. Bir şeyi kırk defa ölçüp biçmesem kalbim rahat olmaz. Dağı, taşı kırk defa gözetlemesem kolay kolay yaslanmam. Yine karşımdakini de ölçüp biçmesem araya belli bir mesafe koyarım. Aldanmam mümkün değildir. Belli ki aileler de bu konuda size tepkilidir. Ailelerin geldikleri yaşam felsefeleri, taş çatlasa "Oğlum iyi bir işçi, küçük bir memur olsa daha olumludur. İş bulsa ne mutlu oğluma, kızıma" demekten öteye geçmez. Kendileri alışmıştır, ama yine de dışlamamak, suçlamamak gerekir.

Hepiniz askeri elbise giymişsiniz. Her an 'gerillaya varım' diyecek durumdasınız. Fakat geçmiş tecrübelerimden dolayı, bütün bunlar benim coşkulu ve keyifli olmama yetmiyor. On yıl önce de burada çok sınırlı bazı şeyler tartışmıştık, hatta konferans da yapmıştık. O zamanlar arkadaşlar halk savaşını okuyorlardı. Öyle bir okuyorlardı ki, bu işin suyunu çıkarırlar, ülkeye gider gitmez, kokusunu alır almaz her şeyin en iyisini yaparlar diyordum. Bu kadar umutluydum, bu kadar beklenti içindeydim. Sonra bir baktım ki, dağda yürümesini bile bilmiyorlar. Bu tuhafıma gitti. Bunlar nasıl böyle olur dedim. İşte o zaman kişilik problemini açmaya çalıştım, kişilik problemleri var dedim. Bu konuda ilk çözümlerimi 1983'te bir tartışmayla başlattık. On yıldır halen arkadaşların kişilik sorunlarıyla uğraşıyoruz. Demek ki bitmişler de haberimiz yokmuş veya yanlış tanımışız. Eğer içlerinden beş on tane sağlam önder

çıksaydı, biz şimdiye kadar devlet olurduk. Yine zorbela burada tuttuk da, bu varolanlar gitmedi. Ben de pozisyonu sağlam tutmasaydım, her şey çok kısa bir süre içerisinde bitmişti.

Bunları anlamalısınız, siz tecrübeyi de anlamıyorsunuz. Silahlı mücadele nasıl bugüne geldi? Gençsiniz, halen kendinize bazı roller de biçiyorsunuz. Gençliğinizi, sorumsuzlukta değil sorumlulukta, keyfilikte değil vazgeçilmez görevlere sarılma temelinde görelim. İçinizde böyle söz verenler, güç yetirenler olacak mı? Lafla, iyi niyetle, köylü kurnazlığıyla olmuyor, zorbela yaratılan parti imkânlarıyla oynamakla da olmuyor.

Komutan Seçkin İnsandır, Birliğin Ruhudur

Partiyi tam bir macera gibi görenler var. Bombayı cebine koyuyor, sanki elma koymuş gibi yaklaşıyor. Evin bir köşesine bomba, bir köşesine silah, bir köşesine de parti kitabını koyuyor. Bombayı yerin altına koymasını bile bilmiyor. Bunlar nedir? Bir tanesini yapıyor, on tanesini de bozuyor. Bunların hepsi de genç arkadaşlar, üzerlerinde çok büyük bir ihtiyatla ve ısrarla durmazsak yanarlar. Küçük bir hata bunları götürebilir. Böylesi trajediler yaşamamak için, ona hükmedecek komuta gereklidir.

Askeri kitapları okudunuz, ama sonuç çıkaramadınız. Ulusların ordu kurma deneyimlerine baksaydınız, hepsinin de fırtına gibi olduğunu görürdünüz. Sizler çok ağır ve hantalsınız. Örneğin, neredeyse takımın büyük bir kısmı takım komutanından şikâyetçidir. “Benim komutanım çok iyidir” diyen bir kişi bile çıkmıyor. Bir iki tane varsa da dalkavuktur. Komutan bunu kabul edebilir mi? Komutan seçkin insandır, komutan birliğin ruhudur. Değil bu kadar dalkavuk, iki üç kişi bile komutanını çok üstün görmezse, çok güvenmezse o komutan komutanlık yapamaz. Tabii bu lafla, korkuyla olmaz, yetenekle olur. Ordu sayımızı on bine çıkaracağız. Ama bunun için komutan yoktur, savaşçıların hepsi şikâyetçidir. Komutanından şikâyetçi olmayan bir tek adam bile yoktur. Komutan da bu problemi bastırarak, korkutarak çözmek istiyor, ama bu mümkün değildir.

Bizim birliğimiz yürekle sağlanır. Sorun yürek sorunudur, inanç sorunudur, üstün kişilik sorunudur. Komutan kendini böyle kabul ettirmelidir, fakat böyle komutanlar çıkmıyor. Birbirini kabul etmeme oldukça yaygındır; adam yerine koymama, çekememe çok ileri düzeydedir. Halbuki ne kadar yontulmadığımızı, törpülenmediğimizi biliyorsunuz. Buna rağmen bizim ne kadar büyük bir ihtiyat ve büyük bir sabırla direnerek yaşadığımızı görmemiz gerekir. En iyi arkadaşlar bile birbirine fazla güç vermiyorlar. Bu böyle olmaz! Ordulaşmanın değişik bir aşamasındayız. Bizim sorunumuz ne silah, ne adam, ne de tecrübeler. Bizim sorunumuz, bir Kürt tarzı var, onu aşma sorunudur.

Bildiğimiz gibi Kürt tarzı disipline gelememe, olgunlaşmama, keyfiliği yaşama, profesyonelleşmeme vb. olumsuzlukları bağrında taşımaktadır. İşte siz burada zorlanıyorsunuz. Yoksa elli kişiyle başlayalım diye bir durumumuz yoktur. Cephe gerisi, araç gereç sorunu yoktur, bunlar çok ileri düzeyde sağlanmış, fakat işleyen yoktur. Aslında çekidüzen verecek bir komutayı oluşturmak için çabalar da az değildir. Aksine sayıları yüzlerle, hatta binlere varan adaylarımız var. Ama inşa gücü, bu konuda amansız bir inşayı yapabilecek kabiliyette değildir, güç yoktur; ulaşan, fırlayan kişi yoktur.

Komutanlık değişik bir sahadır; keyfiliği ve yetersizliği asla kabul etmez, komutanlıkta şikâyet ve eleştiri olmaz. Geçen gün Türk komuta sistemindeki işleyişle ilgili bir haber okudum. Genelkurmay Başkanı “Demirel bana söylesin, git şu PKK’yi bitir desin, ben de generallerimi çağırırım, gidin şu işi bitirin derim” diyor. Ellerinde teknik var, araç gereç var, sözüm ona tehdit etmek istiyorlar. Ama benim demek istediğim, bir tanesi birisine yap deyince iş biter. İşte onların generalliği böyledir. En üsteki generalden en alttaki onbaşısına kadar işleyiş böyledir. Bizde öyle mi? Ben sizi biraz daha işe yarar hale getirmek için nasıl bin dereden su getiriyorum? Onlarda her şey iki kelimedir. **Giap**, “Biz kuzeyden güneye doğru otuz kişilik bir birim olarak yol aldığımızda, **Ho Chi Minh** bize yarım sayfalık bir talimat vermişti” diyor. Bir de on tane eski tüfekle yola çıkıyorlar. Bizde odalar dolusu çözümlenecek var, her türlü silah var, ama yürüyen yoktur. Ordulaşma felsefesine, ordulaşma kişiliğine ulaşan yoktur.

Arkadaşların yurtseverlik duyguları zayıftır, bu işe aşkla bağlanmıyorlar. Belki de bu işi istemiyorlar. Birer baş belası olmuşlar. Eğer insan bu işlere büyük bir aşk ve büyük bir anlayışla eğilmese başarı sağlayamaz. Tecrübeme dayanarak belirtiyorum ki, çoğunuz bu işlere zavalıca yaklaşıyorsunuz. Ama orduya iddia gereklidir, ordu kişiliği apayrı bir kişiliktir. Ben ordu kişiliğini tam temsil edemem, çünkü şu anda esas ağırlığı komuta olayına verme durumum var. Kaldı ki öyle imkânlarım da yoktur, sizin gibi somut hareket edemiyorum. Ancak daha çok çözümlenecek, talimat düzeyinde ve yine bazen bu işin alt yapısını hazırlama, siyasi çerçevesini çizme, örgüt öncülüğünü egemen kılma biçiminde katkıda bulunabiliyorum. Gerçek harekât komutanlıkları sizlerden çıkmalıdır, ama çıkmıyor. Benim burada bin kat yürüttüğümü o harekât komutanları yürütemiyor.

Bu defa sorunları köklü ele alalım. Örneğin içimizden elli, hatta yüz komutan çıkar diyorsunuz. Her birisine bir manga verelim, hatta kendine güvenen daha büyük birliklerle de yola çıkabilir. Ama işleri ne kadar başarabildiklerini görmek isteriz. Ben kimseye, gidin çatışmaya girin demedim. Önemli misyon yüklenen kişiler, önce güvenliği sağlama alırlar. Hemen çatışılmaz. Ama birçok komutan öyle yapmış, şarjörü takip savaşmış. Ben çatışmanın demiyorum. Çatışın, ama bunu yer ve zaman faktörünü dikkate alarak yapın. Hem “Ben bir kurucu öğeyim, örgütleyeceğim, binlerce kişinin kaderine yön vereceğim” diyeceksiniz, hem de tüfeğe şarjörü takip uygunsuz koşullarda çatışacaksınız! Sadece tüfeğe şarjörü takmakla bu işler halledilmez. Bu pozisyona gelmek bile tek başına kaybetmektir. Bu pozisyona geliyorlar ve bizzat ilk şarjörü de kendileri sıkıyor. Komutan ilk şarjörü sıkamaz, yüzlerce tedbir alır, karargâh açar.

Arkadaşlarımız disipline gelmiyor, fedakârlığı yanlış kavıyor, komutanlık rolünü ise tam anlayamıyorlar. Çatışmalara girmek şart mıydı? Elbette şart değildi. Kendilerini koruyamazlar mıydı? Koruyabilirlerdi, her şey mümkündü. Demek ki komutanlık esprisine, onun gerçeğine tam ulaşmamışlar. Yoksa ciddi bir noksanlık yoktur. İmkânlarla iyi yürütebilirlerdi. Eğer siz de böyle yaparsanız, kesinlikle bu tarzınız sonuç vermez. Bir de hem kendini hem de yanlış ısrarla ortamımıza dayatanlar vardı. Onları aşmak, açık ki ustalık ister.

Şimdi epey sorunlarımız var ve burada sizi bile zor kontrol altına alırken, komutanlık gibi kendi kendini tam disipline etmesi gereken kişilikleri nasıl geliştireceğimizi kara kara düşünüyoruz. Sizi en yakın denetimimizde bile zorbela kontrol ediyoruz. Sizi kendi başınıza bıraksak, kim bilir ne gelişir? Buradan almış olduğunuz bilinci, eğer küçük burjuva kurnazlığı, köylü kurnazlığı biçiminde kullanırsanız, belki bizi geçmiştekilerden daha fazla uğraştırırız. Ama sonuçta ezilen ve kendine yazık eden yine siz olursunuz. Çünkü epey şey aldınız, biraz da tecrübe kazandınız; kurnazlığı ince bir biçimde yürüttüğünüzde, sizinle baş etmek daha zor olabilir. Zira geçen on yıllık pratik, bizde biraz da küçük burjuva tarzının gelişmesi biçiminde oldu, biraz da köylü kurnazlığı geliştirdi.

Ben tedbirliyim, her şeyin bir sınırı vardır. Zaten her gün tahammülsüzlüğümü dile getiriyorum, bazen öfkeleniyorum. Bizi zorluyorsunuz. Geçmişte bazıları aşırı uçlara gittiler, ezildiler. Bunlardan sonuç çıkarmasını bileceksiniz. Böyle yapanlar, bundan sonra daha fazla ezilir. Komutanlıkla oynanmaz; oynanırsa, hak edilmese dahi sonuç ezilmez. Geçen yıl da üzerinde durduk. Saddam kendi generallerini kurşuna diziyor; milyonluk ordusu var, yapar. Biz de öyle yaparız demiyorum, zaten kimseyi kurşuna da dizmedik. Ordu kurmak zor iştir, nizam işidir. Her gün nizamla oynayan kişi, gerekirse kurşuna da dizilir. Ajan olup olmaması hiç önemli değildir, nizamla gelmemek suçtur. Bizde nizamı her gün çiğniyorlar. Yoldaş yapma, etme, böyle yaparsan gidersin diyoruz, buna rağmen nizamı çiğniyorlar. Cezayı hak edenler çoktur, arkadaşların neredeyse yüzde doksanı suçludur. Geçen yıl ülkemizin birçok kampında muazzam disiplin suçluları ortaya çıktı. Hem de bazıları bir defa değil, yüz defa disiplin suçu işledi. Bunlar normları ve nizamı çiğnediler. Ordulaşmayı bunlar üstleniyorsa, durum çok vahimdir. Kendinizi ordulaşmaya hazırlayın. Ama şimdiye kadar ki pratik bu işi başaramadığımızı gösteriyor. Bugüne kadar ki pratikten çıkan sonuç çarpıcıdır: Hızla asi avare gruplar, kontrol altına alınmayan birlikler, eşkıya birlikleri haline gelinebiliyor ve gelinmiştir de. Bizim buradaki etkimiz ve otoritemiz olmasaydı, bu dava böyle ayakta olamazdı. Ordulaşmaya giderken bu anlayışların ve hareket tarzının tamamen aşılması gerekir.

Sorunlar, gücü olanlara indirgediğimizde, biraz daha değişiktir. Ordulaşmaya gelmeyen özelliklerle işi bozanlar var. Bunları gidermeyi önemli görüyorum. Çünkü biz, artık tepeden tırnağa kadar nizamla gelmiş bir tarz istiyoruz. Komutan en iyi kişi olacaktır, asker de en iyi asker olacaktır. Bunu tutturmamız gerekiyor. Devrime yıllarınızı adanmışsınız ve her biriniz devlet kuracak yaştasınız. Dağlara ulaştığımızda karışıklığa yol açarsanız, hatta sizden kaynaklanmasa bile, olumsuz gidişata dur diyemezseniz, bu sizin için ölümden daha beterdir. Görülüyor ki, başarmak için epey iş ve olanak var. Bu yaştan sonra fırsatları ve dönemi iyi değerlendirerek başarmaya mecburuz. Bu sefer varım diyen ve çeşitli çalışmalara el atan arkadaşların, tamamen unutmak şurada kalsın, engeller ne olursa olsun, işleri bu çerçevede yürütmesi gerekiyor.

İyi Verilmiş Bir Ordu Sözü Başlangıç İçin Çok Önemlidir

Kürtler ordulaşmaya en zor gelen halktır. Kendimiz için ordulaşmaya gelemiyoruz. Ama Türk subayları en iyi askerlerini bizden çıkarırken, biz kendimiz için asker çıkaramıyoruz. Kürtler başkalarının en iyi askerleridir. Bu konuda çok meşhuruz, ama kendimiz için asker olamıyoruz. Bu konuda büyük bir trajediyi yaşıyoruz.

Konunun esasına girmeden önce biraz da siz gerçeklerinizi bana anlatın, böylece ben de sizi biraz anlayayım ve size gerçekliğinizi anlayarak yaklaşayım. Gerçeğiniz neydi, ne yapabilirsiniz? Sizinle birlikte ne yapalım? Gücünüz nedir, güçsüzlüğünüz nedir, sözünüz nedir? Bunları anlayayım. Size kendimi anlattım. Siz de bir şeyler söyleyin ki, kendinizi kararlaştırdığınızda yanılmayalım ve ne siz ne ben birbirimizi gerçekten yanıltmayalım. Kendimizi ve durumlarımızı olduğu gibi anlatalım. Sıkıntıya, zora gelmeye hiç gerek yoktur, her şey gönüllüce olmalıdır. Ama bir kararlaşmış mı, işte ordu odur. Ordu kararlaştırıldıktan sonra, emir demiri keser düzenlemesi içine gireceksiniz. Bu, mutlak olarak yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Birbirimizi iyi anlayalım, iyi dinleyelim ve bu defa iyi söz verelim. Sözüünüz, bildiğiniz o eski tarzda olmasın. İyi verilmiş bir ordu sözü, bir önderlik sözü başlangıç için çok önemlidir.

Bu defa iyi yapalım. Tam on yıl önce, 1982'de de bu işlerin peşindeydim. Bir o şehirdeydim, bir bu şehirdeydim, bir huduttaydım. O zamanlar daha yeni yeni tel örgü vb. şeyler geliştiriyorlardı. Bir takım çalışmalar yapıyorduk. O zaman ben de biraz saftım ve umutluydum, aslında yine de umutluym. O zaman gidenler için, bu işi çok iyi yaparlar diyordum. Şimdi on yılın muazzam bir tecrübesine sahibim, ama eskisinden daha fazla faalim. Sizler de büyük tecrübe kazandınız, ama halen orta yerde büyük tehlikeler var.

TC, bütün gücüyle saldıracak olsa, ne kadar ayakta kalabilirsiniz? Ne intihar, ne kaçma bir şey kurtarır. Düşman, bizim ordu gücümüzü tasfiye etmeye karar vermiş. Ben size hükümetin son niyetlerini fazla açmadım. Ara sıra değişiyorum, ama kesinlikle daha akıllıca, daha çok tedbirli, daha çok ölüm araçlarını devreye sokarak ordulaşma gücümüzü, hatta genelde direnme gücümüzü bu önümüzdeki birkaç ay içinde bütünüyle bitirmek istiyorlar. Her gün, "Komando gücü, helikopter gücü oluşturmuşuz, hazırlık yapmışız" deniliyor. Bunları her gün radyodan duyuyorsunuz. Bunu nasıl önleyeceğiz? Temel sorun özel savaşı bu kez yenilgiye uğratmaktır. Buna yönelim planlarımız ne kadar geliyor? TC şimdiye kadar tam başarıya gidemedi, ama son bir hamleyle başarıya gitmek istiyor. Biz ise onu başarısızlığa götürmek istiyoruz. Bunun için bu kış, burada tüm gücümü ortaya koydum. Telsizle kamplarımızla her gün, her türlü şeyi göze alarak konuşuyorum. Çünkü yapının gafil, yapının çocukça olduğunu, yapının ilgilenilmemesi gereken şeylerle uğraştığını ve düşmanın da vurduğunu biliyorum. Benim gönlüm buna razı olmaz, olmuyor. Yılların tecrübesine dayanarak böyle bir şeyi kabul edemem. Bunun için bu kadar yükleniyoruz ve adeta buradan hiç ayrılmadık. Bunu biraz anlamalısınız.

Madem duygulu ve vicdanlı gençlersiniz, o halde unutmayın ki, gerilla deneyimimiz imha edilirse elde hiçbir şey kalmaz. Vatan ve özgürlük adına her şey bir hayalden ibaret kalır. Saldıran, her şeyi elimizden almak için saldırıyor. Ben biraz daha idare ederim, fakat sizinki aşiret veya baba usulüdür; "Babamız aileyi, aşireti biraz daha idare eder" anlayışıyla hareket ediyorsunuz. Ben idare de ederim; fakat bu, aşiret veya baba sorunu değildir. Bu, binlerce komuta gücünü yaratma, on binlerce insanı savaştırma sorunudur. Yenilgiyi kendinize yedirmeyin. Bu ölüm kalımdan da öteye, varlık yokluk sorunumuzdur. Başarılamazsa, aşılsa gerilla gider; gerilla gittiğinde parti gider, parti gittiğinde halk gider, halk gittiğinde de sınıfsallık adına hiçbir şey kalmaz. Bu dava böyle bitebilir. Bu durumda bize düşen görev; ne kadar yetenek varsa hepsini ayaklandırmak, namusu da ortaya koyup başarmaktır. Başarmaktan başka çaremiz yok derken, çok açık bir gerçeğimizi dile getiriyoruz.

Bunları şunun için belirtiyorum: Bazılarının eli altından onlarca silah çalınıyor. Vietnamlılar bir silaha on adamı yatırırlardı. Biz ise üç yüz tane silahı, hem de kampımızda, düşmana, ne idüğü belirsiz birkaç çapulcuya kaptırdık. Botan'da da düşmana belki yüzlerce silah kaptırdık. Böyle kadrolarımız var. Biz bir savaştı için yıllarımızı veriyoruz, o ise on tane savaştıyı bir çırpıda, hem de basit bir keyfi uğruna harcıyor. Biz partinin birliği için bin dereden su getiriyoruz. Çünkü birlik gereklidir. Ama adam sırf ağa keyfi yüzünden yüzlerce kişiyle oynuyor. Bu, asla kabul edilecek bir durum değildir.

Kürt tipi dengesizdir. Daha önce şunu belirtmiştim: Radyasyon yayıyor, elektronlar sürekli kaçak yapıyor ve yakıyor. Bunu durdurmalıyız. Sürekli kaçak yapmak, sürekli adam düşürmek demektir. Bu da büyük tehlike demektir. Göz kulak olması gereken adam, sigarayı derin derin içine çekiyor ve herhalde mecnun gibi hayal görüyor. Silahlar elinden gidiyor, grup düşüyor, ama farkında bile değildir. Buna ne anlam vereceğiz? Bu çok tuhaf bir durumdur. Biz bu sahada sıfırdan başlayıp bu imkânları derleyip toparlarken, halen bir kurşunun peşindeyim. Bazıları da bize milyarlar kaybettirdi, ama bu paraları onlar kazanmadı. Ben bir insanı buraya çekinceye kadar bin dereden su getiriyorum. Kolay kazanmadık diyorum. O ise efendi kabilinden yaşıyor, hatta yaşam diye bir şey bilmi-

yor, yaşam kavgası diye bir sorunu da yoktur. Her zaman, bir çocuk nasıl yetiştirilir, bir ana bir evladı için ne kadar gözyaşı döker diye belirtiyorum, ancak onun umurunda bile değildir.

Bu, tam bir alçaklıktır. Bu tabiri burada kullanmalıyız. Çünkü bir ana, çocuğu için her gün ağlarken, bazıları bir ihmalkârlıktan dolayı on kişiyi birden, hem de kahraman gibi savaşı insanları imhaya götürüyor. Bunların vicdanı da yoktur. Bir de raporlarında, sanki on tane keçi kaybetmiş gibi rahatça, “On tane kaybımız oldu” diye yazıyorlar. On militanımız gittiğinde akan sular durmalıdır. Kaybedilenler kendi keçileri olsaydı, kıyameti kesin koparırlardı. Zaten çoban kültürü de budur. Çoban kültüründe adam on tane keçiye sarılıyor, ama on tane yiğide sarılmıyor. İşte ucubelik budur.

Bu dava büyük bir dava olmasaydı, her gün yüz bin defa çatlardım. Hatta “Halen sağ mı, yaşıyor mu bilmiyoruz” diyorlar. Tehlikeli bir yere göndermişler, “İmhaya gönderdik, ölmedi mi” diye soruyorlar. Bu tip adamlar var. Yanı başında arkadaşları yaralıdır, şehitlerin cenazesi yerde bırakılıyor; sırf can telaşı yüzünden veya tedbirsizlikten dolayı silahları bile yanı başlarında bırakılıyor. Bu tür durumlar kabul edilmez, bunlar suçtur. Biz suçluları yargılayacak olsak, suçsuz bir tek kişi kalmaz.

Gençsiniz, toysunuz, sorumluluk nedir bilmiyorsunuz. Her zaman belirtiyorum: Eğer ailenizi düşünmek istiyorsanız, bu temelde düşünün; çünkü onlar gelip benden hesap soruyorlar. Binlerce aile var. Ben tek tek her birisine, sizin keyfilüğünüz yüzünden yol açtığınız kayıplardan dolayı nasıl hesap veririm? Eğer iyi savaşırsanız, müthiş savaşırsanız aileler belki bunu normal karşılayabilir, biz de kaldırılabiriz. Bunlar işin bir yanındır. Halk bana her gün ‘kendini koru’ diyor. Ben halkı üzmemek için kendimi yaşatıyorum. Bu aşamada da mutlaka kendimi korumam gerekiyor. Diyelim ki gökten taş düştü, bana bir şey oldu, ben ne yapayım! Tek bir kişiyle bir dava yirmi yıldır yürütülüyor. Ben ebediyete kadar bu davayı nasıl yürüteceğim? Bir insanın haddi hududu vardır. Yirmi yılda her şey yapılmalıydı. Biz yapmaya çalıştık, ama arkadaşlarımız bir sigara uğruna her şeyi bırakabiliyorlar. Tedbir bu mudur? Ben bir silahı hududa yetiştirmek için burada yüz defa ölümü göze alıyorum. Ama o buna yük gibi bakıyor; roketatardır, ağır silahtır deyip bırakıyor. Biz bir tanesi için burada otuz yıl cezaı göze aldık; fakat kendini bilmez bu tipler, bunun değerini bilmediler.

Bunlar tek kelimeyle yerle bir edilmesi gereken anlayış ve tutumlardır. Bu tipler saflarımızda doludur; silahı ve arkadaşını bir yük gibi görüyor. Böyle ordulaşamazsınız. Bir dost ilişkisi benim için halen en önemli halkadır. Ölümüne her şeyini ortaya koyan halktan binlerce insan vardır. Onları eziyorlar. Siz halk önderisiniz. Bunu nasıl yaparsınız? Bütün bunlar affedilmez sabote edici yaklaşımlardır. Size bir şeyler anlatmaya çalışıyorum, anlayamıyor musunuz? Gerçeklerin dili böyledir. Sizin sandığınız ya da kendinize yakıştırdığınız gibi değildir.

Ucuz konuşuyorsunuz. Olup bitene, yaşadıklarımıza bakın, ona göre konuşun. Durum kötü olduğu zaman bilin ki ben ölmüşüm. Ben yaşıyorsanız bilin ki durum kötü değildir. Bundan emin olabilirsiniz. Ama çoğu zaman bunların neyi ifade ettiği unutuluyor. Oysa durumun kötü olmaması için neler yapıldı, nasıl bir savaş verildi, bütün bunları bilmek zorundayız.

Bazı arkadaşlarımızın PKK’nin doğru çizgisini anladığını sanıp olaylara düz bakıyor. Eskiden şöyle bir anlayış vardı: “Materyalizme göre ilkel, köleci, feodal, kapitalist toplumlar, tarihi olarak birbirini takip eden bir süreçtir, şimdi hızla sosyalizme gidiyoruz. Ön aşaması sosyalizmdir, son aşaması komünizmdir.” Komünizme nasıl gidildiğini gördük. Bizim arkadaşlarımızın yaklaşımı bana biraz bunu anımsatıyor. PKK çizgisi doğrudur ve şimdiye kadar hep başarmıştır. Sosyalizme bakarsanız, bir çırpıda eski duruma nasıl döndüğünü görürsünüz. Bu işler önderlik sorumluluklarıyla ve ilkeyle sıkı sıkıya bağlantılıdır; bunlar aynı zamanda doğru önderlikle yürütülecek işlerdir. Önderlik pozisyonunu stratejik ve taktik düzeyde yitirdiğinizde her şey biter. Bizde de her gün ordu taktikleriyle oynayanlar var ve maalesef bunlar çoğunluktadır. Tehlikeyi görmüyor, çürüyen ve zayıf kalan yönleri keşfedemiyorlar. Bunlar, iyi niyetli olmanıza rağmen, çoğunuzun ne durumlara geldiğini gösteriyor.

Aslında bu tarzınızla şehit düşen arkadaşlarla birlikte ölmeniz gerekirdi. Eğer ölmemişseniz, bunun örgütün iyi niyeti sayesinde veya tesadüflere bağlı olduğunu bilmelisiniz. Bilemezseniz, yaşamı yine anlamamışsınız demektir. Bu gerçeklerin bilincinde olacaksınız. Siz ya tesadüfler ya da örgütün iyi niyeti sayesinde yaşıyorsunuz. Çünkü içinizden veya dışınızdan kaynaklanan birçok neden, pekala sizin sonunuza da yol açabilir. Birçok gelişme rahatlıkla bu tür sonuçlara yol açabilir. “Ben aslında çoktan ölmüştüm” demelisiniz. Her ölüm de bir zayıflıkla, bir yetersizlikle bağlantılıdır. Eğer ölmemişseniz bir örgütün veya bir tesadüfün sayesinde. İkisine birlikte yaşam tarzı diyorsunuz.

Bu gerçeği normal görmeyenler, geçmiş pratiğimizi incelemeliler. Yaşamaya hakkınız var mı, yok mu? Aslında yaşadınız mı, yaşamadınız mı veya çoktan ölmüş mü olmalıydınız, yaşıyor mu olmalıydınız? Bu soruları yeniden gözden geçirirseniz şunu bulacaksınız: “Ben şu noktada ölmüştüm, bu noktada ölmüştüm” diyecek ve bundan acı duyacaksınız. Çünkü öldürmüşsünüz; korku duyacaksınız, çünkü ölmüşsünüz. Sonuçta yine de yaşıyorum diyeceksiniz, ama bu söylenen şeyler sayesinde olmuştur. O zaman bazı şeylerin kıymetini bilmeli, ölme veya öldürme pozisyonuna düşmemelisiniz. Kendinize, geçmişte ne verebilmişim sorusunu bile sormazsınız. Fakat sizde yaşam eşittir kocaman bir iflastır. Yaşamı iflastan ibaret görenlerin böylesine büyük bir yargılaması elbette ki olmaz. Onun için büyük adam olamıyorsunuz.

Ben yenilenmek de istiyorum. İster genç ister eski arkadaşlar olsun, herkes için sorunları olanca açıklığıyla ortaya koymaya ve açmaya çalışıyoruz. Baştan çıkarılmış insanlar da olsanız sizlere güvenmek gerekir. Bence oldukça akıllı ve vicdanlı insanlarsınız, o zaman bunu görelim. Ordumuzu kendimize göre kuracağız. Bütün bu belirttiğim yetersizliklere rağmen, yine de ordu sorunlarımızı altından kalkılmaz, üstesinden gelinmez sorunlar olarak görmüyorum. Kesinlikle sıfırdan buraya gelmesini bilenler, başka türüstünü kendilerine yakıştırmazlar. Bu aşamayı sağlayanlar, herhalde edemeyiz, yapamayız edebiyatı geliştirmezler.

Bizim bahsettiğimiz ve göz diktiğimiz şey, zafere götürecektir, hem de kısa sürede zafere çığ gibi imkânlarla götürecektir bir ordulaşma düzenidir. Artık bu bizim hem hakkımız, hem vazgeçilmez, şart koşulmaz ve layık olan tek seçeneğimizdir. Başka türüstünü kabullenemeyiz ve ne halkımıza, ne de kendimize layık görürüz. Bu açıdan “bırakın da öleyim” demeye hakkınız yoktur. Böyle olmaya, böyle yaşamaya mecbursunuz. Niyetlerinizi, hayallerinizi, korkularınızı, endişelerinizi bırakın veya bıçakla keser gibi kesin. Mecbur olduğunuz şeyler için kendinizi amansız adayın, ancak o zaman yaşarsınız. Layık olanı kendinizde bulursanız bunu da anlarsınız. Eğer anlamazsak birbirimizin yakasını bırakmayız.

Kürt gerçekliği ordulaşmanın önüne büyük zorluklar çıkarıyor. Kültürel gerçeklik bunun böyle olduğunu gösteriyor. Ama yine de biz bu gerçekliğimizden büyük başarılar yaratmak zorundayız. Birbirimizi hizaya getireceğiz; birbirimizi ya bitireceğiz ya da hizaya getireceğiz. Bunun dışında bir yol yoktur. Halk içinde ya bu deveyi güdersin ya bu diyardan güdersin derler. Tıpkı bunun gibi, ya bu işi başarır bu dünyada yaşarız, ya da başarmayız hepimiz ölürüz. Başka çare yoktur; ya başarır yaşarız ya da yerin dibini boylarız.

Eleştiri Sorunlara Daha Gerçekçi Yaklaşmak İçindir

Verdiğimiz bütün perspektifler ve talimatların özünde şu var: Ordu yaşamına gelecek özü egemen kılmak; itirazsız, oldukça kendini katmış, ordulaşmayı göze alan, bunda askeri tipin esasına gelebilecek bir yaklaşımı özümsetmek. Öncelikle bunu sağlama alacağız. Ardından işin taktik kısmı geliyor. “Savaşa varız, uygunuz” deniliyor. Bu iyidir. Ama o zaman sizi nasıl düzenleyeceğiz? Burada eğitime iş düşer, alınacak sonuç ancak eğitimle alınır. Ondan sonra birliklerin kuruluşuna geçilir. Birliklerin kuruluşu çok yönlü bir konudur. Hatta üzerinde en çok durmamız gereken bir konudur. Keşif için nereye, kaç kişilik bir birlik gerekiyor? Birliklerin savaşçı ve komuta ilişkisi nasıl olmalıdır? Kısaca bu birlikleri öze uygun bir şekillenmeyle, eski ile yeni kaynaşmasını sağlayarak belli bir deneme süresiyle hazırlama, eğitim ve tecrübeyle yetkinleştirme önemli işlerden birisi olarak önümüze çıkar.

Bu birlik teşkillerinin peşi sıra diğer önemli sorunlar gelir. En önemli sorun, alan tutma veya üs dediğimiz olaya doğru yaklaşma sorunudur. Aslında bunların hepsi birbirine bağlıdır. Ayırtırmayı ise kavramada kolaylık olsun diye yapıyoruz. Üs olmadan gerilla düşünülemez. Üs derken, sabit, kalıcı bir üsten ziyade, coğrafi koşulları, halkla ilişkileri, düşmanın durumunu hesaba katan, yine gücümüzü, ne kadar kalabileceğimizi, manevra imkânının ne kadar olduğu konularını hesaba katan, süresi ve irtibatları olan, düşmanın olası her türlü tekniğine rağmen ayakta kalmayı mümkün kılan bir üs anlayışından bahsediyoruz. Üslenme anlayışımızı gerçeklere daha uygun hale getireceğiz. Üslenmelerde yerine getirilmesi gereken birçok görev vardır. Üs alanları, karargâh alanları gibidir. Karargâhlar planlama, eğitim, denetim ve irtibat merkezleridir. Üsten aynı zamanda bir ana karargâh gibi yararlanılmalıdır. O açıdan böyle bir gereksinim olacaktır ve bunun giderilmesi gerekir.

Belli bir karar, denetim ve eğitim sahası olmazsa, gerillayı fazla geliştiremeyiz. Eski tarz silahlı propaganda gibi, kendi keyfine bırakılmış, istediği gibi savaşan, istediği gibi hareket eden, her türlü havaya girebilen birlikler tehlikelidir ve bunların çoğu da imha olur. Bu tarz birliklerin önünü alacağız. Bunun yanında belli bir üs anlayışına bağlı hareket tarzını tutturmuş, gerillayı bütün taktik özellikleriyle kavramış, bunun için komutaya kavuşmuş, belli bir planlama ve denetimi esas alan bir birlik anlayışına, gerilla eylemlerine giren bir gerilla birlik anlayışına ulaşacağız. Bunlar harekât birlikleridir. Harekât birlikleri bir karargâha bağlı da olsalar, kendilerine göre bir düzenleri olacaktır. Harekâtın, gizli vurup kaçmanın bütünüyle yeni esaslara bağlanarak ele alınması gerekir.

Harekât komutanlıkları geliştireceğiz. Harekât komutanları, ismi de üzerinde hareket halindeki komutanlardır. Bunun için de oldukça nitelikli ve savaşa hakimiyeti en çok olan askeri kişilikler gereklidir. Bazıları hareketli savaşa kadar gidebilirler, ama çoğunlukla gerillayı uygulayacaklar. Bunun yanında irtibat ve keşif birimleri çok önem taşıyacak. Gerek karargâhlar arası, gerekse bölgeler arası keşif ve irtibat birimleri çok önemli bir rol oynar. Keşiflere ve irtibatlara dayanmadan karargâhlar iyi çalışmaz. Hareketli birlikler veya hareket birlikleri gözü kara hareket edemez, bunun için keşif ve irtibat gerekir. Demek ki gerillada irtibat ve keşif -buna son noktada istihbarat da girer- özel birimler vasıtasıyla yürütülmesi büyük önem taşıyor. Bu sorunlar üzerinde durulur.

Lojistik sorunları apayrı ele alınmalıdır. Öyle bir takımı lojistiğe ayırmak demek bize biraz yanlış geliyor. Lojistiği özel birimlere bağlasak daha iyi olur. Birisi gerilla olabileceksen neden lojistiğe alıyoruz? Lojistik biraz daha sivil, hatta milis niteliği olan birimlere bırakılır. Onların nereye, ne kadar erzak taşıyacakları, hatta taşıma işlemini başka türlü nasıl yürütecekleri koordineli olarak tespit edilir. Aslında tam gerilla düzenine girmemiş olanları bu alanda görevlendirmek gerekiyor. Bu konumdakilerden böyle birimler yaratmak yerinde olabilir. Bu dönemde lojistik birimlerine daha değişik yaklaşacağız. Lojistik araba ister, lojistik at veya katır birlikleri ister. İmkânlarımız artmıştır, kamyonlarla bile bir yerden bir yere taşıyabiliriz, zorla taşırız, ticari şirketler kurup öyle taşırız. Görülüyor ki, bu değişik bir örgütlenme tarzıdır, ona biraz uyup özgün yanlarını dikkate alan bir birim olarak geliştiririz.

Yayımla ve genişleme sorunları her zaman vardır. Gerillada alanları dengeli tutma önemlidir. Ağırlık verilmesi, ikinci planda ele alınması veya boş bırakılması gereken alanlar konusunu da dikkatle değerlendireceğiz. Mutlaka tutulması gereken alanlar, acele edilmemesi gereken alanlar vardır; belli bir hazırlık isteyen alanlar vardır, hemen gidilmesi gereken alanlar vardır. Bunlar genişliğine yayılmadır. Genişliğine yayılma sorunlarına da özenle eğilmek gerekiyor. Ülkeyi boydan boya, fakat gerçekçi bir biçimde, dengeli olarak gerilla birliklerine kavuşturmak çok önemli bir sorundur. Kendiliğinden gelişme daha çok yoğunlaşmadır, niteliğin geliştirilmesidir.

Yüzeysellikten, salt genişliğine yayılmadan öteye, kademeleşmeyi sağlamak gerekir. En üstte bir ordu kurmayından tutalım en alta bir birlik komutanlığına kadar bir kademeleşmeye ihtiyaç var. Herkesin hem kurmay başkanı, hem harekât komutanı, hem keşifçi, hem eylemci, hem lojistikçi, hem de köye gidip gelen bir propagandacı olması önümüzdeki dönemde bizi zorlar. Ordu böyle geliştirilemez. Bütün görevleri böyle ele alan bir tip, ordu gelişmesinde fazla rol oynayamaz. Kademeleşmeyi, yani çok derinliğine gelişmeyi detaylı ele almak, koşullara uygun hale getirmek şarttır. Tabii salt ucuz kademeler yaratarak da, kocaman bir bürokrasiye sığınarak da savaş geliştirilemez. Kademeleşme bizde fazla gelişemez, ama mutlaka gereklidir. Kademeleşmeyi ihtiyaçlara, gelişme evrelerine uygun bir tarzda sağlayacağız. Çok sayıda büro oluşturup çalıştırmamak, lafi var kendisi yok birçok kademe oluşturup kademeliği büyük ağa-küçük ağa biçiminde götürmek, geçmişte çok karşımıza çıkan ve faydadan çok zarar veren yaklaşımlardır.

Kademe, kariyer yaratma çok önemlidir. Bu, tayin-terfi sorununa da girer. Tayin-terfi, kademe yaratma, hakkı olanı kademeleştirme, sürekli yükseltme ve düşürme yöntemi veya bu konudaki esasları geliştirme, önümüzdeki dönemde oldukça dikkatle yaklaşılması gereken, hatta belli bir inceleme ve araştırma gerektiren bir planlama görevi olarak ele alınmalıdır. Yine bunu zamanında uygulamayı bilmek, dağınıklıktan, hantallıktan, dengesiz genişlikten kaynaklanan sorunları aşmada ve sonuç almada bize epey kolaylık sağlayacaktır. Bu açıdan isabetli kademeleşme önümüzdeki süreçte yerine getirilmesi gereken acil bir görev oluyor.

Sanırım en önemlisi de bir denetim organı gerekecektir. Artık müfettişlikler geliştirmemiz gerekecektir. Geçmişte bu konuda bazı özel birlikler kurmak istedik. Parastın (Koruma) birlikleri kurmak istedik, fakat bu fazla gelişmedi. Daha çok teftiş kurumlarına ihtiyaç var. Ordu müfettişliği dedikleri gibi, bizde de buna benzer bir müfettişlik kurumu, bir denetim temsilciliği olacak. Görevi teftiş olan, çok değerli, partiye ve çizgiye çok bağlı ve bu konuda gerçekten becerikli yoldaşlardan oluşan teftiş kurumunun denetim görevini biraz daha ayırtmalıyız. Böyle denetimli, teftişli çalışmayı becerebilecek bir temsil gücüne de ulaşabilmeliyiz.

Buna benzer daha bir çok hususu açabiliriz. Örneğin taktikler var; pusudan tutalım baskına, hareketli savaş taktiğinden tutalım her türlü vur kaç taktiğine kadar, bunlar üzerinde önemle duracağız. Yol yürüyüşünden tutalım dinlenme gerekiyorsa onun nasıl olması gerektiğine kadar, tehlikeli bir bölgeden tutalım kurtarılmış bir bölgedeki tarzımıza kadar, bunlara biraz açıklık getirmek gerekecek. Ordulaşma sorunlarına daha kapsamlı yaklaşılır ve bunun için bir de planlama geliştirilir. Hangi alanda ne kadar güce ulaşacağız, ülke genelindeki hedef alanlara biçilen pay nedir, ayrıca hangi düşman hedeflerini esas alacağız? Ekonomik, sosyal, askeri vb. bir hedefler paketimiz olacaktır.

Aslında düşmana yönelik olarak taciz, imha ve şaşırtma eylemleri de dahil, çalışma ve savaş biçimimize kadar hepsine açıklık getirdik. Buna vuruş tarzımızdır, çalışma tarzımız diyoruz. Yani temizlenecek düşman hedefleri konusunda ve ordulaşmada kabataslak nicel ve nitel hangi hedeflere ulaşacağız? Çalışma düzenimiz, vuruş tarzımız, bunları alanlara indirgeme kabiliyetimiz gibi sorunlar da ele almır. Bir ordu planlamamız nasıl olacak? Ordu planlamasında mevcut gücümüzü göz önüne getirerek bir yıl içinde, hatta üç aylık süreler içinde esas itibarıyla yerine getirmemiz gereken görevler nelerdir? Böyle bir dönemeleşmeye de tabi tutarak iyi bir dönem planlamasına ulaşacağız. Ana hatlarıyla sorunlar bunlardır.

Bunun yanında eleştiriler de geliştiriliyor. Eleştiri geliştirmemizin nedeni sorunlara daha gerçekçi yaklaşmak içindir. Ve halen birçok çalışmayı yalnız olarak gerçekleştiriyoruz. Cephe gerisidir, diplomatik ilişkiler ağıdır ve yine birçok siyasi çalışma alanlarını harekete geçirmedir; bütün bunların da gerilla ile ilişkisi vardır. Siyasi çalışmadır, diplomatik alanlardır, maddi destek sağlamadır; bütün bunların kanalları geliştirilemezse, gerilla kendi içinde fazla gelişemez. Bunlar da iç içe giriyor ve bir anlamda “her şey gerilla için” veya “her şey gerilla ordusunu oluşturmak için” şiarına bağlı olarak yürütülüyor.

Kısaca sorunları böyle ortaya koyduktan sonra, çokça tartıştığımız hususlar da olsa, bir kez daha değinelim. Biraz bıktırıcı da olsa, son gelişmeleri de dikkate alarak gerek düşmanın, gerek kendi tecrübemizin ışığında bu sorunlara açıklık getirmeye çalışırız. Birçoğunuz da bu çalışmaya aday gibi görünüyor. Bu kez çok akıllı, olgun, yürekli ve sorumluluk bilinciyle daha şimdiden kazanmanın yol ve yöntemleri üzerinde çok duran, bu işe atılım yaptıracak bir yaklaşım tarzının sahibi olunmalıdır. Yalnız sizler değil, kamplardaki diğer adaylarımız olsun, belli bir hareket yürütmek durumunda olanlar olsun, yeni gelenler veya eskiler olsun, ısrarla hepsinin gündemini bu biçimde gerçekçi kılmaya çalışıyoruz.

Belirttiğimiz gibi, düşmanın da bin yıllık muazzam bir ordu tecrübesi vardır. Onlar bu konuda çok hazırlıklıdır. Diplomatik, siyasi cepheyi de hazırlamışlar; diplomatik cephede hemen hemen bütün uluslararası ilişkileri buna hizmet etmektedir. Siyasi cephede muhalefet ile iktidarı birleştirdiler. Kontgerilla savaşına uygun bir birliğe ulaştılar. Özal-Demirel-İnönü üçlüsü sözüm ona çelişkiliydiler. Sırf bize karşı, özel savaş kurmayından “Bu üçlüye dokunmayın” biçiminde bir talimat aldılar. Talimat bence Demirel’in değil, kontgerillanın Özel Savaş Dairesinin talimatıydı. Özel savaşı bu üçlüyle götürmek istiyorlar, bunda kuşku yoktur.

Özel birlikler geliştiriyorlar, Kürdistan’daki bütün birlikler komandolaşacak deniliyor. Bunun anlamını kavramak gerekir. Şimdiye kadar olanlar komando değil miydi? Özel timler komando değil midir? “Korucuları da komando içine alacağız” deniliyor. Herhalde özel timdir, korucudur, hepsini birleştirip hareketli, vur kaç yapabilen, anında müdahale edebilen bir organizasyon oluşturmak istiyorlar. Sanırım buna göre durumun teknik, askeri düzenlenişine gidecekler. Düzenleniş tabur düzeyinde oluyor. Bunun üzerinde de biraz duracağız. Düşman nasıl birliklere sahip olmak istiyor, önümüzdeki dönemi hangi birliklerle karşılamak istiyor? Bunun üzerinde oldukça gerçekçi durmalıyız. Yani hem teknik, hem sayı, hem de hareket kabiliyeti bakımından düşmanın yönelimini anlamak zorundayız. Siyasetini, diplomatik faaliyetlerini yakından takip etmek durumundayız.

Bütün bunlar çok yoğunca karşı karşıya geleceğimiz ve kendimizin de çözüm gücü olmak zorunda olduğumuz ordulaşma sorunlarımızdır. “Ben varım” diyen, bu işe aceleyle, hemen bir tüfek patlama biçiminde yaklaşamayacağını şimdiden bilmek, anlamak durumundadır. İyi niyetiniz, kararlılığınız var, fedai düzenindesiniz. Fakat bu kadar kapsamlı sorunların da çözüm istediği açıktır. Belli ki bu sorunlara her zamankinden daha fazla cesaretle yöneliniyor. Burası şimdiye kadar iyi iş yaptı. Sağlam bir planlamaya ulaşabilirsek -ki, önümüzde iyi bir zamanlama da, oldukça kapasiteli bir sayı da vardır- ordulaşmaya iyi katkı yapabiliriz. Zamanı, zemini ve bugünkü faaliyetleri iyi değerlendirelim. Çok belirleyici bir çalışma da olabilir. Onun için sizleri güçlendirmeye çalıştık.

Zorluklarınız olabilir, birçoklarınız yeni olabilirsiniz, hatta alışkanlıklarınız da olabilir. Eski arkadaşlarda kalıntı düzeyinde çeşitli hastalıklar da olabilir. Ama artık bunları aşın. Ne genç olmanız sizin bu kadar ciddi ve çok önemli tarihi sorunlar karşısında ciddi bir engel olmanıza neden olmalı; ne de alışkanlıklarınız ve hatalı eğilimleriniz dev gibi görevler karşısında sorumsuzluk düzeyinde seyretmelidir. Hayır, hiç birinizin ne buna ihtiyacı vardır, ne de bunun bir gereği vardır. Bu sizi yaşatmaz. Bu ne size yaraşır, ne de halkımız bunu kabul ediyor. Ne partimizin bunca emeği, ne kendiniz kabul edersiniz; ne de çabanız ve iyi niyetiniz buna fırsat verir. Bütün bunlardan çıkarılacak sonuç bellidir: İşler çok ciddidir. Bu işler hiç de çocukça, toyca, amatörce ele alınamayacak kadar ciddidir. Bu işler tarihi açıdan, fırsat ve imkân açısından çok önemlidir ve bizden gereklerini yerine getirmemizi bekliyor.

Başka seçeneğimiz olmadığı gibi, başka kabulümüz de yoktur. Bizden arzumuz da, coşkumuz da, yaşamamız da budur biçiminde bir yaklaşım isteyin. Biz de bunu şimdiye kadar seve seve, hiçbir gücün önleyemeyeceği, hiçbir şeyin yine bizi bağlayamayacağı bir biçimde yaptık ve biraz geliştirdik. Belli ki bütün bunlara dikkat edildiğinde, hele bu aşamayı tutturduktan sonra, yine de kayıplar olabilir, ama daha fazla geriye düşüremeyeceği ve başarının da kesin olduğu net olarak ortaya çıkar. Kesinlikle başarıma tarzında yükleneyeceğiz ve kazanmasını bileceğiz. Bütün eleştiriler, kazanma yanı sıra daha fazla gelişmiş olan bir dönemin gereken görevlerinin ciddi-yetinden kaynaklanıyor. Mutlaka kazanılması gerektiğinden ve bir de olanakların buna elvermesinden kaynaklanıyor.

Eski imkânsızlıkların şekillendirdiği kişilik yaklaşımlarınızın bir yerde kabul edilebilir, anlayışla karşılanabilir bir durumu olduysa da, sanırım şimdiye kadar dönüşüm sağlamanız için buna gereken imkânı verdik. Ama şimdiki imkânlar, düşmanın çok onursuz ve vahşice yaklaşımı, ayağa kalkan bir halk gerçekliği, artık eski hataları ve yetmezlikleri anlayışla karşılamaya fırsat vermiyor. Neden başaramadık, neden yeterli olamadık biçiminde kendi kendimizi aldatmaya fırsat vermiyor. Bu konuda gerçekten yanlıklarınız ve yetmezlikleriniz ne olursa olsun, hiçbirinizin kural dışı ve döneme cevap vermeyen bir yaklaşıma kesinlikle fırsat vermemeniz gerektiği gayet açıktır. Bu nedenle eleştiriler yerindedir ve gerekleri de rahatlıkla yerine getirilebilir.

Bütün bunlar şunu gösteriyor: Biz bu dönemin üzerine gideceğiz. Her ne kadar şimdiye kadar sergilediğimiz tablo bizi oldukça endişelendiren hususlara yol açıyorsa da, mevcut kararlılık düzeyimiz ve olanaklarımız bu kez sizi bu işlerde daha da ilerletmemiz, korkular varsa onları yerle bir etmemiz, yetersizlikler varsa onları aşabilmemiz ve düşünüldüğünden de fazla artık bu işler böyle yürür, böyle kazanılır sonucuna da götürebilir. Şansımızı iyi değerlendirip mutlaka başarmaya çalışalım.

ORDULAŞMA SİYASETİN EN YOĞUNLAŞMIŞ İFADESİDİR

Ordulaşmaya ne kadar varız? Çok kapsamlı bir biçimde birçok konuyu açtık. Herkes “Ben bu işlerin neresinden tutabilirim” diye kendisine sormalıdır. Bu konunun aydınlatılmasına ihtiyaç var. Yine orta yerde parti görevleri var. Buna çok dürüstçe ve yerinde cevaplar vermek gerekir. Tarihte ilk defa kendimiz için bir ordulaşma aşamasından geçtiğimizi de biliyorsunuz. Bu nedenle ordulaşmaya ve profesyonelliğe gelememek çok olumsuz bir etkiye sahip bir yandır. Çok keyfi kişiliklerin iç yapısı yoklanırsa birçok şey ortaya çıkar. Bunlar fırsat bulurlarsa neler yapmazlar ki! Bunların iç düzenleri, iç dünyaları çok karmaşıktır. Kimin neyi, ne kadar, nasıl istediği belli değildir. Bunun için duygular dünyasını açmak istedim, gelecek üzerinde de çok durdum.

Ordulaşma, siyasetin en yoğunlaşmış ifadesidir. Siyaset de alt ve üstü yapının en ince tarafıdır. Ordu onun daha da incelenmiş tarafı oluyor. Bizimkiler ise siyasetin abecesini daha doğru dürüst kavrayamıyorlar. Özellikle pratiğe geçirme konusundan çok uzaktırlar. Askerliği nasıl anlıyorlar? “Siyasetten anlamam, askerlikten anlarım” anlayışı en çok askerliğin canına okuyacak yaklaşımdır. Siyasetten anlamayanlar, askerliğe, özellikle de ordulaşmaya yaklaşamazlar bile.

Ağır sorunlar var. Hiçbir şey yapmamaktansa, bir şeyler yapmak daha iyidir temelinde yaklaşıyoruz. Son tahlilde ordulaşmada karşılaştığımız zorluklar, devrimcileşmeye, siyasileşmeye ve örgütlü hale gelmeye kendini verememenin sonuçlarıdır. Bunlar attığımız ilk adımlardır. Biz bu adımların üzerine daha da yükleneceğiz. Elden gelen ne varsa yapılmaya çalışılıyor. Fırsat elimize geçtiğinde kullanmaya çalışıyoruz, ihmalkârlık yapmıyoruz. Değerleri korumaya çalışıyoruz. Bazılarında bu da yoktur. Benim yadırgadığım, neden dahiyane bir ordulaşmanın yaratılmamış olması değildir. Bunu belirtmek istemiyorum. Bazı arkadaşlarımız var ki, önlerine koyduğumuz perspektiflere asgari düzeyde bile sahip çıkmıyorlar. Çok hazır değerler sunulduğunda bu kez de onları çok ucuzca harcıyorlar. Kabul edilmeyecek olan yanı budur.

Ordulaşma için birçok malzeme sunulmuş, elverişli zemin yaratılmış ve bunun yolu da gösterilmiştir. Fakat bu yapılanlar bozulmaya çalışılıyor. Biz de bunu önlemeye çalışıyoruz. Bu konuya dahiyane bir biçimde yaklaşabilen, kendini tam veren ve ordu kurmayı olabilen arkadaşlar ortaya çıksaydı iyi olurdu. Fakat kurmaylar yok denecek kadar azdır. Fırtına gibi esmek gerekiyor. Her gün plan üzerine plan yapan, uğraş üzerine uğraş vererek orduya çekidüzen veren militanlara ihtiyaç var. Ancak böyle militanlar çıkmıyor. Görevlerin altından çıkılmıyor veya bazıları fırsat bulduğunda bunun üzerine kuruluyor. Ordulaşma için bu pozisyon hiçbir işe yaramaz. Kendi iç dünyanızda, içinizde neler var, bilemiyorum. Neyi çok istiyorsunuz? Görkemli görevlere ne kadar hazırsınız? Birçoğunuzun devrimcileşme düzeyi çok geri, hatta çok zavallicadır. Bu geriliği aşmak için yıllardır çabalamama rağmen, buna gerekli karşılık verilmedi.

İyi bir ordulaşma fırsatı yakaladığımızda, bu arkadaşlar neden böyle davrandılar? Şu sonuca vardık: Bu arkadaşların iç dünyaları çok kötüdür. Aslında kendini çözememiş, kararlaştırılmamış insanlar oldukları için böyleler. İşi pratikte gerçekleştirmek için bazıları görevlendirdik. Bunlar işleri sabote ettiler, bütün kişiliklerini açığa vurdular. Pratikte biraz temasa gelince, en hayati değerlendirmeleri ve talimatları bir tarafa bırakıp kendi kişisel çıkarlarını esas almaya çalıştılar. Bunu dolaylı yaptılar. Kötü niyetle değil de, eğilim olarak, kişilik özelliklerinin bir sonucu olarak yaptılar. Kendilerini zora sokmayacak bir tarzda sağ tasfiyeciliğine girdiler. Uzun süre etkili olan bu anlayış sonuçta iflas etti. Daha sonraki süreçlerde de hep böyle oldu. Bir yandan “Ben bu işe gelemem, bu işi geliştiremem, bu işi derinleştiremem” anlayışı ve dayatması, diğer yandan ise bu işi yapacaksın, yürüteceksin dayatması oldu. Karşılıklı olarak bugüne kadar sürekli bu çatışma yaşandı. Köylü özelliklerini, basit aydın entelektüel özelliklerini konuşuranlar oldu. Bu, muazzam bir karşılıklı dayatma biçiminde sürüp gitti.

Şimdi yeni bir aşamadayız; ordulaşma ve bu işe güç yetirerek başarı imkânını hayata geçirme sürecindeyiz. Düşmanı nasıl dışta geriletiyorsak, içte de geri tutumları öyle gerileteceğiz. Ben bunu her gün çok yönlü ve çok açık bir şekilde işliyorum. Ya böyle olacaksınız ya tasfiye olacaksınız. Bunun başka yolu yoktur. Ordulaşmaya, partileşmeye gelmeme bizim için bir kader değil, bir sınıf mücadelesidir, bir ulus mücadelesidir. Sınıfsal ve ulusal mücadelenin en ileri ögeleri bu işlere başarı imkânını verdirenlerdir. Açıktır ki, iyi önderlik çıkar ve bu mücadele, önderlikleri çıkaracaktır da. Bu aşamada her zamankinden daha fazla çıkacaktır. Çünkü yürüttüğümüz savaş, öyle basit bir savaş değildir ve bunun sonuçları ortaya çıkacaktır. Sizlere soruyorum: Kendinize biraz acıyor musunuz, kendinizi doğru dile getirebiliyor musunuz? Doğru katılım sağlayabiliyor musunuz, bu konuda tutarlılık gösterebilecek misiniz? Sizlere çok önemli ve tarihi işler konusunda bu soruları soruyorum.

Ben on üç yıldır bu kadar coşkuyu, bu kadar sabrı, bu kadar inadı ve bu kadar çabayı nasıl oldu da sergileyebildim? Bunu kendinize hiç sormuyor musunuz? Bu nasıl oluyor? Kendinizi neden doğru dürüst vermiyorsunuz? Ömür boyu etrafında dönüp durduğunuz tutku ve duygularınız nelerdir? Neden soylu bir tutkunuz, davranışınız olmasın? Varsa neden başarı fırsatı, imkânı yaratamadınız? Elinize az mı fırsat, az mı yetki geçti? Elinize az mı tarihi işler yapma imkânları geçti? Benden daha fazla imkân sahibi oldunuz. Ama neden bunları kullanamadınız? Bu soru önemlidir ve cevap vermeden kimse size onay vermez. Ancak bu soruya olumlu cevap vermeniz geçerli not almanıza yol açar.

1982’den beri merkezileşme konularına değindiğimiz halde, on yıldır buna giremeyenler var. Kurmaylık, merkezileşmedir. Bireycilikten vazgeçemeyenlere, merkezileşmeye gelemeyenlere uyarılarımı peş peşe sıralıyorum. Ancak halen işi anlamamaya çalışanlar var. İsrarla anlamaya gelmeme, bir toplantıyı düzenlememe durumlarını yaşayanlar var. Artık bundan sonra da bu tutumunuzda ısrar edemezsiniz. Nitekim son haddimize gelmişiz, gerisi sert bir uygulamadır. “Ayağa kalkın suçlular, hesap verin” denecektir. Halkın tarihi işleriyle oynamak kabul edilir bir durum değildir.

Yirmi yıl sabrettim, ama halen işin özüne inilmiyor. Kurallarımızı işletmek zorundayız. Delikanlısınız, sizde sabır ve iyi niyet tamdır, ama kurmaylık düzeyinde doğru dürüst bir toplantı içeriğiniz yoktur. Öte yandan bir toplantıda alınan çok önemli bir karar, eğer uygulamaya geçirilmiyor, dolayısıyla sonuçları alınmıyorsa, bu işlerin artık böyle yürütülemeyeceği anlaşılmalıdır. Birçokları birbirini dinlemeyi bile bilmiyorlar. İnsanlar birbirlerini neden dinlemesin? Ben bu kadar toplantı yapıyorum ve dinleyebiliyorsunuz. Arkadaşlar da neden böylesi toplantılar düzenleyemesinler? Toplantıya gelememek, merkezileşmeye gelememektir. Merkezileşmeye gelememek, örgüte gelememektir ve örgüte gelememek ise eyleme gelememektir. Tabii ki bu da sonuç olarak pratiğin başarısını istememektir.

Hayatınızı ortaya koyuyorsunuz. Zindanları o kadar yaşadınız, oraları sarstınız, kıyameti kopardınız. Size çok zekice, iş bitirici bir şekilde hareket etmeniz için bütün verileri sunuyoruz. O halde sizlere sunulan bu imkânları hayata geçirmede fırtına gibi esin. Aslında

ordulaşmanın kendisi de budur. Bu kadar zoru, acıyı yaşadktan sonra, kendi tutkularınızda neden bu kadar ısrar ediyorsunuz. Bu kadar şey yaşayacaksınız da, tarihi işlere böylesine ölgün, iradesiz, azimsiz ve bilinçsiz yaklaşacaksınız! Kime çalışıyorsunuz? Bu yaşama bir başarı uğruna önemli bir adım atmak için atılmadınız mı?

Aslında tepkiciliğiniz şuradan kaynaklanıyor: Partiye katılırken kendi tutkularınızı konuşturamadınız, zorlandınız, çünkü yaşamınız elinizden alınmıştı. Şimdi bunu değişik bir tarzda partiye ödetmek istiyorsunuz. Zaten düşmanın da her türlü provokatif yaklaşımında sizi getirmek istediği nokta burasıdır. Partiyle sizi çelişik kılmak istiyor. Sizi partinin başarı çizgisinde değil, partiyi uğraştıran bir çizgide yürütmek istiyor. Yaşadığınız durum budur. Yaşadıklarınızı başarı çizgisi temelinde sonuçlandırırsanız dev gibi olursunuz ve bu da ardına kadar başarının yolunu açar. Size neden doğru çizgiye gelemiyorsunuz, neden kendinize acımıyorsunuz diye sormak gerekir. Nicel olarak bu kadar fazlasınız. Bu işlere asgari düzeyde de olsa başarı şansını verdimen için neden kendinizi fırtına gibi estirmiyorsunuz? Bu soruya herkesten fazla siz cevap vermelisiniz. Bu sorulara cevaplarınız fazla çekici değildir, aynı zamanda düzeyinizi yansıtıyor. PKK'nin ortaya çıkardığı ordulaşma gerçeğini bile kavramaktan henüz çok uzak olduğunuz ortaya çıkıyor. Bunlar kafa patlatılması gereken hususlardır.

Zorlanıyorsunuz. Askeri kişilik her türlü zorluğa katlanmaya hazır olmalıdır. Konsey toplantısı yapıldığında çıt bile çıkmayacaksa olmaz. Biz her şeyi biçimle halledelim demiyorum, ama ciddi bir askeri merkez toplantısında, ağızdan çıkan her kelime ve her hareket çok yerinde olmalıdır. Kelimeler öyle uluorta kullanılmaz. Öyle askeri kişilik mi olurmuş? Eski lağa yaşamdan arta kalmış kişilik biçiminizi aşarak kendinize çekidüzen vereceksiniz. Bir yere gittiğinizde bir havanız olmalıdır. Bir muntıkaya girdiğinizde, bir komutan gelmiş dendiğinde, o muntika çalkalanmalı ve pür dikkat kesilmelidir. Çevrenizdeki savaşçılar, komutanlar neşelenmeli; "Bizi güçlendirecek, bize yön verecek ve katkı sunacak bir güç kaynağı geldi" demelidirler.

Bu işe nereden gireceğim konusunda yıllardır yoğunlaşıyorum. Ben kişilik çözümlemelerini bunun için yapıyorum. Fakat düzen sizi öyle alıştırmış ki, halk ordularının kurucuları olmayı bir yana bırakalım, baş belaları olup çıkmışsınız. Çok sabır gerekir. Herkes aynı anda her şeyi yapamaz. Bunu kabul ediyoruz. Yani her türlü hastalıklarınızı on-on beş yıldır sırtımda taşıyorum, daha da taşıyım. Fakat bu bir kader değildir. Bu böyle gitmeyecek, bu şekilde işlerimiz de ilerleme göstermeyecektir.

Şimdi oluşturduğumuz imkânlar iyidir; hiç olmazsa bunları bir kurmay kafasıyla çekip çevirecek, doğru bir tarzda büyütecek ve yayacak kişiler gereklidir. Şu anda en sonuç alıcı, en devrimci, en görkemli, en özgürlükçü birçok gelişmeyi kendine bağlayan tanımları çok yaptık. Bu biçimde algılanmalıdır. Eğer olumlu niteliklerimiz ve yeteneklerimiz varsa, bunlar kendilerini dile getirmelidir. Cesaretin ve fedakârlığın en iyi kurumlaşacağı büyük bir çalışma sergilenmelidir. Halkın en yiğit, en fedakâr, en iş bilir değerleri için anlam ifade eden bir çalışma, çok tarihi bir kurumlaşma gereklidir. Ben yirmi otuz yıldır yaşamımı böyle bir topluluğun oluşmasına neden adadım? Buna karşılık sizin, hayatınızı neye adadığınızı daha önce belirttik.

İçte ve dışta hiçbir engel tanımaz bir yaklaşımla bu partiyi, orduyu ve halk hareketini ortaya çıkardık. Bu konuda soruna büyük bir tutku ve büyük bir hırsla yaklaşmasaydık, bu işler böyle gelişmezdi. Çoğunuzun pratiği, toparlamayı bir yana bırakalım, dağıtmaya götürüyorsa, bu sizin tutkularınızın görkemli bir sosyalist ve kolektif özelliğe ve anlayışa değil, bencillığe dayalı olduğunu gösteriyor. Çeşitli biçimleri de izah edebiliriz. Bana göre ordu çalışması çok zevkli bir çalışmadır. Böyle bir çalışmanın içine girme fırsatını yakalamak, bu çalışmanın bir seviyeye geldiğini görmek bile tek başına ele alındığında hayatınızın en büyük şansını ve mutluluğunu olmalıydı.

Bin yılların her türlü düşürülmüşlüğüne intikamını alacaksınız. Düşman size her şeyi yaptı, vurdu, kırdı, yapmadığı hakareti bırakmadı. İşte gün, bundan hesap sorma günüdür. Bu, bir ulus ve insanlık çapında oluyor. Bugün halktan az çok güç alarak, biraz bizi bu duruma getirenlerden hesap sorma fırsatını yakaladık. Sizdeki büyüklük eğer bu temelde olursa siz müthiş olursunuz. İntikam ve hesap sorma anlayışınız çok düşürüldü, çok vuruldu, çok hakarete uğradı. Bu temelde, gün hesap sorma günüdür biçiminde bir kişiliğiniz olsaydı, ordulaşma çalışması sizin için çocuk oyuncağı gibi kolay olurdu. Bu konuda tutkularınız çok amansız olsaydı, örgüt kuramama, asker eğitememe, hedef belirlememe, vuruş gücünü gösterememe ve hareket tarzını tayin edememe gibi bir sorunuz olmazdı. Benim de bir hesap sorma iddiam vardı, bunu nasıl yerine getirdiğim görüyorsunuz.

Her gün, kendinize gelin diyorum. Halk adına ve kişilik onuru adına hareket ettiğinizi söylüyorsunuz. Eğer sözünüze bağlıysanız, kendinize bir defa bile baktığınızda ürkersiniz. Apoculuk en moda deyimlerden birisidir. Biraz beni anlamaya çalışın. Benim yanıma gelmek, terbiyeli olmayı kabul etmek ve benim hareket sahama ulaşmak demektir. Nefes nefese yaşamaya hazır olmak ve bunu bilmek demektir. Örneğin Yalçın Küçük Hoca iyi bir yazardır, bir şeylerden anlıyor. "Politika bir şiirdir" diyor ve bize bakarak bunu söylüyor. Bir de kendi çirkinliklerinize bakın: Siz kim, ben kim? Benim ilham verdiğim insanlar çoktur.

Aslında politika bir şiirdir; halkı dalga dalga coşkuya getiren bir şiir durumudur. Yoksa bizi başka türlü tarif etmek mümkün değildir. Siz ki, sözüm ona bizimle birlikte komutanlık yapmak istiyorsunuz. Bizimle komutanlık yapmak öyle kolay değildir, bu çok farklı nitelikler ister. Bu konuda kendinizi iyi tanımaya çalışın. Benimle yol almak çok zordur. Ben çağrı yapıyorum, siz gönüllü olarak koşup geliyorsunuz. Geldiğiniz noktayı iyi kestirin. Ben sabır gösteririm, fakat ortaya çıkan örneklere sabır göstermeyeceğimi de artık anlamalısınız.

Sizi fazla sıkılamaya çalışıyorum, fakat işler sandığımız gibi olmuyor. İşler, sizin yapmak istediğiniz gibi yapılmca fazla ilerlemiyor. Buna rağmen benden daha fazla isteklisiniz. Bu defa buna iyi anlam verelim. Bizler için bu iş çok zevklidir, ama gerekeni yapmayanlar için de büyük bir yükür, tahammül edilemez bir işür. Bizdeki şiir üslubunu ve bu işin nasıl zevkle ele alındığını yakalayın. Bu, bizde en büyük tutkudur. Bu yönlü sınırsız bir tutkunun olduğu çok açıktır. Kendi durumunuzu benim zorluklarımla kıyaslırsanız, benden daha fazla, hatta uçarcasına bu işlerin içine dalmanız gerekir.

Biraz tarih, biraz da siyasi bilinciniz güçlü olsa müthiş olursunuz. Benimle yürüme bilinciniz güçlü olursa yaşamınız çok zevkli olur. Bize bağlı bu kadar büyük direnişçi var. Halen "Bu gerçek uğruna, gözümü kırpmadan her şeyi yapabilirim" diyenler çoktur. Bütün bunlardan büyük dersler çıkardık. Onun için her gün belirtiyorum, askeri eğitim görüyorsunuz, iyi öğrenin. Yani başımızda tecrübeli arkadaşlar var, kendinizi hızla eğitin. Çoğu tahammül edilmez, kabul edilmez ölçülerdedir, ama ben bize bağlı olduklarını söyleyen komutanlardan bahsediyorum. Siz kim, biz kim? Biz kölelerin özgürlüğünü esas alıyoruz veya düşmüş insanın devrimini esas alıyoruz. Bu açıktır ve bunu anlıyoruz. Büyük bir uyanışla barbar Türk sistemine karşı büyük bir çıkış çok zevkli bir işür. Ortadoğu'nun en unutulmuş halkı için insanlığı yeniden yaratmak çok görkemli bir işür. Bunun zevkine ulaşmadan bu işi götüremezsiniz.

Çok zor yaşamışsınız. Nasıl yaşayabileceğinizi bilemiyorum. Bu kez biraz anladığınızı umut ediyorum. Mutlaka anlamalısınız. En genelde ilham verdiklerimizden tutalım, en geri ve en kıyıda yaşayanlara kadar herkes verilen ilhamı alabilmelidir. Yoksa bu iş yürümez. Ülkeye gitseniz de başınız belaya girer. Çok zorlanıyorsunuz, bu duruma düşmenizi istemiyorum.

Size, bu işe ne kadar var olduğunuzu değil, nasıl varolmanız gerektiğini soruyorum. Gücünüz ve takatiniz varsa, bu temelde varım diyebilirsiniz. Dürüstlük çok önemlidir. Benim en büyük bir özelliğim de çok dürüst olmamdır. Lafla, ilişkiyle oynamam; ilişkiyi şirleştiririm, ilişkiyi destanlaştırırım. Bu bende çok görülür. Ama siz bunu bıçak gibi kesiyor, çok ihmal ediyorsunuz. Bütün bunları da art niyetle değil, iyi niyetle yapıyorsunuz.

Geçmiş yılların tecrübesine dayanarak, neden büyük adamlar çıkmadı diyorum. Komuta kademesi oldukça büyük bir rol sahibi olabilmeliydi. Hiç olmazsa bundan sonrasında atacağınız adımlar yeterli düzeyde olmalıdır. O geçmiş yıllara acıyla baktığımda, halen birliğin olmadığını görüyorum. Kürt gerçeğinde neden böylesine kendi kendini ihmal etme var? Neden çirkinleştirme ve kendini şekillendirmeme var? Bu bizi düşündürüyor. Bu adamlarımız neden böyle kaynaşmıyorlar, neden şekillenemiyorlar? Bu, çok acı bir gerçektir. Bunu kim, ne zaman yapacak?

Benim biraz ağırlığım olmasa, bu iş belki de yarıdan itibaren savsaklanmaya başlar ve ortada ne ordulaşma ne de Kürtleşme kalır. Bunu acıyla, hatta kendime bile öfkelenerek belirtiyorum: Gerçeğimizi ayağa kaldırmak için, bu halinizle ne yapabileceksiniz? Dağıtmaktan, birbirinize girmekten, çok ucuz yaklaşımların sahibi olmaktan ve her gün birbirini boşa çıkarmaktan başka ne yapıyorsunuz ki! Benim biraz otoritem var, kimse artık eskisi gibi zarar veremiyor. Fakat diken gibi her şey birbirine batmış. Birbirini adam yerine koymama, birbirine değer vermeme, sevmeme, saymama, birinin diğerine ne kadar yararlı olabileceğini kestirememe gibi şeylerin olmadığını söyleyebilir misiniz? Şimdiye kadar bir tek arkadaş görmedim ki, şahane bir takım yaratıcısı, iyi bir komite örgütleyicisi olsun. Gerçeklerimizin diğer bir yüzü de budur. Örneğin, antikçağda Isparta ordusunun olağanüstü bir eğitim gördüğünü ve onda üstün bir disiplin anlayışının yerleştirildiğini biliyoruz. Aynı biçimde Türk tarihinden, kendi amaçları doğrultusunda da olsa, Yeniçeri ordusunun da mükemmel bir biçimde örgütlendiğini biliyoruz. Ayrıca Japonlara, Çinlilere, Almanlara ve İngilizlere bakarsanız, müthiş bir ordu deneyimlerinin olduğunu görürsünüz. Eğer biraz vicdanınız varsa, askerleşme fırsatını iyi yakalarsınız. Aslında ordu nizamına doğru yürümek çok güzel bir şeydir. Günlerdir bu konular üzerinde duruyorum. Buna rağmen tanımı daha nasıl olmalı ve ana hususları nedir konuları üzerinde durmaktan kendimi alamıyorum. Diğer kısımlara girmeyi buna bağlı görüyorum.

Her zaman belirtiyorum: Durumunuz nasıl? Neye, ne kadar varsınız? Üstelik genişsiniz. Ben kendime güveniyorum, yine iş yapabiliyorum, ama sizler için aynı şeyleri söylemek çok zordur. Biliyorsunuz, ordu kurmak başka, kurbanlık koyun olmak başka şeydir. Birçoklarını ülkeye gönderdik, neler yaptıkları herhalde az çok biliniyor. Yine bunların büyük bir kısmı vakitsiz gitti; çok sıradan, çok basit bazı nedenlerden dolayı şehit düştü ve ne yazık ki, kalanlar da fazla iş bitirici değiller. Biz iddialı, iddiasında dürüst, dürüstlüğünde de güçlü kişiler istiyoruz. Kendinizi eskisi gibi konuşturursanız, biz bu işe sağlam el atamayız.

Kendimizi iyi kararlaştıralım. Özgürüz ve tarihi kararlar almanın eşliğindeyiz. Sonuç alıcı işleri bizzat biz kararlaştırıyoruz. İşbölümlerine gitmek mümkündür. İşlere alabildiğine özgür iradeyle yaklaşın. İşte bu tam bir komuta yaklaşımıdır. Ama yöneldikten sonra da ses verebilmelisiniz. Bir mıntıkaya girdiniz mi “Buraya bir aslan girdi” denebilmelidir. Bunları belirtirken, aklıma hemen pratik geliyor. Dağa kim gitti, o dağa kim oynadı? Birçoğunuz dağa gideceksiniz, sizden gelecek haberler bizim için önemlidir. Yaşadığınız çileli yaşamı göz önüne getirirsek, göndereceğiniz haberler çok önemlidir. “Komutan erken tasfiye oldu”, “komutan provokasyona uğradı”, “komutan güç yetiremedi”, “komutan toplantı yapamadı”, “komutan takımı koruyamadı”, “komutan taktik hatadan dolayı takımın yarısını imhaya götürdü”, “komutan yere çakıldı, gitti” vb. türünden haberler iyi haberler değildir.

Geçen yıl dağa gönderdiğimiz bir arkadaşımız vardı. Gönderdiği bir raporunda, beni üzmemeye çalışacağını belirtiyordu. İlginç bir yaklaşımdı. Bu bir havayı yansıtıyor. Şimdiye kadar ki birçok sözüm ona komutanımızın, aslında bizi üzmemekten başka bir iş yapmadıklarını dolaylı olarak dile getiriyor. Bizi üzecek durumu yaratmak istememesi mutluluk verici bir şeydir. Fakat beni veya kendilerini üzmemek bir durum yakalayanlara bravo derim. Unutmasınlar ki, biz şimdiye kadar halkın işleri konusunda üzmemeyi bir yana bırakalım, herkesi bayram sevincine boğduk. Cenaze törenlerinde bu durum çok açık bir şekilde izlenebilir. Diğer alanları da siz düşünün. Coşkulu haber kaynakları olamıyorsunuz, buna gücünüz yetmiyor. Çok dürüstsünüz ve iyisiniz, ama güçlü hale gelemiyorsunuz. Bu noktada dürüst olup olmamak değil, güç yetirebilmek önem kazanıyor.

Askerleşmeye başlarken ve bu gerçeklere yakınlaşmanız sağlanırken yapılanlar, sizlere işin alfabetini öğretmek oluyor. Nitekim sizlerle bir toplantı yapmak bile büyük bir çileye dönüşüyor. Neden hazır değilsiniz? Neden bir toplantıyı yürütecek kadar gücünüz yok? Büyük sorunlar var ve bunlar üzerinde de duracağım. Bu sorunları kaldıracak düzeyiniz olmayınca, bu beni de zorluyor. Halbuki benim için çok önemlidir. Sanıyorum yapıda yer alanların çoğunda sigaradan uzak olmanın bir rahatsızlığı vardır. Çoğunun iç dünyası çözümlenemediği için başı dönüyordur. Sormak gerekiyor: Bu tür kişiler, asker veya gerilla olabilir mi? Bu durumu düzeltmeye çalışıyoruz. Çizgiye ve ölçülere gelin ki, iyi şeyler kararlaştıralım. Eskiden bu tür şeylere dikkat etmezsiniz. Ama bu defa dönemin üzeri- ne giderken, tam halletmemiz gereken hususlar üzerinde durmak gerekiyor.

Bundan böyle yürüteceğimiz savaş hareketli savaştır, her türlü ordulaşmadır. Bunu belirtirken işi yürütecek kimse var mı diye soracağız. Bu soruya cevap alamazsak, kızıl bölgeyi kim yaratacak, hareketli savaşı kim yürütecek? Tayin, terfi, disiplin vb. gibi birçok şeyden söz ettik. Fakat bunların adamı yoktur. Adamımız gidiyor; bir çaresiz gibi, bir köylü kurnazı gibi keyfine göre, kafasında esen rüzgârlara göre bir şeyler yapıyor. Savaş cephesi gibi çok hassas bir yerde nasıl böyle davranılabilir? Bu işler çok zordur. Gerçekten çok cesaret isteyen, çok yetenek isteyen işlerdir. Ama madem özgürlük ve onur istiyorsunuz, o halde bunun yolunun buradan geçtiğini bilmelisiniz. Eğer ana babalarınız sizi yetiştirmişse, size şerefli bir yaşam sunmuşlarsa ne mutlu size diyelim. Fakat size sunulmuş böyle bir yaşam yoktur. Siz şerefli ve onurlu bir yaşam sürmek istiyorsanız, bunun da yolu böyle olur. Siz yürüyesiniz diye kendimi kalkan yaptım, köprü yaptım. Fakat bu nereye kadar böyle devam edebilir? Herkes çocuklarını paşa gibi büyütüyor. Ne pašalığı! Hepsi maşa! Ama paşa tutkusu verilmiş, kendini paşadan aşağı gören yoktur. Objektif gerçeklik ise tersini gösteriyor, pašalıkla ilgisi bile yoktur.

Bu konuda çok şey belirtilebilir. Fakat hırs, onur, bağlılık, iddia ve bunların pratikte ispatı gerekir. Bütün bunlar sizde zayıf bir durumda seyrediyor. Böyle köle bir halkın evlatları, yılların hesabını yapmak zorundadır. Siz istem, arzu ve güdülerinizi yanlış şekillendirdiniz. Kendinizde temel tarihi ve öncelik tanınması gereken istemlerinizi esas almadınız. Tüm yaklaşımlarınızda bunu görüyorum. Enerjinizi temel ve asli sorunlara göre kullansaydınız, bugünkü durum çok değişik olurdu. Aslında bu tür durumları tarihte de görmek mümkündür. Çok eski tarihi de okuyun; stratejistler, yani komutanlar Roma’da, Çin’de, her yerde kendi kişiliğini amaca en iyi uyarlayanlar oluyor. Kendini temel amaca en iyi yatıran komutan veya stratejist oluyor. Tanım düzeyinde iyi kavrayalım, belki bazı arkadaşlar bu düzeye ulaşabilir. Hiç değilse bundan sonra bazı yetenekleri yakalamak mümkün olabilir. Çabanızı eksik etmezseniz yakalayabilirsiniz. Neden biz de başarmayalım? Neden boşuna mezara giresiniz? Örneğin, vatanın bir parçasını kurtardığımızda veya çe-

likten bir ordu birimi kurduğunuzda, neden adınız tarihe geçmesin? Saygı duyulacak, bravo dedirtecek bir durum neden gerçekleşmesin? Buna layık değil miyiz?

Ordu Kişiliği Kusursuz Çalışma İsteyen Kişiliktir

Türkiye’de 1970’lerde halk savaşı teorisi denildiğinde ve bu teoriyi olanca güçleriyle hayata geçirmeye çalıştıklarında, gencecik insanlar gerillaya öyle müthiş bir istekle yaklaşıyorlardı ki, silahlı beş kişi bir araya geldi mi, sanki dünyayı yıkacaklarmış gibi bir coşkuları vardı. 71 direnişçilerini tanıyorum. Şimdi on bin kişilik ordumuzla, hem de her türlü silahla donanmış durumdayız; buna karşılık komutanlarımıza bakıyorum, ölü gibiler. Botan’da, Zap kıyılarında, asrın olayı etrafında ölü gibi dolanıp duruyorlar. Bu ne ruhtur, bu ne kişiliktir, bunu henüz anlayamadım.

Fırat’ın, Dicle’nin, Zap’ın, Habur’un, Hezil’in, Botan ve Munzur’un güzelliklerini düşünün: O kıyıları, her dağ parçası insana bir şiir söyler, kitap yazdırır. Fakat ne yazık ki ölü gibi yaklaşıyorsunuz. Böyle olursanız yüzünüze kim bakar? Kim size bu adamdır diye tenezzül eder? Durumunuz böyleyken size saygı göstermem. Şimdiye kadar kendini harap halde bırakanların ciddi herhangi bir şeye hakkı olduğuna inanmıyorum. Çünkü biz insan haklarının sömürsü edebiyatına inanmıyoruz. İnsan hakkı, biraz yüreğinde vatana bu aşağılık durumdan kurtarma isteğini duyan kişinin istemi olabilir. Örneğin İsveç’e gitmiş, vatanından vebadan kaçır gibi kaçmış, şimdi de insan hakkını İsveç’ten istiyor. Böylesi kimseleri ülkeye getirip en iyi koşullarda ülkende yaşa dediğimizde, onu ülkende tutmak mümkün olmaz, tekrar oraya kaçır. Fakat yine de ‘insan hakkı’ diyor. Böylelerinin aslında ajan olduğu ortaya çıkıyor. İnsan hakkı talep etmek için, ilk önce vatan hakkını talep etmek gerekir. Bu vatanda yaşama durumun olmazsa insan da olamazsın. Vatan yıkılmış, harabeye dönmüş, ama siz kaçır duruyorsunuz. Bırakalım insan hakkını, bu topraklarda bir hain gibisiniz. Bu, aşağılanması gereken bir durumdur.

Bunu belirtmemin nedeni şudur: Bizim gerçek militanlarımız o dağlara ulaştıklarında her birisi bir şahin olmalıdır. Her birisinin pratiği şiir olur ve her birisi eylemiyle bir destan olur. Sonra bir baktık ki, vatanın başına veya kendi başlarına bela olmuşlar. Buna hayret ettim. Düşmüş kişilik teorisine bu noktada ulaştım, bu insanlara ne oluyor diye düşündüm. Burada bir olay daha karşımıza çıktı. “Bizim de yaşamaya hakkımız yok mu”, “bizim de sevmeye hakkımız yok mu” diyenler, bize en çok tasfiyeyi dayatanlardı. Kendine göre, birbirlerini kandırıp ihaneti örgütleme ve kaçmalar gerçekleştiriliyor. Bazı erkekler gördük; bunların özgürlükten, tutkudan anladıkları şey, birbirlerini alıp kaçma ve daha sonra ahlaksızca ilişkiler geliştirmedir. Veya bir başka yaklaşım, birbirlerini yük gibi görme, anlaşılmasız bir şekilde birbirini geliştirmemidir.

Kürt ailesi çözümlemesini yaptık. Orduyu, vatanda kadını bir yana bırakalım, birbirlerine nasıl yaklaştıklarını bile bilemiyorlar. Her gün birbirini öcü gibi görüp kabul etmeme, kabul edilse de birbirinden kaçma yaşanıyor. Kendinize insanım diyorsanız, vatanın kurtarılması temelinde onurlu işler yapın. Biz başka türlü yapamayız. Örnek olarak belirtiyorum: Bizden silah istediler, alın size silah dedik. Ama silahın başına ne getirildiğini biliyoruz. Yani çoğu kendini yiğit, mert, duygular ve tutkuların sahibi sanır. İşte savaşın en iyi icra edileceği yerler ve onun araçları; işte er meydanı, savaş usulü, haydi yap dediğinde boynunu bükür. Siz böyle davranırsanız, elbette hiç kimse sizi ciddiye almayacaktır. Bir çorba ile sana her şeyi yaptırırlar. Kürt hikâyesi biraz da böyledir. Şimdi bir çorba değil de, bin Dolar veriyorlar, fakat özünde hiçbir farklılık yoktur, aynı şeydir. Eskiden çorbayla kandırılırdı, şimdi Dolar vb. şeylerle kandırıyorlar. Bütün bunlar yaşanan gerçeklerdir.

Aslında size 1982 deneyiminin sonuçlarını aktarıyoruz. Bana göre ruh daha büyük veya yaklaşımlar daha görkemli olmalıydı. Dağa, taş, suya vb. her şeye daha anlamlı yaklaşılmalıydı. Ben o havayı yakalamak istiyorum, hakim olması gereken havayı ordulaşmanın temel bir ruhu olarak görüyorum. Ama sizde bu yoktur. Eğer sizde bu yoksa ordulaşamazsınız. Kişilikleriniz yüzde doksan şikâyet konusuna dönüşüyor, bu bir ordu kişiliği değildir. Değil yüzde doksan, yüzde bir eleştiri bile alsa düşer. Şu anda içinizden biri benim kişiliğimin yüzde birine eleştiri yöneltsin, ben kendimi yine sorunlu olarak kabul eder ve gidermeye çalışırım.

Ordu kişiliği, kusursuz çalışma isteyen kişiliktir. İslam tarihine bakın, düşmanın üzerine giderken ne yaparlar? Türkler bile “İslam’ın kılıcı olduk” dedikleri zaman, o fetih savaşlarına bakın; o andaki kaslarının gerginliğine, gözlerine bakın; hepsi nasıl gözü kara kesilir, naralar atarlar? Tabii ki biz ayınsını yapmayacağız. Amaçlarımız doğrultusunda daha iyisini yapacağız. O zaman kendini toplantiya, doğru dürüst bir planlamaya verememe nasıl izah edilecek? Tarihte, görkemli bir göreve bizim gibi böyle ölgün, ilgisiz, toplantısız yaklaşan var mı?

Sizin içinde bulunduğunuz durumdan dolayı biz de zorlanıyoruz. Örneğin bazılarına sormalıyım: Siz benim yerimde olsanız ne yaparsınız? Size durumumu böyle anlatıyorum. Durumu böyle olan ordulaşma için ne yapın? Biraz siz bana yol gösterin veya kendinizi benim yerime koyarak bir şeyler söyleyin. Kendinizi kendi yerinizde tutarak değil, benim yerime koyarak konuşun. Başka ne yapayım? Bu işler konusunda sözlerimi nasıl sıralayayım ve işimi nasıl ayarlayayım? Bazı arkadaşlar ‘demokrasi’ diyorlar; öyle bir demokrasi tanıyoruz ki, bırakın benim gücümü, kendinizi tamamen benim yerime koyun ve konuşun. Bundan daha büyük demokrasi mi olur?

Bize nasıl komutanlık gerekiyor? Bazı iddialı arkadaşlar var, onlara açıklık getirmek için belirtiyorum. Bu kez sağlam çıkış yapacağız. Şimdi ordulaşmaya bayanlar da katıldı. Zaten bu bir sorundur. Bunları katmamız yerinde mi, değil mi, bu da apayrı bir konudur. Bunun üzerinde duracağız. Fakat onlardan da komutan ortaya çıkar mı? Onlardan da şimdiye kadar akıllı bir komutan adayı çıkmadı. Dikkat etmezsek hepsi objektif ajanlık rolünü oynayabilir. Çünkü ağır koşullar altında yaşıyorlar. Çok yönlü savaşıma giremezlerse tehlikeli olurlar. Ben cesaret ettim, saflarımıza biraz çektim, ama halen en çok çektiğim bir konudur. Aslında bu cesaretli bir adımdır. Zayıflıklarıyla, güçlülükleriyle ne verebilirler?

Ordulaşma deyip geçmeyelim. Gözünüzü açın ve gerçeği görün. İçinizden yaman komutan çıkmıyor. Erkekler sayıca kalabalık olmasına rağmen, sizden daha ilerdeler. Fakat sizden de zeki komutanlar çıkabilir. Bu erkekler ordusunu yürütmede bazı rolleriniz olabilir, hatta kadro ordusunu devreye sokabiliriz. Aslında erkekler bir kadın gördüklerinde hemen himayelerine alıyorlar ve siz de hemen himayeye sığınıyorsunuz. Ben size böyle yapın demedim. Belki siz daha cesursunuz, belki daha fedakârsınız, belki öz gücünüze ihtiyacımız var, örgüte ihtiyacımız var. Neden birlik kuramadınız veya neden birlik kuramıyorsunuz?

Erkeklerden ayrılın, kendinizi kanıtlayın. Kadını sadece sayı olarak katmışsak, zaten o kadın hareketi, kadın ordulaşması olmaz. Yani erkeklerin himayesinde savaşçılık, bence kadın savaşçılığı açısından fazla anlamlı değildir; erkek olmuş, kadın olmuş, fark etmez. Kadının gücü böyle açığa çıkmaz. Yalnız ne siz güçlüsünüz, ne de erkekler bu konuda fazla özgür davranıyorlar. Dolayısıyla gerçek gücünüzü ortaya çıkarmanız zor gibi görünüyor. Biz yine size biraz daha ölgün yaklaşalım, sahamızı biraz daha açık tutalım.

Fakat ordulaşmaya herhalde varız diyorsunuz. Zaten geliyorsunuz, ama bazı hususlara dikkat edeceğiz. Erkeklerin yaklaşımları başlı başına bir egemenlik kaynağıdır. Erkeklerin gücüne dayanarak belki biraz yürüyebilirsiniz, ama himayeyi kabul ederseniz sizden güçlü militanlar çıkmaz.

Genelde ortaya çıktı ki, Kürtler birbirleriyle kolay kolay anlaşamazlar. Kimin kiminle savaşaacağı çok zor bir sorudur. Kadınlar da beterin beteri bir durumdadır. Sizi bir birlik halinde tutmak çok daha zordur. Fakat yine de daha fazla üzerinizde durmak gerekir. Çünkü kadın açılmayan bir dünyadır. Bence erkek ne kadar kendini açığa çıkarmışsa, kadın da o kadar gizli kalmış bir varlık durumundadır. Nasıl kapitalizm insan yeteneklerini kullanacağı kadar kullanmışsa, siyasi, sosyal, kültürel ve askeri anlamda erkek de ortaya çıkaracağı her şeyi açığa çıkarmış, kullanmış, hatta kendisini biraz da bitirmiş diyebiliriz. Fakat kadın öyle değildir, o gizli güçtür. Bu gizli gücü de açığa çıkarmaya çalışıyorum. Belki erkeklerin başaramadığını kadınlar başarabilir diye düşünüyorum. Sonuçta akıllı olanlar yararlı olabilir ve bu temelde daha fazla işlere girişilebilirler. Belki potansiyel veya gizli güç açığa çıkarılabilir.

Görüyorsunuz ki, bu işler üzerinde hassasiyetle duruyoruz. Yapılanlar karşısında sinirlerimize zorla hakim oluyoruz ve sabırlı olmaya çalışıyoruz. Toplumsal ve ailesel özelliklerimizle ordulaşmayı gerçekleştiremeyiz. Ben tedbir aldım ve bunlar sayesinde ordulaşmayı belki belli bir süre yaşatabiliriz. Fakat düşman da 'bitiririm' diyor. Eğer siz mevcut kişiliklerinizle soruna el atarsanız, ordulaşmayı başarıya değil, başarısızlığa götürürsünüz. Tek başına benim tedbirlerim yetmez. Bu durum devam ederse sonuçta düşman bizi bitirebilir.

Bu kez başarmak için söz verirken, sözümüze tam layık olalım. Ordulaşma sorunu üzerine yürürken asla düşmeyelim ve mutlaka başaralım.

23 Ocak 1992

PKK SANILDIĞINDAN DAHA FAZLA KAZANMASINI BİLEN BİR HAREKETTİR

Birçok sorunu değerlendirmemiz gerekiyor, sizleri her gün sorumluluğa ve duyarlılığa davet ediyorum. Buna kendimizi mecbur hissediyoruz. Bunun nedenleri var. Çünkü her gün kayıp haberleri geliyor. Bütün bunlar çok hatalı yaşam biçimlerinden kaynaklanıyor. Kendini bir türlü devrimci tarzda verememe çok sakıncalı bir yaklaşımdır. Sizlerin de yaşam konusunda birçok yetersizlikleriniz var. Nefes alamadınız, fırsat bulamadınız. Ama gerçekten bir savaşın içindeyiz. Buna uygun formasyon olmazsa, bu savaşı yürütme gücüne ulaşamayız. Yaşanan durumları başka türlü yorumlamak mümkün değildir. İtirazsız, ikirciksiz ve ertelemeksizin savaşçı yaşam tarzına adapte olacağız. Devrim çizgisinde, kurtuluş çizgisinde böyle davranmaktan başka çaremiz yoktur. Başka türlü davranmak için hiçbir imkânımız da yoktur. Her şeyi açıkça ortaya koyuyoruz. Buna göre hareket edilmezse, bu kaybetmeye götürür.

Yıllardır bize dayatılan tutuculuktur, mevcut gelişme düzeyimize dayatılan anlamsız bir kişiliktir. Artık bunu çözelim. Dikkat edin, bunu körükleyenler var. Çok değişik, hatta hainane çıkış yapanlar bile var. Onlar hepimizin yaşamına zarar veriyorlar. Etkileri dolaylıdır, ama yine de öldürücü bile olabilirler. Bunları görmek gerekiyor. Önderlik sanatında bunu görmeden devrimcilik yapılamaz. Çok üstün, çok ileri düzeyde bir sorumluluk olmazsa nasıl kaybettiğinizi anlayamazsınız. Bu konuda size gerekenler verilmişse açıkça dile getirin. Siyasi sorumluluk, düzey ve duyarlılık yaşam boyunca yanından geçmediğiniz hususlardır. Bırakalım askeri eğitimi, normal bir düzey bile tutturma yoktur. Tabii bunları kadrolar için belirtiyorum, bunlar bir sempatizan için değildir.

Mücadeleye geliş tarzınız sıradan bir isyancının tarzını aşmıyor. Sıradan bir isyancı tarz da imha olmaktan kurtulamaz. Bu, yirmi dört saat içinde de görülebilir. Bunu biz önlemeye çalışıyoruz, ama kadromuzun bu konudaki dayanma gücü sıradan bir isyancının dayanması kadardır. Ancak biz isyan sınırında çakılıp kalamayız. Arkadaşlarımız kahramanca direniyorlar, fakat bu şekildeki bir direnme fazla bir şeyi kurtarmıyor. Örneğin Van'da iki bayan, bir erkek arkadaşın şahadet durumu var. Belki kahramanca direnmişler. Ama bu neyi kurtardı? Üç kişi bir yerde ne arıyor? İlk etapta dikkat edilmesi gereken birtakım kurallar vardır. Yanlarında bomba, silah ne arıyor? Şehir çalışmasında gizlilik esastır; çok zorunlu olmadıkça bir araya gelmemek gerekiyor. Yine elde, cepte bomba, silah olmamalıdır. Gerektiğinde eylem veya saldırı anında silah bulundurulabilir, fakat bu anlar dışında silah veya benzeri araçları bulundurmamak gereksizdir. Demek ki, savaşın koşullarına göre hareket edilmiyor. Nitekim birçok birimimizin başına gelen de budur. Bütün çabalarımıza rağmen bunu önleyemiyoruz. Hatalı hareket tarzından dolayı birçok kaybımız oldu. Bu şahadetlerin kahramanca olduğunu söylüyorsunuz, fakat en son başvurulması gereken şahadet biçimleridir. Ondan önce yapılması gereken birçok görev var. Bu tür durumlar üzerinde duracağız. Ordulaşmayı başka türlü geliştiremeyiz.

Ordu düzeyi, ordu şeması ve ordu kişiliği üzerinde çok durduk, daha da durmaya devam ediyoruz. Kendini askerileştirmeyi bilmek önemlidir. Bu bizde çok sancılı gelişiyor. Askerleşmenin ideolojik ve örgütsel birçok koşulu vardır. Bunları doğru temelde temsil etmeden asker olunamaz. Örneğin bir köylü ordusunun askerleşmesi bizde ne kadar değerlendirilir? Botan'daki birimler, son tahlilde köylü birlikleridir. Bunların tam gerilla birimleri haline gelemediklerini anlamış durumdayız. Dolayısıyla bunları gerilla birimleri haline getirmeye çalışıyoruz. Bunda da hem savaşçı düzeyinde, hem önder düzeyinde muazzam tutuculuk var. Fakat bu sorunu çözmezsek savaşı ilerletemeyiz. Bu hususları anlamak gerekiyor. Sorumluluk dediğim, duyarlılık dediğim, bu konularda sonuna kadar gelişmek, daha da ötesi başarı noktasına gelmek demektir. Çeşitli düzeylere ulaştıysanız, iyi niyetlerle yaklaşıyorsunuz. Ama işlerin düzeyi iyi niyetin çok ötesinde, hem de anında PKK'de gerçekleştirilen bir savaş tarzını yakalamayı şart kılıyor. Savaşmayı, yaşamayı anı anına koparıcı bir tarzda kendi bünyenizde halletmeyi istiyor. Başka türlü anlayışlar fazla anlam ifade etmez, kurtarıcı olmaz.

Tarihi fazla okumamışsınız veya okuduğunuzda da karşı karşıya olduğunuz görevlerle mukayese edemiyorsunuz. Egemenler tarihi çok vahşicedir. Karşınızdakinin nasıl vurmak istediğini ve bunun tarihi temelini iyi bilmiyorsunuz. Aslında bu tarih tüyler ürperticidir. Bizleri de ürkütmek istiyorlar, bizse bunu önlemek istiyoruz. Tabii egemenlerin yüzyıllardan beri halkları ürküterek, halkları nefes alamaz duruma getirerek yürüttükleri bir tarz var. Biz bu tarihi biraz değiştirmek istiyoruz. İnsanların Türk egemenlik sisteminde nasıl yıkıldığını, nasıl paramparça edildiğini, nasıl her türlü işkenceden geçirildiğini şimdi daha iyi anlıyoruz. Bize de dayatılmak istenen bunun bir benzeridir ve bugün bu akıbete uğramamak önemlidir.

TC okullarından mezun oldunuz. TC okulları, tarihi temel gerçekleri, halk gerçeklerini inkâr ettirme okullarıdır ve bu okullar, bu temelde çok silik kişilikler ortaya çıkarıyor. Direnmesiz bir kişilik şekillendiriliyor. Aşırı düzeyde yüzeysel ve sorumsuz kişilikler ortaya çıkarılıyor. Mücadeleye geliş tarzında bu yönler son derece etkilidir. Bu özelliklerle halk savaşıyla geliştirilemez. Biz çok şeyler vermek istiyoruz, hem de günbegün. Geçmiş ihmalkârlık, bu ağır koşullarda birdenbire her şeyi karşılama konusunda imkân vermiyor. Geçmişte yapılması gereken şeylerin yapılmaması, işte bugün bizi böyle zorluyor. TC de bunu bildiği için daha dün, tekrar bir hava saldırısı yaptı. Bu, göz açtırmama taktiğidir. Ocak ayında da hava saldırısı yaptılar ve özellikle yılbaşına denk getirdiler. Ocak'ın 2'sinde başladılar, yani 'yılı size böyle haram edeceğiz' mesajını verdiler. Baharın başlangıcında yaptılar. "Baharı da size böyle haram edeceğiz" veya "gözünüzü açtırmayacağız" dediler. Aslında saldırılarının anlamı budur.

Görülüyor ki bazı birimlerimizi kontrol ediyorlar. Van'daki birimiz de öyledir, uzun süredir izliyorlarmış. Saldırısı 1 Mart'a denk getirmeleri tesadüf değildir. Sanırım Newroz'a yönelik olarak da kontrol altındaki birimleri imha etmeye çalışacaklar ve kendilerine göre bazı yerleri de yine bu nedenle bombalıyorlar. Zamanında hazırlık yapılsaydı, bu saldırılar kolayca karşılanabilirdi. Geçen yıl hazırlık yapma yerine bazı utanmaz küçük burjuva kişilikler, yapılar, bünyeler birbirleriyle uğraştılar ve bazı kayıplar bu yüzden gerçekleşti. Askeri bir üslenmeyi, yeraltı sistemini geliştirmeyi düşünmediler. Bunun yerine kendilerini konuşturdular. İçimizde bu tip küçük burjuva kişilikler var. Ben burada, derhal bunu bırakın diyorum. Partinin olanaklarını ve yönetim gücünü alarak üzerinde yatıyorlar. Bunların niyetlerinde iyi şeyler yoktur. Kariyer hırsı, benlik hırsı vb. her türlü ince hesaplar, kurnazlıklar var.

Bu tür tutumlar, bu kişiler için de sonuç vermez. Birimlerin imha olmasında bu tür kişilerin rolü belirleyicidir. Adam sahte bir yaşama, kendini sıkmayan bir yaşam tarzına alışmış, kendini her türlü duygu ve düşünceyi taşımaya açık tutmuş. Sonuç, tabii zor koşullar altında kayıp verme veya darbe üstüne darbe yeme oluyor. Talimatları da kendi küçük burjuva ukalalıklarına göre değerlendiriyorlar, ciddiye almama tutumlarına giriyorlar. Bu, tabii ki kabul görmez. Son kayıplarımız tamamen böyle bir anlayış nedeniyledir. Derسيم'de on iki kişi, Bestler'de yine onu aşkın kişi ve diğer yerlerde de bu şekilde kayıplar verildi. Bu kış boyunca kayıplarımız, tamamen sorumsuz yönetim anlayışı yüzünden meydana geldi. Bu sorumsuzluğa hakları yoktur. Tabii yanlarındaki akıllı arkadaşlar, sorumluluk duyması gerekenler, bunu en üst düzeyde duymadıkları için onlar da imha oldular. Hatalı bir yönlendirme, yönetime gelme veya getirilme görüyorsunuz ki durumu kurtarmıyor.

Sürekli mücadeleyle aşılması gerekeni yerine getirmedığınız zaman, kendiniz de gidirsiniz. Bunları çok söylüyoruz. Halen ciddiye almamadan, gerekeni yapmamadan bahsediliyor. O zaman seni kimse kurtaramaz. Ayrıca senin düşürdüğün değerler öyle kolay, bir çırpıda ortaya çıkmıyor. Neden bu kadar savaşıyı bir naylon çadırda, hem de helikopter gece gündüz üzerinde uçarken tutuyorsun? Neden bir grubu bir köy evine götürüyorsun? Buna ne hakkın var? Tabii bizim devrimciler de başını sokacak bir yer buldu mu, sanıyorlar ki devekuşu gibi kendilerini gizleyecekler. Böyle çok yaptılar, fakat hepsi de bunu hayatıyla ödedi. Bunu sürekli göz önüne getirmek çok doğal bir talep midir? Sizlerden böyle yapılmasını istemek, çok önceden bu tür hazırlıklar üzerinde düşünmek ve tartışmak çok ağırınıza gidecek bir talep midir? Hayır, yaşamınızın tek çaresidir, yaşam kavgasının zorunlu gereğidir. Uzun yaz aylarında kış için hazırlık Kürdistan'da meşhurdur. Köylerde bile yiyeceği depolarlar, ambarları buğday doldururlar, bir iki aylık unlarını hazırlarlar. Bu tarihi bir özelliktir.

Bu hususlar üzerinde neden hep böyle duruyoruz? Her gün kayıp olursa tabii ki durulacak. Kolay değil, sizler kolay görüyorsunuz, ama kolay yaşamıyorsunuz. Yaşamak zordur, dolayısıyla bu bir karşılık içindir, herhalde böyle ucuz kaybetmek için değildir. Bu da sorumluluk gerektirir. Sorumluluk duymak iyi siyasetleşmektir. Ne siyasetleş, ne sorumluluk geliştir! O zaman kim seni idare edecek, kim kurtaracak? Bu konuda gelişmeyi isterken haklıyız. Bu yönlü gelişme olmazsa nasıl ayakta duracağız? Hem de dağa çıkmaya cesaret etmişsiniz, bu nasıl bir iş? Dağlarda yaşıyorsunuz. Askeri tedbirleri geliştiremezseniz, bu nasıl mümkün olabilir?

Geçen gün okudum, biraz bu tarzı hatırlattığı için belirtiyorum: Meşhur isyanlar vardır. Selçuklu ve Osmanlı egemenliklerine ve Abbasi-Memlûk egemenliklerine karşı Şeyh Bedrettin İsyanı'nda geçen bir şey var: Börklüce Mustafa bir köylü isyancısıdır, aslında ilkel komünisttir. Onu yakalıyorlar, işkence yapıyorlar, çarmla geriyorlar; "Eriş ya sultan" diyor. Böyle demekle kurtulur mu? Böyle birçok örnek var.

İsyan tarihlerini incelediğinizde, egemenlerin nasıl yaptığını görürsünüz. Kendi isyanınız da vardır, bizler de az çok bunu yaşadık. Biz de yakıldık. Tarih ders çıkarmak içindir, tarih müthiş ders çıkarma bilimidir. O hayali kuvvetlere sığınarak da hiçbir şey kurtarılamaz. Savaşlar, 'Allah, Allah' nidalarıyla fazla kazanılamaz. Manevi kuvvetin olsun, inancın olsun, bu çok önemlidir; ama siyasi bilinç olmadı mı, komünist de olsa, tarihte başına olmadık şeyler gelmesi kaçınılmazdır. Neden iyi öğrenemediniz, neden kendinizi hazırlayamadınız? Tarih böyle söylüyor. Eğer TC'nin son yetmiş yıllık yaşam kültürü diyorsanız, onun da iflas ettiği ortadadır. Düzen için iflas etmiştir, bizim için de kabul edilemezdir.

"Alışkanlıklar en karşı devrimci güçtür" denilir. Belki alışkanlıklarınız var, ama bunlar en karşı devrimci özelliklerdir. TC bünyesinde yaşam zordur; düzen içi yaşam da zordur, düzen dışı yaşam da. Gerçekler böyledir, ben daha fazla ne dile getirebilirim? Gerçekleri esas alıp kendini düzenlemesi gereken sizler oluyorsunuz. Hayali kuvvetler kurtaramayacak, ilkel isyancı duygular başaramayacak; kendini yere atmak da hiçbir şeyi kurtaramaz. Geriye kendinize yüklenmek, parti çizgisi, yaşamı ve savaşıyla dediğimiz oluşuma göğüs germek, bunu sağlamak kalıyor. Bu konuda en üstün bir sorumlulukla rol sahibi olabilmek kalıyor. PKK'nin platformu ve PKK'de sağlanması gereken budur.

İçinizde bu temelde kendini dönüştürmeyen, geliştirmeyen varsa kendini aldatmasın. İçinde büyüüp yetiştiğiniz ortam çok mu etkilidir? Kişilik oluşumunuz çok mu tehlikelidir, çözülmesi çok mu zordur? Bu kişiliği dönüşüme tabi tutmak size çok mu zor geliyor? Bunu çözmeye çalışıyoruz. Eğer yaşama karşı biraz saygı varsa, yaşamı gerçekten değerli kılmak gerekir. Bir sosyalist açısından en değerli şey yaşamdır. Onun bütün çabası değerli bir yaşam içindir. Yaşama saygı olmadan devrimcilik yapılamaz. Yaşama saygımız varsa, bunun nasıl kazanılmasını bilecek kadar da kendimize karşı bir görev borcumuz vardır. Artık yetenekleri harekete geçirme zamanıdır. "Parti sayesinde bu yaşama ulaştık" diyorsunuz. Hiç olmazsa partinin verdiklerini alabilmeli, kendinizden katabileceklerinizi katmalısınız. Çaresizleri oynayan var mı? Çaresizleri oynamanın PKK çizgisinde hiç gereği yoktur, bu olmaması gereken bir husustur. Yaratıcı olabilmek de sanıldığından daha fazla çaba istiyor, kendine yüklenmeyi istiyor.

PKK, sanıldığından daha fazla kazanmasını bilen bir harekettir. PKK çizgisi her türlü sahteliği, düzenbazlığı aşarak kazanmasını bilen bir harekettir. Buna hem büyük saygı duymak, hem de bunun esaslarına inmek, esaslarını bilince çıkarmak, kişiliğe uyarlamak gerekiyor. İyi bir savaşçı topluluğu olduğunuzu inanıyoruz. Biz özgürlük savaşçılığını, bilimsel sosyalizmle en iyi götüren bir topluluğuz. Buna şüphe yoktur ve halkımız bu konuda oldukça inanmış, karar kılmıştır. Eksikliği olanlar varsa, kendini bir türlü katamayan-

lar varsa, bu gerçeklere saygılı olmalıydılar. Neden saygılı olmayacaksınız? Benlik davaları, bu temel hayati gerçekler karşısında neden etkin olsun? Neyiniz var ki, tutucu bir tarzda direniyorsunuz? Hangi sınıf ve kişilik çıkarınız var? Bunu ne kadar koruyabilirsiniz? Aslında bir şeyiniz yoktur. Büyük devrimciliğe soyunmaktan başka çareniz yoktur. Bizden daha fazla sizin devrimi kazanmaya sarılmanız gerekiyor.

Askeri Kişilik Kendine Hakimiyet İsteyen Kişiliktir

Söz biraz da sizin olmalıdır. Amacımız bu toplantıları çok verimli götürmektir. Durumun hassasiyetini göz önüne getirerek yapıyı fazla meşgul etmek istemiyorum. Sonuç almayı bilmeliyiz. Yani benim kendi planımdan ziyade, sizin planlarınız gereği sonuç almış olsak daha iyidir. Gündemleştirmemiz gereken nedir? Çok can alıcı hususlar varsa üzerinde duralım. Fetheden yapıya ulaşmak için ne gerekiyorsa yapalım. Her soruna çözüm gücü olacağımıza inanıyorum.

Ordulaşma sorunu bir muammaya dönüştü. Aslında bu aşamada bu çok zor değildi. Sizde bu kadar muazzam bir birikim var. Bu birikim en değme halk ordulaşmasına götürebilir. Nicelik ve nitelik çok uygundur, fakat bunu bulmaca haline getirdik. Görkemli görevler karşısında neden böyle yetersiz, sorumsuz bir kişilikle çok kötü bir oluşuma gidiliyor? Özellikle de bu aşamaya geldikten sonra görevler üzerine neden görkemli gidilmesin?

Biz sıfırdan asker yaratıyoruz. Bunu benimle yapılan bir röportajda söylemiştim. Mustafa Kemal, genel müfettişlik yetkisiyle görevlendirilir. Genel müfettişlik, bütün ordu birimlerinin en üst düzeydeki sorumluluğunu yüklenmektir. M. Kemal'in emrinde on dört, on beş kolordu, valilikler, kaymakamlıklar var. Yine eşraf kesimi önemli oranda onun kontrolindedir. M. Kemal devrimciliği tartışılır; buna devrimcilik demeyelim de, aslında en güdük devrimcilik diyebiliriz. Dünyada en güdük devrimcilik hangisidir dersenez veya eski düzenden kalma araçlarla yapılan, devrimcilik ufku en az, devrimci değeri en az olan bir devrim hangisidir dersenez, biz Kemalist devrim deriz. Çünkü savaştığı araçlar tamamen gerici düzenden kalmadır. Yetkisini tamamen sultandan alıyor. Bütünüyle gerici bir eşrafi esas alıyor, ama emrindeki araçlarla yine de bir ufku vardır. Zaten devrimcilikten çok kişiliği ön plandadır. Aslında sultana karşı olması da koşulların bir sonucudur. Sultanın politikası Anadolu halk isyanına yol açıyor. Bu temelde radikal bir devrimin gelişme olasılığı vardır. M. Kemal, sultanı bu temelde önlüyor. Tabii ki esas yönüyle halk devrimlerinin gelişmesine karşı tedbir alıyor. Dikkat edilirse, Komünist Hareket, Kürt Koçgiri Hareketi, Yeşil Ordu Hareketi vb. hepsi az çok halk hareketidir, devrimci potansiyeli olan hareketlerdir. Ve bunları, kendilerine henüz kurşun sıkmadan imha ediyor.

Tabii Türkiye'de bunlar söylenmez, söylense de gerekleri yerine getirilmez. Ama M. Kemal, kendi çizgisinde çok kurnazdır. M. Suphi'ler komünist önderlikler, ama adım attırmadan imha ettiriyor. Çerkez Ethem gerici isyanları bastıran bir militandı, ama onu ihanet çizgisine sürüklüyor. Koçgiri Kürt Hareketi aşiret reislerine dayanıyor, ama onu da etkisizleştiriyor. Bu anlamda kendine göre bir önderdir. Dikkat edelim, biz doğru dürüst bir örgüt bile geliştiremiyoruz. Bu yönden Kemalist devrim kendi çizgisi dahilinde niteliklidir. Anlam itibarıyla çok güdük bir devrimciliktir, fakat taktik konusunda M. Kemal çok kurnaz, çok usta bir kişiliktir.

Ordulaşma konusunda Kemalist deneyim tartışılabilir. Daha da ötesi, Ortadoğu halklarının geçmişteki birçok deneyimleri var. Tarihi biraz okuyabilseydiniz iyi dersler çıkarırdınız. Bizim de bu aşamada PKK'de temsil ettiğimiz devrimcilik neye benziyor? Tarihte en çok hangi devrimlere benziyor? Tarihi iyi okuyanlar neye benzetebilir? PKK isyancılığının -biz buna isyancılık demiyoruz- tarihi anlamda ilginç özellikleri var. Sıfırdan başlamaktadır, hatta negatiflerden başlamaktan da başka çok ilginç özellikleri var. Zaten bunu anlamadıkça Önderlik gerçeği de anlaşılamaz. Sanırım bazı arkadaşlar yüzde beş anlamışlardır. Aslında bazı arkadaşlar değil, ezici çoğunluk PKK'nin oluşum tarzını ve düşüncesini pratikte yüzde beş anlayabilmiş midir? Ne kadar anlama kabiliyetiniz var?

Bir yazar, bir aydın bizim hakkımızda 'İlk İsyân' diye bir kitap yazıyormuş. Acaba yazabilir mi? İsyânın bizde nasıl geliştiğini anlaması zordur. Çünkü bizim yaşamımızı bilmez, duymaz. Bilmeden, duymadan bizi yazmak bana biraz yüzeyselce geliyor. Siz, bizim düzenlediğimiz isyancılığın özelliklerini ne kadar temsil ediyorsunuz? Ayranımız çoğunlukla kabarık, kendinizi isyana verişinizin ilk adımları bana çok tehlikeli geliyor. İçinde kesin imha olan gizli bir isyancılık var. Sizin attığımız ilk adımları, daha sonra peşi sıra geliştirdiğiniz adımları kesinlikle imhayı içeren adımlar olarak değerlendiriyorum. Bu önemlidir. Örneğin, benim adımlarımda bu yoktur. Her ne kadar yüzde yüz sonu imhadır diye, herkesin baştan böyle değerlendirmeye tabi tuttuğu bir adım atma olsa da, benim adımlarımdan inanılmaz bazı özellikleri daha vardır. Görünüşte 'bunun sonu taş çatlasa üç aydır' demeyen yoktu. Yani bizim en yakın dostlarımızdan tatalım da düşmana kadar hepsi 'ömürleri taş çatlasa üç aydır, altı aydır, sonu kesin intihardır' diyorlardı. Objektif duruma bakarsak, yani sıfırlardan daha kötü bir durumun devralındığı bilirse, bu biraz daha gerçekçi anlaşılır.

Buna rağmen nasıl buraya kadar gelebildik? Örneğin, bir Japon gazetecisi, "Bu mucizenin sırrı nedir" diye soruyordu. Türkiye'de de şimdi böyle mucizelerden bahsediliyor. Aslında bu, mucizeden ziyade, bizim adım atış tarzımızla ilgilidir. Kesinlikle bilinç ve emekle atılan adımlar söz konusudur. Sizininki de daha cesaretli veya kendini daha fazla katan adımlardır, ama incelik yoktur, ustalık yoktur, ihtiyatlılık yoktur, tedbirlilik yoktur. Daha birçok özellik sayılabilir. Yapmaya çalıştığımızda, içine girdiğiniz durum tutuculuktur. Yani birden rahatlıyorsunuz; sonradan bakıyoruz, durum tehlikeli oluyor ve kendinizi birden yere atıyorsunuz, hem de ihtiyatlılık adına, tedbirlilik adına böyle yapıyorsunuz. Bu, bizim tarzımız değildir.

Kendi yürüyüş tarzımızla sizlerin yürüyüş tarzınızı birleştiremedik. İşte en çok çelişkimiz de burada ortaya çıkıyor. Dikkat edilirse, biz düşmanı bile tereddüde sevk ettik. Düşmanın eskiden olduğu gibi isyanları ezmesi bizde neden gerçekleşmedi? Bu, benim pozisyonumla çok yakından ilgilidir. Pozisyonumu milim kadar uygun hale getirmeseydim, sıfırın daha da gerisinden başlayan bir isyancılık bu kadar yaşayabilir miydi? Tarihi açın bakın; günümüzde mevcut TC ordusu dünyada kendini en güçlü gördüğü, reel sosyalizmin çöküşünün de gerçekleştiği koşullarda alabildiğine güç bulduğu, neredeyse arkasına dünyayı alabildiği bir durumda, biz onun karşısında nasıl ayakta kaldık? Başkalarının 'yirmi dört saat dayanamazlar' dedikleri hareketi nasıl sürekli geliştiriyoruz? Elbette bunun sırrı veya bunun gerçeği üzerinde durulmalıdır. Özellikle ordulaşmak isteyenler bu konuda varım ve iddialıym diyenler, elbette bunu müthiş duyacaklar. Bunun özünden alınacak güçle ordu düzenleyecekler. Belli ki o konuda darlık, sığlık ileri noktadadır ve bu da kurtarmıyor.

TC'yi zorladığımız bir gerçektir, hatta zorlamaktan da öteye çöküşün eşğine getirdik. Ama bunun nasıl olduğunun, adım adım nasıl gerçekleştirildiğinin halen arkadaşlarımız, hatta isyancılar tarafından kavranmadığı da bir gerçektir. Ana hatlarıyla anlamak kesinlikle bir şey kurtarmıyor. Ben zindan eleştirisini yaptım. Zindan direniş gerçeğinin, PKK olayını kavraması geneldir. Kendi ayakta kalışını bile anlayamayan bir zindan değerlendirmesi söz konusudur. Bütün büyük direnişlere ve bilinçlenmelere rağmen, ayakta dur-

manın nedeni bilinmiyor. Bu, bilimsel izahına ulaşmış değildir; oldukça da yanlışlı ayakta duruşları söz konusudur ve bu bazen oynamalar nedeniyle tehlikeli durumlara yol açabilir. Duygusal düzeyde ayakta kalmaya inanmak fazla anlam ifade etmez.

Bir arkadaşımız, “Önderliğimize duyulan güven sonsuzdur. Önderliğimizin yanlışlıklarına da peşinen evet derim” diyor. Bunlar belki görünüşte iyi sözlerdir, ama gerçek durumu kurtaramaz. Daha fazla yapılması gerekenler vardır. Ben kendimi ahım şahım biri olarak değerlendirmiyorum, fakat bir direnme çizgisinin yürütülmesi söz konusudur. Ne kadar saçma gelirse gelsin, ne kadar “gerekleri yerine getirilemez” denilirse denilsin, bugün ayakta kalan tek direnme gerçeğidir; hem de sıfırlardan yaratılan bir direnme gerçeğidir. İyi bir yapı, iyi bir kavrayıcı, iyi bir partili veya yazar olunmadan bu işin aslı anlaşılabilir, bu direnme gerçeğinin sahibi olunmaz. Sadece duygular temelinde ‘yaptık, kazandık’ demek, durumu anlamaya yetmez. ‘Hepimiz direndik, hepimiz kazandık’ demek, bir köylü usulüdür. PKK’yi, PKK Önderlik gerçeğini bu yaklaşımla izah etmek mümkün değildir. Bu genel sosyalizmdir, kaba materyalizmdir. Bu sosyalizmin de sosyalizm olmadığı, dolayısıyla kazanamadığı ortaya çıkmıştır. Tüm bu konuları çok tartıştık, çözümlenemelerde epey var; fakat arkadaşlarımız incelemesini de bilmiyorlar, inceleme kabiliyetleri de çok zayıftır. Özellikle sonuç çıkarma, sorunlara çözümlenmeleri yansıtmaya yoktur. Alabildiğine darlık yaşanıyor.

Ordulaşma gerçeğimize, genelde direnme ve yaşam gerçeklerimize ilişkin olsun iyi bir yönelimdeyiz, iyi bir andayız. Bu an, iyi kavramaya, iyi düzenlemeye, iyi savaşmaya uygun bir andır. İyi devrimciler veya devrimin büyüklüğünü esas alanlar açısından böyle anlara kavuşmak çok önemlidir. Halk ordularını düzenlemek, asırlık intikam almak, anlam ve önemi çok müthiş olan olayların bu tür fırsatlara ulaşmasını sağlamak çok önemlidir. Tabii sizler çok genç ve habersizsiniz, ama yine de biz tarihin ürünleriyiz, tarihle şartlanmışız. Kendimizi olup bitenlerden, tarihten, acı, katliam ve işkencelerden soyutlayamayız. Bir parçamız işkence altında, bir parçamız imha altındadır. Dolayısıyla ufku karartılmış insanlarız. Eğer kapitalist-emperyalist egemenlik hepsinin üstünde bir rol icra ediyorsa, biz bunu yırtmak isteyen devrimciler olacağız.

İşleri ben mi karıştırıyorum, bilemiyorum. Bu kadar çok yönlü sorular sora sora, ordunun büyütülmesi acaba karıştırılıyor mu? Ordu şemasını netleştirmek gerekiyor diyorsunuz, ama eskiden biz şematizmi eleştirdik. Şemalar bazen tehlikeli sonuca da götürüyor. Bu açıdan şemaları fazla söz konusu etmek istemiyoruz. Şemaların gereklerini kim yerine getirecek? Bunun için militan gerekiyor. Örneğin, bir devrimci tugayın şemasını çizelim. Devrimci tugayın şemasına göre kim çalışabilir? Bir tugay komutanlığını kim yapabilir? İçinizde böyle bir şahsiyet var mı? Askerliğin birkaç ana esasını bile yakalayamayanlar, nasıl tugay komutanı olabilir? Taliplisi varsa burada tayin edelim. Tugay seviyesinde bir gücümüz var, fakat komutan yoktur. Bırakalım genel komutanı, takım düzeyinde bile sağlıklı komutanlar azdır. Tabii iyi niyet düzeyinde çok arkadaş var, kendilerini ölümüne katabilecekler de var; fakat işin bizim ele almak istediğimiz muhtevası oldukça kapsamlıdır. Siyasi görevlere amansız yüklenebilecek, başarmak için başka hiçbir şeye fırsat vermeyecek olan kişi komutandır.

Aranızda bu kişilikler ne kadar var? Bu toplantılarımızın temel amacı da böyle komuta düzeylerini ortaya çıkarmaktır. Şu anda yalnız sınır boylarında üç bine yakın silahlı güç birleşmiş durumdadır, ama şeması yoktur. Yani kim, ne tür bir komutandır, belli değil. Veya bir ordu komutanlığına ihtiyaç var mı, yok mu? Yoksa bağımsız birimler halinde kalmaları mı uygundur? Bunları henüz tam belirlemiş değiliz. Koordinasyon eksikliği, komuta eksikliği var. Henüz tarzımızı da tam oturtmuş değiliz. Nasıl üslenmekten tatalım, nasıl hareket etmeye kadar, düşünce gücü, çaba büyüklüğü gerektiriyor. Burada bunun yolunu açmaya çalışıyoruz. Aslında bizimki imkân sunmaktır. Böyle nefes nefese yaşamaya, buna biraz daha yakınlaşmak için katlandık. Kafasını bu konuda iyi çalıştıranlar, bize bazı sorular sorarak yardımcı olabilirler. Yani böylece sizlere ordulaşma üzerine rapor veriyoruz. Buna göre yaratıcı sorularınızla çözümü iletelim diyorum. En iyi komutan dediklerimiz her gün bize, “Bu işlerle nasıl oynuyoruz, nasıl kayıplara yol açıyoruz” diye kötü haberler gönderiyorlar. Bunu adeta insanı çatlatırcasına yapıyorlar. Yani biraz kendimi dengelemezsem, kim bilir kaç defa öfkeyle patlamıştım.

Her şeyden önce, ordulaşmak istiyor musunuz? Gerçekten özlü ve kandırmamacasına bu konuda kendinizden emin misiniz, kararlı mısınız? Kendinizi biraz yokladınız mı? Askeri kişilik, kendine hakimiyet isteyen kişiliktir. Oldukça ölçüp biçen kişiliktir. Bu konuda durumunuz nedir? Şüphesiz içinizde az çok böyle yanlışlıklar, ikirciksiz askeri kişilikler vardır.

Hangi tarihe bakarsak bakalım, aslında bizde kişilerle oynama ileri düzeydedir. Bütün ilkel işyanlara bakalım. Kendilerini biraz güçlü veriyorlar, ama erken kaybediyorlar. Oysa bizim bir tarzımız vardır. Türkiye’de de çok direnişçi çıktı. İki tür direndiler: Ya çok hızlı girdiler ve tasfiye oldular ya da kendilerini çok kötü geri çektiler ve pasifleştiler. Biz bu ikisine de meydan vermedik; ne hızlı girişe, ne hızlı geri çekilişe izin verdik. Durumu iyi dengelemeye çalıştık, ama bu yanlış anlaşılıyor. Biz bunu yaparken düşmanın askeri, politik yönelimine karşı çabalarımızı çok amansız kıldık. Taktiği kendini geri bırakmak, kaçmak veya kendini yere atmak biçiminde değil, muazzam bir şekilde nefes nefese yaşadık. İğne ucu kadar yer tutulduğunda, orayı da saldırı için çok iyi kullandık.

Buranın tarihi anlamı, işte bu anlattıklarımızdır. Bazıları bundan habersizdir. Sanki burası bir rahatlama alanıymış gibi yaklaşanlar var. Ülkeye de yöneldi mi, sanki intiharvari devrimci fedailiğine girmiştir. Bu yaklaşım yanlıştır. Burası ne onun içindir, ne de öyle ileri atılış, doğru bir atılış tarzıdır. İkisini de yanlış anlıyorlar. Bizim tarzımız bunu kabul etmiyor. Bunun mümkün olduğunu kanıtlamaya çalışıyoruz. Bunun yanında güç de var. Bütün bunları dile getirirken boş durmuyoruz. Ordulaşma konusunda, hem siyasi ordulaşma için, hem de askeri ordulaşma için kimsenin aklına getiremediği gelişmeleri başardık.

Bilindiği gibi, Kürt işleri çok zor gelişen işlerdir. Benim muazzam tecrübem var. Siz de çok iyi sonuç almaya çalışın. Bu halkı, ordulaşmaya hazır bir düzeye getirme, bir serhildana yürüyecek düzeye getirme başlı başına birkaç roman işi olabilir. Sorun, sizleri emir alıp verir düzeye getirmektir. Benim şimdiye kadar esas itibarıyla yaptığım veya yapmak istediğim şudur: Bu halkı yürütebilecek, güçlerimizi de ana hatlarıyla emir alacak, emir verecek düzeye getirmektir. Öz itibarıyla bunu yaptık. Şimdi siz biraz daha emir alıp verecek düzeydesiniz. Ama bunun nasıl geliştirildiğini acaba kestirebiliyor musunuz? Ordulaşmanın en zor sorularından birisi budur. Şimdi şema kursak da, emri veren kim, emri dinleyen kim? Bu olmazsa en mükemmel şemalar bile beş para etmez. Bazı arkadaşlarımız, sorumlu militanlarımız bunu henüz anlayamamışlar. Sanıyorlar ki, emre gelme olayı basittir ve oldukça kendiliğindedir.

Bunu biraz partili yanlarımızı tanıyanlar açısından belirtiyorum. Öz kurtuluş için ordulaşmaya gelmek, devrimcileşmenin en önemli devrelerinden birisidir. Bunun sağlandığını çok iyi göreceksiniz, hem de çok iyi değer biçeceksiniz, paha biçilmez bir gelişme olarak değerlendireceksiniz. Bu çok önemlidir. Tehlikeli, amansız savaşıma varım diyen militanı, savaşçıyı, askeri yakaladığınızda, arkasında müthiş bir ordu kuvveti olduğunu bileceksiniz. Bunun yanında emir verenlerin durumu, pozisyonu, duruşu, değerlendirme gücü nasıldır? Burada bir eksiklik var. Emir almaya hazır çok kişi var, ama emir vermeyi layıkıyla yapacak adam yoktur!

Emir verme durumu, komuta durumudur. Komuta durumu çok zayıftır. Birkaç örnek vermeye çalıştık. Bir takım komutanlığı seviyesine gelme süresi, yüzlerce insana komuta etme başka yerlerde en azından yedi yıldır. Türkiye’de de öyledir. Türk üsteğmenler, Harp Okulunu da hesaba katarsak, yirmi yıl okur. Sanırım önce üç yıl teğmenlik, takım komutan yardımcılığı yaparlar. Yani yirmi üç, yirmi dört yaşlarında bir takım komutanı tam anlamıyla varolur. Bizde ise iki ayda, doğru dürüst okur yazarlığı olmayanlar, hatta başarı için bilgi ve deneyimi bile olmayanlar takım komutanlığına getiriliyor. Dikkat edilirse, askerlerimiz Türk askerinden daha kabiliyetlidir, inancı vardır, az çok bilinçlenmesi sağlanmıştır. Fakat bizim komutan belki yüz kat geridir. Çünkü hem okuma hem de tecrübe düzeyi yok denecek kadar azdır. Bizim temel bir çelişkimiz budur.

Bu nasıl aşılır? Yıllardır araştırmaya, tecrübelerle ve tecrübesizlerle iç içe, bunu halletmeye çalışıyoruz. Bir de komuta düzeyinde ucuz komutanlık kadar, kendini layık görmeme durumu vardır. Ruhun komutan olmaya hazır değildir, formasyon itibarıyla yine eksiktir. Böyle komutanın özelliği çok şekilci olur ve tabii çok başarısız olur. Bir de bu eksikliği yaşıyor. Layık olamama, formasyona gelememe durumu var. Komuta sorunu dediğimiz olay budur ve bunun halledilmesi gerekiyor. Bunun kapasite ve çapını kendimizde yaratmamız gerekir.

Ordulaşmada tek başına kuruculuk yetmiyor. Bu biraz kurmay görevidir. Ne ona tam kendimizi verebiliyoruz, ne de günü kurtarma birlikleriyle durumu kurtarabiliriz. “Bir sezonu geçirebilecek birliklerle taş çatlasa bile durumu kurtaramayız” deniliyor. Bunlar en çok yaşanan hususlardır. Bunlar ordu çalışmalarını da fazla ilerletmiyor, aksine engel oluyor; ucuz şemacılık, günü kurtarma birlikleri engel teşkil ediyor. Fakat yine de çaresinin olmadığını söylemek, kendi kendini yenilgiye, imhaya terk etmek demektir. Yine bizim burada bir pozisyonumuz var. Dikkat ederseniz, yoğunlaşma denilen olayı çok kapsamlı kıldık. Geçen yıllardan beri ülke için şunu belirttik: Kesin cephe gerileriniz var, ordu kurumlaşmasında bazı fırsatlar iyi ortaya çıkıyor; fırsattan da öteye, mücadelemizin gelmiş olduğu seviye bunu mümkün kılıyor. Fakat hiçbir arkadaşımız buna güç yetiremedi, göğüs geremedi, tam tersine yanlış anlayış içine düştü. Çok yüzeysel bir iki planlama ve bir iki birlikle durum idare edilmeye çalışıldı.

Ucuz kurtarma anlayışı dediğimiz şey aslında buydu. Örneğin, yeni gelen insanlar doğru dürüst yürümeyi bile bilmiyorlar. Bunları bir, bir buçuk ay eğiterek hangi gerillacılığı yaptırabilirsin? Yine doğru dürüst bir komutaya kavuşturmadan nasıl yürütebilirsin? Önemli bir kısmına ‘eve git’ denildi. Cephe gerisi, belirttiğim gibi bir rahatlama alanı olarak kullanıldı; ya ordu planlamasının ya da eğitimin geliştirilmesi gereken saha, son derece rahatına düşkünlük temelinde, “boş yerdir, burada savaşılmaz, savaşımız için hiçbir şey geliştirilmez” denildi. Böylece günü bomboş geçirme, günü anlamsız geçirme, verimsiz geçirme ortaya çıktı. Bu yaklaşımlar doğru değildir.

Geçen yıllar bu konuda biraz öğreticidir. Kapasitesi ve bu konuda iddiası güçlü olmayanlar sorunları böyle ele aldılar. Böyle olursa bildiğimiz gibi sonuç, hazırlıksızlık birçok darbe yeme, çok sayıda gücü atıl bırakma, ordu düzeyinde arzulanana gelişmeyi tutturamama oluyor. Yoksa on bin kişiyi aşkın taş gibi ordumuzu bu alanlarda tutabilirdik. Askere alma düzenini, eğitim düzeyini biraz oturtsaydık, kesinlikle taş gibi bir ordumuz olabilirdi. Ama buna inananlar, inanıp da kendini adayınlar sonuna kadar büyük bir çabayla işin üzerinde durmalıydılar. Talimatlarla bu kadar çelişmek bir yana, genel gerçeklerle bu kadar çelişen, fırsat buldu mu ‘sıradan bir sapmayı bile affetmeyeceğim’ diyen kaç kişi vardır? Göz göre göre gerçeklerle oynandı, silahlarımız çalındı, insanlar kaçırıldı. Fakat buna dur diyen kaç kişi vardı? Bir tedbir bile geliştirildi mi? Yüzlerce insan askere geliyor, aylarca bir ‘hoş geldin, nasılsın’ bile denilmiyor. Hem de sorumlu düzeyinde bunlar yapıldığında, “Bunlar çok seviyesizce, kabul edilemez yaklaşımlardır” diyen kim oldu? Görüyorsunuz ki, bunlar bize layık olan, normal karşılamanız gereken ordu tutumları, ordu yaklaşımları değildir, bizimle çelişir.

Dikkat edilirse, burada yaptığımız bu kadar tekrar ve vurgu bu yaşananların çare olmadığına ilişkindir. İsrarla dayatılan tutumun kendi içinde yenilgiyi ve dağılmayı içerdiğini görüyorsunuz. Bunu kendinize nasıl layık görüyorsunuz, nasıl yakıştırıyorsunuz? Bunu vurgulamaya çalışıyorum. Sizlerle açık tartışıyoruz. Yani sağdan soldan, alttan üstten atlamayla bu işler halledilemez. Bu sorunlar ancak bütün sorunların üzerine güçlü gitmekle, kendinde yetenekleri ayaklandırmakla, tüm gücünü sarf etmekle biraz çözüme kavuşabilir. Gücü, eforu olanlar bunu sonuna kadar sarf ederek mesafe alabilirler. Ucuz suçlamalarla bu işler yürümüyor. İmkânı değerlendirmeme, hatta yük gibi görme hiç olmaz.

Size gerçekleri anlatıyorum. İcinizde hiç olmazsa bundan sonra iddialı yaklaşabilenler olacak mı? Bundan sonra acaba bu kuruculuk görevlerine yaklaşabilecek misiniz? Bu konuyu daha da açalım. Tarihten bol örnek verdim. Tarihte orduların nasıl kurulduğunu araştırmaları için gerekirse araştırma komisyonları kuralım. Ben hatırlatma kabilinden bazı örnekler verdim. Feodal dönemin ordu kuruluşu, köleci dönemin ordu kuruluşu görkemlidir. Kürtler için ‘başkalarının askeri’ denilir. Biz başkaları için iyi askeriz. Türk ordusunun en iyi askerleri biziz. Sorun gelip bir halk ordusu olabilir miyiz sorununa dayanmıştır. Sorunu bu düzeye getirdiğimize inanıyoruz. Fakat siz bu işe zor geliyorsunuz. O meşhur ‘biz adam olamayız’ teorisi çok etkili oluyor. Bir ağa iyi talim eder, bir bürokratin yanında hepiniz dört dörtlük edep kesilirsiniz; ama kendi en hayati, en amansız ve her şeyin önünde tutmanız gereken amaçlarımıza gelince hizaya gelmiyorsunuz. Bunu düşünün, kavrayışına ve gerçekleşmesine gelmeyi çok zor buluyorsunuz. Bu doğru değildir. Böyle olunca da devrimin amacı, devrimin özlemi, umudu gerçekleşmez ve zorlanırsınız. Nitekim aşırı zorlanmanız da bu yüzendir.

Ordulaşma Dev Bir Özgürlük Hamlesidir

İddia noksanlığını yaşıyorsunuz. İnsanlarımızın anlaşılması açısından dile getireyim. En son, Özal’dan bir PKK değerlendirmesi istiyorlar. O yine, ‘Bir kişinin ihtirası’ olduğunu söylüyor. Aslında bu PKK nasıl çözülür, bu PKK nasıl değerlendirilir şeklinde bir saptama yapmak istiyor. “Bu, ihtiras işidir. PKK işi ihtiras işidir. Bu ihtiras olmazsa aslında bu iş biter” diyor. En son demeci böyledir. Yani bizi en çok bununla savaştan bir kişilik tarzında ortaya koyuyor. Sizde iddia, ihtiras eksikliği de çok ağır yaşıyor. Ordu kurmak büyük ihtiras ister. Ama bu konuda sizdeki inat çok zayıftır, tutkunuz yoktur. Bu konuda bende varolan inat ve tutku iddiasını sizinkiyle karşılaştıralım. Sizde çok ciddi bir zayıflık var. Benim niceliksel ve niteliksel değişmeye duyduğum yüksek ilgi ve coşkuyla, arkadaşların bu konuyu elinin tersiyle itmesi arasındaki çelişkiyi iyi görelim.

Ordu kurmada, bu duygu yönleri de sanırım çok önemli rol oynuyor. Örneğin, sizde bir birimi yaratmanın büyük aşkı yoktur. Hatta birimi böyle çelimsiz kılmak, birimi kölelik koşullarına, yani sıradan bir ahbap çavuş ilişkisine dönüştürerek gerisini beklemek çok etkili bir davranıştır; ordulaşmada çok büyük bir duygu noksanlığıdır. Bu bizde yaygındır. Aslında en can alıcı eksikliklerin başında başka şeyler de geliyor. Düzen, disiplin, kural ve ilke var; ama sistemli ve yoğunlaşmış değildir. Yine fedakârlık, çaba var; ama amaca ve başarı yöntemine tam bağlanmamış, çalışma tarzına tam indirgenmemiştir. Başkasına havale etme, ‘nasıl olsa arkamızda birileri

var' diyerek asgari tedbiri almama çok yaygın yaşanan bir durumdur. Son tahlilde, bir kişinin ihtirasıyla yürüyen bir ordulaşma, çok tehlikeli bir yürütme tarzıdır.

Bu eksiklikler giderilmezse, tabii ki ordulaşmamız ciddi tehlikelerle karşı karşıya kalır. On yıllık muazzam tecrübe diyorsunuz. Türk ordusunu yıpratın ve oldukça geriletin, diğer yandan ordulaşmamıza büyük katkı sunan bir çaba söz konusudur. Ama bunun nasılı da vardır. İlk başlarken birçok arkadaş çaba harcadı, birçok şehit de var. Fakat dikkat edelim: Bu şehitler daha sonra düşman tarafından çöplüğe atıldılar, çukurlara dolduruldu, hatta aileleri tarafından bile lanetlendiler. Yine zindan direnişçiliği var. Bunun başına ne getirilmek istendi ve genel süreklilik olmasaydı, acaba tek bir devrimcinin onuru kurtarılabilir miydi? Halen bunun ne kadar anlaşılıp anlaşılmadığı tartışmalıdır. Birçok birim halen ayakta, bunların hangi amansız çabalarla ayakta durduğu çok önemlidir. Bu, anlaşılması gereken bir sorundur.

Bazıları sözüm ona eylem yaptılar; fakat bu eylemlerin halen aleyhimize nasıl kullanıldığını biliyorsunuz. Yine bir günlük ömürle kendini yaşamaya terk edenler var. Onların ordulaşmaya kazandıracığı ne var? Ordulaşma çabalarımızı daha iyi incellerseniz, muazzam kusurları görmemeniz mümkün değildir. Ayrıca gelişme perspektiflerini yakalamamak da mümkün değildir. Bu işte iddialı, sorumlu, kurucu olanların en çok incelenmesi gereken konu ordulaşmadır; bu konuda engel teşkil eden, hatta yenilgiye götüren muazzam yetmezlik, yanlışlık, düşünce ve tutum düzeyinin ne olduğunu bilmek gerekir. Bunlar ordulaşma tarihi boyunca nasıl rol oynamışlardır? Bu soruları çok yakıcı cevaplandırmak gerekiyor. Yine bunun kadar gelişmenin ana öğelerinin neler olduğu da bilinmelidir.

Halkın bütün olumsuzluklarına rağmen bazı olumlu özellikleri de var. Dolayısıyla o halkın içinden gelen kişiliklerin de olumlu özellikleri vardır. Cesareti, fedakârlığı aslında sanıldığından çok ileri düzeydedir, dayanma güçleri çok ileri düzeydedir. Yine yaşam tarzı, son tahlilde düşmanı zorlamıştır. Bunun yanında aslında atılgandır, yani korkak veya sağcı değildir. Taşınan özellikler fazla burjuvalaşmamış niteliktedir. Feodal etkiler olsa da –ki, bunlar savaşın lehine de kullanılabilir- ayakta kalmıştır. Yani başarılı gidememiştir, ama ayakta kalmıştır. Eğer gerekleri karşılanırsa, daha da ileri sonuçlar çıkarmak mümkündür. Yani birisi, ayakta kalmanın nasıl olduğunu iyi kavırsa, sadece ayakta kalmanın yetmediğini, ayakta kalmaktan da öteye tam yaşamının, tam kazanmanın gereğine de ulaşılabilir. Ama en önemlisi, belirttiğim gibi, büyük kazanma ihtirası olmalıdır.

Amaç ilkeye bağlılıkla mümkündür. Zorluk fazla söz konusu değildir. Bir tugay şemasını şimdiden çizebiliriz, bu zor değildir. Tugay şemasını az çok somutlaştıracak birçok görevliyi işbölümü temelinde belirleyebiliriz. Biz hemen buna da yönelebiliriz. Fakat yine de vurguladığım hususlar giderilmezse, birisi büyük kazanma tutkusunu, kazanmanın çalışma tarzını ve çabasını kendisinde tam somutlaştırmazsa, bir gün bunu oluşturamazsa, hepsi anlamsız kalır. Eğer içinizde özellikle “Bu işe gerçekten kendimi vermeliyim” iddiasında olanlar varsa, bütün bu hususlara dikkat etmeleri gerekir. Teknik düzenleme gerekir, ama espriyi tam yakalama bir nevi psikolojik koşuldur. Onu tam karşılama, hem de çok fazlasıyla gereklidir. Diğer örnekleri inceleme, tarihi inceleme ve bazı eğitim sorunlarıdır. Bu halledilebilir. Bizde bu konu oldukça olgun ele alınacaktır. İyi düzenleme kabiliyeti mi, bunun için iyi bir toplantı mı, bir şûra mı, ordu kuruluş toplantısı mı gerekiyor? Yine iyi bir plan önerisi varsa bunu da sunmak ve bir de gerçeklerimizi iyi görmek gerekiyor.

Bu konuda kafalar çok iyi çalışacak. Örneğin, şu dağda ne biterden tutalım, şu kişide ne bitere kadar; yine şu lojistikten, şu silah-tan ne biterden tutalım, şu karşıdaki düşmanın gerçekliğine kadar bazı hususları hızlı kavrayacak ve bütün bunları kurumaşmaya dönüştürecek kabiliyetlere ihtiyaç var. Elli kişi, zapt edilmez çalışma alanlarında doğru dürüst bir toplantı düzenine gidemezse, sunulacak önerileri olmazsa, oranın bütün imkân ve fırsatlarını değerlendirme kabiliyetinde olmazsa işler nasıl geliştirilir? Bir de oradaki-lerin dayatmaları, bazı bakış açıları vardır. Bunlar karşı karşıya da gelebilir. Nitekim şimdiye kadar öyle oldu. Buradan gidenler ötekilerle çatıştılar, çakışmadılar, çatıştılar ve birbirlerini boşa çıkarmayı politika sandılar. Bu, büyük bir dengesizliktir.

Ben daha 1982'de, bizimkiler kokusunu bile alsalar bu işi müthiş başarılar diyordum. Gerillada bu kadar acemi kalacaklarını tahmin edemedim. On yıl yaşayan arkadaşlar vardır, o pratik süreçte nasıl yaşadıklarına ben de hayret ediyorum. Benim burada bir yaşantım var. Bunlar ordulaşma açısından kitaba dökülürse birçok sonuç ortaya çıkar. Hem de buranın koşulları var, burası yabancı bir ülkedir. Yani her şey çok zor idare edilir. Buna rağmen dev gibi bir çalışma vardır, tarihte eşine ender rastlanır. Arkadaşlar ülkede bile bunun asgarisini yapmaya fırsat bulamadılar. Aslında sorun, son tahlilde gelip kişiliği kavramaya dayanıyor. Bütün çaba ve fedakârlık durumu kurtarmaya yetmedi. Çünkü kafası dağıktır, sistematik değildir. Her bakımdan, yani duygu yönüyle de bu işe kendini verememiştir. Çatışmalı bir kişiliktir, zaten siyasi değildir, bilinci tam yerinde değildir. Yani pek çok neden ileri sürülebilir ve sonuçta ordulaşmada düzey yetersizliği ortaya çıkar.

Belli ki bizden şimdi istenilen, olup biteni çok iyi değerlendirmek kadar, evrensel şemalar ve ilkelerden de nasibini alarak, özgürlüğümüzü bir kez daha gözden geçirerek, objektif koşulları ordulaşmaya yüksek bir başarı şansı verdimde kullanmaktır. Belirttiğim gibi bunun için kişilik isteniyor. Bizim militan kişilik üzerinde bu kadar durmamızın nedeni de böyle kuruluşlar, kişilikler olmadan ordulaşmanın mümkün olmayacağıdır. Çoğu arkadaşımız birbirine tam inanmama, tam güvenmeme veya neyin topluluğu olduğunu kestirememe durumunu yaşıyor. Duygu ve düşünce itibarıyla bir köylüden farklı değiller ve bunlar ordu kurucusu olamazlar. Aralarında doğru dürüst bir saygı gelişmemiştir. Birbirlerini boşa çıkarmaya çalışıyorlar. Merkezi konsey düzeyinde de geçmişte hep böyle oldu. Bu kişilikler böylesine kutsal bir çalışmada sabotör rolünü oynamışlar. Kuralları çok iyi dayatan arkadaşlar çıkmadı, çıktysa da güç yetiremedi. Örneğin ben, az çok neyi yaptım? Sabotörlerin varlığını boşa çıkarmak için çok yönlü tedbirlerle durumu bu düzeye getirdim. Sabotörlere kalsaydı çoktan bitmiştim.

Çoğunun hesabında şu vardı: Hatırlıyorum, 1986-'87'de sabotörlerin hepsi “Bu yılın altından çıkamaz” diyorlardı. Daha da ötele-re, 1977-'78'e, hatta 1976'ya kadar indirgeyelim. 1976-'77'de bize biçilen ömür altı aydı. Yine 1978'de bitmek üzereler deniliyordu. 1979 zaten devletin de yargısına göre öyleydi. 1980'de kılıç artıklarıydık. 1981'de inanç ve güven yoktu, hemen hemen bitmişti. 1982'de ülkeye ilk adımlar atılıyordu ve 1983'te sabotörler ‘adım atılamaz’ diye dört gözle bekliyorlar, ‘TC yüzde yüz başarılı’ diyor-lardı. 1984 de halen bir türlü cesaret edilemeyen bir yıldır. 1985'te beklenti içinde olanlar ‘tekrar bitiriyoruz’ değerlendirmesini yapı-yorlardı. 1986'da, ‘bu iş dağılıyor, artık toparlanamazlar’ beklentisi içindeydiler.

1987, ‘Bir kez daha bu işi engelleriz’ havasında olanların, kendi keyfine taht kurmaya çalışanların yılıydı. 1988, ‘daha da bozarız’ diyenlerin, sınır tanımaksızın ne götürecekleri ne getirecekleri belli olmayanların sabotörlüğü ile geçti. 1989, ‘bütün hazırlıkların canına okuruz, boşa çıkarırız’ dedikleri ve öfkeli oldukları yıllardı. Bildiğimiz gibi 1990, imkânların en çok arttığı bir yıldır; bu da ucuz bir değerlendirme yılı olarak ele alındı. 1991 büyük adım yılıydı. Halen bir türlü bu yılın anlam ve önemine göre kendini tam

verememe söz konusudur. Her bir yılı bir provokasyonla boşa çıkarmak için tüm güçlerini kullanmışlardır. Ama buna rağmen bizim de her yerde dayatmalarımız vardı. Onlar öyle yaptıkça biz birtakım yöntemlerle, taktiklerle tedbirler dayattık.

Dikkat edilirse, hepsinin hesapları nasıl boşa çıktı, hepsi nasıl hayal kırıklığına uğradı... Karşı çabayı boşa çıkarmanın çabaları amansız bir biçimde yürütüldü. Karşımızdaki dayatmaların bir ucu düşünmeye dayanıyor. Bizim burada büyük bir dayanma, büyük bir ihtirasla yürüttüğümüz faaliyetler vardır. Bunun bütün ruhunu kendinizde somutlaştıracağız. Ordu kurma meseleleri oldu mu, parti tarihi didik didik edilmelidir: Kimler ne durumdaydı, neyle uğraştılar? Orta yolcular, provokatörler, tasfiyeciler, sabotörler nasıl ortaya çıktı? Kendini bu mücadeleye çok kutsalca adayınlar ne yaptılar? Yine şehitlerin anlam ve önemi nasıl ele alındı? Tüm bunlardan tutalım tek tek bir savaşçının kazanılmasına kadar, bütün bunların anlam ve önemi, parti tarihi nedir veya silahlı mücadele, ordu tarihi nedir konularını çok iyi görmek ve mümkünse güncel olumsuzluğu asla yansıtmamak, kesinlikle değerlerin yüceliğini ve kıymetini de iyi bilmek gerekiyor.

Tabii bu yetmez, yerine getirilmesi gereken daha fazla görevler vardır. Hepimizde o dönemlerden kalan birçok eksiklik var. Belki sağlam bir şema yoktur, sağlam savaşçı olma durumu yoktur, ama inanç sahibi olma var. Halen de birçok eksiklik var, ama yine de o dönemin kazandıran, o dönemde yenilgiyi önleyen tutumlar vardır. Son tahlilde kazandıran tutum, şimdi daha fazla kazanmanın imkânlarına ulaşmıştır. Bunun üzerine rahat yatılamaz, tam tersine bu biraz yaşama şansı veriyor. Bu neye benzer? Yüzerken boğulacaksınız, kulaç atıyorsunuz, yani belki boğulmamışsınız, ama çok yorulmuşsunuz. O sırada bir can simidi yakaladınız mı, ona yapışmak belki canınızı kurtarır ya da sizi biraz rahatlatır, boğulmaktan kurtarır. Sizininki de biraz böyledir. Yani belki kulaç attınız, ama boğulmak üzereydiniz. Biz can yeleklerini attık, onları tuttunuz. Şimdi 'bu normal bir yaşamdır, yüzüyoruz' deyip kendinizi aldatmayın. Bu sadece can yeleğidir, her an gidebilirsiniz. Can yeleğiyle ne yapılacağı bellidir.

Bütün bunlar için, acaba sorumluluk duygularını bu işe tam koşturacaklar mı dedik. Oldukça iddialı arkadaşlarımız var. Acaba bu temelde, bütün bu hususları göz önüne getirmeye var mısınız? Henüz yoktur. Yarın birçok alana git, oradakiler seni zorlasın, sen de gerçek bir taktisyen rolünü oynamadan karıştır, ondan sonra da suçun sende olmadığına dair kendini kandır. Biz böyle adam istemiyoruz, böyle çıkışlar veya gidişler istemiyoruz. Gidişleriniz, çıkışlarımız tarihe yaraşır olmalıdır. Bir de cesaretli olalım. Cesaret işin yarısıdır, fakat diğer gereklerini de yapalım. Bu temelde varız.

Sizlerle ordu kurmaya devam etmeli miyiz? İflah oldunuz mu? Bir kurmay heyet için ne kadar varsınız? Anlayış ve tutum içine girmek için size ne yapmak gerekir? Kendinizi konuşturduğunuz için belirtiyorum. Partiyi ve ordulaşmayı unutup, kendilerini muazzam köylü bireyciliğine, aydın bireyciliğine kaptırıp gittiler. Laf dinlememe noktasına kadar bile gidebildiler. Yani benden sonrası ne olacak, sorusunu bile sormadılar. Fakat bunlar yine de savaşan veya ayakta kalan arkadaşlarımız oluyorlar.

Netlesen, iddia düzeyinizi gerçeklerimizle uyarlı hale getirin. Gerçeklerimizi göz ardı etmeyin, ciddiye alın. Yani kendimize başkomutanlık süsü vermeyelim; ama bu işlere biraz göz kulak olduğumuz, takip ettiğimizi unutmayın. Birbirimize bağlıyız, sizin bağlılık düzeyinizle bizim bağlılık düzeyimiz arasındaki farkı görün. Biz de çalıştık, siz de çalıştınız; biz de size bağlılık duyduk, siz de bize bağlı olmaya çalıştınız. Fakat çok zayıfsınız, bizi anlama ve kavrama çok yetersizdir. Sizden fazla bir şey istemiyorum. Eğer varım diyorsanız, bu sağlam bir anlayış ve tutum temelinde olmalıdır. Bunun için iyi söz verin. Varım diyorsanız, bu sözünüz oldukça gerçekçi olmalıdır. Yani parti için siz de birçok belirleme yapın. Şemalar sunmaktan tutalım, bizzat somutlaştırmaya ilişkin yetki istemeye kadar tutum dayatabilirsiniz, kıyamet koparabilirsiniz; kimse size bir şey demez.

Yani sizden çok iyi komutanlar çıkmalıdır, önünüzü kesen yoktur. Tersine, acaba sizden yaman komutanlar çıkabilir mi diye düşünüyoruz. Bizim büyük özlemimiz budur. Birileri nereden çıkıp da bu işi çok köklü ve esaslı yerinden çevirecek? Bu beklenti çok güçlüdür ve iyi bir beklentidir. Yani bizi derken, kocaman bir tarihi, halkı hesaba katacaksınız. Biz boş yaşamıyoruz. Önünüze çıkan sorunlar karşısında ne kadar cüce kaldınız? Şimdi dürüst olduğunuzu, aslında gerekeni yaptığımızı söyleyeceksiniz. Ama biz el atmaydık imha olacaktınız. Yani sizi az çok biz kurtardık. Geçmişte birçoğunuzun başına bu geldi. Farkında bile değilsiniz, ama bu gerçektir ve bazıları bu şekilde şehit düşmüştür. Bazı dayatmaların sonucu olarak onlara tam ulaşamadık.

Tabii hepiniz için bunun böyle olduğunu biliyoruz. Yani istediğiniz kadar haklıyız deyin, görünmez bazı kuvvetler de işin içine karışır ve hiç beklenmedik bir yerde sizi götürür. Önderlik uyanıklığı, bunu önleme gücünde olmayı da gerektirir. Yani bütün bunları sizi zorlamak için değil, gafletinizin olası sonuçlarını daha net göstermek için belirtiyorum. Böyle terbiye edinmeyi kendinize yakıştırmın. Özgür bir devrimci, özgür devrimci ordulaşmaya gelmesini bilmelidir. Özgür bir insan, şeref ve onurunu nasıl ayakta tutabileceğini, düşmanı nasıl yere sermesi gerektiğini bilir. Bir köle özgürleşmeye kalkırsa büyük bir adım atar. Bir özgürlüğünün köleleşmesinin çok geri bir tavır olduğunu unutmamak gerekiyor.

Acaba bu noktaları da anlayabiliyor muyuz? Örneğin bir köle, bir gün özgürleşmek için muazzam sabreder, muazzam disipline gelir. Ama bir özgürlüğünün kendi elleriyle kendine en kötü sonu hazırlaması özgürlüğün gereklerinden değildir. Bu, özgürlüğün bir sonucu olmasa gerekir. Ama olan da budur. Bu bizi şuna götürüyor: Sizler halen özgürlük ve kölelik arasındaki ayrımın da farkında değilsiniz. Aslında görünüşte özgürsünüz, fakat dipten oldukça köleleştirilmişsiniz. Dolayısıyla kişilik için belirttiklerimiz dikkate alınmalıdır. Ne kölenin özgürlüğüyle, ne de bir özgürlüğünün kendisiyle karşı karşıyayız. Durum karışıktır. Bunun için özgürlük değerleri bilinmediği gibi, köleliğin de alçaltıcılığı fazla duyumsanmıyor. Bu ayrımı da iyi yapalım, bu konuda da netleşelim.

Bütün bunların PKK'de çok iyi tartışıldığını, özgür tartışma imkânının başlı başına büyük bir değer ifade ettiğini belirtebilirim. Bunun uğruna her şeyimizi sunduk. Tartışma özgürlüğü uğruna inanılmaz bir önderlik ustalığı sergilendi. Anlamayan, tartışmadan sonuç çıkarmayan ben değilim. Ordulaşma dev bir özgürlük hamlesidir. Bunun büyük ihtirasını, coşkusunu taşımayan ben değilim.

Genç arkadaşların, bu sürece katılacak olanların belirtilenlere çok dikkat etmesi gerekiyor. Dikkat etmekten de öteye, bu işin kapsamlı biçimlerini daha şimdiden adım adım nasıl gerçekleştirmeleri gerektiğini bilmeleri gerekiyor. Bana şu çok zor geliyor: Bu yapıyı nasıl idare edelim? Gerçekten bir idare ediş tarzımız olmazsa, hayatta kalmanın çok zor olduğunu da biliyoruz. Buradan sizi sağ çıkarmanın bile ne kadar zor olduğu ve bunun beni her gün nasıl zorladığı biliniyor. Sizi buradan nasıl sağ çıkaracağız? Karşımızdaki ordu her türlü ateş gücünü kurturuyor. Her gün şuradan buradan imha saldırılarını düzenliyor. Azim ve mutlaka kazanma ihtiyacı duyulmazsa insan buna dayanamaz, gider. Çok şey lime lime olup gidecek; hem de hepsi genç, umutlu, yarın sabah başlarına ne geleceğini asla kestiremeyen insanlar... Bu, 'Eriş ya sultan' diyenlerin durumudur, yetersiz bir hayat yaklaşımıdır. Biraz daha iddialı, daha düzenli sonuç almayı ve çabuk düzenlemeyi bilmeliyiz. Sorumluluğu tabii ki ağırdır.

Konseyi işlemez duruma getiren kimdir? Merkezileşme adına 1989 ve 1990'da sergilenen durumlar ortadadır. Bu kadar tutukluk yapılabileceğini hiç beklemediğim, tam bir tutukluk durumu yaşandı. Bastıranlar, aslında iyi niyetli değildiler. Bu halen bir türlü

affedemediğim bir durumdur. Bir şeyler kaçırmak isteyenlere, bir şeyler hırsızlayıp bir yerlere götürmek isteyenlere sesinizi bile çıkarmayışınız düşündürücüdür. Birbirinizle karşılaştığımızda ne karşı taraf sizi anlıyor, ne siz onun pozisyonunu anlıyorsunuz. Bu neydi? Bu neyle karşı karşıyadır? Benimle bunun ilişkisi ne olmalıdır? Bu sorulara cevabınız yoktur.

Bir örnek vereyim, Nizamülmülk, “Bir devlete -siz bir ordulaşmaya deyin- verilebilecek en büyük zarar, dokuz kişinin işini bir kişinin omzuna yıkmaktır; bu bir devleti ifsat etmenin, bozmanın en tehlikeli biçimidir” diyor. Hatırlıyorum, burada bir kamp yönetiminin vardı, yapı olarak da üç yüz kişi vardı. Bir odun taşıma olayında, arkadaşlarımız “Bizim yöneticimiz mahsus, kasıtlı gitti, odunları omuzladı” diyor. Belki de amacı, ne kadar fedakâr bir yönetici diye gösteriş yapmaktır. Sorunlarımız en fazla dokuz kişiyi değil, üç yüz kişiyi boşa çıkarmanın pratiği içinde ortaya çıkıyor. İşte bireycilik budur. Böyle bir çalışma tarzı tahribata yol açar, hepimizi etkisiz duruma getirir. Acaba nasıl etkisiz duruma geldiğinizi biliyor musunuz? PKK’de birbirini etkisiz bırakma yüzde doksan dokuzdur. Bunun ancak yüzde biri birbirini etkili ve güçlü kılma temelinde kullanılmıştır. Yani yüzde doksan dokuz birbirini etkisizleştirme biçimindedir. Bu, biraz da tarihi bir özelliğimizdir; Kürt toplumunun veya kişiliğinin dayanışmaya gelmemesi, sosyal ve ekonomik yaşantısında hiçbir güç olmaması tek kişilikte, tek bireyin egoizminde ifadesini buluyor. Bu özelliği taşıyan kişilik her şey olduğunu sanır, ama hiçbir şeydir. Her şey yapmak ister, ama hiçbir şey yapamaz.

Bu bir tutum felsefesidir. Bizim toplumumuzun dayanışma gücü var mıdır? Milyonlarımızın temel amaçlar doğrultusunda bir araya gelme durumu var mıdır? Hepsi zıt değil midir? Hepsi ‘gelemem, oynayamam’ demez mi? Parti saflarında yaşanan biraz bu değil midir? Tek yaşama, dinlememe, işbölümünü en verimli yakalayamama nedir? Kapitalizmin temel kâr kuralı, en verimli işbölümü temelinde oluyor. Bugün ABD’nin işletme yönetiminin en temel ilkesi, son tahlilde en verimli işbölümünü ve işletmeler bölümünü ortaya çıkarmıştır. Bu bizde tam tersidir, nasıl işbölümü yapamayız tutumudur. Bizde işbölümüne gelmeme, en ince noktalara kadar vardırılmıştır. Toplumsal özellikler etkilidir, yetişme tarzı etkilidir, fakat devrimciler de bir müdahale kuvvetidir. Mevcut olanın tersini gerçekleştirme kuvvetidir.

Bu durumunuzla bizi zorluyorsunuz., hem de çok fazla zorluyorsunuz. Devrimci tarzı dayatmamaktan ötürü zorluyorsunuz. Karşı koymaya yöneldiniz mi, bu daha kötü bir etkisizleştirme oluyor. Bu konu sadece ilkeyi hatırlatmakla halledilmiyor, ancak bir sanatkâr gibi çalışma yürütmekle mümkün oluyor. Eğer karşı koymaları sizin tarzınızla yürütseydim, PKK diye bir şey ayakta kalır mıydı? Üslubumu gereken esnekliğe kavuşturmasaydım, acaba iki kişi bir arada kalır mıydı? Bu bambaşka, başlı başına bir hikâyedir. Üslubumuz, bizim elastiki esneklik durumumuz tutturulamıyor. Arkadaşlar ancak taş gibi baş kırmayı bilirler. Sözle, eylemle ve davranışla bu tutumu yaşıyorlar. Çatışmasız, son derece ahbap çavuşça yaklaşımlar söz konusudur. Çatışma ve uzlaşma mantığının altında yatan gerçek budur. Bütün bunlar aslında bizim devrimci gerçeklerimizdir. Yani yaşadığımız devrimin kendisidir. Ben onun da farkındayım.

Bu çabalarımız boşuna mıdır ya da zorlanıyoruz derken hiçbir iş yapmıyor muyuz? Hayır, devrimimizin doğal bir gereğini karşılıyoruz. Biraz anlıyor muyuz, anlayabiliyor musunuz? Bu işleri, bütün bu çelişkili yanları aşma temelinde söz isteme cesaretini gösterenlerin var mı? Bizi anlayın. Yani hepimiz Parti Önderliği’ne candan bağlısınız diyelim. Ama canımızı da çıkarttığınızı belirtmeliyim. Önderliğine bu kadar bağlı bir hareket ve halk azdır, fakat bu bizi yoran bir bağlılıktır ve ilginç bir çelişki. Ama bizde umutlar her zaman büyüktür.

Savaş Asırlık Sorunların Çözümünde En Temel Araçtır

Büyük ihtirasınız, bu savaş ve onun mecbur ettiği ordulaşma içindir. Bunu Özal bile kabul ediyor. Kendine göre de, ‘faydasız bir iş’ diyor. Eskisi kadar kötü de konuşmuyor, sadece ‘faydasız’ diyor. Ona göre faydalı olan nedir acaba? Herhalde işbirlikçilere öngördüğünü faydalı lanse etmek istiyor. Kürt işlerinde işbirlikçilerin takip ettiği yolu, Kürtler için faydalı diye lanse etmeye çalışıyor. Ama ihtirasımız karşısında zorlandıkları belli oldu. Örneğin, onların kurmayı da oldukça sınırlı, gergin ve bazen askerler öldüğünde gözlerinden yaş da akıyormuş. Demek ki bizden daha zayıftır. Benim ondan bin kat daha fazla zorluklarım oldu. Ama şimdiye kadar, hem de gazetecilerin önünde gözüm yaşarmadı. Yani sorumluluğum mu zayıftı? Hayır. Zorluklarım mı azdı? Hayır. Tam tersine, en üst sorumluluk, muazzam duyarlılık vardır. Bununla birlikte dayanma gücü vardır, öfke ise ayrı bir şeydir. Öfkeden ağlamak bence sağlıklı değildir.

Siz de duyarsızlık yapacağımıza, bazen ağlayın. Duyarsızlık daha kötüdür. Yani o kurmay, askerleri ölünce ağlıyor, duyarlı olduğu için ağlıyor. Ama sizin de yanı başınızda çok değerli arkadaşlarımızın şehit düştüğünde öfkeleneceksiniz, oysa kendinizi tutamadığınız için ağlıyorsunuz. Bu da zayıflıktır. Bu durumda, ağlayacağına önceden tedbirini al denilir. Duygusalık olacağına, bol bol ağlayın. Bu sizi daha fazla vicdana getirebilir. Fakat bazı şahadetler var, silahları bile alınmıyor. Böyle bir duyarsızlık yaşanıyor. Kimi zaman arkadaşı yaralıdır, kurtarılabilir, ama asgari gerekleri bazen yerine getirilmediği için kurtarılmıyor. Özellikle bunları çok aşağılık davranışlar olarak değerlendiririz. Sizin direkt sorumluluk sahanızdaki bir tedbirsizlikten dolayı dağ gibi yoldaşlar can veriyor ve siz bunu çok normal karşılıyorsunuz. Bunu duydum, tınmayan komutanlar bile varmış. Bu, sizin yüreğinizin ne kadar küçük olduğunu gösterir. Böyle adamdan komutan da olamaz. Bunun da altını özenle çizmeliyim. Bu yaklaşımın tekrarının olmaması için bir daha büyük ant içeceksiniz. “Bir daha benim sahadma böyle kayıplar olmayacak”, “hatta kaza eseri bile olsa, kendimi lime lime ederek, kaza yoluyla yoldaşımı şehit düşürmem” diyeceksiniz. Bunlar çok gereklidir. Hatta bunlar komutan ve asker olma özellikleridir. Ama bunların sizde ne kadar geliştiğini bilemiyorum. Gelişmesi için ne yapmalıyız?

İşte bütün bunlar ordulaşma sorunlarıdır. Vicdanınız varsa, duyun, düşünün. Onun için bazen kişi haklarından bahsederken doğru ele almak gerekiyor. Örneğin bazı tipler, “Ben şöyle yaşamak istedim de parti beni zorladı” diyorlar. Öte yandan büyük değerlerimizi düşmana kaptırıyorlar. Bu mertlik değildir, hak alma biçimi de değildir. Bunlar sefil yaratıklardır da demeyeyim, insanın yüz karasıdır. Böyle yüz karaları olmamalıdır. Hiç olmazsa bunun için çabalayın. Benim yerimde siz olsanız ve bunun sorumluluklarını duysanız, gerçekten nasıl ayakta kalacağımıza şaşarım. Emeklerimize ve çabalarımıza kesinlikle metelik kadar değer biçmeyenler, ama buna rağmen her şeyimizi yutmak isteyenler var. Bunlar da karşı devrimin değişik tezahürleridir. Bunları da iliklerine kadar duymak ve titremek, ama affetmemek gerekiyor.

Bu da bir komutanlık özelliğidir, bir tutku gereğidir. Sizde tutku da çok gelişmiş olmalıdır. Bütün bunlar sizde gelişebilirdi. Bunun şimdiye kadar sizde gelişmemesinin nedenlerini araştırıyorum. Çaresiz olduğumuzu da söyleyemem. İyi öğrenciler olmadığınız için bunlar oluyor. İyi öğrenciler olsaydınız, bu söylenenleri çok iyi anlayabilirdiniz. İkincisi, hayat okulundan iyi öğrenmesini bilmiyorsunuz. Yoksa insanoğlunun yeteneklerinden kuşku duymak mümkün değildir. Yani bu tip pozisyonlar, karşılaşmalar ve düzenlemeler için tutku, bunun psikolojik ve düşünsel gerekleri neden sergilenmesin diye düşünüyorum.

Kayıplar hepimizindir, kazanılması gerekenler hepimiz içindir. Birbirimize müthiş muhtacız. Birbirini boşa çıkarmak bir yana, verimi azami kılmak tek yaşam garantimizdir. Neden bütün bunlar olmasın, neden bunların üzerine kıyamet koparmayacaksınız? Aslında bunun bir izahı yoktur. Ben bazen bu yüzden, bütün bu tutumların nedeni olmadığı için sert sözler sarf ediyorum. Yani iflah olmazlık sınırındayız, adam olamama sınırındayız demeyi kendime yediremiyorum. Öyle ahım şahım biri olduğumu hiç söylemiyorum, ama iflah olmazlık sınırında olmayı da affedemiyorum. Toplumumuzun yaşadığı sınır da budur. Baştan günümüze kadar bunu kendimize yediremedik. Siz ise bunu kendinize yediriyorsunuz. Oysa yalnız, yalnızdır.

Adam 'bir karış toprağımızı çığnetmeyiz' diyor. Bu nasıl senin bir karış toprağın olmuş da, ben binlerce yıldır o toprağın üzerinde yaşadığım halde bir özgür nefes bile alamayacağım? O, kendi vatanının birlik ve bütünlüğünü bu kadar düşünürken ve tutkulu da vranırken, sen neden namuslu ve onurlu olmak için, mutlak muhtaç olduğun bir karış toprak için onun kadar sahiplenme duygusunu kendinde gerçekleştiriyorsun? Bu, insanın kendisine yediremeyeceği bir yaklaşımdır. O her şeyi elinden alıyor, istediği gibi yiyip içiyor; çiftliklerden yeraltı ve yerüstü kaynaklarına kadar her türlü sömürü aracını kurmuş, alıp götürüyor. Neden bunlara ben muhtacıyım? Ben de biraz insan olmak istiyorum. Bunun kazanılma duygusu bende neden gelişmesin? Ama dikkat edin: Düşmanın çapulcu, işgalci bir tarzda 'benimdir' demesi kadar, biz neden kendimiz için 'benimdir, bizimdir' diyemiyoruz? İşte duygu noksanlığı budur. Adam sizi dilsiz ve yüreksiz bırakmış ve böylece sizi yenmiştir. Ama siz bunun farkında değilsiniz.

Bütün bunlar için kıyamet koparmak gerekir. Bizim tarzımız, basitten karmaşığa biraz böyle gelişti. Onlar da acaba hata nerede diye araştırarak bunun uygulamalarına giriştiler ve bu uygulamaları belli oranda biraz başarı kazandı. Bir ordulaşma, bir siyasileşme, hatta sıradan ekonomik ihtiyaçları karşılama konusunda sizi birçok şeye muhtaç etti. Ama siz düşmanın bu uygulamasını fark etmediniz. İtirazınız ve tepkiniz zayıftı, olduğunda da ölçüsüzdü, yersizdi. Yaşamınız giderek zaman zaman tepki, zaman zaman 'hayır' biçiminde geçti. Bugün sonuçta anormal tepkiler gelişiyor; intihara ve anormal duygulara yol açıyor. Bu da sonuçta gasp etmeye götürüyor. Bunun için tasarrufçusunuz, intiharvari yürüyorsunuz. Bazen ve birdenbire irkiliyorsunuz, geri çekiliyorsunuz. Bu da 'benim için değildir' duygusunun, zaman zaman size egemen olmasıdır. Sonuç, ordulaşmayı bir yana bırakalım, sizi doğru dürüst bir yurtseverlik hattında bile yürüyememeye götürüyor.

İşler karmaşıktır; karmaşıklığı da ben icat etmiyorum, bunun nedenlerini sıralamaya çalışıyorum. Bunun giderilmesinin gerektiğine inanıyorum. Bütün bunları siz benden daha iyi bilmeliydiniz. O dağların doruklarında, o vadilerin görkemliliğinde, Zap kıyılarında neler düşünülemez, insanda ne tutkular gelişmez!.. Bir kez Ağrı Dağı'nın eteklerine gittim. Orada bir şeyler duyumsadığımı hatırlıyorum. Aslında o zaman edebi, sanatkârane birikimim yoktu, fakat büyülendim, bende bir iz bıraktı. Bir tarih harabesinin yanından geçtik. Bu tarih harabesini ortaya çıkaran eller, bunu yaşayanlar nerede deyip biraz içlendik. Derin bir kültürümüz olmasa da büyülenmişçik. Sanırım bir çoğunuz 'yahu bu harabe de ne?' deyip yüzünü bile çevirmez, bakmazdı. Örneğin, bir de Zap vadileri var, Dersim'in kendisi de öyledir. İnsanı tamamen romantizme çekebilir. Fakat hepsi oradan kaçıyor. Zap kıyıları başlı başına bir dünya harikası sayılır. İrmakların akışı tarihidir. Burada oluşan uygarlıklar, buradan geçip yürüyen ayaklar tarih kadar eskidir ve siz tüm bunlardan habersizsiniz. Çünkü bir yazar "Ortadoğu halkları, yaşadıkları tarihi görkemliliğin yanında bir cücedirler" der. Biz cücenin de cücesi olduk. Bunun için oralarda bir toplantı bile düzenleyemediniz.

Dersim'dekiler her gün sen-ben kavgası, didişmesi ve yarışı içindedirler. Buralarda efsanevi gerilla yaratılabiliyordu, ama hepsi birbiriyle didişiyor. Ben mi size böyle yapın dedim? Hayır. Ben sizi bütün gücümle oraya taşımaya çalıştım. Yurtseverlik üzerine az değerlendirmeye yapmadım, bunların hepsi belgelidir. Bu açıdan sizin diliniz beni tırmaladı. Yani zorlama dediğim olay buradadır. Adam nasıl yapacağını bilemiyor. Madem bu kadar çilesini, cefasını çekiyorsun, o zaman burada görkemliliğini de koy, yakala ve başar! Eğer sevilip sayılmak istiyorsanız bunu başarmak zorundasınız. Aksi halde kabul edilmezsiniz, lanetlenirsiniz. Bu da bir gerçektir.

Hayat felsefemizin böyle geliştiği açıktır. Bunu tekrarlıyorum. Yanlışlık bunun neresinde? Ayrıca, bu temelde tarihi bir hamle, çok kutsal bir oluşumu sağlamak için neden böyle tepkisel bir yaklaşım gelişiyor? Bunun için bir gerekçeniz yoktur. "Bozarız, birbirimize böyle yaklaşıyoruz" demek kabul edilemez. Ben buna yokum. Yani kendinizi çöremezseniz, ben buna tepki hareketiyim. Bu konuda beni tam tanımak zorundasınız. Yani 'sevgili Önderimizi' bu konuda inatçı, keyfinize göre yaşarsanız, çok amansız olurum, mahvolursunuz. Ben yaşadıkça siz bu tarzı yürütemezsiniz. Yanımızdan gittiler, hepsi bizi unuttu. Bir halkın umutları, bir halkın çıkarları esas alınmak isteniyordu. Gittiler, kendilerini dayattılar, yaşadılar. Yaşasınlar, ama ben buna temsilcilik ediyorum. Sana aman vermem, istediğin gibi yaşamana izin vermem.

Giderek ne kadar duygusal yaklaşıyorsam da acımama duygusunu da geliştiriyorum. Önderlik deyip geçmeyin, Önderlik bir şeylere gücü yeten bir kurumdur. Yasaları da kendisinde mevcuttur, ciddiye alacaksınız. İyi kötü başınıza geçirilmiş, ama oluşmaya yüz tutan bir olaydır. İster korkun ister sevin, ben böyleyim. Komplo kurmak isteyenler de dikkatli olmalıdır. Bunun için de rica ettik. Geçen yıllarda komplo kurabilecek olası tiplere şunu söyledim: Çok iyi düşünün, bu konuda bazı yönelimler içine girdiğinizde sonunuz feci olmasın; katlanamayacağınız bir sonuç için komploya, oyunlara girişmeyin; çünkü sonucuna katlanamayacak kadar zayıfsınız dedim. Bu da iyi bir dersti.

Önderlik olayına tutkuyla bağlandığınızı iddia ediyorsunuz. Bunun gereklerini size o kadar sıraladım. Bu gerekler benim için de vazgeçilmezdir. Önderlik bir kurumdur ve gerekleri vardır. Gideceksiniz, kendinizi konuşturacaksınız, ama on yıl sonra yine karşılaşacağız. Kaldı ki benim karşılaşmam şart değildir, bu PKK'nin örgütleniş tarzıdır. Seni de az çok buraya getirmiştir, bir yerlere koymuştur, seni o yerlerden indirmesini de bilir. Kurulmuş olan olaylar gerekçeleri aştı mı kendiliğinden yıkılmaya başlar. Bu yıkıntının altında sizin de kalmanız kaçınılmazdır. Örgüt kuruluşu, örgüt önderliği böyle bir anlamı da içerir. Tüm bunlar, PKK gerçekliği konusunda az çok duyarlı olmak anlamına gelir ve ben duyarlı davrandığıma kesinlikle eminim.

Halka, tarihe ve tek tek sizlere karşı en üst düzeyde sorumluluk duyulmuştur. Olası ihtiyaçlar giderilmeye çalışılmıştır. Pozisyon budur. Size bağlılık bu temeldedir. Sizin yetersizlikleriniz var. Bu çocuk kafalarınızla, çeşitli yakıştırmalarla kendi kendinizi değiştiremezsiniz. Önderlik tarzımızın kendine has yanları vardır ve hiç olmazsa hükmü geçerli oldukça ona intibak etmeye çalışacaksınız. Bu da ordulaşmanın en temel gerçeklerinden birisidir. Ordulaşmada da bu önderlik ilkesini dikkate almazsanız hiçbir şey başaramazsınız. Unutmayın ki, 1980'lerden sonra bizim direnişimiz olmasaydı, değil Kürdistan'da, Türkiye'de de dahil, tek kişi bile eline silah alamazdı. Bu konuda biraz zeki olun, gerçekçi yaklaşılmaya çalışın. Yani değil ordulaşma gibi büyük bir olayın bizde etkisini görmek, elinize silahı almak, hatta yüreğinizi büyük faşist zulme karşı ayakta tutmak bile mümkün olmazdı. Olsaydı bile son tahlilde yine ezilirdi. Her şey benimle başlar, benimle biter demiyorum. Ama halihazırdaki bir durumun gerçekçi değerlendirmesini yapmak için belirtiyorum.

Ben size şunu da belirttim: Birbirinize kin, tepki ve öfke duymak bir yana, bünyemizdeki tüm insanlara en değerli saygı ve sevgi göstermek gerekir. Fakat birbirine karşı barut gibi olmak biçimindeki bir ruhsal durum asla ordulaşmaya götürmez. Kesin sevgi gerekiyor, şefkat gerekiyor, değer verme gerekiyor. Bu duygu da sizde çok zayıftır. Bu duygu olmadıkça siz ordu kuramazsınız. Bu kadar tepkili olduğunuzu gördüğünüzde, kesinlikle kendinizi ıslah edin. Birbirlerine bu kadar öfkeli ve tepkili olanlar, birbirlerini anlamazlıktan ve sevmelikten gelenler çok güçlü bir tarihi oluşumun sahibi olamazlar. Tepkiniz ve öfkeniz kusura, hataya ve eksikliğe olmalı, kişinin kendisine olmamalıdır. Şansı yüzde bir de olsa, kişinin kurtarılmasını esas almalıyız. Yüksek sorumluluk orada da gereklidir.

Halk için bir şey söylemiyorum, halk için her şeyi sağladık. Bu halka geçmişteki muameleler dayatılarak ordulaşma sağlanır mı? Ordulaşmanın halk ilkesi çok açıktır. Sadece halk ilkesini yerle bir ettığımız için, ordulaşmanın ayağını nasıl kırdığımızı biliyoruz. Ordulaşmanın temelde halka dayanması gerekirken, halkı nasıl karşı devrim ordularına peşkeş çektik? Buna bir tepkiniz olmazsa, siz ne kadar ordulaşabilirsiniz? Halkın bir üzüm sapına, bir üzüm tanesine bile zarar vermemeyi bir ilke edinemezseniz ordulaşamazsınız. Bütün bunlar tarihin de, pratiğin de ispatladığı hususlardır. Bütün bunlara ulaşmanız çok mu zordur? Yaşamınızı bu temel ilkelere adapte etmeniz neden sizi zorluyor? Ben bunun sırrını çözemiyorum. Çok mu baştan çıkarılmışsınız, çok mu bozulmuşsunuz, iflah olmazlık sınırında mı kalınıyor ve bu kadarına neden ulaşamıyorsunuz? Kemalist okullar, ortaçağ kalıntıları üzerinizde oynadı ve sizi baştan çıkardı. Ama biz de karar verdik, söz verdik, eğitim aldık, her gün ant içiyoruz. Bunların hiç mi sonucu olmayacak? Bu soruların cevaplarını kesinleştirelim. Bunlar kesinleşirse ordu çok rahat oluşur, hem de müthiş gelişir. Önemli olan bu temelde bu hususları kesinleştirmektir. Kendini aldatmadan ve oynatmadan, söz kadar eylem gücünüz de kesinse bu iş yürür. Hem de bu, temel siyasi amaçların ilkesi olduğu kadar evrensel çapta da büyük sonuçlar ortaya çıkarır. Bundan hiçbir zaman kuşkunuz olmasın.

Bizim isyanımız ve tepkimiz, baştan beri böyle olması gerekirken, bunun yürütücülerinin kendi yürüyüşlerini tıkamaları, yürüyüş kollarını bozmaları, terfi ve kumanda gücünü sergilememeleri, bu konuda yeterli olmamaları ve bozmanın önüne geçmemelerindedir. Buna fazla yüklenmiyoruz. Ordulaşmaya nereden başlayalım derken, bunlar akla geliyor. Tabii içinden daha kolay, hem de biran önce çıkmak istiyorum. Ama benim niyetim veya isteğim yetmiyor. Bunun ordu kuruluşlarının gerçekten tam da bir orduya yaraşır bir biçimde yüreklerini, istek ve arzularını, düşünce ve siyasetlerini verme sorunu olduğu da açıktır. Bu gücünüz var mı? Korkmayın, gücü kaybetmişseniz bunu tekrar yakalayın. Sizi zorlamayalım. Bazı arkadaşlar tecrübeleriyle güçsüzlere yardımcı olabilir. Diğerleri de imkânları hızla ve yerinde değerlendirerek buna ulaşma gücünü elde etsinler.

Kendimizi ordulaştırmaya çalışırken, karşı devrim de tüm gücüyle bizi bozmaya çalışıyor. Amerikalı bir temsilci 'yok olası kafa, parçalanası kafa. Herkes vazgeçti, onlar vazgeçmedi' diyor. Avrupalı bir papaz, 'PKK tek Marksist-Leninist harekettir' diyor. Buna öfkeliyim. Sözüm ona her tarafta yenmiş de, bir tek biz kalmışız. O açıdan sonuna kadar TC'ye destek veriyorlar. Özal, "Büyük ihtirasçı, bu sadece ve sadece ihtirasçılığın sonucudur" diyor. İhtirasçılık güzel bir şey, fakat biz ihtirasçı olmayacağız. Bütün bunlar şunu gösteriyor: Büyük düşünmek, büyük duymak, büyük oynamak şarttır. Bu da savaştır. Biliyorsunuz, savaş insanlık tarihinde şöyle bir anlama sahiptir: Sorunların çözümünde en etkili yol, asırlık sorunların çözümünde en temel araç ve bizim için onun dışında başka hiçbir seçeneğin olmadığı, onunla her şeyin yaşam bulacağı araç, yöntemdir. Bunun şansını elde ettik. Savaşma imkânına ulaşmak bile başlı başına büyük bir olaydır.

Bundan yirmi iki yıl önce, acaba bir gün savaşabilecek bir pozisyonu yakalayabilecek miyiz diye düşünüyordum. Benim çabam, yirmi iki yıldır bu çizgide bir savaşım olayına yol açabilme çabasıdır. Eylemimiz, bir savaş eylemi olsun istiyordum. Şöyle bir ölümden çekiniyorum: Halkımız hep öyle gereksiz ölür, hatta o ölümlü büyük bir karamsarlıkla karşılar. Sessiz sedasız ve niçin öldüğü, hatta yaşadığı belli olmayan bir biçimde, bir musalla taşına konular ve kefene sarılıp götürülür. Ama ben bunu kendimden uzaklaştıracam diyordum. Bu kararlılıkla böyle bir savaş duygusuna ulaştık. Bu önemlidir. Yaşarken ölmek kötüdür. Eğer bugün zengininden totalim fakirine kadar herkes bize koşuyorsa, burada savaşmanın yüceliğini gördüğü içindir. Kürdistan'da da en büyük yüceliğin bu olduğunu bildiği içindir.

Savaşmak çok kutsal bir olaydır. Bir yerde ticaretin ta kendisidir, her türlü insani özelliklerin kazanılmasının ta kendisidir. Ordulaşma bunun içindir. Bu büyük olayın kurumudur ve bu kurum için insan her türlü düzenlemeyi, hem de büyük bir dirayetle yapar. Yöntemimiz birçok halkın, hatta birçok feodal sınıfın, köle sahibinin tarzına benzemiyor; bizde sağlam esaslar dahilinde çok belirleyici hayati bir olaydır. Savaş ve ordu kurumlaşması çok tartışılıyor, çok vurgulanıyor. Bu belli ki öneminden dolayıdır. Zorluklarınız olabilir, fakat işin çekiciliği bizi buralara kadar getirmiştir. Sağa sola sapmadan, ne o eski köhne yaşam tarzının kalıntılarına ne de intiharvari tutumlara girmeden, bu işi layıkıyla yapmaya koyulacağız. Şimdiden bu işin nasıl yapılacağına ilişkin veriler çok zengindir, adım adım gerçekleştirmeye koyuluyoruz. Bütün siyasi çalışmalarımız, ordulaşmayı sağlamak içindir. Bu da sürekli geliştiriyor. Yani her şey bir anlamda ordulaşma içindir. Biz buna yürüyoruz. Fakat istiyoruz ki, bu daha ustaca, daha bitirici bir tarzda olsun. Bir de perspektiflerimizle planlanan hedeflerimiz var, bunlar olması gereken bir biçimde olsun. Tutum son derece kesindir, kesin olduğu kadar da gerçeklere dayanır. Tam disiplin yanı kadar, duyarlılığı da her konuda yeterince yakalayabilmeliyiz. Başarısızlığa gidecek sıradan sapmaları mahkûm etmek kadar, işin yaratıcılığı için sergilenmesi gerekeni tam bir yarış halinde sergilemeye açık bir tutum ifade etmeliyiz. Bunda gereken düşünce gücü kadar, ruh büyüklüğü de sergilenmelidir.

Teknik düzenlemeler, her zaman vurguladığımız gibi, bu esaslar dahilinde zor değildir. Bunlar karşılandığında tugay kuruluşuna hemen geçebiliriz. Her türlü özel birliklerin teşkiline anlam verme hiç zor olmaz. Asgari maddi ihtiyaçlarından totalim moral ihtiyaçlarına kadar tüm bunları verimle karşılamak doğal bir taleptir. İçine girmemiz gereken tutum budur. Dolayısıyla kazandıracak tutum da budur. Kazanmaktan başka çareleri olmayanlar, bizde kazanmanın yaşamla eş olduğu gerçeğinin sahipleridir. Her şeyin yol açtığı sonuç, tam ve kesindir. Bu, sonuç alıcı yürümedir ve bu yürümenin de sonunda başarı vardır.

2 Mart 1992

DEVİRİM EN YAKICI SÖZ VE EYLEMDİR

Tarihi 1992 hamle yılını güçlendirmeye, büyük başlangıcı gerçekleştirmeye yöneldiğimiz bugünlerde şüphesiz görevler her zamankinden daha fazla net ve kesindir. Bu görevleri gerçekleştirmenin yol ve yöntemleri kadar olanakları da görevleri gerçekleştirecek kadar imkân dahilindedir, zenginliktedir. Yıllar ne kadar sağlam bir başlangıç temelinde karşılanırsa, sonucu da o kadar güçlü kazanımlı olur diye sıkça vurgulanır. Bu yıl hiçbir yıla karşılaştırılmayacak kadar her yönüyle güçlü karşılandı.

Bizim halkımız adeta daha şimdiden tam bir kurtuluş ruhu ve iradesi içindedir; çok köklü bir devrimden umut edilen neyse, onu umut ediyor. Özgürlükten yana atılması gereken adımı sonuna kadar atmaya hazırlanıyor. Bunun heyecanı doludur; gerektiği kadar fedakârlık yapmaya, sonuna kadar cesur olmaya kararlı görünüyor. Buradaki hazırlıklarımız ilk defa nicelik ve nitelikçe en güçlü bir gerçekleştirmeyi sağlıyor. Büyük bir devrim için ne gerekiyorsa ona, düşüncede ve bilinç yoğunlaşmasında olduğu kadar irade keskinliğine, bir halk savaşına ve büyük bir halk devrimine önderlik etmenin sorumluluk duygusu kadar çizgi gereklerine, geniş bir devrim için her türlü olanaklarla donanarak oldukça kararlı bir yürüyüşe hazır görünüyor.

Halkımız ve partimiz açısından gerçek kendini ısrarlı bir biçimde böyle belirlerken, uluslararası devrim ve karşıdevrim çekişmesinde de üzerimize düşen rol, bu yılı daha net ve onurluca bir yere oturtmamız gerektiğini ortaya koyuyor. Bu, bugünlerde bu süreçte uluslararası devrimin önemi açısından da gerekli olduğu ortaya çıkan bir girişimimizin kanıtı oluyor. Bölgemizin uluslararası alandaki sıcak konumu, emperyalizmin yeni düzenine en az girilecek, buna en az aldanacak, buna en kapsamlı bir devrimci gelişmeyle karşılık verecek halklar manzumesinde ısrar ederken, bu halklar içinde Kürdistan halkı devrimin en katıksız, sonuna kadar bağımsızlık ve özgürlük için kendini onurlu bir role de daha şimdiden yükümlü hissediyor.

Tarihte toplumların en ilkel gelişme basamaklarından tutalım günümüzdeki gelişme aşamalarına kadar yer yer büyük sıçramalar halinde yol aldıklarını görürüz. Biz bu sıçramalara devrim diyoruz. Özellikle de geriliğe mahkûm edilmiş, yaşamın kendisi için en dayanılmaz kılınmış halkların böyle devrimsel sıçramalardan başka bir ilerleme etkeni kalmamışsa, çoğunlukla bu halkların büyük devrimlerle kendini çok güçlü kıldıkları, hatta insanlığa en çok iz bırakanların da böyle halklar olduğu göz önündedir.

Halklar ve toplumların devrim çıkışlarında yeniden gerçekleştiği biliniyor. Biz baştan beri kendi devrimimizin de bu nitelikte bir devrim olacağına inandık. Tek kişinin bile kendine inanmak istemediği, dost bildikleri bir yana, kendisinin bile kendi varlığına değer biçmediği çok karanlık ve sisli bir ortamda bile, biz onun da aydınlanmasına büyük değer biçtik ve bundan sonra da böyle ele almak gerekiyor. Böyle düşünenlerin ve böyle yola çıkanların da, başlangıçta sayımız ve yükümüz nedir sorusunu kendilerine sorun yapmaksızın, esas doğru olması gerekene, yaşama doğru karşılığın ne olması gerektiği tespitine bağlı olmayı bilenlerin, kendilerini saptırmazlarsa, doğrultularına amansız bağlı kalırlarsa, her gün artan çabalarla bu doğrultuda yol alırlarsa -ki, sayı ne olursa olsun, başlangıçtaki destekleri de ne kadar az olursa olsun- gelişmelerin onlar tarafından belirleneceği ortadadır. Bugün geldiğimiz noktada bütün önemli soylu yürüyüşlerin gerçekleşmesi gibi, bizim için de çok kısa bir sürede gerçekleşenin de soylu bir yürüyüş olduğu ortaya çıkmıştır.

Devrimler en yakıcı söz ve en yakıcı eylemlerdir. Gerçekçi yanı kadar irade yanı ve ruhu, coşkusu da böyle olabilir. Devrim, içinde yer alanların dürüstlüğü kadar söz ve eylem gücüyle, cesaret, duyarlılık ve fedakârlık yanlarıyla güçlü olmaya doğru gitmeyi bilen kişiliklerin de boy verdiği olaylardır. En acılı söz, en güçlü eylem, en yiğit soluk alma, en iyi yaşam tarzı hep böyle olaylarda filizlenir. Yaşadığımız toplumsal gerçeklik göz önüne getirildiğinde görülecektir ki, yaşamın her yönüyle karartıldığı, normal düzen sınırları dahilinde tek bir onurluca sözün söylenemediği bir ortamda yaşamaktayız. Kürdistan'da her şeyin en iyisi, en doğrusu, en güzeli devrimle başlayacak, devrimle sürecek, devrimle sonuçlanacaktır. Bu bizde ispatlanmıştır. Biraz daha onurunu kazanmaya doğru yüz tutmuş bir yürüyüşün oldukça hız kazanmış bir atılımına doğru yönelirken, neyi amaçlayan, amaca nasıl yürüyen bir kişilikte olduğumuza bakmalıyız.

Bize düşen görev, çok köklü olan tarih bilincinden, olay, olgu ve ilişki özelliklerinden bihaber olmayı aşmak, net tanımlara ulaşmak, böylelikle kusursuz ve ikirciksiz, aydınlanma kadar iradenin eylemine de tümüyle devrim lehine şans kazandıracak tarzda olmasıdır. Yürüyüşün, savaşın, onun ordulaşmasının gelişmesinin önünde hiçbir engel tanımaksızın, olası sorunlara en yerinde cevabı vererek gerçekleştirmeyi bilmektir. Bin defa yenilmiş, bin defa kirlenmiş, karanlıklara gömülmüş olanların öyle kolay adam olamayacaklarını, insan sıfatına yaraşır olamayacaklarını her zaman söyledik. Ama bu böyledir diye bunu bir kader olarak karşılayamayacağımızı, yapılması gerekenin amansız biçimde üzerine yürüyerek aydınlığa yol açmayı, yaşamaya yol açmayı bilmek olduğunu, bunun bir PKK tarzı olduğunu hep vurguladık.

Durum böyleyken, şimdi esas olan nedir? Bizde her zaman sürecin önemi kadar, anın en temel vurgusu ve görevi nedir? Bu, ordulaşmada çok önemli bir adımı atmak demektir. Bu belki de tarihte hep başkalarına asker olmuş, başkaları eliyle kendini vuran bir halkın kendisi, şerefi ve onuru için kaybedilen her şeye yeniden kavuşma; yediği her türlü darbeye, içine düşürüldüğü her aşağılayıcı duruma başkaldırma; sonuçta insanlık adına kabul edilmeyecek ne varsa hepsini yaşamaya mahkûm edilmiş kör bir kadere ve kabul edilmemesi gereken gidişata karşı en yalın, en keskin ve en sonuç alıcı eylemi, bunun altındaki düşünce ve siyaseti esas alarak kısa yoldan vurma sanatıdır. Yine vururken, kazanma sanatının adı olan bir ordulaşmaya, bir halk ordulaşmasına büyük adım atmayı gerçekleştirme anı oluyor.

Nereden bakılırsa bakılsın, nereden getirilirse getirilsin, nereye götürülmek istenirse istensin, şimdi her şey böylesine başarıma şansı yüksek ve kolay yenilmeyecek bir ordulaşmanın gerçekleştirilmesine temel teşkil ediyor. Her şeyin buna seferber edilmesi gerektiğini, bunsuz hiçbir şeyin gerçekleşmeyeceğini, en sağlam güvencenin ve yaşam tarzının bu olduğunu, aynı zamanda gerçekleşme şansı çok yüksek olan böylesine verimli ve sonuç alıcı bir aracı, çok soylu bir savaş aracını gerçekleştirmek olduğunu coşku ve büyük bir tutkuyla önümüze seriyor. Tarihe bakarsak, önderler herhangi bir siyasi boşluğu doldurmak için ortaya çıkarlar. Onların görevi adeta budur. Onların yürürsen büyük başarırın dercesine çekici kıldığı çalışmaları vardır. Bu çalışmalar büyük ordular, büyük devletler biçiminde somutlaşır ve tarihin önemli adımları çağlara böyle damgasını vurarak bir zincir teşkil ederler. Artık şimdi bizim için de böyle bir adım atmanın şerefi kadar kaçınılmazlığı söz konusu oluyor. Ne bunun dışında bir yaşamı kendine mümkün görebilirsin, ne de isteyebilirsin.

Biz kendi payımıza tek kişi olarak yola çıktığımızda, öncelikle bunun yüksek duygusuyla hareket ettik. Duygunun yüceliğiyle, sübjektivizm demeyeceğiz, ama hiçbir güç dengesiyle bağdaşmayan, hatta mevcut ortamın da hiçbir şeye fırsat tanımadığı koşullarda,

inanılmaz ve çoğuna oldukça delice gelen ve bir intihar girişiminden öteye bir şans tanımadığı bir çıkışla başladık. Şimdi görüyoruz ki, devrimi halkımızın bağrında adeta fişkırcasına ve herkesin koşarcasına gerçekleştirmek istediği, bu konuda ölümü bile seve seve göze aldığı bir aşamaya getirdik. Biz bunda silahla sonuç almak isteyen bir iradeye ulaşma, yeniden doğuş, yeniden onurlanma, yaşama yeniden göz açma, ne bitecekse, ne istenecekse onun için ancak silahla savaşılır, silahla kazanılır diyebileceğimiz bir gerçekliği yaşıyoruz.

Ordu dediğimiz olay tüm bu anlamları da içererek kendisini dayatıyor. Dayattıkça büyüklüğü kadar çekiciliğini bir de halkımızın bağrında sergiliyor. Daha da somutlaştırırsak, şimdiye kadar istediğimiz biçimde gerçekleştiremediğimiz silahlı savaşım, mücadelemizin askerleşme tarihidir. İçinde bulunduğumuz aşama, istediğimiz biçimde şekil verilebilecek, adına halk ordusu, sosyalizm ordusu, demokrasi ordusu, hatta uluslararası alanda en seçkin ve en soylu amaçların ordusu diyebileceğimiz ordulaşma aşamasıdır. Her zaman böyle fırsatlar ortaya çıkmayacağı gibi, bu fırsatlar yakalandığında da onu iyi değerlendirmek, buna layık olmayı bilmek, bundan sapmanın ve emir dışı kalmanın bizleri hangi sonuçlara götüreceğini bilerek hareket etmeyi esas almak zorundayız. Bunun bir eri, neferi olmayı bilmesi gerekenlerin, bunda yanılmaması gerekenlerin bu noktayı yakalamaları gerekiyor. Öyle ki, bu örneklere tarihte sıkça rastlamak mümkündür.

Ordulaşmasını bilen, emre gelmeyi, iç disipline gelmeyi, askeri yaşama gelmeyi bilen bir askeri kişiliğin oturtulması şarttır. Bu, halkımız için de, partimiz için de böyledir. Artık bu duruma yeter diyoruz. Bir halk bu kadar kendisi dışında kendisine karşı askerleşemez; bu kendisine yapabileceği en büyük kötülük ve en büyük ihanettir. Yine partimiz içinde uzun süre geçtiği halde iyi bir asker, iyi bir komutan olamamak kendini aldatmaktır. Bu kesinlikle hiçbir şart altında kabul edilmeyecek bir yaşam tarzıdır. Bunda ısrarlı olmak kendine yapılacak en büyük kötülüktür. Bu kendisi için ölüm olduğu gibi, yoldaşları için de ölümdür ve bunun da hiçbir gerekçesinin olamayacağı, böylesi hiçbir tutum ve davranışın kabul görmeyeceği kesindir. Askerlik sanatının tek esaslı ilkesinin bunda yattığı, bu aşamadan sonra artık bu ilkeye göre asker ve komutan olmayı bilmek gerektiği açıktır. Bunun içinde ne kadar objektif koşul ve etken aranırsa aransın, bunun tarihi ve coğrafi şartları ne kadar göz önüne getirilse getirilsin, her şey asker ve komutan olmayı zorunlu kılıyor. Hiçbir bahaneyle bunu savsaklayamazsınız. Parti içi inanç ve iradeye rağmen, kendini adeta kandırıcısına ve kendisiyle oynarcasına tutumlar içine girmenin, soylu çalışmalara kendini verememenin suçtan da, aşağılık olmaktan da öteye bir durumu içerdiği ortadadır. Bu nedenle gerekçesi ne olursa olsun hiç kimsenin buna teşebbüs etmemeleri gerektiğini açıkça vurguluyoruz.

Dönemin en temel oluşumu ordulaşmadır. Yönetmenin, emrin ve disiplinin bu demek olduğu açıktır. Madem söz veriyorsunuz, madem esas yaşam tarzı olarak bunu benimsediniz, o halde yanılmayın, unutmayın, düşmeyin, düşürmeyin; kurtuluş ordusunun eri olmaya çalışın. Yüzyılların o çok kötü kalıntısı olan ve halen de günlük olarak düşmanın körüklediği etkilerden, tutum ve davranışlardan sakının. Sizi her yönüyle yaşatacak, şahsınızda da halkı ve yoldaşları yaşatacak olan tutumu esas alın. Bunda milim kadar bile sapmayın, saptırmayın.

Şimdiye kadar çok eleştirdik, çok özeleştiri verdik. Bu kadar süre devam eden eğitimden, bu kadar açıklıktan, bu kadar söz ve karar vermelerden sonra yapılması gereken, sapsağlam kesin bir uygulamadır. Oluşum adına pratik dediğimiz, gerçekleştirme ve ilkenin somutlaşması olayıdır. En temel bir sorumluluk alanında yer almış birisi olarak, bunun anlam ve önemini böyle vurgularken, bunu gerçekleştirmeyi bilmenin her şeyden öteye varlık nedenimiz olduğu tartışmasızdır. Bu noktada vurguyu yaparken, özellikle ülkede ordulaşma adına olup bitenleri ve halen tarihi devreler biçiminde burada ordulaşmaya kazandırdığımız o büyük adımların başına nelelerin geldiğini bilerek, artık bunun önünde boyun eğmenin bir yenilme olduğunu göreceksiniz. Böyle suç tavrını kendine yedirmenin önderlik açısından da geri bir adım olduğunu görerek, gerek ülke içinde gerek buradan gidişte ordulaşma sorunlarımıza keyfice, her türlü dış etki taşıyıcısı biçiminde ve çoğunlukla laçkalaştırın, özden boşaltın ve kendi keyfine göre en değerli varlıklarımızı bir çırpıda düşüren, sağlamaşması için sigarası kadar bile değer vermeyen tutumun çok tehlikeli ve affedilmez olduğunu ortaya koyarak buna ciddi yönelmek gerekir.

Köle bir halkın köle evlatları bir yere kadar böyle yaşayabilir. Ama bu kadar acı olay, bu kadar ölüm kalım konusunda ve bu kadar mutlak kazanılması gereken bir konuda bu tavrı sürdürmek, gerçekten bizim koşullarımızda, halkımızın ve bugünün gerçekleri içinde en tehlikeli, en aşağılık ve hainane bir tutumdur. Safflarımızda silahlı asker adaylarından tutalım, oldukça ileri sorumluluk düzeyine gelmesi gerekenlerin, bu rolü oynaması gerekenlerin bu konuda tek bir aşağılayıcı tutum ve davranış içine giremeyeceklerini belirtiyoruz. Bu, dönemin ordulaşma adımı açısından en temel yöndür.

Ruh ve düşüncenin engel olması şurada kalsın, tam tersine ayaklanarak böylesi büyük bir olayın oluşturucusu, büyük gerçekleştirici olmak için, yapımız ve yoldaşlarımız arasında büyük bir yarış başlatarak yol almak gerekiyor. Bu konuda akıllı olmak kadar sorumlu, sorumlu olmak kadar sonuç alıcı olunmalıdır. Bunun ustası olmayı bilmeniz ve gerçekleştirici bir güç olmanız gerekir. Gerisi bir teknik düzenlemedir. Bunları değerlendirme kabiliyeti içinde olmak gerekir. Alınan eğitim mevcut ordulaşmaya kat be kat cevap verecek zenginliktedir. Yaşanan tecrübe şahane bir ordulaşmaya yetecek güçtedir. Burada vurgusu yapılan husus, atılması gerekenin, bir daha ağza alınmaması ve ifade edilmemesi gerekenin ne olduğunu bilmek, buna gereken cevabı vermek; yine çok açık belirtilen yapılması gerekenin, giderilmesi gereken tutumun ne olduğunu esas almak ve onu da ne pahasına olursa olsun aşmak, ne tikanma ne de sapma türü bozuncu etkiye fırsat tanımak, olumlu temelde gidişata damgasını vurmak, bunun iddialı elemanı olmasını bilmek önemlidir.

İşte biz buna yılın veya bu dönemin baharı da diyebiliriz; Newroz'un türküsü, halkımızın inandığı büyük ruha bir karşılık da diyebiliriz. Bu tarihin çok uzun bir süreden beri, belki de bin yılı aşkın bir süreden beri artık yapabilirsin, artık gerçekleştirebilirsin dediği şeydir. Ona herhangi bir gencimizin 'en güzeli budur' diye koştuğu umut da diyebiliriz.

Ordu İlkesi Tek Yaşam İlkesidir

Yıl 1992, aynı umutlarla ve bu sahada, 1982'de de bu adımlar atıldı. Bu alana ilk adımı atışın 10. yıldönümünüdür. O zaman da büyük umutları taşıyarak Newroz'u burada karşılamaya çalıştık. 1 Mayıs'ı burada en anlamlı biçimde değerlendirmeye çalıştık. 12 Eylül faşizminin vurabileceği kadar vurduğu ve yenebileceği kadar yendiği bir süreçte, partimizce ayakta kalma şansı yakalandı ve onun en anlamlı ifadesi olarak 1982'nin ülkeye tekrardan dönüş pratikte sağlandı. Yaşayabilecek bir biçimde pratiği hür olarak değerlendirdik. En azından 1980 darbesi ardından çok az kaybımız oldu. Kazanma umudu hayli yenilikçi temellerde geliyor, bir ruh uyanıyor. 12 Eylül faşizminin karanlığına karşı özgürlüğün yaşanabileceğine inanan tutum ve davranışlar geliyor. Daha iyi bir militanlaşmaya başlanabileceğine dair heyecan da var, endişe ve korku da var, ama buna rağmen adım atılıyor. Bildiğimiz gibi bu adımlarda

şehit de verdik. Fakat daha bir yıl geçmeden, düşmanın bile bizi hesaba katmadığı bu dönemde, üç yüzü aşkın devrimcinin bir yıl içinde ülkemizde yoğunlaşmasını sağladık. Artık tamamen kendisini ülkesine feda etmiş bir kararlılık, bir duygu hazırlığı içinde bulunduğunu, silahın da savaşabilmeye fırsat tanıdığını, 1982'nin böyle başladığını, 1984'ün umudunun da böyle olduğunu gördük. Artık eyleminin de kesin olduğu bir dönem, 15 Ağustos dönemi böyle başladı.

1985 yılına girdiğimizde Akademi alanında, ismini Akademiye verdiğimiz Mahsum Korkmaz yoldaşla birlikte 1985 yılını değerlendirmeye çalışırken de umutlar çok fazlaydı. Bu yoldaşımızın 1985 Newroz'unu karşılarken duyduğu heyecan Serxwebun dergisine de yansımıştı. Bunlardan bahseder, heyecandan bahseder. Yurtseverlik kadar bir parti bilincinin de, kişiliğinin de nasıl olması gerektiğine en iyi cevabı teşkil eden böyle bir yılı karşılama için bizim için sığmıyordu. Bunun nedeni belliydi: 15 Ağustos Atılımı ezilmemiş, bütün zorluklarına rağmen 1985'in kışından çıkmış, gelişme fırsatı yakalanmış, Newroz her zamankinden daha fazla özgürlük Newroz'u olmaya doğru yüz tutmuştu. Bu dönemde için için sabretmenin bile zor olduğu bir anla karşı karşıya olduğumuzu biliyor ve tartışıyoruz. İçimiz coşku doluydu. Gerçekten yerimizde bile duramıyor, bahar bir gelsin de ülkeye yönelim diyorduk. Bahara girdik, fakat bilindiği gibi gerçekler başka söyledi. Beklemediğimiz, umut etmediğimiz biçimde kayıplar yaşandı. İlk defa o zaman uyandık; kendimizi biraz daha iyi tanıyalım, hazırlıklarımız biraz yüzeysel kalmış dedik.

1985'in sonlarına geldiğimizde kayıp bilançosu düşünülenden çok fazlaydı; kayıpların çoğu da taktik uygulamadaki yetersizliklerden kaynaklanmış ve bildiğiniz gibi tarihi bir atılım neredeyse bir yenilgiyle karşı karşıya gelmişti. Bunun nedenlerine her düzeyde yönelmek için, 1986 kışında bahar değerlendirmelerini yaptık. Attığımız küçük bir adım atmanın çok kapsamlı bir özeleştiriyi tamamlamak zorunda olduğunu gördük. Onun için 3. Kongre gerçeğimiz yaşatılmaya ve yeniden toplum tahliline kadar çözüm yolları netleştirilmeye çalışıldı. Parti bünyesinde temelde tıkananların, yol aldırılmayanların var olduğu görüldü. İşlerin asıl buradan darbe yediği, sıradan savaşçının da üstün özelliğine rağmen kısır kaldığı, kendini yenilenmeye uğratamadığı, bunlar aşılmadan da ileriye adım atmanın mümkün olmadığı sonucu ortaya çıktı.

Adına çözümlenmeler dediğimiz zincirleme değerlendirmeler 1987 çözümlenmeleriyle birlikte gittikçe kapsamlılaştı. Bu işe 1988 Şubat-Mart çözümlenmeleriyle başlandı. Bu, büyük bir kahramanlık çıkışının kendini geliştirememesinin nedenlerine bir cevaptı ve kendini mutlaka ilerletmenin sağlanmasına ilişkindi. Çözümlenmelerde bunun çok çeşitli yönleri ele alınmıştı. Pratik müdahaleler yapıldı, yapılan müdahalelere karşı duyarsızlıklara tekrar müdahaleler gerçekleştirildi. Bildiğiniz gibi içte ve dışta, zindanda, silahlı savaşta, yurtdışında direkt veya dolaylı olarak karşıdevrimin emrinde olanlara, karşıdevrimin çok çeşitli etkilerini yaşayanlara karşı, yine büyük bir inatla ve oldukça nedenlerine inen çözümlenme gücü ve pratik çabalarla iç içe cevaplar geliştirmeye, karşılık vermeye çalıştık. Sonuçta 1988'de geliştirilen bütün olumsuz dayatmalara rağmen güçlü kalınmaya çalışıldı.

Bilindiği gibi, 1988 yılında Olağanüstü Hal'in dayatılması vardı. Bu tam kendilerine göre bir plandı; açıktan partimizi tasfiye planıydı. Düşmanın umudunu bağladığı bir yeri, en azından tam tersine çevirmek için uğraştık. Bilinen provokasyonun başını daha da uzatması olduğu bu yerin kazanılacak bir hale getirilmesi için müdahaleler yapıldı. Nisan 1988 çözümlenmelerini geliştirmek kadar çok önemli pratik müdahale birimlerini buradan Mardin'e doğru yola çıkardık. Yine ülke içinde karşı koymalar, kendine göre, keyfine göre tutumlar, davranışlar artarak ortaya çıktı. Biz yine bunu 1989 yılı içinde yaptığımız hazırlıklarla karşıladık. 1989 yılı için de geliştirilen Ocak çözümlenmeleri vardır. Daha kapsamlı çözümlenmelerden de öteye, daha gelişmiş müdahalelerle bu yılın üzerine gittik. Değişik bir ordulaşmayla ve buna karşı boşa çıkarmayla dolu geçen bu yılı, bir adım geriye gitmeksizin 1990 yılına taşırdık.

1992 Newroz çıkışına, daha fazla çözümlenmiş ve yine çok sayıda hazırlanmış grupla cevap verdik ve bu Newroz'u da halkın niteliksel bir katılımının sağlandığı bir yıla kavuşturduk. 1992 yılında, özellikle silahlı savaşıma ters yaklaşan, gereklerinin çok uzağında duran, Önderlik olayını ve ordu çizgisini boşa çıkarmak için bilerek veya bilmeyerek üstten ve alttan birçok yetmez tutum kendini dayattı. En önemlisi de, bu süreçte provokasyonun ve provokatörün bütün bu zaaf ve yetersizlikleri çok iyi görerek neredeyse hepsinin iradesini felç ettiği, kendine göre çalışmaya ve boşa çıkarmaya dönüştürdüğü bir ortamda, biz 1991 çözümlenmeleriyle ortama müdahale ederek karşılık verdik. Daha burada yılbaşında, dikkat etsinler ve kendileriyle oynamasınlar biçiminde onca uyarıya rağmen, sözüm ona fırsat bu fırsat deyip kendilerince bir şeyler yapmaya çalıştılar.

Taktik önderliğin kendi rolünü oynamamasından dolayı ordulaşmada ciddi yetersizlikler yaşandı. Biz şunu gördük: Kayıplarımızın yüzde doksan beşinin nedeni kendimiz oluyoruz. Geçmişte halkımızın içinde olduğu gibi kendi kendimizi vuran biziz, işlemez kılan biziz, gafleti yaşayan biziz, en sıradan görevlere layık olmayan biziz, bir kocakarı gibi kendini yerden yere atan yine biziz. Bu hem de komutanlık adına, askerlik adına ortaya çıktı. Bilmem şu toplumsal etkiymiş, bilmem şu yetersizlikmiş, noksanlıkmış diyerek günah çıkarılmaya çalışılıyor. Kendine en yakışmayacak olanı seçenin de biz olduğumuz, bu tarihi tecrübenin ışığında ortaya çıkmıştır.

Tarihin büyük zorlarının, işgalci ve istilacı güçlerinin, tüm o hainleri ve işbirlikçilerinin hiçbir halkın bağrında yerleşmediği kadar bizim halkımız içinde yerleştiğini, işbirlikçilerin çeşitli hile, entrika ve düzenbazlıklarla halkı bu duruma getirdiklerini anladık. Büyük bir özgürlük hareketi olan, bilinç kadar irade hareketi olan PKK içinde siz nasıl böyle durabilirsiniz? Çözümlenmelerin esas itibarıyla haykırdığı ve artık kimsenin önünde duramayacağı kadar kesinleştirdiği gerçek budur. Parti içinde böyle yaşanmaz. Parti içinde köleleri bile geride bırakacak düşkünlüğe ve yine bir sahtekârı bile geride bırakacak bir sahtekârlığa izin verilemez. Hele hele bilinçsizce, iyi niyet ve dürüstlük adına bunu yapmanın daha da kabul edilemez olduğunu, bunun savunma ve gerekçelendirmenin suçun derecesini daha da arttırdığını çok iyi bilerek bir sonuca doğru gidiyoruz. Çözümlenmelerin çokça ispatladığı, hiçbir iradenin, hiçbir gerçekliğin başka türlü cevap veremeyeceği gerçek budur. Şimdi bunu kesinleştirmiş bulunuyoruz. Bu döneme bu temelde kesin bir cevap olmanın başlangıcı önemlidir.

Tarihi tecrübe çok nettir. Eğer bu böyleyse, tanım ve tecrübe böyledir diyorsak, o zaman şunu belirteyim: Kendi yaşamımı boşuna bu noktaya kadar getirmedim. Bundan sonra sorumluluğum altında, ister beni bitirsin, ister arkadan hançerlesin, isterse bu hareketi bitirsin, benim de kabul edemeyeceğim hal ve hareketler, bir çırpıda yerle bir etmem gereken tutum ve davranışlar vardır. İstersek artık en iyisi yapılabilir gibi bir konumda bulunuyoruz. Kendine gelememenin gerekçelerine yol açmanın benim için bir suç teşkil ettiğini belirteyim... Bundan sonraki süreçte suç işlemeye, ordu suçu işlemeye izin vermeyeceğiz.

Hepiniz, bütün savaşanlar, bütün partililer, yeniler ve eskiler şunu iyi bilecekler: Kendinizi adam edeceksiniz. Biz burada kendinizle bu kadar oynamanıza, kendinizi şimdiye kadar hor görmeye, aldattığımız kadar aldatılmanıza, biçimsizleştirdiğiniz kadar biçimsizleştirilmenize, çirkinleştirdiğiniz kadar çirkinleştirilmenize yeter diyoruz. Bunun dışındaki bir gerekçeye ne hakkınız, ne de ihtiyacınız var. Yeniden yapmayı bileceksiniz. Çok basit alışkanlıklarınıza madem bu kadar değer veriyorsunuz, o halde en yüce olana

neden en büyük değeri vermeyeceksiniz? Bu noktada benim de geçit verilmemesi gereken şeylere geçit vermemin beni bile alçalttığını göz önüne getirerek sonuç çıkaramaz mıyız? İşte burada disiplin ve emir böyle ortaya çıkıyor. Gerekeni yapacağız, yapacaksınız.

Ben şunu her zaman sordum: Yılların kıymetini neden bilemediniz? Ben iğne ucu kadar bir yer bulduğumda ve nefes alacak kadar bir imkânı yakaladığımda üzerine yükleneyeceğim de, böyle yapacağım da, siz ülkenin bu kadar zaptedilmez doruklarında, cennet gibi vadilerinde asgari bir çalışmaya bile güç yetiremeyecek, savunmanın basit bir gereğini bile yerine getiremeyeceksiniz! Adama kim oluyorsun, neyle bu tutumu sürdürüyorsun diye sormazlar mı? Biz alacakaranlığı böyle yırtacağız. Kör bıçağın bile olmadığı koşullarda seni böyle silahlandırmamıza rağmen, sen halen en değerli silahlarımızla, en değerli savaşım değerlerimizle oynayacaksın, bunlara hakkını vermeyeceksin! Bunda suçlusun, bunun savunmasını da yapamazsın. Ya adam olacak ve adam gibi savaşacaksın, ya da yerin dibine gireceksin. Kaçarsan da kaçabildiğin kadar kaç. Bunun dışında hiçbir şeyi ortamımıza, ordumuza dayatamazsın.

Bunun böyle olduğu neden anlaşılıyor, anlaşılıp da gerekleri neden yerine getirilmiyor? Ben hiçbir neden göremiyorum. Madem yaşamak istiyorsun, madem basit bir alışkanlık için bile kendini koyuveriyorsun, o halde en büyüğe, en değerliye, hepimizi yaşatacak olana neden güç yetiremiyor ve katkı sunamıyorsun? Buna 'Kürt köleliği' deniliyorsa biz buna karşıyız ve böyle köleleri asla kabul etmiyoruz. Bu yaşam biçimine topraklarımızda, bu halkın arasında izin vermeyeceğiz. Bu da bizim kesin kararımız ve emrimizdir. Ordulaşmaya bu tecrübelerin ışığında böyle gidiyoruz.

Hali hazırdaki görevler, bize kapsamlı bir ordulaşmayı dayatıyor. Herkesten bir dahi gibi hareket etmesini isteyemeyiz. Büyük asker olmak, büyük komutan olmak herkese nasip olmaz. Ama iyi bir asker olmak herkes için mümkündür. Yine bir gerilla birliğini kurmak sanırım büyük bir kısmınız için mümkündür. Bir asker olmanın ilk adımından tutalım, onu gerillasal tarza ulaştırmanın ilk adımını on beş günlük bir eğitimle atarsak, gerisi ortamımızda rahatlıkla vücut bulur, gerçekleşir. Tecrübelerden tam sonuç çıkarılırsa, her türlü komuta sorununa cevap verecek kişiliklere nicel ve nitel olarak da ulaşmak zor değildir. Komuta, bir manga düzenlemesinden tutalım, bugün tugay ve yarın bir tümen gücüne ulaşacak kadar bir gelişmeye cevap veriyor. Eğer görevler başarılmak isteniyorsa olanaklar buna elveriyor.

Asker olmayı bilmek kadar komuta gücü olmayı da bilmek, bu konuda askeri kişiliğe yönelmek gerekiyor. Bu niteliği kazanmak, eski kişiliği çözmeye eşanlamlıdır. Esas itibarıyla formasyonu günlük olarak kendine yedirmektir. Bunun üzerine çok konuştuk, çok tartıştık; ağızdan çıkacak sözden atılacak adımın niteliğine kadar belirleme yaptık. Madem ki sahamızda varız diyorsunuz, söz veriyorsunuz, o halde ilk adım ilk sözdür. Bu adımı her yerde ve her zaman atar ve gerisini de getirirsin. Bizden görev almak ve bu görevin üzerine yürümek bu kurala bağlıdır, bu kuralın gereklerine her zaman uymaya bağlıdır. Başka türlü görevin üzerine yürüme iznini, onayını bizden istemeyin. Eğer gerçekten hükmedecekseniz izin isteyin ve görev talep edin. Ancak görevlerin üzerine böyle yürürsek başarılar bizi bekler.

Şimdiye kadar sallapati savaş tarzı ve ordulaşmadan bu kadar güçlü sonuçlar elde ettiysek, bu olması gerektiği gibi ordulaşmayı yarattığımızda ne kadar başarılı olacağımızın ve zaferi kazanacağımızın açık bir kanıtıdır. Eğer kazanmaya göz dikmişsek, o zaman bunun gereği olan ordulaşmayı yaratmalıyız. Gerekirse bunun yarışı da yapılır, dehası da olunur. Görev anlayışına ilişkin de bunu belirtebiliriz. Söz, eylem ve tutum düzeyinde belirlemeler vardır ve bunlar esastır. Bunlar toplantı, rapor-talimat düzeni ve bütün o taktik düzenlemelerdir. Bunları eğitimle iyice özümseyiniz. Kendinizi bu konuda biraz toparlarsanız, esaslar hakkında bilgilenmek kadar nerede, nasıl başlanması gerektiğini de kestirebilirsiniz.

Bunlar ordulaşmaya doğru yol alırken, her sorumlu devrimcinin adı gibi bileceği, gerçekleştireceği esaslı görevlerdir. Ayrıntıya girmeyeceğiz. Bunların hepsi sizde özümsemiş olarak mevcuttur. Yürürken başarmak için donanmışsınız. Yönelişte, savaş ortamına ulaşmada bütün yeteneklerinizi ayaklandırarak her şeyin en mükemmeline dair tutumu kendiniz ve çevreniz için amansız kılarak sergileyecek ve görevin başarı temelinde yakalanmasını sağlayacaksınız; bunda başarısızlık nedeni olabilecek hiçbir şeye, hiçbir iç ve dış engelle meydan vermeyerek bir tutumun sahibi olacak ve bu tutumla kazanacaksınız. Aklın da, iradenin de yolu budur. Bizde her şeyin emrettiği yol budur. Bu yolda tutum ve davranış böyledir. Bütün çalışmalarımızın ve tüm ülkemizin ilk defa gerçekleştirdiği ordulaşmanın üzerine yürürken, böyle bir görev anlayışıyla yürüyeceksiniz. Görülüyor ki, bu çok niteliksel bir yürüyüştür. Her bakımdan söz vermeler ve tutum belirlemeler ömür boyu böyle oluyor, böyle olacaktır. Çok yaklaştığımız bugünlerin bu büyük halk yürüyüşüne, serhildanına, en büyük kurmay gücü geliştirmeye doğru gidiyoruz. Büyük gerilla ordulaşmasına elimizi uzatsak kazanacağız. Şansımızı böyle kullanmalıyız.

Bu yıl bu gerçeklerle, bu tutum ve davranışlarla uzandığımız büyük ordulaşma görevi çok çekici, çok sonuç alıcı, mutlak gerçekleştircisi olma yılı oluyor; onun önemli bir aşaması oluyor. Ordu yılı diyeceğiz, ordulaşmanın büyük atılımı diyeceğiz. Belki de on yılda, belki de daha fazla sürede gerçekleştirilemeyen gerçekleştirildiği, belki de hedeflerde, silahlanmada belirlenenin kat be kat aşıldığı bir yıl diyeceğiz. Devrimde matematik hesaplar yapılmaz, sınırlar çizilmez. Devrimi böyle esas aldık, bu yıla böyle bir anlam yükledik. İnsan iradesinin büyüklüğü, kendi insani koşullarında her şeye kadir olmanın tilsimi olduğu göz önüne getirilirse, bu yılda gerekeni yapabiliriz. Eğitimlerimiz bu tanıma uygun büyük tecrübeyi esas alıyor ve hazırlanan kadrolar önüne konulan görevi gerçekleştirmek için yola koyuluyor. Hazırlıklarımız bu anlamda küçümsenemez. Ancak pratik bambaşka bir şeydir, adım adım kazanma denilen kısma girer; kırk ölçülür, sağı solu yoklanır ve bir adım atılır.

Gerçeklerin ve tecrübenin kendisi bizi ne kadar iddialı kılarırsa kılsın, pratiğin kendine has yasaları vardır. Bizde en çok işlenen bir kusur da bunun gereklerine çok az riayet etmektir. Bu defa bunu da kırarsak, ilk adımların nasılına cevabı her sahada verirsek bu işler başarılabilecektir. Bu temelde bu yıla böylesine bir anlam verip başarılmaya yüz tuttuğunda Kürdistan yeniden kaynaşacak, her taraftan halkın boydan boya yürüdüğü bir ülke haline gelecektir. Kuzey'den Güney'e yürüyüş hamlesi bütün kentler ve köylerin birbirine karıştığı, Doğu'dan Batı'ya birbirine kavuşması gerekenlerin kavuşmaya doğru gittiği bir kaynaşma yılına dönüşecektir. Her türlü feodal aşiretçi çizgi, herkesin kendi içinde kurduğu çember kırılacak; esirler ülkesi, korkaklar ülkesi, unutulmuşlar ülkesi en çok hatırlanan ve konuşulan cesaretlerin ülkesi olacaktır. Yurtseverliği kadar insani değerleriyle boy attığı eşsiz insanın beşiği olacaktır. Nasıl ki insanlık bu beşikte büyüdüyse, bir kez daha böyle büyüyecektir. Beşikte büyümeyi kendi topraklarımızda yeniden gerçekleştirebiliriz. Buna böylesine büyük oluşumların ordulaşması diyoruz. Esas itibarıyla amaçladığımız, amaçlarımız uğruna kendimizi adadığımız yaşam gerçeğimiz budur. Başka türlü yaşayıp düşünmeye hakkımızın olmadığını bilmelisiniz. İlk söz de böyleydi, son söz de böyle olacaktır!

Bin yıl öncesinde de yapılması gereken buydu; bin yıl önce yapılmadıysa, bin yıl sonra yapılması gereken de bu olacaktır. O halde en eski söz kadar, eğer gelecekte de yaşayacaksak, insan soyunun bir parçasıyız diyebilececek bir ülkeden vazgeçmeyeceksek, bu sözü

şimdi gerçekleştirelim diyoruz. Ordulaşma andı budur, şans budur. Aslında geçmişte de yaşanılması gereken ve en doğru olan buydu. Geleceği de kuşatacak ve belirleyecek yaşam budur. Bunu değerlendirip doğrusunu tayin etmek kadar, gerekirse yürüyüşümüzde kendimizi yeniden ve yeniden yaratmasını bileceğiz. Yürüyüş ancak bu temelde güzel olabilir. Şüphesiz bu yürüyüşün yolcusunun güzel, askerinin ve komutanın da görkemli olması, adeta parıldaması gerekir. Böylesine kutsal bir yolda başka türlü yakışmaz, başkasına onay verilmez. Bu anlamda diyeceğiz ki, ne mutlu bu yolun yolcularına, bu fırsatı yakalayanlara, bu günleri görenlere!

Dolayısıyla sizlere daha iyiyi, daha doğruyu, daha güzeli yakalamanın bu öngününde böyle seslenirken, tekrar tekrar bundan sonraki adımları böyle atmaya bilmenizi, bunun dışında hiçbir şeye mahal vermemenizi, ordu ilkesinin tek yaşam ilkesi olduğunu da bilecek yürümeyi esas almanızı bekliyoruz. Sorumluluk diyorsanız sorumluluğunuzun gereğini, Önderlik diyorsanız Önderliğinizin gereğini, ricadan anlayan varsa ricanın gereğini, emir denilen olaydan bir şey anlayan varsa emrin gereğini bilmelerini, böyle yürümelerini, mutlaka kazanmalarını ve başarımlarını diliyorum.

3 Mart 1992

SAVAŞI GELİŞTİRMEK ÖZGÜR YAŞAMI GELİŞTİRMEKTİR

Çalışmalarımızdan sonuç alabilmeniz için harp akademilerine giden subaylar seviyesinde bir yetişkinlik düzeyinizin olması gerekir. Fakat sizin düzeyiniz çok geridir. Bir harp okulu mezunu subay olmak bir yana, tecrübeniz, yaşam ve savaş konularında temel kültürel birikiminiz bile yoktur veya çok sınırlıdır. Bu durumunuz bizi zorluyor. Her ne kadar buranın adı akademi ise de, mevcut gelişme düzeyini bile kavrayabilmekten uzaksınız. Bütün çabalarımız sadece sınırlı bir etkiye yol açıyor. Bir tek şart bu durumunuzu kurtarır: O da verilenleri ayıp kavrayış seviyenizi yükseltmek ve üstün bir çalışma gücüyle kendinizi eğitmek için burayı kullanmakla olur. Bu gücünüz de fazla gelişmiş değildir. Çok derin kişilik yetmezlikleri ve zaaflarıyla dolusunuz.

Ülke sahasına belli görevlerle gidenlerin pratiğine bakıyorum, bazılarını öfkeleniyor ve nasıl böyle yaparlar diyorum. Yanımızdan gitmişler veya sözüm ona bizimle temastalar. Ama buna rağmen ne yapıyorlar? Halbuki bizim bu tip kişiliklerle uzaktan yakından bir ilgimiz olmadığı gibi, bütün yaşamımız bu yaşamın ve bu kişiliğin arkasındaki düzenin reddidir. Ama adamın yaşamla fazla ilgisi yoktur. Bir küçük burjuva kendini bilmezi veya köylü kurnazdır. Bununla PKK'de dış tutturmaya çalışıyor. Bu tipler bir günlük paşalık uğruna kendini bile astırır. Bunlar "Keyfimce bir gün yaramazlık yapayım, ne olursa olsun" diyorlar. Lümpen ideolojiye sahip olanların, düzenin yetiştirdiği kişiliğin çoğunlukla vardığı nokta işte burasıdır. "Keyfimce yaşarım, keyfimce savaşıyorum, mücadele ederim" diyen kişilik, zaferi getirmeyi bir yana bırakalım, başa bela olmaktan bile kurtulamaz. Bu konu ordulaşmayı zorluyor, düşman üzerine yürümeyi sabote ediyor.

Sizi suçlamak istemiyorum. Ama durumlarınız acıdır, size verilen eğitimleri anlama yeteneğini bile gösteremiyorsunuz. Başarma zorunluluğu bin defa orta yerde duruyor, fakat bir o kadar da delicesine yaklaşımlar etkili oluyor. Bu, Kürt gerçeğinin kendini kötü bir biçimde açığa çıkarma tarzıdır. Kendisini düzeltmiyor, terbiye edemiyor, adam edemiyor. Kürt gerçeği de bu oluyor. Bu da köle gerçeğimizdir. Bunun ne sevdalanılacak, ne de yaşatılacak yanı var. Onun PKK'ye taşırılmasının da PKK'nin işlerini ağırlaştırmaktan başka bir sonucu olamaz. Ben kendi pratiğimi özetlerken, yaşam karşısındaki müthiş duyarlılığımı, çabamı aslında biraz da durumları kavratmak için anlattım. Fakat siz bunu duymaktan ve kavramaktan uzaksınız. Sizin kötü niyetinizden dolayı değil, oluşum tarzımız, gerçekleşen şahsiyetiniz daha fazlasına imkân vermiyor; imkân verse bile o büyüklüğü gösteremiyor.

Yıllardır kendinizi terbiye etmeniz, görevler konusunda kendinizi eğitmeniz gerekirken, bunu tümüyle boşa çıkarmak ve partiye öyle gelmek, tabii ki sonuçta mevcut durumları ortaya çıkarır. Ulusal kurtuluş savaşının, ordu örgütlenmesinin komuta gücünün, bunun tarzı ve kişiliğinin yanına bile yaklaşamıyorsunuz. "Emredersiniz komutanım" diyen kişilikten başka bir kişilik gelişmiyor. Komutan ona bir iki şey öğretir, o da öğrendiği bir iki şeyle yatıp kalkar. Komuta gücüne yükselmek, özgürlüğe yükselmek demektir. Savaşı geliştirmek, özgür yaşamı geliştirmek demektir. İçinizden kaç kişi bu konuda iddialı ve başarılı oluyor? Beni zorlayan da düşman değil, yapının yaşam ve savaş konusunda iç karartıcı durumudur. Durumları fazla ilham vermiyor. Çok yüzeyseller, kendi kendilerini kandırma düzeyiyle sınırlandırıyorlar. Bizim bununla tatmin olmamız imkânsızdır. Sizde dirayet, olgunluk, uzak görüşlülük ve tedbirlilik gelişmemiştir. Burada size sunduğumuz bu fırsatı değerlendiremezseniz, kayda değer başka bir fırsatı asla yakalayamazsınız. Bunu değerlendirmedikten sonra, başka yerde yaşam konusundaki düşünceleriniz saygıdeğer bir konuma elvermez. Biz yaşamı gerçekten çözümledik, onun benimsenecek ve uğruna savaşılabilecek bir yaşam olduğunu gösterdik ve bunu yaşadık. Verebileceğimizin en iyisini bu temelde verdik. Ben bunu başardım. Ama sizin gibi talihliler ne kadar alabilir?

Düşmana karşı değil de size karşı nasıl savaşmalı veya mücadele etmeli diye düşünüyorum. Sorun artık bunları nasıl değiştirmeli, nasıl yaşatmalı, nasıl savaştırmalı sorunudur. Düşmanla uğraşmamıza fırsat vermediniz. Ben bizimle yeni tanışanları fazla suçlamıyorum. Ama uzun süredir bu gerçekleri yaşayıp da ciddi sonuçlara ulaşmamak, bu yaşam tarzı ile çok yakından bağlantılıdır. Nasıl bin defa yenildiğinize burada açıklık getiriyoruz. Kürt kişiliği günde bin defa yenilen kişiliktir; daha da kötüsü kendini bilmez kişiliktir. Tarihte ve günümüzde ülkesine ve kimliğine bu kadar ihanet etmiş başka bir kişilik tasavvur bile edilemez. Düşmanın felsefesini ve ahlakını düşmandan daha fazla, düşmanın onlara vermek istediğinden daha fazla benimsemişlerdir. Belki de durum, anlattıklarımızdan daha fazla derinleştirilmeyi ve ayrıntılı ele almayı gerektirebilir. Yoksa kendi zayıflıklarını aşmada ve kendi asli görevlerini yakalamada bu kadar çaresiz olmak neyle izah edilebilir?

Atalarımız, babalarımız bu konuda çok geriler. Fakat hesap sorma fırsatını yakalayan sizlere ne demeli? Yanaşılması, dokunulmaması gereken her türlü tehlikeye balıklama dahiyorsunuz. Uzaklaşılması ve lanet getirilmesi gereken birçok özelliğe sevdalanıyor, bir de mutlak benimsenmesi ve zapt edilmesi gereken birçok şeye ilgisiz kalıyorsunuz. Bu affedilemez. Kendinizi nasıl en imkânsız, en verimsiz, en örgütsüz kişilik deryasına doğru kulaç atmış götürüyorsunuz? Hangisi doğru? Benim tüm savaşımım, biraz da bu söylenenlere layıkıyla cevap vermektir. Ama çoğunuz daha iki kelimeyi bile bir araya getiremiyorsunuz. Şimdi bile sağlıksız kalıyorsunuz. Ben güçsüzlerle, duyarsızlarla, anlayışsızlarla nasıl uğraşırım?

Bütün bunlar orta yerdeyken, sizi akademik bir çalışmanın içerisine alıp gerçekler, görevler, tutum ve davranışlar üzerine en ince detayına kadar yol ve yöntem belirlemek ne kadar anlamlıdır? Dikkat edilirse, bu çalışmalara çok yoğun olarak katılmam söz konusudur. Fakat neredeyse bir dağ gibi üzerimize çökmüş ve altında boğulabiliriz. Benim için zor olan esas itibarıyla kişisel yetmezlikler değil, yapının kavrayış seviyesinin düşüklüğü ve temel değerlere anlam verememesidir. Sonuç çıkarmayı ve üzerine düşen görevi yerine getirmeyi başaramıyoruz. Zaten zorluk da buradadır.

En kısa süre içinde oldukça gelişmiş veya hızlı gelişebilecek bir savaş gerçeği ile yüz yüze geleceksiniz. Savaşın yasalarını veya gereklerini ne kadar kavrayıp yerine getireceksiniz? Mevcut geçmiş pratiklerle kıyaslandığında, insan fazla üstün başarı bekleme gücünü kendinde göremiyor. Daha önce savaşa gidenler de o yanlıgıyı daha köklü yaşadılar. Sonuç ise, en anlamsız, en olumsuz ve beklenmedik sonuçlarla karşılaşmak oldu. Çok çaresizdiler. Onların temel hatası neydi? İşin anlam ve önemini, en önemlisi de kendi çabalarının yeterliliğini göz ardı ettiler; nelerin olumlu, nelerin olumsuz olduğunu göremediler ve kendilerinden vazgeçtiler.

Sizin zaferle ilişkiniz nerededir? Gerçekten zaferi sağlayabilecek misiniz? Düşman halen bütün imkânlarıyla bu çalışmalarımız üzerindedir ve sonuç almaması için elinden gelen çabayı harcıyor. Fakat yapımız zaferin ucuna ne kadar yaklaşmalıyız sorusuna acaba yetkin bir cevap vermiş midir? İlk adımlar zaferle ne kadar bağlantılıdır? Bu tartışılmaya değerdir. Bunun hesabını kendinize sormayı iyi bilmemiz gerekir.

Mevcut savaşımız herhangi bir ülkenin ulusal kurtuluş savaşına benzemez; ne Çin'dekine, ne Vietnam'dakine, ne Afrika'dakine, ne de Amerika'dakine benzer. Düşmanımız da öyledir; ne İngiliz'e, ne Fransız'a, ne Amerikalıya benzer. Mevcut savaşımız bu farklılığı kavramayı gerektirir. Daha da fazlası, özgün savaş biçimini mutlaka vermeyi veya uygulamayı gerektirir. Onun için savaşın en genel yasalarının özgün konuma, hem de çok yaratıcı bir biçimde uygulanmasını gerektirir.

Bunun yanında bir de militanlarımıza bakalım. Elini sallasa bir çok şeyi koparabilecekken, kendini neredeyse en zavallı, bitmiş veya bitmek üzere olan bir durumda bırakıyor. Gelen bölge raporlarına, daha dün gidip de önemli katkılar sunması gerekenlere bakıyoruz: Bazıları kendini eski, yeni gelenleri de yeni diye değerlendiriyor. Oysa ki öyle değil, hepsini biz yolladık. Birbirlerini anlama gücünü bile göstermeme, işbölümüne nasıl gireceklerini bile planlayamama, birbirlerini dışlama, etkisizleştirme bin bir biçimleriyle yaklaşımlar gösterme yaşanıyor. Oysa bu kadar planlama gruplarıyla bir ülkeye giriş yapıldığı dünya tarihinde görülmemiştir. Bunu başarmamıza rağmen, daha dün giden bugün gidene "yeni gelmişsin, yerimi daraltıyorsun", "bu hastalıklıdır, hiçbir şeye yaramaz" diyor. Fakat savaş gerçeği bizi affeder mi sorusunu bile kendilerine sormuyorlar. Her türlü alçaklık burada ortaya çıkıyor. İçinde bulunduğumuz durumda savaş gerçeğiyle ne kadar tezat teşkil ettiğini, yaşama, başkalarının emeği ve umuduyla ne kadar oynadığını akıllarına bile getirmiyorlar. Bu tür kişiliklerin ilerde kendilerini nasıl kurtaracaklarını bilemiyorum. Her şey bir tasfiyeye terk ediliyor. O ise halen gözü kara bir şekilde kendini konuşturmaya çalışıyor. Kayıp nedenlerini, bir türlü gelişemeyen eyaletlerin raporlarını incelediğimde, bu tip kişiliklerin belki altı ay, belki de bir yıl entrikayla, fitne ve fesatla uğraştıklarını görüyoruz.

Ülkeye gidişinin üzerinden birkaç yıl geçmiş, ama neyle uğraştığını anlamaktan bile uzak olanlar var. Şimdi biz bu savaşçıya ne diyeceğiz? Savaşçılığı bir yana bırakalım, bunlar bir de komutan geçiniyorlar. Bunlara ne diyeceğiz? Onlarca silahı düşmana kaptırıyor, onlarca savaşçıyı kaçırıyor, çok basit tedbirsizlikten dolayı onlarcasının katledilmesine yol açıyor ve halen gözü kara bir biçimde kendini dayatıyor. Bu adamlara ne desek boş! Halen de saflarımızda hak hukuk peşindeler. Bu kadar da haysiyetsiz olunmaz. Böylesi adamlarımız da var. Başkasını suçlayarak, hatta suçlanmayacak en son bir kişi varsa onu da suçlayıp işin altından çıkmak istiyorlar.

Birçok dürüst insan var; fakat bunlardan tek bir kişi bile kalkıp da sen neyle uğraşıyorsun demiyor, sağlam bir tavrın sahibi olamıyor. Bu da savaşa sizin gibi gidenlerin hali oluyor. Bunlara kendinize gelin, siz neyle nasıl oynadınız, hesap verin diyemiyorsunuz. Acıma duygusuyla yaklaşıyor veya sınıyorsunuz. Bu adamlar, kurallarla ve savaş hatıyla oynayacaklar ve sizler de bu tavrın sahibi olacaksınız! Bunun savaş gerçeğiyle, komuta ve asker gerçeğiyle ne ilgisi var? Siz bununla oynuyorsunuz. Sizi bu halinizle kim besleyebilir? Sizin sorumluluğunuzu özellikle savaşta kim üstlenebilir? Haklı olarak benim böyle kişiliklere saygılı olmam veya onlara önderlik etmem düşünülemez. Ama bunlar sözde halen Önderliğe bağlılar. Böyle bağlılık kimsenin başına gelmesin. Neden böyle olduğunu anlamakta gerçekten zorluk çekiyorum. Bu bize musallat edilen bir hastalıktır. Yoksa bizim yüce yoldaşlarımız zindanda, dağda, en inanılmaz yerlerde kaldılar. Büyük onur savaşını ve direnmeyi başarıyla tamamladılar. Partide özünde bu büyüklükte sayısız insan var. Ama diğeri de bir gerçektir. Yani bunlar büyük ölçüde sosyal geriliğin etkilerinin, düşman etkilerinin ve bunların birleşik etkisinin aşılmasının sonuçlarıdır. Bir yerde objektif olarak düşmanın ajanlaştırdığı kale içine soktuğu Truva Atı, yani kaleyi içten kemirme ve ele geçirme gücü oluyorlar.

Ben bu değerlendirmeyi çok önceden de geliştirdim. Bu tiplere karşı bazı yargılamalar geliştirdim, ama sınırlı kaldı. Bunların çoğu acınası bir durumdadır. İnsan kendini böyle durumlara düşürmez. Bir kişi kendini ölümlük duruma getirmemelidir. Biz savaş gerçeğine katılmayı çok yönlü siyasi ve eğitsel çalışmalarla biz hazırladık. "Savaşa doğru katılacağız" diye söz verdiler. Fakat savaşa katılım böyle mi olur? Derdiniz nedir? Yapamıyorsanız yanı başınızdakilere bırakın. Bu durum karşısında Kürt toplumunun geri özellikleri akla geliyor. Ağalık iflas etmiş de olsa, kellesini koparsan da elden bırakmak istemez. Bu çok katı geleneksel etkidir ve giderek her şeyi hak eder bir hal alıyor.

Çoğunuz hem iyi niyetlisiniz hem de savaşmak istiyorsunuz. Fakat bu durumlara düşmeniz işten bile değildir. Şimdi kendinizi hemen anlamaya başlayın. Savaşa giderseniz bu durumlara düşeceksiniz ve bu kötü bir durumdur. Biz burada sizi hazırlamak istedik. Fakat gittiğinizde bazılarınız bastırmacılık yapar, ağalığını konuşturur, diğeri de köleliği yaşar. Çok azınız "Görev var, sorumluluk var, hakkımı vermemiz gerekir" diyecektir. Ne kadar acı, çabalarımız açısından ne kadar umut kırıcı! İradeniz zayıf kalacak, kavrayış ve müdahale gücünüz, ustalığınız ve beceriniz çok sınırlı kalacak. Savaşın içinde olduğunuz için vurulup gideceksiniz.

Planlama gruplarına bu çerçevede ciddi görevler veriyoruz. Şimdiye kadar ki benzer birçok grubun yaklaşımı bizi korkutuyor. Acaba bu işin üstesinden ne kadar gelebilirsiniz, umudu bile ne kadar muhafaza edebilirsiniz? Bütün bunlar bizi düşündürüyor. Savaşta askerlik ve komutanlık, yeterli olma anlamına gelir. Hatta savaş siyasetin en yoğunlaşmış ifadesidir denilirse, siyasi yeterliliği bile aşır askerliğin yeterliliği, yani anın en vurucu devrimcisi olma anlamına gelir. Fakat ideolojik devrimciliğiniz bile fazla yetkin değilken, askerliğin vuruculuğuna nasıl ulaşacaksınız? Bazılarınıza bakıyorum, hazırız diyorlar. Fakat şunu sormak gerekir: Askeri olarak fethetme gücünüz var mı? Bunu hiç düşündünüz mü? Askerlik sadece fethetmek içindir; ya vurmak ya da vurulmak içindir. Bunu göz önüne getirebiliyor musunuz? En erkenden ve en kötüsünden vurulmayı önlemenin bin bir çaresini düşünüyor musunuz?

Savaşa gidenlerin canı sıkılıyor, morali düşüyor; gidenler daha fazla rahatlık istiyorlar; gidenler bilgisizler, gidenler çaresizler. Böyle askeri gidiş olur mu? Bu bir hastalık haline gelmiş ve bir türlü yakamızı bırakmıyor. Böyle olmaz, hiçbir çalışmanın üzerine bu

tutumla gidilemez. Mevcut yaklaşım tarzınızla aslında savaş yasalarının ve onun kişilik tarzının inkârıyla karşı karşıyasınız. Ondan sonra da kolay vuruluyor veya zindana düşüyorsunuz. Birimler içinde kaldığınızda da dağıtmaya çalışıyorsunuz. Kendi başına bela olma denilen olay böyle gerçekleşiyor. Bu kişilikle hayat kurtarılmaz; bu kişilikle bir somun ekmek veya çorba bile kurtarılmaz. Vatanı kurtarmak şurada kalsın, bununla kendinizi kurtarmanız bile mucize olur.

Sizi anlamaya çalışıyorum. Acaba gerçekten savaşa var mısınız? Savaşa gitmek istiyorsunuz, fakat neyi vurabilirsiniz, vurduğunuzda bir tırnak kadar bir şey koparabilir misiniz? Bizim daha ilk grup dönemindeki yol arkadaşlarımız bizi asla bu tip sorunlarla karşı karşıya bırakmamışlardı. O zamanın vuruş tarzı neydi? Sosyal şoven ideolojiye ve ilkel milliyetçiliğe karşı duruştu ve bunda iyi sonuç alıyorlardı. Bizim gittiğimiz yerde başarı vardı. Mazlum'lar, Haki'ler, Kemal'ler, Hayri'ler o dönem için bu tutumun ifadesiydiler. Kürtlüğün açığa çıkartılması, bu temelde biraz sağlanmakla birlikte, daha sonraki yoğun katlımlar için vuruş ve koparış tarzını bir tarafa itip, en ilkel bir isyancının yaklaşımlarıyla, hatta ondan da geri yaklaşımlarla sahayı doldurmaya çalıştılar. Tehlike böyle başladı.

Savaş çok ciddi bir olaydır. Türk egemenliğinin yürüttüğü özel savaş, uluslararası ölçüleri göz önüne getirirsek, en vahşi ve en barbar olan savaştır. Barbar yanı güçlü olandır. Sizin bu tarzınız onunla baş edemez. Yani bir isyancının bile dikkati ve duyarlılığının gerisindeki bir tarz ne kadar ayakta kalabilir? Yine bazılarınız savaşa gidecek. Fakat şu sorular da akla geliyor: Nasıl yapılandırıldınız? Nasıl yetiştirildiniz? Nasıl PKK'ileştiniz? Ve şimdi bir takım işlere koşacaksınız, ama nasıl koşacaksınız? Ben bütün yaşamımı da ortaya koydum. Onlar da bağlı kalacağız diyorlar. Fakat en çok bozanlar, gerekeni yerine getirmeyenler de yine en çok böyle diyenler oluyor. Tarihimizden ve toplumdaki kaynaklanan, bizzat partinin oluşum tarzından kaynaklanan zorluklarımız var. Fakat yine de en iyisi başarılmaya çalışılmıştır.

Bu dünyada PKK çıkışından başka böylesine bir çıkış bulamazsınız, tarihte arasanız bulamazsınız ve gelecekte de bulacağınızı sanmıyorum. Büyük bir tarihi fırsat, biricik fırsat yakalanmıştır. Biz bunu başardık. Bir planlama çerçevesi çizerken bu gerçekler önemlidir. Gerçekten bunun karşılığını verirsiniz, bu planlama dahilinde mevcut savaşımıza, 1992'nin ikinci dönemine belki sağlam bir giriş yapabilirsiniz. Bir katkı durumunuz söz konusu olabilir.

Her Aşamamın Yerine Getirilmesi Gereken Görevleri Vardır

Bütün eğitimlerimiz sizi tümüyle gerçekçiliğe yönlendirmeye çalıştı ve tecrübeleri iyi özetledi. Tüm planlamaların özünü yansıttı. Teorik ve siyasi boyut kadar, eylem tecrübesini de aktardı. Yoğunlaşmalarınız bu çerçevede sağlanmaya çalışıldı. En azından biz böyle değerlendirmek durumundayız. Bir bütün olarak parti içi eğitimler şahsında gerçekleştirdikleriniz, başarıdan başarıya koşmaya ve zaferi bir yerden yakalamaya ant için özellikte veya ruhuyla, bilinciyle ve hazırlığıyla bundan aşağısını kabul etmeyen özellikte bir çalışmadır. Gerçi bizim bütün eğitimimiz ve bütün başlangıçlarımız da bu tarzda başlamıştır. Fakat mevcut savaşın çapı, bize artık diğer eğitimlerden, hatta PKK'nin bütün atılımlarından daha fazla bu atılımın bağımsızlık için, zafer için, ülkemizde halk iktidarının uç gösterdiği bir parça özgür vatan için olması gerektiğini gösteriyor.

Buna kalıcı ulaşılmasının sağlandığı bir çalışmaya götüren, onu başlatan bir hedefiniz olabilir. Bütün birimlerin kendini zorlayarak amaç belleyecekleri ve mutlaka ulaşacakları sonuç budur. Bundan aşağısı kabul görmez. Çünkü her aşamanın yerine getirmesi gereken bir görevi vardır. Ancak bu görev başarıldığında gereken yapılmıştır, adım atılmıştır, başarılıdır denilebilir. Fakat şimdi 'çok çaba harcadım, ölümüne çalıştım, birkaç çarpışmaya da girdim, serhildan da yaptım, fakat sonuç yenilgi oldu, altından kalkamadım' demek, bu eğitimlerden beklenilecek bir sonuç olamaz ve bu hiçbir gerekçeyle de kabul edilemez.

Düşmanın, PKK'nin gelişimine dayattığı da, bu özelliğimizi boşa çıkarmaz; PKK'nin zafer yürüyüşünü bin bir hile ve saptırmayla tersyüz etmektir. Buna müsaade edemeyiz. Bu büyük tarihi yürüyüşü kendi elimizle bu aşamaya getirdikten sonra, hele daha sonuç alıcı olması gerekirken, başka türlü bir sonuçla karşılaşamaz. Ama PKK adına çok çeşitli tutum ve davranışlar var ki, bu zafer yürüyüşünün biçiminin ne olduğunun farkında bile değildir. Bu tipler PKK'ye olsa olsa ayak bağı olabilirler.

Düşmanlarımız var, bize yönelik her şeyi yapıyorlar. Bizim de bir savaş tarzımız var ve düşmanla savaşaacağız. Temel şart budur. Bunu anlayacak ve başaracaksınız. Kendinizi eğitin, öğretin, pişirin. Bunun zor olduğunu biliyorum. Başlarken şunu belirttim: Burada bir Akademi seviyesinde değerlendirmeler yapılıyor. Fakat siz belki bir çobanın sağduyusundan bile yoksunsunuz. Ama yine de akademik çerçeve ile yola çıkmaya mecbursunuz. PKK'de başka türlü adam olunamaz. Sizi PKK'nin itibarı ve etkisi sürüklemiş ve belki de sarhoş etmiştir. Sarhoş olmanın coşkusuyla ölüme bile gidiyorsunuz. Bu, kişilik bozukluğunun bir sonucudur.

Yeni katılanları bir yana bırakalım, eskiler bile halen PKK'yi kavrayamamışlar. Ben PKK'yi yaşattım, ama bu kişilikler bu durumları böyle değerlendirsinler diye yaşatmadım. Benim PKK'yi gerçekleştirme durumum bellidir ve gözlerinizin önündedir. Bunu çok izah ettim. Bizimkiler kendilerini bambaşka büyütmişler. Beyefendiler kendilerini büyütmişler ama mantar gibi büyütmişler, üflesen dağılırlar. Bunun savaş gerçeğiyle ne ilgisi olabilir? Beklentilerin ve hayallerin gerçekleşmesiyle bunun ne ilgisi var? Ama çok üzerine gidersem kendini intihara sürükler veya kaçır. Zaten gözü yaşlıdır. Fakat biz böyle değiliz. PKK'yi bu ruh haliyle, bu kişilikle oluşturuyoruz. Doğru olan PKK'yi yaşatan tutumdur, PKK'yi PKK'ye kaybettiren tutum değildir. Anlıyorsanız, hiç olmazsa bundan sonra bu işin içine girin. O gücünüz var mı? Böyle ne kadar değerlendirme geliştiriyorsanız, siz de o kadar rahat 'biz de gideriz' sonucunu çıkarıyorsunuz.

Düşmanımızla savaşarak görkemli olmak istiyoruz. Bu düşman ki, dünyanın başına bela olmuştur. Ona haddini bildirmek istiyoruz ve bu ancak bu tarzda doğru savaşmakla mümkündür; sizin yaşadığınız gibi mümkün değildir. Bunlar hep benim sorumluluğumun altında oluyor. Çünkü bu sorumluluğun altında yaşamak, ateşle oynamak demektir. Hem bizden vazgeçmiyorsunuz hem de tüylerimizi diken diken edecek her türlü davranışı sergiliyorsunuz. Sizlerle bu işi nasıl yürüteceğiz? Savaşa var mısınız diyeceğim, 'bu çok ilkel bir soru' diyeceksiniz. Nasıl varsınız diyeceğim, 'her türlü varım' diyeceksiniz. Hangi tür görevi üstlenirsiniz diyeceğim, 'ne verilirse' diyeceksiniz. Bütün bunlar sizin çocukça yaklaşımınızın doğal sonuçlarıdır. Hepiniz benden daha iyi niyetlisiniz, savaşa daha açıksınız. Savaşa düğüne gider gibi gitmeye heveslisiniz. Eğer bu işi anlamak istiyorsanız, ben kesinlikle böyle değilim. Bu tarz gidişle benim uzaktan yakından bir ilgim yoktur. Ben çok ihtiyatlıyım, çok soruştururum; çok esnek, çok katı yaklaşırım; bin defa düşünüp tartışır, bir adım atarım, ölçer biçerim. En küçük bir bozgunculuğa ve tasfiyeciliğe izin vermem. İğne ucu kadar tutulacak değer varsa sürekli tutarım. Benim durumum sizinkilerden çok farklıdır.

Fakat işin garip yanı, bu kadar bağlılıklarına ve adımıza bu kadar savaşmalarına rağmen, bizimkilerin bu kadar çelişkili ve yalın kalmalarıdır. Artık kendime bile, sen neden sağlam adam yetiştiremiyorsun diye yükleniyorum. Sözüm ona bu kadar kişi sana bağlı

da, neden sağlıklı ve başarı çizgisinde bağlılık sahibi birkaç kişi çıkamıyor diye kendime soruyorum. Ama kendime karşı haklı olmak zorundayım. Çabada ve imkân yaratmada kusur var mı diyorum. Cevap yoktur. Yani en stratejik sorunları doğru ortaya koymaktan en taktik gereksinmelere zamanında cevap vermeye ve bir savaşımın bütün temellerini hazırlamaya kadar yerinde, zamanında ciddi bir noksanlığım var mı diyorum. Bakıyorum yoktur. O halde kendime fazla yüklenmenin gereği yok diyorum.

Size savaşımızın yasalarını nasıl kavratacağız? Bu kadar sıkı ve ince ele almamızın da nedeni, gidip en basit sorunları sağlıklı ele almayı beceremeyeceğinizdir. Belki adınız bile duyulmayacak; şanlı bir zaferin imza sahibi olmayı bir yana bırakalım, yitip gideceksiniz. Bu da bizi üzüyor, öfkeliyor. Bu gençlere, her şeyini böyle adayanlara çok yazık oluyor. Savaşı neden doğru ele almayacaksınız? Doğru ele almanın adı başarıdır. “Ben doğru tutumu belirledim, ama bana karşı çıktılar” diyorlar. Zaten raporlar da şunlarla doludur: “İlk gittiğimde bazı şeyler söylemek istedim, fakat etkili olamayacağımı görünce sustum.” Bazıları da uyanıklık etmiş, kendini aşırı dayatmış. Bu değerlendirme somuttur. Başkalarıyla ne yapılıp ne yapılmayacağına hiç dikkat etmemiş, işin içine gözü kara girmiş. Tabii böyle gidişler, böyle sorunları ele almalar, bindiği dalı baltayla kesmek veya kendini kızgın saç üstünde tutup pişirmektir. Bunun çözümlü hiçbir ilgisi yoktur. Ama ele alış tarzları böyledir. Burada kişileri bireysel olarak suçlamak pek gerçekçi değildir. Bu durumları birbirlerine bakarak yaşıyorlar. Yine de birileri çıkıp -birileri derken, bu sıradan savaşçı da olabilir, en üst düzeyde bir yetkili de olabilir- savaş sorunlarına doğru tavır aldırıyor.

Sorunlar aslında teorik değildir. Savaş teorisini çok iyi biliyoruz. Birçok sorunu anlamanız için birkaç sayfa okumanız bile yetiyor. Hatta size bir kitapçık bile yeterlidir. Sorun teorik olsaydı, bol bol okuyun derdik. Sorun olanaklar, sizi bir dağın zirvesine çıkarmak ve birkaç ilişkiye kavuşturmak olsaydı, haklı olarak bu konuda da sizi başka yöntemlerle ulaştıralım derdik. Ama şimdi bütün bunlar verildi. Yine sorun araç gereç sorunu olsaydı, savaşmak ve destek olmak isteyen halk olsaydı farklı olurdu. Fakat bunların da hepsi verildi. Bunlara rağmen yüzlerce kişilik güçlerimiz bazı yerlerde atıl duruyor. Şu anda nicelikte kusuru olmayan bir güç yığılması var. Onun donanımı da kusursuzdur. Derinliğine ve genişliğine yayılmak için, köye ve kente girmek için nicelik ve nitelikte güç kusursuzdur. Ama bu gücü kullanma yoktur. Gideceksiniz, bir gücün içine gireceksiniz, aylar ve yıllar öyle geçecek. Belki de yaşam endişeniz başlayacak; belki sıkıntılarınız, belki rahatlığınız, belki coşkunuz başlayacak. Fakat bu tavrın Önderlik tavrıyla, genel komuta tavrıyla hiçbir ilgisi yoktur. İçinizde bu gücü birleştirelim, şurayı vuralım, bu gücü dağıtalım, şöyle pusu atalım; köyü şöyle vurabiliriz, şehri şöyle vurabiliriz diyecek adam yoktur. Dese de sesini duyuramaz ve sonuç, yanlışlıkların birbirini beslemesi oluyor.

Savaşçılarımızın hepsi fedaidir, silah çok ve hedefler açıktır. O halde neden yürümüyorlar? İntiharvari gidin demiyorum. Bunun macerayla da ilgisi yoktur. Her şey planlıdır, gündüz yapamazsan gece yap. Bir bölgede yapamazsan diğer bölgede yap. Az güçle yapamazsan çok güçle yap. Bir kişiyle yapacaksan onunla yap. Çünkü bir kişinin de, bin kişinin de çok iyi eylem yapma imkânı vardır. Fakat bunu yapan, yaptırın fazla kimse yoktur. Sizin tembelliğiniz, sizin büyük yaklaşım hatanız, yontemsizliğiniz ve mevcut güç durumunu kullanmayı düşünmemenizden bunu engelliyor. Dirayet, olgunluk ve bu konuda gerçek komuta yetenekleri yoktur. Birisi sizi bastırarsa, ‘içimden tepki duydum’ diyeceksiniz, hepsi o kadar. Siz birilerini bastırırsanız, ‘komutanlığımı böyle konuştururum’ dersiniz. İşlerin bu yöntemlerle zafere götürülemeyeceği de açıktır.

Bütün bu gerçekler temelinde, size tekrar var mısınız diyorum. Bütün partililere, silahlı savaşıma, serhildan savaşımına ve bütün mücadele biçimlerine girmek isteyenlere söylüyorum: Var mısınız? İlk defa ordulaşyoruz. Ordulaşmaya inandık, kelleyi koltuğa aldık. Bu çok önemlidir. Fakat gereklerini yerine getirmek için kendinizi ayaklandırabiliyor musunuz? Bu mevcut kabul edilmez durumu yırtabilecek misiniz? Hem de bir kişide yüzde bir tutulabilecek bir yan varsa, onu da tutarak ve kullanarak bunu yapabilecek misiniz? Yoksa fincanı katırını ürkütüp bütün fincanları paramparça etmek kurtarma değildir. Yağdan kıl çeker gibi görevlerin üzerine gidebilecek misiniz? Sıradan bir asker gibi olabilirsiniz. Buna rağmen büyük rol oynayabilecek misiniz?

Buna cevaplarınız olumlu olmalıdır. İnanç sahibi olmalı, komuta kademesine sonuna kadar bağlı olmalıdır. Yine kariyer olmalı, yetki ve sorumluluk olmalıdır. Ama bütün bunlar engel teşkil etmek için değil, zaferi mümkün kılmak, ordulaşmayı ve savaşmayı geliştirmek içindir. Kademeler onun için yaratılmıştır. Komuta düzeyi bunun için gereklidir ve başka anlamda kullanılamaz. Sizi zorlamak istemiyorum. Bu işi halletmek, çok zeki olmayla, saygıdeğer olmayla, olgun ve dirayetli olmayla olur. Adına komuta kişiliği dediğimiz, önder kişilik dediğimiz kişilik yoktur. Bütün bunlar köylü kurnazlığıyla, hele küçük burjuva hafiflikleriyle asla olmaz; bu durumda bunların yanına bile yaklaşamaz.

Savaş isteminize, hemen gidip o önemli savaş bölgelerinde yer almak istemlerinize böyle cevaplar geliştiriyorum. Bazılarınız bunu mutlaka anlamalıdır. Öyleyseniz benden onay alırsınız; eğer öyle değilseniz beni günahınıza, acılarınıza bulaştırmayın. Çekeceğimiz kadar zaten çektik, sizin elinizden daha fazlasını çekmeyelim. Planlamaya bu temel kavrayışlarla yönelmelisiniz. Durumlarınızı bu temelde ele alın. Bunu vazgeçilmez bir giriş olarak alıp görev sahanızda doğru adım atmaya çok yeterli bir çabayla karşılık vereceksiniz. Emir diyorsanız emir, tavsiye diyorsanız tavsiye... Benden bu kadar. Bir plan -siyasi çalışma planı, askeri çalışma planı, hatta bir ideolojik çalışma planı olabilir. Bunu geliştirirken, düşmanın durumunu da çok somut ve yerinde değerlendirirseniz, hiç şüphesiz temel esaslardan birisine doğru yaklaşımı göstermiş olursunuz.

Özel Savaşın Başarısızlığı Bin Yıllık Egemenliğin Yerle Bir Olmasıdır

Düşman gereği üzerinde çok durulmuştur. Hemen bütün planlama çalışmalarına doğru bir düşman değerlendirmesiyle giriş yapılmıştır. Yine yaparız, yapacağız da. Düşmanın tarihini, güncel olarak dayandığı ulusal düzeyi, ekonomik, sosyal, kültürel, siyasi ve hatta askeri durumu, bununla birlikte uluslararası ilişki ve çelişkileri hususlarında değerlendirmeler fazlasıyla yapılmıştır.

Temelde savaştığımız, baş çelişki Türk sömürgeciliğidir; sömürgecilikten de öteye ulusal imha siyasetidir ve onun tarih boyunca her türlü uygulamasıdır. Baş çelişki budur. Düşman bu çelişkiye her dönemde belli bir içerik ve biçimle gerçeklik kazandırmış ve bunu üzerimize kusturmuştur. Büyük Türk egemen boylarının Kürdistan’a ve Anadolu’ya vuruş biçimlerinden tutalım en son 12 Eylül rejiminin ve onun günümüzdeki uzantılarının vuruş biçimlerine kadar hepsini az çok değerlendirdik. Bu düşman nedir, kimdir? Nereden geldi, amacı nedir? Bütün bunlar gösterilmiştir. Partinin en kapsamlı çözümlenmeleri bu konularla ilgilidir.

Türk egemenlik sisteminin ekonomik, sosyal ve ulusal içeriği, ahlaki yanı kadar onun sahiplerinin nasıl biçimlendiği, nasıl bir vuruş tarzına sahip olduğu, bütün bunlar gösterilmiştir. Tarih boyunca barbarca yaklaşımları ve uygulamalarının nasıl olduğu gösterilmiştir. İslamiyet ile bağlantısından tutalım bugün emperyalizm ile bağlantısına veya kapitalist-emperyalist sistemle bağlantısından tutalım insan görünümü emperyalistliğine kadar değinilmiştir. Bunlar Manifestomuzdan tutalım en son çözümlenmelerimize kadar

hepsinde yer almıştır. Bunları tekrarlamamanın anlamı yoktur. Cumhuriyetin kuruluşu ve dönemeçleri de değerlendirilmiştir. Yine 12 Eylül de çok kapsamlı değerlendirilmiştir.

Mevcut güncel duruma bir iki değinmede bulunursak ne belirtilebilir? İkinci cumhuriyetten bahsediyorlar. Bu ikinci cumhuriyetin 27 Mayıs'la mı, 12 Mart'la mı, 12 Eylül'le mi başladığı belli değildir. Belli olan nedir? Cumhuriyetin tıkanması gerçeğini dile getiriyorlar. Gerçekten Cumhuriyetin politik sistemi bütün alt ve üstyapısıyla toplumu tıkamış ve bunalıma sevk etmiştir. Bunalım derindir, ancak özel savaş yöntemleriyle ayakta durabilmektedir. Ekonomik konularda da tam bir vurgun ve soygun politikası takip edilmektedir. Enflasyon en üst boyuttadır. Yine onun doğal bir sonucu olarak sosyal bunalım, ahlaki bunalım içinden çıkılmaz ve tarihte eşine rastlanılmaz bir durumdur. Uluslararası alandaki büyük altüst oluşu anlamaktan uzaktır. Bundan etkilenmemek için en çağ dışı politikalara dayanmıştır.

Şunu her zaman belirttik: Gerek iki sistem arasındaki dengeyi kollayarak TC'yi şekillendirmeler, gerekse bu sistemin günümüzde aşılmasıyla içine girdiği statüko ancak çok ileri düzeyde bir şovenizm ile mümkündür; Türk şovenizminin hiçbir ulusta görülemeyecek kadar topluma egemen kılınmak istenmesiyle mümkündür. Bu da bir aşiret şovenizminden daha şovenice oluyor. Bunun çağdaş ulusçulukla hiçbir ilgisi yoktur. Fakat halen eski dengeleri kullanarak, özellikle Sovyet çözülüşünden sonra 'Türki' söylemini geliştirerek, Avrupa ve Amerika nezdinde puan toplamak istiyor. Bu ne kadar amin denmeyecek bir dua ve gerçekleşmeyecek bir amaçsa da, bununla oyalamaya çalışıyor. Buna pragmatist politika diyorlar; fakat günü birliktir ve günü ne kadar kurtaracağı da belli değildir. Hükümetler dış güçlere yamandıka yamanıyorlar.

Bu anlamda çok açıkça belirtebiliriz ki, bu hükümetler tipik özel savaş hükümetleridir. Bu politikalarla şekillenen hükümetler, ancak özel savaş hükümetleri olabilir. Bunların kesinlikle yarını kurtarma diye bir sorunu yoktur. Hatta geçmişi gözden geçirme diye bir sorunları da yoktur. Mevcut hükümetin başı olan Demirel'e bakalım: Bütün hüneri birkaç ayı, o da olmadıysa birkaç günü kurtarmaktır. Bir 'beş yüz gün' sözünü ağzına almıştır. Bırakalım bu beş yüz günü kurtarmayı, muhalefetin bile söylediği gibi, daha da fazla batırmaktan öteye gidememiştir.

Gerek 12 Eylül'ün bütün hükümetleri olsun, gerekse onunla biraz çelişerek başa gelen Demirel-İnönü Hükümeti olsun, tüm hükümetlerin önlerine koydukları temel hedef, 'terörü' birinci plana alıp ezme hedefiydi; yani ulusal kurtuluş mücadelesini ezmeyi hedefliyorlardı. Ana hedef bu olunca, hükümetin bütün olanakları buna göre seferber edildi. Bu ne anlama gelir? Kendileri buna Olağanüstü Hal Yönetimi dediler, sıkıyönetim dediler, Özel Savaş Dairesi'nin işe karışması dediler. Eylemine de özel savaş dediler.

Özel savaş hükümetlerini normal hükümetlerden ayırt etmek gerekir. Bunların kapsamlı politik ve ekonomik hedefleri olmaz. Lafı çok iyi bilir, 'ebediyete kadar yaşarız' der, ama tersi söz konusudur. Günü kurtardıysa ne mutlu ona. Bir de geçmişle çok övünür. Fakat geçmiş kendisine bela olmuştur. Ağır yük teşkil eden tek bir konumuna bile gerçekçi yaklaşamaz. Aslında geçmiş de, geleceği de tükenmiş bir anı ifade ediyor. Özel savaşın dayandığı siyasi durum geçmişten de, gelecekte de umudu kesmiş, günü kurtarmayla uğraşan bir durumdur. Bu her şeyin savaşla belirlenmesi anlamına gelir. "Bu özel savaş kazanmadan, hiçbir şeye el atamayız" derler. Nitekim bakanlarının da her gün söyledikleri budur. Örneğin, Sağlık Bakanı, "Terör kesilmezse sağlık sorununa hiçbir çözüm getiremeyiz" dedi. Sanayicisi de, tarımcısı da bunu söyler ki, bunlar anlaşılır sözlerdir. Başbakanı da gelir, "Terörü önleyin, devletinize sahip çıkın, size daha sonra ilgi gösteririz" der. Dikkat edilirse, bu yaklaşımla her şeyi mevcut özel savaş hedefine bağlama var. Özel savaş başarıma istemi var. Eğer başaramazlarsa, bu hükümet kısa bir dönem içinde yıkılır.

Mevcut hükümetlerin yıkılış mantığına bakalım. Evren-Özal kliği direniyor. Çünkü bunlar halen özel savaş yönetimini devretmiş değiller. 1980'lerden itibaren ağırlıklı olarak bunlar yönetiyor. Özal'ı indirmek istediler. İndirmek şurada kalsın, tehdit etmesini dahi bilmiyorlar. Evren gerçek bir cumhurbaşkanı gibi perde arkasındadır. Emekli generaller, ordunun doğal sahipleri gibiler. Günümüzde bu daha çok böyledir. Çünkü özel savaşın ağırlıklı sorumluluğu bunlardadır. Hatta Demirel-İnönü'yü de özel savaş kullanıyor. Bunlar biraz popülisttir; birisi sosyal demokrat görünerek, diğeri de köylü-kasaba üslubunu kullanarak, ANAP'tan ve 12 Eylül rejiminden soğumuş halk kitlelerini özel savaşın dayanağı haline getirmek istiyorlar. Nitekim sözüm ona teröristlere karşı eylem yapın dediklerinde, "En Büyük Türkiye, Kahrolsun PKK! Kahrolsun APO, Yaşasın Polis, Yaşasın Atatürk!" diye slogan attırıyorlar. Aslında kimse bu sözcüklere anlam vermiyor.

Türkiye'deki özel savaş biraz yakından inceleyenler görecekler ki, Demirel ve İnönü'den beklenen, mevcut kitleyi özel savaşın emrine sokmaktır. Nitekim onlar da hükümeti bu temelde kullanıyorlar. Özel savaşın verdiği görevlerin gereklerini yerine getiriyorlar. Demirel-İnönü Hükümetinin bir tanımı yapılacaksa şu belirtilebilir: Generallerin, ANAP-Özal sivil kliğinin yetmezliğe düştüğü yerde, artık götüremiyorum dediği, kitlelerin de artık meşru kabul edemeyiz dediği yerde devreye sokulan bir hükümettir. DYP ve SHP'den meydana gelen bu oluşuma da koalisyon deniliyor. Daha çok da kitlenin devletten kopuşmaya doğru gittiği, özel savaşın karşısında dikilmeye başladığı anda, yasaklı olmalarına rağmen yasakları da kaldırıldı. Çünkü kullanılmak durumundadırlar. "Gelin, hükümet kurun" dediler. Kitleyi ne kadar aldatırlarsa veya özel savaşa ne kadar gerekli olurlarsa o kadar tutacaklar. Nitekim bunu Demirel de, İnönü de çok iyi görüyor ve bunu benimsiyor. Demokrasi maskesi altında 'terörü yeneceğiz, terörü ezeceğiz' diyorlar.

Piyasaya verdikleri para da az değildir. Bununla köylüleri, işçileri aldatıyorlar. Uluslararası politikada yaptıkları da şovenizmi körüklemektedir; Kıbrıs sorunuyla, Bosna-Hersek ve Türki cumhuriyetler sorunlarıyla tümüyle şovenizmi körüklemektedir. Burada da özel savaşa hizmet esastır. İçerde halkın ağzına bir parmak bal çalmak esastır. Ertesi gün halk yine zorlanacak, fakat bir parça bal daha verirler. Ancak toplum da çok iyi bilir ki, yarını bile güvence altında değildir.

Esas itibarıyla iktidarı yöneten kuvvet askeri güçlerdir, onun özel bölümleridir, istihbaratıdır, asker ve sivil emniyet güçleridir ve bunun birçok başka özel savaş kolları var. Korucular, aşiretler, Hizbullah gibi çeşitli kolları sürekli geliştirirler. Ne bulabilirlerse onu devreye sokarlar. Her zaman 'terör zayıflıyor, önlendi, bitmek üzere' laflarını ağızlarından düşürmüyorlar. Temel beklentileri budur. Bu da bu hükümetin 'büyük' ufkunu gösteriyor ya da kendisine biçilen rolün ne olduğunu gösteriyor. Bunun propagandasını yapacaklar; bunun kitleleri aldatma rolünü oynayacaklar, diplomasi yönünü oynayacaklar, ekonomik ihtiyaçlarını giderecekler. Hükümetten beklenen budur. Gerisi özel savaşın vurucu aygıtlarının işidir. Komploculuktan tutalım uşaklarına kadar, katliamından tutalım sahte sol ve reformist işbirlikçi Kürtçü yaratmaya kadar hepsi özel savaşın işidir. Hükümetler sadece bir figürandır.

Somuta baktığımızda Türkiye'de gerçekleşen budur. Kürdistan'da gerçekleşen özel savaşın bir biçimidir. Bir diğer yönünü daha iyi anlamak gerekir. Özel savaş, mantığı gereği ancak kısa sürede sonuç almayla ayakta kalabilecektir. Süresi uzadı mı, bu onun için yenilgi demektir. Bir özel savaşa verilecek en iyi karşılık, onu uzun vadede gittikçe yıpratın bir tarzda ele almaktır. Özel savaş eğer

yıpratılmaz da biraz başarı kazanırsa, çok tehlikeli bir durum alır. Fakat durakladı ve gelişim kaydetmedi mi, bilin ki o özel savaş yürüyecektir. Karşı taraf, devrimci cephe, devrimci savaş eğer gerçekten zafer çizgisinde yürüyorsa başarısı kaçınılmazdır.

Bizim karışımızdaki savaş herhangi bir savaş değil özel savaştır veya çerçevesi belli, biçimlenişi belli bir savaştır. Bunun diğer biçimlerle, Vietnam ve Çin'de uygulananlarla, Latin Amerika ve Afrika'daki uygulamalarla karıştırmamak gerekir. Kendine özgü yanları var. Bu özel savaş başlangıçta gizliydi. Türk sisteminin her zaman bir özel savaş yanı vardır, her zaman gizli bir yanı da vardır. Ama bu günümüzde oldukça açığa çıkarıldı. Onun açığa çıkarılması, savaşımızın gelişim düzeyinin bir ifadesidir.

Mevcut haliyle özel savaş hükümetin de, meclisin de, muhalefetin de emrinde olduğu, işbirlikçi Kürtlerin, Barzani ve Talabani'nin de emrinde olduğu bir savaştır. Bu çok önemlidir. Yani sivil hükümet emrinde, sivil muhalefet emrinde, işbirlikçi Kürtçü emrinde, önemli oranda tasfiye olmuş sol emrindedir. Özel savaşın mantığı gereği, işbirlikçi Kürtçünün ve sahte solcunun her zaman devletin emrine girmesine gerek yoktur. Ama özel savaş döneminde irtibatları gelişir. Nitekim TKP geldi, emirlerine girdi; Barzani ve Talabani geldi, onlar da emirlerine girdiler. Bunlar değişik politiklardır. Ancak özel savaşla izah edilebilir.

Özel savaş sık sık yöntem değiştiriyor, ilişki değiştiriyor, şantaj yapıyor ve taviz veriyor. Diplomasiye, yalnız Suriye sahasına uygulanan diplomasiye bakın: "Sana su veririm, para veririm, sen de PKK'ye şöyle tavır al" diyor. Hatta Dışişleri Bakanı bunu söylüyor, belki de bu gerçeği fark etmeden söylüyor. Karşı taraf da "Bizim sahamızda PKK'yi ve APO'yu böyle değerlendirmeniz anormal bir durum. Bizim sahamızı böyle değerlendirmeniz gerçekçi değildir" diyor. Doğrudur da. Karşı tarafın özel savaşı yaşadığını dahi idrak edemiyor, onu normal bir hükümet sanıyor. Karşısındakinin özel savaşın Dışişleri Bakanı olduğunu kavrayamamıştır.

Bütün bunların yanı sıra şovenizmi körüklemek isteyen TC, Bosna-Hersek'e sarılacaktır. Kıbrıs artık işine gelmiyor, yeni bir kahramanlık biçimi gerekir. Bosna-Hersek, Azerbaycan kahramanlığına ihtiyacı var. Bütün bunlar özel savaş politikalarının göstergeleridir. Ekonomi de öyledir, tipik bir ekonomik yönetim var. Her gün skandal üstüne skandal yaşanıyor. Hepsi de skandal yaratmış, eskileri de yenileri de öyledir. Birbirlerinin skandallerini birbirlerine karşı koz olarak kullanıyorlar. Yaşamdaki diğer bütün uygulamalar da böyledir. Demek ki fazla geleceği olmayan, tarihe en gerici bir tarzda yaklaşan ve günü kurtarmak için yapmadığı demagoji ve baskı ve satılmadık yanı kalmayan bir hükümet biçimiyle karşı karşıyayız. Buna hükümet biçimi de demeyelim, bir özel savaş gerçeğiyle karşı karşıyayız. Meclise özel savaş meclisi, hükümete de özel savaş hükümeti diyeceğiz. Doğru değerlendirme budur.

Niteliklerini sıralarken değindiğimiz bir konu da şuydu: Bu tip savaşım hükümetlerinin veya savaşım güçlerinin kısa sürede başarılı olmaması halinde, tersi sonuçlara yol açmaları söz konusudur. Bu tip yönelimlerini ve politikalarını kısa sürede başarıya götüremezlerse başarısızlığa uğrarlar. Her ne kadar bu özel savaş hükümeti veya özel savaş rejimi tam başarısızlığa uğramamışsa ve tam başarılı değilse de, tam başarısızlığa uğradığını da belirtmemiz. Başarılı değildir, fakat başarıdan umudu kesmiş de değildir. Özel savaş halen başarılı olacağına dair inatçıdır. Özellikle generaller çok inatçıdır. Çünkü generaller şunu iyi biliyorlar: Özel savaşın başarısız olması, bin yıllık egemenliklerinin yerle bir olması demektir; o anlı şanlı generaller ve paşalar edebiyatının bir daha dirilmemesine sönmeye demektir; mevcut siyasi parti sisteminin felç olması demektir. Bu hükümetlerin dayandığı bütün parti sistemleri ve anayasası yok olur gider. Onun holdingcileri, tekelcileri var; onların da iktidarları ve çıkarlarının yerle bir olması demektir. Yine Kürt işbirlikçileri var; onların da tarihin en lanetli kesimleri olarak her şeylerini en acı bir biçimde kaybetmeleri demektir. Bu nedenle hepsi birleşiyor. Hem birbirleriyle dalaşıyor, hem de birleşiyorlar. Savaşı kaybetmenin herkesin kaybetmesi olduğunu söylüyorlar.

Bir özel savaş yetkilisi şunu söyledi: "Birbirimize girmemize hiç gerek yok. Bu gemi batarsa hepimiz denizin dibine batarız." Bu doğru bir değerlendirmeydi. Onun için kimse kimseyle fazla dalaşmadı. Sözüm ona gemiyi kıyıya sağlam vardırmak istiyorlar. Dolayısıyla özel savaşın kendisini çok iyi korumak isteyeceği anlaşılırdır. Tam başarılı olmasa da, başarıdan umut kesmediği anlaşılmalıdır. Fakat kendini rahatlıkla yürütebilecek ve götürebilecek bir rejim olmadığı da kavranılmalıdır. Çok çelişkili, çöküş emareleri taşıyan, kitlelerin aldatılmasına ve bastırılmasına dayanan, hatta müttefiklerinin bile aldatılmasına dayanan, demagoji yönü büyük ve saptırma yönü gelişkindir. Tersyüz etme bu nedenledir. Rüşveti ve torpili çoktur. Toplumsal ahlakla sonuna kadar oynanması bu nedenledir ve bu şekilde götürülmek isteniyor.

Bizim Savaşımız Düşmanın Özel Savaşa Karşı Devrimci Bir Özel Savaştır

Devrimci ulusal kurtuluş savaşımıza veya PKK'nin önderlik ettiği cepheye karşı, devrimci cephe veya Türkiye'yi ve hatta Ortadoğu'yu da kapsayan bir devrimci cepheye karşı yürütülen bir savaşla karşı karşıyayız. Devrimci savaş cephesi ve onun gerçeğine baktığımızda, Kürd'ün tarihi işbirlikçileriyle, ihanetleriyle, gafletleriyle değerlendirilmiş olduğunu görüyoruz. Özellikle burada buna kapsamlı bir yaklaşım geliştirildi. Güncelliği çok iyi anlatılmaya çalışıldı. Ulusal ve toplumsal gerçekliğin yeni düzeyi oldukça farklıdır ve uyandırılmış, hatta savaş isteğine ve iradesine kavuşturulmuştur. Bu bir yeniliği içeriyor.

Kürt kişiliğinin çözülmesi, politikleştirilmesi, örgütlenmesi ve giderek savaşa evet diyebilecek noktaya getirilmesi, yıllardır PKK çizgisi dahilinde işleyip durduğumuz ve nitekim bugüne kadar başarıyla getirdiğimiz bir dayanaktır. Toplumsal ve ulusal özellikler öyle eskisi gibi dağılmış olmaktan çıkıp uyanmıştır. Biraz irade ve bilince kavuşturulmuş ve böylece savaşa evet diyecek noktaya getirilmiştir. Burası çok önemlidir. Herhangi bir halk savaşının başarılı olabilmesi için, böyle bir kitle temeli şarttır. Diyebiliriz ki, bu temel hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde özellikle son dönemde, halen içinde bulunduğumuz dönemde gerçekleşti. Kürdistan için belirtilebilecek en önemli husus budur.

Kürdistan tarihinin tersyüz edilmesi, baş aşağı gidişatın ilerlemeye ve yüceltmeye çevrilmesidir. Çürümenin ve ölüm uyusunda kalmanın önüne geçilmesi, uyanışa, dirilişe ve bilinçli iradeye kavuşturulmasıdır. Hiçbir savaş, toplumsal ve ulusal temel olmadan geliştirilemez. Demek ki, bu temel böyle geliştirildiğine göre, öncü savaşımın veya önder gücün taktikleri, devrimci savaş taktikleri başarıya ulaşabilir. Savaşın ulusal ve toplumsal düzeyi yerindedir. Savaşı ilerletmek için ne gerekiyorsa bu toplumsal zeminden çıkarılabilir; yeter ki doğru taktiklerle yaklaşılsın. Ülke sathında hem genelmiş hem de derinleşmiştir. Bütün Kürdistan parçaları kadar, Kürt yığınlarının olduğu metropoller ve yurtdışını da kapsamına almıştır. Müthiş uyanış düzeyi ve iradesi komşu halkların ilerici güçlerine az çok dayanabilecek konumlara da ulaşmıştır. Eski tecrit durumu yıkılmış, yüzyıllardan beri varolan kuşatma durumu aşılmıştır. Bu da yeni bir durumdur.

Devrimci savaş için çok gerekli olan diğer bir husus, özellikle sağlam bir coğrafyaya dayanmasıdır. Coğrafya da idealdir. Sadece coğrafyanın ideal olması söz konusu değildir, bir de coğrafya fiilen mevzilendirmeye kavuşturulmuştur. Bir halk savaşının dayanması gereken mevziler coğrafya itibarıyla elde edilmiştir. Coğrafya sorunumuz yoktur, tersine coğrafya mükemmeldir. Yine halkla ilişkiler sorunumuz yoktur, bu da mükemmeldir. Bugün Kürdistan coğrafyasına bakalım: Zağros silsilesine dayanabileceğin kadar dayan,

Toros silsilesine dayanabileceğin kadar dayan, volkanik dağlara dayanabileceğin kadar dayan. Ülkenin dört bir yanı dağlarla çevrilmiştir ve hepsi de mükemmeldir

Bir de partinin öncülük düzeyine bakmak gerekiyor, o da mükemmeldir. PKK'nin devrimci bir savaşa ideolojik ve siyasi çizgi düzeyinde getirdiği karşılıklar ve çözümler hiçbir partiye nasip olmayacak kadar derinlikli, çözümleyici ve sonuç alıcıdır. PKK aynı zamanda reel sosyalizmin çözümlerini önceden gören, beklendiği gibi buna bir karşılık veren, bundan yararlanmayı bilen bir partidir. Bunu yapabildiği partilerden biridir. İkincisi, hiçbir toplumsal partiye nasip olmayacak kadar kendi ulus zeminini ve düşmanın durumunu değerlendirmeye tabi tutmuştur. En yaratıcı yaklaşımları sergileyebilmiş bir partidir. Yani ideolojik ve siyasi çizginin dayandığı teorik değerlendirmeler gelişkin ve doğrudur, hem sosyalizm hem de tarih boyutunda doğrudur. Bunu kendi örgüt gücüne özümsetmesi, ideolojik-siyasi çizgisi ve programatik ifadede de doğrudur.

Bunu uygulayacak kadro gücü var mı? Örgüt gücüne ulaşılmış mı? Yine hiçbir partiye nasip olmayacak kadar büyük hazırlık, kadro ve savaşçı eğitimi sürdürülmüştür. İstenilen nitelikte ve nicelikte ideolojik, siyasi ve askeri kadrolar istenilen zeminde ve hem de istenilen deneyimle iç içe kazanılıyor. Örgütlenmeleri, hemen hemen bütün savaşım sorunlarına cevap verecek biçimde komiteleşmeleri, bütün engellere rağmen yetkince ve yeterlice yürüyecek zenginliktedir. Teknik donanımı dev gibi bir orduyu bile besleyebilecek zenginliktedir. Yüzleri, binleri, belki de on binleri aşan kadroların teknik donanımı imkân dahiline girmiştir.

Devrimci savaş cephesinin dayanabileceği ve onlarla besleneceği dayanakları bunlardır. Hiç şüphesiz bu dayanakları çok kapsamlı değerlendirmelere tabi tuttuk. Planlamalarda eskiden detaylıca işlenmiştir. Ama bunun bir veri olduğu ve mevcut devrimci savaşımın güncel sorunlarının bu dayanaklar tarafından çözüme doğru götürüleceği açıktır. Bir devrimci savaşımın zaferi yakalayabilmesi için ne gerekiyorsa temelinde o vardır. Demek ki bu konularda sorun yoktur.

O halde devrimci savaşımın en temel sorunu nedir? Güncel durum söz konusu edildiğinde, eğitimlerde en çok üzerinde durduğumuz husus da komuta krizidir. Bundan, bir savaş yönetimi bunalımından veya probleminden bahsettik. Bugün bizim bütün elverişli olanaklarımızı ve dayanaklarımızı gelişkin bir devrimci savaşa götürmemenin en temel nedeni dışta veya düşmanın özel savaşımında aranıyor. Düşman zaten durdurulmuştur ve çürümeyle karşı karşıyadır. Kendi dayanaklarımızda da aramıyoruz, onlar da gelişkindir. Ama yine de bir savaş tıkanıklığıyla karşı karşıya olduğumuz sıkça belirtiliyor.

Bölgelerde tıkanıklıklar diz boyudur. Bütün eyalet raporlarında, bütün karargâh raporlarında, 'tıkanmayla yüz yüzeyiz' deniliyor. Bütün elverişli koşullara rağmen bu neyin tıkanmasıdır? Halk savaş istiyor, her gün serhildan istiyor. Yüzlerce savaşçı her an cepheye koşabilir. Yurtdışında açılmadık yer bırakmadık. Maddi sorun da yoktur. Düşman neredeyse savunma durumuna gelmiştir. Bütün bu elverişliliğe rağmen neden bu savaşı geliştirmiyor, üst bir evreye neden sıçratamıyoruz? Silahlar yeraltında çürüyor.

Bunu burada çok yönlü ele almaya çalıştık ve ulaştığımız bazı sonuçlar var. Bunu daha da açığa çıkarmak için kişilik tahlillerini geliştirdik. Zamanında kendini eğitememiş, çözemediği ve kalıba dökememiş; özellikle yenilgili ruh halinden, kavrayış ve irade noksanlığından kurtaramamıştır. Sadece savaşın adını bilen, ama gereklerini unutmuş askerler ve komutanlar bu savaşta ilerlemenin değil gerilemenin nedeni oluyorlar. Bu da ordulaşma ve onun eyleme yansımaları sorununa girer. Ordulaşmanın ve savaşımın malzemesi boldur. Fakat inşa gücü, yönetim gücü problemdir. Bu savaşı çığ gibi büyütmek, komuta tarzı doğru teşkil edilirse mümkündür. Savaşçısı da layıkıyla ordulaşırsa mümkündür.

Halihazırda bu konularda tartışmalar, özellikle günlük olarak geliştirilen perspektif ve talimatlar var. Yoğun eğitimler var ve sürekli yeni tecrübeler kazandırılıyor. Bütün bunlar savaşı bir üst evreye sıçratmak için çok gerekli ve vazgeçilmez çabalar. Bütün gücümüzle komuta sorununun çözümüne yükleniyoruz. Size yüklenmemiz bu nedenledir. Askeri savaşım cephesine, serhildanlara, hatta örgütlenmelere ve ideolojik savaşa da yükleneceğiz. Bütün bunlara güç yetirecek komuta düzeyine ulaşmak istiyoruz. Ben bütün gücümü bunun için sarf ettim. Halen en temelde komuta düzeyini yetkinleştirmekle uğraşıyorum.

Bizim savaşımız, düşmanın özel savaşına karşı devrimci bir özel savaştır. Devrimci bir özel savaşın da kanunları vardır. Eğer gelişme sağlayamazsa, karşı devrimci özel savaş gibi çürür ve hızla geriler. Halihazırda PKK'nin devrimci özel savaşımı kızgın sac üzerinde, Sırat Köprüsü'nde yürütülen bir savaştır. Fakat önü açılmaz ve geliştirilmezse, beklenmedik bir biçimde başarısızlığa gidecek olan bir savaştır. Bu konuda da çok gerçekçi olmak zorundayız. Savaşın uzun, uzatmalı karakterine bakıp da yanılmayın veya yıllardır savaşın buraya kadar getirilmesine aldanmayın. Olağanüstü bir çabanın ve ustalığın gerekleri yapılmıştır. Ama bu işler garantiye alınmıştır, her şey sağlam olmuştur demek değildir. Bunun için sadece mükemmel imkânlar hazırlanmıştır. İyi bir komuta için, ordulaşma için ne gerekiyorsa o yapılmış ve başarılmıştır. Ama bunun bütün savaşımına güç yetirecek bir komutaya kavuşturulduğu söylenemez. Tam tersine, burada sabote var, işin gerçeği ile oynama var, ilgisizlik var, yarımı görmeme var, imkânlar üzerine en kötü bir tarzda oturma var. Düşmanın özel savaşla verilemeyeceği zararı bu tasfiyeci özelliklerin kendi içimizde, kendi özel savaşımızla vermesi söz konusudur. O halde devrimci özel savaşımızın gelişme sorunları hayattır. Şimdiye kadar yapılanların tümünü kaybetmek istemiyorsak, karşıımızdaki özel savaş tam çözümlü ve bütünüyle başarısızlığa uğratmak istiyorsak, mevcut devrimci savaşın gelişimini ve esaslarını mükemmel anlamamız ve mükemmel uygulamamız şarttır.

Savaşa gidiyorsanız, önemli görevler alacaksınız. En temel olan da onun yasadışı, onun güncel gerçeğini olduğu gibi kavramak ve ona hakkını vermektir. Herhangi bir biçimde savaşamazsınız. Karşı devrimci özel savaşa karşı, devrimci savaşımın yasaları ve güncel sorunları var. Güncel komuta sorunları, inşa sorunları var. Bu sorunların üstesinden gelenler, yarını başarıyla kapatma yeteneğini sergilerler. Böyle bir yaklaşımla öncü devrimci savaşımın sorunlarının üstesinden başarıyla gelebilirler. Demek ki, günümüz için gerçekçi bir planlamanın düşmanın sağlam bir değerlendirmesine olduğu kadar devrimci savaş gerçeğinin de sağlam bir değerlendirmesine dayanması gerektiğini belirtirken bu hususları kastediyoruz. Üzerinde daha da durulabilir, daha da detaylı ve gerçekçi değerlendirmelere ulaşılabilir.

Mevcut parti edebiyatı buna epey imkân veriyor. Sıkça yaptığımız durum değerlendirmeleri sizi bu konuda oldukça güçlendirebilir. Bunlar da bütün savaşçı ve komuta güçlerimizin hizmetine sokulmuştur. Yüksek bir ilgiyle, üstün bir sorumlulukla, yönetici bir yaklaşımla düşmanı kavramayı, kendi savaş gerçeklerini kavramayı ve özümsemeyi vazgeçilmez bir özellik olarak kendileri için çözüm gücü görmeliler. Emirse emir, tavsiyeyse tavsiyeden anlayarak hakkını vermeyi bilmeleri gerekir.

Sağlıklı Bir Planlamaya Ulaşabilmek Sağlam Bir Hedefler Sistemiyle Mümkündür

Bir planlamanın diğer öğeleri ne olabilir? Çokça işlediğimiz diğer bir konu da hedefler sistemidir. Hedefler iyi seçilmeli, iyi belirlenmeli ve kapsamlı olmalıdır. Hedefini iyi seçenler iyi savaşır. Tayin edici hedefler vardır, en sıradan ele alınması gereken hedefler

vardır. İlk günde vurulması gereken hedefler vardır, son günde vurulması gereken hedefler vardır. Mutlaka vurulması gereken hedefler vardır; vurmaya hiç gerek olmayan, hatta yaşatmamız gereken hedefler vardır. Bu ayırım gücünü çok iyi yapmak gerekiyor. Maalesef planlama gruplarımızın, hatta savaş gruplarımızın en temel noksanlıklarından biri de budur, yani hedefler üzerinde yoğunlaşmamızdır.

Çok az sayıda hedef seçme var. Kapsamlı bir hedef seçme, daha sonra sıralamaya tabi tutma, gruplarımızın ve komuta düzeyimizin başaramadığı bir yaklaşımdır. Dikkat ederseniz, güçlü hedeflerden yoksun olmak güçlü bir plandan yoksun olmak demektir; güçlü bir plandan yoksun olmak, savaşı rastlantısal durumlarla yüz yüze bırakmak demektir. Bu da çok örgütlü, planlı ve özel savaşa karşı tesadüflere bırakılmış devrimci bir savaş içinde olmak demektir. Böyle bir devrimci savaş içinde olmak da, beklenmedik yerlerden ölümcül darbe yemek demektir. Demek ki, hedefler sorunu basite alınacak bir sorun değildir. Hedefleri çok iyi görmek gerekir. Düşmana hizmet eden ne varsa, onun en vurucu askeri birliklerinden tutalım ona dolaylı hizmet eden parti içindeki objektif tasfiyeciliğe kadar hedeflerin iyi görülmesi gerekiyor. Adam iyi niyetli, ama objektif olarak tasfiyecidir. Onun objektif olarak düşmana nasıl hizmet ettiğini iyi değerlendireceksiniz. Bu da hedeftir. Karşınızda helikopterle, her türlü zırhlı araçla, çeşitli vurucu silahlarla, patlayıcılar ve mermilerle donanmış en seçkin özel birlikler var. Hepsini biraz tanıyacaksınız.

Yine hedeflerin ekonomik ve sosyal boyutlusu vardır, siyasi boyutlusu vardır. Düşmanın siyasi bir dayanağını çok iyi değerlendirmek ve birinci sıraya almak gerekebilir. Aynı zamanda ekonomik bir hedefi de birincil düzeyde ele almak gerekebilir. Bazen bir ekonomik hedefi vurursun, alacağın sonuç müthiş olur. Bazen çok özel bir savaş birimi vardır, ona yönelirsin. Bu gerçekçi değildir, gücün yetmez ve büyük darbe yersin. Nitekim birçok hedefe yönelimde bu ortaya çıkıyor. Karakoldur, hudut boyundadır, mutlaka imha edelim diyor. Bir karakolu imha etmek iyi bir şeydir; eğer her tarafı mayınlanmışsa, düşman onu adeta bilerek hedef haline getirmişse biz onu vurmuyoruz; düşmanı daha zayıf bir yerden vurabiliriz. Pusu kurarız, ablukaya alırız veya olmadık yerde vururuz. Kısa hedeftir, ama vurulmayı gerektirmez.

Bir diğer konu da bir hedefe hangi güçle vurulacağı konusudur. Baktınız küçük bir gücünüz var. Küçük bir grup bir işgal yapamaz, ama bireysel eylemler yapılabilir. Beş yüz kişi bir şehri zaptedebilir, elli kişi bir köyü zaptedebilir. Yani hedefle güç ilişkisi çok iyi değerlendirilmek durumundadır. Kısaca çok kapsamlı hedefler sistematığına sahip olmak, hedeflerle güç bağlantısını kurmak önemlidir. Tabii bu genel anlamda böyledir. Hedefleri bir de bölgelere, eyaletlere, hatta mıntikalara hedefleri indirgemek gereklidir.

Bazıları 'ciddi hedefler kalmadı' veya 'bu bölgede öyle fazla engel olabilecek hedef kalmadı' diyebilir. Bu doğru değildir. Bugün Kürdistan'da düşman hedefi anlamına gelebilecek yığınla hedef vardır. İnsanın bir günü bile hedefsiz geçemez. Eğer karşısında savaşacak hedefiniz yoksa, içeride yaşamınızı zayıf düşüren eğitimsizliğiniz var demektir. Tasfiyeci öğeler var, moral yetersizliği var ve bütün bunlar da hedeftir. Kesinlikle bir komutan herhangi bir mıntıkada, bölgede ve eyalette 'aslında vurulacak hedef kalmadı' diyemez. Birliği günün yirmi dört saati hazır tutmak bir hedeftir. Birliğin morali iyiyse tekniğini hazırla, tekniğin iyiyse örgütlenmesini hazırla, sayısını büyüt. Bunların hepsi hedeftir ve olumlu hedeflerdir.

Hedefler sadece düşmanı düşman bileceğimiz ve yıkacağımız hususları içermiyor. Bir de olumlu hedefler dediğimiz, yani kendi iç cephemizde hedef dediğimiz durumlar vardır. Bu anlamda iki tür hedef vardır: Olumsuz hedefler ve olumlu hedefler. Olumsuz hedefler, düşman cephesindeki hedeflerdir. Olumlu hedefler, kendi iç cephemizin veya olumlu yanlarımızın hedef teşkil etmesidir. Bunlar kitle ilişkilerinin geliştirilmesi, coğrafyanın zapt edilmesidir; iyi bir coğrafyada mevzilenmek, iyi bir hedefe ulaşmak demektir. İyi kitle ilişkilerine ulaşmak, iyi bir örgütlülüğe ve iyi bir hedefe ulaşmak demektir. İyi bir örgütlülüğe ulaşmanın şartları vardır. Eğitimde, moralde, bütün bunlarda olumsuz hedeflere karşı yeterliliği yakalamak gerekir. Gecenizi gündüzünüzü buna ayıracaksınız.

Bütün bu konularda varolan durum nedir? Yarın halletmemiz gereken durum nedir? Yarın vurulması gereken hedef, yarın yetkinleştirilmesi gereken durum nedir? Şu an veya altı ay sonra gerçekleştirmemiz gereken nedir? İşte bu sorulara cevap verecek olan da taktik önderliktir. Bu, taktik önderliğin özüdür. Düşman hedefi nerede başlar, nerede biter; nerede vurmali, nereden çıkılmalıdır? Kendi olumlu hedefleriniz, zayıflıklarınız nerededir? Yetkinleşme nerededir ve buna nasıl ulaşılır?

Bunun şartı şudur: Benim olumlu hedef olarak belirlediğim hususlardaki gelişmem, mevcut olumsuz düşman hedeflerine karşı ne kadar yeterli olduğumdur. Taktik önderlik gece gündüz yirmi dört saat çalışır, gerekirse uyumaz. Gerekirse iki saat uyur; yardımcısına da 'ben iki üç saat uyumak zorundayım, sen devam et' der. Yirmi dört saat çalışma tarzı dediğimiz olay budur. Sen yorulduysan yardımcısına bırakırsın, yardımcın yorulduysa o da yardımcısına bırakır. Hedeflerin amansız peşinde olmak bu anlama gelir. Durmak yoktur. Hedef belirlememe, belirleyip de gereklerini yerine getiremememe taktik önderlikte suçtur.

Bugün bütün planlama gruplarımız veya savaşan birliklerimiz ağır bir hedefler sorunuyla karşı karşıya bulunmaktadır. Düşman hedeflerini yerli yerinde kestiremememe, günlük olarak vuramama, kendi olumlu hedeflerine ulaşamama, coğrafyayı ve kitleyi kullanamama, örgüt gücünü kullanamama, bunun için yetkinleşememe durumu söz konusudur. Bu taktik önderlik neyle uğraşılıyor? Hedefler sorununa tam bir çözüm gücü olursanız, militan yaklaşımın gerekleri ancak o zaman yerine getirilmiş olur. Aksi halde savaşta başa bela olursunuz. Nitekim taktik önderliğin yetmezliği de, başa bela olma durumu da bu noktadadır. Çoğu altı ay boş geziyor, 'vuracak bir şey yok' diyor. Birimi çürüyor, birimden onlarca kişi kaçıyor.

Bir takımda üç kişiyi kaçırarak derhal görevden alacağı edilmeyi gerektirir. Bunun sayısı beşe çıktı mı, tutuklamaya gitmek gerekir. Sebepsiz veya çok ciddi olmayan nedenlerle bir kişinin kaybına yol açmak uyarıyı gerektirir. Kayıp üç kişiyi buldu mu, bu başarısızlığa girer; hele ağır bir ihmalkarlıktan kaynaklandı mı, bu durum tutuklanmayı gerektirir. Bazıları sırf kendi canını kurtarmak için beş on yoldaşı tehlikeye atmışsa, onun derhal tutuklanması gerekir. Maalesef saflarımızda çok oportünistçe 'iki üç birimi şu boğaza yerleştireyim, bir birimimizi lojistiğe göndereyim, ben de ağa keyfime bakayım' diyen komutanlar var. Bu komutanlar yargılanmalıdır. Bu kadar kişiyi bile bile tehlikeye atan biri derhal yargılanmalıdır.

Saflarımızda böyle olanlar var. Bunlara böyle davranmayın, komutanlığa da askerliğe de böyle yaklaşmayın diyoruz. Eğer böyle bir komutan olacaksanız hesabını verirsiniz. Eğer askerseniz ve böyle komutanlarınız varsa, o komutanları bir asker olarak kabul etmeyin. Savaşın yasası kesinlikle böyledir. Lütfen bu yasalarla oynamayın. Acımasız bir savaşın içindeyiz. Bir lojistik hedefi için onlarca kişiyi nasıl kaybedersiniz? Bir takımın gücün dörtte üçünü basit lojistik ihtiyaçları için imhaya yatırmalarını aklım almıyor. Bu çalınca bir şeydir.

Gerilla her anı dikkatle, duyarlılıkla ve hedeflerin içinde kalmakla yürür. Gerilla bu tanıma girer. Eğer buna dayanabilirseniz gerillaya katılın. Milissen, köyde propagandacıysan ayrı ol; bunun silahla fazla ilgisi yoktur. Hedefler sorununda, günlük savaşın taktik önderliği konusunda hata yaparsanız, bu devrimci savaş geliştirmeye değil onu boğmaya götürür. Nitekim birçoklarının pratiği böy-

ledir. ‘Gerilla çok zormuş’ deniliyor. Eğer peşmerge bir iş başarabilseydi, bizden yüz kat daha iyi başarırdı. ‘Milisim’ veya ‘evimden, köyümden ayrılamam’ demekle savaş kazanılsaydı, peşmerge bugün bizden bin defa daha iyi yapardı. Ancak yapamadığı bellidir. İsyarla olsaydı, ki çok isyan yapıldı, onunla halledilirdi. İsyarla olmuyor, isyan da imhaya götürüyor. Geriye bu işi ancak sağlıklı bir gerilla savaşımlı götürüleceği gerçeği kalıyor. Bunu böyle anlayacaksınız. Yani bu hayattır, vazgeçilmezdir. Biz gerillanın tanımını, gerillada taktik önderlik tanımını böyle yaptık.

Örgütçü de gizli kalır. Şehre ve köye gidiyor, ama her şeyi orta yerdedir. Bizim gizli örgütçüyü, serhildan komitesini, şehir komitesini bilmeyen yoktur. Böyle taktik önderlik olmaz. Kendini gizleme gereğini bile duymuyorlar. Askerin önüne köylüyü sürüyor, ‘git beni koru’ diyor. Halk militanı böyle korunmaz. Demek ki taktik önderlik hedefler sistemine bağlı olarak doğru kavranmalı ve doğru yaşanmalıdır. Düşman hedeflerini çok iyi görmek gerekir. Buna istihbarat ve öncelikler konusu girer. İstihbaratınızı sürekli alacak ve öncelikler sırasına tabi tutacaksınız. Böylelikle düşmanı vuracak hedeflerinizi ortaya çıkarırsınız. Üslendirmeyi iyi yapacaksınız, lojistiğinizi ve silahınızı zamanında temin edeceksiniz. Moralin örgütlenmesini yapacaksınız. Eyleme katılacak sayınızı iyi belirleyecek, zamanında tam hedefi vuracaksınız. İşte istihbarat budur. İrtibat da gereklidir; vurduktan sonra nereye gideceğiniz, neyi vurup alacağınız belli olur. Böyle yaparsanız, iyi bir komuta özelliğine kavuşmuşsunuz demektir. Bunun için kendinizi gece gündüz katmanız, yapılacak görevlere kendinizi müthiş vermeniz gerekir.

Asker komutanı yargılamalı, komutan savaşçıyı yargılamalıdır. Bu iş böyle yürümelidir. Ordudaki keskin bakış, keskin irade en çok bu noktada böyle işler. Aksi halde savaşa girmek suçtur. Demek ki, sağlıklı bir planlamaya ulaşmanız için, her zaman sağlam bir hedefler sistemiyle dolu yaşayacaksınız. Hedefsiz hiçbir an geçmez. Planlı devrimcilik, bu konuda da tam olmayı şart kılar ve noksanlığı affetmez. İyi bir komuta kişiliği, mutlaka böylesine bir plan anlayışına da ulaşmak zorundadır. Bu konuda da emirden anlıyorsanız emir, tavsiyeden anlıyorsanız tavsiye... Bunlar böyle değerlendirilir ve yaşamla böyle bütünleştirilir.

Vuruş Tarzına Ulaşan Kişilik En Yoğunlaşmış Askeri Kişiliktir

Planlamada diğer bir husus da, daha çok vuruş tarzına, çalışma ve yaşam tarzına ilişkindir. Devrimci savaşın dayanaklarını iyi göz önüne getirdik; düşmanı da, hedefleri de daha ayrıntılı değerlendirdik. O halde gerisi nedir? Gerisi, çok yoğun günlük çalışma tarzıdır. Eğer hedeflere eylemlerle ulaşmak söz konusuysa, burada vuruş tarzı önem kazanır. Tabii ikisi de, günlük olarak militan bir yaşam tarzını gerektirir.

Devrimci yaşam üzerine çok durduk. Devrimci yaşamın günlük olarak nasıl icra edilmesi gerektiği konusu üzerine yapılmış değerlendirmeleri tekrarlamak istemiyorum. Bunlar her zaman planlamaya almanız gereken hususlardır. Devrimci yaşam herhangi bir yaşam değildir; olağanüstü bir yaşamdır, özellikleri vardır ve bunları sıralamaya gerek görmüyorum. Dikkatlilik, duyarlılık, bilinçlilik, örgütlülük, sağlam bir düşman kavrayışı, devrimci dayanaklar ve hedefler kavrayışı kesinlikle gereklidir. Bunlarla devrimci tarzda yaşanılır. Kişilik hep böyle olmalıdır. Hayali, tembel ve kaytarmacı olan kişilik asla kabul edilemez. Bir devrimci ‘canım sıkılıyor, bıkmışım’ demez. Devrimci kişilikte bunlar suçtur.

Siz, devrimci bir yaşam tarzınız olmadığı için kaybediyorsunuz. Yaşam söz konusu olduğunda sağa sola yıkılıyorsunuz; tembel, istismarcı, kaytarmacı, kariyerist, düşkün, havai yaklaşıyorsunuz. Böyle birçok özellik sayabiliriz. Eğer sizde bunların zerresi bile varsa, kişiliğinizin sağlam bir yaşamı yoktur. Sağlam bir yaşam ve sağlam bir kişilik olmadan da sağlam bir çalışma tarzına ulaşamayız. Sağlam çalışma tarzı, sağlam kişiliğe ve sağlam yaşam tarzına bağlıdır. Demek ki, iyi bir planlayıcı olmak için çok sağlam bir yaşama sahip olmak gerekir.

Köylü kurnazlığı veya küçük burjuva kendini bilmezi, yalnız kendisiyle değil yaşamla da oynuyor; beni bile saptırmaya çalışıyor. Yaşam tarzıyla tam bir ağa gibi davranıyor, tam bir küçük burjuva kurnazlığı sergiliyor; kendini aldatmış, yanındakileri aldatmış, devrimci yaşamla bağdaşmayan ne varsa günbegün yaşıyor. Köylü kurnazlığı ve küçük burjuva yüzüzlüğüyle hareket edenler, ‘partinin sapmaz değerleri var, parası var, onu nasıl alıp harcarım, kadroları nasıl yedeğime alıp kullanırım, halkı nasıl hizmetine koştururum’ diyorlar. Tarzı böyle olan biri tabii ki suçludur. Ağalık dediğimiz, küçük burjuvalık dediğimiz, hatta kölelik dediğimiz olay burada düğümleniyor. Bu yaşam tarzıyla hedefler üzerine gitmeyi ve devrimciliği kurtarmayı bir yana bırakın, ancak objektif ajan olunur. Böyle birçok objektif ajan var. Bunların işi gücü bana şunu bunu şikâyet etmektir. Bırakın şunu bunu, sen ne durumdasın, senin yaşamın nasıl diyorum. Adam o kadar kurnazlaşmış ki, kendi görevini bana yaptırılmaya çalışıyor. Ne yazık ki, çoğunuz bilmiyerek bu pozisyonu yaşıyorsunuz. Sıkıntılarınız ve önünüzde engelleriniz var. Onu devrimci yaşamla aşacağınız, mevcut yaşamınızla aşmaya çalışıyorsunuz. Bu da mümkün değildir.

Doğru yaşama ulaşmada kişilik savaşımı çok önemlidir. Devrimci yaşamda ısrar çok önemlidir, olmazsa olmaz kabilindedir. Belirttiğim hususlarda ısrar etmek, ihanetten daha tehlikelidir. Ama bütün raporlar bunlarla doludur. Hepsini ayak kaydırmacı, hepsi çevresini suçlayıcı, hepsi kariyerini artırıcı, hepsi tasfiyecisi... Bu kişilik, hedefler konusunda derhal tutuklanması gereken bir kişiliktir. İçinizde iyi niyetliler ve dürüstler var. Bastırıcı kişiliğin yaşam tarzı felakettir. Bunu yaşayanları derhal tutuklayın. Devrimci değerlere biraz saygınız varsa, ‘yetkin ne olursa olsun, senin buradaki yaşamın dürüst değildir; zengin evinde kalyorsun, parayı çok harcıyor-sun; yoldaşların üzerinde kötü tasarrufla bulunuyorsun; savaş imkânlarını ve silahlarını düşmana kaptırıyorsun, tembelsin’ demelisiniz. Eğer eski tutumunda ısrar ederse, örgüte bilgi verirsiniz. Bilgi verme imkânınız yoksa, çok tehlikeliyse hayatınızı ortaya koyup onunla mücadele etmelisiniz.

Devrimci yaşamın kendisi olmadan, hiçbir devrimci görev başarıyla yerine getirilemez. Devrimci yaşam derken, olağanüstü bir yaşamdan bahsetmiyorum. Asgari dürüstlük ölçülerinde bir devrimci yaşam mümkündür ve bunu göstereceksiniz. Gösteremezseniz, bu PKK’de er veya geç sizi bulacak olan feci bir sondur. Kesin dürüst yaşayacaksınız. İstismarcı, kariyerist, tembel, değerleri bastırıcı ve tasarrufuna çeken biri olmayacaksınız. Başkaları yapsa da siz ne alet olun, ne de kendiniz yapın. Saflarda iyi bir yaşam savaşçısı olun. Bununla bağlantılı olarak ortaya çalışma tarzı çıkar. Tabii ki kişiliği sağlam olan, yaşamı sağlam olan sağlam çalışabilir. Nedir çalışma tarzı? Günlük olarak ne kadar eğitim, ne kadar örgütlenme, ne kadar eylemlilik akla gelir. Günlük olarak benim propaganda gücüm ne kadardır? Örgütlenme gücüm ne kadardır? Hedeflerim eylemliliğe ne kadar ulaşır? Bu işler için sınır yoktur.

İnceleme ve araştırma görevi de çalışma tarzına eklenmelidir. Baktın propaganda yapabileceğin kimse yok, kitle yok, o zaman hemen inceleme yap. Çünkü sizin inceleme ve araştırmaya, kendinizi eğitmeye şiddetle ihtiyacınız var. Baktın teksin, bunu yapabilirsin. Çalışma tarzın budur. Baktın ki çevrende eğitimsiz insanlar var, onlara propagandanı yap, eğitimini ver; baktın ki daha kalabalık bir alandaysın, ajitasyon yap. Baktın ki eylem fırsatı doğuyor, eylem görevlerini hemen yerine getir ve gücün oranında eylem yap.

Birinci gün yapamıyorsan, ikinci gün yap veya haftada bir yap. Her gün kendini de bir saat eğit. Demek ki, bir devrimci hiçbir zaman, hiçbir yerde 'benim çalışma tarzım oluşamaz' diyemez. 'Uğraşacak ne örgütlenme ne de eğitim vardı, sırtüstü uzanıp yattım. Çalışma tarzım tembel tembel günleri harcamaktı, imkânları harcamaktı" gibi tutumlara girmek suçtur. Görüyorsunuz ki görevler diz boyudur. Hiçbir devrimci bir tek gününü bile doğru çalışma tarzı olmadan geçiremez. Bir güne sığdırılacak işler dev boyutludur. Sen de tüm kişiliğini ve yaşamını devrime ve devrimin çalışma tarzına adanmışsın. O halde gününü en verimli tarzda geçirmelisin. En verimli tarz, eylemse eylem, örgüte örgüt, eğitime eğitim, artık onu sen tayin edeceksin.

Çalışma tarzında verimlilik şarttır; süreklidir, yoğundur ve verimlidir. Kitlelerin örgütlenmesi çok acilse hemen örgütlersin. Bir komiteyi örgütlemek çok önemliyse, hemen komiteyi örgütlersin. Demek ki çalışma tarzına yoğunluk ve verimlilik itibarıyla en doğru karşılığı vermeden devrimci militanlık yapılamaz. Günü çalışmasız ve verimsiz geçirmek, hatta çalışma tarzı diye bir sorunu var mı yok mu hiç orali bile olmamak en tehlikeli tarzdır ve devrimcilik de değildir. Görüldüğü yerde hesap sorulmalıdır. Doğru devrimcilik, mükemmel çalışma tarzı, gücü mükemmel planlama ve en verimli bir biçimde bu planı hayata geçirmektir. Örgüt için nasıl bir plan çiziyorsak, çalışma tarzı için de aynen bir örgüt gibi, parti gibi günlük plan gerekir. Bunun için gününüzü iyi planlayın. Planlarınıza iyi hedefler koyun ve hedeflerinize iyi bir yaşam ve yoğun bir çabayla ulaşın. Çalışma tarzında başarılı olan bir militanın tarzı budur. Kişilikte aranması gereken, özellikle eylem adamlarının, hareket komutanlarının koparma tarzı budur. Bu, serhildan ve ideolojik mücadele için de geçerlidir.

Yaşama tarzı, çalışma tarzı günü birliktir. Eğer bir kişi çok daha ileri bir komutayı yakalamak istiyorsa, yaşama tarzıyla çalışma tarzını birleştirmelidir. Örneğin benim yaşama tarzım, çalışma tarzım hemen hemen iç içedir ve aynıdır. Tabii bu güç ve çaba yoğunluğu ister. Herkesten aynı derecede istenmeyebilir, fakat hedef aynıdır. Yaşam, çalışma ve savaş tarzını veya koparma tarzını birleştirmektedir. Eylemde koparma tarzı dediğimiz olay nedir? Özellikle yaşamı ve çalışmayı iyi düzenlemişse, son öldürücü darbeyi vurarak veya koparıcı adımı atarak bütün devrimci görevler yerine getirilir.

Düşman iyi tanınmış, halkın durumu iyi değerlendirilmiş, hedefler iyi belirlenmiş, devrimci yaşama ve çalışmaya da dört dörtlük bir hak verilmişse o noktada saldırılır. Nasıl hedeflerde olumluluk ve olumsuzluk varsa, burada da aynı durum söz konusudur. Tam yöneliş anındayken, bazıları 'ikircikliğe düştük, çok taciz edildik, kenarından geçtik, teğet geçtik' diyor. Bu durumlar vuruş tarzına en kötü yaklaşımı içerir. Halk içinde on ikiden vurma denilir, vuruş tarzı biraz da böyle izah edilir. An vurma anı, vurulma anıdır. Sen vurmazsan, o seni vurur. Düşman pusuda veya savunmada, sen ise saldırdasın, pusudasın. Kim bir dakika gecikirse o gider. Pür dikkat olunmalıdır. An yaşamın bir noktaya, bir dakikaya sığdırılma anıdır.

Vuruş tarzına ulaşan kişilik, en yoğunlaşmış askeri kişiliktir. Komutanlar delidolu adamlardır, dopdoludur. Askeri okullarda da en temel ders aslında bu özelliklerdir veya yoğunluk dersidir. Siyasette, askeri teoride, kültürde, ahlakta en yoğunlaşmış ifade komutan kişiliğidir. Komutan deyince akla emreden ve vuran kişi gelir. Koparıcı kişilik nedir? Bütün bu konularda en yoğunlaşmış, yani bir yumruk haline gelmiş kişiliktir. Komutanın dili çok serttir, yüreği ve iradesi de buna yeterlidir. Fakat çok hazırlanmıştır, yoğunlaşmıştır. Çoğunuzun yaptığı gibi, sahte komutan değildir; bütün koşullarını hazırlamıştır, koşullarını değerlendirmiştir, hedeflerini belirlemiştir, örgütünü kurmuştur ve kararı doğrudur. O zaman vurur, vurdurur. Yani koparış tarzı da, vuruş tarzına yaklaşmış demektir. Bu da komutanlık halkasını tam yakalamak demektir.

Türk sistemine bakın, bütün dünya sistemine bakın, komutanların dili ve eylemiyle çok yetkin olduklarını görürsünüz. Yani komutan vuruş tarzına ulaşmış demektir. Bir de kendinize bakın: Çoğunuzun dili yetişmiyor, emredemiyorsunuz bile. Hazırlık yapmamışsınız ki emredesiniz. Güç oluşturamamışsınız, hazır gücü bile değerlendiremiyorsunuz. Benim bin bir emikle emrinize verdiğim bir gücü emirle ayağa kaldıramıyorsunuz. Zaten komutanın zavallılığı, komuta sorunlarının ağırlaşması buradadır. Hazır gücü seferber edemiyor ve emre koşturamıyor. Çoğunuzun dilinin sağlam bir emretme kabiliyeti yoktur.

Bunları belirtirken asalım, keselim demiyorum. Sağlam bir komuta kişiliği, gerekirse yılanı tatlı dille deliğinden çıkarmaktan tutalım düşmanı farkına vurdurmadan yenmeye kadar bu tarzı konuşuran kişiliktir. Çoğunuza bakıyoruz, 'tam vuracakken ikircikliğe ve kararsızlığa düştüm, biçildim; kurşunu sıktım, ama kenarından sekti, teğet geçti' diyorsunuz. Bütün bunlar sizin tarzınızdır. Düşmana gider böyledir, halka gider böyledir. "Üslenemedim, halkla ilişki kuramadım, örgütü hazırlamadım" der. Silahı varsa morali yoktur, morali varsa silahı yoktur, ikisi varsa örgütü yoktur, hepsi darmadağınaktır. Böyle komutan olmaz, böyle vuruculuk olmaz. Bu kişilikler koparıcı olamaz.

Askeri an, her an eylem durumunu yaşamak demektir. Bu anı yaşayamazsanız biçilirsiniz. Nitekim arkadaşlar umulmadık yerde biçilmiştir. Şu deniliyor: "Hiçbir grubumuz, bilinçli bir biçimde savaşı nasıl verdiğini, nasıl kaybettiğini veya kazandığını bilmiyor." Bu doğru bir tespittir ve çok egemen bir yandır. Beklenmedik yerde vuruluyor, beklenmedik bir biçimde vuruluyor. Bunu kabul edemeyiz. Böyle vurup kaybetmesi de, kazanması da kabul edilemez. Doğrusu tamamen planlanmıştır, her şey önceden düşünülmüştür. İkirciksiz yaklaşmış ve düşmanın ruhu bile duymadan vurulup koparılmıştır. Halka gidilmiştir; halkın canı ve ruhu olunmuş ve kazanılmıştır. Örgüte bakılmıştır, noksanlığı görülmüştür. Morali zayıfsa üstün moral, örgütü zayıfsa üstün örgüt sağlanmıştır. Vuruş tarzı, koparış tarzı böyledir. Kendinize bakın ve durumunuzu yorumlayın. Çok yetersiz, sağa sola yalpalayan, tereddütlü, düşmana karşı tereddütlü, kendine karşı tereddütlü bir durumdasınız. Bu, felaket bir kişiliktir. Bu kişiliği terk edeceksiniz. Koparıcı kişiliğe, vuruş tarzına ulaşmış kişiliğe tam ulaşmazsanız bütün çabalarınız boşa gider.

Mevcut planlamanızın bütün hususları tam olsa bile, vuruş tarzınız, vuruş stiline ve üslubunuz ciddi noksanlıklar içeriyorsa, bir saatin elli dokuz dakikası sağlam işlense bile, son bir dakikayı iyi işleyemezseniz, altmışıncı dakikada kaybettiniz demektir. Bunu bir futbol maçına benzetirsek, seksen dokuz dakika iyi oynamışsınız, iyi götürmüşsünüz, ama doksanıncı dakikada gol yediğinizde elenmişsiniz demektir. Yani vuruş tarzının kendisi gol atma dakikasındır, vurma dakikasındır, sonuç alma dakikasındır. Düşünün: O an gol atacağız, o an hemen koparıp alacağız. Bir an olarak değerlendiriyorsunuz ve kişiliğiniz buna hep hazırdır. İşte komuta kişiliği, gol kişiliği, hücum kişiliği budur. Bu da taktik önderlikte en sonuç alıcı özelliktir. Ne yazık ki bu saflarımızda en az gelişen özelliktir. Aslında biz elli dokuzuncu dakikaya veya seksen dokuzuncu dakikaya kadar iyi gidiyoruz, ama sonuncu dakikayı kötü tamamlıyoruz. En temel taktik önderliksel sorunuz da budur.

Elli dokuz dakikaya ne girer? Uzun süre eğitim, sabır, sıkıntılara ve acılara katlanma girer, bilinçlenme girer. Her türlü inceleme, araştırma ve diğer hazırlıklar girer. Bütün bunlar elli dokuz dakika eder. Ama bütün bunları niçin yaptınız? Aslında sonuncu dakikayı tamamlamak için, yani iyi vurmak için, koparmak için. Bir meyve ağacını düşünelim: Bu ağacın yetişip meyve vermesi için ne kadar süre gerekir? Gübre, sulama, zaman ne kadar gerekli? Meyve olgunlaşmak üzere ve düşme anı var; söz konusu an, o anı yakalamaya

benzer. Bir yıl beklediğiniz o ağacın meyvesini bir dakikada koparacaksınız, emeğinizin sonucunu bir dakikada alacaksınız. İşte vuruş tarzı da olgun meyveyi koparma tarzıdır. Bu olmadan da bir yıl boşa gider, harcadığımız zaman boşa gider. Böyle bir planlama en başarılı bir vuruş tarzıyla tamamlanır. Bunun adı başarıdır, çok ciddi bir hedefin üzerine gitmekse zaferdir.

Parti saflarımızda, ordulaşma ve savaş sürecimizde emek harcamamıza rağmen, vuruş tarzına ulaşmamış kişiliği mahkûm edelim. Onun yaşam ve çalışma tarzını mahkûm edelim. Bunun yerine vuruş tarzını başarıyla gerçekleştirecek yaşama gücünü ve çalışma tarzını kendimizde egemen kılalım. Mutlaka sonuncu hedefi düşürmeyi mümkün kılan bir militan tarzı egemen kılalım. Buna ulaşmadan, devrimciliğimize asla tamamlanmış gözüyle bakmayın. Yaşamaya ve çalışmaya yeterlilik anlayışıyla yaklaşmayın. O halde hepimizin en temel bir özelliği de vuruş ve koparış tarzında ikirciksiz olduğu kadar keskin, usta olduğu kadar yaratıcı, sonuçlarını derleyici, bütün örgüte ve savaşa mal edici olmalıdır. Örgütümüzün, savaşımlarımızın, onun ordusunun en zayıf olduğu bu yönünü giderebilirsek -buna devrimci savaşımın geliştirilme sorunları ve özel savaşımın çökertilmesi diyoruz-, bunun böylesine bir vuruş tarzı ile bağlantılı olabileceğini göz ardı etmeden, militan tarzı tamamlayabilir ve ancak bu tarzda savaşarak başarabiliriz.

Bir kez daha ana hatlarıyla hatırlatırsak, bütün savaşan birimler, ideolojik cepheden totalim kültür cephesine, en acımasız devrimci katılım cephesinden totalim serhildan cephesine kadar böyle bir plan anlayışıyla yaklaşmaktan vazgeçilmez. Parti tecrübesinin getirdiği en önemli sonuç budur. Bütün savaşan birlikler ve ona hazırlanmakta olan eskiler ve yeniler, küçükler ve büyükler, niteliği ve çapı ne olursa olsun, nerede olurlarsa olsunlar, devrimci savaşımın geliştirilme sorunlarına, bu sorunların başarılı bir planlama ile aşılmasına, böyle yaklaşmaya kesinlikle başarı şansı vermeli ve verdirilmelidir. Başarıdan uzaklaştıran her şeye bununla karşı koysunlar. Gerekirse kendileriyle savaşarak böyle bir yaklaşımı gerçekleştirsinler.

Böyle bir önderlik tarzına sahip olduğumuzda savaşımın gelişmenin her türlü sorunlarına çözüm getirebileceği gibi, ucunda nihai zafer de varsa en sağlam ölçülerine kavuşmuş demektir. İçinden geçilen dönem için bu böyledir. Böyle bir yaklaşımla başarıyı garantiye almış demektir. Karşımızdaki özel savaşa bakalım: Yenilgisini ve tıkanıklığını önlemek için tepeden turnağa kadar her şeyi ile tüm gücünü seferber etmişken ve bunun için tetikteyken, onun açısından ölmek, Türk ulusunun veya halkının imha olmasını beraberinde getirmez. Zaten bu bizim amacımız da değildir. Ama emperyalizmin işbirlikçilerinin, bir avuç vurguncunun sonu gelebilir. Bizim içinse asla böyle değildir. Bizim devrimci savaşımımızın gelişmemesi, bir yenilgiyi yaşaması halinde sadece savaş cephesinin yitirilmesi değil, hatta partinin darbe yemesi de değil, bir halkın, ulusun ve ilerici insanlığın en önemli bir yaşam şansını kaybetmesi demektir.

Dolayısıyla düşmandan daha fazla her şeyimizi ortaya koyarak, yaşamı kazanma savaşımımızın dışında başka seçeneğimizin olmadığını bilelim. Başarıya ulaşmak ve sonuca gitmek zorunda olmamız emredicidir. Ondan da öteye, en gönüllü tarzda ve coşkuyla hücum ederek üzerine yürüyüp kazanacağımız tek seçenektir. Bir kez daha bu imkânı sağlam bir biçimde kazanma ile yüz yüzeyiz. O halde bu eşsiz kazanma şansımızı mükemmel bir yaşam, çalışma ve vuruş tarzıyla değerlendirelim. Başarıdan ve zaferden başka hiçbir şey imkân vermeyen yürüyüşümüze, savaşımımıza yüklenelim ve mutlaka kazanalım.

6 Ağustos 1992

HALK SAVAŞININ TERMİNOLOJİSİNDE ZAFER VARDIR

1994 Şubat'ının bu ilk günü sağlam ve gelişmeye uygun bir biçimde yakalandı. Oldukça iddialı yaklaştığımız ordu ve savaş sorunlarına sonuç alıcı yaklaşım imkânı, bütün dönemlerin üstünde başarıma imkânı verecek bir tarzda ele alınıyor.

Savaşmada iddialı olmak, en büyük özgürlük gerçekleştirilmesidir. Devrimde yoğun bir savaş gelişmesine yol açmak, hele buna önemli siyasi sonuçları doğurabilecek bir aşamada çözüm gücü olarak yüklenmek, insan yaşamını ne kadar elverişli kılabilir, insan yaşamına ne kadar güç yetirebilir, bununla en büyük umutları ve özlemleri ne kadar gerçekleştirebilir, ulusal ve sınıfsal düzey kadar uluslararası gerçekleri de ne kadar etkileyebilir sorularına çarpıcı cevabı verme şansını sunar. Bu, irade gösterisidir, amaç bellenen ve gerçekleştirilmek istenen doğrultuda iradenin kendini en büyük güçle gösterime sokmasıdır. Savaşa sanıldığından daha fazla güç yetirebilmek ve onun sorunlarını yakından görmek kişilik çözümlemesini mümkün kılar; kişilik gerçekleştirilmesine çarpıcı, çok yoğun ve hızlı bir tempoda cevap vermeye götürür. Savaş sorunlarına bütün yönleriyle güç yetirenler oldukça güçlü kişiliklerdir. Savaşın dayandığı siyasi, hatta felsefi dayanağı inkâr etmezse, yaşama en yetkin yaklaşmayı ve bu anlamda da Önderlik gerçeğini sağlam yakalamayı en açık şekilde ifade eder.

Gerek parti olarak, gerek öncülük ettiği halk savaşımı içindeki halk olarak yaşamaya ne kadar yatkınız, düşman ölüme ne kadar mahkûmuz? Bunu biraz daha çok çarpıcı göstereceğiz. Ölmeye mi, yaşamaya mı yatkınız? Hiçbir dönem, ölmesi gerekenler kimlerdir, yaşaması gerekenler kimlerdir sorularına bu kadar açık bir cevap imkânı vermedi. Halk gerçeğimizin elle tutulur, onun özellikle umut, rüya, hayal gibi değerlendirilecek özellikleri şimdi biraz gerçekleşmeye yüz tutabilir ve bu anlamda sağlıklı kişiliklerle doğrulara sahip insanlardan bahsedebilir ve kaç paralık olduğumuzu ortaya koyabiliriz; köklü yanlışlardan sıyrılmak kadar, gerçek gücümüzü gösterme şansını kullanabiliriz ve bunlar sanıldığından daha fazla hayati gelişmelerdir. Bunun dışında yaşama fazla değer biçilemeyeceğini, birçok kişilik beklentilerinizin, hayallerinizin, tasavvurlarınızın, hatta olanaklarınızın fazla kıymetli olamayacağını görüyoruz. Şu anda genel bir umut, herkesi saran bir rüya olarak bu savaş yılına nasıl bir başarı şansı verdirebiliriz, nasıl büyük umut yılı, büyük kazanım yılı haline getirebiliriz, halk iktidarını hangi oranda geliştirebiliriz, her düzeyde öncülük sorunlarımıza layıkıyla nasıl cevap verebiliriz hususları, hiçbir dönemde bu kadar olanaklı olmadı, bu kadar yakıcı çözüm şansı vermedi.

Şu çok iyi biliniyor: Sizler bu temel sorulara cevap vermede çok zorlanıyorsunuz veya cevaplarınız da çok yetersiz ve yanlışlıklarla dolu oluyor. Yine sanıldığından daha fazla çok akıllı hareket edilemedi, sorumluluk üstlenilemedi; çok rasgele, çok zavallıca ve kendini kandıran tarz etkili oldu. Devrimin nelere kadar olabileceğini, neyi sağlamak zorunda olduğunu ve onun gerçek yasalarını sininize kabul ettiremeyişiniz küçüklüğünüzün esas nedenidir. Halen sözcüklerle oynuyor ve sıradan yaklaşımlara itibar ediyorsunuz, hatta tereddütlüsünüz. Kendinizde çok ertelemeci olma hakkını buluyor ve bunun savaş doğasına çok ters bir yaklaşım olduğunu şim-

di biraz görebiliyorsunuz. Fırsatın ne olduğu, savaş ve fırsatçılık, savaş ve gerçeklik, savaş ve yaşam, savaş ve gerçeğe dönüşüm, savaş ve bizzat özlenen her şeyin gerçekleştirilme durumu şimdi biraz daha anlayışınıza oturuyor. Daha az yanılı, yine gerçekleştirilemeyecek tasavvurlar, beklentiler yerine biraz daha gerçekleştirilmeye uygun ve planlamaya yaklaşmış kişilikler, hayalini artık planlayabilen gelişmeler ortaya çıkmıştır. En önemlisi de statükoculuğun kader olmadığını, ayağa kalkıp yürünebileceğini itiraf edebiliyorsunuz. Kişiliğiniz artık buna yatkın hale geliyor ve tabii bunun ne kadar önemli bir kalkış olduğunu şimdi kendinize yavaş yavaş soruyorsunuz.

Sahte kişiliğe, yanılı kişiliğe, uyuyan kişiliğe, ipe sapa gelmez hayallere sahip kişiliklerinize, 'neden şimdiye kadar böyle oldum, niye böyle kaldım' diye soruyorsunuz. Tabii biz bunu bir halka sorduruyoruz, dosta ve düşmana sorduruyoruz. Sizi o noktaya güçlü bir biçimde çekebildik. Yürüyüş, yürüyüşte savaş, savaşta kazanma noktalarına, istediğiniz gibi olmasa da veya hak etmediğiniz halde sürüklendiniz, getirildiniz. Kişiyi savaşır bir konuma getirmek, kendi somutumuz açısından sanıldığından daha fazla büyük bir olaydır, zaferden daha önemli bir gelişmedir. Diyebilirim ki, bütün çabalarım bu noktada yoğunlaştı. Bu halkı, bu öncü gücü kendi öz savaşımına nasıl çekebiliriz diye nefes nefese yürüttüğüm mücadele, hemen her konuda el attığım hemen her şeyi bunu olanak haline getirmek ve biraz yaklaşım gücü kazandırmak içindir. Çünkü kişilikleriniz kavga sanatında olsun, barış sanatında olsun ne yaptığını fazla bilmiyor. Delicesine bir kişilik dediğimiz olay da budur. Çok plansız, çok yanlışlıklarla dolu, hemen her şeyi bir kader gibi gören, oldukça iradesiz, düşman yaklaşımlarına oldukça alet olabilen bir konumu çok güçlü yaşıyor veya yaşatıyorsunuz.

Buna büyük isyanımız, büyük öfkemiz, büyük tepkimiz oldu ve bu eleştiriler özünde böyle bir kişiliğe, onun bütün tarihsel ve toplumsal dayanağına karşıydı. Çünkü bana göre yaşam böyle olmamalıdır. Halen bütünüyle eylemimize yön veren, bu dayatmalara nasıl karşı koyabilirim yaklaşımıdır. Adam doğru yaşayamıyor; doğru yaşamın felsefesine ve gücüne, onun her türlü ideolojik, politik ve örgütsel imkânlarına ulaşamıyor; bunun farkında bile değildir, çok gerisinde ve iddiasızdır. Tabii bu konum isyan ettirir; bu kendine biraz saygısı olanın, kendine biraz onur biçmek isteyen asla affetmeyeceği bir yaşamdır. Zaten en büyük tehlike, sizin bu yaşamı kendinize kabul ettirmeniz ve yaşam belası dediğimiz belayı rahatlıkla karşılamamızdır.

Bizim ne kadar doğru hareket ettiğimiz şimdi daha iyi anlaşılıyor. En geri topluluklara uygulanamayacak her türlü yaklaşım altında yaşamayı kabul etmek, daha en başından bütün insani yeteneklerinden vazgeçmek demektir. Bunun da ne kadar vahim bir suç olduğunu, aşağılık ve utanılacak bir durum yarattığını bilmek gerekir. Zaten sizin temel çelişkiniz, bu utanmazlığınızın farkına varmamanız, bu utanılabilir statüyü normal adam statüsü olarak kabul etmeniz oluyor. Öyle bir boy atmışsınız ki, sanki şerefli, onurlu, hatta özgür bir kişiymişsiniz gibi yaşamaya cesaret etmişsiniz. Bu bir yanılıdır. Esasta öyle bir durum yoktur, ama kabul etmişsiniz veya size kabul ettirilmiştir. Tabii bu, hastalıklı kişiliği ifade eder ve hastalıklı kişiliklerin de fazla yaşam şansı olmadığını kendi ülke ve halk geçergimizden iyi biliyoruz.

Boşa giden yaşamlar, çabalar, her türlü acılar, sıkıntılar, kendini yerden yere vurmalar büyük bir isyan nedenidir. Yaşamımızı, esas itibarıyla bu kabul edilemezliğe göre ayarladık. Bunu bir an önce aşip yaşayacaksın, kendin için biraz zorlanacaksın, bu bir amaçla bağlantısı olursa kabul edilebilir; sıkıntıya da düşeceksen bir şeylere değmeli, öleceksen de bu doğru yolda olmalıdır ve tüm bunlar çok önemlidir. Yoksa yaşama en büyük hakareti yapanlara nasıl tahammül edebiliriz, sizlere nasıl tahammül edebiliriz? Siz bu soruları hiçbir zaman kendinize sorma gereği bile duymadınız. Ama kendi gerçeğini yakalama, kendi yürüyüş tarzını belirleme, kendi yolunu bile belirleme, her şeyinle ihanete koyul, suça koyul ve ondan sonra da 'gel, birbirimizi normal kardeş, yoldaş, eş dost, ahbab çavuş olarak selamlayalım' de! Bu olmaz. Bunu şimdiye kadar aklım almadı.

Her şeye kuşkuyla, öfkeyle ve şüpheyle baktım ve bu biraz doğrulara yaklaşma imkânına yol açtı. Savaş bunun en gelişmiş, en yoğunlaşmış ifadesi oluyor. Savaş gerçeğine böyle çarpıcı yaklaşma durumu en kestirmeden cevabı verme şansını ortaya çıkarıyor; bu açıdan eğer gerekleri yerine getirilir ve yasalarına uygun hareket edilirse, gerçekten kişiye kendini yeniden ve kesinlikle doğru temellerde gerçekleştirme, çelişkilerini en temel yöntemle çözme ve böylece bunu amaç olarak belleme, bu yolda fazla itiraz ve tepki doğurmayacak, imkânı değerlendiren bir kişi olarak kabul görme şansı oluyor. Bu aynı zamanda halk olarak, birey olarak kabul edilebilir bir yaşam tarzı oluyor.

Hiç şüphesiz bu yaklaşımla savaşın doğasını, onun neyin çözümü peşinde olduğunu -çünkü savaş en şiddetli bir mücadele biçimidir- bütün yönleriyle kavramada bir açıklık olmazsa, çok kötü ve nitelikli anlamsız kayıplarda görüldüğü gibi olumsuz durumlar ortaya çıkar. Savaş komutanlığı, savaş önderliği en ciddi önderlik olmasını bu anlama borçludur. İşte ilk defa önümüzde bunun şansı var. Yani kendinizi ilk defa adam etme imkânını ne pahasına olursa olsun yakalama şansına erişmekle yaşamınıza iyi bir anlam verebilirsiniz. Bu kadar sıkıntıya katlanarak her şeyi bir yerde, bir tarafa bırakıp kendinizi bu işe koşturarak vererek gösterdiğiniz çabaya anlam verirseniz veya bunun dışında bir anlamının olmadığını görerek kendinizi koşturursanız, ordulaşmaya ilişkin cevaplar bütünüyle böyle verilirse, attığınız adımların önemli sonuçlara yol açacağı söylenebilir.

Yıllardır savaşıyoruz, ama halen savaş felsefesini, savaş doğasını izah etmeye çalışıyoruz. Halen sağlam bir savaş doktrinini oluşturup kurumlaşmasını sağlayamadık. Bu nedenle oyuna geliyorsunuz. Bünyeniz, önünüze koyduğunuz savaş amacına ne kadar uygundur, bu konuda parti ne söyler, gerçekler neyi söyler? Bunu çok az bir bilinç ve sorumlulukla ele alırsanız felaket getirir. Bu nedenle sürekli eğitici çabaları çok yönlü verme gereği duyuyoruz. Ciddi bir kurumdan, savaş kurumundan geçmemişsiniz; yine teorik birikiminiz yoktur, kavga sanatında tecrübe sahibi değilsiniz. Siyasi bir mücadeleyi, ideolojik bir mücadeleyi bile fazla anlamlı vermemişsiniz. Dolayısıyla yapmak istediklerinize güç yetirememeden tutalım, birçok gerçeklerine ulaşmadan kaybetmeniz işten bile değildir. Bu çabalar bütün bunları önlemek için ardı ardına sıralanıyor. Tarihte hiç eşi görülmemiş bir çalışma olarak, biz bu sahalarda on bini aşkın kişiye kutsal bir savaş üzerine dersler verdik ve tüm yaşamımızı buna adadık. Ama yine ortaya çıktı ki, çok azı gerçeklerini kavramıştır ve üzerine düşeni yapıyor.

Haydan gelmiş, huya gider dercesine, kolay kazanılmış gibi görünen veya çok ucuzca ele aldığımız yaşamı ucuzca vererek çabalarımıza karşılık vermeyebilirsiniz. Bu sizin için ciddi bir sorun da olmaz. Ama gerçekten bir kutsal savaş, mutlaka verilmesi gereken bir savaş görevi var. Buna ucuz yaklaşmakla, kendini erkenden tasfiye ettirmekle sorumluluktan kurtulma olmuyor; bu sadece kaybetme, düşme oluyor. Bunun insafa sığdırılacak bir yönü yoktur ve kendinizi bu konuda ikna etmelisiniz. Bu eğer ciddi bir savaşa, bütünüyle kutsal ve hatta tek yaşam seçeneğimizse, o zaman bunu nasıl yapacağız, görevler ve roller nasıl başa düşer? Bahane mi buluyorsunuz? Kendinize dikkat edin, şimdiye kadar elinizde yaramaz çocuklar gibi bahaneler uydurmaktan başka gerekçeniz yoktur. 'Neden başaramadık, neden geliştiremedik, neden kolay kaybettirdik' demek kocakarı laflarıdır; bunlar ciddi bir savaşımın kabul edeceği, kendine yedireceği gerekçeler değildir. Ama hepimiz böyle söylüyorsunuz.

Her zaman belirttim: Bir sigaraya gösterdiğiniz ilgiyi temel yaşam veya savaş hususlarına gösteremediniz, böyle sorunları kendinize fazla sorun yapmadınız. Elinize hazır savaş imkânları verildi, çok iyi ordulaşma şansını yakaladınız, ama bunları görmek bile istemediniz ve hatta tepki duyduunuz. O zaman kaç paralık değeriniz olur? Şimdi size nasıl saygılı olacağız, sanki iyi bir adammışsınız gibi karşımıza nasıl çıkacaksınız? Ben az çok sorumluluk duyuyorum, işimin başındayım, hem de nasıl yürüttüğümü bir ben bilirim. Sizin de kendinizle böyle vicdan muhasebesi yaptığınız hususlar var mı? ‘Neyin sorumlusuyum, neyin hesabını vermeye gerek, neyi başarmam gerekir’ diyen hesaplarınız yoktur. Yaptığınız, çok çok bazı çıkışlarla sonunuzu getirmezsiniz, aşırı fedakârlık ve hamalca çabadır. Bu, savaşı kurtarır mı, görevlere başarı şansı verir mi? Sorun ölmek değil, savaşla yaşam imkânını ortaya çıkarmaktır. Çok az kişi sorunları böyle ele alıyor ve bunun derin sorumluluğuyla hareket ediyor.

Halen savaş alanlarında -Bunlara ne kadar savaş alanı diyebiliriz? Biraz o duruma geldi, ama çoğu bunların farkında da değildir, çünkü gereklerini yerine getirmiyorlar- itiraz edilecek, kabul edilmeyecek bin bir husus var. Bıraksan yine kandırmaca, çok büyük çabaların sonucu olan gelişmelerin canına okuma, eski yenilgili kişiliği bir kez daha hortlatma yaşatılacak. Adam iflasçı bir mantığa sahiptir, vicdan muhasebesi yapmaktan uzaktır; kim bilir vicdanından ne tasarruflar geçiriyor, aklında ve hayalinde ne kadar yanığı var. Bu kişilikler sınıf dışı, parti dışı dediğimiz her türlü hırsızlıktan tatalım, emeksiz, çok az çabayla hakkı ve yetkisi dışında birçok şeye ulaşmaya çalışırlar; düşmanla uzlaşabilirler ve çok gericedirler. Her şeyden daha çok da kaybettirebilirler. Ama bütün bunlar umurlarında değildir. Onlara göre politika budur. Tabii bunlar bizim için ölümdür, ölümcül yaklaşımlardır.

Bunu önleyecek kaç kişi, ne kadar savaşçı var? Olanların da fazla gelişkinlik gösteremediği günlük gelişmelerden bellidir. Bütün bunlar sorun olup bize gerçekçi olma gereğini dayatıyor. Şimdiye kadar sizin yöntemleriniz büro memurları gibi ‘gözlerimi kaparım vazifemi yaparım’, ‘görmedim, duymadım, bilmiyorum, elimden gelen budur’ demek veya çok zorlanırsanız ‘benden daha ne isteniyor’ diye ya kaçış ya da intiharvari gidiş yöntemleridir. Kaldı ki, bunların da çözüm olmadığı bellidir. Biz uzun soluklu, adama ‘işte böyle yürünür’ dedikten cinsten bir çabadan bahsediyoruz; bunun adamı olmak gerekiyor. Bu iş gönül rahatlığı için yapılmıyor, en temel tarihsel sorunun çözümü için yapılıyor. Başka türlü adam olunamaz.

Yine size göre bu, birilerinin sorunu veya her şey benim sorunumdur, siz de bunun hamalısınız. Bunun doğru bir yaklaşım olmadığını şimdi daha iyi anlıyoruz. Bu yalnız benim sorunum değildir. Biz baştan bugüne kadar böyle getirdik, ama bu şimdi benden daha fazla sizin sorununuzdur. Ben yapacağımı biraz yaptım; tarihsel olarak da, güncel olarak da bir şeyler kurtarıldı. Fakat bunu sizin için, yeni başlayanlar için aynen böyle belirtmek mümkün değildir. Mutlaka yapmanız, başarmanız gereken işler var. Bu vicdan rahatlığıyla tarihe biraz hesap vermenizle, değer bellediğiniz bazı gerçeklerin önünde sorumluluklarınızı yerine getirmeniz ve başarmanızla mümkündür. Belki çok geç kaldık veya çok yeniyiz diyebilirsiniz. Ama yaklaşım, görev, yeterlilik ister. Hele savaş olayına yaklaşım kesinlikle çözümlenmiş kişilik, kendini en üst düzeyde kararlaştırmış, çok disipline etmiş kişilik ister. Bunun artık anlamıyla da fazla ilgisi yoktur. Pratik hazır cevap dışındaki hiçbir seçeneğinizin olmadığını kendinize yedireceksiniz.

Yıllara tekrar bakarak cevap arıyorsanız, bu başarısızlıklarınıza ve yetersizliklerinize kılıf uydurmak için değil, sırf bu soruya biraz daha özlü yaklaşmak için olmalıdır. Bu, düşman gerçeğidir ve bu gerçeğin güncel her şeye bakışının da sizi hızlı bir çekişe imkân vermesi içindir. Yoksa ‘bu düşman yenilmez, baş edilecek bir güç değil’ veya ‘çok ucuz yaşarız, geçeriz’ anlamında değildir. Yine kendi gerçeklerinizi görmeden bir şövalye gibi veya çok temelsiz bir yaklaşımla ‘ben her şeyi yapabilirim’ anlayışı temelinde savaş gerçeğine yaklaşımların sonuçsuz kaldığını biliyoruz. Ve ne yazık ki, bizde de çoğunun yaklaşımlarında bu hususlar etkilidir.

Tarih boyunca savaş ve ordu, yine bir olgu olarak savaş ve ordunun ne olduğunu gördünüz. Onu anlamamız zor değildir. Genel kavramları biliyorsunuz ve bizim sorunumuz bu değildir. İsteyen istediği kadar da öğrenebilir. Bu ana kavramlardan bizim çıkardığımız sonuçlar, kendi gerçekliğimize ne kadar uygulayabildiğimizdir. Eğer bir ordu ve savaş kavramı varsa, insanlık tarihi kadar eskirse ve bu yöntemle uygarlıklar kurulup uygarlıklar yıkılmışsa, uluslar devrilip uluslar kazanmışsa, hatta insan gelişiminde en temel bir mücadele aracı olarak en büyük sonuçlara bu kavramlar, olgular ve kurumlarla ulaşılmışsa, haklı olarak şunu soracağız: Biz bunlarla ne yaptık? Tarihimizde savaş gerçeği, ordulaşma gerçeği ne kadar var? Hatta kendimiz için bir savaş yaptık mı, bir ordu kurduk mu? Hangi ordulara kaydolduk? Kimlerin savaşını kime karşı verdik? Bu sorulara cevap verdiğimizde, çok acı ve utanılabilir bir tarihimizin olduğunu hemen anlayacağız ve en acısı da kendimize karşı savaştığımızı ortaya çıkaracağız. Bütün bunlar yüz kızartıcıdır. Yine halk olarak düşkünlüğümüzün onunla bağlantılı olduğunu şimdi bir çırpıda belirtebiliriz. Bunlar savaş gerçeğimize kısa bir tarihi bakışla verebileceğimiz cevaplardır.

Yine savaş ve ordu kurumlarını gerçekleştirilmemekle neleri kaybettiğimizi bir çırpıda anlayabilecek durumdayız ve nedenlerini anlatmaya koyuldukça kimler sorumlu diyerek bunun işgal, istila ve sömürgecilikle ve onun her türlü işbirlikçileriyle ilişkisini koymaya çalışacağız. Daha da yakın günlere gelirsek, daha da somut olarak Türk egemenliği, Türk sömürgeciliği bize ne yaptı? Savaşlarla, kendi ordularıyla bize ne yaptı ve bizi nasıl kullandı? İslamiyet adı altında işgal ve istilalar nasıldı, bizi nasıl kullandı, bize ne verdi, ne götürdü? Köleciler Roma’dan tatalım Bizans, Sasaniler, Persler, hepsi halk tarihimizde veya ulusal gelişmemizde az çok nasıl bir role sahiptir?

Bunlar tarihin derinliklerinde yatan ve belki de fazla ayrıntılı cevap veremeyeceğimiz sorulardır. Ama yine de bugünkü tarihi anlamak istiyorsak, bu işgal, istila ve savaşlar tarihini az çok bilmemiz gerekir. Bu savaş tanımına bile fazla ulaşmış değiliz. Birakalım savaş ve ordu tarihini, savaş deyince ne anlıyoruz? Böyle bir olguya ne kadar anlam verebiliyoruz? Savaşla ne çözülür? Savaşlar niçin yapılır? Unutmamak gerekir ki, tarihin en devasa sorunları söz konusu olmadıkça, savaşlara başvurmak en büyük cinayettir veya mümkün değildir. Ancak tarihin en kördüğüm olmuş ve mutlak çözüm isteyen davaları bizi savaşa kaldırabilir. Savaşa bunun dışında hiçbir gerekçeyle yaklaşım gösteremeyiz. Ama böyle yaklaştın mı, gerekçe mutlak savaşı dayatıyorsa, o zaman buna öyle hazırlanacak ve bunu öyle tanıyacaksınız ki kaldırılabilesin. Çünkü doğuracağı acılar büyüktür, sıkıntıları çok ileri düzeydedir. Hazırlıksız kişinin savaş yaklaşımı, onu bütün yönleriyle değerlendirmeden katılımı başa beladır. Sonraki pişmanlık da fayda etmez, çünkü geri bir adım ölümdür, affedilmez bir suçtur.

Savaş kavramına halen ne kadar çarpık ve yetersiz yaklaştığınızı göz önüne getirerek bunları belirtiyorum. ‘İstersem girerim, istersem bırakırım, istersem sağ yaklaşırım, istersem sol yaklaşırım, istersem en önünde, istersem en kuyruğunda giderim’ demek keyfi bir yaklaşımdır, felakettir. Zaten kişiliklerinizin gayri ciddiliği de böylesine bir kavrama oldukça duygusal ve niyet düzeyindeki her türlü yaklaşımlarınızla bağlantılıdır.

PKK’nin Üstlendiği Sorumluluk İnsani Bir Varlık Sorunudur

Önderlik gerçeğini burada da değerlendirebiliriz. Bu sorumluluğu biraz üstlenmeye çalıştık, adeta çivi gibi çakıldık. Sözde bir sa-vaşa girdik. Bizimkiler zaten ilk haftalarda dağıldı. Örneğin bir Siverek pratiğini hatırlayalım: İlk eylemde bile öyle hatalar yapıldı ki, onun ceremesini halen çekiyoruz. Yani el yordamıyla adamı tutup yerle bir edebilirdi. İşte halk savaşındaki acemilik, halk savaşçılarındaki büyük aymazlık ve gafillik öyle yapmıyor; kendi üzerinde düşmanını büyütüyor. Biz bunu önlemeye çalışıyoruz. Bu kadar hazırlıksızsan, eline silahı neden aldın? Tabii bunun sorumlusu ben değilim. İşte bunlar sahte kişiliklerdir. İstedığı gibi milleti zora sokar, ya kendisini öldürür ya da başkalarını kaçırtır. Halk savaşçılığında buna hiç birinizin hakkı yoktur. Bizdeki kadroların yüzde doksanı hep böyle yaklaşanlardan oluşuyor.

Tarihimize bakalım: Bu temelde küçük bir başkaldırının ardından her türlü yerle bir olmalar, kaçışlar, oluk oluk kan akmalar ve geriye sadece cesetlerin üst üste yığılması yaşanıyor. Bunun sorumlusu, hesap vereni yoktur. Biz de öyle olabiliydik, ancak öyle olmamak için her şeyimizi ortaya koyduk. Bu sahadaki bütün çalışmalarımız nefes nefesedir ve bu kötü tarihin bir kez daha hortlatılmaması içindir; yani hemen hepimizdeki bu ilkel isyancılık kafasının bize dayattığı günlük yıkılmayı önlemek içindir. Şunu çok iyi görüyordum: Bir ilkel isyancılığı ya var ya yoktur; bir atımlık barut gibidir, pat diye patlayacak; ondan sonra da dökülecek. Onunla sadece bir kişi değil, PKK'nin üstlendiği sorumluluk –bu sadece bir ulusal kurtuluş değil, bir ulusal ve hatta insani bir varlık sorunudur- gidecek, fakat bu bizimkinin umurunda değildir. Sorun bu değildir; sorun önümüze koyduğumuz kurtuluş görevimize cevap verebiliyor muyuz sorunudur.

Daha bir iki eylemden sonra zindanlar dolduruldu; sindirilen sindirildi, kaçırılan kaçırıldı. Biz bunu durdurmaya çalıştık. Yani şunu demek istiyorum: Bir halk savaşı olgusunu ortaya attık, bu olguya biraz anlam vermek istedik. Bazıları silah patlatabiliriz dediler. Buna da az çok sorumlulukla karşılık vermek istedik. Halen onun sıkıntılarını atlatmaya çalışıyoruz. Sıkıntı benim yarattığım sıkıntı değil, doğru yaklaşma ve hakkını verme kavramlarıyla oynayanların yarattığı sıkıntıdır. Sivereğ'in ağasına, işbirlikçisine karşı ilk eylemde olduğu gibi, halen de en son gücümüzle çok çarpıcı ve öldürücü bir darbe indirebiliriz. Sorumlu adam gönderiyorsun, gücü öldürmekten ve bunu da utanmadan gizlemekten başka bir iddia sahibi değildir. Düşman bu adama milyonlarca lira para veriyor, yüzlerce silahla kuşandırıyor. Bunun karşısında bizim yetersiz militanımız ve savaşımız ne yaptı? Düşmanı başa bela etti. Düşmanı uyandırma derler, ama bizimkiler uyandırıyor. 'İşte yine geldiler, bizi buldular' tarzında etrafını suçlayarak birçok imkânı yerle bir ediyor ve üzerine gittiğinde de ya kaçar ya kendini şuraya buraya atar.

Bu nedir, buna ne isim verilir? Neden böyle yapıyorlar? Aslında ölçüleri dikkate alsaydınız, bu savaş olayına hakkını vermekte iddialı olsaydınız başarabilirdiniz. Yanılgılar ve hatalı yaklaşımlar düşmanı bu kadar büyütürken, sizi de bitirir. Bunu halen çoğu anlamak istemiyor. Peki, bunun sorumlusu kimdir? Şudur, budur demeyin, hiç olmazsa dürüstçe ben biraz sorumluyum deyin. Yıllardır bu işin içindesiniz. Ben her düzeyde ve her yönden katkı sunmaya mecbur muyum? Siz de her şeyi kaybettirmeye mecbur musunuz? Başarı diye bir şeyden bahsetmeyecek misiniz? Düşmana etkili bir darbe indirmekten bahsetmeyecek misiniz? Daha da kötüsü, düşmana bu kadar fırsat ve olanak vermede kendi rolünüzü görmeyecek misiniz? 'Ben deliyim, bozguncuyum, kafam fazla almaz' demek dürüstçe bir yaklaşım değildir. Dikkat ederseniz, hemen hemen bir çoğunuzda böyle yaklaşımlar ortaya çıkıyor. Bir halk savaşçısı kolay ölmez. Halk savaşının terminolojisinde zafer vardır. Halk savaşçısı bunu esas alan savaşçıdır. Tabii siz bunu ne kadar anlıyorsunuz? Bunu kendi yaşam pratiğinize uyguladığımızda, cevabınız ne kadar başarılıdır?

Hiç kimsenin inanmadığı ve olabilir diye şans tanımadığı bir yerde, çok büyük bir tarihi mecburiyet nedeniyle dayanma gücü olmanın, gerçeklerle dalga geçmemenin, alay etmemenin, elden gelen neyse onu yapmanın bir benzeri daha yoktur. Ama bazıları halen anlamıyor. Bana göre bu çabaların sonucu mutlak bir zafer olmalıydı. Roller doğru kavransa, dürüst davranış olsa, yaratılan değerlerle zafer kesindir. Ama kimler, neden hakkını veremedi? Savaş tarihimizde bunları iyi göreceksiniz, görmelisiniz. Kaybedilmemesi gerektiği halde nerede, nasıl kaybedildi? Mutlak kazanılması gerekirken neden kazanılmadı? Savaş tarihimizi bu iki temel soruya cevap vermek için inceliyorsunuz. Hiç olmazsa bu incelemenin sonucu, kazanılması gereken yerde biraz kazanma, kaybedilmemesi gereken yerde kaybetmeme olmalıydı. Bu dersi çıkarmanız gerekirdi. Şimdi sağduyunuz yerindedir, bazı gelişmeleri az çok doğru tanımlayabilirsiniz. Uğruna çok şeyimizi vermek istediğimiz savaş denilen olayı tanımlayabilir ve bütün bu gerçeklerden sonra bunun bize neden gerekli olduğunu anlayabilirsiniz. Nasıl, nerede, neye dayanarak bir savaş vermemiz gerekir soruları, açıklığa kavuşturmamız gereken sorulardır. Savaş ve parti, savaş ve halk cephesi, savaş ve coğrafya, savaş ve tarih, savaş ve ekonomi, savaş ve moral, savaş ve diplomasi, savaş ve uluslararası ortam, savaş ve diğer bütün mücadele biçimleri, serhildan, her türlü örgüt çalışması... Savaşın temel aracı ordudur ve bunun diğer bütün kavramlarla bağlantılarını bir kez daha görebilirsiniz, görmek durumundasınız. Çözümlemlerde çokça geçtiği gibi, yetersizliklere artık yer vermeme durumuna gelirsiniz.

Savaş tarihimiz incelenirse, örneğin bir 15 Ağustos Atılımı öncesi ve sonrası var, ortaya çıkan fırsatlar var, bunlara nasıl yaklaşıldığı görülecektir. Yine böyle birçok olay, birçok alan var. Nelerin nasıl yapılabileceği ortadayken bunlar es geçilmiştir. Birçok kayıp var. Bu kayıplar basit bir hata, basit bir yetersizlik sonucu nasıl verilmiştir? Tüm bunları çarpıcı göreceksiniz. Biz halen bunun büyük öfkesiyle dolup taşıyoruz. Bir çay uğruna, basit bir rahatlık uğruna altın gibi birçok canlar devrilmiş. Küçük bir tedbir alınsa, şuraya böyle üstlenilir, şuraya böyle yürünür, düşman şöyle karşılanabilir diye bu konularda biraz kafa çalıştırılsa, binlerce kişi şimdi dev gibi ayakta olurdu.

Biz bir de bu anlamda basit nedenlerle tarihi kaybettik. Daha da ötesi, sıradan bir göreve sahiplik etmeme, sıradan bir sorumluluk üstlenmeme, bunu etrafına yıkma var. Adam biraz kendine gelse, kendine hakim olsa, vicdanına danişsa, aslında tarihi kazandıracak, ama oralı bile olmuyor. Eski ahlakla, eski kişilikle rahatlayan ne idüğü belirsiz kişilik vurdumduymaz davranıyor. Bütün bunları göreceksiniz. Bunlar görülmeli ve yazılmalı da. Hatta üzerinde kıyamet koparılmalı ki, biraz kendimize gelelim.

Bunun tek sorumlusu ben miyim? Madem halk savaşçıları olarak ortaya çıkıyorsunuz, birileriniz hiç mi hesap vermeyi ve hesap sormayı bilmeyecek, hiç mi onun gereğini duymayacak? Bu işe inanmıyorsanız, adama burada ne geziyorsun derler. Hakkını vermeyecekseniz, bu işle neden oynayacaksınız? Silahı omza takıyorlar, askeri elbise giyiyorlar, dağlara ulaşıyorlar, 'biz yine de kendimizi uygulayacağız' diyorlar. Her türlü bozgunculukla, yetmezlikle işlerle oynamayı esas alacak, bu ne diye sorduğumuzda da çeşitli nedenlerle bahane uyduracak! Uydurabildiği kadar uyduracak, işleri bu tip gerekçelerle savsaklayacak. Kendini savaş olayına böyle katan biri ne kadar ciddi olabilir? Bu hep böyle oldu. Halen birimlerimize, birliklerimize bakıyorum; onlara eskiden çok yüklenir, bu neden böyledir derdim. Ben burada o dağlarda öyle kalınmayacağını görüyor, kalınsa bile öyle kalınmaz diyorum, ama onlar bunu görmüyorlar. Yani o özgür sahalarda bile kendileri için yaşamayı bilmediler mi, onun dışındaki sahalarda ne yapabilirler? Kişiliklerin özü budur.

Özgürlükçü ortamdasınız, o halde bazı temel görevleri neden görmüyorsunuz? Kendinizi bir plan gücüne neden ulaştıramıyorsunuz? Yani her şeyi size hazır sunduk. Yapıyı her türlü savaşıma hazırladım. Onlara inancı da, umudu da, cesareti de, araç gereci de verdim. Hiç olmazsa buna biraz sahiplik etmeliler. ‘Yok, ağalık ederim, kendimi konuştururum’ diyorlar. Bunu nereden çıkardınız diyerek üzerine gittiğimizde de ‘soruşturmaya alıyoruz’ diyorlar. Biraz şerefli olan biri bunları kendisine yakıştırmaz. Tarih, onur ve şeref adına bir fırsat yakaladınız. Onunla neden oynuyorsunuz? O dağ başında ağalık yapmak mümkün mü? Kendinizi konuştursanız bile bu kaç para eder? Bu koşullarda mümkün mü? Gafilin tekinizin, en azından bir zavallısınız, gücünüzün farkında bile değilsiniz. Düşmanı titretebilecek her şey var, ama değerlendiremiyorsunuz. Tabii biz buna komutanlık krizi, komutanlık belası diyoruz. Bunlar ağır sorunlardır, fakat bir gerçekliktir.

Bunların sorumlusu ben miyim? Sanmıyorum. Çünkü başarılarına karşılık başarı veriliyor. Birilerinin eline her şeyi veriyorsun, düşman şurada, sopayı eline al diyorsun. Eğer o elini kaldırmazsa sorumlusu kimdir? Elini sallasa on tane birlik kurup yürütebilecek, ama ilgilenmeye tenezzül bile etmez. Bunun sorumlusu kişinin kendisidir. İşi gücü kişilerle oynamayı, değerlerle oynamayı sevmek ise, bunun sorumlusu yine kişinin kendisidir. Tabii bu tip yaklaşımlar cesaret bulmamalıydı. Ama savaş tarihimizde bu tip kişilikler fazladır. Hatta daha da vahim olan, vahamet arz eden öyle kendi kendini vurma, halkı vurma, değerleri peşkeş çekme gibi taktik dışlıklar var ki, tasfiye etme yaşıyor. Buna nasıl cesaret ediyorsunuz? Buna nasıl cevap vereceksiniz? ‘Ağlarım, kendimi yere atarım, çok sıkıştırırsan kaçarım’ tarzı kimin lügatında var sorusuna cevap yoktur. Bol bol ağlayan gördüm. Hani yiğitlik? Hani sen şöyle savaşağına ve bağlı kalacağına dair söz vermiştin? Nerede senin sözün? Devrimciler özgür karar sahibi kişiliklerdir; bir karar, bir söz verdiler mi gereğini yapmasını bilirler.

Bazı tecrübeli arkadaşlarımız, “Başkan her şeyi halleder, işleri Allah’a havale eder gibi Başkana havale ederiz, o sonunu getirir” diyorlar. Bunun insaf ve sorumlulukla bağdaşır yanı yoktur. Üzerine çok gidersen, intiharvari gider. Bu sonuçta en büyük taktik dışlıkları doğuruyor. O dağları daha doğru değerlendirmeye, bu insanlarla uygun biçimlerde savaşı geliştirmeye hiç mi imkân yoktu? Ben burada imkânların aslında var olduğunu çok rahat görüyorum. Sözde başarısızlığı ve yanlış oynuyor. Kim bilir içinde neler var, ne sahte hayalleri ve düşkünlükleri var. Çünkü doğru savaş gerçeği hepsini altüst ediyor, o da bizi altüst ediyor. Buna benzer daha birçok sorun var. Dikkat ederseniz, nereden başlayacağız, nereden ıslah edeceğiz hususu sorun olmuştur.

Bütün bunlardan kim sorumludur? Ben olsaydım, kendimi bin defa imbikten geçirircesine düzeltirdim. Dayandıkları gerekçe ‘başarmasak da olur, yaşamasak da olur, zaten bu halk her şeyi kabul etmeye yatkındır, nasıl dayatırsak yine kabul eder. Bu tarih zaten lanetlidir, bir de bizden böyle geçsin’ yaklaşımıdır. Bütün bu gerekçeler en aşağılık, en içine girilmemesi gereken tavırlardır. Fakat yaygın olarak yaşıyor. Adam ana karnından beri yanlışlıklarla büyütülmüştür; sorumsuzluk, vicdansızlık ve yanlışlıklar zincirinin sonucu bir kişiliktir. Neyi ne kadar anlayabildin? Neye ne kadar gelebildin? ‘Yine de yaşamak istiyoruz’ dersin, bize de doğruları ısrarla dayatmak düşer. Yaşam böyle olur, yaşama böyle gelinir. Bunları öğren. Sen yaşamamışsın, sen yaşamın belalı olmuşsun. Nereye kaçacaksın? Dünya zaten paylaşıldığı kadar paylaşılmış, tutulacağı kadar tutulmuştur. Sana bir karış yer bile yoktur. ‘Kafamı kaldırır, nereye kadar gidilirse kaçarım’ demek anlamsızdır; kafamı sokacak bir delik bile yoktur. Bu iş ancak ülke diye tahmin ettiğin, doğru büyüdüğü yerlerde olur.

Ben halen bunlara bunu kavratmaya çalışıyorum. Tabii bu olumsuzlukları yaptıran düşmandır. Biz de düşmanı tanıtmaya çalışıyoruz. Ne kadar başarılı olabilir? Dönüş üzerine, kendine geliş üzerine, zor üzerine gerçekten bin defa tekrarlanan, çok rahatlıkla yerine getirilebilecek hususlar vardır. Ben bunu yapmaya mecbur muyum? Benim bütün sıkıntım, dizginlerden boşanmış delilerin tımarhaneden boşaltılması, zindanın boşaltılmasıdır. Zindanın, tımarhanenin sahibi de bellidir. Bin yılın zindanından, tımarhanesinden çıkanların nasıl kaçıştıkları görülmeye değer ve biz biraz böyleyiz. Ülkemiz gerçekten bir zindan ve tımarhanedir, halkın durumu da tımarhaneliktir. Bunu inkâr edemeyiz. Neyle uğraştığımızı bileceğiz.

Tabii bizimkilere kalırsa ancak insanları bastırırsın, bir sopayı da sen indirirsin. Bizim görevimiz bu değildir, ancak yapılan budur. Tabii gerekçeleri de hazırdır. Bu insanlarla ne yapılır? Doğru bir şey yapılmaz. Ama bunlar yine senin insanların, kurtuluş çaresi olsa olsa sende olur. Öndersin, öyle ortaya çıktın. Soruyu kendine doğru sor, cevabı doğru ver, bir tekme de sen sallama. Bunları anlatmaya çalışıyoruz. Doğruya ne kadar gelebildim diye kendi kendinize sormalısınız. Yani sıradan dostları ikna edebiliyorum. Ancak sizleri ikna etmek, doğrular temelinde yaşatmak çok zordur. Düşman biraz eğitilmiştir ve laf anlayabilir düzeydedir. Ama doğruları bizimkilere kabul ettirmede gerçekten inanılmaz boyutlarda zorluklar yaşadık, çünkü hazırlıksınız.

Her Şeyin Kaderi Bu Savaşın Başarıyla Verilmesine Bağlıdır

Devrim teorisi olayları ve olguları kavramlaştırma, onlardan güç almaktır. Pratiği de budur. Devrimciliğin görevi de budur. Dağınıksınız, anlam vermekte ve kendinizi toparlamakta güçlük çekiyorsunuz. Sınırlı da olsa bir göreve nasıl yaklaşılır sorusuna fazla karşılık veremiyorsunuz.

Bu çözümler aslında kişilikler üzerinde bir operasyondur, bir anlamda ameliyattır. Operasyonu, bir yönüyle olmadı mı diğer yönüyle yaparız. Yani tedavi etme şansını kullanmak gerekir. Çünkü çok açık, gelen her kişi neyin temsilcisidir, neyi esas almış, neye çözüm gücü olabilir diye kendisine sorsun. Birçoğunun iddiası var. Ama iyi yaptım, önemli başarıların sahibiyim diyebilir mi? Yaşamak istiyorlar. Ben halen bir çocuk gibi, yaşamaya hakkımızın olup olmadığını soruyorum. Bizimki ise yaşadığını sanıyor. Ben çok etkisiz ve akılsız değilim. Büyük imkân ve tecrübem olmasına rağmen, aslında halen değerlendirme halindeyim. Yani yaşanılır mı yaşanılmaz mı, buna hakkım var mı yok mu, normal uykudan tatalım yemek yemeye kadar acaba yerinde mi sorusunu soruyorum. Bizimki horul horul uyuyor, hiçbir şeyin farkında değildir; kendine her şeyi yakıştıyor, ama bu umurunda değildir. Ben buna yaşamak demem. Ateş altındadır, görmek istemiyor. Ben buna duyarlılık demem. Adam örgütsüzdür, zavallıdır, ama bu hiç mi hiç umurunda değildir. Biz buna akliselim, sorumluluk arz eden bir yaşam sahibidir diyemeyiz. Ama yapımızın ezici bir kesimi öyle yaşıyor. Kendinizi değerlendirirseniz, ne kadar öyle yaşadığınızı görürsünüz.

Tabii diğer bir gerekçe şu olabilir: Düşman başka türlü bir yaşama fırsat vermiyor, ancak bize de layık olan budur. Sizinzi zaten peşinen her türlü yenilgiyi kabul etmektir. Eğer bu gerekçenizi kabul etsem, bu işi tamamen durdurmam gerekir. Düşman böyleyse, her şeye kadirse, asla elinden kurtulacak durumda değilsek, o zaman bu işi hemen bırakalım. Eğer bunu kabul etmiyorsanız, o zaman başarıma imkânını bütün yönleriyle değerlendirmekten kaçamazsınız. Düşman böyle ele almır, yani düşmanı bu yaşamın önünde engel olmaktan çıkarırız. Bu kararı kesin verirsiniz. Eğer vermişseniz o zaman bunu nasıl aşarız, nasıl yeneriz diye geceyi gündüze katarsınız. Savaş kişide böyle başlamalıdır.

Yaşamın en büyük tehlikesi düşmanın özel savaşıdır. O halde bunu nasıl boşa çıkartacağız? İşte nefes nefese kendini vermen gereken husus budur. O özel savaş veriyorsa, ben nasıl gerilla savaşı vereceğim; benim gerillam nasıl yapar, nasıl yapmalı diye düşüneceksiniz. Hem düşman var ve yaşamı felç etmiş diyeceksiniz, hem de bunun yanında sıradan savaş sorunlarına bile ilgi göstermeyeceksiniz! Bunun tutarlılıkla ne ilgisi var? Savaş için ne kadar düşündünüz, kendinizi döne dolaşa sorumluluk duygusuna ne kadar inandırdınız? Bunu bir yana bırakalım, bizim sözüm ona komutanlarımız taktik dışı kalmanın kurnazlığını bana dayattılar. Taktik dışılık sonucu bin bir emekle bir araya getirilen değerler nasıl çarçur ediliyor? Bunun dökümünü yapıyorlar. Görevin bu olduğuna inanmıyorum.

Bu savaşta ben hariç herkes son yıllarda hamle yapabiliyordu. Çünkü her şeyi ortaya koymuştuk. Her savaşçımız mutlak anlamda bir fedaiydi, bu savaşçılarla kesin bir şeyler yapılabilirdi. Fakat hepsi çarçur edildi. Hele bu komutanlar belası kendilerini de mahvettiler. Çünkü kişilikleri belaydı. Tabii bunları aşmaya çalışıyoruz. İncelediğimiz sorunlar bütün bunları biraz aşma çabasıdır. Bizimkiler vicdansızlar, ama biz de vicdansız olamayız. Sağduyudan yoksun ve sorumluluktan uzaklar, ancak biz böyle olamayız. Bizi sorunu çözmeye davet edecek bir halk kurumu, bir tarih mahkemesi yoktur; emredici bir Allah gücü tanınmıyor veya tanrı anlayışları da buna fazla açık değildir. Hacı ve hocalarımız da bunun sorumluluğunu yüklenmiyorlar. Tam tersine 'kötüdür, kaç' diyorlar. Eğer dürüstsek, kendimizi vicdanen satmamışsak, bir vicdana sahipsek, bu işi en akıllıca ele almak zorundayız. Yıllardır hep böyle olmaya çalışıyoruz.

Halen büyük bir kısmı yaptığı görevle benim babamın çiftliğini geliştiriyormuş gibi davranıyor. Hayır, bu sizin insanlık görevinizdir; ulusallıktan ve sınıfsallıktan da öteye bir insanlık görevinizdir. Size büyük değer verdim, buna ancak şükran duygularıyla karşılık verebilirsiniz. Başka bir beklentiniz olamaz. Siz zaten bir işçisiniz. Allah'ın zavallısı bir köylüsünüz veya işsiz güçsüzün tekisiniz, beş metelik değeriniz bile yoktur. Özgürlük silahını almışsınız, bu kadar değerli imkâna kavuşmuşsunuz; buna bin defa şükredin ve hakkını verin. Başka türlü beklentileriniz olamaz. Yanlış hesap içinde olmayın. Ne gaflete, ne kurnazlıklara gerek var.

Adam anlamaya gelmiyor, yine bazı değerlerle oynuyor. Bütün bunları bu yıllarda gördük. Bunlar anlamsız ve gereksizdi. Fakat bilinen nedenlerle yakamızı bırakmadı. Ama bunları aşmakta ne kadar kararlı olduğumuzu, büyük bir öfke kadar çözüm gücü, yaklaşım gücü olduğumuzu görüyorsunuz. İşte bu yıla da bir kez daha nasıl yüklendiğimizi, ne pahasına olursa olsun ancak ve ancak bu savaş gerçeğine böyle yaklaşırın yaşarsın kararlılığında olduğumuzu görüyorsunuz. Bu savaşa ve bunun ordusuna geleceksiniz. Bunun dışında hiç kimse bana tek laf bile anlatamaz, dinletemez veya beni yanıltamaz. Baş üstünde yürüse de, kuş olup uça da beni fazla etkileyemez. Çünkü her şeyin kaderi bu savaşın başarıyla verilmesine bağlıdır. Eğer onun üzerine bu kadar yoğunlaşmışsam, bütün yaşamımı buna hasretmişsem, tabii ki sorunlarına ilgiliyim; onunla oynayan ve onu saptıranı anında değerlendiririm. Bunu artık anlamak gerekiyor. Bu işlerin keyfimizce olmayacağını bilmelisiniz. Artık bunun bir Önderlik tarzı vardır, kendini kanıtlayan bir tarzı vardır, ona göre olacağını artık beyninize yedireceksiniz. Ruhunuz artık bununla biraz genişlik kazanmalı, bununla soluk alıp verebilmelisiniz.

Bunların neden yıllar önce anlaşılmadığına yanıyorum. Arkadaşlarımız bu zavallılığı neden böyle uzun süre devam ettirdiler? Neden çok rahatlıkla başarabilecekleri işlere başarılı yaklaşmadılar diye adeta yanıp yakılıyor. Her şeyini ortaya koyanlar neden bunun asgari tekniğini, taktiklerini konuşuramadılar? Ben daha 1980'lerin başlarında ilk grupları hazırladım, fakat bu kadar derinlikli yaklaşım gücüm yoktu. 1981'in Mayıs'ıydı, ilk grubu bu sahadan çıkardık. Kaldı ki 1979 Mayıs'ında Siverek pratiğinde ilk kez silahlı birlik lafını ağzımıza aldık. Ben birkaç hususu not ettirmiştim: Bu iş böyle bir birlikle olur, şöyle imkânları buluşturursunuz, bir araya getirirsiniz ve yüklenirsiniz demiştim. İşte talimat ve perspektif buydu, yarım sayfalıktı ve bana göre rahatlıkla da yerine getirilebilirdi.

Maalesef bizimki kendini konuşturmuş. Bu işin sorumlusu yoldaşımız daha sonra hazırlıksız olduğu için savaşta vuruluyor. İlk eylemi yaptığında yüz elli kişiyi mevziye yatırıp Siverek ortamında yirmi bin mermiyi sıkıyor, fakat tek bir kişi de vurulmuyor. Gerillayı böyle anlamış. Bunun en iyi komutası böyle olursa, savaşçıları nasıl olur? Ve halen bu durumu aşmayanlar çoktur. En dürüstlerinin, bütün bu eleştirilerimize rağmen hazırlanmış binlerce savaş gücünü doğru değerlendirememelerinin, asgari taktik sorunlara dürüstlikle cevap verememelerinin yıkıcı sonuçlarını göz önüne getirdiğimizde, neden bu duruma düştüklerini anlarız. Sigaranı at, işe bak veya biraz hızlı yaşa, fakat taktiğe işlerlik kazandır diyorum. Ama onlar buna üşeniyorlar. Ben bu sahada böyle fır dönmeye, işin esasları üzerine hüküm yürütmeye mecbur değilim. ama başka türlü namusumuz kurtarılamaz. Ben de duygulanabilirdim, sigaramı çekebilirdim, kendimi sağa sola atabilirdim, ama yapmadım. Beni çeken tek şey, bu adamları, bu savaşı biraz yürütme gücü olabilmedir. Bin bir dereden su getirdim, işin teorisinden tutalım gıdasına kadar her şeyiyle ilgilendim. Gereğiyle birlikte bir savaş imkânını ortaya çıkarmak için bunları yaptım.

Bizimki rahat savaş imkânlarını bitirme gerekçeleriyle kendini esas alıyor. Değil böyle komutan olmak, hiçbir şey olunamaz. İleride çoğunu karşımıza alacağız. Tek tek sorarım: Filan yerde, filan zamanda sen kaç paralıktın, neyinle nasıl uğraşıyordun? Bunu anlatmak zor değildir. Sözde kişiliğini konuşturuyor, sözde yetkisini kullanıyor, ama yetkinin canına okuyor, kişiliğini berbat kullanıyor. Bütünüyle hazır olmadığınızı, evinizin başınıza yıkıldığını, perişan ve bitik olduğunuzu, hiçbir zaman hazırlanma fırsatı da bulmadığınızı anladık. Ama hiç olmazsa bizimle temasa geçtikten sonra bir şeylere hazırlanılabilirdi. Nitekim hazırız diye laf üstüne lafla, hem de üç cümleyle, beş tekrarla ülkeye gitmeyi dayatan sizdiniz. Aslında ben hiçbirisini bu durumda göndermek istemedim, çok ısrarla dayatmada buldukları zaman gönderdim. Eylem yapın demedim, ama onlar çok ısrarlıydılar, hatta kendi başlarına tüfek patlattılar. Arkasını da ben getirmeye çalıştım. Yapacaksınız bu iş böyle olur dedim ve onları birçok provokasyondan kurtardım. Zamansız ve yersiz çıkışları engelledim, ama yeri ve zamanı da belirledim.

Bizim onay verdiğimiz tüm adımlar mükemmel atılabilirdi. Yapılmaması gerekene alışkanlık derecesinde bağlı olma, yapılması gerekene de deveye hendek nasıl zor atlatılırsa, onlara o adımı böyle attırma durumlarını yaşadık. Tabii bütün bunların nedenlerini de sıraladık: Ulusal ve toplumsal nedenler, düşmana dayalı nedenler, kişilik çözümlenmeleriyle ortaya çıkan her şey... Bu hendeği neden atlamıyor, neden bir deve kadar bile olamıyor? Yanlış koşmayı neden durduramıyor? Bu durumda başka ne yapabilirsin?

Diğer karar, bu düşman yenilmez kararıdır. Eğer kararınız buysa, 'düşman yenilmez, ancak bu düşmanın dayattıkları altında yaşanılır, özgürlük bizim için değil' deyin. Bu da bir karardır, mücadeleyi sona erdirmeye veya mücadeleye hiç girişmeme kararıdır. Nitekim reformistler, teslimiyetçiler ve hainler bu karar gereği yaşıyorlar. Onlara göre savaş mümkün değildir, özgürlük ve bağımsızlık mümkün değildir. Onlara göre yaşamın başka türlü mümkün değildir, o zaman 'biz de o karara katılalım' derler. Buna karşı yok diyeceksiniz. Karar direnme ve özgür yaşanılabilir kararıdır. Bunun dışında başka türlü yaşamak mümkün değildir. Bu karar için her şeyimizi

ortaya koymaya hazırız, varız. Karar, onun partisi, ordusu ve her türlü savaşımına varızdır. O zaman gereklerini yap; madem bütün bu kararlara göre yaşamayı istiyorsun, o zaman tutarlı ol.

Sanıyorum hepinizin kararı bu temeldedir. O zaman, kararı hayata geçirebilir miyiz diye kendimizi gözden geçirelim. Savaş, partileşme ciddi bir olaydır. Bu kararı hayata geçirmek için hemen her şeyimi, bütün yeteneklerimi, hatta güdülerimi bile ayaklandırmışım. Tabii basit olunamaz. Ben bir karar verdikten sonra kendimi aldatamam, kendime her şeyi yediremem, ikiyüzlülük edemem. Yanlış yapmışsınız, bu kaç para ediyor? Kararı boz, kararı değiştir, kararla oyna, çok kötü öl; her türlü zarara, kayba çok kötü yol aç!.. Bütün bunlar umurunuzda değil, size göre haydan gelen huya gider. Zaten her şeyi kabul etmiş kişiliklersiniz veya size göre onur ve namus başka türdür, başka türlü orta yolda da yürünebilir.

Savaş Ciddi Kişiliklerin İşidir

‘Ne düşmanın ne de PKK’nin istediği gibi, ben orta yolu tuttururum’ demek doğru mu? Orta yol diye bir yol var mı? İncelenirse görülecektir ki, sizin yüzde doksanınız orta yolcudur; kararda orta yolcu, savaşta orta yolcu, partileşmede orta yolcu, tabii yaşam tarzınız bütünüyle orta yolcudur. Çözümlemeleri okuduğunuzda bunun anlatımını bulursunuz. Kararlı düzeyde olanlar çok sınırlıdır. Ama üçüncü yolun, yani orta yolun kitlesi de yüzde doksandır. Sınıf temelleri, işte köylülük, küçük burjuvazi, aydın gençlik, şu bu, adını ne koyarsanız koyun, doğalarına orta yol daha uygunmuş. Orta yol da bütün yönleriyle biraz incelenirse ne olduğu, neye dayandığı, neyi amaçladığı, tarzının ne olduğu görülecektir ve bu da anı anına düşmedir, bitmedir.

Orta yol kimi kullanıyor? Düşman, iradelerinizi biraz zor duruma düşürmüş. ‘Biz de düşmanı zor konuma itmişiz, biraz da direnme şansımızı sürdürüyoruz’ tarzındaki her iki ögeyi kullanıyor. Bazıları bu konuda usta olmuşlar; zımni uzlaşmadan tutalım, partinin imkânlarını çarçur etmeden tutalım, zaman zaman düşmanla direkt temasını kurmaya kadar orta yolculuk var. Bunu bu kadar açık yapmalarına da gerek yoktur. Daha önce de belirttiğim gibi, dağa gider ama savaş gereklerinin yüzde birini bile yerine getirmez. Bu, orta yolcu tarzıdır. Bir yapar, senden on ister; tam kararlı, tam savaş stili olmadı mı, her şey orta yolculuğa hizmet eder. Vurma imkânı var, örgüt kurma imkânı var, her türlü eğitim imkânı var, ama yapmaz. Kurallar ve taktikler çok rahatlıkla uygulanabilir, ancak bunu yapma gereğini duymaz. Bu da orta yolcu bir tarzıdır.

Ama orta yolcu tarzın da aslında düşmanın emri altındaki hainlere, teslimiyetçilere ve işbirlikçilere göre daha tehlikeli bir tarz olduğunu açıklığa kavuşturmalıyız. Bu tarzınız bir hainden, bir reformistten daha fazla zarar veriyor. İşin en kritik alanına, en önemli yerine, görevlerine büyük bir kararlılıkla ve dirayetle sahip çıkmazsan kaybettirirsin, oynarsın. Teslimiyetçi zaten etkisizleşmiş, aslında vereceği zarar sınırlandırılmıştır. Reformist de etkisizleştirilmiştir. Çünkü onları mücadeleyle biraz etkisizleştirdik. Ama sen belanın, çünkü PKK’li gibi Önderlik olayına bağlı gibi gözüküyorsun. Ama orta yolcu dediğimiz özelliklerini konuşturuyorsun ve şu anda en tehlikeli konumdasın. Bunlar var. Eğer yok diyorsanız, savaş gerçekleriyle neden bu kadar oynuyorsunuz? Bu nasıl izah edilecek?

O tam düşman da değildir, ajan da ilan etmiyorsunuz, ama tam PKK’li de değildir. İşte ikisini karıştırıyor ve bizim gerçeğimizde yaşam bir anlamda orta yolcu yaşamdır. Büyük gaflete dayalı, büyük suça dayalı yaşam, orta yolcu yaşamdır. Savaşla, bütün kutsal değerlerle oynama orta yolcuların işidir. Orta yolcu lafazandır, demagogdur; kesinlikle işle amaç arasında, sözle pratik arasında bağlantıyı kurmaz; kursa da saptırmak amacıyla kurar. Orta yolcu yetersizdir, hazırlıksızdır, kararsızdır, plansızdır, dağıktır, keyfiyetçidir, hazıra konmacıdır. Orta yolcu en azla yetinmez, bire on ister, kolay kaybettirir, hak etmediğini sahiplenir. Kısaca orta yolcu ne kadar yalan dolan ve sahtelik varsa, hepsini doğrularla karıştırarak temsil eder. Bunların da bizde şu veya bu düzeyde, şu veya bu özelliğe göre ne kadar etkili olduğunu düşünürsek, sorunlara yaklaşım biraz daha aydınlanmış olur. Savaş ölçülerine orta yolcu tarzla yaklaşmak, hainden ve reformistten daha tehlikelidir. Bu tarzı aşacaksınız. Lamı cimi yok, aşacaksınız, çünkü tehlikelidir.

İşte biz bir yılı kurtardık, ama bana sorun. Hatırlıyorum, değil bir yılı, bir günü bile kurtarmak bana bir mucize gibi geliyordu. 15 Ağustos Atılımı’nın kırk sekiz saatini ipe çektim. Savaşanlar, bu atılıma girenler, ‘Biz yirmi dört saat sonrasını hiç düşünmek bile istemiyorduk veya onun düşüncesi bile bizde yoktu’ diyorlardı. İyi düşünün: Eylemin sahipleri bile eğer düşünemiyorlarsa, sonunu kim getirecek? Sen silahı sıktın, ama düşman üstüne geliyor, bu işin sonunu kim getirecek dediğimizde, bana ne diyor. Sen işin içindesin, gerillayı sen geliştireceksin diyoruz; tavrı ‘orası beni ilgilendirmez’ oluyor. En iddialı eylemimizdir, ama katılanların ezici bir kısmının tavrı budur. Kırk sekiz saat sonrasını hesaplayamama var. ‘Yılın sorunlarını Başkan halleder, kim başlatmışsa sonunu o getirir’ demenin dürüstlüğüle ne kadar ilgisi var? ‘Ben düşünmek istemem, bu kadar yapıyorum, benden fazla isteyemezsiniz’ demek orta yolculuktur. Sorumsuz adam budur. Tarihi kurtaracaksın, halk mutlak kurtuluş istiyor, ulus imar sürecinde diyorsunuz; o beni bilmem ne ilgilendirir diyor. Sigarası, çorbası oldu mu yeter veya onlara daha fazla önem verir. Çok üzerine giderseniz ya sıvışır ya düşer. Yaşamın yolunu görmüyor, görse de güç yetiremiyor. Bu orta yolculuktur.

Ben bütünüyle başka türlü yaşanabileceğini de kanıtladım, size inat yaşayacağım dedim. Bazıları ülkeye giderken de çok somut konuştum; ben düşman için değil, senin bu namussuz yaşamın için yaşayacağım dedim. Sen yine gidip işle oynayacaksın, yine gidip birçok imkânı çarçur edeceksin; ama sırf bir gün senden bunların hesabını sormak için yaşayacağım ve savaşı da geliştireceğim dedim. Zaten benim biraz inat etmemin veya bu işe bu kadar güç yetirmemin nedeni, bu kararların gereklerini yerine getirmek içindir. Çünkü bazıları ‘olmaz’ diyor. Hatta bazıları olmayacağını göstermek için eylem düzenliyor. Savaşın neden olamayacağını bana savaş adına, hem de savaş değerlerini çarçur ederek kanıtlamaya çalışıyorlar.

Çok iyi hatırlıyorum: Birçok provokatör, tasfiyeci, ‘yap bakalım, güvendiğin filan kişi de gitti’ diyordu. ‘Eylem istiyorsun, al işte başına geleni, çık altından’ diyorlardı. Aslında yaklaşımları bir kontra gibiydi. Sözde bana geri adım attıracaklardı. Savaş tarihimizi inceleyin: III. Kongre’ye doğru gelindiğinde, o süreçte bizim bazı sorumlular ‘Sen misin bize 15 Ağustos Atılımı’na katılmayı söyleyen, al işte başına ne geldi’ dercesine, varlıkları bile bozmak için yeterliydi. İnançsızlık, dağıklık, kararsızlık aşılama hepsi birebirdi. Zaten düşman bunları böyle gördüğü için ciddi bir yaklaşım geliştirmeye bile çalışmadı; düşman bunları etkisizleştirdiği için iddialıydı. Ama sonunu tam hesaplayamadı. Bu ayrı bir konudur. Düşman bunlara bakarak ‘bu savaşı yürütemezler’ diyordu. Halen de birçok kişi için bunu söylüyor, inceliyor, ‘bu adamın kapasitesi bu kadar, işlerin altından çıkacak adam değil’ diyor.

Bu kişiliklerle ne olur, bu orta yolculuklarla nereye varabiliriz? Kaldı ki bu orta yolcular parti ortamına, savaş ortamına atılmışlar. Ama dediğim gibi, kendilerinde çizgi ve kararlılık yoktur veya sadece demagojiyle yüklüler. Hatta gelmişler, parti bizi kurtarsın diyorlar. Kurtuluşçu olması gereken, şimdi partiden kurtuluş bekliyor. Çoğunuzun durumu böyle değil mi? Kurtarmaya mı gelmişsiniz, kurtulmaya mı? Büyük oranda kurtarmaya değil, kurtulmaya gelmişsiniz. Halbuki devrimcinin anlamı ve tanımı kurtarıcı olmaktır; komutanın görevi kurtuluşçu, çare ve sorumlu olmaktır. Oysa bunlar, ‘ben geldim, parti yaramı beremi tedavi etsin’ diyorlar. Tedavi

de etmiyor değiliz, ediyoruz. Öyle bir alışkanlık türü ortaya çıktı ki, 'kendimi ne kadar dayatarsam, ne kadar nazlanırsam, kesin bana o kadar bakar' deniliyor ve öyle birçok kurnaz var. Hep sorun çıkartıp partiyi kendileriyle meşgul ettirenler çok fazladır. Birçoğuna tanık olduk. Bunun şerefle, onurla, yoldaşlıkla ne ilgisi var?

'Ben böyleyim, bende köylü kurnazlığı var, bende küçük burjuva iflah olmazlığı var, ben kendimi böyle dayatarak yaşatmak istiyorum' diyen, ne hali varsa görsün. Burası böyle yaşanacak yer değildir. Bunlara karşı da kararlılığımızın nasıl geliştiğini görüyorsunuz. Bu kişilikler savaşı sabote eder. Bunlarla savaşın ne ilgisi, ne ilişkisi var? Ama bu tipler içimizde doludur. Bunlara son vermek zorundayız. Kendime şunu soruyorum: Bunlar nasıl oldu da kendilerini bana yıllarca dayattılar? En yakınımızda olan birçok arkadaşımız, savaş pratiğine nasıl böyle yaklaşma cesaretini gösterdi, bu büyük sorumsuzluğu nasıl takındı? Bunlar karşısında öfkeleniyorum ve halen çıldırmıyorsam, daha iyi hesap sormak içindir. Tarihi sorunlara böyle karşılık verilmez.

Siz bu yönüyle de bizi daha tanımamışsınız. Niçin ve nasıl yaşadığımı, kimden nasıl hesap soracağımı aslında size birçok çözümlemede biraz hissettirmeye çalıştım. Çözümlemelerle her hususta bir şeyler vermek istedik. Aslında bir hesap sorma olayıdır. Yaşamı tehdit edenlere ve yaşamla oynayanlara karşı bizim yaşam gerekçemiz bir öfke, bir hesap sorma olayıdır. Ve en önemlisi de, bu savaş için böyledir. Diğer konular benim için tarih ve giriş önemine sahiptir. Savaş her şeydir. Hemen her şey savaş olayına bir hazırlıktır. Yani bu hatayı ben işlemedim veya size illa böyle yapın diye örnek olmadım. Sözün de, imkânın da en doğrusunu inanılmaz koşullarda sunduk. Layık olmadıysanız siz olmadınız ve beni kötü kullanacağını sanan sizsiniz veya kendini doğru değerlendiremeyen ve katamayan sizsiniz. Tabii ki ben de hesap soracağım. Şimdi beni lafla nasıl aldatacaksınız veya yetersizlik teorileri ve laflarına sığınarak kendinizi nasıl örtbas edeceksiniz? Madem savaş kararını verdiniz, o zaman adam gibi yaşamayı bileceksiniz. Sizi savaşa zorla mı getirdim? Tam tersine, beni bu konuda zorluyorsunuz. İlla gerillayı istiyorum, illa silah istiyorum diye beni bu işe mecbur ettiniz. O zaman gereklerini yerine getirin.

Ben kaçmıyorum, benim sınırlı bir sorumluluğum var. Sizin de sorumluluğunuz var, gereklerini yerine getirin. Bu işin her türlü yükünü bana atarsanız, yani aşgari sorumlulukların gereklerini bana yıkarsanız, peki, siz neye varsınız? Macerasına, hayaline, zafer sarhoşluğuna mı varsınız? Hem bir savaş serserisi olacaksınız, hem de 'savaş oyuncusuyum' diyeceksiniz! Bu mümkün mü? Savaşın bütün yıkıcı ve emredici sorunlarını bana çözdürün, kendinize de keyfi yaklaşın! Bu mümkün mü, bu nerede görülmüştür? Hangi sıradan davada, hatta çete savaşlarında bile bu gayri ciddiyet vardır? Bu, savaş ağalığında bile var mıdır?

Belirttiğim gibi, demagog ve orta yolcu her şeye inanır; ona göre her türlü lafazanlık, her türlü sahtekârlık, her türlü kendini yere atmalar, kendini başka türlü göstermeler olur. Orta yolcu bukalemun gibidir, her şeye kılıf uydurur, her şeye göre renk verir. Ama bu her şeyde olsa da savaştan olmaz. Savaş gerçeği kişiyi anında açığa çıkaran bir turnusol kâğıdı gibidir. Kişinin kaç paralık olduğunu açığa vurur. Onun için savaşıyla oynamaz diyorum. Savaşıyla oynayanları gördük, hepimizi görüyoruz. Savaş yaman olaydır, yaman adam ister. Bir daha oynarsanız ben yine varım, umarım birileri olur da sizden hesap sorar. Kendimizle neden oynayacağız? En kutsal temel kurtuluş aracımızla neden, ne uğruna oynayacağız? Bu kötü bir durumdur ve bu orta oyunu durduracağız.

Demek ki savaş sorunlarına en temel yaklaşımlardan birisi olan orta yolcu yaklaşımlar terk edilmelidir. Hiç şüphesiz bir teslimiyetçi, bir reformist gibi sağcı da yaklaşamazsınız. Yani savaş kararlarına, savaşın gereğine inanmadan inanıyor gibi, savaşın gerçeğini birçok yönüyle bilmediği halde biliyormuş gibi, sorumluluğu üstlenmediği halde üstleniyormuş gibi aldatıcı ve yanılgılı bir yaklaşım olmayacak. Savaşın kaybedilmesini başından kabul etmiş, savaşın verilemeyeceğine başından inanmış, savaşın ne olduğuna başından anlam verememiş kişi savaş dışı kişiliktir. O çoktan teslim olmuş olan ve laf olsun diye bize gelen kişiliktir. En tehlikelilerden biri de bu yaklaşımın sahibidir ve bu yaklaşımın çok sayıda sahibi var. Bunlar ister bir teslimiyetçi ister bir reformist olsun, hiç fark etmez. Bunların bizde yaşamaması gerekir.

Savaş çok ciddi kişilerin, bu işe bütün yönleriyle karar vermiş olanların işidir. Yaklaşımı mutlaka böyle geliştirmeliyiz. Savaş ve savaşa yaklaşım sorunumuz bir de bu yönüyle tam çözümlenmeli, anlamını ve tanımını bulmalıdır. Tabii maceracılar ve amatörler de vardır, savaş ağalığı gibi yaklaşanlar vardır. "Savaşla güç kazanırsın, savaşla macera yaşarsın, savaşla keyfini konuşturursun" diyenler de yaygın bir kesimdir. Bunların da savaş yaklaşımı felaketlerle dolu bir yaklaşımdır. Bunlara göre savaşın kutsal amaçları, savaşın planlı, kurallarına ve taktiğine göre gelişimi pek o kadar önemli değildir. "Rasgele savaşırız, bir vururuz üstünde on yıl yaşarız; bakırız yaşama yolu yok, o zaman sıvışır kaçırız" diyen maceracıdır. Yani macerası, "İşsizlik ve enflasyon var, düzende fazla yaşanılmıyor, gidilir PKK'de yaşanılır; nasıl yaşadysak, ne kadar yaşadysak ona da şükür" diyendir ve bu yaygındır. Mücadeleye gelenlerin bir kısmında yaşanan bu anlayışın ciddi bir savaşçı yaklaşımı olamayacağını şimdi çok daha iyi görüyoruz. Maceracılık hiçbir zaman kazandırmaz. Amatör savaş heveslisi olan arzuladığı, beklediği ve karşılığını istediği hiçbir şeye ulaşamaz. Bu anlayışların aşılması gerekir. Safları kargaşaya iten, safları bulanıklaştıran, kuralsızlığı habire dayatan, ikide bir moralsizliği, ikide bir kendini yere atmaya dayatan bu tip anlayışları mahkûm etmeli ve savaş gerçeğine asla yaklaştırmamalıyız.

Görüldüğü gibi, bütün bunlar savaş olayına, olgusuna yanlış yaklaşımlardır. Bizim insanlarımız kavram olarak zaten savaştan fazla bir şey anlamazlar. Fakat kavgacılık diye kendilerine bellettikleri de köy kavgasıdır, aile kavgasıdır. Onun güdülerıyla, onun alışkanlıklarıyla mücadeleye geliyorlar. Sonuçta da soluksuzdur, kurusıkıdır. Gerilla gibi çok inatçı olan, çok sabır isteyen, kafanın çok çalıştırılmasını isteyen bir savaş tarzının kenarından bile geçmezler. Bunlar saflarda bu hastalıklarla, bu anlayışlarla dolu yaşıyorlar. Bunlar da kayıpların diğer bir nedenidir. Savaşın geliştirilememesi sorunu bunlarda zemin buluyor. Bütün bunların işin başından görülmesi gerekir. Çünkü eğitimlerimizin bir amacı da kadrolarımızı doğru kararlaştırmak içindir. Her eğitim devresi bunu rahatlıkla veriyordu. Ama almasını bilmemiş, alma gereğini duymamış, yanlış anlamış... Bu bizim değil, onun suçudur.

Halk Savaşı En İyi Okuldur

Görüyorsunuz ki, bu savaş gerçeğine çok yönlü yaklaşımlar geliştirmek mümkündür. Burada savaşın doğasını, ilkelerini ve tarihçesini fazla anlatmama gerek yoktur. Halen kendime de sorduğum sorular var. Bunlara açıklık kazandırmak ve bu çok önemli yılı savaşılararak kazanılacak bir yıl haline getirmek istiyorum. Kendimizi her türlü sıkıntıya ve zorluğa alıştırdık. Hiç olmazsa bu yılı görkemli bir kazanım yılı haline getirelim diye her şeyi göğüsledik. Aksi halde kendime bile hesap veremem. Yaşadıysam, her şeye katlandıysam, bu savaşa bir başarı şansı verdirmek içindi. Böyle bir dönemi çok önemli bir başarı dönemine dönüştürmek, geçmişte isteyip de bir türlü yapamadıklarımızı şimdi yapmak, bu konuda kendini yanıltmamak ve kimsenin partiyi yanıltmasına izin vermemek, ordu çalışmalarını yanıltmasına fırsat vermemek için gece gündüz bunların hesabını kendime soruyorum. Büyük tecrübemi şüphesiz bu temelde konuşuracağım.

Tabii insan bu kadar tekrarlar gereği duymamalıdır. Ama ortaya koyduğunuz sorunlara ve cephedeki gelişmelere baktığımızda mutlak sorumluluğumuz var. Yine burada derinleşme ve bazı önemli sonuçlara ulaşma durumu ortaya çıktı. Yaşadıklarınızın sorumlusu ben değilim. Çok sınırlı veya tesadüfen bir durumu yakaladık, pek planda olmaması gereken veya başka türlü yerine getirilecek bir çalışmayı böyle götürmeye koyulduk. Yaşamın abecesinden tutalım savaş gibi en ciddi olayına kadar gelip dayandık. Yani siz yaşamaya değil, ölmeye gelmişsiniz. En çok yapabileceğiniz budur. Yırtıcı savaşçılığa iddialı kaç kişi var desem, ancak cenazenizi sunabilirsiniz. Bu sizden istenilen midir? Ama bu işi şimdi adam gibi ele alabilecek kaç kişi var?

Hatırlıyorum: Birkaç eğitim devresini sonuçlandırırken, filan arkadaş gider ülkeyi kasıp kavurur, filan bölgede mutlaka çizgiyi oturtur derdim. Gitti, iki ay sonra nasıl vurulmuş diye haberi geldi. Kendisinin bile kendisine izah edemeyeceği bir biçimde vurulmuş. Sen nasıl komutansın ki, kurşunun nereden nasıl geleceğini kestiremedin, nasıl vurulacağını düşünemedin, kendini planlayamadın? Çok sonradan bir zavallı oldukları anlaşıldı. En tecrübeler böyle olduktan sonra sizin de böyle olmayacağınız ne malum? Biraz aklın var mı, plan gücün var mı, bir şeyleri bir araya getirme ustalığın var mı, yaklaşım tarzında bir üretkenlik var mı? Tüm bunları soracağız. İşte plan budur.

Söz vermek, sözünün sahibi olmak gerçekten kolay olmuyor. Beni görüyorsunuz, fazla söz vermiyorum, ama verdiğim sözün de etrafında dönüp dolaşıyorum. Çünkü namuslu politika yapmak, namuslu militanlık yapmak gerçekten kolay değildir. Size göre her türlü olur. Hayır, bazı şeyler vardır ki olmaz. Kendini pazarda satsan bile bunun değeri vardır. En soysuz mesleklerde çalış, bunun da değeri vardır. Ama bu işlerle oynamanın hiçbir değeri yoktur. Tabii bu çok ciddi bir savaştır. Çünkü giden, bir halkın biricik yaşam umududur. Toprağa düşürdüğün bir tek damla yersiz kan, bu halkın canından bir parçanın düşmesidir. Senin buna hakkın yoktur.

Kaç kişi bu sorumlulukla hareket ediyor? Acaba kendini bile bu temellerde savaşa çekebiliyor mu? Fazla cevap yoktur. Halk savaşının için zordur. Kürdistan'daki halk savaşının için çok büyük sorumluluk ister. Şimdiye kadar neden böyle yaklaşmadınız? Bu soruya karşılık ancak kocakarı gibi nedenler sıralayabilirsiniz. Başka bir tarzınız var mı? Başka bir tarzda yaklaşım gücünüz var mı? 'Hazırlıksızdık, yetersiz kaldık, çaresiz kaldık' diyorsunuz. Halk savaşçıları böyle midir? O zaman neden imkânı zamanında değerlendirmediniz? Birçok savaşçı vardı, neden doğru düşünme ihtiyacı duymadınız? Günleri neden boşa geçirdiniz? O görkemli dağları neden değerlendirmediniz? Gafilmiş! Halk savaşında gaflet olur mu? Böyle bahaneler diz boyudur. Tamam, yine de savaş iradenize saygılıyız; yine de alın, imkânlar sizin olsun. Bütün yaşamımı bunun için bir kez daha ortaya koyayım. Ama ciddi olabilecek misiniz? Sağlam bir sözünüz olabilecek mi? Kendinizi yatalak bir kocakarı olmaktan çıkarabilecek misiniz? Başarıyı konuşturan bir tarzı yakalayabilecek misiniz? Bunlara verecek gelişkin cevaplarınız olabilir mi?

Umutlu da olmak istiyorum, öyleyimdir de. Fakat geçmiş pratik kendimi aldatmamam gerektiğini bana adım adım, anbean söyletmiyor. Şimdi ben de kalkıp bu halkın bazı yaşam tutkularıyla oynayamam. Kimlik dedik, ortaya çıkardık; umut dedik, biraz dirilttik. Yani sizin gibi şimdi bunlarla oynayayım mı, bunları bozayım mı? Bu doğru olur mu? Hemen ölmem veya başka türlü davranmam kabul edilebilir mi? Bunu ne kul kabul eder ne Allah, ne tarih ne insanoğlu; hatta canlı bir varlık bile bu koşullarda kolay kaybetmeyi, ucuz davranmayı kabul etmez. Gerçekler bu kadar önemlidir. Ama dediğim gibi, taşlaşmış beyinler, nasırlaşmış yürekler acaba bunu duyar mı? Bunu size sormak gerekir.

Ben duygusallık istemem. Benim için gerçekçilik, savaş gerçekçiliği çok önemlidir. Çok duygusallık gördüm, çok ağlayıp sızlayan gördüm, lanet getirdim, nefret ettim. Kolay öleni çok gördüm, bundan da nefret ettim. Artık bana yaşayan, yaşamdan dem vuracak, düşmanın karşısında kendini ayakta tutacak adam gereklidir. Destan yazın, ben her şeyim demiyorum. Hayır, bunu diyen yoktur. Madem sözleştik, madem ortaya bazı imkânlar çıkardık, o zaman hakkını verelim diyorum. Benim itirazım bunadır.

Ben kimseye imkânsız başarıya dayatmasında bulunmadım veya çok aşırı ve gerçeklerle hiç bağdaşmayan bir tarzın yürütücüsü olmaya soyunmadım. Benden daha fazla başarı şansı olduğunu gördüğüm birisine yüklenmedim. Bunun gereklerini neden yerine getirmediğiniz? Neden öyle oynadınız? Hepsisi ortadadır, yaşayanların kendilerinden sorabilirsiniz. Bu gerekli miydi, zorunlu muydu? Tam tersine, oynarken çok sayısız oynamış, elinde çok şey olduğu halde kaybetmiş. Çok rahat koşullarda kaybetmiş. Bu zor koşulların kaybı değildir. Tabii bunlara yükleneceğiz. Siz olsanız, size de yükleneceğiz. Ben daha savaş mahkemesini açmamışım; açarsam tabii ki birbirimize söyleyeceklerimiz olacaktır. Halkların mahkemesinin, halkların işlerinin kolay olduğunu mu sanıyorsunuz? Ben kolay olduğunu sanmıyorum. Bizim eyaletlerimiz çok geri kalıyorlar. Yani serbest kalsalar, biraz bizim ağırlığımız olmasa, komutanlık adına her şeyi yaparlar. Tabii bunları dikkate alacağız. Bunların hepsi de zavallıdır.

Birçok olanak birikmiş, fakat alan sorumlusu bunlara yaramaz gibi yaklaştı. Sanki yaptığı hesabın içinde düşmanın eli var. Tabii bunları gözetleyeceğiz, takipçisi olacağız, affetmeyeceğiz. Buna kolay ulaşılmadı, yaşamı bu güne kolay getirmedi, 1994'e kolay gelmedi. Bütün bunları açıkça belirtirken, hiç birinize özel olarak şöyle yükleneyim, ne paye biçeyim, ne kadar değersiz kılayım diye değil, işlerin özüne kendinizi biraz doğru veresiniz diyerdir. Ucuz şikâyet, ucuz kaybetme gerekçeleri çoktur; rahatlıkla yerine getirilebilecek görevleri yapamamanın gerekçelerini dinlemekten bıktım. 'Neden, nasıl yapmadım, kimler engelledi, kimler oyaladı, kimler sağa yatırdı, kimler sola yatırdı, çaresizleri, güçsüzleri ve yanlışları nasıl oynadım' demek olmaz. Artık böyle yaşam izahlarının olmayacağını, kendinize böyle saygısızlık yapamayacağımızı öğreneceksiniz. Bunun için, öğrenmeniz için sabrettim.

Herkesin bir iddiası var. Benim de iddiam, sizin kendinize yakıştırdığınızın katlanılamayacağı, kabul edilemeyeceği, affedilemeyeceğidir. Peki, yaşam başka nasıl kazanılır? Nasıl saygıya ulaşılır? Ağlayarak ve aldatarak mı? Buna inanalım mı? Dayatılanlara göre mutlak boyun eğmeliydim, yalanlara inanmalıyım! Düşmanın bin yıldır dayattığı bu değil miydi? Siz onu konuşturuyorsunuz. Lafalamayı ve maskeleyi bırakın, uygulamak istedikleriniz bin yıllık düşman hükmüdür, kocakarılıktır, ne idüğü belirsizlerin durumu. Beni mi inandıracaksınız? Fazla ağlamaya da, kandırmaya da gerek yoktur. Bu işleri biraz sağlıklı götürebiliriz. Bu kadar ucuz ertelemeye ne gerek var? Dağların sizi koruduğunu görüyorsunuz. Bu imkânlar düşmanı daha şimdiden kaçış eğiliminin içine itmiştir. Kendinizi biraz yoklayın, her şeyi kazanabilirsiniz. Kendinizi biraz iyi mevziye yatırın, sigaranıza gösterdiğiniz ilgi kadar bunlara da ilgi gösterin. Ama dayatılan, 'ben yine tersini yapacağım' oluyor. O zaman deneyelim: Kurala gelmezsen, doğru yaşamın yoluna gelmezsen bu işler olur mu? Ben bunun için varım. Düşmanı bir tarafa bıraktım. Bu halimle de kolay ölmeyeceğe benziyorum. Hesabınızı ona göre yapın.

Ben sizin için yaşamı zora sokmam, sizi kandırmam. O zaman sözle pratiğiniz, bizimle benzer bir yaklaşım sahibi olduğunuzu gösterecek ki birbirimizin yakasını bırakalım ve düşmanın yakasına yapışalım. Bunu vurgulamamın nedeni var. Bazıları oynarım, benim yanıma kâr kalır; gereklerini yerine getirmem, unutulur gidilir sandılar. Düşenler düştü, bunlar için artık fazla bir şey belirtmeyeceğim. Ya düşmeyenler kendini nasıl savunacak? Büyük bir zafer kazanmaktan başka kimse kendini savunamaz. PKK'nin savaş

çizgisi budur. Büyük bir başarıdan başka hiç kimsenin kendisini metelik kadar savunma değeri yoktur ve hele bu aşamaya geldikten sonra, bu kadar gerekeceyi sıraladıktan sonra, ölmek bile mahkûm edildiğine göre, başarı tek savunma gerekçenizdir. Hiçbir yere sığınmadan bu aşamada biraz başardınız -eskiden biraz başarı istiyorduk, ama bu yıl tam başarı istiyoruz- ve saygı diye bir şeyden bahsediyorsanız, 'ben kolay ölmeyeceğim' veya 'ölsün bile bir başarı temelinde öleceğim' diyorsanız, kabul etmeleriniz bu temelde olabilir. Saygının kaynağı budur. Bu aşamanın bundan sonra hiçbir affedici tarzi olamaz. Başarmak mümkündür.

Bütün bunları belirtirken, ne 1970'lerin zorluklarını, ne 1980'lerin ve 1985'lerin, ne de 1990 başlarının zorluklarını asla belirtmiyorum. Elini sallasan şimdi ülkenin yarısı senin olmuştu veya senindir; sahip çıksan, hangi işi düzenlemek istesen, hangi çalışmayı sergilemek istesen, neye yetmez ki! O zaman hiç olmazsa şimdi hakkını verin. Yine de 'yapamam, gereklerini yerine getiremem' dersen, sen bir gafilsin. Sen bir maceracı, orta yolcu, reformist veya teslimiyetçisin ve bunların da yaşamaya hakkı yoktur. Kimse bize neden yaman bir komutan olunamaz, kazanan bir savaşçı olunamaz teorisini dayatamaz; onun yaklaşımını, onun tarzını onaylattırılmaz. Bunun da nedenlerini ve gerekçelerini hiç mi hiç sıralayamaz. Ben bunları yutmam. Bunları kabul etsem, benden daha aptal bir halk önderi olur mu? O zaman neden böyle yapıyoruz diye kendinize sorun. Sizce insanoğlu sağlıklı yaşayamaz mı? Düştük, ama biraz kalkmayı becerdik. Bundan sonra kabul edilebilir bir yaşamın sahibi olamaz mıyız? Bu savaş bile olsa, sağlıklı yaklaşamaz mıyız? Bu imkânsız mı? Sağduyuyla, yeterlilikle, biraz kuralla yaşamak imkânsız mı? Savaşa gidiyorsunuz, kendinizle oynamanız kader midir? Hayır, doğru yaşanabilir.

Hep belirtiyorum: Ölüm her zaman var, herkes için her yerde var. Ama bunun kabul edilebilir sınırlar dahilinde olması gerekir. Ben de her an ölebilirim, ben de kabul edilebilir sınırlar dahilinde ölebilirim ve hiç kimse de başka türlü yorumlayıp sonuç çıkarmasın. Yapılması gerektiği gibi yapılmıştır, yaşanması gerektiği kadar yaşanmıştır. Biz bunu istiyoruz. Yoksa imkânsız başarı, destan yazın demedik. Öyle sanıyorum ki, bu kez bu işte temel doğrular gerekçeleriyle birlikte etkili olur; yaklaşımlarımız bu çerçevede yeterli kararlılıkta, onun kavrayışında olur. Bu temelde tartışmalarınıza tekrar katılıyoruz, sorumluluk duygularınıza tercüman oluyoruz. Zorlama yoktur, halk savaşında büyük bir gönüllülük esastır. Ama ona dayalı disiplin de hiçbir ordu gücünde görülmeyen keskinliktir. Bu bizde kesinlikle böyledir. Tarz budur, yaklaşımın özü budur. Herhalde bu kez böyle yaklaşıyorsunuz, bizi ve kendinizi yanıltmıyorsunuz.

Bin bir emekle buralara kadar geldik. Bunu anlamamanın, anlayıp da gereklerini yerine getirmemenin izahını bana yapamazsınız. Aceleniz yoktur, karar yine sizindir. Katılımınız yine gönüllü olsun. Ama katıldıktan sonra bizi gerçekten anlayın. Hasso, Hüso gibi, Memo gibi bu işe girilmiyor. Önderlik tarzımız var, bu işe onunla kalkışıyorsunuz. Hiç olmazsa bu konuda iddiası olanlara açık belirtiyorum. Bunlar hiç olmazsa sağlam katılımı esas alsınlar. Çünkü biz ne de olsa bunlar için bir fırsatsız, bir gerekçeyiz. Bunlar diğerlerinden sıyrılsın, diğerlerini idare etsin, yönetsin. Ahmakların elinde, düşürenlerin elinde bunlar da düşmesin. İşte sınıf mücadelesi, işte partileşme, işte ordulaşmanın şansı buradadır.

Bütün diğer hususları bir tarafa bıraktım. Gerçekten kendimi yokluyor, gözden geçiriyor ve yaşatmaya çalışıyorum; yaşamın savaşla bağlantısını, savaşla geliştirilip korunabileceğini ve kazanılabileceğini tam öyle görüyor ve kendimi buna veriyorum. Kararı yalnız sizin için değil, kendim için de veriyorum. Kendimi tam bir karara yatırmadan sizleri, bu halkı bu karara çekme gereği duymam. Ama eğer karar bu kadar ciddiye ve büyük gerekçelere dayalıysa, o zaman saygılı olup bunu da çokça değerlendireceğiniz gibi gereklerini de mutlaka yapacaksınız. 'Bunlar yine eski kiro, anlamazlar' demek size yakışmaz. Bu, düşman yakıştırmasıdır. 'Komutan olmazlar, hep uşak olurlar, başkalarının askeri olurlar' tezine göre sizi ele almak herhalde haksızlıktır. Yapabilirler, ordulaşabilirler, öz savaşlarını ve bütün sorunlarını görüp değerlendirerek çözüm yollarına koyabilirler demek gerekir. Benim inandığım, size yakıştırdığım yaklaşım budur.

Halk okulu en iyi eğitim, halk savaşı en iyi okuldur. Her türlü sorunlarına çözüm getirebilir, kendi büyük komutanlıklarını kesinlikle ortaya çıkarabilir. Bu inancımı zayıflatayım mı? Zayıflatsam, bu size en büyük saygısızlık olmaz mı? Bizden komutan, ordu kurucuları ve zafer yaratıcıları çıkmaz desek, kendimize en büyük kötülüğü yapmış olmaz mıyız? Buna hakkımız var mı? Hatta ben bile bunca olup bitenden sonra yıpranmış, yorgun düşmüş olabilirim. Elde olmayan -ki buralarda irade her yönüyle özgürce konuşulamaz- kendi dışındaki birçok etken seni bitişin eşiğine getirebilir. Ama sizin gibi iradeyi tam özgür koşullarda konuşturabilecek konuma ulaşıldıktan sonra gerisi başarılı, gerisi bana kaldı deyin.

Ben yine kendime de söz veriyorum. Eğer 1994 hamlesinde sizin gibi bir yıl o savaş ortamında olsam, kesinlikle ordulaştırırım. Tek ihtiyaç duyduğum şey nefes alıp vermedir, başka hiçbir şey istemiyorum ve gerçekten de başarabilirim. Siz bu şansı elde edeceksiniz. Ama onu kullanabilecek misiniz? Yani tek şart nefes alıp vermedir, başka bir şey değildir ve bu şansınız olacaktır, gerisi sizin öz işinizdir. Hemen her şeyi, her olumsuzluğu aşma, teoriye teorik, pratikse pratik, lojistikse lojistik, bunların hepsini aşma yollarını bizzat kendiniz bulacaksınız. Şikâyet etmeden, sağı solu suçlamadan çareyi kendinizde arayacak ve çözeceksiniz. Bunun imkânı var. Gerçek bir savaş kurmayı, bu işte gerçekten varım diyen, artık bu koşullarda böyle yapabilir. 1994 tarzımız budur.

Hiç olmazsa şimdiye kadar binlerce müdahalemizden sonra, bu müdahalemizle, yıla böyle yüklenmemizle, bu döneme kendimizi böyle vermekle 'aklımız başımıza tam geldi, fırsatı bu kez tam yakaladık' deyip sonuca gitmekten veya tarzımızın bunu kesinlikle sağlamasından bahsediyorum. Bütün tecrübelerime dayanarak belirtiyorum: Kendinizi bütün yıllar için 'kendimizi tam veremedik, başaramadık' biçiminde savunabilirsiniz; ama bu yıl kendinizi savunma gerekçeniz olmaz. Düşman bu hale geldikten sonra, ordulaşma bu düzeyi yakaladıktan sonra, biz sizleri bu yıla böyle taşıdıktan sonra, bu görevlerin gerekleri neden yerine tam getirilemedi, neden tam istenilen başarıya ulaşılamadı biçiminde bir değerlendirmeye hiçbiriniz sahip olamazsınız, bunu dayatamazsınız. Tam tersine her şey yeterlidir. İhtiyaç duyulan sadece önemli görev alanlarına fiziki anlamda ulaşmadır. Yolda bir kaza, bir talihsizlik olursa, ben buna bir şey demiyorum. İradeniz dışında gelişebilecek bir şeye karşı -ki onu da dikkatle değerlendirmeliyiz- irade dışı olan nedir, irade dahilinde olan nedir diye, şimdiden iradeyi konuşturabilir, birçok talihsizliği önleyebilir, şimdiden tedbir üstüne tedbir geliştirerek bunu yapabilirsiniz. Talihsizliği talihe çevirmek, kazayı engellemek şimdiden mümkündür; hiç olmazsa asgariye indirilir.

Bütün bunlar bizim pratiğimizde gizlidir. Her şey tesadüflerle yüklüydü. Ama biz neredeyse savaşı kesin kazandık mantığına sahip oluyoruz. Halk bile bu noktaya gelmiştir. Ben umudun ve imkânın hiç olmadığı konumdan buraya kadar nasıl geldim? Bu önemlidir. Hiçbir şeyden eser yokken eğer bu konuma gelmeyi biliyorsak, herhalde sizler kolay kaybetmenin gerekçelerini sıralayacak durumda olamazsınız. Benim yaptığımı bir altyapı olarak kabul edin; hiç olmazsa buna dayanarak onuru, şan kazanmayı ve böyle yaşanılır biçiminde onurlanmayı kendiniz için elde edin. Herhalde buna da muhtaçsınız.

Diğer dönemlerdeki gibi “elim birbirine dolaştı, kaybettim, engellendim, rolümü oynayamadım, şöyle oynandım, oynatıldım da sonuca gitmedim” demek size yakışır mı? Nereden, nasıl oyuna getirilmede iç-dış engeller sebep oldu denilmemeli. Yaman bir önder bütün bunları sıfırlayan, kendi iradesini, zafer iradesini konuşuran kişidir. Bu dönem artık bunu olgun hale getirmiştir. Bunu anlamayı tekrar önemle vurguluyorum. Biraz daha derin düşünülerek, özüm senerek ve en önemlisi de pratik yürüyüşümüzün nasıl olması sorununa, savaş ve ordulaşmaya katılımınıza, nasıl, yerinde tam başarı kesindir iddianıza işlerlik kazandırmak için anlayışınızı yetkin kılın, ona kaybettirecek en küçük bir olasılığa bile mümkünse yer bırakmayın. Kapsamlı yaklaşımla her türlü olasılığı göz önüne getirerek, bunun için tekrar tekrar gözden geçirerek, bu derslerden azami sonuçları çıkararak bir yaklaşımı geliştirin ve ne mutlu bize ki böyle bir fırsatı yakaladık deyin. Kazanılması kesindir, aldığımız tedbirler, göz önüne getirdiğim tüm olasılıklar bunun böyle gelişmesini engelleme şurada kalsın, ancak sonuca götürebilir.

Olasılıklar hesabı, buna dayalı tedbirler, çok anormal bir durum veya bir kaza olmazsa -ki, onu da kabul edilebilir sınırlar dahilinde söylüyorum, bu şartım önemlidir-, düşman ne kadar iddia ederse etsin, özel savaşımı ne kadar çılgınlaştırırsa çılgınlaştırsın, her gün ne kadar kelle keserse kessin, ne kadar bombardıman yaparsa yapsın, bu yılı kaybetmekten kurtulamaz ve biz de kazanmaktan vazgeçemeyiz. Kazanma bu temelde kesindir diyoruz.

1 Şubat 1994

ÇOK SOYLU BİR YAŞAM UTKUSUNUN SAVAŞIMINA YETERLİ OLMAYA ÇALIŞIYORUM

Savaş, partileşme ve yaşam tarzımızdır. Her ne kadar savaş ve ordu konusunda ayrı bir yaklaşım geliştiriyorsak da, başından itibaren attığımız her adım herhangi bir mücadele değildir. İster ideolojik, ister onun her türlü örgütlenmesi ve hemen her biçimiyle denenmesi savaş anlamını içerir. Ayrıca düşmanın da dayattığı yaşam, amansız istila ve işgaller altındaki bir yaşam, dolayısıyla kölelere dayatılan bir savaş tarzıdır. Hiçbir zaman normal bir toplumsal, kültürel, siyasi ve ekonomik yaşamımız olmamıştır. Bu konuda yarılmayalım.

Büyük ihtimalle savaş doğasına yetersiz yaklaşmanızın altında kölecilik tarzının çarpıklığı vardır. Yani düşmanın yüzyıllardan beri tek tarafı dayattığı ve içinde her türlü soyutlanmayı, düşünleşmeyi, ulusallıktan ve toplumsallıktan çıkmayı içeren, hücrelerine kadar parçalayıp kendisine tabi kılan, kendisinin mutlak iradesi altında bütünleştirmeye zorlayan bir egemenlik tarzının, kölecilik tarzının kurbanı olduğunuz için, halk ve birey olarak, normal gelişme yolları nedir ve bu yollar tıkanır mı savaş yolu nedir sorusunu hiçbir zaman doğru bir tarzda kendinize sorma gücü bulamadınız. Yanılgılarınızın en temel bir nedeni de, savaş gerçekliğine ve savaş tarihi konusunda içinde bulunulan konuma anlam verememenizdir.

Kısaca nasıl yaşatıldığınızı bilince çıkaramadığınız sizi en amansız düşmanınızın bile bir askeri olmaya götürdüğü gibi, tümüyle kendisiyle savaşan bir yaşamın da sahibi kılıyor. Siz savaş deyince sadece kendisiyle ilgisiz değil, yüzde yüz kendisine karşı bir ordunun ve onun bir savaşının paralı askeri birliği olmaktan daha kötü bir konumdasınız. Paralı askerler para için savaşır. Maalesef bize bunun karşılığında bir ücret de vermezler. Daha da kötüsü, bu savaşla kendimizi vururuz; kendimizi vurdukça ülkemizi talan ettiririz, kültür ve toplumsallık adına ne varsa onu kendi elimizle vurmaya düşmana teslim ederiz. Biz bu kadar alçalmış, kendisine yöneltilmiş bir karşı savaşın kurbanıyız.

Daha da derinleştirildiğinde ve doğru bir tanıma ulaşmaya çalıştığımızda göreceğiz ki, biz esas itibarıyla dayatılan sadece haksız değil, her yönüyle imhayı içeren bir savaştır. Bu savaşı anlamamakla, anlasak bile ona doğru bir karşılık vermemekle kaybettiğimiz, insanlığımız da dahil, her türlü ulusal ve toplumsal gelişme yollarını kendi elimizle kapatıp tükenişe yol aldığımız ortadadır. Kendimiz için mutlak her şeyin kazanılmasının yolu olan halk savaşından başka hiçbir yöntemle asla yaşama gözümüzü açmayacağımız; namus ve onur kazanamayacağımız, maddiyat ve maneviyata ulaşamayacağımız, kısaca insan toplumunun normal yaşam yollarına asla giremeyeceğimiz kesindir. Bu yüzden savaşla elimizden alınan her şeyi kendi savaşımızla kazanmayı amaçlıyoruz. Bu amaç temelinde doğru tarzda ele almadığımız, kendi savaşımızı öngörmediğimiz, ona güç yetirmediğimiz, onu verme kararlılığını ve gücünü ortaya çıkarmadığımız için yaşamın en kötü kaybedicileri oluyoruz. Alabildiğine yeteneksizlik, alabildiğine kendine karşı yöneltilmiş, dünyada eşi görülmeyen ölçüde düşmüş ve dağıtılmış bir toplumsal gerçekliğin, yine o kadar dağılmış ve her şeyiyle iflas ettirilmiş bireyi olmanız kaçınılmaz hale geliyor.

Savaş üzerine çok şeyler söyleniyor ve sizler de çok şey söyleyip tartıştınız. Fakat bunun bilimsel olarak bizim için ne kadar gerekli olduğunu, ondan da öteye kişiliklerinizin bir savaşçı kişilik haline gelmesi için ne yapmamız gerektiğini bilmediğiniz için; büyük bir yüzeysellik ve içinde çok yanlışlar içeren bir tarzda yaklaştığımız, özellikle kazanmayı mümkün kılan biçimde değil de, “isyan eder, ama bol bol kaybeder” tarzını aşmama, yenilgili kişilik, tıkanmış kişilik savaşır, ama başaramaz biçimindeki savaşçılık tarzını aşamadığımız için, savaş sorunlarımız parti içinde yakıcı oluyor ve halen sizi bir savaşçı haline getirmenin yoğun çabasını sergilemek zorunda kalıyoruz. Savaş nedir, savaşçı kimdir sorularını işlemekten geri durmıyoruz. Savaş tanımları oldukça yapıldı; bu defa mutlaka bir şeyler anladınız. Savaşın doğası bazı yönleriyle ortaya konuldu. Savaşların halkların ve milletlerin tarihinde, hatta aşiretler ve kabilelerin tarihinde neye yol açtığını, ne zaman gerekli olduğunu, nasıl verildiğini ve nasıl sonuçlandığını birçok örnekte anlamaya çalışmışsınızdır.

Diğer halkların tarihinde savaflara rasgele başvurulmadığı; çok ciddi sorunlar, örneğin işgal, ilhak ve talan gibi hayati bazı gerçeklerle savaşa koşulduğu, eğer savaşa koşulmazsa bugüne dek halkların ne kadar kazanımı varsa tek taraflı bir karşı iradeyle elinden alınacağı, bu nedenle savaşın artık kaçınılmaz olduğu görülür. Özellikle insan topluluklarının sömürüye elveren bir üretime geçmesiyle birlikte artık ürüne el koyma gündeme gelir; hatta insanın kendisinin verimli hale gelmesiyle, yani yaşayabileceğinden daha fazla ürüne yol açacak bir yeteneğe ulaşması ve üretim gücü haline gelmesiyle köleleştirme savaşları başlar. Kölelik döneminin savaşlarının amacı esas itibarıyla üretimde etkinliği gelişen insan aracını ele geçirmektir, bol köle ele geçirmektir. Köle sahiplerinin savaş tarzı, özellikle Roma’nın, Mısır’ın, Çin’in en eski uygarlık dönemlerinde geliştirdikleri savaşlar köle savaşlarıdır. Gerçekten o zaman insan-

ların köleleştirilmesiyle halen eşine rastlanmayan bu köle gücünün nasıl kullanıldığına dair hafızalara sığmayan bir uygarlık ortaya çıkarılmıştır.

Köleleştirme ve daha sonra o köleleşmeye karşı isyanlar tarihin en uzun dönemini teşkil eder. Binlerce yıl köleleşme ve köleleşmeye karşı çok çeşitli isyan biçimleriyle tarih adeta temellerini atmıştır. Siyasi tarih, askeri tarih, uygarlık tarihi, her türlü sanat, kültür ve ekonomik tarih bu dönemin ürünüdür. En acımasız vurma yöntemleri bu dönemden kalmaz. Çarmlıha gerilmeler, ateşe atılmalar bu dönemden kalmaz. Dağlara çekilmeler yaygın olarak bu dönemde kendini gösterir. İnsanların kurtuluş özelemleri, cennet ve cehennemlik durumlar, İsa'lar ve Musa'lar hep bu dönemin kurtuluşları olarak kendilerini tarihe yansıtırlar. Şüphesiz başkaldırıları yaygın dini görünümle altındadır. Dinler bu dönemin başkaldırı ideolojileridir. İster doğaya karşı olsun, ister yeni oluşan egemen sınıflara karşı olsun, bunların bir özünün olduğunu, savaşların dinsel karakterde gelişmesinin bu nedenden kaynaklandığını iyi biliyoruz. Fakat daha sonra dinler tersine kullanılır.

Feodal uygarlık döneminin savaşlarının temelinde köleliğin biraz daha yumuşatılmış bir biçimine ulaşmak yatar. Dayanılmaz kölelik koşulları artık verimden düşürüyor; çünkü bireyin köle tarzda sömürülmesi gittikçe bireyi tüketiyor, anlamsızlaştırıyor. Roma'nın çözülüşü de, diğer köleci imparatorlukların çözülüşü de bu nedendir. Artık köleci koşullarda bireyin üretime koşturulmasının anlamı yoktur. Üretim ilişkileri gericileşiyor, üretim güçlerinin gelişmesini engelliyor. Bu ilişkiler ve bilinen dinsel görünümlü çıkışlar, başta İslamiyet olmak üzere, hatta Hıristiyanlık gibi birçok din ve daha başka başkaldırı yöntemleriyle, feodal imparatorluklara karşı halkların çok geniş misyonları söz konusudur.

Feodalizm bildiğimiz gibi köleci üretim koşullarına göre daha gelişkin üretim koşulları, bunun üretim güçleri ve ilişkileri anlamına gelir; uluslar veya milliyetler biraz daha gelişme yoluna koyulur; sınıflaşma biraz daha gelişir. Feodaller, feodal beylikler dönemi oldukça güç kazanır, toprağa dayalı ekonomi gelişir veya daha geniş toprakların üretime açılması, çok sayıda insanın serfleşmesi bu dönemin gelişmeleridir. Artık insanların yerleştiği her sahaya feodal imparatorluklara katmak bu dönemin temel uğraşısıdır. Her güç kazanan etrafındaki topraklara saldırır. Yani savaşlar adeta bir üretim tarzıdır ve bu dönemde çok daha yaygındır. Çünkü feodal koşullarda topraklar verimlidir ve biraz değer biriktirmişlerdir. İşte üretimin bu özelliği savaşları bir ele geçirme aracı, yani bir yerde ekonomik bir araç haline getirmiştir. Ne kadar talan, ne kadar işgal ve istila varsa, o kadar üretim artışı elde ediliyor. Dolayısıyla bitmez tükenmez bir savaş dönemi daha ortaya çıkıyor.

Hatta bunun ideolojisi de vardır. Örneğin İslamiyet, ganimete büyük bir değer biçer ve İslamiyet'in ortaya çıkışında da bu çok belirgindir. Ganimet tutkusu üç kıtaya yayılmanın temel dürtüsüdür. Diğer feodal savaşların da amacı budur. Fakat daha ileri bir uygarlık aşaması olduğunu biliyoruz. Daha uygar alanlar ortaya çıkar, toplum biraz daha zenginleşir, üstyapı kurumları biraz daha gelişir; askeri sanat, siyasi sanat biraz daha gelişir. Egemen sınıf çok kudretli olduğunu, neredeyse gücünün en sınırsız bir çağını yakaladığını sanır. İslamiyet kendisini sonsuz, ahir din olarak ilan ettirir ve o da çok uzun bir dönemde damgasını vurur. Binlerce yıldır bu feodal tarz halen birçok kalıntılarıyla sürüp gitmektedir. Burada önemli olan, feodal dönemin savaş tarzının bir üretim tarzı olmasıdır. Yani güçlü olan veya politik yönden, askeri yönden kendini güçlü hisseden herkes etrafına saldırır, ele geçirmek ve böylece güçlenmek ister.

Görülüyor ki, bu dönemde savaşa başka anlam vermek mümkün olmadığı gibi, özellikle işgal ve istila savaşları yerleşik halklar üzerine, onların üretim değerleri üzerine seferler düzenlemek durumundadır. Bir kısım böyle bir mesleği geliştirirken, geri kalanlar da yerleşik yaşam koşullarında, toprak üzerinde serfleşme ve köleleşme biçiminde bir yayılma gösterirler.

Bizim tarihimizin kölecilik ve feodalizm dönemlerinde, hatta ilkel komünal dönemde çok geniş bir yaşama savaşı verildiğini biliyoruz. Özellikle Kürdistan diye tabir edilen yerlerde ilkel komünal toplulukların ilk defa toprağa yerleştiklerini ve hayvanları evcilleştirdiklerini, bitkileri tahıl olarak yetiştirdiklerini; tarihin şimdiye kadar ki bulgularından çıkardığımız kadarıyla, bütün bunların burada, Kürdistan dağlarının eteklerinde başladığını görüyoruz. Özellikle Mezopotamya bu konularda beşiklik görevi görür. Zağros ve Torosların etekleri uygarlığın ilk oluştuğu alanlar olarak karşımıza çıkıyor. Evcilleşme, tahillaşma, hatta madenlerin ortaya çıkarılmasının kaynakları buralardadır. Uygarlık ilk hamlelerine burada başlıyor.

Tabii bu aynı zamanda çok güçlü işgal ve istila nedenlerini de ortaya çıkarıyor. Bu alanda değerlerin ortaya çıkarılışı sonucunda birçok klan ve kabile ileri gelenlerinin ilk fırsatta buralara akmak isteyeceği ve biriken değerlere göz dikeceği açıktır. Nitekim öyle olmuştur. Kürdistan tarihinin işgal ve istiladaki konumunun özgün olması tarihin bu temel özelliğinden dolayıdır ve halen de bu niteliğini korumaktadır. Sümerlerden ve Mısır'dan tutalım Persler, İskitler, Hititler ve hatta Helenlere kadar etrafında oluşagelen bütün güç odaklarının hepsi az çok buralara saldırı düzenlemişlerdir. Yine Roma bu topraklara çok sayıda saldırı düzenlemiştir. Köleci dönemin boydan boya burayı bir işgal ve istila alanına çevirdiği Pers-Yunan savaşları, Roma-Sasani ve Bizans-Sasani savaşları, daha önceleri Mısır-Hitit savaşları, Asur savaşları, yine dalga dalga gelip geçen birçok istilacı toplulukların kırımları buranın tarihi üzerinde oldukça etkili olmuştur.

Toprakların bu ilk kullanım tarzı, artık ürünün ortaya çıkışı ve yerleşme düzeyi, demek ki çok aleyhte bir sonuca da yol açıyor. Dolayısıyla buranın yerli toplulukları da dağlara dayanarak kendi kurtuluşlarını garantiye almak istiyorlar. Halen görülüyor: Dağlardan ovaya, oviden dağlara çıkış neredeyse süreklilik arz eden bir yaşam biçimidir. Yalnız ekonomik nedenle değil, işgalciden kurtulma da bunda temel rol oynar. Zaten ikisi de birbiriyle bağlantılıdır. Dağlardaki hayvancılık, ovalardaki tahılcılık ne kadar yaşamaya imkân sağlıyorsa -ki, burada elverişlilik özgün bir konuma sahiptir-, bunu hedefleyen istilalar da tekrar oviden dağlara çıkışı kaçınılmaz kılıyor. Bizdeki tarihin böylesine bir diyalektiği de vardır. Savaş tarihinin diyalektiği aynen böyledir.

Daha da ayrıntılı olarak değerlendirildiğinde, buralarda İslamiyet'in bir yayılış tarzı var; köleci tarzın biraz daha feodalleşmeye dönüştürülmesiyle çok daha yoğun bir verim üzerine istila dönemini başlatır. Birkaç yüzyıllık Arap istilaları, İslamlaştırma adı altında burada feodalleşmeye bir adım ilerleme şansı verirken, çok güçlü bir Arap işbirlikçisi kesimi de ortaya çıkarırlar. Öyle ki, bunların kalıntıları halen günümüzde çok etkilidir. Tüm önemli kentler ve ova merkezleri bunların egemenliğine, işbirlikçiliğine verilmiştir.

Arapların belli bir gerileme dönemine girmesi ve yorgun düşmesiyle birlikte, 1000. yıldan itibaren Türk istilacılık döneminin başladığını biliyoruz. Kürdistan üzerinde birkaç yüzyıl süren istila ve birçok işgal, aynen Arap geleneğini izleyerek ovaları ve kentleri tutma, buralarda çok sayıda beylik kurma ve giderek bu temelde Kürt işbirlikçiler oluşturma, Kürt beyliklerinin çok güçlü olan egemenlik alanlarını daraltma, hatta varolan Kürt devlet ve hükümet biçimlerini ortadan kaldırma ve kendine bağlama özellikle Selçuklularda yaygınca gelişmiştir. Bu, Osmanlılarda ise tam hakimiyet biçimi haline gelir. Dört yüz, beş yüz yıllık olan Osmanlı egemenliği, aynı zamanda belki de Osmanlılar kadar çok güçlü ve etkili olan Kürt hükümet ve devletlerinin erime ve tasfiye edilme tarihidir. Ay-

nen TC hükümetleri gibi, başlangıçta aşiretlerle bazı ittifaklar yapılır. Halen günümüzde artıkları olan bazı aşiretler var; onlarla bugünkü özel savaş hükümetinin yaptığına benzer ittifaklar yapılmıştır. Bunlar ittifaklar da değil, satın almadır. Osmanlılarda, özellikle Yavuz Sultan Selim'le birlikte Kürt hükümetlerine müsaadeyle veya ortak ittifaklarla bu süreç başlatılır. Fakat 19. yüzyıl tamamlandığında, ortada ancak Kürt işbirlikçiler kalmıştır. Dört yüz yıllık süreç Osmanlıların gücü ayarında hükümetlerden ve beyliklerden geriye sultanın sarayına bağlı aşiret reislerinin işbirlikçiliği kalmıştır.

TC bunu biraz daha derinleştirir. Başlangıçta kurtuluş savaşında geliştirdiği işbirlikçilik belli bir ittifak mantığını içerse de, bunun sahte olduğunu ve hızla tamamen eritip kendisiyle bütünleşirmenin yaşandığını söylemek gerekir. Özellikle kapitalist milliyetçiliğin Türk ulusçuluğunu çok şiddetlendirmesiyle birlikte, Kürdistan tarihinde görülmemiş bir erime ve tükenme sürecine doğru yol alış söz konusudur. Günümüze doğru geldiğimizde, neredeyse yutulmanın eşğine gelinir. Buna gelmeden önce çok iyi biliyoruz ki, kapitalist dönem, aynı zamanda proleterleşme dönemidir. Bu dönem serfleşmeden proleterleşmeye, öncelikle üretim araçları üzerindeki feodal ilişkileri yıkıp kapitalist ilişkilere yol açmaya, dolayısıyla üretim güçleri üzerindeki feodal gerici ilişkileri parçalayıp üretim güçlerini özgürleştirmeye ve bunun özellikle birey üzerindeki feodal bağları yıkmaya, hatta uluslar üzerindeki bağları yıkmaya, özgür uluslar ve özgür bireyler ortaya çıkarmaya dayanan bir devrimsel dönemdir. Özellikle Fransız Devrimiyle birlikte, tarihi açıdan bu durum kesinleşir; insanlık tarihinin bir uygarlık aşaması olarak karşımıza çıkar; uluslar ve özgür bireyler çağı Batı Avrupa'dan dalga dalga bütün dünyaya yayılır. Bunun ideolojisi de milliyetçiliktir. Dinde reformasyon bu dönemde güçlü bir biçimde karşımıza çıkar. Yani ideolojiler, özellikle milliyetçilik ideolojisi yine bu dönemde kendisine güçlü bir çıkış bulur. Amacı da ulusal devlete ulaşmadır; ulusal devletin ulusal ekonomisi, ulusal kültürü ve ulusal dili güçlü bir gelişme imkânına kavuşur.

Feodal dönemin milliyetlerinin belli sınırlar dahilinde, yani az çok belli bir toprakta ortak konuştukları dil ve yaşadığı kültür ulusal devletin sınırlarını oluşturuyor. Buna kapitalizmin ortak pazar ve ulusal pazar şartı da eklenince veya böylesine bir pazar oluşumu kapitalizm için çok gerekli olunca, ulusal devlet ülküsü, ulusallık, milliyetçilik bir ülkü haline gelir ve bunun uğruna ulusal savaşlar başlar. Ulusal savaşlar başlangıçta bu nedenle haklı ve ileri bir anlama sahiptir. Fakat kendi pazarını ele geçirdikten sonra burjuvazi hemen komşularının pazarına göz diker. Avrupa'da ulusal savaşlar bu temelde yoğun verildikten ve az çok ulusal devletler Avrupa'da şekillendikten sonra, Doğu Avrupa'ya, Afrika'ya ve Asya'ya yayılma başlar. Bilindiği gibi yaygın bir sömürgeleşme çağı 16. yüzyıllarda gündeme gelir ve bu günümüze kadar yeni sömürgecilikle devam eder.

Kapitalizmin emperyalist aşamaya ulaşması günümüzde artık globalleşme olarak, küreselleşme olarak değerlendirilir. Ama bu aslında sömürgeleşme ve bağımlılaşmanın biraz daha mevcut teknik seviyeye uygun olarak geliştirilmesini ifade eder. Uluslar ve ulusal devletler artık tek dünya pazarı önünde engeldir, birlikler önemlidir şeklindeki politikalarla ortak pazar birliği biçiminde kapitalist emperyalistler için daha elverişli pazarlar oluşturulmaya çalışılır ve bu daha çok da ezilen uluslar aleyhine bir gidişattır, az çok bağımsızlığını kazanmış ulusların aleyhine bir durumdur.

Ekim Devrimiyle birlikte burjuvaziye karşı proletarya iktidarının -diktatörlüğünün önemli ölçüde bir denge gücünü ortaya çıkarması, bu temelde sömürgelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerinin kapitalist emperyalist sömürgecilğe darbeler indirmesi, pazarını daraltması ve bunalımını derinleştirilmesi görülür. Buna dayatılan I. Dünya Savaşı ve bu savaşta emperyalist güçlerin yenik çıkma durumu var. İyi biliyoruz ki, aslında bu savaşların sonucunda bağımsız uluslar esas itibarıyla tamamlanma sürecindedirler. Az çok bağımsızlaşabilecek her halk bağımsız ulus haline gelmiştir. Çeşitli bağımlılık şekilleri devam etse de, siyasi bağımsızlık önemli oranda gerçekleşmiştir. Birkaç sömürge ulus kalmışsa da, bunlar istisnayı teşkil etmektedir. Çok ağır ulusal baskı biçimleri dışında, normalde uluslar bağımsız bir devlet konumuna erişmişlerdir ve şimdi bunun tersi yaratılmak isteniyor.

Bağımsız uluslar kapitalist emperyalizmin pazarını daraltma gibi bir işleve sahiptir. İşbirlikçiliği ve uluslararası tekelleri küreselleşme biçiminde daha da yaygınlaştırarak tersine bir süreci geliştirmek, uluslararası tekelleri ve egemenlik çağını derinleştirerek kapitalist emperyalist dönemin zirvesine her yerde ulaşılacak isteniyor. Aynen ilk çağ döneminde Roma emperyalizmi veya sömürgeciliğin, yine feodal dönemin imparatorluklarının ulaştığı zirve gibi bir zirveye ulaşılacak isteniyor. Fakat ulusların bağımsızlıklarını oldukça güçlü bir biçimde yaşamaları, eskisi gibi istila ve işgal savaşlarına olanak vermiyor veya savaş teknolojisindeki gelişmeler ve nükleer teknik bütün insanlığın yutulma tehlikesini taşıdığı için savaşların toptan kaybedilmesi, kazananın ve kaybedenin fazla olamayacağı bir durumun ortaya çıkması, en azından dünya çapında savaşlara fazla fırsat vermiyor. Bu nedenle savaşlar daha çok bölgesel düzeyde kalıyor. Bu bölgesel savaşlar da adeta tersine bir süreci başlatıyor; globalleşmeye, küreselleşmeye karşı yerelleşme ve bölgeselleşme biçiminde bir anlama sahiptir. Büyük olasılıkla önümüzdeki yüzyılda küreselleşme, yani dünya çapında uluslararası tekellerin yayılma egemenliği ve buna karşı ulusların, kültürel ve ekonomik toplulukların karşı faaliyetleri, bunun sonucunda bölgesel ve kültürel savaşlar sürüp gidecektir.

Ekim Devriminden kaynaklanan proleter devrimin gelişmesi, bilindiği gibi reel sosyalizmin belli bir aşamadan sonra kendini fazla ilerletmemesinden dolayı tıkanmış ve çözüme emareleri görülmüştür. Bu anlamda da proleter devrimlerin yeni bir tarzına ihtiyaç duyulmaktadır. Yani sosyalizmin yaşanılan biçimini aşan daha ileri bir biçimi ve bunun artık programı, örgütlenmesi ve savaş biçimleri ayrı bir gündem maddesi olarak tartışılıp gitmektedir. Önemli olan proleter devrimler, ulusal kurtuluş savaşlarının tarihi bir rol oynamalarıdır. Bunlar ulusların önemli oranda bağımsızlaşmasıyla sonuçlanmış ve emperyalist kapitalizmi geriletmiştir.

Kapitalist emperyalist sistem buna yeni bir saldırıyla cevap veriyor. Ama bu, bu devrimlerin kazanımları tümüyle ortadan kalkmıştır demek değildir. bu kazanımların tümünün ortadan kalkması mümkün değildir. Bunun ortadan kalkması için bu kadar bağımsız ulusun ortadan kalması, özellikle insan hakları ve demokrasinin gelişmesinin ortadan kalkması gerekir ki, bu mümkün görünmemektedir. Devrimin de, karşı devrimin de gelişmesi bu çerçevededir. Yani 19. yüzyıl biçimlerine benzer savaşlar olmaz. 20. yüzyıldaki kurtuluş savaşlarına benzer savaşlar da belki olmaz. ama yine de bağımlılaşmanın ve ona karşı özgürlüğü savunmanın değişik biçimleri ve savaşları sürüp gidecektir. Savaşların tarihi seyri hakkında kısaca bunlar belirtilebilir.

Doğru Tarzımız Gelişmenin ve Etkinleşmenin Kaynağıdır

Kürdistan tarihinin özellikle TC tarihiyle birlikte kapitalist dönemi karşıladığı biliniyor. Rejimin, daha önce de İttihat ve Terakkiçiliğin çok sinsi ve Rus Çarlığı'ndan belki daha fazla halklar aleyhinde olan yine Hitler faşizminden daha tehlikeli katliamcılığıyla iç içe oluşturduğu bir milliyetçilik var. Bu milliyetçiliğin Türk kapitalizminin geriliği ve ilkelliğinden dolayı çok tahripkâr olacağı işin özü gereğidir. Hatta Türk ulusu için netleşmiş sınırlar da yoktur. Yüzyıllardan beri 'yayılabilirdiğin her yer senindir, işgal ve istila ede-

bildiğin her halk kölendir' felsefesiyle hareket edilmiştir. Yani Türk İslam Sentezi bir yayılma ideolojisidir ve gücü neye elverdiyse her şeyi yapar.

Milliyetçiliğin başlamasıyla birlikte, özellikle Balkanlarda bir gerileme sürecine girildiği, imparatorluğun dağıldığı, bunun daha sonra Arabistan'a ve Ermenistan'a yayıldığı, burada milliyetçiliğin uyanmasıyla birlikte İmparatorluğun Doğudan da dağıldığı biliniyor. Tam da döneme denk düşen bir Türk ulusal kurtuluşu var. Bunun da 'gücünü nerede egemen tutulabilirsen orası senindir' felsefesiyle, 'ne kadar elde tutuysan o kadarı senin ulusal devlet sınırlarıdır' biçiminde bir yaklaşımla bağlantısı vardır ki, buna Mısak-ı Milli deniliyor. Bu yaklaşıma Kürtleri de alet etmişlerdir. Yine tarihteki o 'din kardeşliği', Türk kurtuluş savaşında Rum-Ermeni tehlikesine karşı 'Müslüman kardeşliği' adı altında bir ittifak biçiminde sağlanmaya çalışıldı.

Daha önce Osmanlı'nın Sünni karakterinden dolayı mezhep yakınlığıyla Yavuz Sultan Selim Kürdistan'ı ilhak etmiş ve bu süreci önemli oranda derinleştirmişti. Gizli olan Türk milliyetçiliği, Kürtlere dayanarak savaşı kazandıktan sonra gerçek niyetini ortaya çıkardı. Türk milliyetçiliğini hakim kılmak için müttefik diye, kardeş diye ele alınanın üzerine gitti. Oluşan bazı isyanlara, -din adına olsa da, Kürt özelliği ve Kürt milli değerlerini de kaçınılmaz olarak bağrında taşıyan bu isyanlara acımasızca yöneldi. Çok örgütlü olduğu, yine ideolojik, siyasi ve ekonomik olarak ileri bir konumu kazandığı için bu isyanları ezeceği açıktı.

Bilindiği gibi, ezilmeyle birlikte tam bir asimilasyon, tam bir yutma dönemi başladı. Dünya çapında emperyalist sömürgecilik karşı ulusal kurtuluş mücadelelerinin doruğa ulaştığı dönemde, Kemalistler, hem de antiemperyalistlik adı altında, böyle sahte bir görünümle Kürtlere dayanarak kendilerini kurtarma, bir halkın ulusal özlemleri, örgütlenmeleri ve savaşımı daha gelişmeden büyük bir hile ve entrika kadar baskı ve zulümle susturma, bastırma, yoldan çıkarma ve gerçekten eşine ender rastlanan bir tarzda kendi içinde eriterek yok etme yolunu denediler. Kendi yaşamımızdan biliyoruz ki, gözümüzü açtığımızda aslında bu iş neredeyse tamamlanmıştı. Başka halklar için tümüyle ulusal devrim çağı olan, özgürlük çağı olan bu dönem, bizim için bitişin noktalandığı bir çağ gibi değerlendiriliyordu. Bu dönem din ideolojisi de, sosyalizm ideolojisi de kullanılarak sonuçlandırılmak isteniyordu.

Tarih boyunca İslamiyet gereği 'kardeşiz, ayrı bir ulusal devlete gerek yok' diye yutturuldu. Oysa kendileri ulusallığın, şovenizmin en koyu biçimini yaşıyorlardı. Ama Kürt işbirlikçiliğinin bilinen karakterinden dolayı, ona 'ulus olmaya, ulusal savaşım vermeye gerek yok, dinde bunun yeri yoktur' biçiminde bir ideolojik karşılık veriliyor ki, halen de verilmektedir. Diyanet İşleri Başkanı (Mehmet Nuri Yılmaz) bir Kürt'tür ve amansız olarak Türk ulusçuluğu hizmetinde her gün savaşım verdiği gibi, Kürtlere yönelik de 'Müslümanlıkta milliyetçilik yoktur, ırkçılık yoktur' demektedir. En büyük ırkçılığı Türklük adına yaparken, Diyanet Reisliği'nin geniş olanaklarını kullanarak, Kürtlük adına da en büyük uşaklığı ve inkârcılığı her gün yürütmektedir.

Bu çok eski bir politikanın sürüp gitmesidir. Sosyalizm ideolojisi de böyle kullanıldı. Mustafa Suphi'ler Mustafa Kemal'e taparçasına, hatta ona yardım amacıyla koşar ve bu uğurda katledilirken, yine Nazım Hikmet'ler özellikle bu savaşı kutsallaştırırken bile, yani başlarındaki Kürtlere tek bir kelime de olsa 'sizin de ulusal haklarımız var, ulusal savaşım ılerici bir anlama sahip olur' diymemişlerdir. Yani sosyalizmi ağır bir sosyal şovenizme bulandırarak, kendilerini de bu temelde iflah etmeyerek bir karşılık vermişlerdir. Hala bunun kalıntıları devam ediyor. Sosyalizmin sosyal şoven biçimi egemendir. Türkiye'ye yönelik yüzü, Kemalizm'i övmek, Kemalizm'i yüceltmek ve soldan tamamlamak biçiminde karşımıza çıkarken, Kürdistan'a, Kürtlere ve azınlık halklara yönelik yüzünde ise 'uluslar önemli değildir, çağ enternasyonalizm çağıdır' denilmektedir. Tıpkı Müslümanların 'kavmiyete gerek yoktur' dedikleri gibi, burada da 'ulusallığa gerek yoktur, önemli olan enternasyonalizmdir' diye söylenmektedir. Fakat bunlar Türk ulusçuluğunu sonuna kadar en ağır şovenizm biçiminde yaşamaktan da geri kalmazlar. İdeolojilerin bu biçimde saptırılarak sorunun örtbas edilmesi söz konusudur. Türk milliyetçiliği de bu konuda her türlü yöntemi denediğine göre, bizim işbirlikçiler solcuları da dahil her türlü uşaklığı daha derinliğine yaşadıklarına göre, sonucun ne kadar kahırlı, tehlikeli ve bitişle sonuçlandığını kestirmek zor değildir. Bu anlamda PKK'nin ortaya çıkışı vardır. Demek ki PKK, böylesine bir tarihe karşı isyan hareketi oluyor.

Görüldüğü gibi, tarih böylesine bir gelişmeye ve Kürdistan yine bir tarih içinde böyle bir ülke konumuna, Kürdistan'daki savaşlar böylesine bir anlama sahipken, '70'lerde kendisini buna veren ve ortaya çıkaran böyle bir hareketin hiç şüphesiz çağın en belirgin gelişmesi olan ulusal kurtuluş kavramıyla ve ideolojik öncülükte sosyalizmle tanıştırılacağı, yine tarihte kendisini düşüren sömürgecilik ve işbirlikçilik karşı ortaya çıkaracağı, bu yaklaşımları bulmakta güçlük çekmeyeceği ve bunun daha başından itibaren bir ideolojik savaş, bir ilk adımlar savaşı olacağı açıktır. Böylesi bir tarihe karşı bir karşı koymadan bahsedilecekse, bu başkaldırının bu ana kavramlar dahilinde gelişeceği ortadaydı. Grubun ulusalcılar ve ardından ulusal kurtuluş ordusu vb. deyimlerle tanımlanmasıyla aslında kendiliğinden neyin nasıl seyredeceği açığa çıkıyordu.

Bu öyle fazla yüksek teori de gerektirmiyor. Biraz çağa bakılır ve tarih biraz anlaşılmalı çalışılırsa, bulunduğumuz alanların ne olduğunu ve buralarda ne yapılması gerektiğini anlamakta zorluk çekmeyiz. Nitekim biz de hareket olarak ortaya çıkar çıkmaz, tarihte olup bitenin işgal ve istila olduğu, günümüzde tüketilmenin eşliğinde kalındığı ve eğer halen ulusallık adına bir şeyler verilmek isteniyorsa bunun böylesine bir ulusal savaşım olacağı görülmüyordu. Eğer halen sosyalizmin özgürlüğünden bir şey anlaşılıyorsa, hatta etkin ideolojiler ve milliyetçilik Kürtler için de bir anlam ifade edecekse, bir Kürt milliyetçiliği veya Kürt İslamcılığı nerededir gibi sorulara anlam vermek gerektiğini ortaya koyduk. Bilinen ideolojik gelişmeyi, ideolojik tartışma dönemini ortaya çıkardık. Önümüzde engel teşkil eden yapılar vardı. Daha devletle karşı karşıya gelmeden işbirlikçiler, hatta onların da işbirlikçileri olan sosyal şovenler söz konusuydu. İdeolojik alanda sosyal şovenlerle savaşım basit bir savaşım değildir, Kemalizm'in ideolojik saldırı kollarına karşı bir savaşımdır. Bu savaşımın kazanıldığını biliyoruz. Bu, '70'lerin sonuna doğru oldu.

Daha sonra feodal işbirlikçiler karşımıza çıkmıştı. Bunlar da Kemalizm'in özellikle halk üzerinde ileri saldırı müfrezeleriydi. Bunlarla biraz karşılaşıldı ve bunlara yönelmemiz savaşı biraz daha geliştirdi. 1970'lerin sonlarına doğru belli bir ilerleme sağlandı. Gerek sosyal şoven kol, gerek Kürt işbirlikçi kol yetmez duruma düşünce -ki, buna Kürt işbirlikçi milliyetçiliği, yani ilkel milliyetçiliği de dahildir; bunlar daha çok KDP benzeri yerleşik işbirlikçi egemenlerinin vurucu kol işlevini görürler-, 12 Eylül darbesiyle bu sürecin durdurulmak istendiğini biliyoruz. Esas itibarıyla 12 Eylül, PKK öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş savaşına derinden askeri bir karşılığın verilmesiydi.

Bilinen nedenlerle 12 Eylül istenilen başarıyı birçok grup için sergilese de, PKK için sergileyemedi. Sergileyememesinin nedenleri var. Bu, PKK tarihi incelendiğinde çok net bir biçimde görülecektir. Aslında tek taraflı büyük bir askeri saldırı söz konusuydu. Bu nasıl atlatıldı? Bunu iyi anlamak gerekiyor. Hatta bizim grubun Türk metropollerinde, Ankara'da doğması söz konusudur. Kemalizm'in nasıl atlatıldığını iyi anlamak gerekiyor. Bu yönüyle de gerek parti tarihini, gerek ilk askeri ve savaş tarihimizi anlamak gerekiyor. Büyük ihtimalle bizim çıkış tarzımızın öngörülmemesi, yani devletin bir hatalı yaklaşımı bunda önemli rol oynar. Fakat sadece

bununla izah edilemez. Doğru tarzımız, tarihin gündemini doğru belirleme tarzımız, yine savaşın niteliğini doğru tanımlayıp nasıl geliştirileceğini ve esas itibarıyla doğrultusunu doğru belirlememiz gelişmenin ana nedenidir; boğulmamamızın ve giderek etkinleşmenin nedenidir.

Tabii bunda devletin yanlıgıları da rol oynar. Klasik isyanlar ve diğer sol görüşler gibi ele alarak adeta bir fil yürüyüşünü ve fillerle yürütülen savaş tarzını esas alarak üzerimize gelmesi, onu istediği sonuçları tam elde etmemeye götürdü. Tabii bunda bizim de döneme özgü çalışma tarzımızı doğru belirlememiz, ideolojik dönemide ideolojik savaşla vermemiz, örneğin ordumuz diye hemen kendimizi ortaya çıkarmamamız önemli bir rol oynar. Silahları çok az devreye sokuşumuz, özellikle bu '70 sonlarını daha az tehlikeli getirmemizde etkili olmuştur. Kaldıramayacağımız ordu ve savaş biçimlerine girmememiz çok önemlidir. Kaldı ki, bu dönemin provokatörleri bu yönü saptırmak istiyorlardı. Erkenden bir silahlı savaşıma veya grubu şiddete çekmek ve bu oyuna bazı arkadaşları da düşürmek istiyorlardı. Buna fırsat verilmemesi biraz grubun varlığını uzatmasına yol açtı. Tabii Türkiye'nin objektif durumu ve onun gelişmeleri şüphesiz buna zemin teşkil etmiş ve bunu değerlendirmeye götürmüştür.

1980'lerde devletin kapsamlı yönelimi geliştiğinde aslında ideolojik dönem başarıyla kapatılmış, Kürdistan'da belli ulusal bir fikrin uyanışını sağlama önemli bir akım haline getirilmiş, bir partileşmenin dayanabileceği zeminler ve yine doğru bir savaş tarzına atılım verdirecek bazı olanaklar ortaya çıkarılmıştı. Bu döneme dayatılan 12 Eylül'ün daha ayak sesleri duyulduğunda bir geri çekilme tedbiri veya dış alanda da bir hazırlığın çok önemli olacağını erkenden görülmesi, tıpkı zamanında Ankara'dan ayrılma gibi, zamanında ülke içi mevzilerden dış mevzilere doğru bir açılımın sağlanması, 12 Eylül'ün boşa çıkarılmasında hayati bir rol oynar. Yapılamayan hazırlıklar, özellikle silahlı savaşın hazırlığının yurtdışında çok daha kapsamlı yapıma durumu ve halen önemini koruyabilmesi, 12 Eylül askeri saldırısını, yani çok kapsamlı bir Türk ordu saldırısını ve onun savaşımını boşa çıkarma biçiminde bir karşılık verilmesine yol açmıştır.

On beş yılı aşkın bir savaş var. Eğer Türk ordusu bu savaşta tam başarıya ulaşmamışsa, bunda savaşın yurtdışı mevzilerden idare edilmesi önemli bir rol oynar. Yine ülke içi mevzilerin bu temelde yeniden ele alınışı söz konusu; savaşın değişik alanlarla bağlantısı bu defa temel alınıyor. Görüldü ki, aslında en önemli savaş sorunlarımızdan birisi olan yüzyıllardan beri ovalarda, köylerde, kentlerde ve en son da Türkiye metropollerinde ve hatta Avrupa'da oldukça çarpıtılmış, uyuklamaktan da öteye iliklerine kadar zehir işletilmiş bireyin özellikle 12 Eylül döneminde korkunç boyutlarda ülkeden kaçışı, kırsal alandan kaçışı, giderek daha sonra bütün köyler ve kentleri boşaltması, PKK'nin gelişmesiyle bunun daha da hızlandırılması, bir de özel savaşın bunu psikolojik savaş yöntemleriyle zaman zaman şiddetin demagojisini de artırarak körüklemesi, karşımıza tarihte ne kalmışsa onun da yitirilmesi tehlikesini beraberinde getirmiştir. PKK '80 sonrasını bu biçimiyle karşılamıştır. Çok sınırlı gelişmiş bir ideolojik-siyasi gelişme durumu, kendini silahlı savaşımın doğru biçimlerine kavuşturamamış konumu, bir iki operasyonla mevcut gücün dağıtılması ve içeriye alınması, kendi deyişleriyle 'kılıç artıklarından' başka bir şeyin kalmaması bu dönemi karakterize eder.

Kaçış çok yaygın bir eğilimdir. Her şeyinden kaçış, öyle sadece zor yoluyla da değil, dayatılan ekonomik savaşla, örneğin bir Derim için, bir diğer dağlık alan için bir bakıma ucuz kazanç yollarının -buna uyuşturucu ticaretini de eklemek gerekir- eklenmesiyle birlikte sahte bir yaşam umudu, özellikle Avrupa ile İstanbul ve İzmir gibi Türk metropollerinde, hatta deniz kıyılarında kaçan bu kesime alanların bilinçli açılması, Kürdistan'ı dalga dalga boşalmaya götürür. Bu, 12 Eylül rejiminin çok bilinçli bir politikasıydı; aslında bir özel savaş tarzıydı ve neredeyse nüfusun yarısından fazlası boşaltıldı. Kalanlar da ihtiyar, kadın, çocuk, yani işe yaramaz diye tabir edilen kesimdi.

Bilindiği gibi PKK, buna 15 Ağustos Atılımıyla karşılık vermek istedi. Aslında karşılık zindanda da verildi. Büyük Ölüm Orucu ve yine dışarıya çıkış başlı başına bir direnmeydi. Bunlar çok önemli direnme tavırlarıdır ve kendi içlerinde tarihi bir anlama da sahiptir. Fakat en önemlisi de bu büyük kaçış nasıl durduracağımızdır. Bunu bu sahalarda biraz durdurmaya çalışırken, bu mevzilerin ne kadar önemli olduğunu bu anlamda değerlendirirken, tekrardan ülkeye yönelişi sağlamanın bütün yoğunluğuyla yaşanması için o bilinen çalışmaları çok yönlü geliştirmek zorunda kaldık. İlk grupları yeniden ülkeye taşımak, aslında tersyüz edilmiş bir tarihi ayağı üzerine veya yaşam alanı üzerine çevirmek demektir. Dağlara çıkışın halen ağır sorun teşkil etmesi önemli bir anlama sahiptir. Savaş sorunlarımızı işlerken göreceğiz ki, mevcut savaşçı adaylarımızı köyden, rahat yaşam koşulları diye tabir edilen yaşam koşullarından koparmak için adeta kellesini almak gerekiyor veya kellelerini düşmana veriyorlar. Bu yaşamdan hala vazgeçmiyorlarsa, bu durum kaçışın ve düşkünleşmenin ne kadar derin olduğunu ortaya koyar. Halen gerillayı en çok zorlayan sorunun bu olduğu göz önüne getirildiğinde, kaçışın -yüzyıllarca kaçışın nasıl bir insan tipi yarattığı ve bu tipin nasıl bir yenilgi kaynağı olduğu şimdi daha çok anlaşılıyor.

Gerek kaçışın gerekse buna karşı direnmenin aslında sıradan bir olay olmadığı, tarihi temelleri kadar günümüzde dayatılan özel savaşla da çok sıkı bağlantıları olduğu kesindir. Yalnız özel savaşla değil, özellikle ekonomik imkânların kullanılmasıyla, gelişmiş en son tekniğin ve medyanın da devreye sokulmasıyla -ki, 12 Eylül'den sonra adeta bir de düşünceler ve ruhlar bu yönüyle istila edilir- düşürülmüş bireye çok sahte bir yaşam tarzı sunulur. Geleneksel yaşam tarzıyla birçok sahte yaşam tarzı, düzen tarzı birleştirilir; dinin adeta yeniden hortlatılması, tüketime dayanan yaşam tarzının hortlatılması ve bütün bunların devlet kanalıyla yapılması bireyi iliklerine kadar bağlar. Hem kaçırır, hem köle eder, hem de ajanlaştırır. Adam televizyona bakıyor, bir sahte yaşamın umudu beliriyor, birkaç kuruşun yolu gösteriliyor. Onun da oltaya yemi olması gibi bir işlevi vardır. Öyle oltaya takılıyor ki, ona her işi yaptırma, onu her türlü tarzda özel savaş için kullanma imkân dahiline giriyor. Avrupa öyle bir yaşam alanı olarak sunuluyor, metropol öyle sunuluyor. Spor ve her türden ekonomik tüketim konuları öyle sunuluyor ve neredeyse bireyin takılmayacağı bir yer yoktur.

Bu dönemde düşmanın bu biçimi de oldukça yaygınlaştırılıyor. Bunların hepsi kaçıştır. Elde olan ne varsa o da bu dönemde adeta kaybediliyor. Köyler kaybediliyor, bütünüyle kimlik kaybediliyor. Dolayısıyla bizim en az '70'lerdeki doğuş kadar '80 sonrası direnişimiz, ülke konusunda ısrarlı olmamız, ülkeye yönelmede ısrarlı olmamız çok büyük tarihi bir anlama sahiptir. Bu, ana hatlarıyla dönüştür diye düşündük ve hamleyi '80'lerde tekrar başlatmak istedik. Sonra gördük ki, gerek özel savaş gerek bizim dönüş savaşımız çok daha fazla değişiklik, çok daha büyük farklılık istiyor veya öyleymiş. Özel savaş oldukça derinleşmiş ve kendini oldukça bitirici tarzda dayatıyor. Bizim ülkeye yönelik gruplarımızın içi oldukça tüketilmiş. Tam da bu noktada ülkeye yönelişin tipini anlamak gerekiyor. Yani halen bizim için en önemli sorun budur.

Bunlar dağda yerleşme düzenine nasıl geçemiyorlar, dağı neden iyi kullanmıyorlar, dağdan ovaya yayılmayı, kente yayılmayı neden doğru yapamıyorlar sorularına cevap vermemize daha iyi bir açıklık getirebilir. Nereden bakılırsa bakılsın, özellikle çözümlemelerde anlaşıldı ki, bu bireyleri yeniden ele almadan, onları yeniden herhangi bir yolla kendine getirilmeden bunları dağa sürmek eşiği

dağa sürmekten daha zordur; hatta deveyi dağa sürmekten daha zordur. Deve çölde yürür, dağda nasıl yürütürsün? Yani bir nevi develeşme gelişmiş ve düşmana bir ilikle bağlanmış. Bu bağları nasıl parçalayacaksın, bu düz tabanlı yürümeyi yokuşlara ve dağların enginliklerine yönelik bir yürüyüş haline nasıl çevireceksin? Tabii ki bu büyük sorundur. İşte bu yaşam tarzını ele aldık. Akademik yaşam tarzımız, kamp yaşam tarzımız oldukça yoğun ele alınmaya çalışıldı. Bilinen yüzlerce grup denemesi, grubun ülkeye çıkış denemesi yapıldı. Kimileri bir ay yürüyemedi, kimileri gerçekten ilk hamleyi bile yapamadan eridiler.

Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki, taktik dışılık, taktik önderliğin yetmezliği, aslında ‘ben bu yaşama gelemem’ demektir; ‘Bu dağ yaşamıymış, geri dönüş yaşamıymış, ben buna gelemem’ demektir. Yüzyıllardan beri veya metropolde edindiği bir yaşam biçimi var -ki, buna Kemalist yaşam etkileri, düzenin yaşam etkileri, hatta köydeki ağalık yaşam etkileri deniliyor-, ‘ben bunlardan kolay vazgeçmem’ demektir; ‘Evet, biraz yurtseverliğim var, damarlarım bununla biraz tutuşmuş, ama bu kadarına da tahammül etmem’ demektir. Gerçek ağır sorun böyle karşımıza çıktı. Yenilmiş kişiliğin ruh hali, sakatlanmış, ufku kesilmiş, direnmesi çok yönlü kırılmış kişilik karşımıza böyle çıktı.

Halen bir Mardin pratiğinden bahsediyoruz. Ova pratikleri, ilk etapta kendini gösteren kırsala dayanmama ve ovaya yayılmalar görüldü. Aslında bu köleci bir tarzdır ve halen çalışmalarını özel savaşın fiili saldırı gücünden daha fazla sekteye uğratmaktadır. İşte Güney’den gidenler ya da ovalıkta yetişmiş olanların bir türlü doğru dağ yaşamına gelmemeleri kadar, fırsat bulur bulmaz halkın içine gidip kendilerini yaşatmalarının kölelikle ne kadar ilişkili olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor. Bütün bunları ayrıca tartışma gereğini duymuyorum. Ama bizim yaptığımız değerlendirmeler biraz da bu tarihi perspektif altında şimdi çok daha iyi anlaşılıyor. Peşmerge neden bir gün dayanmıyor? Bu yaşam tarzı nedeniyle dayanmıyor. Kendisine dayatılan yüzyılların yaşam tarzı yüzünden dayanmıyor. İşte bunda ailecilik, kaçakçılık, üretim dışılık ve daha bir çok faktör rol oynar.

Dağa çıkış koşullarında aslında şu ortaya çıktı: İdeolojik grup döneminde nasıl ki grubu Ankara’dan koparmak büyük bir sorunduysa, yine ideolojik faaliyetten siyasi faaliyete çekme nasıl çok önemli bir savaşı gerektirdiyse, yine 12 Eylül’e karşı yurtdışına çıkma nasıl büyük bir savaşı gerektirdiyse, dağa çıkışta da öyle bir savaş verildi. Hatırlıyorum: Yurtdışına çıkmamak için, yurtdışı mevzilerini kullanmamak için büyük bir karşı direnme vardı; ‘Biz ancak bu kadar direniriz, öleceksek ölüyoruz’ deniliyordu. Onları yurtdışına alıştırmak için büyük bir savaşım verdik. Kamplarımızdaki yaşam aslında tek başına büyük bir savaşımdır. Yoğunlaşma denilen olayın kendisi büyük bir savaşımdır. Bu savaşıma karşı gösterilen tepki, çözümlenmeleri ve yoğunlaşmaları anlamamak, ona gelmemek, muazzam bir statükoculuk ve kendinde ısrar biçiminde ortaya çıkıyordu. Bütün bunlar bizde savaşımın diğer uluslarda görüldüğü gibi bir çağrıyla örgütlenmiş bir sınıfa ve bir bilince dayanarak verilemeyeceğini gösterdi. Bir sınıfa dayanmak şurada kalsın, ortada sınıf yoktur. Uyanmış bir bilince dayalı örgütlenmeyi esas almak şurada kalsın, öyle bir bilinç yoktur. Varolanın da başa bela olmaktan başka herhangi bir özelliği kalmamıştır. O zaman sınıftan önce bireyi yarat; bireyi yaratmadan önce onun bilincini yarat. Aslında yıllar bununla geçti. Bu süreç kendi içinde değişik bir anlama sahiptir.

Belki şimdi ‘Ankara’dan dönüş çok zor değil, atlırsın otobüse Kürdistan’a gelirsin’ diyebilirsiniz. Ama ulusal amaçlı geriye dönüş yaptırmak, ülkeye dönüş yaptırmak çok ustalıklı ve kendi içinde muazzam bir ruhi kararlılığı, hatta bilinç kararlılığını gerektirir; fedakârlığı ve cesareti gerektirir. Çünkü adımı atanlar bilirler ki, eğer bu iş maceracı ve yüzeysel biçimde anlaşılacak istenmiyorsa, bunun ağır sorumlulukları vardır. Mutlak ölüm ve ona karşı yaşam savaşı vardır. Eğer aldanma yoksa, kendini aldatma söz konusu değilse, Ankara’dan dönüşün veya çıkışın anlamı budur. Yine herhangi bir savaşıma, silaha başvurma, diğer gruplarla uğraşmanın başlı başına büyük bir düşünsel savaşı gerektirdiğini ve işbirlikçilere saldırmanın -ki, azılı ağalar, azılı işbirlikçiler halkın başına hep bela kesilmişlerdir- büyük güç istediğini; bunun da büyük bir cesaret istediğini ve öyle kolay olmadığını bilirler. Her atılan adımın beraberrinde ağır örgüt sorunları, ağır direnme sorunlarını getirdiği, gerekleri yerine getirilmezse birkaç gün bile ayakta durulamayacağı başından bellidir.

Yaratılan Değerlerin Korunması Büyük Bir Savaşım Gerektirir

Bütün bu konularda aslında adımlar atılıyor. Bazı dönemler yaratılmaya, daha sonra yaratılan değerler dönemle birlikte kurtarılmaya çalışılıyor. Dikkat edilirse yaratılan değerler çok sınırlıdır ve kurtarılması da büyük savaş istiyor. Yaratılması bir savaş, korunması başlı başına daha da geliştirilmiş bir savaş istiyor. Savaş tarihini bu temelde ele almak gerekir. Başka türlü yaklaşımlar savaşı anlamadığınızı, kendinizi anlamadığınızı ortaya çıkarır ve halen bu olgulara doğru karşılık veremeyişiniz ciddi bir yanılgıdır.

Başlangıçta da belirttim: Siz bir oluşumun ne olduğunu, o oluşumun ortaya çıkışı kadar nasıl kurulduğunu bilmiyorsunuz; bilerseniz bile o sakat ve çarpık kişiliğiniz sizi bir türlü doğruya yaklaştırmıyor. Bu noktada bunu biraz vurgulamak gerekiyor. Savaşın öz gerçeği bu değil midir? Eğer bu böyle ise, o zaman siz bu gerçeğin neresindesiniz? Bu savaşımın içinde miydiniz, kenarında mıydınız, kurtarıcısı mıydınız? Bu konuda ciddi olmak gerekir. Benim en çok üzerinde durmak istediğim husus budur. Bunca yıldır bir savaş verdik. sen halen bu savaşın kenarından geçmeyeceksin, temel kavramlarına anlam versen de pratikte uygulama şansı vermeyeceksin! O zaman sen nesin, kimsin? Bu işte kendini aldatıyorsun, çevreni aldatıyorsun, biraz kendine gel diyeceğiz.

İlk dönemlerde aslında bu soruları fazla sormadım. Hepsini en derin anlamı çıkarır dedim. Ankara’dan çıkış mı yaptılar, başa ne geldiğini bilirler; bir tabancayı mı patlattılar, sonunun ne getireceğini bilirler; bir ağaya sert tavır mı konuldu, sonunun ne olacağını bilirler diye düşündüm. Ama sonra bir baktım ki, ilk kurşunu sıkan kişi Allah’ın belası oldu. İdeolojik mücadele yaptıklarında sonunun ne olacağını, ne getireceğini, örgütlülük olmadan, özellikle bir örgüt veya parti olmadan hangi sorunla karşı karşıya kalacağımızı düşünme gereğini duymadılar. Okullardan kopardık, eski yaşamdan kopardık; daha o zaman protestoculuk, kendini düşünme, kendini koyuverme ve işleri olurluna bırakma başladı.

Bu noktada da halen ortada namussuzluk var; bu biraz değil, çok kapsamlıdır. Ciddi bir savaşı gündemimize koyduktan veya savaşın tanımını az çok böyle olduktan sonra neden kendinizi doğru planlamayasınız? Buna göre yaşamınızı neden ayarlamayasınız? Aslında bunu anlayamıyorum. Arkadaşlarımız yıllardan beri kendilerini neden doğru dürüst gözden geçirme gereği duymadılar? Çok zorlu bir savaşın içine giriyoruz; bu savaşımın amacı, dayanağı şudur, verme zorunluluğu şundan ileri gelir, tehdit budur, amaç da budur, o zaman ne yapacaksak yapalım. Büyük ihtimalle acaba bunu mu kavrayamadılar? Peki, kavrayamadılarsa bunlar ne yaptılar, neyi yaşadılar, neyi yaşıyorlar? Halen sorunları kavrayamayışınız ne anlama gelir?

Gelen raporlara baktığımızda, dağdakilerin halen dağı kavramadıklarını görüyoruz. Bunların birliklerin anlam ve önemini, silahı kavradıklarını sanmıyoruz. Çünkü büyük bir kısmı bozguncu, dışlayıcı, bastırmacı ve dağıtıcıdır. Peki, biraz tarihten nasibini alan olursa, ülke tarihini, savaş tarihini ve parti tarihini azıcık anlayan olursa bu onursuzluğu yapar mı? Her eyalette birçok komutanlıkta

sözüm ona bu kadar affedilmez durumlar veya suçlar ortaya çıkıyor. Sınırlı bile olsa çıkar mıydı? Demek ki, çoğu savaşa hamalca yaklaşıyor. Bunun nedenini yoğun bir biçimde kendinize sormanız gerekir. Bazı özgürlük sözcükleri ağızınızdan çok ucuz çıkıyor. Bunu terk edin dedim. Biraz özgürlük sözcüğünü ağızına almak isteyen ve ben bu işte varım diyen, bu işin bazı gereklerini az çok bilir. Bir dağa doğru dürüst çıkmayı bilmeyeceksin; bir birliği ve hatta iki kişiyi bir araya getirmeyi ve yürütmeyi bilmeyeceksin, ondan sonra sınırsız özgürlük isteyeceksin! Ya da “Ben ulusal kurtuluşçuyum, ben de insanım, iki kulağım var, iki bacağımla var, diğer insanlar gibi yürüme hakkına sahibim” diyeceksiniz! Bunu nereden çıkardınız?

İşte tarih, işte gerçekler! Namussuz gibi böyle gözünü önüne dikip teslim olmayı mı bekleyeceksin? Bu doğru bir tutum olabilir mi? Veya bütün gerçeklere bir kez daha duyarsızlıkla, kalın kafalılıkla karşılık verip “Ben bir şey yapamam, edemem, ben çoktan ölmüşüm, ezilmişim” biçiminde mi karşılık vereceksin veya çok sahte bir özgürlükçü gibi çok lafazan, demagog kesilip işin asgari gereklerine doğru bir çözüm gücü vermeden etrafını ve bizi aldatmaya mı çalışacaksın? Bu taktik dışlıktır, kural dışlıktır. Bununla neyi kaldıracaksın? Bu büyük gerçekler karşısında bu basitliğe düşmeni nasıl izah edeceksin?

Bu sorular yakıcıdır. Şimdiye kadar neden böyle yaklaştılar? Hepinize soruyorum: Neden böyle yaptınız? Ülkemiz önemli oranda bağımsız mıydı, hatta neden bir ağa veya bey gibi köylerinize sahip miydiniz? Veya yaşamınız az çok garantiye mi bağlanmıştı? Hayır! Yaşamak mı istemiyordunuz? Hayır! Ucuz yaşam tutkularınız var. Kellenizi koparsalar sizi bir sigaradan bile vazgeçiremezler. Fırsat buldunuz mu her türlü basitliği yaşamaktan vazgeçemezsiniz. O zaman böylesine doğru ve özgür temelde yaşamaya neden göz dikmediniz? Özellikle bunun neyle, nasıl mümkün olacağını neden bir türlü doğru anlamak istemiyorsunuz? Ben yıllardır her arkadaşın bu soruları kendisine sormasını istedim. En eski arkadaşlardan tutalım en yenilerine kadar, neden bazı soruları kendinize sormuyorsunuz? Herhalde siz babamın çiftliği için yaşamıyorsunuz. Mutlak bazı nedenlerle bu yaşama savaşımını vermeniz gerekir. Peki, neden bu kadar ihmal ediyorsunuz? Beyninizi bunun gereklerine az çok neden yatırıyorsunuz?

Yapılan hatalara, hata falan da değil saptırmalara bakalım: Bu arkadaşlar bunu hangi cesaretle yaptılar? O kamp pratikleri, ilk dağa çıkanların hataları ve saptırmaları, son grupların pratikleri ortadadır. Bu arkadaşlar nasıl ilerleyecekler? “Ağalık yapmak istedim, ucuz komutan olmak istedim, bürokrat kesildim” gibi deyimler acaba savaş tarihimiz söz konusu olduğunda ağza bile alınabilir mi? Ülke gerçekleri, tarih gerçekleri, insanlık gerçekleri az çok bilince çıkarıldığında, bu soytarlıkları bir bebek bile yapabilir mi? Ama ezici bir kesim halen yapıyor. Bu cesareti nereden buluyorsunuz? Bunu hangi sağduyu size yaptırıyor? Bunu anlamaya çalışıyorum.

Ben iyi bir açıklayıcı veya iyi bir yönlendirici olmayabilirim. Ama bazı gerçekler var ki, herkese biraz namuslu olmayı emrediyor. Yaşamı isteyen sizsiniz, hatta daha fazla yaşamak isteyen imkânlarımızı daha fazla kullanmaya çalışıyor. Peki, bunun savaşımı nasıl olacak? Bunun savaşız olacağını nereden çıkarıyorsunuz? Örgüt kurmadan, eğitim vermeden, kendini az çok sıkımdan yaşanılacağına kendinizi nasıl inandırıyorsunuz? Halen çıkıyor, “Filan kurum işletilmiyor, filan birim çalıştırılmıyor, filan eyaletin komutanı şöyle uğraştırıyor” deniliyor. Bunlar karşımızda bir gün bile nasıl durabiliyorlar, bu kadar yüzüstülük ve utanmazlık kişiliklerde nasıl gelişmiş, onu anlamaya çalışıyorum. Artık askeri ve siyasi bilimi bir tarafa bırakalım; tarzi, kuralı, ahlaki göz önüne getirelim. En küçük bir ahlaki değere bağlılığını söyleyenler bile saflarda böyle durmayı kendisine yedirebilir mi?

Şimdi bir olay, değerlerle oynama ve ucuz kaybetme olayı ortaya çıkmış. Bunu neyle izah edeceksiniz? Son günlerde en çok üzerinde durduğumuz husus bu oldu. Aslında buna birçok çözümlemeye cevap vermeye çalıştım. Neyi nasıl yaşamak istiyorsanız hepsini tartışalım, hatta günlük olarak deneyelim. Adam halen kandırırız diyor. Kontra mıdır, bilmem ne midir, belli değil. Gücünü ve etkinliğini kimin için kullandığı belli değil. Bunun savaşla ve orduyla ne alakası var? Kendinizi nasıl bir türlü doğru ele alamıyorsunuz? Benim şaşırduğum husus budur. Ben herhangi biri olarak kendimi bugüne kadar taşıdım. Aslında savaş için küçümsenmeyecek, belki de en önemli gerçekleştirmeleri mümkün kıldım. Siz halen anlamaya yanaşmıyorsunuz. Bir hırsız veya bir gafil gibi, bir köle gibi kendinizi katmaktan kurtarıyorsunuz.

Bu acı ama gerçektir. Yani düşmanın şiddeti böyledir, düşmanın amacı böyledir. Düşmanın günlük yönelimleri çok açıktır. Peki sana ne oluyor? Halen silahı, kitleyi, dağı, taktiği doğru kullanma, peki ne olacaksın? Seni kim yaşatacak? Allah seni yaşatır mı? Bunu Allah kabul eder mi? Kendisine biraz saygısı olan önder bunu kabul eder mi? Bizimkine göre kabul eder, öyle alışmıştır, ama doğru değildir. Yıllar önce, bunu terk edin ve örgütlenmeye doğru gelin dedik. İdeolojik savaş verdik, biraz örgütlenme olanağı ortaya çıktı. Fakat bunu yapmadılar. Günlük yaşam alışkanlıklarınıymış! Halen soruyorum, bu günlük yaşam alışkanlıkları acaba sizi ne kadar yaşatır? Buna inanıyor musunuz? Düzenin ve ailenin size verdikleri sizi yaşatır mı? Bu hayallerle kendinizi neden bu kadar kandırınız ve bazı örgüt olanakları ortaya çıktığında neden onlara o kadar ters yaklaşıyorsunuz? Şimdi burada bir gözü karalık, bir hırsızlık var, bir nemelazımcılık ve kölelik var, hepsi iç içedir.

Ordu dersine gireceğiz, nizam ve kural dersine gireceğiz. Sizlerin durumuna baktığımızda fazla iç açıcı olmadığını görüyoruz. Hepsi bir köşesinden yanlış dayatma çabasıdır. Sanki doğru yol yokmuş gibi ya intihar edecek ya da farklı yöntemlere yönelecektir. Birçok savaş kurmayımızın veya sözde militanımızın durumuna bakın. Doğruyu yönlendiremiyorsunuz, birimler çatır çatır imha oluyor, ama bir yerinden iyi vuruş tarzına ulaşamıyor. Yani sorunu tartışırken anlaşılması gereken şey budur. Böyle yaşamak size kolay geliyor. Ama boynu bükük olan yine sizsiniz, başkaları karşısında rezil olan sizsiniz. Bunu göz ardı edemezsiniz. Yaşam karşısında bir hiç olan ve saygıyı çoktan yitiren sizsiniz. ‘Ben ölmüşüm’ diyorsunuz. Ölmüşsen hiç olmazsa git benim dışımda öl.

Bazı savaşçılara ve bize biraz saygınız varsa -ki, ben öyle ahım şahım bir savaşçı olduğumu söylemiyorum, ama şimdiye kadar ki halimle kendime göre bir savaş tarzım var diyorum, buna inanmışım ve götürüyorum-, o zaman sen de savaşçılığınla savaşın gereklerine biraz uyma gereğini göstereceksin. Bir ahbap çavuş çetesi de olsa, bir kırk haramiler çetesi de olsa onun bazı kuralları var ve gereklerini yerine getireceksin. Ama bizim toplumda lümpen özellikler var, müthiş bireycilik var, ‘kullanırım, aldatırım’ deniliyor. Yani devlete de koşarsan böylesin, bize de koşarsan böylesin. Bu rezilliktir, iflas etmiş kişiliktir. Biz bunu yıkmaya çalışıyoruz. Bu kişilik savaş kişiliği olamaz, bu kişilik ordu kişiliği olamaz, hele gerilla gibi çetin bir yaşamın kişiliği hiç mi hiç olamaz.

Aslında ben bu kadar sert nitelemelerle değerlendirme yapmak istemiyorum. 1994’ün başındayız ve neredeyse savaşımın en önemli ve en tayin edici bir dönemine gelip dayanmışız. Ama hala hatırı sayılır bir kurmay yoktur; bunun yetkin ve etkin gücünü göremiyoruz. Her gün acaba nasıl tersinden yaklaşırlar, imkânları nasıl çarçur ederler endişesini taşıyoruz. Adam ‘yetkiyi gasp etmeye geldim’ diyor. Oysa gasp edilecek fazla bir şey yoktur. Doğru savaşamazsan, bu değerler yirmi dört saatte elden gidecek değerlerdir. Onun tarzına bırakılırsa yirmi dört saatte gider. Eskiden de köylüler bir parça toprak için hırsızlık yaparlardı, tavuk veya kuzu çalarlardı. Bu onların tarzıydı. Bir de akıllı geçinirlerdi. Sen insani yeteneklerini ayaklandırdı, bana bundan haber ver. Bir insan dağa kaldı-

ğında, her şey elinden gittiğinde veya bir düşmanı olduğunda ve ona her yöntemle saldırdığında, o ne yapıp edip bu soruya cevap verir. Ben diğer sorunların hepsinin sahte olduğu kanısındayım.

Bizim bu PKK'lilere veya savaşçılara bir sorum var; bu soruya cevap vermeden bizden geçit istemek veya onay almak kolay değildir. Ben de o kadar ılımlı olamam. Ben bu kadar sabredeceğim, bu kadar yoğunlaşacağım, sen bir keçi kadar bile kendini zorlamayacaksın. Yoğunlaşmadan, amaca bağlanmadan ve ona benliğini biraz katmadan mücadele mi edilir? Ama bazı arkadaşlarımız veya önemli bir kesim, sanki savaş insanı baştan çıkarmakmış, sanki savaş herkesin tutkularını ya da güdülerini dinginsiz şaha kaldırmakmış, sanki en son kim yaptıysa ve kim ne kopardıysa öyle davranmış gibi anlıyorlar. Bu, savaş alanlarının bile gerisine düşen çapulculuktur. Çoğu çapulculukla savaşçılığı birbirine karıştırmış. Çoğu çetecilik ve hırsızlıkla savaşçılığı birbirine karıştırmış. PKK gibi bir örgüte bunu böyle dayatmak, PKK'de yetkileri ve olanakları böyle ele almak işlenecek en ağır suçtur. Şimdi bu suçların önünü almaya çalışıyoruz.

Dikkat edin: Aslında savaş gerçeğini çok iyi anlatabiliyorum, savaşın tarzını çok iyi ortaya koyuyorum ve bu konuda küçümsenmeyecek kadar yol almayı da bilmişim. Benim işim işlerin normal çıkış tarihini, çıkış nedenlerini, doğrultusunu ve olanağını yaratmak mıdır? Onu yapmışım, hem de tarihte hiç kimsenin yapamayacağı kadar yapmışım. Aslında benim sözüm sadece yanlış yapanlara ve sapıranlara değil, bir de kölece, kafasını ve yüreğini çalıştırmadan bir koyun gibi bu işe girenleredir. Bunlar da az değildir. Hani tarihin en zorlu savaşına girdik, hani sen kendini biraz buna hazırlayacaktın!

Eğitim üzerine eğitim yapıyoruz. Peki, fırsat doğduğunda taktik dışı, yaşam dışı, doğa dışı yaklaşımlar size göre normal midir? Bu yaklaşımları kendinize nasıl yedirdiniz? Ben buradayım; gördüğünüz gibi öyle kural dışı, yaşam dışı hiçbir şeye kendimi vermiyorum. Tam tersine, benim için bunlar çok zor geliyor. Benim için yoğunluk dışı, kural dışı yaşamak mümkün olmuyor. Sizin için neden o kadar kolay oluyor? Ucuz laf üretmeyi, kuralları rahatlıkla bozmayı, özellikle tarzı yakalayamamayı ve kendini bu işe vermeyi bilmemeyi nasıl rahatlıkla karşılıyorsunuz? Ondan sonra da 'gururumuz var' diyorsunuz. Bu gurur kaç para eder? Kişiliğiniz var veya hiç yoktur. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Acaba savaşçı yaşamı öğretemedim mi? Savaşın tanımını size yapmadım mı? Savaş neden ve niçin gereklidir? Savaş nasıl verilir, savaşı kim verir? Aslında bunları gösterdik, tartışmasını yıllardır yapıyoruz.

Kendiniz anlatıyorsunuz; Avrupa'da, bilmem şehirde, ovalarda köylünün başına bela olmuşuz, halkı eğitip örgütlemiyoruz diyorsunuz. Hani savaş tanımı, hani örgüt amacı, hani tarihten çıkardığın bazı dersler? Bunlar nerede kaldı? "Önemli değil, öyle biliyorum, öyle yaparım, bilinç ayrı pratik ayrı" veya "bilinç olmasa da olur, pratik olmasa da olur" diyorsunuz. Bu kadar kafa karışıklığını nereden çıkartıyorsunuz? Şimdi böyle büyük bir kargaşa var. Bu kargaşanın düşmana ne kadar kazandırdığını, dostlara ne kadar kaybettirdiğini, halka ve kişinin kendisine ne kadar kaybettirdiğini acaba ne zaman öğreneceksiniz? İşte kendini bir işe doğru vermemenin vahim sonuçları bunlardır. Siz yaşamı rasgele ele aldınız; özellikle mücadelecı yaşamı, savaşçı yaşamı basit ele aldınız. Partiye de, kendinize de çok çarpık ve her anlama gelebilen bir çok tarzı layık gördünüz. Bunları önlemek gerekir. Başka türlü bu işin altından çıkılmaz.

Savaşçı Yaşam Anı Anına Olursa Kurtarır

Savaş kavramının anlamını bin defa tekrarladık. Şimdi tekrar tarihi anlattım, savaş tarihinin neden çok gerekli olduğunu derya kadar anlatabilirim. Anlatılmıştır, sorun o değildir. Haklı bir savaşım veriyoruz, bu bir varlık yokluk savaşıdır. Bunu çok iyi biliyorsunuz. Savaşların kaç türe ayrıldığı haklı ve haksız savaşlar, işgal ve istila savaşları, ulusal kurtuluş savaşları, dini görünümlü savaşlar, ulusal görünümlü savaşlar, sosyalist savaşlar bilinmektedir.

Yine raporlara, Cudi dağındaki savaşçıların raporlarına bakıyorum. Bir köylü tarzı olmaktan öteye gitmiyorlarmış. Savaşın siyasi anlamına, savaş örgütünün gereklerine kendilerini vermiyorlarmış. Yaptıkları, Cudi'nin etrafında olanakları ele geçirmek, biraz daha onları kullanmak oluyor. Biraksam biraz daha çapulculuk gelişecek. Bir nizam yoktur, savaşın siyasi anlamı yoktur, orduyu biraz daha derinleştirme yoktur, bu konuda herhangi bir çalışma bile söz konusu değildir. Peki, ne var? Ovadakiler biraz daha rahat yaşar, ovadakiler ona daha fazla artık ürün taşısın, dağdaki biraz daha yerini genişletsin!.. Fırsat bulsa bir köy ağası da o olur. Savaşçısı da, yöneticisi de böyledir; kendilerini aylarca, yıllarca kandırıyolar. Cudi Dağı'na binlerce kişilik müdahaleleri nasıl yaptığımızı gelin bana sorun. Onlara karşı yıllara dayanan ideolojik ve siyasi savaşımın nasıl verildiğini gelin bana sorun. Bunların hiçbirisi bizim savaşçıyı ilgilendirmez. Çoğu köle gibi katılıyor. Yöneticisi ise kurnaz kesilmiş.

Bu köleyi de, komutanı da ne yapabilirsin? Al birini vur ötekine. Neden böyle yapıyorsun dediğinde de, 'Darlığa düştüm, kendimi kandırdım, bastırdım, uzlaştım' diyor. Aslında bu lafları da ağzına biz verdik. Birkaç tane akıllı adam olsa, bir gece olmadıysa iki gece düşünse, 'Acaba buraya verilecek anlam nedir, Cudi Dağı ne anlam ifade edebilir' der. Kulağını biraz tarihe dayasa, biraz sağına soluna baksa, o halkın yaşamına baksa, her gün cinayetler oluyor, her gün insanların başı kesiliyor, 'bu ne anlama geliyor' diye kendisine sorar. Her gün kan revan içinde olan insanlar, yoldaşlar gözünüzün önündedir. Bunların anlamı nedir? Yani 'ben bir kurtuluşçuyum, daha üstün bir yaşamın peşinde koşuyorum. Benim bu yaşam ilkeğim nedir, bu basit yaşama nasıl aldaniyorum? Bana bütün Cudi'yi de sunsalar, bütün Cizre'yi de sunsalar tenezzül eder miyim? demezler. Böyle deseler, ne yapmalı sorusuna, nasıl yaşamalı sorusuna acaba doğru bir cevabı veremezler mi? Verirler, ama soran kim? Kafası ucuz yatıyor; parti biraz daha versin, o da üzerinde biraz daha kendini dayatsın, sağı solu biraz daha hizmetinde kullansın! Bir gün başarılı olsa, bizimkiler için yeterlidir.

Bütün bunların sefalet olduğu, rezillik olduğu açıktır. Ama bazıları halen PKK'nin ordu yaşamı böyledir deyip bize yutturmaya çalışıyorlar. Savaşmayı bir yana bırakalım, bizim tarafımızdan birimlere verilen savaş ruhunu zayıflatıyor; 'biz savaş için geldik' demesine ve kendisini feda etmek istemesine rağmen, planlı savaş eylemini düşünmek yerine, engelleme gerekçeleri yaratıyorlar. Neden ve nasıl savaşın verilmemesi gerektiği sanki kontranın görevi değil de kendisinin göreviymiş gibi bir dayatma içindeler. Bunu da iyi niyetli yapıyor, hem de en aşırı bağlılık adı altında sergiliyorlar. Bütün dağ birimlerini araştırdığımızda, bütün gerilla birliklerinin durumlarının aşağı yukarı böyle olduğunu görürüz.

Savaş sorunlarını incelerken şüphesiz biz bu düzeyi normal kabul edemeyiz. Buna büyük isyan ve öfke olacak. Bazıları 'hafızalarımız zorlanıyor, yaşamımız zorlanıyor' diyebilir. Zaten devrim bir zorlanma olayıdır. Adı üzerinde, savaş zor olayıdır. İlk kelimesini öğrenirken anlamını böyle bilecektin. Eski Kürt kafası anlamam diyor; o müthiş sorumsuzluk, o müthiş kendini kandırma, fırsat buldu mu namussuzluğu geliştirme bu kafa yapısıyla oluyor. Büyük bir kısmı böyledir; hangisine yöneleceksin, hangisini cezalandıracaksın, hüküm veremiyorsun. Hepsini birbirine bakıp kötülük yayıyorlar. Bunlar yüceliği, nizamı ve ihtişamı geliştirmek, ileri bir biçimi yakalamak değildir.

İşte Mardin raporları: Bilmem koordine en iğrenç feodal yöntemlerle altı nasıl düşürmüş, alt koordineyi nasıl tatmin ediyor. Daha neler var neler. Savaş raporlarında hep bunlar var. Biraz dağlık alan var, nasıl oradan kaçıyor, bunlar anlatılıyor. Savaş imkânlarımızı bu tarzlarla yok ediyorlar. Sen böyle ne geziyorsun? Bir tane namuslu adam olsa, doğru örgüt savaşımını, doğru askeri savaşımını vermemesi mümkün mü? Verse, nelerin nasıl yapılacağı bellidir, artan savaş olanaklarıyla neyin düzenlenebileceği bellidir. O asla gözünü buna dikmiyor. Bu tipler kendi başına beladır. Acaba neden böyle geriydiler? Neyimiz eksikti, buna nasıl cesaret edildi? Bu konuda kimler görevlerine layıkıyla sahip çıkmadı? Aslında bu sorunları temelde işliyoruz, işlemek zorundayız. Birkaç sorumluluk sahibi kişi var mı? Varsa, gittiği yerde bu sorunları biraz böyle çözümler. Öyle ezilerek ‘yana yatırıldım, boşa çıkarıldım’ diyecek kadar düşmeden, ‘ben gider yaparım’ diyecek bir kişi yoktur. Binlerce kişiyi hazırladık, söz de verdiler. Kuralları öğrendiklerini sandık. Fakat kendilerini böyle konuşturdular. Kendini konuşturanlar en son her şeyi tükenişe götürdüklerinde başımıza bela oldular. Keşke bir bey olabilselerdi, bir bağımsız beylik kurabilselerdi de benim canımı alsalardı. Ama o da yoktur. Bitiriyorlar, tüketiyorlar. Ben habire namus ve onur adına bunların üstesinden gelmenin savaşımını veriyorum. Fakat bizimkilerin umurunda değildir.

Hesaplaşmayı bu temelde götüreceğiz, sizlerle bu temelde hesaplaşacağız. Bu işe nasıl doğru yaklaşacaksınız, yılları neden şimdiye kadar doğru ele almadınız? Tamam bana gelin, size bir şeyler vereyim. Ama hiç olmazsa birbirimize saygıyı yitirmeyecek bir yaşamınız olsun. Çok çaresizseniz, çok zavallıysanız söyleyin. Kaldı ki, çaresizlik ve zavallılık kimin yaşamıdır? Elinizde olanak mı yoktu, biraz kendinize yüklenseydiniz çare mi olamayacaktınız? Hiç oralı olma, her şeyi sırt üstü bırak! Peki, o zaman sizi kim yaşattır? “Nasıl yaşattırsan yaşat” diyor. Seni nasıl yaşatacağım? Ben bazı tarihi gerçekleri az çok ortaya çıkarmaya çalışıyor, düşmanla hesaplaşmak istiyorum. Neden seninle de hesaplaşayım? Senin geriliklerini ve ilkelliklerini ne diye bu kadar karşılayayım? Kendime neden sorun yapayım? Sen yol arkadaşımın. Senin görevin beni zorluğa çekmek, beni uğraştırmak mıdır? ‘Sınıf savaşımı, sınıf özelliklerim’ diyorsan, sınıf özelliklerini kesip gelecektin. ‘Kemalist özellikler, ağa özellikleri’ diyorsun. Ama bu özellikler düşman özellikleridir. Gelirken onları atacaksın. Biraz namuslu olmak isteyenin görevi bu değil midir? Bir namussuz gibi bunları bize dayatmak kabul edilir mi?

Ben savaşta kendini az çok kanıtlamış biriyim. Buna nasıl cesaret ediyorsun? Bu ağır yetmezliğini, bu ağır köleliğini bana nasıl dayatacaksın? Köleliğine yanıma geliyorsun, bu düşkünlükle geliyorsun. Ben bir özgürlük savaşçısıyım, başkaldırmışım. Bu yaptığın bana saygısızlık değil mi? Ben anamı bile reddetmişim, en yakınlarımı reddetmişim, bu şekilde bir dakika bile yaşayamam. Önderlik özelliği bu olduğu halde, bu kadar yetmez özelliklerle, düşürücü özelliklerle yanımıza gelmeye nasıl cesaret ediyorsun? Durum tamamen böyleyken, bunlara nasıl cesaret ediyorsun? Ben de size yaklaşıyorum, yaşamımı ayarlamışım, huzurunuzda gelmişim. Ciddi bir yetersizlik var mı? Yerine getirilmeyen ciddi bir görev var mı? Böyle karşıma çıkma olur mu? Ben hemen her anımı halka karşı, tarihe karşı böyle ele alıyorum. Siz arkanızı dönüyor ve her şeyi unutuyorsunuz. Ne tarihi ne de halkı düşünüyorsunuz.

Böyle nereye varırsınız, sizi kim böyle kaldırı? Gidersiniz, düşman gerçekliği karşısında bol bol yaltaklık yapar, bol bol eğilir, kul köle olur, el etek öpersiniz. Bildiğiniz başka bir sanat var mı? Bu şekilde iş isteme, yaşam isteme doğru mudur? Veya fırsat bulduğunuzda Azrail kesilirim dersiniz, ama Azrail olacak gücünüz de yoktur. Büyük bir kısmınız el etek öpen kişiliklersiniz. Siz zararı bize veriyor, Azrailiği bize karşı gösteriyorsunuz. Yanımızdaki partiye bağlı yoldaşa yardımınızı vermiyorsunuz. Önder kesilme bu mudur? Bütün bunlar önemlidir ve bu sorulara doğru cevap verilmeden de adam olunamaz. Siz bildiğinizi okursanız okuyun, ben de bildiğimi böyle okumayı bilirim.

Bunları neden söylüyorum? Savaş tanımına anlam veremiyorsunuz. Savaş tanımı, savaş doğası, savaş gerçeğimize başından itibaren büyük yanlışlarla yaklaşımı sürdürüyor, bundan vazgeçmiyorsunuz. Bununla da işi yürütemeyiz. Sorun iyi niyetli olup olmamız değildir, sorun çok çaba ve çok cesaret sorunu da değildir; sorun bu işin kurallarına, işin gereklerine layık olanı yapıp yapmama; bunun yürütücü ve çözücü gücü olup olmamasıdır. Artık bunu yapmak zorundasınız, çözmek zorundasınız. Sorun ölüp ölmemeniz değildir. Zaten ölenler çoktur veya en kötü ölüm tarzları bizdedir.

Yanlış anlamayalım, biz bu tarz ölümleri yaşama çevirmek istiyoruz. Buna karşı “Benden daha ne isteniyor, gider kendimi atarım” derler. Bu, bizi daha da vurmaz. Yani bazıları illa şunu demeye getiriyor: “Doğru olan ve senin istediğin tarzda değil de başka her türlü tarzda, kendi tarzıyla giderim.” Senin tarzının şu kadar bir gelişme imkânı var mı? Tarihi araştır, boyunun ölçüsünü al, kendi başına git, düşmanla küçük bir savaş yürüt. Bana dayanman yanlıştır, beni kullanma! Eğer bir mermi patlattıysan ikincisini bana sık. Dürüst olalım. Bir acı sözü düşmana, on tanesini de bana söyle. Gerçekçilik budur. Bütün bu konularda kavram kargaşası yaratılacak, gerçekler ters yüz edilecek, ondan sonra da ‘Devrimcilik yapıyoruz, ARGKli olduk, oldukça başarılarımız var’ diyeceksin! Sen başarılı değil, bir belası. Başarının kaynakları, nedenleri ayrıdır; sen onları bana sor.

Bütün bunlar bazılarına veya birçoklarına, mutlak anlamda savaş gerçekliğimize ve onun bütün özelliklerine doğru anlam vermeyi emrediyor; hem de ertelemeksizin. Ben gerillaıyla bu kadar oynanacağına rüyalarımda görsem bile inanamazdım, halen de öyleyim. Orada sergilenen yaşamla bana hakim olan yaşamın neden bu kadar farklı geliştiğine inanamıyorum. Eğitimin bize ekmek su kadar gerekli olduğu, bir dağ mevzisini ve mevkiisini kullanmanın ayakta kalmanın en vazgeçilmez imkânlarından biri olduğu, elindeki silahın çok zor ele geçirildiği, birkaç savaşçıyı oraya taşımanın yılların çabasını gerektirdiği çok açıkken, buna anlam vermemeyi, buna çok yüzeysel ve çarçur etme biçiminde yaklaşmayı kim nasıl izah edebilir?

Diğer yaklaşımlar var. Canınız köye inmek istiyor, canınız ovaya inmek istiyor. Bunların bütün tarihi yönleriyle ele alınması gerekir. Bunların tarihteki yeri nedir? Çok basit bir ihanet, çok basit bir işbirlikçilik tarihinin sonucudur. Ben bırak köye inmeyi, saray da olsa veya bana dünyayı verseniz de bu dünyadır demeyi halen kendime kabul ettiremiyorum. Sen daha doğru dürüst bir yaşama olanağı bile elde etmeden köy odalarında, kendine göre rahat olanaklarla yaşamayı nefesine nasıl yediriyorsun? Burada siz kaybediyorsunuz. Bazı şeyler var ki, yüzyıl da önümde dursa, dağlar kadar birikse de bakmamam gerekir, tenezzül etmemem gerekir. ‘Ahab çavuşluğa alışmıştık, çaya, sigaraya alışmıştık’ diye anlatıyorlar. Hatta düşmanın işkenceyle vazgeçirmediğini, bir sigarayla vazgeçirtmesi var. Sen düşmüşsün de senin kendinden haberin yoktur.

Amacın büyükse, savaş bu dağda temellendirilecekse, örgüt her şeyi garantiye alma temelinde olacaksa ve bu da vuruş ve düşürmeyle ilişkiliyse, bunları sağlama almadan dağdan nasıl inip de köye, kente, şuraya buraya gidiyorsun? Kente gitmenin de bir tek şartı var, o da müthiş örgütçü olmaktır. Bütün örgütçülüğün kurallarını bilmek kaydıyla kente veya ovaya inilir. Bunun şartları var. Gidenler bunun tersini yapıyorlar. Örgütçü yeteneğin olmayacak, kendini bırakacak, en küçük bir örgütlenme görevini yerine getirmeyecek, gevşeyecek, görevleri göz önüne getirmeyecek ve orada öylece yaşayacağını sanacak! Bütün bunlarla yaşamak, şehre ve ovaya inmek bir yana, basit yaşama bile iniş yapamayız. Ben örgütsüz olarak bir saat bile yaşama iniş yapamam, örgütsüz uykuya bile girmem.

Yaşamı nasıl böyle ele aldığımız, sizde savaşçı yaşamın neden gelişmediği herhalde anlaşıyordur. Tarihte birçok örneğe baktığımızda, Osmanlılar çocukları yedi yaşında Yeniçeri Ocağı'na alırlardı. Hatta bütün köleci ve feodal orduların kuruluşu böyledir, onlar da bu şekilde yetiştirilirdi. Bizim halk savaş okulumuz köle okulları gibi adam yetiştirmez. Onun da kendine has disiplini esasları vardır; daha insanı olduğu kadar müthiştir de. Bizimkiler ise köle savaş tarzını esas alıyorlar; ne köleler ve köle sahiplerinin nasıl savaşağına ve ordu kuracağına dikkat ediyorlar, ne de feodal savaş tarihini, kapitalistlerin savaş tarihini biliyorlar. Bir Napoleon nasıl ordulaştı, bir Amerikan ordusu nedir; Türk ordusu nasıl oluştu, nasıl savaşıyor? Kaldı ki, kendi öz halk savaş tarzımızı, halk savaş gerçekliğimizi, halk ve ülke özelliklerimizi hiç göz önüne getirmeden, savaşın doğasına, ilkesine ve kuralına anlam verebilecek misin?

Kürt isyan topluluklarının tarihi de bilinmektedir. Ortaya şu çıktı: Bu isyan topluluklarının tarihi felaket tarihidir, bitiş tarihidir. Kuralsız, örgütsüz veya ihanetle iç içe bir önderliğin sıradan isyancılığı neyi kurtarabilir? Tarihimiz böyle olduktan sonra, bunların sizi bir noktaya getirmesi gerekir. Nasıl örgütçü bir yaşama, nasıl kurallı bir yaşama sahip olmanız gerektiğini emreder. Tarihten anlama budur.

Yenilerini bir yana bırakalım, en eski arkadaşlarımıza dahi örgütlenme gereğini anlatamadık. Hepsini örgütlenmeye arkalarını dönüyorlardı. Halen kaç kişi etkili propaganda yapıyor, örgüt ilişkisini kaç kişi sağlam yönetiyor? O zaman bunlar benden ne isteyecek? Bir savaşçı benim gibi oldukça örgütçü, bilinçli ve kurallı olmaya özen gösteren birisidir. Senin bu yaptıklarına nasıl tahammül etsin veya nasıl yutsun? Çekişmenin özü budur. Daha büyük taktik dışlıklardan bahsetmiyorum bile. Sıradan örgütlü bir yaşamın olmasa bile, yaşama bütünüyle muazzam duyarlılık ve sorumlulukla başlıyorsun. Ama herhangi bir dönemde değil anında. Emir gereği de değil, işin doğası böyledir; yani örgütlü ya da kurallı olma doğası, çok üstün sorumluluk duyarak yaşama doğası. Bu böyledir, başka türlü düşünülemez. Bir dönem için, bir emir için böyle yaşamıyorsun. İşin doğası böyle olduğu için anı anına yaşıyorsun. Savaşçı yaşam böyle olursa kurtarır, olmazsa batırır.

Anlam veremediğim şey, sizin neden ilk günden bunu böyle kavramadığınızdır. Bana göre PKK savaşçılığını ilk ele alan, ona ilk adımı atan böyle bir savaş doğallığına hemen ulaşmıştır veya ulaşmayı bilir. Uzatmadan da ne emrediliyorsa veya ne gerekiyorsa onu temsil eder. Ben ilk günden bunun böyle olduğunu sanıyordum, halen de öyledir. Yani bu işe katılanların hepsi savaş doğasını tam anlamıştır dedim. Teorisine de gerek yoktur, teoriyi bu kadar açıklıkla yeni yeni vurguluyorum. Sezgisel olarak da bu böyle doğasaldır. Sağına baksan düşman böyle diyor, geriye baksan düşman 'senin savaşının doğası böyle olacak, her gün aç ve yoksulsun, kazanmak için böyle çalıp çırparak ve kopararak değeri bitireceksin' diyor. Örgütsüz halka bakıyorsun, o da böyle örgütsel özelliğinin olacak diyor. Dilsizdir, halk dilini konuşturacaksınız diyor. Kısaca nereye bakarsan bir savaşçı kişilik doğası kendini dayatıyor.

Neden anlamadınız, tersini neden dayatıyorsunuz, ona şaşıyorsunuz. Örgütlenmeden kaçırım, propagandanadan kaçırım, koparıcı özelliklerden kaçırım, birleştirici özellikten kaçırım, sorumluluktan kaçırım!.. Bizde gelişen, ısrarla kendini dayatan konular bunlardır. Bunları nereden çıkarıyorsunuz, bunlar kimin tarzıdır? Normaldir, insan zorlanır, neden kaçırıyorsunuz? Bir inşa kabiliyetiniz, bir sorumluluğu tam idrak etmeniz, bir işin nasıl ve nerede olacağına bir cevabınız olmayacak mı? Bunlara cevaplarınız olmadan kendinize yaşamayı nasıl yediriyorsunuz, ben ona şaşıyorum.

Bazı konuları bunun için ciddiye almadım. Aşk istiyorsunuz dedim; özgürlük istiyorsunuz, buna inanıyor musunuz dedim. Her şey rezalet değil midir? Yemek istiyorlarmış, rahatlık istiyorlarmış! Bu biçimde vicdanınız bunu kabul eder mi? Ben bunlardan iğreniyorum. Çünkü mevcut kişilik yapısı kabul etmiyor. Size göre fırsat bulundu mu alası yaşanılır. Hayır, yaşanılmaz! Doğası gereği yaşanılmaz. İlk başta kendinizi böyle ele alacaksınız dedim. Savaşın bu aşamasında değil, hele bu biçimiyle bu savaşın gerçeğine böyle yaklaşmayı büyük bir hakaret olarak değerlendiriyorum. Aslında suç olarak da kabul etmek istemiyorum, çünkü savaşımın ilk şartı budur. Anlamadık, etmedik demeyin. Ben de her gün size bilmem ne der işi götürürüm. Çünkü anlamamak olmaz.

Hem savaşçıyım diyeceksin, hem savaş yasalarımız, doğamız böyle diyeceksin, hem de onun asgari gereklerine cevap vermeyeceksin! O zaman birbirimizi karşı karşıya alıp canı çıkıncaya kadar, kim yaşıyor sorusuna cevap verinceye kadar hesaplaşacağız. Başka türlü büyük terbiyesizliktir; halk adına büyük terbiyesizliktir, PKK adına büyük terbiyesizliktir, bizim adımıza büyük terbiyesizliktir. Biz terbiyeli olmaya büyük özen gösterdik. Ben halen terbiyemi bu temelde mecburen göstermek zorundayım. Mücadeleci terbiyesi, savaşçı terbiyesi olmasa, bu kadar savaşan insana ben ne yüzle bakabilirim veya öyle olduğunu sanan insana karşı, bu halka karşı, dostlara karşı, düşmana karşı bu kadar kendimi gülünç duruma getirmem yakışır mı? Bu soruyu kendinize de sorun. Hatta şimdiye kadar neden sormadınız? Cevabınız neden sağlam olmadı? Aldandık, aldatıldık, uzlaştık, tıkanık, bastırdık demeler ne anlama geliyor? Siz bu şekilde konuşmayı bu kadar kolay mı sanıyorsunuz? Büyük ihtimalle böyle laflamaya devam edeceksiniz. Size göre kaderdir, size göre namussuzluk bir yaşam biçimidir. Savaş dışı kalmak bir yaşam biçimi, örgüt dışı kalmak size göre tek doğru yaşam biçimidir. Terbiyeniz, TC'nin ve bin yıllık kölelik tarihinin size öğrettiği terbiyedir. Bunda beş metelik değer yok diyorum. Eskiden belki kendinizi aldatarak kendinizi yaşatabilirdiniz. Ama şimdi o da mümkün değildir.

Bu yargılamayı daha fazla ve çok yönlü geliştirebiliriz. Fakat buna gerek yok diyorum. Sözüm ona bize isyan edenler -şu anlamda isyan: Kuralları işletmeyerek, yaşama gelmeyerek objektif olarak isyan- kendilerini neyle savunacaklar? İcinizden bir tanesi kendini savunabilir mi? Pratiğiyle halen bir yalancı gibi, sözüne değer biçmeyen bir zavallı gibi anlam veriyorsunuz. Neden? Yiğitliğin ilk kuralının söylediğim tarzda yaşama anlam vermektan geçtiğini biliyor muydunuz? Duymadınız mı? İki tane cümlemizi doğru okuyunuz ve kavrayınız, tüm bu sorunları halledemeyecek miydiniz? Birçok arkadaşın gözünde ve ruhunda gördüğüm, 'bize yapma, bize etme' yaklaşımı oluyor. Senin aileni, sülaleni, malını mülkünü başına geçiren belli değil midir? Bana karşı somurtup duracağına düşmanına baksana. 'Düşünmemiştim, zavallıydım' diye karşımda ağlayacağına kendini biraz bileseydin, ilk çağ köleleri gibi kendini bileseydin, belki bir yumruk atardın. Bu aklına gelmedi mi? 'Yanıldım, aldatıldım' deyimlerini bırak ve kendine gel.

PKK tarzı budur. Halen nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Anlamamakta ısrar, işin gereklerine göre kendini ayarlamamakta ısrar gerçekten bu kadar olur. 'Bize yanlış yaptır, gözü kara nasıl yapacağımızı görürsün; herhangi bir aldanma biçimi altında bizi yürüt, bak nasıl amansız yürürüz' biçiminde kendilerini dayatıyorlar. İnce yol, doğru yol, doğru vuruş tarzı diyorsun; 'Aman onu söyleme, ne söylersen söyle, ona yokuz' diyorlar. İşte çelişki budur. Bu çelişkiyi nasıl çözeceğimizi anlayamıyoruz. Çünkü yirmi yıldır anlatmaya çalışıyoruz. Bin bir dereden kanıt da getirdim. Bütün örgüt birimlerinin başındakilere, sözüm ona gerilla birliklerinin başındakilere doğruyu nasıl kanıtlayacağım? Yani kendi tarzınızın gerçekten bir yaşam değeri olsaydı ben ona uyardım. Ben hizmet etmesini bilen biriyim. Kendi tarzınızın ne tarzı olduğunu çok iyi biliyorsunuz. PKK tarihinde kimlere, nasıl hizmet ettiğim bellidir. Peki, bunlar bu hizmeti nereye götürüyorlar? Keyifleri öyle istemiş, böyle yaşam alışkanlıkları varmış! Bunların da nereye götürdüğü bellidir.

Dayanamıyorlarmış, peki dayandıkları nedir; zorlanmışlar, kolaylarına giden nedir; öğrenemiyorlar, öğrendikleri neymiş; anlayamıyorlar, anladıkları neymiş, ortaya çıksın. Eğer devam ederseniz, belki şimdi sert konuştuğumu veya sizi çarpıcı ele aldığımı sanırsınız. Ama bir gün gelir, iflahınız kesilir. O zaman değil sizi böyle karşılamak, ayakta duracak haliniz bile kalmaz.

Savaş öyle basit bir olay değildir. PKK'yi çarpıcı, vurucu bir tarzda beyninize indirmeyi istemedik. Kendiliğinden, özden gelen bir yaklaşımla dersinizi alırsınız dedik. Yoksa ordulaşmanın da Allah'ını dayatabiliriz. Savaşın ne anlama geldiğini dayatabiliriz. Ama biz anlayış, yoldaşa etkileme ve etkilenme dedik. Bunu ne hale düşürdünüz? Ben bu tarza sahibim, her türlü yüklenmeyi yapabilecek durumdayım. Yarın ölürüm, bu kadar önemli değildir. Ama siz savaş arkadaşılığından bahsediyorsunuz, savaş ve komuta diye bazı sözcükleri ağzınıza alıyorsunuz. Bunlara hiç mi anlam vermeyeceksiniz, bunu kendinize yediremeyecek misiniz? Ben bazı hususları bilirim. Sizin kendi tarzınızı dayatmanız için arkanızda birkaç sefer kazanmış ordularınızın olması veya en aşağılık utanmaz birisi olmanız gerekir. Başka türlü bu tarz dayatmalar olmaz.

Halkların huzurunda, ben militanım, komutanım demeyi kolay mı sanıyorsunuz? Savaş arkadaşılığını kolay mı sanıyorsunuz? Gerçekten benim bu yaptıklarımı sadece halk sen iyi birisin, bize biraz hizmet ettin desin diye, arkadaşların 'yoldaş, sen iyi bir arkadaşsın, bize biraz yararlı olabildin' demeleri için, utanmamak için, yüzümüzün kızarmaması için yapıyorum. Tabii başka hiçbir amacı yoktur. Peki, siz halkınıza yaşamınızı nasıl sunacaksınız? 'Dayatırız, arkadaşlarımızı aldatırız, mutlaka bir yolunu buluruz' diyemezsiniz. Bazı şeyler var ki, artık olmaz. O gafil, düşkün, her tarafa kıvıran ve kıvırtan bazı özellikleri bırakacaksınız.

Eskiden kalçalara kızgın sac vururlar, nişan vururlardı, kızgın demir parçaları vururlardı. Demek ki, adamlar ordulaşmak için bazı zorunlu nedenlere ihtiyaç duyuyorlar. Bolşevik orduları bile oluşturulurken -yapan galiba Troçki'dir- her gün bir sürü adam asılıyor. Biz onları yöntem olarak belirlemek istemiyoruz. Yani halen o yöntemlerin yanlış olduğunu savunuyoruz. Ama bu böyledir diye de zıvanadan çıkmışlığı, başı boşluğu da kimse bize dayatmasın. Kızgın demirlerle kalçalarınıza bir şeyler vuralım mı? Her gün birkaç kişiye darağacına çekelim mi? Bu yöntemler sizin için eğitici de olsa bu doğru mudur? Olmaması gerektiği açıktır.

Görülüyor ki, siz daha savaşçılığın anlamını kendinize yedirememişsiniz. Genelde savaşçı kimdir, özellikle PKK savaşçılığı nedir? Buna doğru anlam verememişsiniz. Bunun tarihi temellerini, bunun sosyal temellerini, en önemlisi de bunun amaçlarını kendinize mal edememişsiniz. Mal etmeniz lafta kalmış. Gücünüzü ve insani yeteneklerinizi bu temelde ayağa kaldırmamış, yani savaşçı tarza dönüştürmemişsiniz. Peki, kişiliği böyle olanla hangi savaş sorunu tartışılabilir? Ben tartıştım. Benim kadar dünyada çok konuşan kimse yoktur, süper konuşan haline getirilen başka bir önder tasavvur edemiyorum. Tartıştım, sonuç en son bu soruya gelip dayanıyor.

Tabii size göre savaşta kolay vardır ve siz kolayı seçtiniz. Siz benden bir önderlik tarzını istediniz. Sanki benim için savaşıyor-muşsunuz gibi, 'işte öyle savaşıyoruz, sen de her şeyimize katlan' diyorsunuz. Aslında tanım budur. Ağa için böyle savaşılır. Zaten siz bir ağaya göre müthiş savaşınız. Yani bir ağa için, bir aşiret için bundan daha iyi savaşılmış. Hatta bir burjuva partisi için de bundan daha iyi savaşılmış. Ama ben de şunu söylüyorum: Ben ne bir burjuva partisiyim, ne böyle bir ağayım, ne de bir aşiret reisiyim. Benim durumum çok farklıdır, kendi savaşçılığı çok farklıdır. Barzani'nin ordusunda olsanız, Talabani'nin ordusunda olsanız, filan aşiret ağasının ordusunda olsanız hepinize nişan ve muazzam değer verirler. Ama onların amacı ve tarzı bellidir. Düşmanla ilişkileri de, halkla ilişkileri de bellidir. Biz onu reddediyoruz. Yani sizin öngördüğünüz bir önderliği ben reddediyorum. Başımı kesseniz öyle bir önder olmam.

Siz mi kendinizi bana dayatıp beni kendinize uyduracaksınız, ben mi kendi tarzımı size dayatıp sizi bu tarza göre dönüştüreceğim? Sizininki doğruysa bana açıklayın. Benimki doğruysa o zaman ona ulaşacağız. Ben bunu bir karış çıkarım için yapmadığımı kanıtlayabilirim. Bunun mutlak anlamda bir tarih eylemi, halk eylemi olduğunu kanıtlayabilirim. Hiç olmazsa bunu anlama gücünü gösterin. Zaten bu savaşım bu tanım gereği anlamaya bağlıdır. Anlarsanız o zaman biz bunun altından kalkabiliriz. Artık buna derinden inanır ve buna göre kendinizi biraz hazırlar mısınız, yoğunlaştırır mısınız, özümsetir misiniz, ne yaparsanız yapın. Başka türlü yirmi dört saat bile hiç kimsenin sorumluluğunu üstlenemem. Yirmi yılı aşkındır bana kendi tarzınızla dayanmak istediniz. Tahammül gösterilir, sabır gösterilir, ama yirmi yıldan daha fazla gösterilmez. Yirmi beş yıl bir insanın ömrüdür. Sabır ve tahammül belli işlerin aşama kaydetmesi için gösterilir. Ama bu da söz konusu değilse, sorun tamamen daha da saptırmaysa, tahammül bir saniye bile gösterilmemelidir.

Burada ben kendimi yargılıyorum. Neden bunca yıl tahammül ettin, sabrettin, neden bu işin önünü alamadın diyorum. Şimdi kendimle savaşıyorum. Sen bunlardan sorumlusun. Neden bunları doğru tarzda orduya çekmedin, neden doğru savaşçı kişiliğe kavuşturmadın diye kendime yükleniyorum. Yüklendikçe mevcut durumda tutuyorum.

Savaşçılıkta Çaresizlik Olmaz

PKK tarihini bu biçimde tamamlarken, görüyorsunuz ki doğruyu ortaya koyuyoruz. Savaşçılığı ve savaşı doğru ele almışındır. Savaşın az çok geliştirilmesi de önemlidir. Bu doğru olduğu kadar kurtuluşu yakalayabilen bir tutumdur. Şimdi sorun bundan kaynaklanmıyor. Bu tarihi siz de çok yönlü ele alıyorsunuz. Onu en ince ayrıntılarına kadar incelemek zor değildir. Zaten çok yönlü bir anlatımı var. Ama savaşı bu tarihin veya bu tanımın gereklerine göre vermiş miyiz? Buna pek öyle olmuştu diye cevap veremiyoruz. Tarih de bu soruya olumlu cevap vermek içindir. Tarih ancak ve ancak tek bir şartla önemli ve çok gereklidir: Tarih, nasıl kaybedildiğini anlamak kadar, bir daha kaybetmemek veya nasıl kötü yaşanıldığına ve bir daha böyle yaşamamak için nasıl kazanmak ve nasıl yaşamak gerektiğine anlam vermek içindir. Tarihi bu cümle için ele alırız. Biz de tarihi anlatıyoruz, hemen her gün bütün olayları anlatıyoruz. Bir bakıyorsun daha derinliğine bir yanlış ortaya çıkmış. Bunu ortadan kaldıracğız.

Ben 15 Ağustos Atılımı'nın nesini anlatayım? Her yıla ciltler dolusu anlatım sığdırılmış, daha neresini tekrarlayayım? Hiç olmazsa herkes veya hepiniz yaman ve yeterli yaklaşamaz mıydınız? Birçok nedenleri de olabilir. Ama bir grup veya en azından -ki, hemen hepiniz böylesiniz- 'ben savaşa da varım, gerillaya da varım' diyemez miydi? Neredeyse öyle olmayan da yoktur. Diyelim ki hepsi öyle değildir, küçük bir grup böyledir; o zaman sorunu böyle ele alacaksınız. Yine '94 yılı planlaması, eyalet belirlemeleri, komuta belirlemeleri var. Aranızda bunları hayata geçirecek kaç kişi var? Hiç olmazsa şimdi doğruya gelecek misiniz? Biraz bu temelde kendinize çekidüzen vermeyi bilecek misiniz?

Savaşçılıkta ağlayıp sızlanmak ve çaresizlik olmaz. Kurtuluş savaşçılığında özellikle -ki, işgal, istila ve bastırma savaşçılığı da buna dahildir- acımasızlık ve başarıma azminin sonuna kadar sürdürülmesi vardır. Bizde her ne kadar sorun 'ben savaşmam, savaşa gelemem, zordur, cesaret edemem' değilse de, daha fazla yaşanan şey, bu işi biraz geliştirmeme, yani 'ölecek kadar kendimi katarım, cesaretim var, fakat bu işi istediğin gibi geliştirmeye gelince benim buna gücüm yetmez' yaklaşımı oluyor. Bunlar yetersiz yaklaşım-

lardır. Sorunlar kapsamlı ele alınır. Savaşa katılan ilk anda bile ‘sonuna kadar başaracağım’ sözünü şiar olarak benimsediği gibi, günlük olarak da ‘nasıl başarırım’ sorusunu bütün bilimselliğiyle ele alır. O bütün hazırlıklarıyla kendini buna vermeyi bilen kişidir. Savaş varım diyenin aslında bu anlamda varım dediğini bir an bile göz ardı etmemesi gerektiği açıktır. Görev üstleniyorum dedin mi, bütün bu gerekleri yerine getiriyorsun demektir. Başka türlü savaşa varım, mücadeleye varım demek sahtelik olur, kendini kandırmak olur.

Şimdi bir tarz oluşmuş. ‘Giderim, birliklerin başına geçerim, eyaletlerin başına geçerim, yurtdışında bilmem ne kadar imkân var, kentlerde ne kadar sempati var, başına geçip kendime göre bir yaşam kurarım’ deniliyor. PKK savaşçılığının gereğinin ve olan-ğın böyle kullanılabileceğini kim aklına getirdi? Kimler sizi kandırdı, kimler sizi uyuttu, kimler sizi saptırdı ve siz neden gafil kaldınız? Halen de aramızda böylesi kişiler var. Yetkiyi böyle anlayanlar, sorumluluğu böyle anlayanlar yaygındır. Komutanlık isteyenler hayli fazladır ve komutanlığı bunun için istiyorlar. ‘Gider üzerinde ucuz hesap yaparım, kullanıp yaşarım’ diye alan istiyorlar. Bu yaklaşımın PKK savaşçılığıyla bir ilgisi yoktur. Sınıf savaşımı dedik, ama bu kadar kurnalsız olmaz; kontra savaşı dedik, ama bu kadar pervasızlık olmaz.

Bunlar bize karşı nasıl bu kadar ortaya çıktılar diye kendimi suçluyorum. Tabii ki iyi niyetimizden. Yoldaşça hizmet etme aşkına her şeyimi verdim. Maalesef böyle yorumlamışlar. Ama benim diğer bir yönüm şudur: Her şeyi ince eleyip sık dokuyorum, ölçüp biçen bir kişiyim. Herhalde bunu da biraz anlıyorsunuz. Ölürse mezarda olsa bile hesap sorulmasına sorulur, bu o kadar önemli değildir; ama yaşıyorsa ve ben de yaşıyorsam, bu savaşın muhasebesini yapacağım. Bir savaş biçimi biter, ikinci bir savaş biçimi başlar. O biçime geçmeden önce onu göreceğiz. Zaten büyük bir kısmının boynu şimdiden eğik, utanmaz veya utanır başını kaldıramaz durumdadır. Savaşçı öyle mi olur? Savaşçının başı dik olur, savaşçı tetikte olur.

Osmanlı tarihine bakın: Yetmiş yaşında ak sakallıların başarıları vardır, at sırtında kılıç sallarken düşmüşlerdir. Hiç beğenmediğimiz bu tarih bile böylesi paşalarla doludur. Sen henüz yirmi yaşında bir delikanlısın, ama başını bile kaldıramıyorsun. Senin savaşçılığından ne anladık? Genç Osman’ın bile Bağdat sokaklarında kelle koltukta savaştığını tarih söyler. Sen ne savaşı verdin de böyle ölgünsün, böyle sönüksün? Bir çırpıda tarihe bakılrsa anlaşılır. Savaş bizim için varlık yokluk sorunudur. Buna nasıl ilgisiz kalır, olanakları çarçur eden yaklaşıma nasıl cesaret edersin?

Bütün PKKliler bir suçlu gibi rapor yazıyorlar. Neden öyle yazıyorsunuz? Bütün raporlarda bu var. Bir tanesinde Allah rızası için ‘yoldaş, ben gerektiği gibi yaklaştım, savaştım ve şu anda sana görev gereği bir rapor iletiyorum’ dememiştir. Birçok alandakiler kusurlular ve ardından söz veriyorlar. Söz vermeler ne zaman bitecek? Biz sözün biraz gerçekleşmesini istiyoruz. Ben kimseye şimdiye kadar böyle söz vermedim; sözüm kendimim, söz benim günlük yaşamımdır. Bir söz yıllarca yinelendi mi anlamını yitirir. Belki siz yine fazla anlamadınız, ama bunu aşmanız gerekiyor. Bu işin altından başka türlü çıkılmaz. PKK savaşçılığı size daha nasıl anlatabayım; PKK’de savaş tanımını, PKK’de savaş gelişimini daha nasıl anlatabayım? Eksiklik nerede? Ben mi eksiklik gösterdim? Bunu söylemeniz gerekir. Ben mi sizi dinlemedim, ben mi size layık olamadım? Bir yoldaş olarak bunu göstermeniz gerekir.

Daha fazla bu tarihi, özellikle günümüzü fazla anlatmadan, önce kaçan fırsatlara yanıyorum. Bu yıllarda mutlak müthiş ele alınması gerekenlerin yapılmadığına yanıyorum. Bu yılların ne anlama geldiğini bilip de sıradan bir yaklaşımla bile üstüne düşeni yapamayanlara yanıyorum. Gerçekten en zor süreçler aşıldığında ve bazı işler çok rahatlıkla yerine getirilebileceği halde yerine getirilmesine yanıyorum. Sırat köprüsünden geçerken, iğneyle kuyu kazarken, nefes nefese yaşarken, çok önemli gördüğüm ve mutlak yapılması gereken şeylerin yapılmamasına yanıyorum. İmkânı doğup da rahatça yapılacak olanların yapılmamasına yanıyorum ve bütün bunları böyle kendine normal yedirenlere öfkeleniyorum. Kendisini sınırlı bir biçimde özlüce bu işe kattığında çok önemli gelişmelere yol açabilecekken, buna tenezzül etmeyenlere müthiş öfkeleniyorum. Biraz sağına soluna baksa, biraz yoldaşlığını gereklerini yapsa, muazzam gelişme imkânlarıyla önemli kazanımlara yol açacağı halde, sanki işi gücü göz göre göre değerleri çarçur etmiş gibi yaşayanlara yanıyorum. Bu ne cüret, ne cesaret? Bizi böyle öfkeleniren, yanıp tutuşuran yaklaşımlara paye vermek, bu yaklaşımları esas almak nasıl olabiliyor?

Birkaç yeni savaşçı bunu hemen bir çırpıda anlamaz. Kesinlikle suç yeni savaşçılarda değildir. çok iyi biliyorum ki, onlar her şeyini anında verecek kadar dürüstler ve kendileri için bir şeyleri de yoktur. Bunlara söz söylemek olmaz. Sözüm bu işin başındakilere, bu işe oportünistçe yaklaşanlara, bu işe kıvırtarak yaklaşanlardır. Bunlar yegane suçluluk kaynağı, sorumluluk kaynağıdır. Kusuru neden halkta bulalım ki, kusuru neden silahta bulalım ki, kusuru neden kendi attığımız tarihi adımda bulalım ki? Bunların hiç birisinde kusur yoktur. Sorun, belli bir yaklaşımla çok rahatça hakkını verebilecek ve doğruları uygulayabilecek durumda olup da buna sırtını dönenler, tekme savuranlar ve bunu da muazzam bir demagojiyle başka türlü yansıtmak isteyenlerdir. Biz bunlara yanıyoruz. Sözüm ona bunlar bir şeyler kanıtlamak istiyorlar; ‘sen bu işi yürütemezsin, sen bizi adam ettiremezsin, sen bu savaşı asla veremezsin’ demeye getiriyorlar. Bunlar için yenilgi mutlak, yengi imkânsızdır. Bunlar için özgür yaşam imkânsızdır, düşkün yaşam ise her şeydir.

Aslında bu büyük bir tarihi inatlaşmadır. Bunların cephe gerisi, tarihi geçmişleri, hocaları ve amaçları da var. Olmaz olur mu? Yaşam amaçları, onlara göre savaşın bir anlamı da var; yani savaştan kaçışın da anlamı var. Hepsini çok iyi bilirler ve güçlü de olabilirler. Güçlü olmasalar partimizde bunlar bu kadar etkili olurlar mıydı? Cephe gerileri ve dayanakları çok köklü olmasaydı, bütün bu çabalara rağmen bunlar bu kadar ayakta kalabilirler miydi? Ben gerçekçiyim, bunu kabul etmek gerekir. Şimdilik zayıfım. Ama bir gün gelir güçleniriz, bir gün gelir senin ne olduğunu ortaya koyarız. Benim bunlardan tek istediğim şudur: O gün geldiğinde ağlamayacaksın, sızlamayacaksın, ucuz kaçmayacaksın. Vuracaksın bile kendini iyi planlayıp vurmaya çalışacaksın. Yoksa benim adıma, benim imkânlarımla veya benim sorumlüğüm altında, özellikle beni kullanarak böyle yaşamaya hakkın yoktur. Eğer ben sana karşı yoldaşlığın gereklerini yerine getirmiyorsam bana ne dersin de, beni sen de yargıla; ama ben gereklerini yerine getiriyorsam, sen de bir takım gerekleri yerine getirmeyi bileceksin; ‘benim tarzım, benim üslubum’ demeyeceksin.

Bizim üslubumuz diyorum. Ben kendi tarzımı icat etmedim. Bizim üslubumuz PKK üslubu değilse, savaşı kazanma üslubu değilse, yaşama üslubu değilse, ne yaparsan yap, yine hesap vermeye hazırım. Ama genel kabul, parti kabulü, parti çizgisi, partinin bütünüyle karara bağlanmış gerçekleri böyleyse, o zaman buna uyacaksın. Yalanı, başı boşluğu, karar dışı olmayı dayatamazsın. Bunun bir suç olduğunu ve cezasının da er geç yerine getirileceğini bileceksin. Ne kadar çılgın olursan ol, bunu bize fazla dayatamazsın; ne kadar kabadayı olursan ol, ne kadar kurnaz olursan ol, arkan ne kadar güçlü olursa olsun -bu düşmanca da olabilir-, yine bir gün hesap vermeyi aklına getireceksin. Bu gözü karalığı ısrarla bize böyle dayatamazsın. Bizim de biraz dayanma gücümüzün olduğunu, bir iki tane de olsa yumruk sallayacak güçte olduğumuzu bileceksin.

Bazıları asla bilemeyeceğimizi, anlayamayacağımızı sanarak gözümüzün içine baka baka bunları yapıyorlar. Yani bir kanser mikrobu böyledir veya böyle olabilir diyebilirim. Fakat bunlar ondan daha tehlikelidir. Onlar 'asla ve asla sen bu örgütlenmeyi, bu savaşı bize dayatarak, bizi bunun içinde eriterek götüremezsin; bizim de bir gerçekliğimiz var, biz de gözü karayız, en az senin kadar biz de yamanız' diyorlar. Bunun arkasındaki tarih nedir, bunun arkasındaki düşman kimdir, bunu da anlıyorum. Yani bu kişinin kim olduğunu ve nasıl zarar verdiğini, belki de insanlık tarihinde görülmemiş bir biçimde kendini nasıl dayattığını da biliyorum.

Bu bir halk savaşıdır, halka dayatılan bir savaştır. Benimki de bir halk savaşıdır. Ben de şimdiye kadar nasıl götürdüysem bundan sonra da böyle götürmesini bileceğim. Sen savaşıyorsun, ama ağlama diyorum, savaşta ağlamak olmaz; ikide bir 'yanıldım, kandırıldım, uzlaştım' deme. Savaşta bu kelimelere yer yoktur. Ben bunların anlaşılmasını istiyorum. Beni öldürebilirsin, bana komplo kurabilirsin; ama benim yanımda göz göre göre beni savaş kurallarımla çeliştirme. Bütün bunları söylemeye hakkım var. Benim karşımda bir köle gibi, bir kocakarı gibi yaltaklanma. Her şeyi yap, ama bir savaşçı gibi yap, bir PKK savaşçısı gibi yap. En kötüsü, bütün bunları dışlar biçimde 'ben de böyle bir gözü karayım, kurallarınla, sizin kurallarınızla böyle oynarım, böyle boşa çıkarırım' demek özel savaştan daha da tehlikeli, onu da kat be kat geride bırakan bir kontra anlayışıdır.

Aslında özel savaşın da özel savaşı diyebileceğimiz bir türü neden bu kadar gelişti? Buna karşı neden etkili tedbirler alamadık? Bunu da biz kendimize soruyoruz. Yani bunlar öyle sicilli ajan, sızdırılmış kontralar değildir. Bunların köklü dayanaklarını tarihte aramak istiyorsun, ama kolay kolay bulamıyorsun. Varlıklarını bulmak istiyorsun, medüz gibidir, adeta su içinde eriyor, kendisini tam yakalayamıyorsun. Kişiliksiz, kaypak, bukalemun gibi olduğu için savaşçı kişiliğe tam gelemiyor. Savaşçı kişiliğin ne anlama geldiği bilinmektedir; fakat buna gelmiyor, sırt çeviriyor ve buna boş veriyor.

Ben boşuna mı bu kadar kendimi çatlatıyor, patlatıyorum? Doğru bir savaşçı yaşama gelmesi için yirmi beş yıldır sabrettim. Hiç kimse 'sen doğru örgütlenmeyeceksin' diyemez. Şimdi bu bir PKK karşıtı kural olabilir mi? İyi propaganda yapmayacaksın, iyi mevzi tutmayacaksın, iyi adım atmayacaksın; hep böyle yenilgilerle dolu, çok kaybeden, kaybetmeyle dolu bir tarzı esas alacaksın. Peki, ben böyle bir emrin olacağına nasıl inanayım? Ama bu emri kimler uyguluyor, nasıl uyguluyorlar? Görüp de tahammül etmeyi nasıl bilelim, nasıl kabul edelim? Size göre savaşçı kişiliğe vereceğiniz anlam işte budur. 'Savaşçı kişiliğin böyle olduğunu bilmiyordum' dersin, o zaman yalancı değil misin, sahte değil misin, kendini kandırılmış olmuyor musun? Öyleyim diyorsan nasıl öyle oldun? Bu, savaşçılığı reddetmek demek değil midir? Hani savaşı gözü kara isteyen sendin? Bu savaşı kimin için istedin?

Bunu daha da açabilirim. Biz bu işe doğru yaklaşmak zorundayız. Size bu kadar tahammül etmem yanlışlığınızı derinleştirmek için değildir. Sert yaklaşmamak için bu kadar tahammül gösterdim. Ama siz kendinizi derinleştirdiniz ve çocukça biraz daha yuttururuz dediniz. Sözüm ona en yakınlarımız bana savaşı tasfiye etmeyi dayatıyorlar. Bunu yeni bir önderlik adı altında, hem de daha iyisini yaratacakmış gibi kendini kandırarak dayattılar. Bunu böyle bir tane değil, bir sürü bilmem kaç nolu adam adı altında yapıyorlar. Savaşı ve yaşamı böyle ele alanlar bunu yapıyorlar. Sözüm ona güçlü olduğuna da inanmışlar.

Senin gücün şurada kalsın, sen Allah'ın bir zavallısısın; seni bir gün korumak için bizim varlığımız gerekir. İnsan kendini yanıltır da bu kadar mı yanıltır? 'Dengeleri oynatırım' diyen bol bol tip ortaya çıkıyor. Ondan sonra da düşüyor, ağlayıp sızlıyor, bir sürü sahte görüş ve düşünce ileri sürüyor. Vursanız çok önemli bir savaşçıyı vurdu diyecekler. Sözüm ona ileri birçok öge böyle olurken, bu orta kademe komutanlarımız veya önderlerimize ne oluyor? Aslında savaş mahkemelerini daha da güçlü bir biçimde kurabilir, gerçek bir yargılamayı da geliştirebiliriz. Varacağı sonuç yine bunlardır. Bütün bunlar da belirttiğimiz gibi son haddinde birer saptırmadır. Kaçış için ölümü tercih edenler var, hesap vermemek için düşmana sığınanlar, intihar edenler var. Öyle yapacağına gel, sana bir şey yapmıyorum; hesap ver beni ikna et, sonra nereye gidersen git.

Şimdi adeta tekrar yeniden başlıyoruz. PKK savaşına nerede, nasıl başlayacağız? Hangi özellikleri esas alacağız ve bu işe var mısınız, yok musunuz? Bu sefer varım diyorsanız bir şeyler anlamış olarak gideceksiniz. Ben bu işten bıkmam, bu işe dalmış gidiyorum. Madem geldiniz, hatırınızı kırmıyorum ve asla öyle dayatmada da bulunmuyorum. İlla benden silah isteyenlere veya 'ben de bu işte yer almak istiyorum' diyenlere söylüyorum: İşin tanımını, adını ve onun ne anlama geldiğini biraz bilecek misiniz? Bu sefer de diğerleri gibi çıkış yapmayın. Görev, sorumluluk ve yetki isteyin, ama adam gibi isteyin. Ne siz bizi, ne biz sizi aldatmış olalım. Eğer ciddi bir yetersizliğiniz varsa bana danışın. Evi yakmadan yakma niyetiniz olduğunda bize haber verin. Çünkü belki içinde sen varsın, sen de yanarsın, hiç olmazsa seni kurtaralım. Ben iyi niyetli bir insanım, kimsenin yanmasını istemem. Çok tarihi amaçlar olmazsa, hiç kimseye gel iki laf dinle demem. Danış, tartış, kavrayıp kabul ettikten sonra amaca ve karara bağlan; o zaman müthiş ol ve biraz yürü. Bunu bu sefer sağlayayım diyorum. Bunca yıl yapamadık, bu yıl için yapalım.

Biz işleri ilk başta böyle ele alsaydık kıyamet mi kopardı? Katılanlarımız, savaşçılarımız, merkezimiz ve komutanlarımız bu temelde bu savaşçılığa anlam verselerdi ve üzerlerine düşen görevlere böyle bir sorumlulukla yürüserdi kıyamet mi kopardı? Şimdiye kadar bu savaşı kazanmayacak mıydık? Bu kadar acıya ve zorluğa katlanmak bir yana, bunun onda birini bile gösterseydik bu savaş çoktan kazanılmış olmayacak mıydı? O zaman işi neden yokuşa sürüyorsunuz? Kaçış tarzlarını, yanıltıcı tarzı yaşamak ve yaşatmakla o kişinin kendisi amaca ulaşır mı? Savaşın doğasını karşıladın mı? Çok iyi bir komutan, kendini çok iyi yaşatan birisi olduğun ortaya çıktı mı? Hayır, hiç birisinin olmadığı ortaya çıktı. Sadece gaflet, sadece düşkünlük ve rezalet yaşandı; sadece işkence, acı ve ızdırap çekildi.

Bu tarzı kaldıracacağız. Bunu ben icat etmedim veya öyle uygun gördüğüm için oluşmadı. Ben bu tarza müthiş karşıydım, ama ona rağmen ortaya çıktı. Bu işe sade ve dürüstçe yaklaşmak mümkün değilse söyleyin. PKK savaşçılığının bu tarz değil de başka bir tarzı söz konusuysa söyleyin, beni inandırın, onu kararlaştıralım. Eğer bu tarz uygunsa, bu nedenle ve bu amaçla bu savaşçılık doğruysa, o zaman bundan sapmayalım. Yiğitlik sözü vermişiz, sözün sözdür diyoruz. O zaman bu sözü, bu kararı kendimize saygının gereği çiğnetmeyelim.

Ordu dersine, savaş dersine anlam vermeye çalışıyoruz. Ben de anlamı böyle çiziyorum. Bu anlam temelinde varsanız, ben de varım. Bunun dışında ben herhangi bir savaş isteminize alet olmam. Çünkü suçu ağırdır, çünkü içinde ölüm var. Ben bir katil miyim ki böyle ölmenize neden olayım? Bir tek bu izahla, bu yaklaşımla bu savaşı ve bu savaşa katılımı kabul ederim, bu temelde savaşmayı kabul ederim ve sorumluluğu da üstlenirim. Bunun dışında ben yokum. Açıkça söyleyeyim: Nerede ve nasıl ölürseniz ölün, bundan kendiniz sorumlusunuz. Hatta ben acımamalıyım, benim adıma öldü bile dememeliyim, uğruna şahadeti kabul edeceğim bir savaşçı tanımı budur. Zaten bütün olanaklarımla başarı için kendimi adadığım savaş ve savaşçılık budur. Anlaşılmamışsa söyleyin, karar noksanlığı varsa söyleyin. Halen kendinizi neden konuşturacaksınız? Eğer savaşın teorisine, pratiğine ilişkin anlatım eksikliği, kural eksikliği, plan eksikliği varsa onları tartışalım. Zaten bunu gidermek için platformları sonuna kadar açmışız; sürekli eğitimler görüyo-

ruz. Bunu engelleyenler ve bununla oynayanlar varsa, bizim de amansız savaşıllığımız var diyorum; her şeyi gören, her şeyi gözetin, her şeyi yeterli olan bir savaşıllığımız var. Bu temelde kararlaşıyoruz, bu temelde birbirimizi onaylıyoruz.

Bunca yıllar, bunca anlatımlar ve tekrar işe neredeyse ilk adımı atacak kadar yaklaşımlardan sonra herhalde birkaç akıllı çıkar. Ben yine savaşı kendi tarzıyla götürmesini bilirim. Ama sizden de acaba birkaç akıllıca cevap geliştirebilir mi? Bu sefer acaba bir şeyler anlamaya gücünüz yetebilir mi? Sadece güç derken bilincinizi kastetmiyorum; sorumluluk duygunuzu, doğruya ulaşma durumunuzu ve bu işe katılmaya var mısınız diyorum. Her zaman evet diye cevap verdiniz; bu sefer yalan olmasın diyorum. ‘Ben kendimi neden bu duruma düşürdüm veya bu biçimi yaşamak zorunda kaldım’ sorusuna da siz cevap vereceksiniz. Hiç korkmadan tartışın. O çok düşkün olduğunuz sözüm ona özgür iradenizle belirleyin. Sizde ‘öz kararımız budur, ihanet etmeyeceğim, ettirmeyeceğim’ diyecek güç gelişsin.

Bizde bastırma ve zorlama yoktur. Savaş büyük bir gönüllülük ve disipline bağlanmadı mı verilemez. Bu büyük tarihi gerçekler yüzde yüz bize özümsetilmeden ve anbean yaşamımız haline getirilmeden, bizim savaşımlarımız verilemez. Acaba eksikliklerimiz mi var veya biz tam can alıcı yerden yakalamayı bilmiyor muyuz? Yöntemlerimiz mi eksik, anlayış mı eksik, anlatım eksikliği mi var? Benim anladığım halk savaşıllığında bu anlamda ciddi bir eksiklik yoktur. Ama yine de nereden alırsanız alın, eksiklik belirtildiği gibidir. Giderilmesi de galiba bizim bu tarz yüklenmemizle olacaktır.

Sizleri üzmemek istemeyiz, zorlamak da istemeyiz. Kendi tarzınızla böyle devam ederseniz çok üzülecek, çok yanılacak, çok zahmet çekeceksiniz. Benim anladığım zorluk, ancak benim bu geliştirmeye çalıştığım tarzda katlanabilecek bir zorluktur. Bu benim için de geçerlidir. Bu tarzı esas almadan bu işe girerseniz kendinize en büyük kötülüğü yapmış olursunuz; ondan da kendiniz sorumlu olursunuz. Bundan sonra çok yanlış yapmanın, çok saptırmanın cezası ağır olur. Ne siz böyle kendinizi zorlama özgürlüğüne ve hakkına, ne de onun bir kefaletini örgüte ödettirmek için örgütün savaş olanaklarını çarpıtarak yanıltma hakkına sahipsiniz. Kısaca onu taktik dışılığa taşıyarak yaparsanız örgüt tarafından cezalandırılırsınız. Kendi tarzınızı konuşursanız kendi kendinizi cezalandırılırsınız.

Bu da önemli bir noktadır. Ciddi bir savaşıllığın böyle olacağına gerçekten inanmıyorum. Ama yine de size soruyorum: Neden böyle oldu?

PKK Savaşıllığı Büyük İddia ve Yiğitlik

Savaş tanımı, savaş amacı, savaş tarihimiz mutlak anlamda herkesi bir savaşıllık yaşam içinde tutuyor. Biz bu değerlendirmemizde kapsamlı bir biçimde savaşıllığa ve onun savaşıllığına açıklık getirmek istedik. Bütün tarihi, bütün ulusların tarihini, aşiret ve kabilelerden tutalım emperyalizmin günümüzde yürüttüğü ve daha da yürüteceği savaşları ve en çok da kendi tarihimizi incelediğimizde varacağımız sonuç, kendimizi her bakımdan savaş gerçekliğine göre uyarlamaktan başka çaremizin olmadığıdır.

Belki herkes aynı türde, aynı biçimde savaşıllıktır. Bunu da yanlış anlamayalım. İdeolojik alan da büyük bir savaşıllıktır, siyasi yaklaşımlar başlı başına bir alandır, bu alanlarda çok şey yapıldı ve daha da yapılıyor. Savaşıllık yaşamı yalnız gerilla ile veya onun daha gelişmiş ordu düzenlemeleriyle sınırlamıyoruz, daha kapsamlı ele alıyoruz. İlk iki sözcüğü sarf ederken de savaşıllıktık, şimdi de savaşıllıktık. Aslında arasında pek fazla fark yoktur. Doğru tarzda başladık, doğru arzda götürüyoruz. Siz anlayamadınız. ‘Bilincim yoktu, olanağım yoktu’ diyecek birisi varsa o da benim. Ama işe girmeye cesaret ettik. Aynı hassasiyet, aynı tutku bugün için de geçerlidir.

Bana ‘olmayan bir Kürdistan’dan bahsediyorsun, olmayan bir sınıftan bahsediyorsun’, hatta ‘olmayan bir sorunu çıkarıyorsun’ diyorlardı. Gerçekten olmayan bir teoriyle, hele maddi anlamda hiç olmayan olanaklarla bu işe girdim. Gerçekten öyle başladım. Ne ülkesi, ne ulusu kalmış; ne sınıfı, ne teorisi, ne de pratik olanakları var. Bu işe girdik. Yoksa maceracı mıydık? Şimdi çok iyi anlaşılıyor ki, maceracı değildik. Böyle bir tarzı esas almanın dışında başka bir yol var mıydı? Yine bütün değerlendirmeler ortaya koyuyor ki, bunun dışında başka bir tarza veya bunun dışında bir başarı ve giriş tarzına imkân yoktu. Çok düşündük; aslında sanıldığı gibi acele karar vermedik, en zor kararı çok düşünerek verdik. Mutlak söylenmesi gereken sözü söylemeseydik, en büyük namussuz olurduk. O yüzden o sözü söylemek zorunda kaldık. Ülke adını ağzıma aldım; ulusal sözcükleri, sınıfsal sözcükleri ağzına aldım; sosyalizmi, onun partisini, onun savaşıllığını ağzına aldım. Yalancı olmamak için böyle yüklenmek gerekiyordu.

Bütün bu kavramlar karşısında yalancı olmakla kendine de, partisine de, ulusuna da, insanlığa da en büyük hakareti yapıyor olmayacak mıydık? Bunu bildiğimiz için tutarlı olmaya çalıştık. Yani o çokça içine düştüğünüze benzer durumlara düşmemeyi vazgeçilmez insanlık gereği, yurtseverlik gereği, partili olmanın gereği bildik. Biz de kurnaz olabiliydik, sağa yatabiliydik; kendimizi köylü aptallığına, köylü, aydın ukalalığı ve kurnazlığına vurabiliydik. Ama bütün bunlarla insanlığımızı kaybedeceğimizi de adım gibi biliyordum veya hissediyordum.

Küçük bir ilişki için acaba ilk anları nasıl bir heyecan ve tutkuyla karşıladığımızı, hiç umut vaat etmeyen günlerde bir yere fırlamanın ne anlama geldiğini biliyor musunuz? İlgiyle bizi dinleyeni bulduğumuzda nasıl bir coşkuyla karşıladığımızı biliyor musunuz? Böyle saflara akın akın fedainin gelmesi, ağzını ve gözünü açıp da bizi dinlemesi bir yana, sorunu anlıyor dediğimizde bunun ne kadar önemli olduğunu ve bununla kendimize paye biçtiğimizi, bu işler biraz gelişecek diye sevinç duyduğumuzu ve bunu gelişme olarak anladığımızı acaba biliyor musunuz? PKK tarihini inceliyorsunuz, savaş tarihini inceliyorsunuz. Tarih budur. Beş dakikalık yolu bile arabayla gitmek için herkes nasıl bir yaşam içinde? Ben yıllarca grup pratiğimizi yaya olarak yürüttüm. Taksi ve dolmuş bir yana, otobüsleri bile kullanmıyorduk. Halen de bu pozisyonumu veya formasyonumu sürdürüyorum. Beni bir saraya da, bir küçük dağ başına da koysanız ve tercih yap deseniz, şüphesiz her bakımdan benim için tercih o küçük dağ parçası olur. Ama diğeri de olsa asla milim kadar etkilenmeyecek bir formasyona sahip olduğumuzu biliyoruz. Süt de aksa, bal da aksa, o yaşamı bizim gübrelikteki yaşamdan pek farklı olmayan bir yaşam olarak değerlendirdiğimden bir an bile uzak kalmadığımızı acaba düşünebiliyor musunuz? Düşünmüyorsanız, bütün bunları duymuyorsanız, PKK tarihinden bir şey anlayamazsınız. Dolayısıyla bu savaşıllığı ve savaşıllığı götürmezsiniz.

Bizim yaşam çizimimizi özetlerken size bir savaşıllık tarzı anlattım ve bu onun gerçek savaş tarzıdır. Şu anda silahlar var, para var, gerillalar oluşuyor; tüm bunlar bu yaşamın bir sonucudur. Eğer bu yaşamı saati saatine, nefes nefese bu tarzda götürmeseydim, PKK gerillacılığı bir yana, ulus diye bir şey ayakta kalmazdı. Düşman da ‘bu iş bir kişinin bilmem ne işi’ diyor. Bunu kendimi esas almak ve övmek için söylemiyorum, bir doğruya parmak basmak için söylüyorum. Yani o bir ordu kadar değerli bir yaşamdı. Çünkü bu

savaş, böyle bir kişiliği ordu haline dönüştürerek yürütülen bir savaştır ve onunla yaşamı kazanmaya çalışıyorum. O anlatımlar bunu dile getiriyor. Tek kişiliktir, ama sonuç almış bir savaşıdır. Bunu kendinize uygulayacaksınız.

Bu, PKK savaşıdır. Gücünüz varsa bu savaşta yer alın. 'Anladık, çok duyarsızdık, kendimizi konuşturuyoruz' demek kesinlikle ağza alınacak sözler değildir. 'PKK bayrağı altında, filan yoldaşla birlikte gidiyoruz' diyorsanız, bu işin özü budur. Tabii acı duyuyorum, bunları bu kadar geç anlamana ve aynı zamanda kendinizi böyle bir tarza katamayışınıza öfke duyuyorum. Neden bu kadar geciktiren yanlış yaşadılar diye öfke duyuyorum. Biz sözümüzün eriyiz. Bu tür savaştan, onun yaşamından vazgeçmiş değiliz. Benim de eksikliklerim olabilir. Ama iğne ucu kadar fırsatı gördüğümde bin defa yüklenmediysem, bir söz söyleme imkânı yakaladığımda korkunç yüklenmediysem, çok sınırlı bir direnme imkânı gördüğümde yine hakkını vermediysem, en büyük namert benim. Hayır, hepsinin hakkını verdiğime inanıyorum. Bütün yeteneklerimi -buna tüm güdülerimi de dahil ediyorum- savaşın gereklerine, amansız politikaya dönüştürdüm. Kendini başka türlü nasıl bir ordu halinde örgütleyeceksin?

Düşman sana her şeyi dayatıyor ve mutlak yenmek istiyor. Benim bundan çıkaracağım sonuç kaçış olmaz, kendini yere atma ve kolay öldürme de olamaz. Bundan çıkaracağım sonuç yeteneklerine yüklenmek, bütün canlılık belirtilerine yüklenmek, yemek tarzından uyku tarzına kadar kendimi nasıl örgütleyebileceğimi netleştirmektir. Ben biraz bunu yapmak zorunda kaldım. Ayıp değildir. Birileri sana her türlü yokluğu, ihaneti ve teslimiyeti dayattı mı, sende de iddia ve biraz yiğitlik varsa, mutlaka bir şeyler yaparsın. Biz bunu yapmaya çalıştık. PKK savaşı budur; başka türlü PKK tanımının yapılacağına inanmıyorum.

Bizden alacağınızı aldınız; aldıklarınızla grup kurun, hizip kurun, savaşın. Anladık, bizim tarzımızla savaşmıyorsunuz. Al sana silah, al sana küçük bir dağ parçası; yeter ki beni arkadan vurma, yeter ki yönün düşmana yönelik olsun, al savaş. Bunu da yapamıyorsunuz. O halde savaşa imkânı bizim yarattığımız imkânla olur. Her şeyi dağda buldu veya bulunduğu kitlenin sırtında bir ağa oldu. Böyle ağa olabileceğine, böyle komutanlık ve önderlik yapabileceğine inandın mı? Hele biz daha sağken, elimiz bir yerlere ulaşırken bu mümkün mü? Bunun müthiş bir yaşamla ilişkisi var, gerçek bir komuta yaşamıyla ilişkisi var. Biz düşmanı biraz hizaya getiriyoruz. Senin o bölüğünü, duyarsızlığını mı aşmayacağız? Bu adam bin yıllık bir düşmanı bile biraz kendine getiriyor, benim gibi bir fukara köylüyü, bir aydın bozuntusunu nasıl kendine getirmeyecek diye sormalısınız. Bu soruya biraz anlam vereceksiniz. Bir savaşıtlığınız varsa, bizi biraz ciddiye alacaksınız.

Savaş gerçekliğimizden bu kadar kopuşunuz sorumsuzluktur. Bu çok zayıf olduğumuz için değil, yoldaşça ilgilerimizi anlayamadığımız içindir. Yoksa 'PKK olanakları artmış, üzerine kurulur gideriz' demenizi anlamak ve duymak istemiyorum. PKK'nin öyle olanakları, hele hele kullanılacak olanakları yoktur. Ben de dahil hiçbirimiz için yoktur, uzun süre de olmayacaktır. Olanak yalnızca biraz daha bu savaşı tırmandırmak içindir; biraz daha savaş olanaklarımıza olanak eklemek içindir. Bunun dışında ben de dahil hiçbirimizin yetkisini kötüye kullanmak bir yana, yetersiz bile kullanamayız. Olanak arttırmazsa, o yetkiye hakkını vermemiş olursunuz. Yetkiye böyle yaklaşın; komuta yetkisi, önderlik yetkisi kesinlikle böyle bir tanıma sahiptir.

Bizi bu kadar tekrarlatmaya, gerçeklerimizi bu kadar zorlayarak bizi öfkelenmeye yol açmanız maalesef bir talihsizliktir. Bazıların halen bizi uğraştırması tek kelimeyle sorumsuzluktur, onursuzluktur. Gerçeklerimizle alay edersene savaşı özelliklerimizi tartışmak, bu özelliklerle oynamak bilinçli bir ajanlık değilse, ondan daha kötü bir gaflettir, sorumsuzluktur ve buna da hiç birinizin hakkı yoktur. Bunun anlayıp anlamamakla da ilgisi yoktur. Biraz insansan böyle olacaksın. Kendimize kötülük yapacak kadar deli miyiz? Zaten düşman bizi her gün paramparça ediyor; binlerce yoldaş zindanlarda inim inim inliyor, yine ülkemizi boşaltıyor. Kendimize bu kadar saygısızlık mı edeceğiz? 'Değerleri sen mi çarçur edeceksin, ben mi? Bunun yarısını yapacağız' demek en büyük sünepelik, soytarınlık değil de nedir? Ben işi hainlik biçiminde de ele almıyorum. En hafif deyimlerle ne hakla, ne cüretle yapıyorsun? Bu işin başı benim. Gerçekten bunca çalışmama rağmen eğer halk beni affederse, 'bu PKKliler hayırlı bir iş yaptı' derlerse ne mutlu bana derim. Bu ne gururdur, ne de kendimi yitirmemdir. Değerlerle oynama ne kelime? Bunlar akla bile getirilmez şeylerdir. Böyle anlayacaksınız.

Birileri illa bize isyan etmek istiyorsa, illa değerlerimizi çalmak istiyorsa, illa bizi saptırmak istiyorsa; ben de ona diyorum ki, rica ediyorum, dikkat edin, bu örgüt o kadar sahipsiz değildir, kendini bu kadar savaştıran bir örgütü böyle değerlendirmek yanlıştır. Bu kadar büyük çabalarla buraya kadar getirilen bir savaşı ve onun yaşamını bozman gaflettir. Rica ediyorum, yapmayın, böyle yapmak yoldaşlığa sığmıyor. Ama birileri illa 'biz babadan öğrendik, TC'den öğrendik' derse, onlar doğru öğrenme yolları değildir derim. bunlar zulmün ve ihanetin okulundan öğrenmelerdir. Bu tip öğrenme tarzları bize yakışmaz, gerekli de değildir. Öğrenmenin en doğrusu bizim biraz geliştirmek istediğimiz tarzıdır. Bunu neden anlamayacağız?

Yine de bazıları 'saptırırız, taktik dışı olanı yaparız, yaşam dışı olanı yaparız' derse, o zaman öyle yapmışsan başına gelecekleri de kabul edersin. Yalnız ağlamayacaksın, af dilemeyeceksin, sonuçlarına katlanacaksın. Fırsat istiyorsan, yine hepinize fırsat sunulur. İyi bir savaşı olma fırsatı güzel bir şeydir. Bunun acelesi de yoktur ve kesinlikle yapamayacağınız biçimlerde size yüklenme de olmayacak. Dilediğiniz gibi katılın, ama sonuçta gereklerini yerine getirin. 'Sonuçlarla oynarım, tekrar çalarım, girer çıkarım, bozarım' demeyin. Çünkü savaş kararlarıyla böyle oynayanlar hayatta iyi bir savaşı olmak bir yana, hiçbir şey olamazlar.

Bir kişinin de kendini bu kadar düşürmeye kendisi için bile hakkı yoktur. Bunları önlemek istiyoruz. Bütün bunları neden böyle tekrarladığımı biliyor musunuz? Yaşama, gerillaya, zorluklara gelmeyecek tek şey varsa, o da tarzınızdır. Kaldı ki, bana göre de gelemedikleriniz tek yoldu. Bu en zoruydu. Siz onu kabul ettiniz ve ben bunu size yakıştıradım. Çünkü ne de olsa canınızı ortaya koyuyorsunuz. Ben buna saygılı olmak zorundayım. Can sizin de olsa, sorumluluk benden kaynaklandığı için kıyamet koparmak gerekir. Öyle yapmayın; çünkü yüzlercesi ölüyor. Biz taş olsak bile buna dayanamayız. Ya doğru savaşırsın, yaşamın yoluna girersen ya da madden ve manen çökersen.

Düşünün: Bir ailede her gün bir ölü olsa, hem de kazalar zinciri gibi ölümler olsa, bu aile kaç gün dayanabilir? Bizimki de bir ailedir. Bu kadar kaza ve bu kazaların sonucu bu kadar kayıp karşısında bu ailenin sorumlusu nasıl dayanacak? Bunu anlayacaksınız. Siz de sorumlusunuz. 'Ne de olsa Kürt işi, olsa da olur olmasa da; ulusal kurtuluş fasa fiso, laf olsun diye geliyor' diye yaklaşmayın. Bunlar o kadar ucuz kavramlar değildir, insanlığın onsuz edemeyeceği işlerdir. Ben kendimi kıyamet kadar açabilirim, bu konuda sıkıntım yoktur. Ben bundan sıkıntı duymuyorum, yorulmuyorum da. Neden bu kadar az ilgi, kendinizi bu kadar az katmanız neden? Neden bunlara cesaret ettiniz? Neden bu yaşamı bu biçimiyle kendinize yakıştırdığınız? Ölümü nasıl ucuz karşılıyorsunuz? Bunlara yanıyorum.

Gerçekten ben kendime karşı çok acımasızım. Bu sizin yüzünüzdendir, yoksa daha sakın bir biçimde bu işleri götürebilirdim. Düşmana karşı da daha sakın olabilirdim. Nitekim öyleyim. Ama sizin bu durumlarınızı görünce beni karabasanlar, kâbuslar basıyor.

Bunların parti ortamına dayattığı yaşam, o gerilla birliklerinin başına gelenler karşısında kâbusu yırtarcasına bir silkinme gereği duyuyoruz. Halkların savaşımı başka türlü verilmez; sizleri bu işe kurban etmek başka türlü affedilmez. Siz de başka türlü affedemezsiniz, kendinizi de affedemezsiniz. Kendinize ölmeyi de yediremezsiniz. Bu sadece PKK çizgisi değil, aynı zamanda vazgeçilmez ahlaki ölçü gereğidir.

Anlaşıncaya kadar anlatmaya devam edeceğiz. Bu da bir savaş biçimidir, hatta en anlamlı savaş biçimidir. Ben şaşırılmaya çalışıyorum, yine yetersiz olmamaya çalışacağım. Siz de kendi hesabınızı yapın; şaşırılmaya ve bunun doğru tarzını yakalamaya çalışın. Biz de yaşamın böyle bir mücadeleyle bağını çok iyi bilerek kendini bütünüyle katan birisiyiz. Sizin de bu temeldeki savaş özelemlerimize ve bu özelemlerin arkasındaki yaşama büyük saygı duyuyoruz. Bunun için zaten bu büyük yoldaşlığa inanıyorum ve gereklerini yapıyorum. Bunun dışında herhangi bir şey fazla şans tanıdığımı söyleyemem. Yalnız ve yalnız ardında çok soylu bir yaşam tutkusunun olabileceği bir savaşıma yeterli olmaya çalışıyorum.

Siz de ona doğru katılmaya veya en azından kendiniz için savaştığınızda, savaşarak yaşadığınızda ve bu temelde olası bir şahadete ulaştığınızda da, gerektiği gibi savaştı, yaşadı ve şehit düştü diyelim. Zaferi görenler de olabilir. Bunlar ona layıkıyla karşılık veriyoruz dediklerinde, biz de işte bu çabalar yerindedir diyelim. Bunlar kesinlikle en değerli çabalardır, bunun her türlü sorumluluğunuza katılırız; şimdiye kadar olduğu gibi ve bu sorumluluk yine kaldırılıyor ve gelişmeyi mümkün kılıyor. Biz sadece ve sadece oldukça kendini kanıtlamış ve sonuca gitmeyi oldukça kesinleştirmiş bu tarzımıza, yaşamımıza ve savaşımımıza ısrarla kaybettireceği açık olan tarza karşı çıkıyoruz. Kaçsa, bizi kandırsa ve bununla bir yaşam olanağı elde etse bile, bunun da ölümden daha beter olduğu, yani bunun dışında ölümün de yaşamın da hiçbir anlam ifade etmediği ve buna götüren her türlü tarzın artık bir tarafa atılması gerektiği açıktır.

Gün bizim için bir yiğitlik anlamına sahiptir. Zaten bu savaşın içindeyiz. Yeniden karar verelim de demeyeceğim. Halktan sıradan bir insanımız bile her türlü sıkıntısına katlanarak mücadele verme gereğine inanıyor. Biz ona biçim verme, onu ileri götürme sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Orduyu sağlam temellerde inşa etme ve yetkinleştirmeyi, yine amansız savaş tarzına bağlılığıyla götürmeyi en önde gelen şiar olarak karşılamaya çalışıyoruz. Hepimizin bu konuda sorumluluğu var. Ne bundan kaçılır ne de korkulur. Dikkat edelim, aslında tarzda dağa kaçış, bütünüyle kaçış yollarını tutma vardır; bütünüyle ölüme giden yolu kapatma vardır. Geriye yaşamı bütünüyle kendisine layık tarzda programlaştıran, bunu bir ulusun şahsında insanlığa yakıştıran tutum olarak her şeyi buna bağlayan bir hareket ve bunun her türlü savaşımını verme vardır.

Görülüyor ki, bu halkı ayağa kaldıran, en inanılmaz koşullarda yine bu savaşı buraya kadar getiren bu tarzdır. Israr edilirse, zaferi de oldukça yakındır ve kesinleşmiştir. Düşman dahil herkes özel savaşımın yürüyemeyeceğini, başarısızlığın kesin olduğunu söylüyor. Ama acaba bunlar biraz daha hata yapıp, biraz daha geçmişte olduğu gibi yetmezliğe düşüp kendilerini de öyle kaybedemezler mi diyorlar ve bunun beklentisi içindeler. Bu da ancak bizim aptallığımızdan, şimdiye kadar sergilenen tavır ve tutumlarımızdan kaynaklanabilir. İşte bunu önlemek için geriye büyük bir çaba sergilemek kalıyor. Bu da her yaşamın bir bedelidir. Ayrıca bir sosyalist için bir tutkudur, onunla yüklenmedir, savaşıma ve kazanmadır.

Bir yaşam tarzı olarak seçtiğimiz bu yol görüldüğü gibi bizi kesin başarıya götürüyor. Bazı eksikliklerini ve eğitim noksanlıklarını gideriyoruz, çok çeşitli hazırlıklar yapıyoruz, buna itirazımız yoktur. Eğitimle birisi geliyecekse onunla, savaş ve tecrübeyle geliyecekse onunla yapıyoruz. Ama dürüst yaklaşıktan ve yeterli çabayla karşılık verdikten sonra, o bireyin bizde doğru yer bulmaması ve doğru savaşmaması için hiçbir neden olamaz. Başından da doğru olan buydu, bugün de doğru olan budur. Bunun için de yaratıcılık vardır, elin ve ayağın birbirine dolanması yoktur. Mükemmel ordu kuruculuk, mükemmel savaş biçimleri vardır. Bu işin doğası gereği taktik geliştirememeden hiç bahsedilemez. Onun siyasi temelini, onun coğrafi temelini, onun hedeflerini, onun günlük değiştirilecek her türlü taktiklerini bulamamak düşünülemez.

Bu savaşçılığı böyle ele alanlar, bütün yönleriyle böyle değerlendirenler, ortaya çıkacak her soruna anında cevap vermesini bilirler, hem de kolektif bir tarzda cevap verirler. Bastırmacılığa başvurarak da değil, müthiş bir katılımı, etrafını ayağa kaldırarak, yürüterek ve savaşarak hepsine çözüm bulurlar. Benim PKK gerçekliğinden anladığım budur; başartan budur, sizin anlayacağınız budur; sizi başarıya götürecektir olan da budur. Artık bundan sonraki kararlaşmanızı ve gerekirse yeniden ve yeniden PKKlileşmenizi ve savaşmanızı bu tarzda yakalamalı, bunu kesin başarıyla sürdürmelisiniz.

7 Şubat 1994

DEVRİMCİ EMEK VERİLMEYEN HİÇBİR GELİŞMEDEN BAHSEDİLEMEZ

Yürüttüğümüz savaşa ilişkin kapsamlı değerlendirmeler yapıyorsunuz. Ayrıntıya girme gereği duymuyorum. Zaten çok çarpıcı hususları ortaya koyduk. Özellikle komuta düzeyinde savaşa alay eden kişilik, savaş kişiliğine doğru yaklaşmama, onu doğru kullanmama çok işlendi ve herhalde en çarpıcı yön de burasıydı. Çünkü biz bu noktada çok şey kaybediyoruz.

Savaş kişiliğine kesinlikle doğru katılım sağlanacak. Hiç kimse demagojiyle, lafazanlıkla bizi doğru bir katılımdan alıkoyamaz. Komuta düzeyine gelenler açısından her şeyle oynanabilir, ama gerçek bir komuta düzeyiyle, onun kimliği ve özellikleriyle, onun göreviyle oynayamaz. Bunu burada kesinleştirmek istiyoruz. Yine görüldü ki, en çok bununla oynama bize kaybettiriyor. Bunların gerçekleri nedir? Üslubundan tatalım düşünce yetersizliğine kadar, propaganda ve örgüt kabiliyeti, sorunları doğru değerlendirme kabiliyeti yoktur, ama söz de komutandır. Hiçbir taktiğe yeterli yaklaşımı yoktur, ama yine de komutandır. Böyle komutan olunamaz, böyle ordu kuruculuğu yapılamaz.

Bazıları ısrarla 'bazı yeteneklerimiz var, onları örgüte karşı pazarlık konusu yaparız' anlayışındalar. Bu anlayış tehlikeli bir anlayıştır ve sınıf özelliklerimizle bağdaşmadığı gibi, serbest bırakılırsa birçok değeri kendisiyle birlikte götürebilir. Ama bunlar bize çok ısrarla dayatıldı. Geriliktir, bilinç yetersizliğidir, köylülüktür, Kemalist etkidir, yıpranmış ve duyarsızlaşmış dedik. Ama bütün bunların anlamının olmadığı açıktır. Biz böyle bir kişilik kabul etmiyoruz. Orduya ve savaşa varım diyen kişilik, nasıl var olmak gerektiğini artık bilir, bilmek zorundadır. Düşünün: Doğru bir dağ üslenmesi, bir dağ harekâtı, bir dağ yürüyüş tarzı yoktur; bir manevrayı düşünmüyor, bir yürüyüş planlamıyor. Bunun nedeni sürekli kendini dayatmayı düşünmesiymiş! Böyle komutan mı olur? Bu, eleştirilip-özeleştirilip sorunu da değildir. Bu konu biraz saptırılmıştır. Layık olmayana, çabası ve anlayışı yetersiz olana, ihtiyaç var adı altında katlanarak kendimizi neden boşa çıkaralım?

Ben bu işte varım diyen biri, biraz kendini doğru kalıba sokmasını bilmelidir. Kendini baştan kalıba sokmalıdır. Kaldı ki bu o kadar zor bir iş değildir. Aslında bir saptırma işi, bir kötü hesap tarzı geliştirdi; 'PKK'nin olanakları var, onu istismar edelim' denildi. Bu, kendini doğru dürüst devrimcileştirmeyen, PKK'ye bir takım şahsi çıkar dürtüleriyle yaklaşmış kişilerin, PKK'yi ve özellikle ordu faaliyetlerimizi bozma hareketidir. Bunu sona erdireceğiz. Bunlar kendilerini yaşamak için partiye gelmişler. Bunu durduracağız. İyi bir savaşçı, iyi bir örgütleyici, daha da iyi ve ileri bir komuta gücü olmak istiyorsa, komutan olmak için sonuna kadar yoldaşça desteğe evet diyorum. Ama birçok eyaletin başına getirilen vaka 'ince hesap yaparım, bastırırım, lafazanlık ederim, hamallık yaparım ve böylece boşa çıkarırım' olmaktadır. Biz buna artık kesinlikle son veriyoruz. Bu, 1994 için verilecek hüküm ve uygulanacak temel bir yaklaşımdır.

Halen anlamadık, anlaşılabilir demeye de gerek yoktur, tersine iyi anlaşılıyor. Biz kendimizle dalga mı geçeceğiz, kendimizi yenilgiye uğratacak temeli kendimiz mi açık tutacağız? Kim hangi cesaretle bunu yapabilir? Her gün yöneticilikle oynanıyor, alanlarla oynanıyor, savaş güçlerimiz kullanılmıyor, eğitilmiyor, yönetilmiyor, doğru mevzilenmiyor. Yapabileceklerimizin onda birini yapmıyoruz; mutlak kaybetmememiz gerekirken kaybettiriyoruz. Bunu kim neden yapıyor? Bize 'boşluğu doldurulamaz, kendini dayattı, kendini tıkattı, kendini eğitemiyor, askerleştiremiyor' diye tekmiller veriliyor. Bunlar kimdir? Bunları karşımıza alacağız; neden böylesin, böyleysen burada ne geziyorsun diyeceğiz. Bundan sonra daha sonuç alıcı ve kesin yaklaşacağız. Bize öncelikle gerekli olan, ihtiyacımız olan temel yaklaşım budur. Bu işi bozanları anında ayıklamalıyız. Ya samimi olarak bir daha bozmamaya kesinlikle doğru söz verir ve bizimle yürürler, ya da susmasını ve yerlerine oturmasını bilirler. Bu yalnız ordu için değil, bütün parti çalışmalarını içindir. Her sahada sürekli 'PKK'nin imkânları var' deniliyor. Bu imkânlar senin için midir, bunlar kendi bireysel isteklerini tatmin etmen için mi var? Hayır, bütün bunlar mücadeleyi örgütü geliştirmek içindir.

Aslında bizi tasfiye ettirecek tutumlara oldukça prim verdik. Bu kadar tasfiyeci neden çıktı? Demek ki bizim de suçumuz var, demek ki iyi niyetli davranmışız. Bunlar bozarken, bunlara niye bu kadar hizmet ettik? Bunlar bu kadar sağa düşerken, niye amansız üzerlerine gitmedik? Bunlar değerleri çarçur ederken, niye anında durduramadık? Demek ki bizim yaklaşımlarımızda yetersizlikler var. Bile bile değerlerle oynadıkları ortadayken, yakalarına neden yapışmadık? Demek ki akıllı olanlar ya çok azdır ya da görevlerin pek farkında değiller. Bu kadar eğitimsizlik ve örgütsüzlük varken akıllılar ne yaptı? Görevi görev bilip neden üzerine yürümediler? Bu konuda sorumluluk duygumuz neden ayaklanmadı? Hiç mi birileri yoktu? Halk, örgüt ve ordu işlerine neden bu kadar lakayt kaldık? İşleri neden oluruna bıraktık? Bu en büyük suç veya günah değil midir? Bunu hepimiz neden sergilediniz? Bunlar cevaplandırılması gereken sorulardır.

Madem bu kadar çaba harcıyorsunuz, o zaman yeterlilik koşulunu arayacaksınız. Eğitim veriliyor. Yeterlilik nasıl olur? En ince taktik detaylar inceleniyor; yürütmeye gelince, 'benimki uygulama sorunu' diyor. Uygulama sorunu da ne demek? Halk savaşçısının uygulama sorunu olmaz. Bunları böyle radikal ele alıyoruz, yaklaşımlarımız radikaldir. Savaşçı kişilik de, komuta kişiliği de bunun her türlü işlevinde radikaldir, zamanındadır. Bu husus önemlidir. Bunu tekrarlamamın nedeni, haddinden fazla esnek yaklaşım ertelememizdir. Sonuç, belki de düşmanın hiç veremediği zararı kendi elimizle kendimize vermemiz oldu. Bunu önlemiş olsaydık, biz şimdi müthiş bir orduyduk, yaman komuta kişilikleri ve savaşçılarıydık. Demek ki, temeli biraz sağlam atalım ve yaklaşım temelde sağlamlaşsın. Ardından diğer hususlara değinebiliriz.

Savaş tarihini ister insanlık açısından, ister tarihimiz açısından, ister PKK açısından yeteri kadar anlayabilecek durumdasınız. Değerlendirmeler yapılmıştır, fazla tekrarlamak istemiyorum. PKK'de devrimci şiddet, zor işlenmiştir. Bu konular ilgili kitaplarda fazlasıyla açılmıştır. Savaşın ne olduğunu sık sık özetliyorum. Savaş nedir diye tanımını veriyoruz, doğasını anlatmaya çalışıyoruz. Savaş bizde nasıl gelişti diye bütün sorunlarını çözüm yollarıyla ortaya koyduk, hem de en kritik süreçlerini size anlattık. Aslında burada anlamamız gereken en önemli bir husus da savaş olayının nasıl ortaya çıktığıdır. Bu neden çok büyük bir öneme sahiptir? İlk tabancayı patlatmanın sorumluluğundan tatalım bugün kapsamlı bir savaşın sorumluluğunu yürütmeye kadar, hepsine ne kadar güç yetirilir, ne kadar sorumluluk istenir? Buna kendi yaşamımızda nasıl bir güç ve sorumluluk duygusuyla karşılık verdiğimizimizi anlayacaksınız. Kürdistan'da birçok isyan olmuş, ama sorumluluğunu kaldıran pek görülmemiştir. Ardından tek bir değerlendirme bile yoktur. En son Güney'deki isyan da dahil, önderleri isyan hakkında iki kelime konuşacak gücü kendinde bulamazlar. İlk defa bizim silahlı savaşımız başından sonuna kadar değerlendirmelerini yapmış ve sorumluluğunu üstlenmiştir. Savaşı biraz da bu yönüyle anlayın. Savaş

sorumluluk isteyen bir iştir ve gerekleri yapılmıştır. Atılan her kurşunun hesabı ve ona göre bir hazırlığı, ona göre devam ettirilmesi düşünülmüş ve öyle davranılmıştır.

Savaş tarihimizi öğrenirken biraz bunlara dikkat etmeniz gerekir. Size her şey çok kolay geliyor; böyle yaşadığımızı, böyle şanlı zafere yürüdüğümüzü sanıyorsunuz. Eminim ki, bu savaş hiçbirinizin sandığı gibi gelişmedi, işlere de hiç birinizin tahmin ettiği gibi el atmadı. Bu husus önemlidir. Bu konuda ilk fişegin ne olduğunu, ilk fişegi patlatanın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Ertesi gün ne yaptığımızı biliyorum. Bunu bana sorun, benden öğrenin. Yani bir düşman ki, bir jandarmasını vurmak şurada kalsın, yanına bile titremeden yaklaşmazdık. Ona karşı eyleme cesaret etmek, ona karşı örgütü birkaç günlüğüne yaşatmak, öyle sandığımız gibi kolay değildi. Onun partisini kurmak ve yönetmek hiç kolay olmadı. Zaten bu işte çok sorumlu olması gerekenler ya erkenden sıvıştılar ya da yakalandılar. Kısaca etkisizleştiler. Bu anlamda biraz bizim mücadele tarihimizi öğrenmelisiniz.

Mücadelede çok az sorumluluk gösterildi, en iyileri ancak ölebiliyordu. Ölmek veya sorumluluktan kaçmakla bu işin yürümeyeceği açıktır. Şimdi doğru tarihi öğreneceğiz. Savaşı ve şiddeti geliştirirken, örgüt nasıl temsil edilir? Siyasi çalışması nasıl yürütülür, onun parası ve donanımı nasıl sağlanır? Hatta onun cesareti sürece nasıl yayılır? Dün nasıl bugüne geldi, bugünle nasıl bütünleşti? Yirmi, yirmi beş yıllık muazzam bir pratik var. Bu savaşa ilk cesaret edildiğinde, biz dağa çıkacağız denildiğinde ve ardından ilk gruplar kurulduğunda, bunun için bir yürek, bir düşünce gerekiyordu. Şimdi size bunlar çok doğal geliyor.

Ordumuz vardır, dağları tutmuştur, silahımız da çoktur diye bunları sıradan ve yüzeysel ele alanlar zaten değerini bilmezler. Tam tersine silah etkinlik sağlıyor, komutanlık olağanüstü güç veriyor ve o da üzerine kuruyor. Çünkü parti tarihini, silahlı savaşımın gerçek doğasını bilmiyor; genelde ve özgülümüzde bilmiyor. O halde bunları eğitimle bildireceğiz. Eğer her savaşçı, her komutan genelde gerçek savaş tarihini ve özelde de PKK savaş tarihini bilse böyle sorumsuz davranmaz, buna cesaret etmez. Demek ki, tam öğretememiştik; ona doğal geliyor, doğal geldiği için silahını sıkmadan atabiliyor, fişegi yerinde patlatmayabiliyor, hesabı yapmayabiliyor. Biz ilk günlerde bir fişek için ne yapıyorduk? Bir militan, bir savaşçı kazanmak için kaç yıl propaganda yapıyorduk? Bunu bilmeyen kişi kendi takımına, kendi bölüğüne doğru yaklaşım gösterebilir mi? O kadar cephaneye var, onlara doğru yaklaşabilir mi?

Bazılarında 'PKK'nin malı deniz, kullanmayan domuz' anlayışı var. O açıdan da bunlar komutan olamaz. Bunlar olsa olsa çıkarıcı olur, düşkün olur. Eğitilmemiş kişilik değer takdir edemez. Bunlar bizi zora sokuyor. Ama PKK tarihi farklı şeyler söylüyor. Siz bu tarihi neden öğrenmeyeceksiniz? Öğreniyorsanız, o zaman savaş değerlerine neden doğru bir yaklaşım göstermeyeceksiniz? Bunun anlayamamakla bir ilgisi yoktur. Biraz sağduyu, parti tarihimizi, savaş tarihimizi biraz olsun öğrenmek insanı müthiş sorumlu kılar. Az mı işkence görüldü, az mı vahşice parçalanma görüldü? Savaş iradesini sürdürmek isteyenler, düşmanın muazzam yüklenmeleri karşısında teslim olmayanlar sizin için az mı önemlidir? Onların iradesini unuttuk mu? Onların direnişini unuttuk mu? Unutmadıysanız, o zaman neden bu kadar yetersiz kalıyorsunuz? Bunlar önemlidir. Ben partiden ve savaştan vazgeçmem diyen büyükler, sizce önemsiz kişilikler mi? O dağlarda teslim olmayanlar, düne kadar bombayı kendinde patlatanlar az mı önemlidir? Bütün bunlar bizim savaş irademizin nasıl ele alınması gerektiğini göstermiyor mu?

Binlerce kahramanca çıkış sahibi olanlar, silaha cesaretle yaklaşanlar var. Onların cesaretini anlamadan komutan olduğunu, olabileceğini nasıl söyleyebilirsin? Hudutları aşmak ve birkaç silahı ülkeye taşımak için mayınlara basan, tel örgülerde parçalanmış ve bunun altyapısını oluşturmak için gecesini gündüzüne katan yüzlerce çaba sahibini göz önüne getirmeden, silahın değerini nasıl bileceksin? Silahın değerini bilmeden, o silaha hakkını nasıl vereceksin? Bir grup savaşçıyı ülkeye aktarmak için yıllarını harcayanları, nefes nefese kendini her türlü mahkumiyete, her türlü zora sokanları anlamadan, sen bu dağların, o özgürlük savaşçılarının değerini nasıl bileceksin? Bunu bilmeden savaşçı olduğunu nasıl söyleyeceksin? Daha da ötesi, özgürlük tanımını, özgürlük tarihimizi, kölelik tarihimizi bilmeden, o dağlara çıkışın, o dağlarda kalışın değerini nasıl bileceksin?

Bu, 'geriyiz, siyasi olarak gelişmemişiz, askeri olarak gelişemiyoruz' diyen mantık, bütün bu sorulara cevap vermeyen mantıktır. Bütün bu soruları göz ardı ederek, bunlara kendi keyfince yanlış yaklaşanlar komutan ve asker olamazlar. Böylelerinden ancak istismarcı ve çıkarıcı olur, bizim savaş imkânlarımızla oynayan tipler olur. O halde partiye gerçekten sahiplik etmek için silahlı savaşım değerlerimize sahiplik etmek, bütün bu gerçeklerimizi adı gibi bellek, soluduğu hava kadar teneffüs etmek durumundadır. Bunca yıl anlatacağız, ama hala büyük bir kısmı anlamayacak, hala ağalık dayatılacak, hala değerlerle oynanacak, istismar edilecek! Hayır. Bu yıl bunlara tahammül etmeyeceğim. PKK adına, ordu adına 'aramızda kariyerizm, mevkicilik, birbirini çekememe, taktik dışılık var, yaşam dışılık var' denilmesin. Var diyorsan çekip gidersin. Onurlu insan kendini yetiştiren insandır, iş yapmasını bilendir. Bütün bu anlatımlarımıza rağmen, neden halen ucuz kaybedildiğini anlayamıyorum. Bunu birileri yapıyor, giden yine bizden oluyor. Yanlış köy girişi, yanlış değer yaklaşımı, yanlış olan ne varsa her şeyi yapıyor, biz de seyrediyoruz. Böyle olmaz.

Bir de ucuz komutanlık çıkarmışlar; komutan böyle söyler, diğerleri dinler diyorlar. Bir kişi beş yüz kişinin üzerinde yanlış uyguluyor; bir Allah'ın kulu çıkıp, 'senin bu yaptığın orduya aykırıdır' demiyor. O zaman ordulaşmadan ne anladınız? Ondan sonra da bana şikâyet ediyorlar, beni boşa çıkarıyorlar. Bu en büyük saygısızlıktır. Her şeyden önce saygılı olmayı bileceğiz. Çünkü değerler yaratılmıştır. Bunlar özgürlük ve savaşım değerleridir. Bunların değerini bilmezsen, alçağın tekisin demektir. Laf etme, aldatma, aldanma! Ben artık bu demagogileri duymak istemiyorum. Bunu açıkça belirtiyorum. Her şey oldukça açık ve nettir. Görevinin üzerine bu temelde yürüyeceksin. 'Kendimi yaşayayım, kendimi dayatayım' deme; git kendini nereye dayatarsan dayat, ancak bu halinle bize yaklaşma.

Ordu gerçeği, savaş gerçeği açısından kararlılık budur. Burada kesinlikle tek taraflı dayatma yoktur; inisiyatif var, doğrulara amansız egemen olma var, kim olursa olsun doğruları dayatma durumu var; halk ordusu ve halk savaşı gerçeğiyle, gerektiğinde ne verilmesi gerekiyorsa onunla, eksigi neyse ve yanlış neredeyse üzerine gitme gereği var. Bundan 'disiplinli olacağız, ses çıkarmayacağız' sonucu çıkmaz. Disiplini ve inisiyatifi dışlamıyoruz, ama bunları iç içe doğru kullanın. Halk savaşında böyle olur. Tepeden uydurma bir komutanlık oluşturmuşlar. Ya köle gibi savaşçılığa varız diyorsunuz ya anarşiye boğuyorsunuz. Ben de dahil, en derin tartışmaları yapabiliriz. Bu konuda hiçbir endişe olmasın. Ama anarşi olmayacak, ama görevine sahip çıkacaksınız, kendini her zaman görevlerine hazır tutacaksınız. Disiplin ve inisiyatif zıt şeyler değildir. Disiplin kölelik değildir, inisiyatif de anarşizm değildir; tam tersine her ikisi birbiriyle uyumludur. Bu konuda özellikle üslubu tutturacaksınız. Nerede tartışma, nerede uyum veya birlik, nerede yürütme gerektiğini anlayacaksınız, öğreneceksiniz.

Bu yılları neden böyle geçirdiniz? Doğru konuşmayacaksınız, doğru tartışmayacaksınız, ama hep benden alacaksınız, benden isteyeceksin! Hiç olmazsa alacağımı al, öğreneceğini öğren. Yıllardır dağdalar, ama öğrenmeyi bilmiyorlar, hatta okumaya tenezzül bile etmiyorlar. Senin yürüttüğün savaşçılık değil geriliktir. Bu halinle omzuna silah takmanın hiçbir anlamı yoktur. Halk savaşçısı öyle olmaz.

adam öğrenmeye, sağlam bir yaşam sahibi olmaya üşeniyor. Kendini ya demagojiye kaptırıyor ya da yere atıyor; hiçbir şey yapmıyor. Raporlar hep bunlarla doludur. Halk savaşçılığı böyle olmaz. Diyelim şimdiye kadar öğrenmediniz; ama aradan on yıl, yirmi yıl geçti; yaşıңыз otuz-otuz beşi geçiyor. Ne zaman doğru yaklaşım sahibi olacaksınız?

Ben garip bir durumla karşı karşıya bulunuyorum. Ne gereyim diyorum; tespit ediyoruz ve veriyoruz; ardından 'biz yaramaz çocuklar gibi olmaya alışmışız' deniliyor. Bunlar düşmanın oynadığı, toplumun yaramazlaştırdığı kişiliklerdir. Bu kişilik özelliklerini üzerinden atın, kişilik sahibi olun. Alışkanlık dedikleriniz nedir? Düzendeki kaptıklarınızın içinde uşaklıktan, demagojiden ve rezillikten başka bir şey yoktur. Diliniz doğru dürüst bir iki kelime söyleyemiyor, doğru dürüst bir tartışma yapamıyorsunuz, doğru dürüst bir karara varamıyorsunuz. Bunlar nedir? Halk savaşçıları, ordu kurucuları, komutanlar böyle mi olur? Böyle olacağına inanıyor musunuz? Bunlar kendini bilmezler gibi kocakarı dırdırı yapmaktır, o yaşamın temsilidir. Sorumsuz konuşuyorsunuz, yerinde konuşmuyorsunuz; karar, düzen, nizam ve uyanıklık yoktur. O halde savaşa neden geldin veya neden savaşıyorsun? Bunların hepsini bırakacaksınız.

Tarih Bir Yerde Olup Bitenin Bizde Yoğunlaşmış İfadesidir

Biraz tarihe bakın. Bizde her şeyin değeri yüksek olmalıdır. Yaşamınızı ortaya koyuyorsunuz, cehennem gibi çaba harcıyorsunuz; o zaman layık olun. Her şeyle oynayın, ama savaş gerçeklerimizle, savaş nizamımızla asla oynamayın. Savaş gerçeğiyle, ordu gerçeğiyle oynarsanız, lanetli tarih ortaya çıkar, dağınıklık ve başıbozukluk alır başını gider ve bu da yenilgi demektir. Bizi mahvedeni sürekli aramızda neden yaşatacağız? 'Canımız istiyor, ben laçkalığa alışmışım, ben anarşiye ve düşkünlüğe alışmışım, lafazanım, ne dediğimi bilmiyorum, dilsiz ve tembelim' demek, düşmanın veya yüzyılların halka reva gördüğü bitiş tükeniş durumunun ifadesidir. Özgürlük savaşçılarınca üslubu, yaklaşımı bu olamaz. Ben bu işte tek başıma ciddi durabiliyorum, hemen her konuya ciddi yaklaşıyorum. Çünkü savaşçı tarzın doğrusu bunu ister. Bir çoğunuz halen mahalle ağzını bırakmıyorsunuz. Hangi savaşçı kişilik, hangi ordu bunu kaldırır?

Türk ordusuna bakın, askerleri nasıl konuşuyor? 'Emret komutanım' demekten tatalım 'oğlum asker' demeye kadar belli bir üslupları var. Mutlaka taklit edelim demiyorum, ama oldukça disipline edilmiş bir durumları var. Elbiselerine bakın, tek bir düğmeleri bile sökük değildir. Gerilla fotoğrafları geliyor; bir bakıyorum, her tarafı dağılmış, tam bir lümpen havası var; bir kıyafetlerinde bile elli kusur bulabilirim. Gülmesini ve oturmasını bile bilmiyorlar. Ne kadar orduya gelmez kişilikler olduklarını ele veriyorlar. Tek birisinde ordu yüzü görmedim, sağlam bir duruşun ve yürüyüşün sahibi değiller. Bir de gurur duyuyorlar; ne kadar düzensizlik içinde olursa, o kadar gurur duyuyorlar. Biz önünü almasaydık, kim bilir orduyu ne hale getirirlerdi?

Ordumuz adına bunlar olmaz. Daha bir elbiseni bile doğru dürüst giyemiyorsanız, bir duruşunu bile sağlayamıyorsanız. O zaman hangi ordudan bahsedebilirsiniz? Bunlar yıllarca önce halletmenizi gereken işlerdi. Savaş tarihini ve savaş taktiklerini tartışalım. Ama siz de esas duruşu alacak kadar sağlam olmalısınız. Bunun da anlaşılmayan bir yönü yoktur. Esas duruşu, yürüyüşü bilmeyen, esas oturuşu bile bilmeyen, hangi sağlam orduculuktan bahsedebilir? Adam 'alışamadım, dayanamıyorum' diyor. Peki, sen neye dayanıyorsun? Görev yapmaya geldi mi yapamazsın. Düşkünlüğe, pis boğazlığa, ahab çavuşluğa geldi mi yamansın; ama sağlam bir ordu duruşuna geldi mi camı sıkılıyor. Bunlardan sonuç çıkaracaksınız. Nizama, orduya, esas duruşa ve sağlam üsluba geleceksiniz. Şimdiye kadar düzelir diye tahammül ettik, sabrettik, fazla sert yüklenmedik. Ama bunu böyle olmanız için yapmadık. Kendinizi yetiştirin. Bir sigaraya gösterdiğiniz ilgiyi sağlam bir duruşa gösterin. Lafazanlığa gösterdiğiniz yoğunlaşmayı sağlam düşünceye de, örgütlülüğe de gösterin. Böyle yaparsanız değeriniz olur. Her şeyi açıkça anlatıyorum, ama anlamazlıktan geliyorlar. Artık laftan anlamayı bilelim. Ben çaresiz değilim veya bu orduyu kuranlar çaresiz kişiler değil, yaman kişilerdir. O zaman buna layık olalım.

Yıllar geçti, bu kadar sabrediyoruz, ama en üsttekiler işi bozuyorlar. Bu işin bir numaralı sorumluları birçok alanı mahvetmiş. Sorun bizim sabrımızın kötü kullanılmaması gerektiğidir. Eğer kötü kullanırsanız, biz de ne yapmamız gerektiğini biliriz. Çaresiz miyiz, sana muhtaç mıyız? Adam olmazsan seni bir saniye bile yanımda tutmam. Halk savaşçısı dediğin halk için örnek yaşayandır, her şeyiyle örnek olmasını bilendir. Gidip halkın başına, birimlerin başına bela oluyorsunuz. Böyle halk savaşçısı olmaz. Bunlar disiplin ve yaşam anlayışımızın temelleridir. Bunlar size bir kez daha hatırlatılıyor. Bu gücünüz varsa bu işe katılın. Uygulama, yaratma ve başarıma gücünüz varsa orduya katılın, yaman bir savaşçı olun, komutan olun, size her türlü desteği sunalım. Ama bencil çıkarlarınızı, egonuzu, neye hizmet ettiği belli olmayan her türlü yanınızı kamufle edip bize sunmayın. Daha sonra açığa çıktığında hesap veremezsiniz. Amaç, görev ve üslup sahibi olun ve bu işe katılın. Yoksa 'silah etkinlik sağlıyor, görev yetki veriyor, beni çıkar sahibi yapıyor' diye yaklaşmak suçtur. Görev ve kariyerle oynayan, bunun hesabını verir.

Bundan sonra her şeyin doğru yolu vardır. Biz kendimize saygısızlık edecek kadar geri değiliz. Birçok bölgede ağır suçlar işlenmiştir. Yalnız o da değil, bireysel yaşamları için birliği savaştırmıyorlar; birliği özel işlerinde kullanıyorlar. Bir yerde bir Samsun sigarası için bir birlikten beş şahadet yaşanmış. Sırf 'git sigarayı getir' diyor, komutanlığını böyle kullanıyor ve beş kişi de gidip şehit düşüyor. Bir sigara içmesen kıyamet mi kopar? O savaşçılara yazık değil mi? Savaşçılar da 'birisi sigara için beni kullandı mı, ben onu kabul etmem' demiyor. Ben bir sigara için, komutanın daha iyi ekme yemesi için köye inmem, çünkü tehlikelidir. Ama savaşçı 'komutandır, ne söylerse yaparım' diyor. Öyle komutan olmaz! Böyle yaşanan yüzlerce şahadet var. Tekmili ve gelişen komutanlık sistemini öne sürerek koca bir eyaleti boşa çıkarıyorlar.

Böylesi dünyanın neresinde görülmüştür? Bunların hepsi suçtur. Halen böyle birçok suçlu var ve en önemlisi de bunlar sırf kendilerini zora sokmamak ve kafasını çalıştırmamak için bir bölüğü veya bir taburu altı ay bir yerde tutup savaştırmıyorlar. Böyle tabur komutanı mı olur? Tabur komutanının şerefine yazık değil mi? Nasıl cesaret ediyorsun? Kürdistan'da bir tabur oluşturmak, bir tarih, bir efsane yazmak demektir. Sen onu öyle kullanacaksın, ondan sonra da komutanlığından vazgeçmeyeceksin! Bu olmaz.

Savaş sorunlarını, ordulaşma sorunlarını nasıl işliyorsunuz? Şunu söylüyorlar: Birbirleriyle uzlaşmışlar, herkes herkesin hatasını örtbas ediyormuş. Bir tane namuslu adam çıkmıyor. Hatayı örtbas etmek, yolu imhaya ve yenilgiye açmak demektir. Ben burada küçük bir uzlaşmaya alet olmamak için kıyamet koparıyorum. Çünkü yaşamak gerekiyor. Uzlaşarak, hatayı örtbas ederek nasıl yaşayacağız? Bunu aklınız alıyor mu? Ahab çavuşluğumuz deyip deve kuşu gibi başını kuma sokma durumları yaşanıyor. Böyle birçok sahte yönetim var. Bölge ve mantık yönetimlerinin hepsi suç ortağı oluyor. İşte savaş gerçeklerimizle böyle oynanıyor. Saflarımızda kimse böyle yaklaşmaya cesaret etmesin. Çünkü savaşçı değerlerimizin hepsi fedaidir. Silahları zor elde ettik. Bunlar değersizlerse söyleyin. Bunların yaşadıkları yaşam biçimi doğruysa beni buna inandırınlar. Eğer doğru değilse, o halde ne diye bir bölüğü çökerte-

ceksin? Sırf bu yaşam imkânlarını sürdürmek için birçok dürüst insanı katletmeye kadar gidiyorlar. Bunlar aşağılık tutumlardır, kara ihanet tarihidir; hain, uşak veya yaramaz kişiliklerdir. Saflarımızda bunlara tahammül edemeyiz.

Bu konuda önce sağlam olanı esas alalım. Tartışmayın demiyorum; bunları ortaya çıkarmak ve yerine doğrusunu koymak için tartışın. Halen aylardır doğru bir tartışma ve toplantı yapılmıyor, doğru bir hesap sorma durumu yoktur. Sana yazıktır, çünkü olan sana oluyor, iyiyel oluyor. Ne zaman uyanacaksınız? Böyle olmakla, bazılarının hatalarına seyirci kalmakla ne kazandınız? Yüceltiniz mi, çıkarınızı sürdürdünüz mü? Temel anlayışta, terbiyede, üslupta biraz kendimizi bulalım. Kendinize bu kadar saygısız olamazsınız. Aylardır bunun etkisinden kurtulamıyorum, çünkü her gün korkunç haberler geliyor.

Daha önce, böyle yapan ben de olsam, beni bile yerle bir edin demiştim. Sahte komutan 'köye girin' demiş, savaşçıları tehlikeye açık bir yere atmış, ondan sonra şahadetler yaşanmış. Ben böyle savaşçıya ne diyeyim? Akıllı birisi olsaydı, 'ben neden bu köyde durayım, neden düşmanın kuşatmasına gireyim' diye durum değerlendirmesi yapardı. Sizde bu duygu da yoktur. Binlercesi verimsiz yaşıyor, savaşıyor. Ben neden dağa çıktım, soğuğu-sıcağı neden yaşıyorum, ben neden savaşıyor durayım, ben neden gelişmeden ve başarı sağlamadan durayım? Bu soruları kendinize sormalısınız. Çoğu komutan rahat yaşama çizgisini, savaşmama çizgisini dayatmış ve bu da savaşçının hoşuna gidiyor. Düşman seni böyle yaşatır mı? Bu rahatlık anlayışını nereden çıkardın? Böyle bir anlayış PKK ideolojisinde veya tarihinde var mı? Çoğu kendisine 'icat ettik, aldandık, kendimizi bastırdık, anlayamadık' demeyi yakıştırıyor. Savaşmadan yaşama olur mu? Birçok birimin ve karargâhın savaştan kaçınmak için, sahte bir yaşamın yolunu açık tutmak için yapmadıkları şey yoktur. Bunlar yaşadılar mı? Yaşadıkları sahtelik ve gaflet değil mi?

Bunlar bizim güçlü ordulaşmamızı engelliyor. Aslında kendiniz engelliyorsunuz, ama farkında bile değilsiniz. Kendinize yazık, çünkü son tahlilde yine de savaşmak istiyorsunuz. Her şeyden önce doğruya doğru, yanlışla yanlış diyen ve hemen her konuda -ideolojide, politikada, örgütte ve eylemde doğrular var, yanlışlar var, gerçek militan çizgi var, oportünist yaklaşım var; bunları bilen sağlam bir kişiliğiniz olmalıdır. İnceleyin, araştırın ve yönetimleriniz yapamıyorsa kendiniz yapın ve yaptırın. Savaş böyle ilerler. Ben de sizin gibi dursaydım, bizim zerre kadar bir imkânımız kalır mıydı? Sizin o yöntemlerinizi ben de esas alsaydım, PKK savaşçılığı adına elimizde ne kalırdı?

Benim için gerekli olan sizin için de gereklidir. Benim için doğru olan sizin için de doğrudur, hem de daha fazlasıyla doğru ve gereklidir. Neden adam olmayacaksınız? Benim anlamadığım husus budur. Birçok arkadaşa da bunların yüzünden şehit düştü. Görevlerine neden sağlam sahip çıkmadılar? Neden iyi komutanlar haline gelmeyelim? Neden doğru savaşan, doğru savaştıran, yapıyı doğru eğiten, onun bütün eksiklerini ve ihtiyaçlarını gideren olmayalım?

Bir komutana partileşmeyle aran nasıl, diğer bazı yaşam konularında gelişmen nasıl diye sorduğumda, bu sorular ona yeni geliyor; 'bu hususları duymadım, bilmiyorum' diyor. Nasıl yaşadığı belli değildir. Öncülük aşınmış, askerleşmeyi düşünmemiş, bunun için eğitim aklına hiç gelmemiş. Peki, ne yapmış? Köylüleşmiş, ilkelleşmiş. Bu bir kader midir? Bizim toplumumuzun, yani başındaki halkın düşürülmüşlüğü böyle değil mi? Sen onu uyguluyorsun, onun dışındaki yöntemlerin zor olduğunu söylüyorsun. Zor olmadan ne kazanılabilir ki? Devrimci emeği vermeden hangi gelişmeden bahsedebilirsiniz? 'Birkaç eylem yaparım, kendimi kurtarırım' demek olmaz. Savaşçılığın anlamı bu değildir. Komutanlarımız kendilerini kurtarmak için bazı eylemler yapmaya bayılırlar. Bunlar zaferi yakalamak için değil, durumu kurtarmak için yapılan eylemlerdir. Bu ancak sahte komutanların aklına gelir. Sırf örgüte laf yetiştirmek, 'ben bir şeyler yaptım' demek için birkaç tane eylem düzenliyorlar. Yani düşmanı ve başarıyı unutmuş, durumu kurtarmak için eylem yapıyor. Tabii bu da en tehlikelidir. Böyle eylem ve savaşçılık anlayışı olmaz.

Bu arkadaşların yarattığı karışıklıkla nereye, nasıl varacağız? Sorunların doğru konulmasına bir türlü giriş yapamıyoruz, sağlıklı bir taktik anlatım geliştiremiyoruz. Çünkü her şeyle oynuyorlar, yaramaz tiplerdir. Defalarca böyle yapmayın, bu işlere doğru yaklaşın dedik. Önce adam gibi yaklaşın, sonra gerisi gelir. Ben özgürlük imkânını yaratıyorum, siz bunları çarçur ediyorsunuz. Önce kendini özgürleştir, önce kendini doğru üslup sahibi yap, önce kendini adam yap, öyle karşımıza gel. Yapamıyorsan biz seni adam etmek istiyoruz. Buna saygılı ol ve değer ver. Düşman bizden öğreniyor. Eminim, TC Genelkurmayı her gün bizden öğrenerek kendi birliklerine düzen veriyor. Ama bizimkiler inkâr ediyor. Arkadaşlarımız için kolayına kaçtılar. Partiyi kurarken de, ilk eylemleri yaparken de böyle yaptılar. Hepsi ne oldu? En kahredici durumlarla karşı karşıya geldiler. İlk eylemciler bu işe bizim söylediğimiz gibi başlasalardı, Hilvan, Siverek ve diğer yerlerdeki güçler çelikten birer ordu olurdu.

Görüyorsunuz ki, bir savaş tarzı yaratmak sandığımız kadar kolay olmuyor. Kürtler başkaları için iyi asker ve iyi savaşçılar; kendileri içinse bozguncu oluyorlar. Bu duruma herkes şaşırıyor ve şaşırmakta haklıdır. Ne kadar zor olduğunu şimdi çok daha iyi görüyoruz. Her birinizi Türk ordusuna göndersek, eminim dört dörtlük asker olursunuz. Zaten yıllardır askerlik yapıyorlar ve her türlü savaşıma da girmişler. Türk ordusu başarılarını son tahlilde Kürt kökenli askerlere borçludur. Kendisi için nizamla girmeyen ve doğruya yatmayan, düşman için nizamla iyi giriyor, doğruya iyi yatıyor. Biz bunu değerlendirmek istiyoruz. Yüksek değer verseydiniz, en az bizim kadar siz de ilgi gösterseydiniz, bir ordu yaratırdınız. Dağlar mı size dar geldi de bu işlerle ilgilenmediniz? Acaba ilgilenecek misiniz diye, halen endişelerimiz var. Bu iş için kafa patlatacak mısınız? Nasıl asker olunamadı, nasıl iyi bir asker olunur? Bu soruları neden düşünmüyorsunuz? Dağda, eğitim karargâhlarında birbirinize ne yapıyorsunuz?

'Bozgunculuk geliştirdik, ordu yaşamından uzaklaştık' diyen aşağılığın tekidir. Elinize o kadar güç, yetki ve imkân vereceğiz, ama bunu kullanmayacaksınız. Bu genel bir hastalıktır. Asgari görevlere sahip çıkılmıyor, parti yapsın deniliyor. Parti sensin; parti sensin, benim, odur, hepimiziz. Bütün bu kavramları altüst ettik. Bunlara doğru anlam verelim. Partileşme için o kadar değerlendirme yaptık, ordulaşma için daha fazla yapıyoruz. Partileşme için geçerli olan her şey, askeri ordulaşma için de geçerlidir. Askeri ordulaşma, partileşmenin yoğunlaşmış bir ifadesidir. Ordu daha sert, daha biçime kavuşmuş partidir. Özellikle bu aşamada savaşçı kişilik, mücadeleci kişiliğin gelişmiş biçimidir. En gelişmiş mücadeleci kişiliğe üstün savaşçı kişilik diyoruz. Bunu anlamalısınız. Eğer bunları anlarsaydınız tarih, savaşın ilkeleri, savaşın stratejik ve taktik ifadeleri bir anlam ifade edebilirdi. Temel yaklaşımlar sakat olursa, ne kadar tarih bilseniz de, ne kadar strateji ve taktik işletseniz de bir anlam ifade etmez. Bu hususları sanırım bu defa anlayacaksınız veya ne pahasına olursa olsun size anlatacağız.

Partinin şiddet ve savaşım tarzı kadar tarihçesini de doğru kavrayın. Tarzı böyle anlatılırken, savaşçı sorunu ve savaşçılığa doğru yaklaşım böyle ele alınırken, bir de bunun tarihte gelişimi vardır. Tarih çok önemlidir. PKK tarihini bütün yönleriyle bilmezseniz, şiddet tarihini, askerleşme tarihini doğru bilemezseniz, kesinlikle günümüzün yeterli bir komutanı ve bir askeri olamazsınız. Tarihi öyle birbirinize anlatduğunuz gibi, 'bu yıl böyle oldu, şu yıl şöyle oldu' biçiminde anlatmak yerine, o yılın çok zorlu bazı durumları vardı, dağdaki savaşçı için şu kadar zorluk vardı, bu işin en üst stratejik düzeyinde Önderliğin şu kadar zorluğu vardı biçiminde ortaya

konulur; tarih bunların nasıl aşıldığı, hatta zindandakilerin nasıl direndiği, halkın ne kadar acıya katlandığı, dolayısıyla o yıl bizim askeri bir imkânı ne kadar yakaladığımız biçiminde anlatılır. Yoksa çekilen acıyı ve zorlukları kendiniz çekmeden, buna kendi kişiliğinizi katmadan, tarih öğrendim diyemezsiniz. Ya tarihi tekerrür ettirirsiniz, ya tarih için boşa çark eden bir dolap beygiri dersiniz, ya da olmuş bitmiş bir hikâye gibi yaklaşırsınız. Oysa tarihe böyle yaklaşım doğru da değildir, bu gerçekçi de değildir.

Tarih bir yerde olup bitenin bizde yoğunlaşmış ifadesidir. Bu kadar şehidin, bu kadar yol ve yöntemin, bu kadar çekilen acı ve sıkıntının, kısacası hepsinin onun en son temsilcisinde dile getirilmesidir. Tarih budur; tarih öğrenmek, tarihte yoğunlaşmak budur. Tarihe bakış sorununu da böyle ele almalısınız. Savaşa, savaşın bütün olanaklarına, bütün yaratılış biçimine böyle yaklaşmalısınız. Bu bizde büyük bir olaydır, yani savaşı böyle geliştirmek zaferden daha zordur. Size küçük bir savaşım imkânını bile nasıl ortaya çıkardığımızı anlatsam, bir kitap yazılır. Bir birimin nasıl hazırlandığını, hatta ilk birimin altı ay nasıl ayakta tutulduğunu anlatsam, hemen her bir birim için bir kitap yazılır. Bunların kolay gelişmediğini belirtmek için vurguluyorum. Savaşa katılabilecek bir tek elemanı kazanmak için bir iki yıllık çabaya ihtiyaç vardır. Bütün bunlar doğruysa silahın, militanın ve savaşçının değerini bilmeniz gerektiği ortaya çıkar. Tarihi biraz da bunun için doğru öğrenin.

Kürdistan'ı bir yana bırakalım, bizim buradaki yaşamımız olmasa, birkaç dost ilişkimiz olmasa, ağzınla kuş da yakalasan bile, ülkende bir saat, bir gün dayanabilir miydin? Zindandaki dayanabilir miydi, dağdaki dayanabilir miydi? Akıllı, doğru öğrenmeliyiz ki, doğru yapalım. Bağlantıları ve bütün incelikleri öğrenin ki, bir bağlantının ve bir ilişkinin ne rol oynadığına anlam verebilesiniz, onu yürütebilesiniz. Bu konularda PKK tarihi hiç öğrenilmiyor, sanki her şey Allah'tan geliyor. Bundan doğan sonuç, 'PKK malı deniz, yemeyen domuz' kişiliğidir. Bazı gözü kara kişiliklerin ortaya çıktığını biliyorsunuz. Bunlar ihanet ettiler, muazzam provokasyonlar dayattılar. Bunlar toplumumuzdaki hırsızlar, hainler, işbirlikçiler ve bastırmacılar. Bunlar PKK'ye musallat oldular, bir vermeden on almak istediler. Biz bunları tanmalıyız ki, değerlere böyle yaklaşmak bir yana, değerlerin kelimesini, düşüncesini bile anlamaya cesaret etmesinler. Otorite biraz öyle olmak zorundadır. 'Gelirim, kullanırım, daha sonra çalar çırpar giderim' anlayışı, disiplinimizin ve savaş yaşamına hakimiyetimizin ne kadar zayıf olduğunu gösteriyor.

Tarihe doğru yaklaşın, değerlere doğru yaklaşın, kimsenin bununla oynamasına fırsat vermeyin. Gerçek bir komutan olmak istiyorsanız, bunun buradan geçtiğini bir an bile göz ardı etmeyin ve sürekli öğrenin. Savaş fırsatlarını iyi kullanın. Böyleyseniz dağa anlam verebilirsiniz. Dağda her şeyi, eğitimi, örgütlenmeyi, eylem planlamasını, hatta saati bile en verimli değerlendirmenin hesabını yaparsınız. Saat nasıl değerlendirilir? Bir saatlik zamanım var, bir günlük zamanım var dersin. Çünkü zaman çok önemlidir. 'Bir ayım var, bir ayda bu dağı ne hale getirelim' dersin. Burada bile çok kısa bir süre içinde işlere nasıl yüklenip geliştirdiğimizi, biçimini ve içeriğini vermek için nasıl çabaladığımızı görüyorsunuz. Siz dağlardasınız. Neden küçük bir düzeni bile bir ayda geliştiremiyorsunuz? Bir düzen geliştirmek için kendimi sıkmadım diyor. Oysa savaş kendini sıkmadır, savaş en yoğunlaşmış kişiliktir. Savaş, sıkılmış yumruk kişiliğidir. Savaşçılık, keskin iradedir, keskin amaçtır, kendini köprü yapma işidir.

Savaş kişiliğiyle oynayan birçok tip türemiştir. Sözde akıllı adamlarımız da savaşa yüzeysel yaklaşıyorlar. Büyük komuta inadı olan bir kişi olsa bunları görmez mi? 'Tam göremedik, derinliğine inemedik, tam yaklaşamadık' diyorlar. Hani sen komutandın, bizden yetki de almıştın, hani buna layık olacaktın diyoruz. O da 'tam olamamışız, bundan sonra olacağız' diyor. Bundan sonrasının olmadığını sen de biliyorsun. İlk günde böyle olacaksın. Bütün bunlar bizim doğru yaklaşım gerçeklerimizdir. Kemal Pir'ler ve Hayri'ler acıyla, 'neden bu tarzı ve tempoyu tutturamadık' diye yakınıyorlar ve bu yüzden 'Mezarıma borçlu diye yazın' diyorlardı. Onlar yana yakıla anladılar, çünkü hakkını verememişlerdi. Kaldı ki, o zaman kendilerine fazla savaşım imkânı sunulmamıştı. Biraz vardı, ama buna rağmen bu kadar tevazu gösteriyorlardı. Şimdi eline zafer imkânı veriyoruz, ama adamın umurunda değildir, daha fazlasını istiyor.

İşte bunu önleyeceğiz. Savaş değerlerimize, tarihimize layık olmak istiyorsak, herkesi bu işe doğru katacağız. Hiç kimse savaş değerlerimizle oynamaz, aksine ancak ona hizmet eder. Bizden savaş ağalığı istiyorlarsa, gidip ağalığı Barzani'nin, Talabani'nin, Demirel'in yanında yapsınlar. Bizim yanımızda eşsiz fedakârlık yapan halk savaşçılığı söz konusudur. Gitsin, rahat yaşamı onlarda bulsun; bu dayattıkları yaşam biçimini ancak onlar ona verir; bizim yanımızda olmaz. Böyle yaklaşırsanız, geriye halk savaşçılığı kalır ki, hiçbir güç onun gelişmesini engelleyemez. PKK'de savaş gerçekliğine ve onun tarihi gelişimine böyle yaklaşmayı her şeyden önce temel düzeyde ele alırsanız, ardından biz gerillayı neden geliştirmedik sorusu açıklık kazanır.

Kürd'ün Kendine İhanet Tarihini Özgürlük Tarihine Çevirdik

Bu konuda fazla değerlendirme yapmaya gerek yoktur, değerlendirme yeterince yapılmıştır. 15 Ağustos Atılımı'nın imkânlarının ne olduğunu, nasıl kullanıldığını anlattım. Taktik önderlik yetmezliği ve sağcı yaklaşım 1980'lerden itibaren yaptığımız hazırlığı bir yerde çok zayıf başlattığı gibi, daha bir yıl geçmeden de neredeyse tasfiyeye götürüyordu. Yetersiz taktik yaklaşım, imkâna yetersiz yaklaşım stratejik bir yenilgidir. Aynı şey Hilvan-Siverek pratiği için de geçerliydi. Biz grubu 1973'ten beri hazırladık. Beş yıllık bir hazırlık pratiği vardı. Bir Hilvan'daki ağa, bir Siverek'teki ağa bir çırpıda etkisizleştirilebilirdi; ama orada da yine silahlı savaşım imkânlarımıza, ideolojik grubumuzun savaşma azmine ve cesaretine layıkıyla karşılık verememe, Sivereğ'i daha 1979'da, 1980'de partinin başına bir enkaz olarak dikti. Sırf bu enkazdan kurtulmak için yurtdışını sağlama aldık.

Eğer yurtdışı hazırlığı olmasaydı, Siverek tek başına bizi bitirmeye yeterdi. Yalnız PKK'yi bitirmek için değil, daha sonraki bütün gelişmeleri bitirmek için yeterdi. Çünkü Hilvan-Siverek davasında gördük: Hem bizim yaptıklarımızı tasfiye edecekler, hem de tasfiye etmekle de kalmayacaklar, ihanet tarihi temelinde derinleştirileceklerdi. Şimdiki gibi en gözü kara koruculuk geliştirilecek ve o tarih böyle tersyüz edilecekti. Bunu zorbela önledik. O pratiği bizzat yaşayanlar, ne hale düştüklerini iyi bilirler. Şu anda ellerinde tek bir savaşım imkânı bile kalmamıştır; doğru yaklaşım yoktur, düşman kendi zaferini onların kişilikleri üzerine bina etmiştir. Bu kişilik şu anda bile Kürdistan'da düşmana en büyük başarı hizmetini sunuyor. Düşman bunlara bu kadar yaptırıyor. Bunca yıldır bütün PKK'yi çalıştırıyoruz, bu çalışma enkazı daha temiz ortadan kaldırmak için yetmiyor.

15 Ağustos Atılımı'nın hazırlığını dört yıl yaptık, 1979'dan beri çalıştık. Onu bir çırpıda alaşağı ettiler; kendilerini de, dağ kadar hazırlığı da bitirdiler; sonra da ağlayıp sızlayarak oportünist yaklaşımlarla işin içinden sıyrılmaya çalıştılar. O yılın acı bir yenilgi yılı olmaması için III. Kongre hazırlıklarımız vardı. Kişilik çözümlenmeleri, provokatif yaklaşımların açığa çıkarılması sabır gerektiriyordu. Çünkü bunlar şu tedbiri de almışlardı: Kendisiyle birlikte çok şeyi götürme, yağdan kıl çeker gibi imkân çekme ve bunları boşa çıkarma! 15 Ağustos Atılımı'nın enkaz olmasını önlemek ve onu tarihi bir adım olarak diri tutmak için korkunç yüklendik. Ülkeye

yönelişte de bu böyleydi. Bizi ülkeye yöneltmemek için birçok provokasyon dayatıldı. TC'yle bağlantılı olarak 'ülkeye yönelişe ve halkla ilişkilerin geliştirilmesine adım attırmayız' deyip mücadeleyi geriye çekme, sağa yatırma dayatıldı.

Küçük bir grubu ülkeye yollamak için akla hayale gelmez gerekçeler yarattık, çözümlenmeler yaptık. II. Kongremizin kararı yetmiyordu. Bir pratik imkân yakalamak için birçok şey yaparak üç yüz kişiyi zorbela ülkeye ulaştırdık. Ama bu arkadaşların umurlarında bile değildi. Onların umurlarında olan kendi can güvenlikleri veya sahte önderlikleriydi. Biz bağımsızlıktan taviz vermemek için burada her şeyimizi ortaya koyarken, onlar Barzani'ye kuyrukçuluk yapıyorlardı. Bunu da sözde kendilerini iyi koruyup kollamak için yapıyorlarmış! Halen onun enkazını kaldıramıyoruz. Sözde önderlik yapmışlar. Kısır, yüzeysel, çizgiden fazla anlamama, savaş imkânlarına fazla anlam verememe, lafazan ve demagojik olma durumlarını biz açığa çıkardık.

15 Ağustos'u enkaz yaptırmamak için eğitim devrelerini peş peşe sıraladık, ürünleri elinizdedir. Bin dereden su getirdik, kararlaştırdık, olanak biriktirdik, ardından bin bir çabayla ülkeye gruplar aktardık. Bunlar kolay çabalar değildir. 1987'yi hatırlıyorum: Bahar atılımına grup yetiştirmek için neler yaptık. 1987 en zor yıldır, düşmanın kendini en çok dayattığı bir yıldır. Yılı kazanmak ve düşmanı boşa çıkarmak için akla hayale gelecek ne varsa onu yaptık. Gidenler kendini dayatan tiplerdi. Hogir (Cemil Işık), Metin (Şahin Baliç), Kör Cemal (Halil Kaya) gibi tipler korkunç tiplerdi. Kimi doğudan, kimi batıdan varolan birkaç savaş olanağını daha yola çıkmadan bitirmek istercesine yüklendi. Onlarla birkaç yıl uğraştık. Düşmanın özel savaşımına karşı taktiği düzeltmekle uğraştık.

Taktiği benden daha iyi geliştirmesi gerekenler her şeyi unutuyordu. Dağda nasıl kalınır sorusu şurada kalsın, dağdan inmenin özlemi içerisindeydiler. Hazırlıksız kişilikler normal bir erzakı bile dağa çekemiyorlar, gece köye geliyorlar, gündüz köyün yakınlarında bir yere dönüyorlardı. Göçmen kuşlar veya köyün artıklarıyla beslenen vahşi yaratıklar gibiydiler; gerillaya bir türlü alışmıyor, kendilerini vermiyorlardı. Zaten 15 Ağustos Atılımı'nı yapanlar bile hiçbir zaman yirmi dört saat sonrasını düşünmemişlerdi; sadece günü kurtarmayla uğraşıyorlardı. Onları gerillaya dönüştürmek, bir kaç yıl bununla uğraşmak büyük çaba istedi. Binlerce kişiyi tekrar eğitmek zorunda kaldım.

1988-'89, halen dayatılan özel savaşa karşı direnmek kadar, dağda, zindanda ve Avrupa'da iç yetersizlikleri, iç dayatmaları, boşa çıkarılmayı ve iç provokasyonları boşa çıkarmak için uğraşmakla geçti. Bir yıla dayatılan birkaç büyük provokasyonu boşa çıkarmak için dağlar kadar çaba harcadık. Bizim buna karşı müdahalelerimizin tarihini inceliyorsunuz, çözümlenmelerde hepsi yıl yıl var. Gerçek bir askeri çizgi adamı, bu yılları nefes nefese anlamak durumundadır.

IV. Kongre öncesi, biz her şeyi artık yola soktuk, artık işler gerillaya göre gelişir, gerillayı kurtardık dediğimizde, daha yılın başında bir komplo ve provokasyon dayatıldı. Yıl sonunda, IV. Kongreyi düzenlediğimizde, provokasyonun bir ucu da dağda ortaya çıktı. Gerillaya karşıtlık içinde olan, gerillayı tasfiye etmeyi amaçlayan, sivilleşmeyi esas alan, sadece savaştan kaçmakla yetinmeyen, onu en yaramaz ve en tasfiyeciyi yöntemlerle boşa çıkartan bir dayatma; zindanı, zaafları ve dağdaki bitip tükenmiş, iflas etmiş ve kaçışın peşinde olan kişiliği arkasına alıp sahte bir tarzda bizi kullanmayı esas alıyor. Tam da gerillaya yöneldik, işler sağlam yürüyecek dediğimizde, düşmanla direkt veya dolaylı bağlantılı böyle bir tasfiye ortaya çıkıyor. Bu defa onun üzerine gittik. 1988-'89'un kazanımlarını 1990'lara taşımak için korkunç bir çaba harcadık.

En acısı da, içimizde en akıllı olanların bile buna sessiz kalmalarıydı. Ben burada bir derste bu kadar çaba harcıyorum. Kongre süreci boyunca dilini bile yormayanların merkezilik ettiğini çok iyi biliyorum: Bunlar 'Kendimizi sıkımsa ne gerek var ki, hamal APO çalışır' diyorlardı. Yanında parti götürülüyor, umurunda bile değildir. Aslında bu arkadaşların psikolojisini iyi açmak gerekir. Bir provokatör bir aydır yanımızda ve her şeyi ele geçirecek kadar güç kazanıyor; ben burada olmasam bir kongreyi silip süpürecek. Ama bizim en eski arkadaşlarımız, merkezimiz ve kadrolarımız ise ona alet olacaklar. Biz bu kadar çalışmanın ve bu kadar değer sahibiyiz, ama bu provokatörler karşısında kıyamet koparalım diyen çıkmıyor. Hepsini dürüst olsa da yöntem yoktur, savaşçı ve önder kişilik yoktur. Politik değil, örgütün ve ordunun ne olduğunu bilmiyorlar. Bir kurnaz, bir provokatör çıkıyor, hepsini boşa çıkartabilecek düzeyde iş çeviriyor. Böyle tehlikelerle dolu bir yıldır.

1990 yılını kapsamlı hazırlamıştık. Halk ayağa kalkacağını biraz göstermiş, serhildanlar başlamıştı. Aslında bu yeniden büyük bir hamleydi. 1984'te de böyleydi: Halk ayağa kalkıyor, binlerce savaşçı geliyor; birkaç tane kendini bilmez çıkıyor, aklına sadece halk odalarında yatma, yeme içme, halkı bastırma geliyor ve sonuç, 1985 koruculuğu ve bastırmacılığı oluyor. 1990'lara doğru geldiğimizde tekrar kazanıyoruz. Yine bastırmacılık, sivilleşme ve varolan bir takım değerleri ele geçirme ortaya çıkıyor. Bunun karşısında yine militanlarımızın sessizliği, merkezimizin aymazlığı söz konusu oluyor. Yalnız halk serhildanları için değil, partileşme ve gerillayı geliştirmek için de yüklendik. O yılı kurtarmak için savaşçı yetiştirip gönderdik. 1990'dan itibaren her yıl bin beş yüz kişilik bir katılım yaptırıldı. Bin beş yüz kişi bir ordudur. Bu bile kaybettiren adamımıza, değeri çarçur edene yetmiyor. Zaten sonradan bazı karargâhlarda, 'sayı fazla oluyor, bazılarını kaçirtalım' anlayışı çıktı.

Bir de kendine sevdalanma var. Adam iki kişiyi bir araya getirmemiştir, ancak kendini alay komutanı düzeyinde görüyor. Bu kavramlardan da hiçbir şey anlamış değil, ama adam baş olmuş, alay komutanı olmuş. Birçok sahte komutan icat edilmiş, kendini dayatıkça dayatıyor, bazılarını fazla gördüğü için kaçirtıyor. Ben de onlara, dağı tutsunlar, düşmanın olası saldırıları boşa çıkınsın ve bir başarma imkânımız oluşsun diye para ve silah yetiştiriyorum. Onun derdi ise, kendini birine dayatıp yaşatmaktır. Böyle birçok egosal patlama var. Bu kişilikler mükemmel kazanabileceğimiz 1990'ları 1992 savaşında bitişin eşğine getiriyor, dağ gibi savaş imkânlarını yitirtiyorlar. İyi niyetlisi de, art niyetlisi de, oportünisti de, militanı da birbirlerini öyle yanlışlarla beslediler ki, bir baktım adamlar gerçekten partiyi kaybetmeye götürüyor ve bunu bana da kabul ettirecekler; ölüm çizgisini, kaçış çizgisini bana onaylatacaklar. Ama biz bu konuda uyanık davrandık. Aslında 1992 Ekim olayında bitiş gizlidir. Kahramanca direniş sergilenmiş, bazıları gerçekten olağanüstü savaşmış, buna büyük saygı duyuyoruz. Ama sonuçta hem kaçış ayarlanıyor, hem de onun kılıfı hazırlanıyor; kalan da zaten öfkeleniyor, 'direndik, başımıza bu mu gelecekti' diyor. Bir de ne yapacağım, ne edeceğim diye beni gözetliyorlar.

Tıpkı 1985'te olduğu gibi, 1992 sonunda artık savaşa güç yetirilemez, yeni bir 12 Eylül başladı, siyasileşme kaçınılmazdır dayatması yapıldı. Çünkü o zaman da aynı şey söyleniyordu. Ancak bu kadar yapılabilir demeyi kanıtlamak için korkunç değer savurganlığı, her türlü oportünistlik, her türlü sahtekârlık, her türlü düşkünlük gösterisi sergilendi. Bu, çoğunuzun yaşadığı bir süreçtir. Bir halka bundan daha büyük bir kötülük düşünülebilir mi? Bu yaklaşımlardan daha rezilce, daha soysuzca bir tutum gözler önüne getirilebilir mi? Nasıl oluyor, o değerleri ucuzca nasıl kaybedelim? O onursuz yaşamı nasıl yaşadınız? Nasıl kıyamet koparmadınız? Tüm bunları yaşadıktan sonra size göre adam olmak, lafazan ve soytarı olmak mıdır?

Ben daha üzerlerine gitmedim. Çünkü hepsinin elinden ağlamaktan başka bir şey gelmiyor. Resmen hepsi ağlıyor; ya kendini uçuruma atıyor ya da 'beni böyle kabul edersin' diyor. Çoğuyledir. Bir kampa savaşmak isteyen yüzlerce insan birikmiş, savaşa bakma-

sını bile bilmiyor. 'Bizi kimse kabul etmiyor, kalacak yer de yok, ama beni yaşat' diyor. Yirmi yaşındasın, seni nasıl yaşatacağım? Beynini ve yüreğini çalıştırırsan elinden her şey gelir. Bunu neredeyse bir kader haline getirecektlerdi. Hepsi hastalıklı, hepsi bunalımdı. Biz bu kadar değeri sıfırlardan yaratacağız ve yaşatabileceğiz, sen o özgürlük alanlarında yaşayamayacaksın; bana teori icat edeceksin, taktik dışılığı icat edeceksin, ölüm icat edeceksin! Bu kabul edilmez.

1993 yılında bunları ortaya koyduk ve halen sizlerle bunları tartışıyoruz. Gerilla gücü oluşmuş, ordu kuruluyor; çalıştık, bunları yaptık. Sen ne diye bozuyorsun? Siyasal veriler de var, mükemmel geliyiyor. Her türlü çözümlene, açıklama var, her türlü lojistik bağlantıları var. Bunlara neden doğru bakmıyorsun? Senin gözün başka yerde ve başka şeydeyse, sana nasıl yaklaşacağımı biliyor musun? Bu konuda beni anlıyor musun? Onun için beni biraz tanıyın dedim. Dikkat ederseniz, ben halen herkese hizmet ediyorum. Ama bu hizmetin bir amacı var. Ben size her şeyi açtım. Her şeyin doğrusunun ne, yanlışının nasıl olduğunu belirttim. Kimse biz anlamadık, sen açmadın demesin. Her şey açıktır. Bunlara layık olmazsan, nasıl kaybedeceğine biliyorsun. Bütün bunlar benim için değildir; bu halk için bir değer yarattık, her şey onun içindir.

Ordu kurmak güzel bir olaydır, düşmek ve başarısızlıksa kötüdür. Güzel yaşamak güzeldir. Bunlar bizim için tarihte ilk defa ele geçirilen değerlerdir. Sen bana illa bunların değersiz olduğunu mu kanıtlayacaksın? 'Nasil ordulaşamam, nasıl doğru savaşamam' demek senin görevin değildir. Bunları düşman dayatıyor, hainler ve işbirlikçiler dayatıyor. 'Birimlerle nasıl oynarız, savaşta nasıl taktik dışılık yaparız, yaşam dışılık yaparız' demenin hesabını yapıyor. Sen böyle yapmakta özgürsen, ben de sana doğruları dayatmakta özgürüm. Çünkü ben haklıyım. Bu ne anlama geliyor? Dikkat edersek, bu tarihi anlatımda bizim için tek özgürlük imkânı olan bu savaşçılık, kendi elimizle defalarca bitirilişin eşğine getiriliyor. Başarı imkânı hazırlıyoruz, bazıları başarısızlık için ne gerekiyorsa onu dayatıyor. Bazıları bunu çıkar temelinde, bazıları ucuzca, anlamadan veya birilerine alet olarak yapıyor. Bazıları sinsice, bazıları zavalıca, bazıları aydın ukalası tarzında, bazıları köylü aptalı gibi, bazıları hamalca, bazıları ağaca yapıyorlar.

Bu işler öyle olmaz. Haklı olan kim? Doğru yaşama ve çalışmanın sahibi olan kim? Bunları biraz anlayın. Bu tarih herhalde size bunu öğretiyor, öğreneceksiniz ve buna geleceksiniz. Kendinize karşı biraz samimiyetiniz varsa, bunun yöntemi ve üslubu bellidir. Kürt olayında çözümlene ve işin üzerine doğru yürüme ilk defa böyle yakalanıyor. Basit, geri ve kendini bilmez kişiliğinle bizi sen mi engelleyeceksin? Düşmanın bile başarmadığını sen mi başaracaksın? Provokatörler ve saptırıcılar gibi, basit komutan ve basit savaşçı olarak bu değerlerle hangi cesaretle oynayabilirsiniz? Nizamdan ve görgüden yoksun bir halkın çocukları bu kadar sakat ve saçma yaklaşırlar. Biz biraz bu işin başında olmasak, bunlar yüzünden savaşı kazanmak bir yana, kendimize etmedik şey bırakmayız.

Sorunlara doğru yaklaşmıyorsunuz. Hep kocakarı dırdırı biçiminde, hep birbirinizi boşa çıkarma biçiminde yaklaşıyorsunuz. Sorunları doğru ortaya koyalım, doğru sahiplik edelim, adam olup olmadığınız o zaman anlaşılır. Hep kendi tarzınızı dayatıyorsunuz. Senin tarzın nedir? Senin tarzın şimdiye kadar ne sağlamış? Kaldı ki benim tarzım, senin tarzın diye bir durum da söz konusu değildir. Hem fiilen hem de resmen bizim yürüttüğümüz ve oldukça yol alan doğrulanmış bir tarz var. Bu benim babamın tarzı değildir; bir halk savaşı tarzı, halk özgürlük tarzıdır. Buna saygılı olalım. Bunları neden anlamayacaksınız?

Bir provokatör, 'her yiğidin bir yoğurt yiyişi var' diyordu. Yani benim keyfim böyle eser, böyle yaparım, böyle yaşarım demeye getiriyordu. Kırk, elli bin tane yiğit var, herkes bildiğini okursa halimiz ne olur? Sonra bu provokatörün düşman olduğu ortaya çıktı. Aslında bu tutumlara kılıf hazırlıyor. Bunu 1980'lerin başında, hatta öncesinde hazırlıyormuş. Ortaya çıkan bu provokatörlerin hepsi 1980'lerde de belliydi. Aslında kişilik tanımlamasını tam yapamadığımız için, o zaman ortaya çıkaramadık. Zindandaki provokatör, 1980'in başındaki provokatör, hepsi baştan belliydi ve yöntemleri de çarpıcı bir biçimde birbirine benziyordu. Cümlesi aynen şöyleydi: 'Her yiğidin bir yoğurt yiyişi var.' Sanırım o zamandan itibaren, PKK işi karıştırıldı. Düşmanın öyle olduğu da açıktır. Zindanın içini nasıl karıştırdıklarını şimdi ayıkla ki bulasın. Gerillanın içini de karıştırdılar, ayıkla ki düzeltesin. O açıdan çok dikkatli olmalıyız.

Kendi öz yaşam, savaş değerlerimizle oynayarak, büyük ihtimalle ve hatta kesinlikle düşman bizi böyle hizaya getirmeyi düşünmüş. Zaten kendi pratiğimde de size gösterdim, düşmanın bize nasıl müdahale ettiğini açıkladım. Düşmandır, yapar. Kürdistan tarihi kesinlikle böyle bir tarihtir; kendi kendine ihanet tarihidir. Bunu bana da uyguladı. Bu bütün örgütlere uygulandı ve başarılıydı. Benimkini tam başarmadıysa, sanıyorum biraz iyi yetişme tarzımdan, kendimi ele alış tarzımdan, alışkanlıklarım ve özgürlük anlayışımın dolaylı başarısızlığıdır. Diriliş hikâyesinde dile getirdiğim gibi, bütün marifetim halk ve özgürlük değerlerine bağlılığımı sürdürmemdir, yoksa başarılıydı. Çoğunuzu bin defa düşürdüğümüz durumlara girmemem, en azından o gücü göstermem, bazı doğrulara bağlı kalma gücünü göstermem, düzenin çok yönlü savaş dışı kılma tuzaklarına düşmemem; aile tuzağına, kadın tuzağına, ağa tuzağına, ahbap çavuş tuzağına düşmemem; onun her türlü demagojik biçimlerine kanmamam, işleri derinden ele alma ihtiyacını duymam, dürüst kalmam, çabamı ardı arkasız amansız kılmam ve inatçı olmam beni bu tuzaklara karşı korudu. Benim ayakta kalışımı sağlayan tek doğru çare budur.

Görüyorsunuz ki, böyle olmaktan başka seçeneğimiz yoktur. Basittir, ama uygulanması çok zor olan yegane çaredir. Bu tuzakların tek bir tanesi bile yerle bir olmanız için yeterlidir. Bunlar büyük tuzaklardır. Aslında çözümlenemelerde biraz işledim; ilişki tarzınıza bakın, içinde tuzak var. Yöntem tarzınıza, taktik tarzınıza bakın, bin bir tuzakla doludur. Eğer bitmiyorsanız biraz benim sayemdedir. Kürt kendi kendini bitiren adamdır, siz de kendi kendinizi bitiriyorsunuz. Kürt kendi kendini hiçleştiren adamdır. Biz bunu önlemeye çalışıyoruz. Bizim önderliğimiz bunu önleme önderliğidir. Bunu gösterdik, çok yönlü ele aldık, bundan yararlanın.

Kendi kendini yeniden yapmanın, kendi kendini yaşatmanın, kendi kendini büyütmenin doğru tarzını ortaya koyuyoruz. 'Her yiğidin bir yoğurt yiyişi var' deyip de düşmanı konuşturmaya gerek yoktur. Bizi boşa çıkarmaya, bizimle oynamaya gerek yoktur. Birleşme tarzı, uyum tarzı, disiplin tarzı, güçlenme tarzı bizim tarzımızdır. Edep ve terbiye, bizim edep ve terbiyemizdir. Hemen her konuda açıklamalar ve çözümlenmeler var. Bin kat güçlendirecek tarz, en değme düşman ordusunu bile başarısızlığa uğratacak tarz sizin savaşçılık tarzınızdır. Bunu esas alırsanız hemen her konuda başarı sağlamanız işten bile değildir. Bu temelde savaş tarihimize de iyi anladığınızı kanıslayayım.

Savaş Gerçeğimiz Özel Savaşa Karşı Yürütülen Mücadele Gerçeğidir

Savaş sorunlarını günlük olarak daha iyi dile getirebilirsiniz. Güncel savaş gerçeğimiz, ülke genelinde her eyalette nasıl seyrediyor diye kapsamlı bir değerlendirmeye tabi tutuyoruz. Günlük haberlerden örneklerle de, çözümlenmelerle de yaklaşımımızı güçlendiriyoruz. Özellikle düşmanın özel savaşı geliştirmesi var. Bu konuda da çok şey söyledik. Özel savaşın tarihi içinde Türk özel savaşı, emperyalizmin özel savaşı, PKK'ye dayatılan özel savaş kitaplarında ifadesini bulmuştur. Özellikle 12 Eylül dönemi, 1990 Özal dönemi ve

Demirel-İnönü dönemlerinde geliştirilen özel savaş açıklanmıştır. Zaten her birisinin özel savaşa yaptığı katkıları var. En son Tansu Çiller Hükümetinin özel savaştaki yeri çok iyi anlatılabilir. Buna gücünüz var. Zaman zaman değindim, bunları incelemelisiniz.

Ana hatlarıyla tekrar belirtirsek, aslında Kemalizm'in dayattığı da bir özel savaştır: Günümüz dengeleri göz önüne getirildiğinde, Kürt olayını önce kullanma ve sonra ezmedir. 1925'ten 40'lara kadar dayattığı bir özel savaş stili vardır ve isyanların başarıyla ezilmesinde kullanılmıştır. Yine özel savaşın 1940'lardan 1970'lere kadar gelişimi vardır. Bu beyaz terör dediğimiz, asimilasyonist dönem dediğimiz, değişik bir özel savaş dönemidir. Onunla da oldukça gerilemiştir. Kürt olayında olduğu kadar sınıf hareketinde de bu böyledir. Kemalizm'in ulusal hareket ile sınıf hareketi üzerine dayattıkları benzer özellikler taşır. 1970'lerde bizim çıkışımızda da dayattıkları var. Sosyal şovenizm yoluyla Türk solu, ilkel milliyetçilik yoluyla KDP elde edilmiş; objektif ve subjektif bağlantılarıyla aslında doğru devrimci yolun önünü kapatmıştı. Biz grup olarak ortaya çıkmaya çalıştığımızda daha ilk anda bizim başımıza adamlarını dayatmıştı; özel savaşı ilk günden itibaren dayatıyordu.

Özel yaklaşım önce istihbarat çerçevesindeydi ve burada ince bir mantık gizliydi. Yani her örgüte yaptığı gibi sindirerek ve bir de çıkar sunarak önderliği ele geçirme, birkaç tanesini imha etme ve gerisini de kendisine bağlamaya çalışma vardı. Komünist harekete ve Kürt isyanlarına bunu dayatmış, idam ettiğini etmiş, diğerlerini en yakınına alıp kendine bağlamıştır. Sonuç ise tam başarıdır. Bana da dayattıkları buydu. Size bunun hikâyesini de uzun uzun anlattık. Fakat biz bu konuda biraz hassas davrandık. İstihbarat yöntemini, bir yerde özel savaş yöntemini 1980'lere kadar başarıyla savuşturduk. Daha çok bunun psikolojisini, moralini takındık; geleneksel birçok yaklaşımı bir tarafa bıraktık. İsyancı yaklaşımı, kısaca ölme yaklaşımını bir tarafa bıraktık. Uzun vadeli ayakta kalma yaklaşımını esas aldık ve sabırlı olduk. Zamanında birtakım doğru adımlar attık. Partileşme adımı, eylem adımı zamanında atıldı. Bunlar tarihin ilk adımları olduğu için daha sonra gelişmelere yol açtı.

Yurtdışındaki çalışmalarımız, özellikle silahlı savaşım açısından neyi ifade ediyor? Düşmanın yine de bir dayatması vardı. Kaldı ki, 12 Eylül Türk özel savaşımında çok önemli bir aşamadır. Bizim grubumuzun başaracağı kesinleştiği zaman dayatıldı. Daha doğrusu, grubun polisiye ve jandarma tarzı yöntemlerle aşılamayacağı, 1980'lere doğru geldiğimizde halk hareketinin gelişim göstereceği ortaya çıkınca 12 Eylül dayatıldı. Askeri rejim özel savaşımında bir duraktı. Ondan sonra zaten özel savaş Türk solunu tasfiye etti, hem de çok kolayca tasfiye etti; zaten bir iki haftalık bir işti. Bizi biraz daralttı ve sanırım 1983'e kadar idamlarla bitirecekti. Fakat bizim bu sahadaki hesapta olamayan çalışmamız ve yeni bir çıkışı başlatma imkânımız idamları durdurdu.

Özel savaşı yeniden bir planlama ihtiyacı doğdu veya geleneksel yaklaşım tamamen işlemez duruma geldi. Taktikleri ve planları tutmadı. Bu da incelenmeye değer bir husustur. 12 Eylül, aslında umduğu gibi sonuç almadı veya başardığını sandığı noktada biz yeni taktikler geliştirmiştik. PKK'yi dışarıda oluşturmamızı, konferans yapmamızı, ülkeye yönelişi gerçekleştirmemizi beklemiyor ve buna inanmıyordu. Ama yaptık. Hesapta olmayan bir durum düşmanı bozar, yanlış üstüne yanlış yapmaya iter ve nitelik öyle yaptı.

Sonra ANAP ortaya çıktı. Kaldı ki, bunların hepsi biraz hesap dışıydı. 12 Eylül tam sivil maskeyle kendini sürdürmeye çalıştığında, biz 15 Ağustos Atılımı'nı dayattık. Düşmanın özel savaşımı tam dayatamaması bize mesafe aldırdı. Daha sonra bildiğiniz klasik sıkıyönetim ve klasik operasyonlarla sonuç alınamayacağını anlayınca, Olağanüstü Hal dönemine geçildi. Onunla da epey iş yapmak istediler. Koruculuğun geliştirilmesi, pişmanlık yasaları, her türlü operasyonlar, Güney işbirlikçileriyle ilişki geliştirme, zindan politikaları, gerillayı provoke etme, birçok boşa çıkarma girişimleri bu dönemin ürünüdür.

Özel savaşta Olağanüstü Hal dönemi başlı başına ele alınabilir. Fakat o da büyük oranda işlemez duruma geldi. Aslında Özal'ın şahsında uygulanabileceği kadar uygulandı. Başarısızlığı kesinleşince siyasi yöntemi denediler, onunla sonuç almak istediler. Onun da zarar vereceği çok kısa süre içinde anlaşılınca, Demirel-İnönü dönemine geçildi. Bu daha kapsamlı bir özel savaş dönemidir. Diplomatik siyasi sahayı, kitle temelini biraz daha güçlü kılma ve bütün orduyu devreye sokma denendi. İşbirlikçileri biraz daha yanına çekme gibi bilinen yaklaşımlar devreye sokuldu. Bu, Özal'ın ölümüne kadar yapıldı. Ondan sonra Tansu Çiller dönemi başladı ve o da kalan yerden devam etti.

Özel savaşa özellikle Batı desteğini sürdürme, PKK'yi 'terörist' ilan ettirme, kendilerine göre sınırlı da olsa önemlidir. Komşu ülkeleri sıkıştırma, koruculuğu geliştirme, işbirlikçileri daha etkin kılma ve faili meçhul cinayetleri özellikle yaygınlaştırma, halk üzerine çok daha acımasız gitme ve buna benzer birçok yöntemle özel savaş aslında tırmandırıldı ve önümüzdeki dönemde de sonuna kadar kullanılmak istenecektir. Deneyeceği yeni biçimler olamaz. denenecek bütün biçimler az çok ortaya çıkarıldı. Uygulamalar biraz daha tıkanmışa benziyor.

Yeni yöntemler ne olabilir? NATO'yu bundan fazla kullanamaz; ABD'yi ve Avrupa'yı bundan fazla kullanamaz; diplomasiyi bundan daha fazla kullanamaz. Özel savaşta ekonomiyi çok kötü kullandı; bundan daha fazla kötü kullanılamaz, çünkü sonu iflaştır. Bu partileri kullandı, onları da bundan daha fazla kullanamaz. Basın-yayın organlarını kullandı, bundan daha fazla kullanamaz. İşbirlikçileri kullandı, bundan daha fazla kullanamaz. Bizim hatalarımızı çok kullanmak istedi, bundan sonra hata ve yanlışlıklarımızı fazla kullanamaz. Bütün bunlar özel savaşın oldukça sınırlandırılacağı; yalnız coğrafi anlamda değil, yalnız halk üzerinde değil, içimizde de değil bütün alanlarda sınırlandırılacağı ve daha da gerileteceği artık kesinleşiyor.

Bununla da devrimci savaşımımızdan bahsediyoruz. Yani devrimci savaşımımızın yaygınlık kazanması, derinlik kazanması ve siyasal olarak büyük gelişme kaydetmesini kastediyoruz. Özel savaşın aslında şimdiden ortaya çıkan yenilgisi gelişmedir. 1994 bu anlamda daha da iyi düşünülebilir. 1994 yılı, özel savaşın sadece sınırlandırılması değil, oldukça bozguna uğratılması yılı olarak değerlendirilebilir. 1994 yılı ve sonrası, eğer kendi devrimci savaş tarzımızı gerillasıyla, milisiyle, serhildanıyla, diplomatik alanıyla geliştirirsek ve diğer birçok etkinlikle de özel savaşın üzerine gidersek, şimdiden ciddi yenilgi belirtileri daha kalıcı ve daha köklü olabilir. Özellikle askeri anlamda denge ve stratejik saldırıyı önemli oranda yaşatabiliriz. Yine gerilla sayısını artırıp çok etkin kullanabiliriz. Hareketli savaşı etkin olarak kullanabiliriz.

Düşman, savunma dönemine çekilmiştir, daha fazla çektirebiliriz. Bu çok büyük çürümelere yol açar, zaten çelişkilere yol açmıştır ve daha fazla da yol açar. Kontrgerilla yöntemleri Türkiye'nin iç yapısında büyük çalkantılara yol açmıştır, daha fazla açar. Yani bir yerde yaptıkları her şey tersine çevrilir. Ekonomiyi, diplomasiyi ve siyasi partileri kullandılar, onun altında ezildiler. Basın yayını kullandılar, onun altında ezilip büzüldüler. Bunların işareti şimdi ortaya çıkmıştır, daha fazlası önümüzdeki dönemde açığa çıkar. Yani özel savaşın bütün uygulamalarının tersine çevrilmesi başarılabilir; korucular ve hatta itirafçılara dayattıkları pişmanlık yasası bile tersine çevrilebilir. Bütün bunlar devrimci savaşımımızı ustalıkla geliştirmemize bağlıdır.

Özel savaşın tarihçesi biraz böyledir. Yaklaşım tarzınızı buna göre biraz böyle düzelteceksiniz. Geriye, doğru dayatacağımız savaş kalıyor. Onun da artık uyanmış halk gerçeğiyle, yine dayandığımız coğrafyayla ve en önemlisi de kazanılmış parti öncülüğüyle bağ-

lantısını ortaya koyduk. Sanırım en çok tartışacaklarımız, coğrafyayı nasıl mükemmel kullanacağımız, halkı nasıl mükemmel siyasi bir güç olarak değerlendireceğimiz hususudur. Özellikle parti öncülüğünü gerillada nasıl oturtacağız? Bunlar yeniden oldukça tartışılabilir. Gerilla ordulaşmamız üzerinde duruyoruz, milis ordulaşmamız üzerinde duracağız. Ordunun niceliğini ve niteliğini çok iyi belirtebiliriz. Özellikle en üstten en alta kadar ordu yönetim talimatları yeni tarzda ele alınabilir. Temel talimatlar güncelleştirilebilir, yönetmelikler biraz daha geliştirilebilir. Genel olarak hacimler belirlenebilir. Yine komuta düzeyleri özellikleriyle netleştirilebilir. Birliklerin sayıları daha net, daha açık ortaya konulabilir. Bütün bunlar pratikteki gelişmelerle bağlantılı ele alınabilir.

Kısacası sağlam bir ordu kuruluşuna çok iyi giriş yapmak durumundayız. Savaş tecrübemiz bizim orduya nasıl yaklaşacağımızı, mükemmel bir ordu inşasına nerede ve nasıl başlayacağımızı hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde şimdi önümüze çıkarmış bulunmaktadır. Aslında önceden de ordulaşabiliydik. 1980 öncesi ve sonrası, 15 Ağustos Atılımı öncesi ve sonrası, hatta her geçen yılda mükemmel ordulaşma yaklaşımlarımız olabiliirdi. Ama çokça eleştirilen nedenlerle ordulaşmaya istediğimiz gibi başlayamadık veya geliştirdiğimiz ordulaşma olanaklarımızın çok gerisinde kaldı. Çok anlamsız ve sakıncalı yaklaşımlar kadar, olumsuz sonuçları-ya da karşılaştık. Bu büyük savaş tecrübesinden aldığımız güçle, bu kez doğru yaklaşacağız.

Aslında bir de ordu tarihi açısından, her yıl ne yapabiliydik, ne kadar yaptık, niçin böyle oldu sorusuna cevap vererek ordu gerçeğine yaklaşacağız. Belirtilen bu konular çerçevesinde, 1994'ün planlamasına artık daha sağlam bir giriş yapılabilir. Zaten bütün veriler 1994'ün nasıl planlanacağını gösteriyor. Bu aynı zamanda ulusal düzeyde bir kararlaştırma çalışmasıdır ve bu çalışmayı da burada önemli oranda geliştirdik. Ülkede hemen her eyalet, kendi alanını bir konferansla kararlaştırıyor. Biz de genel adına az çok kararlaştırıyoruz.

Ordu ve savaş gerçekliğimizi tam ortaya koyduktan sonra hepsini bir konferansla karara dönüştürmek ve kararlar için şimdiden hazırlıklarımızı geliştirmek gerekir. Bu diğer ülkelerdeki çalışmalarla bütünselleştirildiğinde ve kaynaştırıldığında, 1994'ü en güçlü bir biçimde yaşama imkânını elde ediyoruz. Bu çerçevede aslında pratik uygulamalara da aynı hassasiyetle devam edersek, belki de umduğumuzun veya kararlaştırdığımızın üstünde bir başarıyı ilk defa bu yılda tutturabiliriz. Geçmiş yıllarda da planlamalar yapıyorduk, fakat başarı hep çok geride seyrediyordu. Şimdiki gerçekçi planlama, kendini olanaklarla besleyecek bir planlama umulanın üstünde bir gelişmeye yol açabilir. Biz bu yılı bu temelde zorlayacağız. Zaten bu çözümler bunun yolunu ve yöntemini iyi gösteriyor ve üslubunu çok iyi veriyor. Bir de daha somut kararlaştırıyoruz.

Şimdiden bunu hayata geçirecek muazzam sayıda kadro aday, yedekleriyle birlikte her yerde fazlasıyla var. Bu çalışmada kendimizi böyle kararlaştırmamız daha bahar gelmeden imkân dahiline giriyor. Kendi somutunuz açısından yanlışlıklar ve yetersizliklerden sıyrılmak kadar doğrudan yoğunlaşmayı da güçlendirin. Her partili ve her savaşçı artık bu yoğunlaşma işini başarıyı mümkün kılacak düzeyde tamamlayabilmelidir. Herkes nerede, ne eksikliğin var olduğunu, bunun nasıl giderilebileceğini kendinde görmelidir. Bizim çözümlerimizde ve karar düzeylerimizde bunlar var. Yoğunlaşma senin görevindir. Kendi görevini başkalarına bırakma; kendi görevin, kendi işin olana kendin yüklen. Doğru militan tarzı, doğru savaşçı tarzı budur. Buna önce kendin cevap ver. Cevabı olumlu verirsen, bütün işlerin başarılı olur.

Görüyorsunuz ki, herkesin de başarılı olma zorunluluğu kadar, büyük bir şansı var. Bunu kolay yakalamadık ve kolay elden bırakmayalım. Sizleri kolay kazanmıyoruz, dolayısıyla siz de kendinizi kolay kaybetmeyin. Etrafınızdaki değerleri kolay kazanmıyoruz, onları kolay kaybettirmeyin. Devrimcinin sözü bu gerçeklerle bağlantılıdır ve gerçekleştirme şansı verdiğinde bu söz değerlidir. Bu temelde hepiniz kendinizi sözleştiyor, kararlaştırıyor ve başarı yolunu açıyorsunuz.

11 Şubat 1994

ORDULAŞMA FIRSATINI YAKALAMAK KURTULUŞ İMKÂNINI YAKALAMAKTIR

Gerilla tarihi nedir? Gerillada önderlik tarihi nedir? Gerilla nedir, gerilla savaşı nedir? Ben buna nasıl katıldım, amacım neydi, savaşımlım neydi, nereye nasıl götürdüm, eksiği ve hatası nedir, doğrusu nedir? Bu sorulara cevabımızı verin, bunları kendi gerçeğinize uygulayarak gerillanın neresinde olduğunuzu açığa çıkarın ve kendinizi hiç olmazsa bundan sonraki çok tarihi bir atılım dönemine hazırlayın. Bu tarih çok öğretici bir tarihtir. Başarı yolu kadar başarısızlıkların nedenlerini de ortaya koyan bir tarihtir. Nasıl olmalı sorusuna verdiği cevap kadar, nasıl olmaması gerektiğini de aydınlatan bir tarihtir. Kimlerle nasıl ve nerede savaşılır, coğrafyasından tutulim halkına kadar dayanakları nasıl kullanılır, en üst önderlik kurumundan tutulim en sıradan savaşçıya kadar nasıl değerlendirilir? Tüm bu hususlar sizi oldukça aydınlatan bir yaklaşım çerçevesidir. Dolayısıyla yerinizi belirleyip gücünüz ve çabanız oranında bu savaşa katkı sunacaksınız. Militandan ve savaşçıdan anladığımız budur, yaptığımız da budur, beklediğimiz de bu olacaktır.

Ordu gerçeği bununla bağlantılı ele alındı. Ordu ve savaş konusunu iç içe değerlendiriyorsunuz. Zaten savaş, ordu gerektirir. Savaş tanımlı, aynı zamanda ordu tanımlıdır. Savaşı gerektiren her şey orduyu da gerektirir. Savaşın dayanakları ordunun dayanaklarıdır. Savaşın nedenleri, ordunun da nedenleridir. Savaşın çıkış koşulları, ordunun da çıkış koşullarıdır. Savaşın tarihi, ordunun da tarihidir. Savaşın tarzı, ordunun da tarzıdır. Savaşın amacı ordunun çerçevesidir. Büyük savaş, büyük ordu ister. Büyük savaş, büyük amaç için yapılır. Büyük amaç için büyük ordu kuruluşu istenilir. Örneğin, bir aşiret kavgası için küçük bir askeri birim yeterlidir. Hangi aşiret hangi aşireti bastırıcaksa sayısı sınırlıdır. Ama ulus söz konusu olduğunda ordunun çapı büyür. Bir yeri, bir halkı, bir bölgeyi işgal etme büyük ordu isteyebilir veya ezilen bir halk ve bağımlı bir ülke kurtulmak istediğinde, düşmanına göre bir orduyu akla getirir. Bir sınıf diğer sınıftan kurtulmak ister; o sınıfın baskı örgütü kadar kendisi de zor örgütünü geliştirir. Bu kadar köleci imparatorluğa, bu kadar feodal sınıfa, bu kadar burjuvaziye karşı ezilenlerin bu kadar karşılık verecek ordusu olmalıdır.

Egemenlerin, sömürücülerin savaş tarzı vardır, ordulaşma tarzı vardır; düzenli ordu, sürekli ordu, oldukça uzun süreler eğitilmiş ordu ve gelişmiş teknik vardır. Ezilenlerin isyanı, gerillası, eşkiyası, asisi vardır ve giderek halk ordusu, ulusal kurtuluş ordusu, sosyalizm ordusu vardır. Ezilenler uygulanan baskı ve sömürü biçimine göre amaç belirler ve bu amaca göre kendilerini ordulaştırırlar. Amaç büyükse, ordunun büyük olmasına çalışılır. Düşman kısa bir sürede yenilmeyecekse, savaşım süresi, dolayısıyla ordulaşma

süresi uzatılır. İsyarla başarılı olacak bir savaşa, isyan ordusuyla girilir. İsyarla değil de gerillayla başarılı olacak bir savaşa gerilla ordusuyla girilir. İsyar tipi savaş aniden olur, genel olur; koşulları tarihi açıdan, somut açıdan farklıdır. Ama gerilla ile bazı işler yapılır; onun da tarihi, somut açıdan koşulları farklıdır ve ona göre geliştirilir.

Halkların tarihi bu konuda bitmez tükenmez örneklerle doludur. Bu konuda sistemler bile oluşmuştur. Emperyalizmin orduları vardır; antiemperyalist güçlerin de orduları vardır. Bazen bunların sayısı milyonlara ulaşmıştır. Dünya ikiye bölünmüştür; I. ve II. Dünya Savaşlarında müttefik ordular, ittifak orduları geliştirilmiştir. Bu köleci imparatorluklardan beri böyle sürüp gelir. Bunların uzun tarihine değinmeyeceğim. Ordunun tarihi gerekçesini, dayanağını, amacını ve bu temelde sayısını ve niteliğini kestirmek zor değildir. Böyle bir değerlendirmeye rahatlıkla ordu kavramına açıklık getirilebilir.

Ordu gerçeğine ilişkin belirtilecek diğer bir husus, niteliği ve doğasıdır. Ordu zaten zor örgütüdür. Ordu en profesyonel, en resmi örgüttür; kural örgütüdür, disiplin örgütüdür. Ordu, çok anlamsız da gelse, herkesin kurallara uyum gücünü gösterdiği bir örgüttür. Ordu büyük oranda disiplindir; en disiplinli olan ordu, en güçlü olan ordudur. Kişinin kendine göre, amatörlüğüne göre, aşiretine ve kabilesine göre değil, evrensel çapta bazı resmi ölçülerle hareket ettiği bir zor örgütüdür, merkezi bir örgüttür; yukarıdan aşağıya doğru emirle yürüyen bir örgüttür. Bir tartışma kulübü, tartışma alanı değildir. Kararlar üstten en alta doğru yürür. Karar organları vardır, karar organlarında tartışma olur. Ama karar alındıktan sonra uygulama sürecine geçildi mi, ölüm pahasına itirazsız hayata geçirilme özelliğine sahiptir. Emirlerin böyle bir özelliği vardır. Orduyu daha değişik açılardan tanımlamak zor değildir. Tanımını, kaynağını ve tarihini çok yönlü anlatmak işten bile değildir.

Şimdi en çok bizim için, bizim gerçeğimize indirgenğinde, ordu konusu daha da ayrıntılı anlatılabilir. Kürdistan denilince, köleciliğin ilk çıkışından günümüze kadar, köleciliğe, feodalizme ve kapitalizme dayalı istila ordularının en çok üzerinden geçtiği, işgal, istila ve talan ettiği bir yer, bir ülke aklı gelir. Bu ülkeyi koruyan, sınırlarını besleyip pekiştiren bir ordu gücünden bahsetmiyoruz. Sıkışan aşiretler ve kabilelerin dağlarda kendi aşiret güçleriyle direnişleri ve fırsat bulduklarında bazı feodal beyliklerin ortaya çıkıp kendi mahiyetindeki kuvvetlerle kendilerini savunmaları söz konusudur. Ulusal ve ülkesel düzeyde bir savunma örgütü gelişmemiştir. En büyük savunma örgütleri bile, ancak ülkenin sınırlı bir kısmında bir feodal emir gücü olmuştur; ulusal güçte olmamış, aşiret gücü olmuştur. En son Barzani ordusu da ulusal nitelikli bir ordu değil, aşiret ordusuydu. Kaldı ki, ulusal düzeyinden ziyade işbirlikçi düzeyinden bahsetmek gerekir. Bu sömürgeci güçlere bağlı bir ordudur.

Kürdistan tarihi bu açıdan incelenmeye değerdir. Köleciliğe dayalı istila ve işgal orduları, Sümerler ve Asurlardan tutulım Perslere kadar, yine Helen ordularından tutulım İslam ordusuna kadar, Selçuklu ordusundan Osmanlı ordusuna kadar, en son Kemalist ordunun işgal ve istilasına kadar ele alıp değerlendirmek; özellikle TC ordusunun Kürdistan'a yaklaşımını daha yakından incelemek gerekir. İsyarlar döneminde, isyanlar sonrası Kemalist ordunun Kürdistan'daki işlevi, kuruluşu ve gelişimi nasıldır? TC ve ordu, TC ordusu, Kürdistan ve sömürgecilik, asimilasyon ve onun etrafında geliştirilen siyasi ve ahlaki yapı, Kürt insanının Türk ordusuna alınışı, orada köleşme, vatansızlaşma, ihanetleşme ve içişleşmeye tabi tutulması, ardından sözüm ona vatani görevini yapıyor adı altında nasıl bir vatan haini olup geldiği böylelikle açıklık kazanır. Kürt insanı nasıl bu biçimde bir şerefsiz haline, bir onursuz haline gelmiştir? Onun gerçeği nedir? Kürt halkı bir yerde sadece katledilmekle kalmıyor; kendini katleden ordunun içine taşınılarak bir kez daha nasıl katlediliyor? Orada onun tarihi görülür. Sadece bir katliam tarihi değil, katliamların ordusuna girip kendini bir kez daha katletme, siyasi, kültürel ve ekonomik katliamda kendi eliyle rol alma olayı vardır.

Türk ordusunun bazı özelliklerini daha geniş ele almak gerekir. Kendi içinde de bazı özellikleri vardır. Türk ordusunun Oğuzlardan beri gelişimi, Selçuklular, Osmanlılar ve en son Cumhuriyet döneminde aldığı biçim, NATO'dan önceki biçimi, NATO'ya girdikten sonraki biçimi nasıldır? Şu anda Amerika'nın denetimindeki Türk ordusu nedir? Bu ordu sosyalizme karşı nasıl bir rol oynadı? Ortadoğu halklarına karşı nasıl bir rol oynadı? Bu, Körfez Savaşına kadar ele alınabilir. Şimdi Türk ordusu kendi halkının da başına serseri mayın gibi nasıl bela olmuştur? En önemlisi de PKK ve Türk ordusu ele alınabilir.

PKK'nin ortaya çıkış süreci, gelişimi ve Türk ordusunun aldığı tavır, aldığı biçim anlatılmalıdır. Türk ordusu ve özel savaş, kuruluşundan günümüze kadar, 1970'lerden sonra ve 12 Eylül'de nedir? PKK devrimci savaşımı ve Türk ordusu, PKK gerillası ve Türk ordusu, bizim 1980'lere kadar ki savaşımız ve bunlara ordunun tepkisi, 1980 sonrası 15 Ağustos Atılımı ve Türk ordusu, gerillalaşmamız ve özel ordu, en son gelişen gerilla ve özel ordu, Tansu Çiller ordusu, Doğan Güreş-Demirel özel orduları ortaya konulup bu yönüyle de değerlendirilebilir. Bundan ortaya çıkacak sonuç, kendi ordumuzu anlamak için düşman ordusunu bütün yönleriyle anlamak gerektiğidir. Buna bir de taktik açıdan, siyasal açıdan da inceleme getirilir. Temel özellikleri, temel taktikleri, hatta sayısı ve tekniği incelenir. Böylece düşman ordusunun sağlam bir tanımına ulaşmış olursunuz.

Ordu tarihini tarihte Med İmparatorluğundan -ki, bir Kürt imparatorluğu olup olmadığı tartışmalıdır, ama etkisi büyüktür- tutulım Kürt isyanlarına kadar başlatabiliriz. Ardından birçok beylik oluşmuştur. Bunların hepsinin az çok ordusu var. Yavuz Sultan Selim Kürdistan'ı işgale geldiğinde, aslında kendi ordusu yoktu. Kürt beylikleri ve emirlikleri vardı, bunların hükümetleri vardı; onların ordusuyla adeta Kürdistan'ı işgal etti. Bu, Kürt ihanetinin gelişimidir. Ardından çözülüşü ve gücün düşürülüşü, 19. yüzyılda bozguna uğraması ve Kürtlerin bir askeri güç olmaktan çıkarılışı vardır. Bu 19. yüzyılda, bir anlamda II. Mahmut döneminde, isyanlardan itibaren başlar ve 1940'larda sona erer. Sıkışan Osmanlı İmparatorluğu ve TC karşısında başkaldırıların tükenişiyle birlikte, Kürtlerin askeri bir güç olmaktan çıkarılma durumları vardır ve Kürtler 'herkesin askeri' olurlar. Artık bundan sonra yaygın bir biçimde başkalarının askeri olan bir halk gerçeğine gelinir. Güney'de de, Doğu'da da, Batı'da da, Kuzey'de de bu böyledir.

Bu açıdan PKK'nin başlattığı süreç yeni bir süreçtir. İdeolojik ve siyasi olarak ulusal kurtuluş sürecini başlatır, bağımsızlık şiarıyla ortaya çıkar ve bu demokratik temeldedir. Yani bey ve aşiret ordusu değil, halktan olan bütün kesimlerin mücadelesidir, onların örgütü olmaya adaydır; sosyalizmi esas alır, yani emekle bağlantısı vardır. Demokratiktir, halkla bağlantısı, halkın çeşitli sınıf ve tabakalarıyla bağlantısı vardır. Bağımsızlıkçıdır, ülkenin bağımsızlığıyla ilgisi vardır. PKK'nin ideolojik ve siyasi çizgisinin özü budur. Enternasyondur, kendini ilerici kuvvetlerle müttefik sayar.

Böyle bir çizginin grup döneminin mücadele pratiğine küçük bir gerilla ya da küçük bir ordu birimi de diyebiliriz. Bu ideolojik mücadele ordusudur; daha sonra açılan gruplara da siyasi ordu diyelim, bir döneme de bu adı verebiliriz. Ardından ordu yüklenince, daha bir askerileşme ihtiyacı ortaya çıktı. 1980'lerden sonraki askerileşme çabalarımız nedir? Daha sıkı bir eğitim, daha iyi bir donanım ve böylece gerillaya fırsat yaratmadır. 15 Ağustos Atılımı bu yönüyle ilk ciddi askerileşme eylemidir. Hilvan-Siverek deneyimi ise silahlı savaşıma cesaret etmedir. Aslında ordu değildir, ordulaşma pek düşünülüyor; daha çok isyan gibi bir olaydır, ordusu yoktur. Köylülerin savaş tarzına, birkaç köylü grubun savaşına benzer bir tarzıdır. Grubumuzun da eylemi bireysel şiddet eylemleriyle

sınırlıdır. Bireysel şiddetten ibaret bir ordudur. Köylü gruplarından ibaret bir Hilvan-Siverek savaşçılığı var. Ama daha sonra 15 Ağustos Atılımıyla biraz daha askeri niteliği oluşmuş, bazı silahlı propaganda birlikleri ve giderek yaygınlaşan gerilla orduculuğu gelişmiştir. Bu temelde gerilla ordusunun ulusal demokratik ve sosyalist niteliği, gerillanın partinin ideolojik ve politik çizgisinden nasıl güç aldığı ortaya konulur. Yani partisz ordu olmaz. Gerillanın içinde hareket ettiği çerçeve, partinin ideolojik-politik çerçevesidir. Halka dayanır, demokratiktir, emeğe saygılıdır, emeğe bağlıdır; sosyalisttir, bağımsızlıkçıdır, her türlü işbirlikçiliğe karşıdır. Siyasi çerçevesi böyle anlatılabilir.

Biz burada da gerillacı kimdir, özellikleri ve görevleri nelerdir sorusunu sorarız. Hatta gerilla komutanı kimdir, özellikleri ve temel görevleri nelerdir? Gerillanın işlevi nedir? Gerillanın örgütsel, eğitsel, hatta ekonomik, kültürel, askeri ve siyasi işlevi bu yönüyle açıklığa kavuşturulmalıdır. Gerillanın veya gerillacının en yurtsever, en bağımsızlıkçı, en demokratik, en sosyalist kişilik istediğini belirtiyoruz. Gerillanın en fedai, cesur, inisiyatifli, kararlı, yaratıcı savaşçı tipi olduğu ve gerilla birliklerinin de bu anlamda en kararlı, inisiyatifli, demokratik, sosyalist, bağımsızlıkçı, fedakâr, cesaretli ve yaratıcı birlikler olduğu kesindir. Gerilla birliği, ne kadar öncü işi varsa, onda en iddialı birlik olarak tanımlanır. Gerilla ordusu da bu birliklerin toplamını ifade eder.

Gerilla tanımını daha da geliştirebiliriz. Gerillanın irade gücü, sabır gücü, inadı, dayanıklılığı, açlığa ve soğuğa dayanma gücü bu yönüyle incelenir. Yine daha da somut olarak gerillanın coğrafya bağlılığı, araziye nasıl kullandığı, halka bağlılığı, halkı nasıl değerlendirdiği ortaya konulur. Gerillanın bu çerçevesi de çizildikten sonra, gerilla için arazi ve halk ilişkisinin neden vazgeçilmez olduğu kesin açıklığa kavuşturulur. Gerillanın kendi içinde yaşamı, gerilla yaşamında kural, disiplin, resmiyet, uyanıklık, sorumluluk, dikkat, kurnazlık, kısacası gerilla yaşamında en yaman savaşçılık, daha sonra gerilla taktikleri, gerillanın başlıca çarpışma biçimleri üzerinde durulur. Bildiğiniz baskın taktikleri, pusu taktikleri, karmaşık taktikler ele alınır.

Yine gerillanın bir hareketlilik tarzı; gerilla ve hareketlilik, gerilla ve üs, gerilla ve karargâh vardır. Gerilla ne zaman kalıcı üsse kavuşabilir? Gerilla ne zaman harekete geçebilir? Gerilla ne zaman yeraltına girebilir? Gerilla ne zaman geçici veya kalıcı olabilir? Buradan yine gerilla bölgeleri kavramı ortaya çıkar. Gerilla bölgeleri, beyaz bölgeler, karışık bölgeler, kızıl bölgelerdir. Bölgeler bir de bu yönüyle tanıma kavuşturulabilir. Daha da ayrıntılı hale getirirsek, gerilla eğitimi, örgütlenmesi, yönetimi, karargâhlaşması, yine gerillanın savaşa çekilmesi, savaştırılması ve ordulaşmasına kadar götürülebilir. Gerillada komuta nedir, askeri komutan kimdir, görevleri nelerdir? Bu yönüyle de ele alınabilir.

Gerillanın bir bölgeye yürüyüşü, bir bölgeyi gerilla bölgesine çevirışı, sınırlı bir konumda bir kızıl bölge yaratması nasıl gerçekleşir? Gerillanın eylem ve yaşam tarzı altı ayda nasıl planlanmalı, üç ayda nasıl planlanmalıdır? Ülke genelinde, bölge ve mıntıka çapında planlama, yine gerillayı planlama gerçekçi tarzda nasıl olmalıdır? Hareketli birlikler, sabit birlikler veya alanlar ve mıntıkalar bağlı birlikler, birkaç mıntıkaya yol açacak birlikler, eyalet çapında birlikler ne anlama sahiptir; işlevleri ve görevleri nelerdir? Gerilla hangi stratejik dönem çalışmasıdır? Stratejik savunma döneminin çalışması ve Kürdistan'da stratejik savunma nedir? Stratejik savunma döneminin ordusu, gerilla ordusudur. Bunun süresi, siyasi gelişmeyle ilişkisi, bunun gerillanın siyasallığı ve niceliğiyle ilişkisi nedir? Stratejik savunma döneminde ne kadar sayıda bir gerilla yaratılabilir? Stratejik savunma döneminin bütün taktik biçimleri derinliğine ve genişliğine ne kadar geliştirilebilir? Stratejik savunmada sömürgecilikle ne kadar baş edilebilir? Siyasi çözüme gidilebilir mi, gidilemez mi?

Bu dönemi az çok yaşıyoruz. Ardından gelen stratejik denge dönemi nedir? Stratejik denge döneminin gerilla tarzı, gerillanın bir üst biçimi, hareketli savaş tarzıdır. Neden hareketli savaş tarzı? Hareketli savaş veya hareketli ordunun gerillayla bağlantısı, gerilla ve hareketli ordu, hareketli ordunun görevleri, hareketli ordunun üslenmesi, savaş biçimleri bir de bu yönüyle değerlendirilir. Stratejik denge, stratejik dengenin gerilla, hareketli savaş ve mevzi savaşıyla bağlantıları ve bu dönemin ordusu, ulusal kurtuluş ordusu, sayısal ve niteliksel olarak, teknik olarak, taktik olarak nasıl gelişim göstermelidir? Kurtuluş ordusu sıfatına nasıl layık olunabilir? Kurtuluş ordusunun zaferi neye bağlıdır? Zaferi esas alan kurtuluş ordusunun morali, siyasi seviyesi, örgütsel seviyesi, kendi içindeki işleyişi moral açısından incelenmeye değerdir. Zaferi kesin amaç belleme, zafer için sağlam bilimsel durum değerlendirmesi yapma ve gücü buna göre kullanma açısından ele alınmalıdır.

Kurmaylık açısından, kurtuluş ordusunun kurmayı nedir? Kurmanın başlıca görevleri nelerdir, nasıl yerine getirilir? Yine istihbarat ve keşif biçimiyle de değerlendirmeye tabi tutulabilir ve askere alma usullerine kadar indirgenebilir. Keşif ve istihbarat nedir? Yine orduyla milis ilişkisi nasıl ele alınabilir? Milis ve gerilla ordusu, milis ve kurtuluş ordusu, hatta halk serhildanları ve ordu ilişkisi değerlendirilmelidir.

Görüldüğü gibi, bir kurtuluş ordusundan bahsedildi mi, yığınla konu akla geliyor. Bizim birçok birliklerimize bakıyoruz, sanki bu sorunlar onları ilgilendirmiyormuş gibi davranıyorlar. Ordu tarihi, düşman ordusu gerçeği, kurtuluş ordusu gerçeği hem teorik hem de pratik düzeyde nasıldır, nasıl olmalıdır diye kendilerine hiç sorun bile yapmıyorlar. Takım komutanı, birlik komutanı bir çete gibi değerlerin üzerine kurulmuş, onu kullanmaktan başka bir şey düşünmüyor. En önemlisi de, çok önemli komutanlık imkânları doğmuştur.

Teorik olarak soruları böyle ortaya koyduğumuz gibi, bir de biz çözümün neresindeyiz, gerilla ordusunun hangi aşamasındayız? Stratejik dengeye bulduk mu, stratejik savunmayı aştık mı? Stratejik savunmanın ülke geneline yayılması sağlanmış mıdır? Dengeye hangi alanda ulaşıldı? Taarruza geçecek yerler var mı? Bölgeler veya eyaletler bu konuda neyi söyler? Kurmaylarımız bu soruları hiç düşünmek istemezler, düşünseler bile sınırlıdır; bölgeler ise hiç düşünmek istemezler. Komutanın işi gücü birimin başında rasgele, alışlagelmiş bir hareket tarzını götürmektir. oysa dev gibi ordu görevleri vardır. Sorduğum tüm bu sorulara karşılık verme, takım komutanlığından tutun en üst düzeye kadar 'ben bu işte varım' diyenlerin mutlak cevaplandırması gereken sorulardır.

Bu sorularla ilgilenmeyecek, köşe kapmaca oynayanlar gibi 'Ben mi komutanım, rütbem yükseldi mi, rütbe yükselmesi yerin genişlemesi mi?' diyeceksiniz. Açıkça belirteyim: Rütbe yükselmesi ve yerin genişlemesi bu sorulara cevap vermekten geçer. Daha doğru dürüst düşünmesini bilmeyeceksiniz, ondan sonra da ordu komutanlığı isteyeceksiniz: Bu ayıp değil mi? Ordu kurmak büyük bir iştir, ordu kavramı çok büyük bir kavramdır.

İlk Defa Kendimizi ve Yaşamı Kazanmak İçin Ordulaşyoruz

Kürdistan açısından tekrar şunu belirteyim: Ordu düzeyine gelmek, şerefli insan düzeyine gelmek demektir. Ordu kurma sözünü ağzınıza almak, hayatın en büyük mutluluğunu yakalamak demektir. Ordu kurma imkânını yakalamak, en büyük mutlulukların içine girmek demektir. Ordulaşma fırsatını yakalamak, tarihimizde ilk defa kurtuluş imkânını yakalamak demektir. Ordulaşmanın içindeyiz

demek, yaşama ilk defa adımımızı atıyoruz demektir; ilk defa kendimiz için savaşıyoruz, kendimiz için yaşayacağız, ülkemize emeğimizle sahip olacağız demektir. Birlik oluyoruz, siyasallaşıyoruz, yurtseverleşiyoruz demektir. Halk oluyoruz, ulus oluyoruz demektir. Ordulaşmak, insan oluyoruz demektir. Başkalarının uşağı olmaktan çıkıp kendimiz için namuslu ve onurlu birey haline gelmek demektir. Ordu olmak, büyük korkulardan, büyük endişelerden kurtulmak, moral açıdan, ruhen gelişmek demektir. Ordu olmak, ekme bulmak ve sevgiyi yakalamak demektir; şerefi ve onuru yakalamak, maddiyatı ve maneviyatı kazanmanın imkânını elde etmek demektir; onun adımına, onun imkânına yolun açılması demektir.

Bu kadar geniş kavramla ele alınması gereken orduya, bizim savaşılarımız ve komutanlarımız nasıl yaklaşıyorlar? Herkes kendisine sorsun. Ben bütün bu kavramlara açıklık getirdim. Kürdistan için ordu demek, bu kavramlara açıklık getirmek, işlerlik getirmek, eşittir, yaşamaya imkân sağlamak demektir. Ordu, bütün bu kavramların içinin doldurulmasıdır; bu anlamıyla yaşamın bütünüyle ele geçirilmesidir. O halde 'ordulaşmaya gelemiyoruz, ben ordu örgütüne fazla yanaşmıyorum' diyene, sen ne yapmak istiyorsun derler. 'Asker olmadık, gerilla olamıyoruz' demek, bütün bu kavramları reddediyorum demektir ve bu kavramları reddedenin de ne hale düşeceğini biliyorsunuz.

Bu işin bir yanındır. İşin diğer bir yanı, daha önemli olanı, tanım olarak, kavram olarak ordu buyken, bir de bunun bir sanat olmasıdır. En değme komutanlarımız benim burada sağladığım yoğunlaşmayı savaşın ortasında yaşayamıyor. Öyle yüzeysel bakıyor ki, yanı başındaki adamın durumunun ne olduğunu bilmiyor. Böyle kurmay olur mu? Böyle ordu komutanı olur mu? Askerini tanımıyor, birliklerin sayısını ve niteliğini bilmiyor, nasıl yaşadığını ve nasıl hareket ettiğini bilmiyor; ondan sonra emir üstüne emir veriyor. Olmadı mı kendisi hamal gibi koşturuyor. Kurmaylık yoktur.

Ben burada sizin moralinizi yaratmak, askeri zora yaklaşımınızı sağlamak için kendimi paralıyorum. Yıllardır o dağların başındalar; bir asker nasıl yaratılır, morali, siyasi ve örgütsel bilinci nasıl geliştirilir sorularını kendilerine sormuyorlar bile. Olası bir eylem imkânı doğdu mu görmüyorlar bile. Karakolu birkaç roketle vuruyorlar. Düşman zaten biliyor, sur örer gibi tedbir almış; ilk günden vurdun mu vurdun, vurmadin mı ikinci gün bir daha vuramazsın. Böyle kendini bilmez yaklaşım olur mu? Bazen düşman ordusu yanından geçiyor; bir keşif ve istihbarat olsa, iyi bir eylem yapılabilir. Ama bu yoktur. Gafildir, düşman yanından geçip gidiyor. En vurulmadık yerde vurmaya çalışıyor, en vuracağı yerde görmezlikten geliyor. Böyle ordu komutanı mı veya birim komutanı mı olur? Ama hepsi böyledir, düşünceleri gelişmemiştir.

Ordu kişiliği en yoğunlaşmış kişiliktir. Savaşçı, gerilla veya komutan olacaksın, araziye adım adım tanıyacaksın, askerini tanıyacaksın. Halk ilişkilerini gizleyeceksin. Yoksa düşman hepsini katlediyor. Botan'da yüzlerce insanı katletti. Diğer bütün eyaletlerde de öyledir. Doğan Güreş, "Onlarla ilişkisi olan herkesi öldüreceğiz" dedi. Bunu anlayan bile yoktur. Düşman bağıra çağıra bunu söylüyor, potansiyel gücü tahrip edecek. Ama bizimkinin hiç umurunda değildir, potansiyel gücü imhaya terk ediyor. Ya yurtseverlerle ilişki kurmayın ya da kurduğunuzda onu gizleyip koruyun. En gelişmiş kurmay veya kafası çalışanımızın bile iş isten geçtikten sonra akli başına geliyor. Bırakalım potansiyel gücü ve halkı değerlendirmeyi, hazır gücü bile kullanmıyor. Hangi coğrafyaya yerleşeceğini bilmiyor. Ben burada kırk defa zorlamasam, o coğrafyadan çıkartamayacağım. Ben, sen şu coğrafyada üç yüz kişiyle şu üs alanını tutar, yaşarsın diyorum; o ise 'daha yeni anladım' diyor. Sen yıllardır oradasın. Sağa sola baksaydın, hangi dağda kaç kişiyle mükemmel bir üslenme yapabileceğini bilirdin ve düşman geldi mi o alana sokmama durumunu yaratabilirdin. Ama bunu düşünmüyor bile. Zorlamasam, tek bir kişi bile dağda doğru üslenmeyecek. Böyle kurmay mı olur? Halen birçok alanda gerillayı köy yaşamından, sivil yaşamdan kurtaramıyoruz. Böyle halk ordusu mu olur?

Aylar, yıllar geçiyor, ama bizimkiler sorunlarımız nedir, çözüm yolu nasıl olmalı diye bir toplantı bile düzenlemiyorlar. Toplantıları da sıkıcıdır, adeta geçiştirmeci ve uzlaşmacıdır, sorunları ortaya koymama ve çözüm gücü olmama toplantılarıdır. Şemalar ortaya çıkarma, sahte görevli ve sorumlular belirleme, ondan sonra da kendini konuşurma toplantılarıdır. Böyle kurmay olmaz; böyle kafa-larla gelişkin ordulara ulaşamayız. En önemlisi de bize ne gerekir; hangi tip adam, hangi tip ilişki, hangi tip birlik gerekir; gücümüz ne kadar, nereye üslenmeliyiz, lojistiğimiz ne kadar, ilişkimiz nedir hususlarında yoğunlaşma yoktur. Ben burada tüm bu konuları açacağım; onda birini anlarsa yine ne mutlu bize diyeceğim. Halbuki gece gündüz o dağlardasınız, zamanınız çoktur. Bu halk ordusunun sorunlarını neden gündeme getirmeyesiniz? Benim sorduğum bütün bu soruları neden kendi kendinize sormayasınız? Zamanınız var, temiz hava var, toplantılarınızı akşam başlatın gündüze kadar sürsün, gündüz başlatın akşama kadar devam ettirin diyoruz. Ama bizi dinleyen yoktur.

Halen betonlarla örülmüş karakollara saldırıyorlar; ama tek bir fırsat, altın gibi bir fırsat doğarsa hiç bakmıyorlar bile. Bu Donkişot'un savaş tarzıdır. Donkişot ne kadar orduysa, bizimki de o kadar ordudur. Yel değirmenine saldırmayla, beton karakola saldırma aynıdır. Aslında halk ordusunun yaratıcılığı müthiştir. Amansız bir takiple, kendini amansız yetiştirmeyle, amansız hazır tutmayla düşmanı bitirir. Bizim yapının fedailiği var. Parti zaten bunu sağlattırılmış, hepimize savaşa gelebilecek dayanıklılığı kazandırmıştır. Komutan bunu biraz kullansa, 'parti bu kadar verdi, gerisini de ben tamamlayayım, Önderlik bu kadar verdi gerisini ben tamamlayayım' dese ne olur? Ama bunu yapmasını bilmez.

En iyi kurmayımız, 1985'e kadar ki taktik önderimiz, 'Parti Önderliği bunları şişirmiş göndermiş' diyordu. Aslında moral durumunu, kararlılık düzeyini biz vermiştik; bunu bozmaya çalışıyor. Bu, ihanet kadar tehlikeli bir yaklaşımdır. Ben morali verdiğem, savaş kararıyla oraya getirdiysem, belki bu yetmez, bununla gerilla olunmaz, bu doğrudur; ama gerisini sen tamamlayacaksın. Bu da nedir? Deneme yaptıracağını. Zor arazi var, arazide biraz yaşatacağın, nasıl dağda kalacağını öğreteceksin. Kısaca benim verdiklerimi kendi vereceklerinle tamamlayacaksın, kendin başında yer alacaksın, yaşamın zorluklarını öğreteceksin ve benim verdiklerimle kendi verdiklerini birleştirerek o gücü yürüteceksin. İşte taktik önderden de anladığımız buydu. 'Dolduruşa getirmiş' demek ihanettir, sabote etmedir.

Hazır asker geliyor, 'niye benim gibi olmuyor' diye yüzüne bakmıyor. Bu insan düzenden yeni gelmiş, birçok hastalıkla geliyor. Önce bir hoş geldin de; ona zorlukları, kolaylıkları ve savaşın yüceliğini anlat, amacın büyüklüğünü anlat. Kısaca siyasi açıyı, moral açıyı kazandır, yavaş yavaş zora alıştı. Gerilla öyle ortaya çıkar. 'Neden ilk günde öğrenemiyor, yaşama dayanmıyor' diyorlar. Tabii ilk günde yaşama dayanmaz, Allah'ın biçaresidir, nasıl alışacak? Sen komutansın, sen tecrübelisin. Dağda bu insanları yetiştirmek için beklemedin mi? Bu konuda da görevine sahip çıkmak yoktur. Ondandır da kaçtı diye sızlıyor. Tabii ki kaçar. O yaşama dayanır mı?

Gerilla ordusunun amansızlığı, onun yaklaşım gücüdür. Onu mutlak bir yurtsever haline getirme, mutlak bir savaşı neden vermek zorunda olduğumuza inandırma görevi vardır. Onu inandır, bu temelde kararını verir, ondan sonra kaçış durur. Sanki hiç böyle so-

runlar yokmuş da, kendi kendine gelsin, gerilla olsun yaklaşımı hakimdir. O zaman önderlik nerede kaldı? O zaman halkı neden bu kadar inandırmaya çalışıyoruz? Bunu göz önüne getiren bir gerilla komutanımız yoktur. Sanki ben hazır göndereceğim, gerilla hazır gelecek, o da üzerine kurulacak! Hayır, böyle gerilla ordusu olmaz. Bir ana doğurdu, büyüttü, on beş yaşına getirdi ve sana yolladı; parti onda umudu ve inancı yarattı, kararı verdirdi, silahı verdi, dağa ulaştırdı, halka ve sana yolladı. Sen de komutansın, gerisini tamamlamalısın. Onu dağda barındırmak, eğitmek, güçlü bir savaşçı haline getirmek senin gibi bir komutanın işiydi.

Böyle kaç komutan var? Sanki böyle görevler hiç yokmuş gibi davranıyor, 'onu da Önderlik çözsün, halk yapsın' deniliyor. Kendisi de ağalık yapacak. Orduya böyle birçok çarpık yaklaşım var. Bunun gibi bin bir sorun yaşanıyor. Gerilla önderi, sorulan bütün bu sorulara cevap vermek içindir. Raporlar geliyor, 'askeri ve siyasi eğitime gerek görmüyoruz' diyorlar. Yani sorulan tüm bu sorulara cevap verme yoktur. Senin neye ihtiyacın var? 'Lojistik gelsin, kullanabileceğim adam gelsin, ucuz yaşayacağım birkaç ilişki olsun, bir karım veya bir kocam olsun' anlayışıyla gerillacılık yapabileceğine inanıyor musun? Bu, basit köylülük, hatta tembel köylülük, ukala küçük burjuvalıktır. Bunun gerillayla ne ilgisi var? Ama birçok gerilla komutanımızın durumu üç aşağı beş yukarı böyledir.

En önemlisi de gerilla kurmayı, gerilla önderi demek, gerçekten yoğunlaşmak demektir. Ben bu savaşı nasıl geliştireceğim, ben bu orduyu nasıl geliştireceğim; ben bu dağı, şu düşman birimini ne yapacağım; ben şu halka nasıl ulaşacağım? Ben bir yöntemle yapmadım, başka bir yöntemi nasıl deneyeceğim? Müthiş yaratıcı olacağım, cesaretli olacağım. Komutan dediğin böyle olur. Bizimkilerin neredeyse beyinleri kireçlenmiş. Bir yöntem öğrenmişler, on yıldır aynı yöntemle gidiyorlar. Düşman günlük olarak taktik değiştiriyor. Büyük bir kafa değişkenliğinin olmasa, düşünce gücünün olmasa, düşmanı nasıl takip edeceksin? Onların planını nasıl fark edeceksin? En önemlisi, kendi adamların yetersizdir, düşünceleri yok denecek kadar azdır, kişilikleri gelişmemiştir. Yöntem bulmadan, onları yetiştirmeden gerilla ordusunu nasıl kuracaksın?

Bütün bunlar çarpıcı sorulardır. Size daha binlerce soru sorabilirim. Ama neden bunları hep ben soruyorum da, siz akıl edemiyorsunuz? Hem dağa çıkacaksınız, hem gerillacılık isteyeceksiniz, hem de bu soruların hiç birisini kendinize sorma ve cevap verme gereği duymayacaksınız! Peki, bunun dürüstlikle, sizin ordu gücü olmanızla ne ilgisi var? Sizin anladığımız tarzda gerillayla, gerillacılıkla ne ilgisi var? Sizin ordu gücü olmayla ne ilginiz var? Eğer bu soruların yarısına bile doğru cevap verirseniz, altın gibi bir ordu kurmayı olursunuz ve bu ordunun yöneleceği her yer, her alan kazanılmış alan olur. Vuracağı her hedef ele geçirilmiş hedef olur. Kendinizi bu soruların cevaplarına doğru temelde verin, o zaman bu işin sonu gelir.

Siz orduculuk yapmıyorsunuz, orduculukla oynuyorsunuz. Ordu, kavram olarak, süreç olarak, içerik olarak büyük ve çok görkemli bir olaydır. Bizde ordu olmanın şerefi ve gururu tarihte ilk defa yakalanıyor. Ne mutlu bize diyeceğinize, çoğu 'tıkandım, daraldım' diyor. Altın gibi bir imkânı ilk defa yakaladık. Bin yıllık rüyamızı gerçekleştiriyoruz. Biraz iddialı olan, 'fırsatı yakaladım' der ve yüklenir. Bir dağa yürümeyi, bir eğitimi vermeyi, bir morali düzenlemeyi bileceksiniz. Kısaca ben bazı sorularla neden, nasıl ordulaşmalıyız ve yine ordu nasıl kurulur sorularına çağrışım yapıyorum. Siz de bu soruları daha kapsamlı bir biçimde sorabilirsiniz ve zaten mesleğiniz ordu mesleği olacaktır.

PKK, gittikçe askerleşen bir partidir. Askerlikten anlamayan bir PKKli düşünülemez. Ağırıklı olarak da, zaten bu kampların işlevi ordu işlevidir ve çoğunuz kadro düzeyindesiniz. Ordu ve savaş sorunlarına cevabınız olmazsa, dağlara adım bile atmayın. Savaşçıysanız bu kadar eğitimi alacaksınız ve bu az değildir. Böylece gittiğiniz her yerde de ordu kurma sorununa çözüm olabilirsiniz. Bu kadar aydınsınız, bu kadar sayıdasınız. Bu sayı bile ulusal kurtuluşun temelini atmaya yeterlidir. Ama yeter ki rolünüze sahip çıkın. 'Gider bozarım, oynarım; benim için önemli olan mevkecilik, sağıcılık, inkârcılık ve yaratıcılıktan uzaklıktır' dersiniz, atadan kalma ne varsa onu konuşturursanız, tabii ki kendinizle alay etmiş olursunuz, yüce değerlerle oynuyor olursunuz. Ordu ancak ortaya koyduğum tarzda ele alınabilir. Çok rahatlıkla da hepiniz bu tarza cevap vereceksiniz, verebilirsiniz. Yeter ki dürüst ve samimi olun ve gözünüz bir de zafer yaratmakta olsun. Yaşamı bu temelde düzenleyin.

Ordu önce savaştır. Bunun için askerleşen parti, askerleşen halk ve bunun içinde de yaşam var. Bizimkiler ise 'PKK'ye dayanır biraz yaşarım, biraz savaşçılığı kullanır yaşarım, biraz PKK'nin birliklerini kullanır yaşarım' diyorlar. Bu, işbirlikçilerin ve orta yolların yaklaşımıdır. Bu da en az düşman yaklaşımı kadar tehlikelidir. Bunda yapılacak hesap hatası var mıdır veya yapılacak hesap hatasını affetme var mıdır? Ordu zor örgütüdür. Ordu amansız ateş örgütüdür, kural örgütüdür. Sorumlu bir grup arkadaş ordu sorununu böyle ele alsın ve amansız takip etsin, bu sorduğum soruları bile her gün kendisine sorup cevap versin. Onlar kesin bir kurtuluş ordusu haline gelirler. Kürtlerin genelde zor ordulaştığını zaten tarih söylüyor. Aşiret ve kabile gücü kolay ordulaşmaz, sürekli dağıtır ve dağılır. Yine başkalarının askeri olmuşuz, kendimiz için bir türlü asker olamıyoruz.

Ama PKK büyük bir maharetle bu temelde halkımızı ayağa kaldırmak istedi. Halkımızı kendi kurtuluş gücü haline getirmeye büyük önem verdi. Yapabileceği en hayırlı ve tarihi çalışma buydu. Ortaya çıkışı doğrudu, yaklaşımı doğrudu; büyük bir çabası da var, direnmesi de var, savaşı da var. Şimdi ordulaşma olanaklarını ortaya çıkardı. Bunun kıymetini bilin. Bir takım yaratmak, bir destan yaratmaktır diyeceksiniz. Bir takımı kurmak, bir altın fabrikası kurmak demektir. Ordulaşmaya böyle bir tutkuyla sarılsaydınız, böyle bozgunculuk, kaçırmacılık ve ihmalcilik kolay gerçekleşebilir miydi? Savaşta bu kadar başarısızlık olur muydu veya sıradan kazanımlarla yetinebilir miydik? İşte böylesine yüksek bir tutku ve değerle yaklaşanlar, kendi birimlerini zayıf bırakır veya çürütür mü? Bu birimler 'çözülüyoruz, sıklıkla dağılıyoruz' diyebilirler miydi? Hayır, bunlar fetih üzerine fetih, hamle üstüne hamle yaparlardı. Her gün aslanlar gibi bir yere saldırmayı ve düşürmeyi esas alırlardı.

İlk defa ordulaşıyoruz, ilk defa kendimiz ve yaşamı kazanmak için ordulaşıyoruz. Bundan daha büyük bir tutku ve kazanım var mı? Eğer ciddiyisen o zaman hakkını ver. Başka ne istiyorsun? Ucuz yaşama mı? Ucuz yaşama nerede geçerli? Ordu içinde bu mümkün mü? Ordunun dışında nefes alıp vermek mümkün mü? Bu belirtilerimiz sadece bir temenni değil, her şeyimizi kazanacağımız biricik yaklaşımdır. Bunu artık halk da söylüyor: 'Ordu, gerilla varsa biz de varız, yoksa biz de yokuz' diyor. Halen başka yaşam anlayışlarını, ordulaşmaya gelememeyi, örgütlemeye gelememeyi kendinize neyle izah edeceksiniz? En önemlisi de onun bir sanat olduğunu, ordu kişiliğinin, kurmayının ve kurmaylığının bir sanat olduğunu bileceksiniz. Bu bir yoğunlaşma sanatıdır, bir üsluptur; bir üslup, bir emir düzenine geçmedir.

Askerleşmeniz demek, yaşamda hazırola geçmek demektir. Askerleşmeniz demek, emir ve talimatlara günlük olarak hazır hale gelmek demektir. Emirler ölümüne fethetmek, emirler ateşe yürümek, yaşama hazır olmak demektir. Şimdiden böyle bir yaşama ulaşmak için kendinizi, fiziğinizi, ruhunuzu ve beyninizi eğitip hazırlayacaksınız. Orduya varım demek, böylesine bir kişiliğe hazır hale gelmek demektir. Bunun neden anlamayacaksınız? Ailecilik ve kabilecilik etkileri, Kemalist etkiler, ağacılık ve düzen etkileri bir halk savaşçısının ağzına alacağı kelimeler değildir. Halk ordusu olmayı aklına koyan ve ona hazırım diyen biri, bütün bunları redded-

den biri demektir; bütün bu etkileri peşinen kesen adam demektir. Bunun yerine fetheden özellikler, vuran özellikler, koparan, yaşayan, düşünen, moralini koruyan, yaratan, buna amansız yürüyen kişi demektir. Bu imkânsız değildir. O halde ne güne duruyorsun? Kurtuluşu gökten mi, dıştan mı bekliyorsun? Bu mümkün mü? Özgücüne, kendine, halkına ve orduna güven ve yaşa.

Dikkat edilirse, biz bütün bu kavramlara açıklık getirmek isterken bile, halen önde gelen birçok komutanımızın bunun yanından bile geçmeyişi, lafta bilip de pratikte gereklerine çözüm gücü olmayışı esef vericidir. Ben bin bir işi çevirirken, siz sıradan bir asker olmayı bile başaramayacaksınız. Kendinizi çoktan koyuvermişsiniz, ama farkında değilsiniz. Ben ordu üzerine bu kadar çalışma yürüteceğim, sen hazır sunulmuş imkânları dağda çarçur edeceksin! O zaman bir hain kadar tehlikeli konumdasın demektir.

Sorunu doğru ortaya koymamız gerekir. Düşünemiyorum demekle bu işin altından çıkamayız. Kurmayısın, en iyisini ve en doğru-sunu bulacaksın. Kendine bu kadar soruyu sorsan, doğru olan kendiliğinden yanına gelir. Alelacele sorduğumuz bu soruları bile kendine kılavuz yaparsan, günde bir iki defa okusan, en iyi ordu kurmayı olabilirsin. Bu zor değildir, otuz tane soru beş dakikada okunur. Yalnız okumakla kalmayıp düşünerek cevap vereceksin. Başka türlü yaşamı nasıl kurtarırsın? 'Ordulaşamayız, Önderlik tarzına gelemeyiz, kavrayışa gelemeyiz' diyorsanız, o halde neye gelirsiniz? Objektif olarak dayatılan, düşmanın istediği gibi bir yaşama alışkanlığını reddediyoruz. Zaten genelde devrimci, özelde halk kurtuluş savaşçısı bütün bunları reddeden kişidir. Eğer bunlar doğruysa, o zaman bunalım, bozgunculuk, tıkanma, yıpranma ve yorulma nedir? Hem de bu genç yaşta samimiyetine ne kadar inanabiliriz? Bütün bu belirttiklerim açıktır; ordulaşmaya ilk adımını atan bir kişi için, yanlış bir anlamaya yer vermeyecek kadar açıktır; sağa sola da çekiştirilemez. 'İnsanım, yurtseverim' diyorsan bile, nasıl yaklaşacağın açıktır. Sahtekârın teki değilsen, bu soruya nasıl cevap vereceğin çok açık ve nettir. O halde ordulaşma da yaratılır, kurmay da olunur.

Ben zamanı inkâr etmiyorum. Her şey aniden olmaz. Gerillada bir zamanlama, bir planlama vardır. Zaten biz bunu kapsamlı bir biçimde tartışarak kolektif bir karar veriyoruz. Eğitim için ihtiyaç duyulan çalışmaları yürütüyoruz. Birdenbire her şeyi başaralım, ele geçirelim demiyoruz. Gücümüz oranında savaşırız, savaşımız oranında güçleniriz; sorun buradan kaynaklanmıyor. Zaman da var, olanaklar da var; sorun bunların doğru kullanılmamasıdır, bunlarla oynamaktır. Bunları ortadan kaldıralım diyorum. Kaldırmazsak, tarihi gerçeğe oynarız ve kaybeden de herkes olur. Neden herkes kaybedsin? Ordulaşmak, herkesin kazanma imkânını, dolayısıyla yaşama imkânını yaratmak demektir. Ordu örgütünü biraz geliştirirsen, sana yaşamın boyunca lazım olabilecek en temel hususlarda gelişme sağlayabilirsin. Bu kavramı biraz kendinize yedirin ve bu temelde bir değeriniz olsun.

Görüyorsunuz ki, ordulaşma konusunda da hem kavrayışta, hem de pratikte almanız ve uygulamanız gereken çok şey var. Bu konuda derinleşmekle kavrayışta, kişiliğinizi hazırlamada epey mesafe alırsınız. En önemlisi, ordu gerçeğimizi tartışmanın neresindediniz ve buna ne zaman ulaşabilirsiniz sorusuna da cevap verebiliriz. Biz bir kez daha sizlerle böylesine bir tartışma kadar kararlaştırma düzeyini de yaşamaya çalışıyoruz. Bu çalışmalarımızı küçük çaplı bir ordu çalışmasına benzetirsek, baştan bu en son değerlendirmeye kadar aydınlatılmadık tek bir yaşam yönü, tek bir konu yoktur. Bir insan kişiliğini bundan daha iyi bir ameliyat masasına yatırıp onu kendine getirmenin başka yolu yoktur. Dolayısıyla en iyi militanlaşma imkânı hepimiz için var.

Her zaman söylediğimiz gibi doğru yaklaşılsa ve ısrarımız olursa, iyi bir ordu gücü olabilir, orduyu da kurup geliştirebilirsiniz. Biz bu şansını yalnız kendimiz için değil, bütün ordu çalışmalarımız için azami seviyede kullanmalıyız, kullandırmalıyız. Günümüzde gerçek görev budur. Bu en temel parti ve ordu görevidir. Onun esenliğine ve sağlığına dikkat etmek, bütün görevlerin en temelini çözüm olmaktır. Her şey bu kadar açıkken, halen neden görev adamı, ordu adamı olamayacağız? Onun resmiyetini, ciddiyetini ve profesyonelliğini neden tutturamayacağız? Bu kadar sonuç alıcı bir çalışmaysa, askerimiz neden tam asker olmasın? Kurmayımız neden bütün sorunlara cevap veren bir kurmay olmasın? Biz başka ne işe yararız ki, kaç paralık değerimiz olur ki?

Böylece döneme ilişkin sağlıklı bir çözümleme ve kararlaştırmaya büyük bir olanak sunmuş olduk. Bütün parti için, ordu çalışmalarımız için ve her türlü mücadele biçimlerine doğru yaklaşım için kim nedir ve nasıldır sorusuna cevap vermek kadar, aynı zamanda nasıl olmalı sorularına temellik edecek çok şey verildi. Kendinizi yeniden tanımlayabilmeniz kadar, nasıl olmanız gerektiğine de bu çözümlemelerin ışığında en iyi karşılıkları, en yeni katılanından en eskisine kadar, en yetersizinden en yeterliyim diyenine kadar gelişkin sorular sordurulup biraz daha nasıl ilerleyeceği ve nasıl ilerlemesi gerektiği cevap olarak verilmiştir. Biraz kendisini yoklasa kendisine sorusunu da sorar, hemen cevabını da verir. Kendimizi daha fazla ne kamufle edelim, ne de sağa sola çekiştirelim. Kendimizi olmadığımız gibi göstermeyelim; gösterdiğimiz gibi de olmayalım, çünkü gösteriş tarzınız fazla gerçekçi değildir. Bu gerçekte ne olduğunuzu göstermiyor. Kendinizi bazen de olmanız gerektiği gibi gösteremiyorsunuz. Bu çözümlemelerin ışığında gerçeğinizi yansıtabilirsiniz.

Şimdiye kadar size kaybettirmiş olabilirler, düşman sizi kullanmış olabilir. Ama özgürleşme imkânını elde ettiniz. Burada ayıp olan geçmişte nasıl olduğunuz değil, şimdi bu imkânı değerlendirememenizdir. Açıkça belirteyim: Geçmişte günahı veya kusuru ne olursa olsun, bir kişi hamlemize bu inançla bu gerçekler temelinde yaklaşırsa o kabulümüzdür, o her türlü çalışmaya katılma hakkına sahiptir; ama gerisini de bu öngördüğümüz tarzda getirmelidir. Böylesine taze bir başlangıçla, yaşamımız için büyük bir karar ve sağlam yürüyüş şansıyla karşı karşıyasınız. Bu altın değerinde bir kararlaştırma. Bu, amacı olanlar için böyledir.

O halde şehitlerin de anısına bağlılığın gereği olarak, kendinize bugüne kadar da vermiş olduğunuz bütün sözlerin bir gereği olarak, diğer yandan umut ettiğiniz, hayal ettiğiniz ne varsa en sağlıklı olana cevap vermek için, hayat hakkı bulabilmek için bu değerlendirmeler ve çalışmalarla güçlenip yol alırsanız, bütün bu amaçlarınızı gerçekleştirebilirsiniz. Bu da sizin için gerçek bir yaşamdır. Bunun imkânını elde etmekle büyük mutluluk verebileceğiniz gibi, ağır bir sorumluluk altında olduğunuzu ve mutlaka gerçekleştirmeniz gereken görevleriniz olduğunu bir an bile göz ardı edemez, bunları ikincil düzeyde ele alamazsınız. Sürekli birincil düzeyde ve tam bir başarı temposunun çabasıyla karşılık verirseniz, fırsatı da en iyi değerlendirmiş ve yaşamınıza anlam vermiş olacaksınız.

Biz tekrar bu temelde bu çalışmaların hepimizin şahsında ve bütün partililer açısından başarılı olması için büyük bir özenle değerlendirilmesini, herkesin kendisi için sonuç çıkarmasını, başarıyı mümkün kılacak noktada ne gerekiyorsa onun kabul edilmesini, geriletken, kaybettiren ve çekiştiren ne varsa fırsat vermemesini, değerlerimize ve bir anlamda birbirimize bağlılığın bir gereği olarak, yani bundan sonra partileşmenin, ordulaşmanın ve savaşmanın vazgeçilmez bir gereği olarak şansını mükemmel değerlendirmesini ve mutlaka kazanmasını diliyoruz.

TEMEL TAKTİK GÖREVLER TAKTİK KOMUTANLARIN SORUNLARIDIR

Yapılan tüm çözümlerden, özellikle nasıl olmaması gerektiği kadar nasıl olması gerektiğine ilişkin yapılan değerlendirmeleri esas alırsanız, bu konuda oldukça kapsamlı ve gün geçtikçe yoğun olmayı temel alırsanız, ele alacağımız ordulaşma sorunları başarıyla çözümlenecek sorunlardır. Savaş taktikleri düşmana oldukça kaybettirecek taktiklerdir. Hem nicelikçe hem de nitelikçe kendi ulusal kurtuluşumuza rahatlıkla cevap verecek bir ordulaşma imkânını elde etmiş bulunuyoruz. Ordulaşma imkânını yakalamak çok yüksek bir imkândır. Ordu çalışması büyük bir tutkuyla ve çok büyük bir değer verilerek ele alınması gereken bir çalışmadır; özellikle bu işte sorumluluğu olanların -yani ben bir kere nefes nefese desem o yüz kere demeli, ben bir değer desem o yüz değer demeli- böyle yaklaşım göstererek başarısını kesinleştireceği bir faaliyettir. Bu en temel örgüt çalışması olarak görülmelidir.

Bunu tehdit eden yaklaşımları ortaya koyduk. Bunları fazla tekrarlamak istemiyorum. Ama bunların göz ardı edilmesini asla ne ister ne de affederim. Çünkü bunlar çok ciddi işlerdir, çok ciddi kişilikler ister. İşte Zelê, Xankurkê ve Serhat pratikleri aklıma geldikçe, oralarda -yalnız oralar değil, hemen her yerde- işin özünü, işin temposuyla bu kadar çelişen durumlar ortaya çıktıkça insan gerçekten kendini yitiriyor. Çünkü biz tarihi işlere tarihi yaklaşımlarla cevap verdik. Bu kadar çapsız kişiliklerin bu büyük çalışmayı böyle sorunlu, yüzeysel ve ciddiyetten uzak kılmaları bana en büyük suç gibi geliyor. Hele bir de sorunları çözememe ve bu çalışmayı ilerletememe en çok öfkelenilecek bir husus gibi geliyor.

Önümüzdeki döneme ilişkin ordulaşmanın niceliği ve niteliği önemlidir. Özel savaşa başarıyla karşı koymak isteyen bir ordulaşma, ülke geneli için olduğu kadar bazı temel alanlar için de tespit edilen seviyede olmak zorundadır. Çok kaba rakamlar -kaldı ki, devrimde rakamlar o kadar önemli değildir-, gerek stratejik gerilla, yani savunma ve onun gerillası, gerek stratejik denge veya onun hareketli savaşı, mevcut düzeyi aşmamız gerektiğini ortaya koyuyor. Mevcut ordunun kuruluş özelliklerini ve sayısını aşmamız gerekir. Hiç şüphesiz mevcut gerillamızla özel savaşı sınırlandırabiliriz ve şimdiye kadar çoğunlukla uyguladığımız taciz yöntemleriyle hırpalayabiliriz, ama çözüme götüremeyiz. Çoğu arkadaşımıza kalırsa, tutturulan gerilla düzeyini, tüm bu çabalara rağmen ancak birkaç yıl koruyabilirler. Devrimci zaferi sağlamayı düşünmezse, devrimci komutanlıkta onun her türlü yönetsel ifadesi aşılamazsa ve bu haliyle durup idare etmekle yeterli görürse, orta yolcu bir çözüme de gidebilir ama devrimci bir çözüme fazla gitmez. Zaten orta yolculuğun da bu dönemde kendini bu kadar dayatması bu nedenledir. Mevcut gerilla düzeyi -ki, onu daha da sınırlandırmak istediği açığa çıktı-, yine mevcut yönetim düzeyi, peşmerge türü bir yönetim düzeyidir.

Yine dış ortama, uluslararası ortama, dışımızdaki güçlerin durumuna bakıyoruz: Onlardan çıkardığım sonuç şudur: Güneyli işbirlikçi önderliğin yaptığı katkısı ve içimizdeki her türlü orta yolcu zeminin, yine bir orta sınıf partisinin dışımızda da nasıl dayatıldığını -ki, düşman bize dayatıyor- göz önüne getirirsek, gerillaya uygun orta yolcu çözümün bütün belirtileri netleşir. Orta yolculuk orduyla boşuna oynamıyor; boşuna ordunun gerek sayısal gerek niteliksel durumunu aşağıda tutmak istemiyor. Bu kendi çözümü için gereklidir. Adına ister politik çözüm, ister reformistlerin dayattığı her türlü özerklik projeleri diyelim, esasta hepsi birdir. Onlar mevcut gerillayı da fazlalık olarak görürler. Onlara göre ordulaşma imkânsızdır. Bu kadar olması da mucizedir, hatta başa beladır.

Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki, bu biçimiyle orduya gelemeyenler, özellikle içimizdeki orduyu büyütemeyenler, büyütme gereğini derinden duymayanlar ya kendilerini kendiliğindencilığe terk etmişlerdir, ya kendilerini bir an önce bir çözüm olsun da nasıl olursa olsun beklentisi içinde tutarlar, ya da yenilgili ve teslimiyete yatkın ruh halini ifade ederler. Ciddi bir ordu kurma sorunu olmayanlar, bu konuda büyük bir tutku kadar büyük bir azim ve iradeyle işe yönelme gereği duymayanlar neyi bekliyorlar? Yenilmeyi, teslim olmayı, orta yolu, orta yolculuğu, sözüm ona siyasi çözüm, sözüm ona barışçıl çözüm yolunu bekliyorlar. Demek ki, birçok karargâhtaki kendini gerilla yaşamına, gerilla eğitimine verememe, hatta yüzlerce kişiyi kaçırma bu kişilikle, bu sınıf kişiliğiyle, aynı zamanda partinin zorluklarıyla bağlantılıdır. Ama diğer yandan bu kişilikler bizi bırakmıyorlar.

Şu anda herkes kendi çözümünü PKK'ye, onun ordulaşmasına dayandırmak istiyor. Dışımızdaki güçler, içimizdeki orta yolcular kendi çözümlerini geliştiren ve büyüyen orduya değil, giderek eriyen ve daralan bir ordulaşmaya dayandırmak istiyorlar. O halde bütün bunlara verebileceğimiz en iyi cevap, ordulaşmayı büyütme ve savaşım tarzını yetkinleştirmektir. Mevcut düzeyi aşmak, orta yolculuğu, tüm işbirlikçi ve ona dayalı çözümleri aşmak demektir. PKK'de ısrarla gerillaya gelmeme yaklaşımı kimindir? Mevcut sorunları ısrarla ağırlaştırırlar, kendilerini mevcut yetersizlik sınırlarında tutanlar kimlerdir? Bunları kesinlikle göz önüne getirmemiz zorundayız; özellikle ordulaşmada yüksek iddiası olanlar ve bunu aşmanın gereğine inananlar göz önüne getirmek zorundadır. Bu, bizi nereye götürür? Eğer bir ustalaşmaya doğru tırmanırsak, savaşımın ve ordulaşmanın düşmanla en azından denge aşamasına ulaşırsak, bu ne anlama gelir? Bu, sayısal olarak kaba ölçülerle ifade ettiğimizde, elli bin civarında bir ordu gücüne ulaşmayı gerektirebilir. On bin, on beş bin gerilla ise bana orta yolcu çözüm zemininin sayısı gibi geliyor. Biz bu sayıyla devrimci çözümü dayatamayız. Çözüm diye dayatılan ancak taktik olandır; yani bu tip gerillaya dayalı uzlaşma ancak bir taktik olabilir, yoksa stratejik bir çözüm olamaz.

Demek ki, düşmanla politik çözümü bile imkân dahilinde sokmak için onun özel savaşımını engellemek, bütün saldırılarını püs-kürtmekle kalmamak, daha da aleyhine bir duruma yol açmak gerekir. Onu yenilgiye götüren bir ordu gücüne ulaşmazsak, herhangi ciddi bir politik çözümden bahsedemeyiz. O zaman ordulaşmanın ne kadar vazgeçilmez olduğu bir doğruysa, onu ülke geneline yaymanın da bütün çalışmaların önünde ne kadar yer aldığı tartışmasızdır. Ben elli bin diyorum, başkaları daha fazla sayı da isteyebilir. Yani sayının üç aşağı beş yukarı olması o kadar önemli değildir. Ama şunu görüyorum: Mevcut gerilla düzeyimiz, çözüm için dayanağımız bir düzey değildir. Zorbela ayakta kalan, kendini biraz koruyabilen bir güçtür. Eğer bu halde devam ederse, kendini en fazla birkaç yıl koruyabilir veya bu da dışta bu dengeyi tutturmamıza, içte kitleyi tutmamıza bağlıdır. Eğer böyle olursa bu gerilla yaşayabilir, yoksa belki o düzeyi de kolay kolay yaşatamaz. Kendi kendilerine bırakılırsa, özellikle orta yolculara, yanlış tutum ve davranışlara bırakılırsa kendini hiç yaşatamaz.

O halde mevcut düzeyi ve mevcut sayıyı asla yeterli göremeyiz. Bu düzey geçicidir, her an düşmeye ve imhaya yatkındır. Bundan çıkış gerekir, kurtulmak gerekir; tam bir siyasi çözüm, tam bir özgürlük çözümü bir üst düzeye sıçratmayı şart kılar. Dolayısıyla ordulaşmanın inşasının büyütülmesini ve geliştirilmesini bu gerekçeye bağlı görüyoruz. Düşmanın fiziki gücünü tümüyle imha eden ve öyle bir gereksinmeye ihtiyaç duyan bir ordu büyüklüğü ne o kadar gereklidir, ne de düşman bu tarzda yenilebilir. O her zaman karşımıza büyük bir teknikle birlikte kalabalık bir sayı çıkarabilir ve garnizonlarda tutunabilir. Bu, düşman için fazla bir hakimiyeti ifade etmez. Hatta bu duruma getirmemiz bunalımını ve yenilgisini daha da ağırlaştırabilir. Yani düşman garnizonlarda, ovalarda, şu veya

bu merkezde kalıyor diye illa stratejik saldırı, bütün tekniğiyle birlikte varlığını imha etme gibi bir yönteme, bir aşamaya başvurmak mecburiyetinde kalmayabiliriz. Kesin imkânsızdır ve böyle bir sürece de hiç girmeyelim demiyorum; ama daha oraya varmadan da düşmanın işi bitirilebilir veya çözüme ulaşılabilir.

Demek ki, iki uç durumu da uygun bulmuyoruz. Birincisi, mevcut ordulaşmamızın alt düzeyini tehlikeli buluyoruz; bundan bir an önce çıkmamız gerekir. İkincisi ise, düşmanı tümüyle fiziki imhaya tabi tutacak donanımı ve sayıyı gerekli görme anlayışıdır. Bu iki anlayışın da içinde sakıncalı yönler var ve fazla da gerçekçi değildir. Ama PKK öncülüğü, PKK'nin dayandığı coğrafya ve özellikle kitleyle birlikte, ordu özelliği ağır basan gerilla, esasta bununla düşmanı yenmeyi imkân dahiline sokan, ama gittikçe yavaş yavaş içine biraz girmeye başladığımız yarı gerillayı, yarı mevzi savaşını, yani hareketli savaşı devreye sokan bir ordunun sonuca gidebileceğini, esas biçimin bu olması gerektiğini; buna göre sayı, buna göre düzenleme, buna göre bir komuta yeterliliğinin esaslı olarak yakalanması gerektiğini belirtiyoruz.

Gerillayı her zaman çok yaygın olarak kullanacak ve hemen hemen bütün ülke sathında yayacağız. Bundan kuşku yoktur. Mevcut gerilla düzeyimizi daha da derinleştirip genişleteceğiz. Yarı ovalık alanlara, kent merkezlerine, ovalara yönelme de dahil, hazırlanmış iyi gerilla birimleri ve birlikleri etkili rol oynamaya devam edecekler. Gerilla birliklerimizin sayısını daha çok artırabiliriz. Büyük gerilla birliklerini, küçük gerilla birliklerini oluşturabiliriz; mangalardan tatalım gerilla taburlarına kadar, hatta gerilla alaylarına kadar oluşturulabilir. Özellikle gerilla taburları epey iş yapabilir. Yine gerilla takımları hemen hemen bütün bölgelerde iş yapabilir. Gerilla mangaları tabii gizlilik temelinde özellikle şehirlere ve yine köylere sızıp iş yapabilir. Bunları biraz tartışmalıyız.

Özellikle bu son karakol ve şehir baskınlarına baktığımızda, bazı yanlış biçimler ve taktiklerin denendiğini görüyoruz. Bu şehir ve köylere veya karakollara aslında hem sayıca, hem yaklaşım tarzı itibarıyla büyük hatalar içeren bir yaklaşım içinde bulunduğunuzu söylemeliyiz. Biz aynı eylemliliği bir mangayla da çok rahatlıkla, hatta daha verimli sonuçlar alarak yapabiliriz. Ama bunu gizlice yapmalıyız; tanklar ve panzerlere hedef olmayacak bir gizlilikte, bir hareketlilikte yapmalıyız. Bu bir sızmadır, hızla girip çıkmadır; bunun bilinen hazırlıkları vardır. Bir de düşmanın, yine tankı ve panzerinin fazla etkili olamayacağı büyük baskınlar veya kuşatmalar da yapabiliriz. Bir şehri kuşat, bir köyü kuşat; etrafını iyi kuşatmaya almışsan, yine hem sızma yapıyorsan hem de pusulardaysan, düşman oraya kolay kolay tank da sokamaz; top da atsa fazla sonuç alamaz ve böylece sen oradan iyi bir sonuç alabilirsin. Biz bu iki biçimi de uygulamıyoruz. Birimler kendini koruyamayacak, kendini hareket ettiremeyecek, birim olarak çok fazla kendini savunamayacak ağırlıktadır; yine vuracağı fazla hedefleri yoktur. Yani bir gürültü çıkarmaktan öteye gitmeyen ve bir imhaya yol açmayacak bir saldırı tarzını seçiyoruz. Öyle karakollara saldırıldı ki, bunların hepsi için düşmanın aldığı tedbirlerin aşılması gerekirdi.

Oraya gelmeden önce daha fazla da anlayış düzeyinde anlamamız gereken husus, bu işte rol üstlenmenin büyük önem taşıdığıdır. Onun somutunda mesafe almak isteyen bir anlayış böyle kavranamaz durumundadır. Anlayış olarak mevcut düzeyi asla yeterli görmüyorum. Hele bu düzeyi yeterli gören, hatta dayatan ve kaybettiren ne kadar anlayış, tutum, kişilik ve komutanlık varsa hepsini eleştiriyle, direkt uygulamalar ve örnek çalışmalarla aşmayı bilelim. Yine güç büyütme için askere alma seferberliğinden tatalım, yaygın eğitim, er eğitimi, gerilla ve komutan eğitimi, özellikle gerilla takımlarını ve bölüklerini iyi çalıştırabilecek komutanlık eğitimlerini çok seri verebilmeli; yine özellikle bölgesel düzeyde iyi yönetim merkezleri oluşturabilecek düzenlemelere gidilebilmelidir.

Bu konuda mevcut partililerin düzeyinin yetersiz kaldığı anlaşılıyor. Eyalet koordinatörlüğü düzeyini aşmak gerekiyor. Bu konuda hem bu kurumu bireyselleştirme söz konusu, hem de bu durum bölgelerin gelişmesini bir ölçüde tıkıyor. Hem bölgelerin gelişmesini biraz daha açmak, hem de daha güçlü bir komutaya yol açmak açısından eyalet koordinatörlüklerini çözümlenmeli ve bunun yerine ülkeyi bazı temel alanlara ayırarak saha komutanlıkları yaratmayı bilmeliyiz. Bu büyüme ve güç büyütme için de biraz gereklidir. Örneğin Kuzey Saha Komutanlığı, Orta Saha Komutanlığı, Güney Saha Komutanlığı gibi bazı temel komutanlıklara gitmenin daha yararlı olacağı düşüncesindeyiz. Ülkemiz coğrafyası göz önüne getirildiğinde, bu saha ayırımı uygundur. Gerek kendi içinde büyüme fırsatı vermesi, gerek bu eyaletlerin özellikle şimdiye kadar ki oluşum darlıklarını aşabilmesi, daha yoğun güç alışverişi ve biraz da hareketli savaşın temelini hazırlaması, yine gerillanın bir üst aşamasını sağlayabilmesi açısından gereklidir. Eyalet koordinatörlükleri yerine, böylece genişletilmiş saha komutanlıkları veya kurmaylıkları devreye sokulabilir.

Saha komutanlıkları birkaç eyaletten oluşur. Mevcut teknik düzeyi sanırım buna biraz elveriyor. Yani bunlar işlevsiz saha komutanlıkları olmayacaklar. Tekniğin de yardımıyla ve yine söz konusu olan güçlenme durumları birleştirilerek, üst komutanlık görevlerini daha layıkıyla veya daha yeterlice yerine getirebilecekler. Sayıları ihtiyaca göre belirlenebilir. Şüphesiz askeri tarzda son sözü belirleyecek bir komuta olabilir. Ama bunun bir kurmay işi olduğu, bir ekip işi olduğu da tartışılmaz; yine bunun çok yüksek bir kolektivitizmi esas aldığı, hele bir kişinin bireyselleşmesini imkânsız kıldığı açıktır. Saha komutanlığı, onlarca kadroyu çalıştırmayı gerekli kılar. Cephe sorunlarına, bölge sorunlarına, bölge komutanlıklarına, yine milis sorunlarına, milis komutanlıklarına cevap verecek bir üst düzey komutanlığı olduğu göz önüne getirilirse, bir kişiyle, üç kişiyle yetinilemeyeceği açıktır. Üst komutanlık olur, ama ancak kendisine bağlı birçok birim oluşturarak rolünü oynayabileceği belirtilebilir.

Kısaca eyaletlerde olduğu gibi burada da bireyselleşme tehlikelidir. Yüksek kolektifleşme, çok yetkin bir kadrolaşma ve yeterli kurumlariyle çalıştırılması gereken bir organdır; aslında bir kurmay ekibidir. En azından bir tugaylık güce cevap veren bir kurmay olduğunu daha şimdiden söyleyebiliriz. Örneğin bir Kuzey Saha Komutanlığı bir tugaydan aşağı bir düzenleniş içinde olamaz. Mevcut güç sayısı zaten bir tugayı barındıran bir güç sayısıdır. Başlangıç budur. Bunu hızla bir tümene kadar çıkarmayı, örneğin önümüzdeki dönemde bir tümen civarında planlamayı gündemleştirecektir. Başlangıç bir tugaydır, ama planlamaya göre savaş döneminde bu hızla bir tümene ulaşacaktır. Böyle bir hedefler sistematığı altında yürümesi gerekiyor.

Buna göre hizmet eden cephe birimleri, milis birimleri ve en önemlisi de böylesine bir üst komutanlık daha çok bölgeleri çalıştıracak; bir yerde eyalet koordinatörlüğü rolünü de üstlendiği için bölgelerin önemi artacak; bölgeler de artık yalnız bir komutanla değil, hem gelişkin kadrolarıyla, hem de yüksek kolektivitizmiyle, yine özellikle milisi ve cepheyi iyi çalıştırmasıyla kendisini kabul ettirecektir. Üst düzey komutanlığı şüphesiz milis teşkilatlanması için temel eğitimi ve yine temel kadrolaşmayı ve bunların planlamasını yapar. Ama uygulatılacak yer bölgelerdir. Kendisi bazı hazırlıkları yapar. Özellikle politikayı oluşturur. Yine temel planları hazırlar. Fakat uygulamaya geçildi mi, onu bölgelere dayatır. Dolayısıyla bölgeleri çok büyük bir koordineyle örgütlemesi gerekir. Bölgeleri yeterli niceliğe ve niteliğe kavuşturması gerekir ve böylece bölgelerin artan önemi ortaya çıkar.

Alan çok uygundur; gerek kitlesi, gerek coğrafyası, gerek sayısal olarak yeterli bir çalışmaya tabi tutulması gerekir. Bölgeler coğrafi sınır olarak da belirlenebilir, yine kitlesi belirlenebilir. Oraya dayatılacak cephe çalışması, yine dayatılacak gerilla sayısı ve milisi

belirlenebilir. Burada bölgeyi sık sık takviye etmek üst komutanlığın işidir. Görev değiş tokuşu yapmak, bölgeyi işletecek sağlam bir yönetime ulaştırabilmek üst yönetimin en önemli bir görevi oluyor.

Bunun yanında, sanıyorum böyle birkaç bölgede çalışabilecek hareketli öncü gerilla birliklerine de ihtiyaç olacaktır. Biz buna ana birlikler veya hareketli birlikler diyorduk. Yine buna benzer birlikler söz konusu olmalıdır. Uygun bir coğrafya içinde belli bir hareketliliğe, böyle bir birliğin hareketine elverişli sahayı belirleyen, öncü rolüne oldukça uygun, ön açan, çığır açan, girişim başlatan ve aynı zamanda denetleyen, yani çizim böyle yürütülür dercesine bu anlamda biraz da bölgeleri denetleyen, hem denetleyen hem de bölgelere kolaylık sağlayan bir tarzı yürüten böylesi birlikler teşkil etmek sanırım gerekli olacaktır. Bunlar birkaç bölgeye hizmet edebilir. Bu tip birlikler eylemde, örgütlemeye ve kadrolaşmada öncülük yapar ve denetler.

Oluşturulması gereken bu sahaların sınırları daha şimdiden bellidir. Örneğin Kuzey Saha Komutanlığı Serhat'tan başlar, Dersim'den çıkar. Yani temelde şu an -ki, üç eyalet var- üç eyaleti birleştirmeyi, güçlendirmeyi ve işletmeyi esas alacaktır. Ağırlıklı olarak buranın eyalet koordinatörlüklerinin birleştirilmesinden oluşturulacaktır. Buna göre daha sonra kendini aşağıya doğru koordineleştirmeye, sanırım bölge temelinde özel görev alanlarına veya özel birliklere uygun bir kademeleştirmeye, yani yatay ve dikey bir örgütlenmeye tabi tutulabilecektir. Böylece hem gerilla savaşını, hem de olası bir hareketli savaşı yapabilecek düzeye getirilecektir. Kuzey Saha Komutanlığı bu anlamda zaten gerillayı yürütüyor, gerilla aşamasını yaşıyor, fakat yetersizdir. Örneğin Serhat'tan, Orta Bölgeden ve Dersim'den teşekkül eden bu sahadan birçok alana daha yayılmak gerekir. Yani genişliğine bir yayılma ihtiyacı vardır. Serhat'ın mevcut gerilla düzeyinin üç katına çıkarılması gerektiği inancındayım. Halen ulaşılmayan birçok bölgesi var. Birçok yeni gerilla bölgesini oluşturması gerekir.

Bunlar ilgili planlamada ortaya konulabilir. Kaldı ki, yerleşilmiş sahalarda da layıkıyla kullanılabilir. Üslendiğimiz mevcut yerlerin tam gerillaya tabi tutulduğunu söyleyemeyiz. Demek ki, hem tutulan sahalarda daha da derinleştirmek, hem de ulaşılmayan sahalara ulaşmak ve en azından gücü böyle üç kat büyütmeyi sağlamak her üç eyaletimiz için de geçerlidir. Gücü ikiye katlamak azdır, üçe katlamak en doğrusudur ve bütün koşullar -lojistik, sayısal, kitlesel ve coğrafyasal durum buna elveriyor. Mevcut gücü buna göre yeniden düzenlemeye tabi tutmak ve hızla orta yolcu özelliklerinden arındırmak, yine zemini tam bir gerilla zemini olarak düşünmek, komutanlıkları buna göre hızla teşekkül ettirmek, birlikleri yeniden teşekkül ettirmek, zayıf birimleri güçlendirmek, olmayan yerlere birim atamak, kalabalık birimleri dağıtmak, birçok komutanlıkları değiştirmek veya güçlendirmek yapılacak işlerdendir.

Orta Saha Komutanlığı da buna benzer bir komutanlıktır. Orta Saha Komutanlığı'nın denetimine Amed, Garzan ve Güneybatı'yı almamız uygundur. Zaten coğrafya olarak Toroslar silsilesini takip ediyor; böylesine bir coğrafya kaburgası da vardır. Dağlar birbirlerini tamamlayacak niteliktedir. Aralarında rahatlıkla sık sık bağlantılar da kurulabilir, gerillanın yeni yeni oturtulduğu bölgelerdir ve hemen hepsinde gerilla vardır. Sağlam bir gerilla başlangıcı için her şey var. Kitlesi, cephe kitlesine hayli yakındır. İyi cephe çalışma zemini. Fakat Orta Sahayı da mevcut düzeyiyle götürmemiz mümkün değildir. Burada öncelikle gerillayı yaygınlaştırmak gerekiyor. Güneybatı için gerillanın sadece çekirdekleri var. Önümüzdeki dönemin planlanmasında, buranın gerillasını beş katına tırmandırmaya mutlaka yer verilmelidir. Amed'in gerillası biraz oturmakla birlikte, o da daha birçok bölgeye ulaşamamıştır. Özellikle batıya doğru bölge bomboştur. Burayı gerillaya kavuşturmak, yine dağlık sahaların hepsini birbiriyle uygun tarzda ilişkilendirmek, oraları da tutmak hayli önemlidir ve buranın sayısını da en az üçe katlamak uygundur.

Garzan hakeza halen büyük boşlukları yaşıyor. Orayı da böyle sağlam bölgelere kavuşturmak, bölgedeki gerillayı kesinlikle üçten aşağı olmayacak bir katlamaya, muhakkak beşe katlamaya gitmek en doğru yaklaşım olacaktır. Mevcut sayısal rakama böyle bakıldığında buranın düzeyinin de on binden aşağı olmayacağı, bu yıl hedefimiz olarak bunu böyle değerlendirmek gerektiği, eğer doğru çalışılır ve tam hakkı verilirse böyle bir çerçeve dahilinde yaklaşmanın abartılı olmadığı açıktır. Savaşı tırmandırmak istiyorsak bu kaçınılmazdır da. Kaldı ki, burada da belli bir gerillasal etkinlikten sonra hızla hareketli savaşa geçme imkânı vardır.

Garzan ve Amed'de hareketli savaş hızla gündeme girecektir. Mevcut sayıyla böyle bir hareketli savaşı vermek mümkün değildir ve birçok tehlikeyi başında taşıyor. Bunu önlemenin yolu sayısal yeterliliğe ulaşmak kadar düzenleme yeterliliğine de ulaşabilmektir. Bu rakamlara tırmanırsak, iyi bir hareketli savaşı rahatlıkla verebiliriz. Yine coğrafya hareketli savaş için uygundur, düşmanı perişan eder. Cephe ilişkileri buna şimdiden epey olanak sağlar. Milis zaten birçok eylemliliği sağlayabilir, gerilla da buraları gece gündüz çalıştırabilir. Yani böyle rakamı tutturulmuş, özellikle komutası oluşturulmuş bir gerilla yapısı gerekiyor. Bugün bir Garzan'da gerilla komutanlığı fazla çalışmıyor, cephesi fazla gelişkin değildir. Özellikle bölge komutanlıklarını çok iyi tesis etmek, sayısal yetersizlikleri gidermek, üslenmeyi sağlamak gerekir. Bu olmadan da hareketli savaşı bırakalım, gerilla savaşı bile verilemez, nitekim fazla verilemiyor. İyi bir gerilla üslenmesinin sağlanması, iyi bir gerilla sayısının yakalanması, gerilla savaş tarzının tutturulması ve ardından bunun çok etkili hareketli savaş biçimleriyle güçlendirilmesi, yine Amed'de aynı biçimin geliştirilmesi büyük önem taşır ve epey sonuç da alabilir.

Güneybatı'da mevcut çekirdekleri hızla büyütme, tutulmayan birçok alanı tutmak ve gerillayı çok yaygın bir biçimde devreye sokmak büyük önem taşıyor. Amed'e bu sahadan biraz takviyenin yapılması, yine Çukurova alanından takviye yapılması burayı hızla arzulanan gerillaya kavuşturabilir. Burada da düzenleme sorunları, komuta kademesinin güçlendirilme sorunları olacaktır. Hızla eğitim ve birlik teşkil etmek büyük önem kazanır. Tecrübesiz bulunduğu için bazı tecrübeli güçlerle birlikte burayı savaşılabilecek düzeye getirmek gerekebilir. Buranın planlanmasında da buna epey ağırlık verilebilir. Kitlesi hızla kazanılacak bir alandır. Yine büyüme sorunları fazla zor olmayacak bir alandır. Ciddi lojistik sorunları da olmaz.

Bilindiği üzere Güney Saha Komutanlığı Botan merkezli olarak uzun süreden beri ordumuzun merkez rolünü oynayan konumunu sürdürmektedir. On yılı aşkın bir süredir oraya yığdığımız parti olanakları aslında çoktan görkemli bir ordulaşmayı sağlayabilir, mevcut sayısı on katına da çıkabilirdi. Hareketli savaşın bütün biçimlerini deneyebilir, düşmanı silip süpürebilirdi. Ama çok işlediğimiz nedenlerden dolayı biliyoruz ki, özellikle orta yolculuk, saptırma ve tasfiyecilik nedeniyle burayı zorbela bu sayıda tuttuk. Oysa partinin özellikle buraya yaptığı gerilla takviyesi on binden aşağı değildir. Hatta milisi de katarsak belki yirmi bini bulur. Fakat bu güç çarçur edildi. Muazzam bir gerilla akışı, muazzam lojistik var. Coğrafyası hakeza öyleydi, yurtdışı bağlantıları öyleydi; ama üzerine yatıldı, çarçur edildi. Yine de buranın büyüme imkânları vardır. Yani dış destek, kitle desteği, gerilla akışı, lojistik akışı, her türlü ordulaşmaya imkân verecek düzeydedir.

Saha olarak buranın bütün Güney Kürdistan'ı yani Zagroslardan başlayıp Behdınan'ı, Botan'ı, Mardin'i ve Fırat Havzası'nın doğu kısmının tümünü, yani GAP'ı içine aldığını söylemeliyiz. Çok elverişli bir kitle ve coğrafya kapsamlı olarak karşımıza çıkıyor. Mevcut sayı şimdiden altı-yedi bin sınırdan aşağı değildir. Küçük bir hamleyle geçirilecek birkaç aylık süre içinde bu sayı rahatlıkla on

bini bulabilir. Burada başlangıç gerilla sayısı on bin olduğuna göre, rahatlıkla bir yirmi bini dayatmamız uygundur. Dönem itibarıyla burada gerçekleştirilecek ordulaşma, hareketli savaşı da daha yaygın olarak kullanacağına ve biraz kendisini taşıyacağına göre, yirmi bin civarında bir rakama yükseltilmesi ve en önemlisi de hareketli savaşın bazı biçimlerini hızla hayata geçirmesi, ulaşılamayan sahalarda tamamen gerillaya kavuşturması, özellikle zayıf olan GAP ve Mardin'in gerillasını oturtması, yine çok zayıf olan milisi oturtması ve en önemlisi de kitlesinin cephesel örgütlenmesini geliştirmesi önemli görevlerdir.

Güney Kürdistan'a gerillanın dayatılması da önemli bir görev olarak önümüzde duruyor. Yani Güney Kürdistan'da da gerilla birlikleri biraz devrede olacaktır. İlkel milliyetçiliğin tehlikelerine karşı orayı devrimle tanıştırmak ve devrimi biraz daha yaygınlaştırmak için böyle bir saha da buraya bağlı olmalıdır. Hatta ülkenin tümüne biraz hizmet etmek zorunda olan bir alan olduğu için, neredeyse genel ordu merkezi gibi bir fonksiyonu da yaşaması ve temsil etmesi gerekir. İmkânları biraz fazla olduğu için birçok alana kadro ihracı yapması, lojistik ihracı yapması, özellikle savaşım deneyiminden geçirerek bazı birlikleri diğer alanlara taşıması burada imkân dahilinde olabilir. Temel ordu kuruluş alanı, insanın en çok yoğunlaşacağı bir alandır. Çok kapsamlı eğitimden, çok kapsamlı tecrübeden geçirme ve böylece fazla birlikleri ülke geneline aktarma biçiminde bir ilave görevi de göz önüne getirirsek, Güney Saha Komutanlığına nasıl yüklenmemiz gerektiği, çapını ve içeriğini nasıl güçlendirmemiz gerektiği anlaşılabilir. Bunun imkânları var. Mevcut kadro birikimi, ülke çapında her türlü ordulaşmaya yetecek düzeyde bir kadrolaşmadır. Bunu kullanmayı bilmek gerekir. Lojistik imkânları bu sayıyı donatabilecek düzeydedir. Büyüme sorunları fazla yoktur. Bazı kararları işletecektir ve şimdiden düşmanın saldırılarını sınırlandıracak düzeye gelmiştir. Bu da olanaklarını doğru değerlendirmesine bağlıdır.

Ordu Kişiliği Morali ve Yüksek Kararı Keskin Kişiliktir

Bu belirlemelerden sonra savaşın biraz daha derinliğine nasıl geliştirilmesi gerektiği hususuna birkaç değinmede bulunabiliriz.

Eski tarzlarda ısrar ediliyor. Düşmanın çoktan tedbir aldığı karakollar var, yine savunmasını oldukça iyi yaptığı kentler var. Donkişot gibi oralara saldırmanın bir anlamı yoktur. Yani savaş kurmaylığının, bir alan komutanlığının bunu değerlendirmemesi düşünülemez. Etrafına tankın ve panzerin nasıl yerleştirildiği, arazisinin özelliklerinin neler olduğu hesaplandıktan sonra, oraya Donkişot gibi saldırılamayacağı çok açıktır. Elimizdeki birkaç roketi betondan örülmüş duvarlarda çarçur edemeyeceğimiz ortadadır. Yine o çok kahramanca hazırladığımız savaşçıları bu duvarlara çarptırıp -zaten etrafı da mayınlanmıştır- mayınlarda imha ettireceğiniz açıkken bunun halen anlaşılabilmesi kabul edilemez. İkide bir 'gidin saldırın' deyip ucuz komutanlık sergilemenin ne anlamı var? Bu artık taktik yetersizlik değildir, savaş suçudur. Bunun yanlış olduğu baştan bellidir. Bunda neden ısrar ediyorsun? Adam her tarafı mayınla döşemiş, düğmeye bir basınca onlarca mayın patlıyor ve birimi imha ediyor. Bunu neden görmüyorsunuz? Bu kadar basitliklerin artık anlaşılması ve aşılması gerekir.

Yaşanan bu kadar savaş hatalarının veya savaş dışlıkların tarzımıza göre görülmesi gerekir. Biz ülkeden uzak olmamıza rağmen bunları görüyoruz. Halen görevlerine doğru sahip çıkmayan, görevleriyle oynayan bazı komutanlıklar, alan sorumluları söz konusudur. Bu kabul edilemez. Öyle yapacağımıza, bazı vurucu birliklerin de iyi mevzilendiği ve hareketli kılındığı bir coğrafyaya düşmanı çekin ve iyi bir darbe vurun. Nitekim bunu sınırlı olarak deniyorlar. Bu, düşmanı biraz üzerine çekme ve kendini derinliğine pusuya yatırma ve derinliğine mevzilendirme tarzıdır; biraz gizli, biraz hareketli ve biraz da düşmanı oyuna getiren, yani düşmanı düşüren bir tarzıdır. Yapımız, düşman içimize girdikten sonra gerekirse çok yakın mesafeden vuruşmakta epey cesaretli ve bir de deneyimlidir. Kaldı ki, düşman bu konuda çok cesaretsiz ve deneyimsizdir. Panik içinde hızla düşüyor, her şeyi bırakıp hızla kaçıyor, kaçmaya bile imkân bulamıyor. İşte biz bu tarzı derinleştirebiliriz. Birçok sahayı bu temelde hazırlayabilmeliyiz.

Ben bunu yıllarca önce de söyledim. Neden uygulamadıklarına halen şaşıyorum. Eskiden sayı noksanlığı vardı, bu sayıyı tamamladık; yine araç gereç noksanlığı ve hatta tecrübe noksanlığı vardı, bunların hepsi giderildi. O zaman uygulayın. Buna göre taktiği döşemek artık zor değildir. İstediginizde üç yüz gerillayı bu temelde yayabilirsiniz, herhangi bir dağı tutabilirsiniz, hatta düşmana vuracağımıza eminseniz, düşmanın beklemediği, tahmin etmediği bir yeri de geçici olarak kullanabilirsiniz. Taciz etmekten, yıpratmaktan öteye taktik dediğim olay, derinleşme dediğim olay budur.

Bunu geliştirmek sadece Güney Saha Komutanlığı için değil, her üç temel saha komutanlığı için de imkân dahilindedir. Hareketli savaşa da zaten böyle geçilir. Bunun diğer bir tarzı da, savunma tarzında düşmanı boğma oluyor. Alan çevirme, düşmanı bazı noktalarda kuşatmaya alma vb gibi diğer bir saldırı tarzı olabilir. Yani bir saldırı taktiğidir veya baskın taktiğinde karmaşık hale getirilmiş, hem pusu hem de saldırı birliklerinin etkin rol oynadığı saldırı, baskın taktiği de diyebiliriz. Zaten bunların hepsi iç içedir. Saldırı nerede başlar, savunma nerede başlar, nerede pusu atılır, nerede hareketli birliklerin saldırısı olur, yine bunların hepsi iç içedir ve birbirleriyle bağlantılıdır. Hareketli birlik düşmanı çekmek için saldırır ve geri çekilir. Düşman takibe gelir; pusu birimi, mevzi birimi o zaman vurur. Hareketli birlik gerilla birliği, pusu birimi, mevzi savaşı birimi rolünü oynar. İkisi iç içe yeni bir tür oluyor. Bunu böyle geliştirmek gerekiyor.

Biz ise ya çoğu zaman bir noktada donup kalıyoruz, düşman nokta operasyonu yapıp imha ediyor -Garzan'da, Amed'de bunun bolca örnekleri ortaya çıktı-; ya da gerilla adı altında kovalamaca oynuyoruz. Aslında bu iki tarz da hatalıdır, sabit mevzilenme de hatalıdır. Öyle ki, Amed'de geçen yıl kayıplar bu yüzden yaşandı. Nokta operasyonlarından kurtulamayacakları bir arazi mevzilenmesi yaptılar. Gerilla için de düşman üzerine geldiğinde kaçabilirse ancak kurtulur tarzında bir gerillacılık ve hareketlilik düşünüldü. Sonuçta iki biçim de tutmadı. Araziyi iyi seçememe, birimlerin niceliğini belirleyememe, yine komuta sorunları bunda rol oynadı ve sonuçta bazı anlamsız kayıplar yaşandı. Kaldı ki, bu durum Garzan'da da epey karşımıza çıktı. Doğru bir üs anlayışı olmadığı için ya bazı noktalarda çakılıp kalındı, düşman gidip bazı birimleri imha etti, ya da etkili bir gerillacılık yapamadılar. Demek ki burada üs anlayışı yoktu, mevzilenme yoktu, pusulama yoktu, bir de hareketlilik yoktu, epey geri biçimler söz konusuydu ve ikisi de bazı kayıplara yol açtı. Örneğin bir Dersim Eyaleti de bu biçimi çok yaygın kullanabilirdi. Dersim mevzilenme ve hareketliliğe en uygun olan bir alandır. Düşman geldiğinde en ağır darbeleri yiyebileceği bir coğrafyaya sahiptir. Ama o da fazla yaratıcı bir biçimde kullanamadı. Kısaca döneme ilişkin temel taktiğimiz böyledir.

Şimdiden bütün bu savaş hususlarında konuşmanın anlamı yoktu. Ülkeye gidenler ordu ve savaş sorunlarını böyle ele alırlar, savaşçının ruh halinden tutalım olası bütün taktik belirlemeleri bu temelde yaparlar. Bir düşmanı neyle nasıl düşürürüz, neyle nasıl yarıtırız, neyle ve nasıl kendimizi gizleriz, neyle ve nasıl kendimizi koruruz diye düşünmek zor değildir. Siz kendi kendinizi kendi başınıza bela ediyorsunuz. Bunun yetmezlikle fazla ilgisi yoktur. Başlarken de hep vurguladım, bu işlere doğru yaklaşın, bizde sorun bilinç sorunu değildir dedim. Eğer düşünürsen sorun anlayamama, imkân ararsan bulamama, tarzı denersen yine bulama sorunu değil-

dir. Bütün bunları herhangi biriniz rahatlıkla yapabilirsiniz. Bu dahice bir yeteneğe de ihtiyaç göstermiyor. Sıradan bir dürüstlük, samimiyet, açıklık ve kendini bu işlere biraz doğru verme, hemen hepinizi çok kısa bir süre dahilinde iyi bir gerilla komutanı yapar.

Bunun yerine özellikle orta yolcuların kıskırtmasının varolduğunu belirttim. Ordulaşmayla, savaş tarzı ve savaşçıyla oynama ve bozma var dedim. Aslında bizi de mahveden odur. Verdiğimiz kayıplarda düşmanın yüzde beş bile sorumlu tutulamayacağını gördünüz. Yüzde doksan beş sorumlu tutulması gereken, partinin olanaklarını böyle en tehlikeli kullananlardır; adına ne dersiniz deyin gerilladan başka, dürüst yaklaşımdan başka her türlü yaklaşımın sahibidir. Bazılarının nasıl sabote ettiğini ve görevlerine nasıl ters tutumlar içinde olduğunu gördünüz. Bu zararlı onlar veriyor.

Aslında hepiniz savaş ve ordu sorunlarının üstesinden gelebilirsiniz. Sorun bu değildir; sorun işin özüyle oynamamak, ciddi olmak, işinde biraz namusuyla varolmaktır. İlk günde böyle yapsaydınız, şimdi zaferi kesin yakalamıştınız. Eski kişilik, eski düzenbazlık, eski fitne fesat kişiliği kendisi ile oynadı, arkadaşı ile oynadı. Sonuç, zorbela yakaladığımız bu düzey oldu. Neredeyse onu da elimizden alacaktı. Bütün çabalarımızla bunu önledik, ama kendilerine yazık oldu. O açıdan ordu ve savaş tarzı üzerine fazla değinme gereğini duymuyorum. Bu benim görevim de değildir. Bunlar sizin gibi yıllarını bu işlere vermiş komutanların görevidir. Ustalar şunu söyler: Temel taktik görevler, taktik komutanların sorunlarıdır. Benim gibi en üst düzeyde ve daha çok stratejik görevleri yerine getirmeyle uğraşan birisi, bir takımın işini neden bu kadar düşünsün? Biz bu işleri yıllar önce de ana hatlarıyla düşünmüştük. Ben halen size, bir köye böyle girilmez, bir karakola böyle saldırılmaz dediğimde, bunun doğrusunu bir çırpıda nasıl anlayamadınız? Kendinizi neden halen çocuklar yerine koyuyor ve yere atıyorsunuz? Bu, eleştiri ve özeleştiri yapılacak bir husus da değildir. Bu yaramazlığı terk etmek gerekir.

Bizim için bir ilişki çok değerlidir. Siz o ilişkiyi iyi koruyamadınız mı, düşman imha eder. İlişkiyi yerinde korumalı, savunmasını yapmalısınız. Lojistiğinizi zamanında düşünün; kışa girmeden lojistiğinizi ayarlamalısınız. Güvenli olan bir yerde kalın. Düşman sık sık üzerinize geldi mi, 'ben buradan şuraya giderim' diyebilmelisiniz. Bir yere gidiyorsanız gizli gidin, yoksa düşman sizin dayandığınız ilişkiyi yakalarsa imha eder. Tüm bunları kendiniz yapmalısınız. Karargâhlarla, komutanlıklarla, görevlerle, ilişkilerle bu kadar oynamayı kendine yakıştıranın halinin ne olacağını siz düşünün. Siz kendinize bir komuta üslubunu yakıştıramıyorsanız, elbette biz de kıyamet koparacağız. Halkın işlerini, ordu işlerini ne sanıyorsunuz? Bir ilişkiye doğru dürüst anlam vermeme, ilişkiyi iki gün sonra başıma bela etme tutumlarını sergilerseniz, elbette birbirimizi affetmeyeceğiz. Bunu yapmayın.

Ciddiyeniz, savaşı istiyorsanız, savaşın amaçlarına bağlıysanız, o halde kendinizle neden alay ediyorsunuz? Neden böyle ucuz kaybettiriyorsunuz? Siz birçok imkânı doğru değerlendirebilseydiniz, birçok olayı önleyebilirdiniz. Bize neden böyle yapıyorsunuz, yaptırıyorsunuz? Ben bu işleri yapmaya mecbur muyum? Ben de sizin gibi bir görevli değil miyim, bir çalışan değil miyim? Ulusal kurtuluş hepimizindir, insanlık kurtuluşu hepimizindir. Bu ülkenin, bu halkın kurtuluşu hepimizindir. Görevlere bu temelde yaklaşalım. Bazıları bu değerlerle oynuyorsa, siz de onları affetmeyin. Yetersizlik çok fazlasıyla, hemen yeterlilik düzeyine ulaşın bu çalışmalara cevap verin. Başkası yapamıyorsa siz yapın, başkası yaptırmıyorsa siz yaptırın. Ne güne duruyorsunuz? Hayatınızı ortaya koymuşsunuz hiç olmazsa kendinize saygınız olsun. Ölümü böyle kucaklayıp da hedefin üzerine yürüyenin boynuna kim vurabilir? Vursa bile, siz bunu nasıl kabul edersiniz?

Ben biraz hayatımı ortaya koydum, tehlikeyi göze aldım, bu kadar çalışıyorum. Siz ise kendinizi kurtarma savaşı veriyorsunuz. Savaşı böyle esas alan bir orduya, bir örgüte kendinizi nasıl dayatırsınız? Buna nasıl cesaret edersiniz? Yani işlerin nasıl ele alınması gerektiği, işlere nasıl yaklaşılması gerektiği çok açık ve somuttur. Bu işe ilk adım atanların ilk çırpıda böyle yaklaşımları gerektiği de açıktır. Üstelik bunu çok vurguladım, bazıları eski tarzlarında ısrar ederse daha da sert yöneleceğiz dedim. Ordu ve savaş sorunları hususunda belirtilenler, sizi sağlam bir karara ve alan planlamalarına ulaştırabilir. O halde ordu ve savaş gerçekliğimize ilişkin belirtilenler kapsamlı ve doyurucudur. Sorun, bunu kendimize nasıl uygulayabileceğimiz, nasıl özümseyebileceğimiz sorundur. Bu hususlarda derinleşebilirsek, çalışmalarımızı güçlü bir biçimde yürütebiliriz.

Görülüyor ki, bu işleri ilerletmek mümkündür. Başından beri de mümkündür, şimdi de mümkündür. Özeleştirelilerinizde çokça dile getirdiğiniz ve oldukça kararsız ruh halinizde kendini ele veren tutum ve davranışlar bir kader değildir. Yine zayıf temponuzu aşama da bir kader değildir. Ordu kişiliği, ordunun yaşam tarzı, ordunun vuruş tarzı, savaşçının ruh hali, morali, günlük alışkanlıkları somuttur. Bunlarla oynamaya hiç gerek yoktur. Savaşçı bir kişilik bu işlerle günlük olarak uğraşır, gece gündüz düşüncesi bu temeldedir, pratik çalışmaları buna ulaşmak içindir. Hedeflerini doğrular, gücünü hazırlar, düşmanını gözetler, istihbaratını alır; gücün adım adım doğru yolda yürütmesini ve savaşmasını sağlar; yaşamı da, savaşı da, çalışma ve savaş tarzı da budur. Sert vurur, yerinde vurur, bitirici vurur. Elbette ölü gibi vurmaz, yarım vurmaz, kendini vurdurtmak için vurmaz. Vuruş tarzı çok açıktır.

Moraliniz yüksek seyredecek, bilinciniz keskin olacak, bunalımlar ve hastalıklara yer vermeyecek, hep zirvede olacak. Sürekli tektikte bir kişiliğiniz olacak. Tüm bunların böyle olması gerektiği, askerliğin abecesini bilenler için açıktır. Hele halk savaşçıları için gece gündüz bu böyledir. İlkinde de bu böyledir, sonunda da böyledir. Yani kendimizle alay etmenin ne anlamı var? Kendi hastalıklarımıza sevdalanmanın, vurmayıp hep vurulmanın, düşürmeyi hep düşürülmenin, yaşamayıp hep başkalarına hizmet etmenin ne anlamı var? Sağlam olmayan laçka tarza neden sevdalanalım? Bunları neden aşmayalım? Benim anlayamadığım husus, hastalıklı bir ruh haliyle, fazla verimli olmayan bir çalışma tarzıyla, vurmayan ve hep vurulan bir tarzla kendinize nasıl tahammül edebildiğinizdir. Bu yaşamınıza nasıl anlam verebiliyorsunuz? Bu konuda gerçekten endişe duyuyorum. Kendinize bu yaşamı şimdiye kadar nasıl kabul ettirdiniz? Kendinizi bununla yaşatabileceğinize nasıl inandınız? İnsan adeta buna yarıyor.

Her zaman belirtiyorum: Benim sınırlı bir görevim var. Öyle çoğunuzun sandığı gibi kendimi ahım şahım görmüyorum. Ama devrimci moralimi ve onurumu korumak için kendimi günlük olarak çalışmalara katıyorum. Bir yararım oluyor, bu da beni memnun ediyor. Kendi vicdan muhasebemi bu temelde yapıyorum ve benim kişilikten ve savaştan anladığım budur. Başkalarını neden kötü kullanayım, başkalarını neden çalıştırmayayım, neden çarçur edeyim? Değer uğruna iğneyle kuyu kazar gibi savaş yürütürüm, arkadaşlarımı eğitirim, bir günde saatlerce konuşurum, en uygun üslubu seçerim. Arkadaşlarımın moralini yükseltmek için her türlü yolu ve yöntemi denerim. Benim yoldaşıktan anladığım budur. Arkadaşlarımı neden kendimden korkutup kaçırtaım? Neden kolay vurulayım? Sorunlara neden duyarsız kalayım?

Bize dayattıklarınız eğer anlamlı ve güzel bir şeyse ben de yapayım. Kendimi neden hasta edeyim? Çok yüksek bir idealimiz, mutlaka bağlı kalınması gereken bir amacımız var. Düşmanını düşman belleyen, halkını halk belleyen bir kişilik neden böyle yaşasın? Hayır, bunların bir anlamı yoktur. Sizi başkaları buna yanaştırdı veya siz buna zemin teşkil ettiniz. Bu her neyse vazgeçin, vazgeçirtin, doğruyu esas alın. Ordu çalışması çok soylu bir çalışma, savaş sanatı çok yüce bir sanattır. Hele bizde yücelerin yücesi, yaşanası

bir sanattır. Eğer ben bu kadar zamandır hayattaysam, savaşı biraz geliştirdiğime inandığım içindir. Gücümü de, moralimi de bunu biraz geliştirmeme borçluyum. Bu bir halkın savaşı, bir halkın ayağa kalkışıdır. Bu o kadar açık ki, hangi yürek buna duyarsız kalabilir, hangi beyin bu kadar kireçli ve düşüncesiz kalabilir? Böyle kalmaya kimsenin hakkı yoktur.

Görüyorsunuz ki, sayılan bütün gerekçeler ordu ve savaş gerçeğine de, parti gerçeğine de, cephe gerçeğine de, bütün yaşam gerçeklerine de çok sorumlu, çok sonuç alıcı yaklaşmanızı emrediyor; bunun dışında yaşam seçeneğinizin olmadığını, size yaraşanını da, layık olanını da bu olduğunu gösteriyor. O halde haklı olarak şundan emin olmak istiyoruz: Şimdiye kadar şu veya bu nedenle şu veya bu olumsuzlukla, şu veya bu yanlışlıkla yetersizlik sınırında kalışınız belki yine kabul edilemez ve affedilemezdi. Ama yoldaşlık hoşgörümüzü, destek ve dayanışmamızı esas aldığımız için buna tahammül ettik. Ordu gerçeğimiz bu kadar açıkken, onun yasaları bu kadar yerine getirilmek zorundayken, yoldaşlık hoşgörümüzü zorlamaya hakkınız olmadığı gibi, bunun doğru bir elamanı olmak için layığınız olan neyse onu kendinize yakıştırmanız gerektiği kesindir. Bu yaşama, bu savaşa, bunun şanlı ordusuna göre iş yapacağınıza, en üstten en alta, yine en basitten en karmaşığa kadar bütün görevlerine bu temelde yaklaşım göstereceğinize dair sadece 'söz veriyorum' da demeyecek; onun mutlak takibi ve başarısı için her şeyinizi mutlaka ortaya koyacaksınız.

Biz ancak böyle kişilerin yanında olabiliriz; ancak bunu kabul edebilir, bunun gereklerini yerine getirebilir, bununla kendimizi yükümlü görürüz. Bu temelde birbirimizi denetlemek ve mutlak başarıya doğru yürütmekle sorumluyuz. Bunun dışında bizi fazla uğraştıracak, oyalayacak, ne bizden ne de başkasından herhangi bir şey kaynaklanamaz; kaynaklansa da tahammül edilemez ve yaşamasına onay verilemez. Temel gerçeklerimize, parti, ordu ve cephe gerçeklerimize ve görevlerine böyle yaklaşırsanız, başarı kendiliğinden gelir demekle kalmaz, aynı zamanda başarıyı kesinleştirir. Büyük bir yaşamın da, bir varlık nedenimizin de bu olduğu kesindir diyoruz. Burada 'var olmak, yaşamak istiyoruz, hem de özgürcesine' diyorsanız, o halde bu ancak ordulaşmak ve savaşmakla mümkündür. Bunun başarısı için bundan sonra kendinize yüklenin. Sözüünüz gerçekten er sözü olsun, eyleminiz savaşçılık olsun ve mutlaka kazanın; mutlaka kazanın ve kazandırım.

12 Mart 1994

BİZ HER ZAMAN UMUT HAREKETİYİZ, BAŞLANGIÇ HAREKETİYİZ *

Alan değerlendirmelerini hiç şüphesiz yaptığımız çözümler ışığında daha gerçekçi yapabiliyorsunuz ve yaptınız. Derinleştirilmiş ve doğrultulmuş yaklaşımlar var. Genele ilişkin yapılan değerlendirmelerin alanlara uyarlanması artık zor değildir. Konferans bu konuda çözümlenme niteliğini geliştirmiştir. Zorlanılsa da, yoğun çabalar sayesinde pratiğe özgü, hemen her konuya ilişkin doğru yaklaşımları geliştirmek işten bile değildir. Yeterli ve dürüstçe çabalar eksik edilmezse, her soruna rahatlıkla çözüm bulunabileceğini görüyorsunuz.

Alanlara ilişkin değerlendirme yapmak, pratiğe ilişkin hususlara girmek demektir. Çözümlerinin ana ruhu da pratiğe doğru yönelmeyi sağlayabilmektir. Parti tarihimizin bu yoğunlaşmış çalışmaları, önümüzdeki dev pratik karmaşaya ve onun kişilik düzeyindeki tüm yansımalarına açıklık ve giderek irade keskinliği getirmek içindir. Yapılan eleştirilerde de görüyorsunuz; öyle başarılamayacak ve çözümlenemeyecek fazla pratik yoktur. Kişinin kendini çözümlemiş ve hazırlayış düzeyi her sorunun altından çıkabilecek kadar yetkinleştirilebiliyor. Bunu gördünüz. O çokça yaşadığımız muğlak, doğruluktan uzak, keskinlikten ve çözümlenmeden uzak kişiliğin kader olmadığı, çok daraltılmış, çok çirkinleşmiş ve düşürücü yaklaşımların öyle sanıldığı gibi doğal bir özelliğinin olmadığı, bunların düşmanın yüzyıllardan beri size yakıştırdığı özellikler olduğu bu arada yine anlaşıldı. Bu çalışmaları böyle geliştirmek biraz yaratıcı tarzla mümkün oldu ve kendinizi aldatmadan bazı sonuçlara yaklaşabileceğiniz anlaşıldı.

Şu konuda yanılmıyoruz: Çözümler düzeyinde bir sonuca gitmek, pratikle tam sonuç almak demek değildir. Yaklaşım, bakış açısı ve yöntem belleme sadece pratiğe giriş içindir, yoksa pratiğin yerine konulamaz. Çokça yaşanan yanılgılardan birisi de, çözümlenmelerle kendini rahatlatma ve pratiği sırt üstü bırakmadır. Bu olmaz. Çözümlenmeleri pratiğe taşıma, çözümlenmenin kendisinden daha büyük öneme sahiptir ve bu anlamda düşmanla kıyasıya savaşımı yaşadık. Burada hiçbir kişiyi düşman, hiçbir çalışmayı da düşman çalışması diye ilan etmiyoruz. Ama düşmanı içimize taşıran tarzın yaklaşım özelliklerinde olduğunu ve onları da değişik bir düşmanla uğraşma tarzı olarak değerlendirdiğimizi ortaya koymuş bulunuyoruz. Dökülmüş işbirlikçi, dökülmüş kişiliklerin en az düşman kadar tehlikeli olduğunu bilerek yükleniyoruz. Böylesine özlü yaklaşmayı derli toplu bir biçimde burada geliştirdik.

Hiç şüphesiz pratik sorunları pratikçilerin kendilerine bırakmak daha doğrudur. Bizim bu konuda fazladan yüklenmemiz doğru değildir. Fakat kabul edilemez olan pratiklerin de neler olduğunu şimdi daha iyi görüyoruz. Partimizin aydınlatıcı ve netleştirici yaklaşımlarıyla pratiğin körleştirici, tıkatıcı ve muğlaklaştırıcı özelliklerinin nasıl çeliştiği ve bunun sahiplerinin nasıl yetmez, yönetemez, hatta pratiği durdurucu nitelikte olduğu, bunların birbirlerini kabul etmediği, parti yaklaşımlarıyla bu pratiklerinin çeliştiği ve mutlaka partinin emrettiği tarzda aşılması gerektiği ortaya çıkıyor. Vardığımız en önemli düzeyin bu olduğu çok açık anlaşılıyor.

Partinin kazandırdığı muazzam güçlenmeyi ve güçlendirmeyi pratikte kendi kişiliği etrafında, kendi yönetim ve komuta yetkisi etrafında işletmemek en temel sorundur ve bizim başarı oranımızı sanıldığından daha fazla düşürüyor. Bu, partiyle pratiği, partiyle coğrafyayı, partiyle halkı, partiyle savaşım gücünü bütünleştirememek, hatta engellemek demektir. Komutanın ve yönetimin bu engelleyici konumunu mutlaka aşmak ve yeterlilik düzeyine getirmek şu anda en temel görevdir.

Bunu daha da somutlaştırsak, bazı alanlarımıza ilişkin özce ve sonuç itibarıyla şunu belirtebiliriz: 1980'ler sonrası daha ciddi bir biçimde ele aldığımız askeri çalışmalarımızın yönünü Botan'a çevirmek ve orada yoğunlaşmayı sağlamak ne denli tarihi bir adımsa, Kürdistan tarihinin en diriltici ve sonuç alıcı yönelimlerinden biriye ve yerinde olan biricik adımsa, ona hakkını vermeme, onun bu tarihi anlam ve önemini idrak etmeme, laftan anlayıp da pratikte gerçekleştirilmesine tüm yönleriyle kendini katmama ve saptırma da bir o denli bu tarihi niteliğine ters düşmüş ve onunla oynamıştır.

Halkımızın, parti öncülüğü sayesinde bütün savaşım olanaklarını oraya aktarması yerinde ve doğru bir karardır. Ama aktarılanların da o kadar kendilerine sevdalanmışlıktan tutalım kendilerini koyuvermişliğe, köleleştirmekten tutalım dağıtmaya ve tıkatmaya, düşkünlükten tutalım donuklaştırmaya, ağalaştırmaktan tutalım köleleştirmeye kadar, böyle birçok olumsuz toplumsal özelliği

* PKK III. Ulusal Konferansı'na yönelik yapılan değerlendirme.

sürdüremeleri, düşmanın etkilerini aşacaklarına kendilerine sevdalanıp kemikleştirmeleri adeta bize yapılan en büyük kötülük olmuştur. Bunu değerlendirdik. Savaş tarihimizi incelemek bir anlamda bu pratiği incelemek demektir.

Biz daha 1980 öncesi silahlı savaşım pratiğini fazla sorun yapmadık ve o pratiğin çok yönlü çözümlenmesi gerektiğini de öne sürmedik. Fakat ciddi bir adım olmakla birlikte, onun çok yüzeysel ve kendini tasfiye eden bir pratiğin özelliklerini de taşıdığını ortaya koyduk. Silahlı savaşım o pratiği aşarak ve böylece partinin önünü açarak, eğer bu yapılamazsa 1980 sonrasında getirilemeyeceğini, özellikle askeri yönetim tehdidinin kesinlikle aşılamayacağını bildiğimizden dolayı, 1980 sonrası bu yurtdışı parti çalışmasına çok büyük değer biçtik. Böylelikle '80 öncesi çözümlendi. Bu olmasaydı, 12 Eylül'ün o ulusal imhacı, sadece örgütsel düzeyde değil, ulusal varlığın ve hatta Türkiye'de demokrasi adına ne varsa hepsinin silip süpürülmesini amaçlayan yönelimine karşı konulamazdı. Uluslararası emperyalist güçlerin 1980 sonrası sosyalizme ve bölgeye saldırısı tam başarıya ulaştırılmadıysa, bunda bizim bu sahada yürüttüğümüz çalışmaların çok büyük yeri olduğunu şimdi daha iyi anlıyoruz. Yani burada hazırladığımız askeri yönü ağır basan bu çalışmanın siyasi diplomatik yönü de, öncülük düzeyindeki rolü de son derece önemlidir. Ama ağırlık verilen yan askeridir.

Bu gücün Botan'a aktarılmasının sadece düşmanın ilkel milliyetçi barajlamalarla diktiği engellerin değil, içimizdeki provokatörlerin diktiği muazzam barajlamaların aşılmasıyla sağlandığını iyi gördünüz. Öyle ki, bu bir kaç provokasyonu aşmakla gerçekleştirildi. 15 Ağustos Atılımı biraz daha değişik planlanması gereken bir gerilla çalışması olacaktı. Onun olanakların ve emrettiklerinin çok gerisinde, yine oldukça ürkek, endişeli ve en önemlisi de sonuçlarına iyice hazırlanmadan atılan bu adımın bütün sonuçları aslında bize yüklendi. İster önder düzeyde ister savaşçı düzeyinde bu pratiğin içine girenlerin bu pratik ne getirir sorusunu kendilerine fazla sorun yapmadıkları, en benim diyenlerin bile 'sonuna kadar savaşırım, o kadar' dedikleri, ama işin önü nasıl açık tutulur, nasıl gerilla savaşına dönüştürülür konularını düşünmedikleri ortaya çıktı. Hatta bazı şeyler söylene de, bunlara öyle kapasiteli bir kişilik ve ağır bir sorumlulukla yönelme olmadığı görüldü. Bazılarındaki aydın lafazanlığı, diğerlerindeki hiç özgürleşmemiş köylü kişiliği aslında bu adımı adeta yere çarptı gitti. Botan hamlemizin hakkı aslında çok erken gelişecek bir gerilla savaşı ve ordusuyken, yönetim ve savaşçı düzeyindeki böylesine yetersizlikler yüzünden adeta eriyip gitti. Köylü özelliklerden totalim sorumluluktan uzak aydın yüzey-selliği, kendini aldatmışlığı ve tasfiyeciliği bir anlamda bu tarihi adımı başarısızlıkla karşı karşıya getirdi.

III. Kongre çalışmalarını, bu başarısızlıkları önleme çalışmaları olarak da düşünebiliriz. Botan pratiğimizin tasfiye olmaması için alınması gereken tedbirleri, her düzeyde onun değerlendirilmesi çalışması olarak da ortaya koyabiliriz. Nitekim bu tasfiyeciliğin bütün yönleriyle değerlendirilmesine yönelim gücü gösterdik. Onun nedenlerini sadece düşmana bağlamadık, tedbirlerini de geliştirdik. En temel nedenin bizde ve yönetim düzeyinde olduğu, merkezi görevlere sahiplik edilmediği, taktik önderliğe hiç sahiplik edilmediği, ilginç bireyciliklerle herkesin adeta bir tür kendini kurtarma çabası içine girdiği, en benim diyenin bile bu yaklaşımlardan öteye gidemediği ortaya çıktı. Aynı zamanda bilinçli provokatörlerin saptırma çabalarının da az etkili olmadığı, içimizdeki düşmanın da bu konudaki faaliyetlerinin küçümsenemeyeceği, özellikle taktikle oynama ve taktiği saptırmada bu kişiliklerin sanıldığından daha fazla muğlaklaştırıcı ve inançtan düşürücü rol oynadıkları ortaya çıkarıldı. Buna benzer daha birçok çıkarıcı yanı olan, parti olanaklarına bir hırsız gibi yapışarak partide mevkicilik ve kariyerizm diyebileceğimiz yaklaşımları esas alan partinin öncülük özelliklerinden çok uzak kişiliklerin ortaya çıktığı, bunların partinin olanaklarına göz diktiği ve daha sonraki saptırmalarının da bu dönemle ilgili olduğu anlaşıldı. Yerel katılımlarda özellikle bu yanın olduğu, yerel alan katılımının ilkel milliyetçiliğin de etkisiyle particiliği değerlere el koyma biçiminde anladığı, bir maddi yaşam aracı olarak düşündüğü ve PKK'yi de bu temelde bir çıkarıcı alet etmek istediği anlaşılmaya başlandı.

Botan pratiği daha sonra bu temelde düzenlenmeye çalışıldı. 1987 ve sonrası hamleleri, partinin kendi kararında inat etmesi hamleleridir; partinin buraya atfettiği tarihi önemde inat etme, bu mevziye mutlaka rolünü oynatma, bununla çelişen her türlü anlayışla sonuna kadar savaşım yürütme, bu adımın başarısına onay verme, ulusal gelişmeye onay verme, yalnız ulusal devrimin değil, bölgedeki devrimsel gelişmelerin boşa çıkarılmasına yer vermeme, hatta özgür yaşam umutlarının çok yönlü olmasına onay verme hamleleridir. O açıdan yüklenme yerindeydi. Bunu da esas olarak gerillayı geliştireceğiz sloganında dile getirdik. Gerilla ordulaşması ve gerilla savaşı her şeydir, onsuz hiçbir gelişme olamaz; olsa da sağlıklı olamaz, teslimiyetten ve yenilmekten kurtulamaz. Ana yaklaşımlar böyle geliştiriliyor.

Yapılan çözümler ve pratik düzeyindeki yaklaşımlar IV. Kongre'de biraz daha yetkince ifadesini buldu. Botan bu anlamda sadece bir alan pratiğinin çözümlenmesi değil, ulusal düzeydeki pratiğin çözümlenmesi oldu. Burada parti öncülüğüne karşı geliştirilenler sadece alan parti öncülüğüne karşı değil, partiye karşı olma anlamında bir gelişim oldu. Tabii parti öncülüğünün oturtulma çabası, aynı zamanda ülke çapında öncülüğün oturtulma çabasıydı; yalnız Kuzey'de değil, Güney'de de parti öncülüğünün oturtulması çalışmasıydı; bütün Güney'de, hatta bütün parçalar üzerinde parti öncülüğünün etkilerini geliştirme savaşıydı. Ve gerçekten az yüklenilmedi. Fakat karşıt eğilimler de az çaba içerisinde olmadılar. Korkunç bir iç müdahale yaşadığımızı görüyoruz. Feodal, küçük burjuva kişilik, alanı bırakmamak için her şeyini kullandı. Tabii ki bunlar devrimci savaşım görevlerine bakmak şurada kalsın, gelişen PKK öncülüğünün önünü nasıl alırız düşüncesindeydiler. İkel milliyetçilik ve reformist işbirlikçiliğin dışımızdaki temsilciliği yetmiş yormuş gibi, içimizdekiler onları aratmayacak cinste, en değme provokatörlere ve kontralara taş çıkartacak bir biçimde yönelimler içinde oldular. Komplocu özelliklerden totalim savaşçıyı kaçtırmayı, özellikle taktiği işletmemeyi neredeyse bir ustalık haline getirdiler. Bunlar çözümlenmelerde epey dile getirilmiştir.

IV. Kongre sürecinde bu daha da tirmandırılmak istendi. Çok elverişli gelişme olanaklarına ve kendilerinin şansı hiç olmamasına rağmen oldukça yüklenilmek istendi. Tekrar gerilladan uzaklaştırma, sivilleşmeye çekme, sözümlü ona siyasal çalışmaları öne çıkarma, hatalar ve yanlışlıklar benzer özellikleri olanlar tarafından yapılmıştır. Gerilla tarzıyla bağdaşmayan tutumları gerillaya mal eden, böylece gerillayı gereksiz ilan ettiren ve böylesine uç vermeye çalışan eğilimler vardı. Bunlarla yürütülen mücadele tekrar gerillada ısrar, gerillaya aynı tarihi anlamı ve önemi verme, bunda mutlaka başarıyı sağlatırma III. ve IV. Kongre kararları olarak işlenmiştir. Daha sonra sürecin daha elverişli ve olanaklı yönlerine rağmen, onu böyle değerlendirmeme anlayışları kendini gösterdi. Köylüleşme, ilkel milliyetçi pratiğe benzeştirme, diğer yandan aydınların teorik gücünü hiç ortaya koymama, bunu lafazanlık ve adeta değişik bir biçimde köylülükle uzlaşarak veya tepkileşerek kaynaşma -bu da bir nevi uzlaşmadır-; birleşme yerine, böyle sahte bir ayrıma zemin hazırlayarak teoriyle pratiği veya entelektüel güçle bu köylü savaşım gücünü birleştirmeme, hatta bunda derinleşme gerilla ordulaşmamızı zora sokuyor.

Bu durum, öncülüğün aşınması hususuyla da yakından bağlantılıydı. Alan değerlendirmelerinde ortaya çıktı ki, öncülükte aşınma demek, öncülük ölçülerine yönelmeme, parti kişiliği ölçülerine yüksek değer biçmeme, partinin ölçülerinden oldukça uzaklaşma,

gittikçe bireyselleşme, teoriden uzaklaşma, onun yoğunlaşmış ifadesi olan ideolojiden uzaklaşma, yine politik düzeyi geliştirmeme, örgütsel ve kolektif olmama, bundan hep kaçınma, siyasi eğitime önem vermeme demektir. Bütün bu hususlar böyle gelişince ortaya çıkan şey bir partiszizlemedir, partinin öncülük ölçülerinden uzaklaşmadır. Ayrıca moralinden, parti kişiliğinden ve ahlakından uzaklaşmadır. Sonuç, teoriden kopuk, doğru dürüst düşünce kabiliyeti olmayan sığ bir köylü anlayışıdır. Yine partinin siyasi doğrultusundan uzaklaşma, her türlü işbirlikçi anlayışlarla, dar köylü özellikleriyle, her türlü aydın lafazanlığıyla uzlaşmadır. Örgütlü kolektivizm yerine örgütsüzlüğü, Önderlik yerine bireyciliği esas almaktır. Bireycilikte derinleşmeyle birlikte bazıları savaş ağalığı gibi ağa biçiminde sivrilerken, bazıları da sıradan köylü savaşçı yapı gibi görünüyor. Bunun doğal bir sonucu olarak da oldukça düşük bir moral düzeyi karşımıza çıkıyor.

Güney Savaşı ve onun Zelé pratiği, daha önce Xankûrke, hatta yine o Güney komploları da ondan pek farklı değildir. Ülke içi de bundan pek farklı değildir. Aynı oranda olmasa da, bu biçimdeki parti öncülüğünden uzaklaşmanın sonuçları bu oldu. Bu, gerilla savaşımına da yansdı. Birlikleri gerilla tarzı düzenlememek, yönetimin gerilla tarzından uzaklığı ve bireyciliği, sonuçta Güney Savaşı'nın çok vahim bir sonuçla karşılaşmasına ve partiyi gerçekten ağır bir yenilgiyle karşı karşıya getirmesine, tıpkı 1985'lerde olduğu gibi bir durumun ortaya çıkmasına yol açabilirdi. Fakat partinin tecrübesi ve değişik mevzilenmeleri buna fırsat vermedi. Nitekim bazı kişiliklerin şahsında ortaya çıkardığımız tümüyle partiyi sağa kaydırma, öncülük özelliklerinden uzaklaştırma, köylüleştirme, ağalaştırma, ilkel milliyetçilik sınırlarında tutma, ona benzeştirme, orta sınıfın ulusal soruna yaklaşım tarzına benzer bir tarza ulaştırma, ona benzer bir önderliğin objektif olarak temellerini atma söz konusu oldu. Çok bilinçli olmasa bile, bütün çerçevenin buna göre hazırlanmasını, tabii buna sömürgeci devletlerin ve işbirlikçi güçlerin de etkisini eklemek gerekiyor.

Böyle bir tehlikenin boy verdiğini ve bunun ordu ve savaş gerçeğimize sanıldığından daha fazla tehlikeli yaklaşımlara yol açtığını biliyoruz. Tabii ki bunun da moral olarak güçlü bir sonuca yol açmayacağı, savaşçı moralinin düşüklüğü, kendine fazla güvenmemek kadar en benim diyenlerin de artık intihar etme psikolojisiyle hareket etmeleri partimizin öngördüğü bir yaklaşım değildir. Bunlara karşı gereken savaşımın verildiğini biliyoruz. Bu konferansımızda bu pratik böyle çözümlendi. Sanyoruz bu hayli aydınlatıcı oldu ve bu doğru yola koyucu bir yaklaşımdır.

Yetkin Komutanlaşma Yaratıcı Askeri Çabayla Gelişir

Botan pratiği hayli zikzaklı geliyor. Karar çok tarihi ve olanaklar çok elverişli olmasına, yine hazırlıklar çok iyi yapılmasına rağmen, yönetim ve komuta kademesinin bir türlü oluşamaması veya oluşturulmasının adeta engellenmesi, burada yoğun bir sınıf savaşımının, yoğun bir ulusal savaşımın, sömürgecilğe karşı bir ulusal savaşım değil ilkel milliyetçiliğe karşı bir ulusal savaşımın verilmesi söz konusudur. Biz şimdiye kadar ulusal savaşımı hep sömürgecilğe karşı düşündük; ulusal savaşımı en az sömürgecilğe karşı verdiğimiz kadar ilkel kabile anlayışlarına, ilkel milliyetçi anlayışlara, köylü anlayışlarına, ahbap çavuş anlayışlarına, mahalli anlayışlara karşı vermemiz gerekiyor.

Botan'daki köylü anlayışı, ulusal düzeyden uzaklaşmadır. Botan'daki daralmış, oldukça sıradan bir köylü-eşkıya olmaktan öteye gitmeyen yaklaşım nedir? Bu, ulusal düzeye ulaşamamadır, uluslaşamamadır. Siyasileşememeleri ve gerillalaşamamaları da bununla bağlantılıdır. Hızla köylüleşme ve köylülüğün hızla yozlaşma ya eşkıyalaşması ya da kaçması söz konusudur. Köylülüğün, özellikle ilkel köylülüğün varacağı sonuç budur. İlkel milliyetçilik bir ayna gibi ne olduğunu ortaya koymuştur. Kırk-elli yıldan beri ilkel milliyetçilik uluslaşamıyor, ilkel milliyetçiliği bile yakalayamıyor. Aşiretçi ve kabiledir, ailecidir, uluslaştırma çabalarına karşıttır. Onun için sömürgecilerle, yine aşiret ve kabile özellikleriyle uzlaşır. Bunlar da korucular politikasında görüldüğü gibi, düşmanla sadece birleşmekle kalmaz, onların en tehlikeli kontraları olarak karşımıza çıkar. İçimizde de buna benzer bir durum söz konusudur. Bazı provokatörlerin şahsında bunlar nasıl bir kontra olduklarını, parti öncülüğünün özellikleri, yine uluslaşma ve demokratikleşme çabaları şurada kalsın, buna benzer ne kadar gelişme varsa buna saldırdıklarını, kolektif örgütlenmeye gelmediklerini, partiyi bir yoldaşlar topluluğu olarak düşünmediklerini ve habire kendilerini dayattıklarını inceledik. Bu, ilkelleşmedir, uluslaşmaya ve demokrasiye gelmemedir. Bunlar yoğun yaşandı. Botan pratiğimizde bazıları fırsat bulsalar, bunu daha da derinleştirerek birer savaş ağası olup çıkacaklar. Ulusal demokratlık, bunun bir sonucu olarak da öncülüğü ve örgütlülüğü sağlayabilmek bunların umurlarında değildir. Tam tersine bundan kurtulmaya çalışıyorlar. Bu kadar bireyselliğin gelişmesi uluslaşmaya, bir üst toplumsallığa, halk demokrasisine gelmemedir.

Halk neden eğitilmedi, halka neden adeta kontra gibi yaklaşıldı? Çünkü halk demokrasisi istenmiyor. Ağa gibi halkın üzerine kurulmaları, o ideolojinin ve yaşamın doğal bir sonucudur. Halk demokrasisine bağlı olmak, halkın eğitim ve örgütlenmesine anlam vermek demektir. Bu da ancak parti ölçüleriyle yaşamakla mümkündür. Parti öncülüğü neden aşındırılıyor ve bunu aşındıranlar halkın başına neden bela oluyorlar? Kendi feodal eğilimini konuşturmak için. Savaşçılar neden öncülüğe gelemiyor? Kölelikten uzaklaşamadıkları için. Tüm bunları çok çarpıcı bir biçimde yaşadık. En son ortaya çıkan örnek, aile ve kabile bağlarına nasıl yaslanmak istiyor? Ona dayanarak dev bir ulusal çözümlenmeyi, ulusallaşmayı ve ulusal önderlikleşmeyi nasıl engellemek istiyor? Bunu belki de bilmeden, fark etmeden yapıyor. Bunun yerine ilkel milliyetçi bir önderliğe has olan özelliklere nasıl soyunduğunu, ona nasıl tapındığını gördük. Onun şahsında hepinizin aile ve kabile bağlarınızın, hatta yaşam ve ilişki anlayışlarınızın nasıl bir anlayışa zemin sunduğunu, hele bunun kendiliğinden ve bir kişinin marifeti olmadığını, kaynağını derin bir toplumsal ve çok geri ulusal düzeyden aldığını, çoğunuzun adeta buna yatkın olduğunu ve buna zemin teşkil ettiğini, bunun da tabii ki teorik ve ideolojik yönden zayıflıkla, yine politik, örgütsel düzeyin zayıflığıyla bağlantılı olduğunu, bunu aşamazsanız sizlerin iyi bir zemin teşkil edeceğinizi, bilmeyerek ne kadar ulusallığa ve demokratlığa zıt bir konuma hizmet edeceğinizi göstermeye çalıştık. Bütün bunlar Botan pratiğimizde kendini bütün yönleriyle ortaya çıkardı.

Tekrar Botan alan pratiğini değerlendirirken, bu büyük tarihi altüst oluşları görmemek mümkün değildir. Hatta bu pratiğin kendisi büyük bir kazanımdır. Bu pratiğin iyi irdelenmesiyle sadece bir gerilla ordusunun ve savaşımının mümkün olduğunu değil, ulusallığın çok özgür bir temelde nasıl sağlanacağını da ortaya koyduk. İlkel milliyetçiliğe ve onun anti-ulusallığına karşı oldukça gelişmiş bir ulusallığın, hatta şoven sömürgeci ulusallığa ve Türk ulusallığına karşı eşitliğe dayalı bir ulusallığın nasıl geliştirileceği ortaya konuldu. Çok geri toplumsal bağlar yerine, çok ileri ve özgür toplumsal bağların nasıl boy vereceği ortaya konuldu.

Kadın ordulaşmasının da dayatılmasıyla muazzam bir özgürlük düzeyine fırsat sunulmuştur. Kadın ordulaşmasının bu anlamda yalnız bir cinsin kendini çözümlenmesine ve kendini kurtarmasına değil, eğer gereken yapılırsa toplumsal düzeyin bütünüyle özgürleşmesine, her düzeyin eşit ve özgür bir dönüşüm geçirmesine yol açacaktır. Bunun Botan gibi bir alanda geliştirilmesinin bütün ulu-

sal düzeyi geliştireceği -diğer tüm parçaları da etkileyebileceği göz önüne getirilirse-, ulusal düzeyde bir çözümlemeye götüreceği, kadının katılımının bu anlamda çok önemli olduğu, yine geri köylü özelliklerinin aşılmasının, çok ilkel kalmış Kürt aileci ve kabileci özelliklerinin parçalanarak çok ileri, gelişmiş bir ulusallığa ve toplumsallığa yol açacağı açıktır. Dolayısıyla çözdüğümüz köylülüğün oldukça dar ufuk, dar yaklaşım, çok geri bir ilişki ve geri örgütlülük düzeyinin aşılmasının ulusal düzeyin yakalanması olduğu, ulusal düzeyin yakalanmasının örgütsel ve kurumsal düzeyde bir ifadesi olduğu, cephe silahının bu anlamda çok önemli olduğu, cephe çalışmalarının bir ulusal kurumlaşma çalışması olduğu, halkın ulusal kurumlaşmaların içinde eğitilip örgütlendirilmesiyle çok önemli bir siyasallaşma ve ulusallaşmanın sağlanacağı görülüyor. Tabii en önemlisi de bunun bir gerilla alanı olması durumudur; burayı Kürdistan'ın kalbi gibi canlandırmak, ulusal çapta savaşımı canlandırmak, savaşı ayakta tutmak, ulusal çapta başarı olanaklarını zorlamaktır. Bu da ancak gerilla ordusu ve savaşımıyla mümkündür. Nereden bakılırsa bakılsın, Kürdistan'da ancak bu yöntemle tarihi sonuç alınabilir.

Halen de biz bu sorunun yakıcılığını tartışıyoruz. Muazzam olanaklara rağmen, halen bir gerilla ordulaşmasına ve onun savaşım tarzına ulaşılmadığını, üst bir düzeye sıçramanın da bir türlü istenilen düzeyde geliştirilemediğini vurguladık. Botan'da gerillanın her biçimi denenebileceği gibi, hareketli savaşımın çok başarılı biçimleri de denenebilir. Yine sayımız ve donanımımız da buna elverişli. Ama halen karşımıza çıkan düzenleme kabiliyetinin yetersizliği, ister kurmay düzeyinde ister harekât düzeyinde olsun komutanın yeterli olmayışı, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da bizi tehdit edecek tek sorundur. Sorumluluklarının gereklerini yerine getirmesi gerekenlerin halen irili ufaklı her biçimde savaş gerçeğimizin çok uzağında kaldıkları, hatta eleştirdiğimiz birçok hususu yaşadıkları, illiklik sınırları içinde çakılıp kaldıkları ve savaşa yaratıcı yaklaşmadıkları, öncü sorunlarına elveren veya öngörülen temelde yaklaşmadıkları, habire kendilerini yaşadıkları, komuta düzeyine yükseldikçe bunun daha da geliştiği görüldü. Bu sorun yaşanıyor ve biz bunun aşılması için yüklendik. Zaten konferansımızın en önemli bir amacı da bunu aştırmaktır.

İlk elden oraya yüklenmeyi derinleştireceğiz. Kesinlikle birimlerdeki köylü özelliklerini, yine her bakımdan örgütsel ve siyasal geriliği aştıracacağız. Özellikle gerillaya tam hakkını verememeye, onu derinleştirip genişletmemeye çare bulacağız. Hiç şüphesiz buranın da en çözümleyici alanı yönetim alanıdır; yürütme ve komutanlık, üst düzey komutanlığı alanıdır. Biz bu konuda görev üstlenenlerden kuşku duymamakla birlikte, gerçek bir üst düzey komutanlığına, gerçek bir yönetim ve komuta düzeyine de henüz ulaşamadıklarını, bunun emekleme çabası içerisinde olduklarını belirtiyoruz. Yetkin bir komutanlaşma için daha çok çaba harcamaları ve özellikle yaratıcı askeri çabayı geliştirmesi gerekir.

Yönetimler alttan üste doğru gittikçe yetersizliği yaşıyorlar ve en önemlisi de kendilerine bir türlü yüklenmiyorlar. Şimdi görüldü ki, burada bile adeta kendine yüklenmeme ve gerçekliklerden kaçma, askerlikten kaçma, savaşım sorunlarından kaçma alışkanlık haline gelmiştir. Kendinizi nasıl yaşatacağınızı hiç düşünmüyor musunuz? Kaldı ki, bu kaçma işi sağlam bir kişiliğe yol açmaz. Burada bununla yoğun bir savaşı verdik. Bunun derin bir yanılığın olduğunu, sömürgeciliğin ve her türlü ilkel toplumsallığın etkileri olduğunu ortaya koyduk. Yine partiyeye ve savaşa yanlış katılmanın bunda ne kadar etkili olduğunu, en önemlisi de artık dönemin yanlış katılmalara fırsat vermeyeceğini ve bunun anlayışla karşılanamayacağını vurguladık. Yine özellikle yönetim yetersizliği de aşılacaktır. Bu kadar tecrübe ve imkândan sonra kim kendini kişilik olarak dayatırsa ondan hesap istenir dedik.

Bu konferansın en çarpıcı bir yönü de şudur: Sınırları zorlayacaksınız, bunun için bahane uydurmayacaksınız. 'Neden tam rolümü oynayamadım, neden yine yetersiz kaldım, neden pratiğim orta yolcu pratiği oldu' gibi aldatmacalara son verin. Bu kararlılık düzeyiniz Botan savaş alanına yansıtılacak ve uygulanacaktır. Bu kadar derinleştirilmiş, açığa çıkarılmış karar yönümüz kadar, uygulama olanaklarımız da halen geliştirilmezse, birleştirilip pratikleştirilmezse, ordulaştırılıp savaştırılmazsa hiçbir yönetim kendini kurtaramaz; hiçbir kişilik sağa sola yalpalayarak kendi tutumunu izah edemez. Karar düzeyi budur. Her bakımıyla artık yürünebilir. Onun için plan geliştiririz. Buraya hacim itibarıyla nasıl, ne kadar bir ordulaşma ve bunun savaşım tarzıyla nasıl bir savaş tercihini geliştireceğimizi ortaya koyduk. Bununla bağlantılı olarak diğer bütün çalışmaların nasıl seyredeceğini gösterdik. Artık uygulamayla karşı karşıyayız.

Oradaki yönetimlerin eleştirisi de yapılmıştır. Bu yaptığımız çözümlemeler, irdelemeler ve eleştiriler esas itibarıyla Botan pratiğinin ve onun her düzeyde sahiplerinin eleştirisidir. Eski ve yeni, alt düzey ve üst düzey hepsinin, Botan az çok temel alan, temel çözüm yeri olduğu için kendilerini sorumlu tutmaları gerektiğini, dolayısıyla eleştirilerin muhataplarının kendileri olduğunu, çözümü de kendilerinde başlatacaklarını, bunu artık tartışmayacaklarını, çeşitli nedenlerle yetersizlikleri ve yanılığları bahane göremeyeceklerini ve sürdürmeyeceklerini vurgulamıştık. Görev isteyen ve ben varım diyenin yeterlilik sınırında ve çözümleme temelinde varım diyeceği, bunun dışında varolmalarının anlamlı kabul edilmeyeceği vurgulanmıştır. Kaldı ki, hemen hemen hepsi gerillayı bundan sonra bütün yönleriyle basitten karmaşığa doğru geliştirmeye, karış karış alanlara yaymaya, alan değerlendirmelerine bağlı kılarak, yine kitlesini de bütün yönleriyle değerlendirmeye tabi tutarak, ordu ve savaşım gerçeğine bağlayabilir. Ülkenin kalbi veya ülkenin ana gövdesi olarak burada oynatılacak role sahiplik edebilir. Tam zafer için ne gerekiyorsa onu bulup ortaya çıkarabilir. Nasıl bir örgütleniş düzeni, nasıl bir kademeleşme ve hangi kurmay harekât bölümlerinin oluşturulması gerektiğine, savaşın kısa ve günlük gelişiminden tutalım uzun vadeli planlanmasına kadar, gücün en verimli kullanılmasından tutalım en fazla kayıplara yol açan pratikten uzak durmalara kadar kısaca taktiğe doğru hükmetmeye anlam verecektir.

Bu taktik hususlarda bu kadar tıkanmayı ve daralmayı artık kimse normal karşılayamaz. Bir baskını doğru dürüst geliştirememek, bir karakola nasıl yönelim olamayacağını veya nasıl yönelemeyeceğini doğru dürüst kestirememek kabul edilemez. Savaşı derinleştirememek, özellikle tacizler ve yıpratmalarla yetinip düşmanı çok önemli imha darbeleriyle vuramama düşünülemez. Botan için öngörülen temel taktik, taciz etme ve yıpratmadan öteye, mevcut güç kapasitemiz ve tecrübemiz göz önüne getirildiğinde, çok önemli parçalarda artık düşmanı imha etme sürecine girilmesidir. Mevcut savaş bu anlamda gerillanın yıpratıcılığını aşmıştır. Eski biçimiyle taciz ve yıpratma eylemlerinin bize zarar verdiği görülmüştür. Savaşım tarzında derinleşme hedefi yok etme yanı ağır basan bir savaşı içerir. Fakat bunun için de hazırlığın, kapsamın ve gücün değerlendirilmesi gerekir. Bu mevzi savaşı değildir, buna dikkat ediyoruz; eğer dikkat edilmezse, düşmanı imha edeyim adı altında hemen mevzi savaşına girilebilir.

Şimdi burada gerillanın alt düzeyinden kurtulalım derken, Botan dahil hiçbir yerde daha üst düzeyinde bir yanlış biçime -ki partinin gücü buna yetmez-, mevzi savaşımına girmek gerekir. Mevzi savaşımı nedir? Cephemiz belli, sınırlarımız bellidir. Düşman burayı uçaklarla bile lime lime edebilir. Hareketli savaşım önemi burada ortaya çıkıyor. Bu bir mevziye çakılmayı kabul etmeyen, ona yaklaşıp ondan hızla uzaklaşan bir savaşım biçimidir; özellikle uçak saldırılarına, tank ve top saldırılarına gereken duyarlılığı gösteren, bunun tuzaklarına düşmeyen bir savaşım tarzıdır. Tanka, topa ve panzere iş yaptıran mevzi savaşı kabul edilemez. Yine uçakların

ağır saldırısına -helikopter de dahil karşı gerillanın kaybına yol açacak böyle bir mevziye kapanma kabul edilemez. Tabii o kovalama- ca türü de kabul edilmiyor.

Esas biçim ne oluyor? O halde esas savaşım tarzı, burada araziye ve gücü çok iyi değerlendirerek, yine yarı gizli pusu kurmayı çok iyi yapan, pusu kurmada da nasıl hareket edeceğini çok iyi bilen, düşmanı kendi üzerine biraz çeken, çektikçe saldıran ve düşmanın imhasına yol açabilecek derinliği yakaladıktan sonra gücü hızlı bir iç içe savaşa çekebilecek tarzı öngörüyor. Eğer bir taktik yenilikten bahsedeceksek, bu yeniliğin böyle gelişebileceğini ortaya koyuyoruz. Bunun anlaşılmayan bir yönü yoktur. Herhangi bir dağı derinliğine savaşa hazırlamak zor değildir. Zaten düşman yönelmiyor, yöneldiğinde de hep kayıp veriyor. Bunun daha büyük çaplı gelişmesini planlayabiliriz. Buna gücümüz de var. Deney tecrübemiz bunun başarılı olabileceğini gösteriyor. Demek ki, önemli taktik aşama budur. Bunun alt, hatta üst biçimleri de zaman zaman denenebilir. Esas biçimi böyle sağlamlaştırdıktan ve buna göre düzenlemeyi iyice oturtuktan sonra, sızma birimlerinden tatalım gerekirse bir şehri düşürmeye kadar da gidilebilir. Tabii bu esas biçime bağlı kalmak kaydıyla mümkündür.

Bu hususları işlediniz, fazla üzerinde durma gereği duymuyorum. Hiç şüphesiz yönetim yeterliliği olacak, taktiği ve savaşı geliştirme yönü böyle olan bir çabaya yeterli yaklaşacaktır. Sayısal ve niteliksel olarak cevap verecektir. Komutayım diyen, her düzeyde yeterlilikle komutayım diyecektir. Biz aslında bazı eleştirileri yaptık. Bunu fazla tekrarlamaya gerek yoktur. Botan yönetimini az çok tanıyoruz ve çoklarına yönelik eleştiriler yapılmıştır. Bunları tekrarlamak istemiyoruz. Ama ağırlıklı olarak koordinasyon için diyebileceğimiz, bu taktik derinliği henüz tam yakalayamadığı ve biraz da kenarından teğet geçtiği, aslında bunun çabası içinde olduğu, fakat çok yaratıcı bir uygulamaya henüz güç yetiremediğidir.

Yaptıkları bir konferans var; bu konferansın bizim konferans düzeyinde olmasa da benzer sonuçlara ulaştığı söylenebilir. Fakat sonuçlarını halen tüm birimlere aktaramadıkları, birimlerinin daha acemi oldukları ve halen kazayla bile birçok kayıp verdikleri göz önüne getirilirse, oldukça üzerinde durmaları gerekir. Savaşın birliklerini moralinden tatalım örgütlülük düzeyine ve her türlü hareket düzeylerine hakim olmaları gerektiği, bunun farkında olmalarının büyük önem taşıdığı, bu anlamda henüz yapıya tam ulaşamadıkları ve yapıyı tanıyamadıkları da belirtilebilir. Bu yönetimin yeterli bir komuta yönetimi olduğu da söylenemez. Bizi hayli geriden takip eden bir yaklaşımı ifade ediyorlar. Büyük ihtimalle kendi aralarında da oldukça yoğunlaşmış, kolektivizmi sağlamış ve ona ulaşmış değiller. Fiziki zorluklar kadar komutada yoğunlaşmanın bunda belirleyici rol oynadığını, koordine ve yönetim kişiliklerinin askeri kişilikte tam yoğunlaşmadıklarını belirtmek gerekiyor.

Örneğin Güney Savaşında koordinatörlüğü yürüten arkadaşaya yaptığımız bazı eleştiriler vardı. Aslında cesareti ve fedakârlığı tartışılmaz. Kapasitesinde ne varsa onu bildiği oranda doğru da aktarmak istedi. Ama bu düzeyin de aşılması gerektiğini burada belirtmiştik. Çünkü Güney savaşımında görüldü ki, ağır bir subjektivizmi yaşayabiliyor ve bu subjektivizmin ancak bir iki hafta sonra farkına varıldı; onun da intihardan başka bir sonuç getirmediği bizzat anlaşıldı. Savaşın sıcaklığına aslında büyük bir inatla dalmıştır, ama yenilgiye ve imhaya gittiğinin farkında değildir. Ne kadar kahramanca olursa olsun, bunun çok önemli bir komuta yetmezliği, önderlik yetmezliği olduğu ortadadır.

Daha sonraki pratikte de, eskisi kadar olmasa bile, buna benzer bir örnekte bu anlayışların izinin kaldığı görüldü. Karakol düşürme veya bazı baskınları geliştirme, bu konuda hareketlendirici, cesaretlendirici ve emektar çabaya rağmen tarzın derinlikten uzak olduğu, ama inadın burada da kendini gösterdiği açıktır. Güya yok etmeyi planlamış ve buna karar vermiştir; karara bağlı kalınır diye bu tarzda ısrar etmenin anlamsız kayıplara yol açtığı anlaşıldı. Halbuki bir tarz yürümüyorsa, onun yerine daha yaratıcı bir tarzı ele almak daha doğrudur. Bir yöntemle düşürülemezse, başka bir yöntemle düşürmeyi akıl edeceksiniz. Yaratıcı bir komutanlık, hele gerillada, özellikle böyle hızlı biçim değiştirilmesi gereken savaşlarda bir biçimde çakılıp kalmaz. Hatta yirmi dört saat daima taktik değişikliği içinde olmayı bilmelidir. Bu biraz eksik kalmıştır. Hiç şüphesiz burada önemli olan dürüst, çok fedakâr ve sonuna kadar diri kalmadır. Taktikte yaratıcılık, yine tehlikenin nasıl geldiğini, kayıpların nasıl vücut bulduğunu zamanında görüp hızla önünü alma erkenden geliştirilemiyor. Sonradan fark edildiğindeyse kişiliğe etkide bulunuyor. Bu da öngörüleni, özellikle günlük pratik taktiğe dökmekten uzaklığı ifade eder. Bunu aşmak gerekir.

Tarzda Tempo Öngörü Yaratıcılık Şarttır

1985 yılında da taktik önderliğe ilişkin bazı eleştiriler geliştirdik; lafta durumu değerlendirmek iyi de, pratikte komuta kişiliğinde neden bu kadar yetmez kalıyorsunuz dedik. Aslında bu çok genel bir özelliktir. Bazı arkadaşlarımız birçok şeyi iyi bilmelerine rağmen, günlük pratiğe dökemiyorlar. Bu yaklaşımlardan oldukça zarar görüyoruz. Bunun aşılması gerektiğini birçok kez vurguladık.

Sen öngörmek ve değerlendirmek kadar, gücünü hazır tutuyor musun? Gücün buna göre eğitilmiş ve örgütlü mü? Daha da önemlisi, günlük olarak senin yönetmen ve komutan yeterli mi, ciddiyetin ve çevikliğinin var mı, tempon var mı, tarzın keskin mi? Moralini hep yüksek tutabiliyor musun? Hedefe günlük olarak vurmayı daimi bir düşünce, daimi bir komuta tarzı olarak benimsiyor musun? Tüm bu hususlar önemlidir. Yoksa gerisi lafla bizi de, kendini de aldatma olur. Bu yönlü bazı eleştirileri sürekli geliştirdik. Bu yeni değerlendirmelerimizin ışığında yetersizliklerin aşılıp olumlu niteliklerin pratiğe, özellikle de günlük komutaya hakim kılınması gerekir. Bunları kişinin yalnız kendisine değil, tüm çevresine daha üretken, adeta yaşayan ve yaşatan bir tarza dökmesi gerekiyor. Buna da gücünüz olabilir. Zaten size bu temelde bir fırsat da sunulmuştur. Bu sahamızda da benzer birçok kişilik var. Bu kişiliklerin yüksek kolektivizme, dolayısıyla bu temelde bir komutaya gelemediklerini biliyoruz. Gerek kendi alan ve bölge sorumlulukları açısından olsun, gerekse alanın geneline ilişkin olsun rollerini tam oynayamıyorlar.

Bu eleştirilerimiz herkes için geçerlidir. Yönetimde yer almıştır. Örneğin yirmi bir kişi, bir o kadar yedekler, yüzlerce bölük komutanı, hatta bir o kadardan az olmamak kaydıyla takım komutanlıkları var. Bütün bunlar için yeterli komuta ölçüleri belirtilmiştir. Bu arkadaşlarımızın komutanı kimdir ve bunların yeterlilik sınırları nelerdir? Buna artık anlayışlı bir yaklaşımla ve yeterlilikle cevap vermeleri gerekir. Komutanlığın başka türlü kabul görmeyeceğini ve icra edilemeyeceğini artık beyinlerine yedirmeleri gerekir. Sorun bu komutanlığı koparmak veya idare etmek değil, hakkını vermektir. Komutanlık üzerine geliştirdiğimiz bütün değerlendirmeleri esas itibarıyla Botan pratiği için geliştirdik. Sanırım bu temelde düzey gelişecek, yetersizlik sınırlarında bulunan birçok birlik ve komutanlık bunu aşacaktır. Başta üst düzey yönetimler olmak üzere, önümüzdeki döneme oldukça yükleneceğiz. Buradaki kararlılık düzeyimizin en çarpıcı uygulanması bu sahada yaşanacaktır.

Tabii bu arada savaşa gelmeyenleri, komutanlıkla oynamaya devam edenleri hızla alaşağı edeceğiz. İster savaşçı olsun, ister komuta olsun, örneğin bir Mardin pratiğinde olduğu gibi yaklaşım gösterenleri savaş mahkemesine çıkarırız. Gerekirse hemen görevden

düşürürüz. Eğer ordu gerçekliğiyle oynar ve kaçırırlarsa en ağır cezaıyla cezalandırırız. Döneme ilişkin geliştirdiğimiz tedbirler sonuç alıcıdır ve öyle hantallık, durgunluk ve kışkırtıcılık gibi olumsuzluklarda ısrar etmeler anlayışla karşılanmayı ve eleştiriyi geçiştirilmeyi bir yana bırakalım, derhal cezai uygulamayla karşılık bulacaktır. Özellikle ahbap çavuşça gruplaşmalar oluşturma, eski ve yeni, Güney ve Kuzey, köylü ve aydın gibi ayrımlara, yine yapıdan uzaklaşmış, kendini yaşayan komuta türünden ayrımlara gitmek savaş suçudur ve anında cezalandırılır. Bunlara eskisi gibi anlayışlı yaklaşım göstermek mümkün değildir. Dönem itibarıyla profesyonel bir ordulaşmanın bütün gereklerine hazırlandığımızı göre bunu uygulatacağız. Ulusal ordulaşma ve gerilla savaşını bütün yönleriyle yaratıcı uygulayabilen bir komutanlık esastır. Bunu dikkate alan, bunu her yönüyle uygulama gücü gösteren komuta kişiliğidir ve böyle bir komuta kişiliği de savaşçılarına hakimdir, onları doğru tarzda ordulaştırır ve savaştırır.

Botan kendi savaşını ülkeye de dayatacağı; Güney'e ve Kuzey'e yaymada rolünü oynama öngörüldüğü tarzdadır. Komutası yeterli olursa, sanırım bu savaş da eskisinden daha fazla başarılı bir biçimde yürütecektir. Burayı merkezi bir biçimde de değerlendirilmemiz bu yaklaşımlar çerçevesindedir, yoksa kendilerinin yaşadıkları gibi değildir. Parti öncülüğü Önderliğe bu tarzda yaklaşım gösterdiğine göre, buna yaklaşanlar böylesine bir rolün sahibi olabilirler. Aksi halde üzerlerinde bütün gücümüzle durmaya devam edeceğiz. Ne olursa olsun çözümleyiciliği şart kılacağız. Dikkatimizin merkezinde olacak; sonuç aldırma için de geçmişte nasıl yükleniysek, bundan sonraki yüklenme de daha amansız ve sonuç alıcı olacaktır.

Garzan belli bir orta yolculuğu yaşıyor, hatta ilkeliği de yaşıyor. Kendini hızla toparlamayan bir komuta sahası olduğu, yönetim düzeyinin de geri olduğu bir gerçekliktir. Fakat burada önemli olan, bunun normal bir gerilik olmadığıdır. Bu gerilik, PKK'nin gelişim düzeyine cevap vermemek, yapılabileceği halde yapmamak, hatta bazı orta yolcu özelliklerde ısrar etmektir. Bu sahanın yönetim ve yapı açısından yaşadığı biraz budur. Yine katkıyı hep partiden beklemek, partinin sunduğu katkıyı da layıkıyla değerlendirmemek, hatta bir yük gibi görmek de mevcut anlayışlarından. Coğrafya ve kitle değerlendirmelerinden tutalım savaşçı değerlendirmesine kadar sığ bir yaklaşım, tempoda zayıflık, yine düzenlemeyi zamanında yapmama, hatta çeşitli dönemlere ayırarak önceden yapılması gerekeni sonraya bırakma gibi önemli yanlışlıklar da yaşanıyor. Özellikle komutanın kendini üslendirmeye vermemesi, çok geri bir gerillacılığı, neredeyse 1985 ve 1990 arasında burada yaşaması söz konusudur. Oysa ülke genelinde bu düzeyi aşmıştık. Düşmanın geliş hızı durdurulmuştu, alanlar üzerinde hakimiyetimiz giderek genişliyordu. Düşmanın gücü ülke çapında parçalanmıştı; orada arazi yapısı, kitle yapısı her türlü açılıma fırsat veriyordu. Biraz sağ ve biraz da geriden takip eden yaklaşım bunu değerlendiremiyor. Mevcut güçlenmeyi, mevcut etki durumunu göremiyor; görse de pratikte cevap veremiyor. Burada da sığ, hantal, temposuz veya yeterli bir tempoda olmayan bir yaklaşım ve komutanlıkla karşı karşıyayız.

Bu durum neden böyle geliyor, neden böyle davranış gösteriliyor denilerek çeşitli nedenlerle eleştirildi. Bazıları bilerek veya bilmeyerek köylülüğü, keyfiyetçiliği, bireyciliği dayattılar. Botan'da keyfiyetçilik ve bireycilik var. Partinin orada yürüttüğü bütün savaşıma rağmen bunu anlamama, anlasa da gereklerini yerine getirmeme var. Birimler üzerinde halen bireysel bir tasarrufla yaşama sevdasındalar. Bunun için yönetimi işletmiyor, kadroyu yetiştirmiyorlar; yetiştirme gereği duymadıkları gibi, çoğunlukla da engelliyorlar. Sonuçta çok anlamsız kayıplar yaşandı. Araziyi derinliğine ele alma, kitleyi derinliğine kazanma yaklaşımı yoktur. Gerilla sanki geçiciymiş ve kısa bir dönemi kurtarmak için orada kalınıyormuş gibi bir yaklaşım var. En önemlisi de partinin beklentilerini görememe, ne idüğü belirsiz kendi keyfi tutumlarını esas alma, yani bir örgüt kararına hükmetme ve onun uğruna bir savaşım verme yerine kendi eğilimlerine ve olanaklarına göre kalma söz konusudur. Buna serbest bir gerillacılık da diyebiliriz. Keyfi isterse yapar, istemese yapmaz. Böyle bir durumda yaşadıklarını belirtebiliriz. Buna biraz orta yolcu bir yaklaşım, yetersizlik sınırında duran bir yaklaşım diyebiliriz. Henüz kendilerini toparlayamamış kişilikler söz konusudur. Tabii ki bu da bir müdahale gerektiriyor.

Aslında bu bir kader değildi, özellikle 1993'te çok rahatlıkla aşılabilecek bir durumdu. Çarpıcı tempolu olamama, kesin bir irade ve gerçek bir komuta kişiliğiyle yaklaşmama onları biraz bu duruma getirdi. Yoksa mevcut durum aşılabılır, bu alanımızda çok ileri, iki katı bir gelişme tutturulabilirdi. Şimdi tekrar yöneleceğiz. Özellikle bölge üslenmelerini, bölgeleri yeterli bir güce ulaştırmayı, yönetimi kolektifleştirmeyi, temposunda bir yoğunlaşmayı ve hızlanma yaratmayı, örgütte ve öncülükte bir yoğunlaşmayı dayatacağız. Savaşın gerilla ve hareketli kısımlarını hızla geliştireceğiz, yani orta yolculuktan kalma ağır tempolu durumu hızlı tempolu bir duruma çevireceğiz. Onun için diğer eyaletlerin katkılarını da göz önüne getirdik. Sayı yeterliliği kadar yönetim yeterliliğini esas itibarıyla çalıştırarak sağlayacağız. Burası için de düşünülen bir sayı vardır. Burada hareketli savaş biraz tutturmak için mevcut sayı kesinlikle yetersizdir. Bu sayının bu yıl mutlaka öngörülen düzeyi karşılaması gerekir. Sayının hızla ikiye katlanması, yıl sonuna doğru da her bölgede beş yüzden aşağı olmayacak bir gerilla konumlandırması gerektiğine ve bazı yerleri daha da öne çıkaracağımıza göre, en azından düşmanın bütün operasyonlarını bir hareketli savaşla boğuntuya getirecek alanları da böyle bir güçlendirmeye tabi tutmak önemlidir. Ona göre hazırlık, ona göre yürütme ve yönetim olmalıdır.

Alandaki arkadaşların tempoyu yakalamaları, bireysellikten kurtulmaları, birbirlerini denetlemeleri, günlük yürütmeye tabi tutmaları, yönetim olmaları, üslenmeye ulaşmaları, birimlerine hükmetmeleri, eylemliliği pasif tarz eylemlilikten çıkararak biraz daha derinleştirmeleri, kitlelere hükmetmeleri, kitlenin olanaklarını harekete geçirmeleri, kısaca eyaletlere rollerini oynatmaları artık sadece eleştiriyi değil, pratikte de tamamen karşılanması gereken görevleridir. Bununla çelişen kişilikler hızla aşılır. Görevden almalar, hatta cezalandırmalar işten bile değildir. Bu yönlü tedbirler rahatlıkla geliştirilebilir.

Amed alanına ilişkin geliştirdiğimiz değerlendirmeler var. Biz de burayı epey değerlendirmelere tabi tuttuk ve durumu giderek netleşiyor. Bazı kazanımlar olmakla birlikte, bunu tam derinleştirememekten, görevleri başarıyla uygulayamamaktan dolayı anlamsız kayıplar verilmesi kadar, özellikle kitlelerin ağır tahribata uğramasına yol açıyor. Cephe yaklaşımının biraz geliştirilmesine rağmen hareket tarzının açık olması, örgütlenmenin zamanında yeterince yapılamaması ve özellikle gerillanın cephe kitleleri içinde bir süre barınması, düşmanın çok tarihsel bir biçimde yönelmesine yol açtı. Gizliliğin ihlali, gerillanın sağlam oturtulamaması, kitlenin en ileri düzeyde sunduğu olanakların üzerinde yatılması ve uzun süre bununla oyalanılması kitlenin zora düşmesinin temel nedenlerinden birisidir. Bunu yalnızca düşmana bağlamak doğru değildir. Kitleye dayanılarak bir isyancı gibi yaşanmak istendi. Bunun da tahribatlarla yol açacağı başından beri belliydi. Bu tutumlarında ısrar ettiler, rahat yaşama girdiler. Bunun sonucunda gerilla gelişmedi ve çok ağır kayıplar yaşandı. Zaten bu tip anlayışların içinde hep kayıplar vardır; kitle kaybı, gerillanın kendi kaybı, dönemin kaybı, olanak ve araç gereç kaybı vardır. Yoksa burada rahatlık yoktur.

Gerilla coğrafyasıyla birlikte düşünüldüğünde derinleştirilseydi, kitlelere çok daha büyük hizmet edilebilirdi. Yüksek katılım kadar, muazzam bir milisleşmeyi yaşayabilirlerdi. Yine gerillanın kendisi kaybetmezdi ve sonuç çok daha gelişmiş bir eyalet pratiği olurdu. Geçen yıl özellikle müdahalelerle bunu biraz daha anlamlı kılmaya çalıştık. Bu yönlü yaklaşımların ne kadar yetersiz olduğu fark

edildi ve bu ayrışmaya hızla gidilmesi gerektiği, köye dayalı yaşam tarzının kabul göremeyeceği, bu konuda neredeyse çizgi dışına kadar gelindiği, yine gerillanın derinleşmediği ortaya çıktı. Gerillanın kendini sağlam üslenmeye tabi tutmadığı, birimlerin kovalamaca türü içinde olduğu, düşman üzerine geldikçe bir mevzi savaşına girdiği, çarpışmalardan hızla çekildiği ve bunun da ağır kayıplara yol açtığı, kısaca derinlikten uzak olduğu görüldü. Bu durum değerlendirildi ve bu eleştirilerden biraz sonuç almak açısından ayrışma sağlandı, biraz güçlenmeye doğru gidildi. Düşmanın imha amaçlı operasyonları tam başarıya gitmedi. Aslında gidebilirdi, ama bu eleştirilerle birlikte çalışmalarındaki derinlik ağır kayıplar ve imhaya uğratmaktan kendini kurtarabilirdi. Sorunlar halen yaşanmakla birlikte, bunlar rahatlıkla çözümlenecek sorunlardır.

Yine oradaki kitlesizleştirme fazla sonuç vermez. Kitle bir yerden bir yere alınabilir, cephe çalışması da kitle nereye alınmışsa orada yapılabilir. Bu bir örgütlenme sorunudur. Köyde yoksa kente gitmiştir, o zaman cepheleşmeyi kente taşıyın. Silahlı adamlarla ve gerillanın yakın desteğinde değil, bizzat iyi örgütlenmeler geliştirerek kitleyi örgütlemek eskisinden daha fazla imkân dahilindedir. Kitleler buna daha açıktır. Boş bırakılmış alanları düşman değil, biz daha rahat kullanabiliriz. Oraları kendi hizmetimizde kullanacağımız bir alan olarak görmek ve öyle değerlendirmek zor değildir. Gerilla o alanlara daha rahat hükmedebilir, o alanlarda daha rahat çalışabilir. Çünkü kitle imhası söz konusu olmaz, düşman da oraya kolay kolay giremez. Güç sahamızda bir genişleme olmuştur. Üslenmeyi biraz daha geliştirmek gerekiyor. Alanın üslenmeye uygun yerleri var. Alanı sayısal olarak, yönetsel olarak geliştirmek gerekiyor.

Geçen yıldan beri birçok üst kademenin halen geliştirilemediği, özellikle yönetimlerin tam oturtulmadığı, bireyselleşme tehlikesinin orada mevcut olduğu görüldü. Yönetim düzeyindeki eleştirilerde ortaya çıkan bazı sonuçların endişe verici olduğu biliniyor. Bunun genelde militanlaşmadaki yetersizlikle ilişkisi olabilir. Yapı özellikle orada çok amatör kalıyor. Yapının katılımı biraz isyancı, mahalli özellikleri ağır basan, fazla parti terbiyesi görmemiş bir katılım düzeyinde kalıyor. Sayısı da hızla artınca, eğitim sorunu daha da ağırlaşıyor. Kendisini birdenbire savaş operasyonlarıyla karşı karşıya bulunca, eğitim olanakları biraz daha azalıyor. Böyle bir pratik saha içinde biçimlenen kişilik, köylü isyancı kişiliği, yarı aydın ve biraz savaştan kişilik oluyor. Bu kişilikte PKK'nin, gerillanın gücünü görmek pek mümkün olmuyor.

Yönetimin de bu konuda önemli rol oynayamadığı ve bu kişiliği aşamadığı anlaşılıyor. Yönetim de adeta böylesine bir kitleselleşmeye ve katılıma bağlı bir yönetim oluyor. Partiyi ve parti ölçülerini dayatma ve bu konuda sonuç alma yerine, var olan özelliklerle uzlaşıp yürümeyi esas alıyor. Kitlenin ve savaşın geri özellikleriyle uzlaşıp gitme ve ona göre bir komutanlık tarzı oluşturma, yönetim tarzı oluşturma görülüyor. Bu sahadaki yönetimin kendisini sorumlu görerek, sorunları parti yaklaşım tarzıyla önceden görmesi ve böylece çözüm kapasitesini kendisinde yaratması gerekiyordu. Geçen yıl bu sahaya kadrosal düzeyde birkaç müdahale yapıldı. Sanırım bu, durumu biraz iyileştirdi.

Oradaki yönetim acaba bu yaklaşımları ve yapılan çözümlenmeleri anlayabilmiş midir, hayata geçirebilecek midir? Bu konuda çizgi dışılığa fazla sapılacağını sanmıyorum. Bazı tipler bilinen bazı mahalli özellikleri hortlatmak isteseler de, alancılık da yapsalar, parti rahatlıkla bu sorunların üzerine gidebilecek durumdadır. Taktiği oturtmaya özen gösterirler; ciddi bir taktik yetmezliği ve çizgi dışılığı dayatacaklarını sanmıyorum. Örneğin karar ve çözümlenme düzeyimizin bugünkü halini oraya ne oranda yansıtabiliriz veya oradaki konferans söz konusu bu düzeye nasıl ulaşabilir? Bunu yoğun bir takiple, sürekli bir denetimle yapmaya çalışacağız.

Oranın sorunu, alan olarak önümüzdeki dönemde büyüme sorunudur; büyüebilir ve büyümesiyle kendini etrafa taşıyabilir. Bunu öngördük. Kendini bir yandan Garzan'a, bir yandan Dersim'e taşıyabilir; biraz daha derinleştirip daha da büyütebilir. Mevcut büyüklük yeterli görülmemelidir ve eylem biçimlerinin biraz daha güçlendirilmesi gerekir. Gerilla ile birlikte hareketli biçimlere başvurulabilir. Düşmanı bazı alanlara çekerek çok etkili darbeleri vurabilirler. Geçmişte bu biraz yapıldı. Bu daha da derinleştirilseydi, sonuçlar hiç şüphesiz farklı olurdu. Alan yüklenilmesi gereken bir alandır; yüklenildiğinde daha da verimli sonuçlara ulaşılabilecektir. Üst komutaya ulaşmasıyla birlikte, gerek Garzan gerek diğer alanlar yoğunlaşır ve bu düzeyimizi yakalarlarsa, bu alan sorunlarına daha yüksek bir gelişme ve çözüme imkânı verebilirler.

Orta alan, üs komutanlığı oluyor. Buranın da komuta yönetimine, özellikle bölgesel yönetimlerine ağırlık verilecektir. Rollerini mutlaka oynayıp tempoyu yakalayacaklar ve günlük yürütme gücü olabileceklerdir. Olumsuzluklarına anında müdahale edilecek, gereken yapılacaktır. Çok yoğun bir tempoyla yüklenilecektir. Öyle kendi keyifleriyle değil, partinin öngördüklerine göre bir yaklaşımla cevap verecekler. Mevcut planlama çerçevesi vardır ve uygulanacak düzeydedir. Olanaklar buna elveriyor. Derli toplu ve planlı bir komuta yönetimi gelişebilir. Mevcut tecrübe ve teknik donanım bunu bu defa eskinin çok ilerisinde sağlayabilir.

Kuzey sahamız da oldukça benzer bir eleştiriye tabi tutuldu. Özellikle Dersim'e biçtiğimiz rol budur. Burayı da hızla Botan düzeyine getirmeyi öngördük. Her ne kadar gücü ve donanımı zayıfsa da, birçok nedenden dolayı buraya ağırlık vereceğiz, gücü taşıyacağız, biraz olanak taşıyacağız. Nasıl Botan'a taşıdıysak, buraya da biraz taşırmayı bileceğiz. Çok zor olmasına rağmen, bunu denemeye değer diye düşünüyoruz. İyi bir temel atılmış, dayanılacak birçok mevzi sağlanmış ve oldukça tecrübe kazanılmıştır. Alan halkıyla yine yeterli ve ileri sıçrama için elverecek ilişkiler sağlanmış. Buranın coğrafyasını mutlaka değerlendireceğiz. Gerilla burada esas itibarıyla coğrafyaya dayanarak kesin bir sonuç olabilir. Kaldı ki, kitlesi de o kadar olumsuz değildir; tam tersine, sağlıklı kitle ilişkisini de ihtiyatlı bir yaklaşımla gerilla kitlesi yapabiliriz. Az olması hiç önemli değildir. Yine asimilasyona uğramış olan kitlesini dönüştürebiliriz. Batıya yakın olması nedeniyle Türk solunun da durumu lehte kullanılabilir; dezavantajdan çıkarıp avantaja dönüştürülebilir. Kısacası derinleştirilecek ve genişletilecek bir alandır.

Bu sınırları, Erzincan'ı, Sivas'ı ve Malatya'yı da zorlayacak kadar geliştireceğiz. Botan kendini nasıl Güney'de genişletip diğer parçalarla bütünleştiriyorsa, burası da Türkiye'yle ve onun kuzey batısıyla bütünleştirilerek sağlam bir gerilla kalesi olacaktır. Yalnız mevcut gücü ve düzeyi hızla büyütmesi, yine lojistiği hızla takviye etmesi gerekiyor. Komuta yapısının biraz dönüştürülerek takviye edilmesi öngörülüyor. Standart durumu aşamayanların alan değiştirmesi düşünülebilir. Daha yırtıcı olan, öngördüğümüz hareketli savaşa uygun bazı komuta değişikliklerinin gereği ortadadır. Dersim'deki gücü yarı yarıya düşünmek gerekir. Hem savaşçı hem de komuta düzeyinde yarı yarıya alanın yerli kadrosu, yarı yarıya dışardan düşünmek daha uygundur. Bu diğer alanlar için de geçerlidir. Kürdistan'da hemen her alan böyle olmalıdır. Yarı yarıya rakamı doğrudur. Alan ne mahalli etkilerin hakimiyetinde bırakılmalı, ne de mahalli etkileri dikkate almayan dıştan gelme etkilere tümüyle açık tutulmalıdır. Ağırlıklar yarı yarıya olabilir, böylece birbirleriyle kaynaşabilirler. Bu, ulusallık açısından da çok etkilidir. Zaten çok mahalli kalındı mı, ulusallıktan da uzak olur; dışarıdan çok güç geldi mi, mahalli gerçekler tarafından reddedilirsin. İki de ulusallık açısından tehlikelidir. Hem savaşçı hem de kadro yönüyle kitlenin yabancı olmayacağı bir tutum sergilenmelidir. Mahalli ilişkiler mahalli ögelere bırakılırsa, ortamı bir kaosa dönüştürebilirler.

Bunu da önleminin yolu, dışarıdan gelen gücün etkisini konuşmaktır. Aslında bunun ne kadar yakıcı olduğunu Güney pratiğinde daha iyi görebiliriz. Bazı öğelerin ne kadar mahallicilik yaptıklarını biliyoruz. Bu tehlikelidir. Bunun için parti öncülüğü ve partinin ulusal düzeyini temsil eden bir yaklaşım diyoruz.

Kuzey sahası çok önemlidir. Özellikle Dersim'de mahalli çelişiklere, aşiret ve kabile çelişiklerinin horlatılmamasına -ki, hortlatılmaya çok elverişlidir- dikkat edilmelidir. Dersim geçmişte bu yüzden epey kaybetti; bütün Kürdistan kaybetti. Bunu önlemek için bir kaynaşma ve karışım büyük önem taşıyor; bu da sağlanmıştır. Mevcut güç şu anda yarı yarıya böyledir. Hem komutada hem de yapıda bu böyledir. Daha da derinleştirilirse bu düzeyi mükemmel sağlayabilir. Olanakları sağlayarak, bizim bu hamle dönemimizde buraya ulaştırabileceğimiz gücü ve olanakları özellikle Serhat'tan başlayıp orta bölgeden buraya aktarabilecektir. Buraya birkaç bin gerillayı taşırdığımızda veya yerelden de kattığımızda, burası kesinlikle Botan'dan daha fazla kurtarılma şansına sahiptir. Düşmanın tüm olası operasyonları bütünüyle boğdurulabilir. Ama bu, hazırlığın başarıyla yapıp güce dönüştürülmesine bağlıdır. Gelişmiş bir komuta yönetimi ve gelişmiş bir sayı, burada alanın kurtarılmasına eşittir. Dikkatle üzerinde durmak, burada en küçük olanakları kullanarak değerlendirmek, Türk solunun durumunu da burada anlayışla görmek gerekir. Onların sosyal şovenizmini, zayıflıklarını, çıkarıcılığını ve fırsatçılığını biliyoruz. Ama buna rağmen bunu düşmana karşı yöneltmek daha uygundur ve Türkiye'ye buradan taşımak yine önemlidir. Türkiye kökenli birçok öğe de gelebilir. Onlara burada devrimciliği öğretmek ve kendilerini Türkiye'ye yöneltmek bir hayli önem taşır.

Aynı şey Serhat için de geçerlidir. Buradan Karadeniz'e bir çıkış yaptırmak çok önemlidir ve bunun olanakları da oldukça gelişmiştir. Karadeniz'in doğusunu gerilla kapısı olarak düşünmek gerekir. Sanırım böyle bir açılımla Karadeniz'in o mükemmel coğrafyasında, yoğunca bulunan sosyal sorunlarına bir çözüm yolu olarak gerilla güç bulabilir. Geçmişte bu denendi, halen bazı çalışmalar var ve bunları hızlandırabiliriz. Bu yönüyle de müdahalemizi geliştireceğiz. İhtiyatlı ve duyarlı yaklaşırsa, bir gerilla kapısının burada aralanması hayli önemlidir. Giriş Sivas üzerinden Anadolu'ya da yapılabilir. Güneybatı da bu temelde düşünülebilir.

Orta bölgemiz özellikle Erzurum Eyaletini yakından ilgilendiriyor. Gerillayı hareketlendirmesi ve oradaki faşist etkiyi kırması gerekir. Oranın kitle potansiyelini çekmesi gerekiyor. Bu bir boşluktur. Kısaca o boşluğu doldurması gerekir. Yönetim sorunları bizi fazla zorlamaz. Zaten Serhat'ta, Dersim'de gelişen yönetim, rahatlıkla yeterlilik sınırlarını zorlar. Orada yaşanan, çizgi dışılıktan ziyade yeterlilikte, yaratıcılıkta kendilerini zorlamamalarıdır. Bu çok genel bir özelliktir. Aslında birçok öğede görülen şey varolanla yetinmedir; fazla hamleci olmama, yaratıcı planlara sahip olmama ve mevcut düzeye çakılma tehlikesidir.

Kendimizde hamle üstüne hamle yapmazsak bir ilerleme sağlayamayız; mevcut olanla yetinirsek kaybetmekten kurtulamayız. Hız, tempo, öngörü ve tarzda yaratıcılık şarttır. Bunlar için bu genel hususlar uygulanabilir. Eğer gerçek yaşam düzeylerinde bazı saplantılar, özellikle yaşam tarzında aşınmalar varsa, onların giderilmesi ve hızla askerleşmek gerekir. Sivilleşme olabilir, tam bir askeri kişilik oturmamış olabilir. Her yere olduğu gibi, buraya da oldukça oturmuş bir askeri kişilik dayatılacaktır. Mahalli ağızdan kurtarılmış, profesyonelleşmiş bir askeri kişilik burası için de çok gereklidir. Bu yönlü gelişmeleri zorlayacağız.

Serhat için de bir çalışmayı geliştiriyoruz. Oraya yüklenilecek ve biraz zorlanacaktır. Uç bölge olması, düşmanın da stratejik olarak bu alanı önemli görmesi ve bu denli yüklenmesi var. Oraya taşırılan gücümüzü küçümsememekle birlikte, yoğun bir yönetim yetersizliği yaşandı. Taktiğin gereklerini çok önceden görüp buna göre bir derinliğin sağlanamadığı ortaya çıktı. Yönetimde kopukluklar ve bireysellikler yaşandı. Yine Doğu'yu tam değerlendiremem, Kafkasya'yı tam değerlendiremem söz konusu oldu. Bölgeye, alana açılımda yine yüzeysellik ve hazırlık noksanlığı yaşandı. Burası kışta zorlanıyor, zorlandığı için de bazı kayıplar yaşıyor. Ancak bunlar önlenemeyecek cinsten kayıplar değildir.

Aslında alanın kadrosu, savaşçı potansiyeli var; yönetim yetersizliği de rahatlıkla giderilebilecek düzeydedir. Bunun için zaten bazı tedbirler de geliştiriliyor. Orayı sağlam bir yürütmeye kavuşturmalı, oradaki gücü hızla çalıştırmalı ve potansiyeli de tekrar açılmalıdır. Tabii burada biraz sızmalar oluyor. Sanırım özel savaş burada taban bulmuştur ve yaşamla oynayarak gerillayı engellemeye çalışıyor. Onu da görmek, alanın potansiyeline gerçekçi yaklaşmak, yine gerilla tarzını oldukça yaratıcı kılmak gerekiyor. Mevcut çabalar ve tecrübeler az olmamakla birlikte, derinleştirilmeye ve yetkinleştirilmeye muhtaçtır. Belirtildiği gibi Kafkasya bağlantısı, Doğu bağlantısı, yine Orta bölge ve Dersim bağlantıları, Garzan bağlantıları geliştirilebilir. Burası da bu bağlantılarla önemli oranda rolünü sürdürebilir. Aynı zamanda lojistik kapısıdır, diğer alanları besleyebilir. Mücadeleye katılan fazla savaşçıyı doğuya değil batıya yollayabilir; özellikle Dersim ve Garzan'a yollayabilir. Yine tüm kişilikler askeri kişiliğe, parti kişiliğine çağrılır ve böyle yürütülür. Eksiği olan eksikliğini giderecek, eksikliğini gidermemekte ısrar edecek olanlar aşılacaktır. Karar ve hazırlık düzeyimiz bunu rahatlıkla sağlayabilir.

Güneybatı Eyaleti için geliştirilen faaliyetler önümüzdeki dönemde hız kazanacağına benziyor. Düşman içten ve dıştan yönelmesine rağmen alan boşaltılmadı. Çekirdeklerimizin halen oradaki mevcudiyeti önemlidir. Eğer önümüzdeki dönem hamlesini oraya taşırsak, sanıyorum bu alanı artık iyi bir gerilla alanına çevirmek zor olmayacaktır. müdahaleler başarılı olursa, bütün belirtiler gerillanın gelişim göstereceği yönündedir. Coğrafyası uygundur, kitlesi ve potansiyeli uygundur. Gerillayı burada büyütmek zor değildir. Biraz lojistiğe ihtiyacı var, kaldı ki onu da sağlamamız zor değildir. Gerillanın silahlandırılması da zor değildir, bu sağlanabilir. Çukurova'dan olsun kentlerden olsun, katılımlar arttırılabilir. Biraz dikkat etmesi; hızla kendisini tasfiye eden bir gerilla değil, biraz gizli olan, üslendirmeyi iyi yapan ve sayısını kullanan bir çalışmaya kendisini vermesi gerekir. Artık iç sorunlardan, özellikle o kontra pratiğinin etkilerinden bahsetmemek gerekiyor. Derin bir yoldaşlık taşıyan anlayışlı çalışma birlikleri şarttır.

Bölgenin bazı kişilik özellikleri kaçırıcı ve boşa çıkartıcıdır. Kurnazca veya kendine göre, ucuz bir yaşam tarzına fırsat vermemek gerekir. Sorunları biraz hakkıyla görebilen bir kişilik tarzını oturtacağız. Burada uzlaşmacılıklara olduğu gibi, bireysel takışmalara da fırsat verilemez. Kısaca vasıflar ve buraya nasıl taşırılması gerektiği bellidir. Bunlarda ısrarlı olunursa burası da rolünü oynayabilir. Özellikle Toros silsileleri, Amanoslar silsilesi gerillaya uygundur. Yine Çukurova'yı etkileme imkân dahiline girmiştir. Hatta Türkiye'yi besleme imkân dahiline girmiştir. Bunlar önemlidir. Aslında daha da ileri bir alan olması mümkünken, bilenen nedenler bunu engelledi. Partinin ilk geliştiği alanlardan birisi olmasına rağmen çok geri kaldı. Bunu gidermeye çalışacağız. Önemli olan, sınırlı bir gerillanın burada çalıştırılmasıdır.

Burası çok geniş bir alan olduğu için düşmanı hayli uğraştıracak ve diğer alanlara bu nedenle katkıda bulunacaktır. Burayı tümüyle düşmana bırakmak, düşmanın sanıldığından daha fazla Fırat'ın doğrultusuna yüklenmesine şans verir. Bu yüzden özel savaş buraya ağırlık veriyor ve burayı tümüyle boşaltmak istiyor. Boşaltılmazsa, düşmanın en azından bir kolordusunun bu haliyle oyalanması demektir. Bunu da iyi görmek gerekiyor. Kaldı ki bu alan partinin en çok oturtulacağı bir alandır; yani öyle taktik açıdan değerlendirir-

lecek bir alan değildir; kitlesi ve coğrafyasıyla bir bütündür. Taktik doğru oturtulursa, diğer bütün alanlardan geri kalmayacak bir gelişmeyi de rahatlıkla sağlayabilir.

GAP-Mardin eyaletleri üzerinde çok durduk. Oraya özellikle koordinatörler ve yönetimler düzeyinde dayatılan şey sadece parti dışılık değil, partinin birçok özelliği ile oynamadır. Daha önce koordineyi işgal edenler vardı. 1990'lardan hemen sonraki bir iki yıl onların tahribatıyla geçti. Yaşam tarzlarıyla özellikle parti kitlesinin aşınması, onlarla karşı karşıya kalınması var. Bunun yerine ne idüğü belirsiz dayanaklara dayanılması var. Yani partiyi en çok besleyen bir tabanı aşma, onu karşıya alma, partinin dayanmaması veya uygulanmaması gereken bazı biçimlere dayanma çok karışık bir durum yaratmıştır. Düşmanın bunda elinin olup olmadığı incelenmeye değerdir. Orada orta sınıfa ve ağalığa göre bir yaklaşım var ve bunlar iç içedir. Nitekim burada uzun süre görev almış olanların bazıları düşmana teslim oldu. Yine halen içimizde olan bazıların hesap vermesi gereken durumlar var. Bunun objektif veya sübjektif olmasının o kadar önemli olmadığı ortaya çıkıyor. Büyük ihtimalle düşmanın da bir saptırması var. Şehirlerde, özellikle kırsal alan köylerinde dost olan çevrelerin neredeyse partiye karşı hale getirilmesi söz konusudur. Bölge oldukça büyük güç verdiği, muazzam bir yurtsever potansiyel olduğu halde bunun önüne geçiliyor. Muazzam maddi imkânlar, silahlanma imkânları çarçur ediliyor.

Savaş geçen yıl durdurulma noktasına getirildi. Müdahale yapılmak istendi. Ama bunların da öyle boş durmadığı, bazı müdahaleleri boşa çıkarmak için epey çaba harcadıkları ortaya çıktı. Bir anlamda karşıt bir direnme hattı oluşturmuşlardır. Bu yaklaşımların provokatörlükle ilişkisi olmakla birlikte, sınıfsallıkla da ilişkisi var. Bazı kişilikler kendilerine göre bir çevre yaratmışlar, onlara dayanarak yaşayabilecekleri sevdasına kapılmışlar. Kendilerine bağlı grupçuklar, ahbap çavuş grupları, hatta kadın-erkek ilişkileri oluşturmuşlar. Aslında bu çok değişik bir tarzdir. Partililikten, savaş kişiliğinden epey uzak kalınmış, biraz da düşman buna fırsat tanımıştır. Bunların şahsında yurtsever kitle tahribatı, gerilla tahribatı, milis tahribatı ilerlemiştir. Hatta bazıları şunu bile söyleyebiliyor: 'Düşmanın bize yaptığını anladık. Peki, PKK neden bize böyle yapıyor?' Burada da görüldüğü üzere içten bir kontralaşma var. İşte bunun üzerine gidilmeye çalışıldı. Eğer bunlar örgütlüyse direnecekleri, dayatmaları ve müdahaleleri boşa çıkarmaya çalışacakları açıktır. Üzerlerine sert gidildi; bazıları bu pratikten dolayı cezalandırıldı.

Bu çalışma alanlarımıza parti kişiliğini tekrar oturtmak ve özellikle bununla beraber gerilla, milis ve cephe çalışmalarını geliştirmek önemlidir. Bu alanlarımız sınırlı bir gerilla gelişmesine de uygundur. Gerilla takımlar ve mangalar düzeyinde örgütlendirilebilir, ama bu çok gizli olmalıdır. Bu köye dayalı olmayan bir tarzla mümkündür. Milisi çok geliştirmek mümkündür. Bunun eskisi gibi gerilla ile milisin karıştırıldığı bir biçimde değil, ayrıştırılıp biraz gizli ve özelliklerine göre kurumlaştırıldığı bir yaklaşımla ilerletileceği açıktır. Kitlenin yurtsever özelliği var. Bunun oldukça örgütlendirilmesi gerekir. Serhildan kitlesini de tekrar güvenilirliği ve örgütlülüğü sağlayarak ilerletmek zor değildir. Alana ilişkin değerlendirmelerimizi kısaca böyle yapabiliriz.

Siyasileşmeyen ve Örgüt Geleneklerini Geliştirmeyen Gelişmez

Çözümlemelerin derinliği söz konusu olduğunda, bunlar altından çıkılamayacak bir sorunlar yumağı değildir. Denilebilir ki, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde hangi alana yüklenirsek, en büyük gelişmeleri orada sağlayabiliriz. Düşmanın özel savaşımının tüm hamlesine ve halen günlük olarak geliştirilen operasyonlara rağmen, başarılı olamadığı anlaşılıyor. Gerek Kürdistan coğrafyası, gerekse de bizim gerilla tarzına verdiğimiz anlam bile kendi başına düşmanı durdurabiliyor. Bugün Kürdistan sahası yenilmiyor. Daha doğrusu, düşman bu yenilgiyi planlamasına ve yine eski isyanlar gibi bu isyanı da sözümlerine ona söndürme kararına rağmen, dağların daha sınırına ulaşmadan yüz geri atılıp çözümsüzlüğü ve yenilgiyi yaşadığı görülüyor. Bu bahar için düşünülen operasyona baktığımızda bile -ki, kış operasyonları, güz operasyonları da çok kapsamlıydı-, gelişmemizin normal temposunu dahi düşüremediği görülebilir. Bazı alanları tümüyle tasfiye etmesini bir yana bırakalım, normal gelişmeyi bile seyrinden alıkoyamadı. Bahar taarruzu dedikleri taarruzun fazla etkili olamayacağı açıktır.

Kürdistan'da doğru uygulanacak bir gerilla, hatta daha da tırmandırılacak savaş biçimleri, TC ordusunun o çok güvendiği askeri bastırma yöntemini de sadece işletemez kılmakla kalmayacak; belki de beklemedikleri en ağır yenilginin sonuçlarını da beraberinde getirecektir. Burası çok önemlidir ve bunu iyi görmek gerekiyor. Önümüzdeki dönem her zamankinden daha fazla kendimize, özellikle savaşım tarzımıza güvenebileceğimiz ve sonuç alabileceğimiz bir dönem oluyor. Edinilen bu on yıllık deneyimle nelerin olur nelerin olmaz, nelerin başarılabilir nelerin başarılabilir olmadığı anlaşılmalıdır. Yine nelerle nasıl savaşılır, nelerle nasıl savaşılmaz, nelerle nasıl başarılı, nelerle nasıl yaşanılmaz olduğu anlaşılmalıdır. PKK'de neyin geçerli, neyin geçersiz olduğu ne kadar anlaşılırsa, savaş yöntemlerinde ve savaş alanlarında da neyin yaşanacağı, neyin yaşanamayacağı, neyin başarı getireceği, neyin başarı getiremeyeceği anlaşılmalıdır. Hangi komuta yönetiminin kabul göreceği, hangi komuta yönetiminin kabul göremeyeceği, hangi ordulaşmanın başarı sağlayacağı, hangisinin sağlamayacağı, hangi yaşam tarzının sonuç alacağı, hangisinin sonuç almayacağı anlaşılmalıdır. Hatta daha da fazlası yapılmıştır.

Bir kişilik çalışmamız, bir ordu çalışmamız veya cephe çalışmamız bizden ne istiyor? Partililik bunun için ne kadar önemlidir? Partililik nedir? Bunu o kadar kapsamlı ele aldık ki, ulusal boyutla, yine halkın iktidar ve demokrasi yaklaşımıyla ve ona karşıt her türlü biçimlerle savaşarak buna nasıl ulaşılacağı, buna ufku ve çözüm gücü yetmeyenlerin nasıl oldukları ve bunu nasıl aşacakları da görülmüştür. Ayrıca buna nasıl ulaşılacağı da ortaya konulmuştur. Bunları çok önceden de görebilirdik. Zaten partililik ve önderlik biraz da önceden öngörmeyi gerektirir. Önderlik, bu kadar yoğun deneyimlerden sonra değil, çok önceden, hatta sürece girmeden önce yapılır. Gerilla ve ülke böyle değerlendirilir, halk parça parça böyle değerlendirilir; her türlü aileci, kabileci ve aşiretçi bazı kültür özelliklerine göre giriş böyle yapılır. Parti bunun için vardır. Bunun için partili olunuyor. Ama siz bunu dikkate almadınız, bireyselliği ve kendi keyfi düzeninizi esas aldınız. Bu hem kabul görmüyor, hem de bununla büyüyemiyorsunuz. Siyasileşmeyen ve örgüt geleneklerini geliştirmeyen gelişmez; köylü kurnazlığıyla ve aydın demagojisiyle kesinlikle sonuç alamaz.

Tüm bunlara doğru yaklaşmak baştan gerekliydi. Bu konularda neden bu kadar hatalısınız? Neden bu kadar sübjektivizm, neden bu kadar kendini beğenme, neden bu kadar kendini yetersizliğe terk etme dayatılıyor? Kürdistan dağlarında en az Türk ordusu kadar eriyip gittiğinizi görüyorsunuz. Türk ordusu bu parti kişiliğine ve bu coğrafyaya nasıl dayanamıyorsa, siz de dayanamıyor ve eriyip gidiyorsunuz. Bu eskilikte, bu bin defa yenilmiş kişilikte ısrar ederseniz, tabii ki yenilmekten kurtulamaz, yaşam hakkından ve hukuksundan bahsedemezsiniz. Defalarca bunu anlamamanın zamanıdır dedim. Birbirinizi eleştirdiniz, kimin ne olup ne olmadığını veya nasıl olması gerektiğini eleştiriler ortaya çıkardı. Dolayısıyla gereken yapılmalıydı. Anlaşılmayan yön, bunu neden bu kadar uzattığımızdır. Devrimciler eğitimlerini çok önceden yaparlar, doğru yaklaşımları önceden sergilerler ve pratiğe öyle girerler. Pratik tarzınızı bu halde tutmanız sizin başınıza belayı getirmiş ve sizi zorlamıştır.

Görürsünüz ki, parti partidir. Savaş kişiliği özellikleriyle objektif bir olaydır. buna tam ulaştınız mı sonuç alırsınız. Yalnız kaldığınızda bununla keyfice oynadığımız görülüyor ve bunu açığa çıkarıyoruz. Yanlış hesap Bağdat'tan döner denilir. İşte yanlış hesaplar parti çinden dönüyor, savaş gerçeğinden dönüyor. Halen bazıları kendilerini bize dayatıyor. Ben de kendimi gözden geçiriyorum ve her gün söz veriyorum. Kendime, bunlar asla seni delip geçmesin veya yanlışlarıyla seni boğup yenilgiye götürmesin diye, öngörüm ve yaşamımla geçit vermemeye çalışıyorum. Yine ok gibi saplanabilirler, ayak bağı olabilirler, sinir gücünü felç etmek isteyebilirler, hepsine karşı kendini sağlam tut diyorum. İşte biraz böyle olmaya çalışıyorum ve bunun için gerekli yaratıcılığı gösteriyorum. Ben de sizin gibi kendimi karmakarışık durumda tutabilir ve her türlü yetersizliğe vuran bir durumda seyredebilirdim. Son derece düz bir yürüyüşün sahibi, kendine aşırı sevdalanmış birisi olabilirdim. Hayır! Olağanüstü bir yaratıcılık, olağanüstü bir yöntem zenginliği, muazzam bir sinir gücü kadar yürek gücü, dayanma gücü, yine kişiyi tanımak kadar onu düzeltme gücü de olabiliyorum.

Kardeşlik eleştirisini de yapmaya çalıştım. Bu çalışmalarımı bir kişiyi ele vermek ve açığa çıkarmak için yapmadım. Sizleri daha çok onun şahsında da bu yönlü açıklığa çıkarmak için yaptım. Çünkü her biriniz aslında böyle bir kardeşsiniz. Herhangi birisiyle, birbirinizle kardeşsiniz veya bir sosyal olaysınız. Kardeşlik bir sosyal olgudur veya geri bir ilişkidir, ama bizde çok değişik kullanılan bir ilişki türüdür. Neden bunu çözümleme ve eleştirme gereği duyduk? Çünkü orada uluslaşmaya karşı durma var, orada ilkellikte ısrar var. Orada örgütlenmeye ve profesyonel bir parti örgütlenmesine karşı duruş var, çok geri feodal biçimlere yönelme var. Orada duyguda yüzeysellik var, orada kendini koyuvermişlik var, orada sınımlanmayacak durumlara sığınma var. Orada kendini öyle bir hayalele kaptırma var ki, sonuçta düşmana götürür.

Kardeşlik denilen olay ve olguda bütün bunların çözümlenmesi yapılıyor. Bazen militan tarzda kardeşliği yakalamak bu nedenle sizin için çok önemlidir. Önderlik gerçeği bu konuda kendini çözümlemeye tabi tuttuğunda, geleneksel akrabalık bağlarının tehlikelerini çok önceden kavradığını ve bunun aşılmasının çok önemli olduğunu büyük bir önemle ortaya koyuyor. Kan bağlarının çok zayıf bağlar olduğunu, hatta sömürgeciliğin bu bağları kötüye kullanarak gerçek bir boğulmayı ve ulusal tükenişi gerçekleştirdiğini gösterdi. Yani bu kan bağlarına dayalı, aile değerlerine bağlı ilişki çözümlenmesi olmazsa ulusal çözümlenmenin yapılamayacağı, ileri bir sosyal ilişki çözümlenmesi yapılamayacağı doğrulandı. Çoğunuz o mahalli sınırlarda, aile bağı sınırlarında, eş dost ilişkileri sınırlarında tükenip gideceksiniz. Zaten büyük bir kısmınızın öyle tükendiği de ortaya çıktı.

Bu çözümlenmelerimizin aslında hayli öğretici olduğu söylenebilir ve daha da olacağı benziyor. Benim de biraz farkına vardığım husus, militan devrimciliğe gücünüzün yetmediğidir. Proleter devrimciliğe, yine bizim öngördüğümüz ulusallığa gücünüz yetmiyor; ne teorik, ne ideolojik, ne örgütsel, ne de siyasi gücünüz var. Ama diğer yandan önderlik olarak bizim gerçekleştirdiğimiz bir seviye de var. Bu temelde bir devrimci olarak katılmışsınız, ama kan bağlarınızı da fazla çözümlenememişsiniz. Bir kardeşlik bağının siyasi çözümlenmesini tam yapamamışsınız, hayli eski biçimi andıran bir tarzı yaşamışsınız. Bu, hepimizin az çok yaşadığı bir tarz oluyor.

Biz aile ilişkilerini çok önceden gördük. Aileye baştan bir ilgi gösterseydim, böyle bir önderlik ortaya çıkmazdı. Ailenin ilişkisi anlayışına, ailenin menfaat anlayışına, ailenin beklentilerine uygun bir kişiliğim olsaydı, ulusallıkta ve toplumsallıkta da bir karış ilerleyemezdik; o zaman sizin gibi bir topluluk asla mevcut olmazdı; PKK asla mevcut olmaz, ulusal sorun ve çözümü böyle gelişmezdi. Kendimi ulusallığa, ulusal soruna ve partiye doğru vermem bu gelişmeleri ortaya çıkarıyor. Maalesef bunu anlayamamanız çok büyük bir eksikliktir. İlkel biçimleri halen bu kadar yaşamamız çok sakıncalı bir durumdur.

Biz aynı çözümlenmeyi kadınla ilişkilerde, eş ilişkilerinde boşuna ortaya koymadık. Bu konferans çalışmalarımızda bu yönlü de epey tartışmalar ve eleştiriler yapıldı. Bunun ne kadar anlamlı olduğunu şimdi daha iyi anlıyorsunuz. Bizim insanımız eşliğe dayanıyor, karılığa dayanıyor, çok tehlikeli bir kan bağına dayanıyor veya basit bir cinselliğe dayanıyor. Seni yutmak istiyor. Aslında farkında değildir; geleneklere göre, töreye göre, alışkanlıklara göre kendini kadın bellemiş, eş bellemiş, aile bellemiştir ve benim kellemi günde on defa istiyor. Emellerine alet olacaksın, apolitikliğine ve işbirlikçiliğine alet olacaksın, düşkünlüğüne alet olacaksın. Bu bizim yaşadığımız bir durum değildir, hepimizin az çok yaşadığı ortaya çıkan bir olay ve ilişki tarzıdır. Korkunç düşürücü bir ilişki tarzıdır; apolitik, ulusallığa karşı, örgütlülüğe karşıdır; seviyesi yoktur, çok alt düzeyde bir klan ilişki tarzıdır. Biz bunu aşmadan, daha ileri bir sosyal ilişki tarzına ulaşamayız.

Çok kaba bir cinsellik boyutunu aşmayan kadın-erkek ilişkisi, partileşmeyi bir yana bırakalım, normal bir sosyalleşmeyi bile yaşayamaz. Bu bizde çok çarpıcı olarak böyledir; özellikle kadında böyledir, erkekte ise beterin beteri böyledir. Bunlar çözümlenmeden ve aşılardan hangi partileşmeden bahsedebiliriz? Ama görürsünüz, saflarımızda bile bu ilişki bitirilmişliğe dönüştürülüyor. Bu bir kader midir, aşılamaz mı? Aslında bunun kader olmadığı, bunun aşılmasıyla gelişmelerin sağlanabileceği çok açıktır. Ama karşıt direnme var. Geri ilişki biçimine ölümüne bağlı kalınıyor. Daha sosyal bir ilişkiye, daha ulusal bir seviyeyi yakalayan bir ilişkiye bir türlü gelmek istemiyorlar. Adam cinselliğini dayatıyor; erkek veya kadın fark etmez, 'ölürüm de ben bu sınırı aşmam' diyor.

Bu konularda birçok çözümleme yaptık. Kürdistan biraz da böyle kendine gelebilir. Kürt kişiliği, Kürt ilişkisi, Kürt çözümlenmesi böyle yapılmadan ilerlenemez. Bunu kendi şahsınızda ortaya koydunuz. Eleştiride tabii ki cesur olacaksınız. Her zaman belirtiyorum, aslında sevdalanacak fazla bir geçmişimiz de yoktur. Zaten devrimci bir halk olmamızın en temel bir nedeni de sevdalanacak bir geçmişimizin olmamasıdır. Derler ya, proletaryanın zincirlerinden başka kaybedeceği bir şeyi yoktur; bizim kaybedebilecek zincirlerimiz de yoktur. Kaybedeceklerimiz, sahte hayallerimiz, sahte alışkanlıklarımız ve yaşamla oynamadır. Köleliğin ve ilkelliğin anti-ulusal ve anti-toplumsal özellikleridir. Varsın onlar da kaybolsun. 'Yaratamıyoruz, yerine başka bir şey koyamıyoruz' diyorsanız, o zaman yerin dibine girin. Yaratırsanız yaşarsınız. Sosyalleşmeyi ve ulusallaşmayı bilmeden, insanlığın seviyesini görüp değerlendirmeden nasıl yaşayacaksınız? 'Başa bela olarak yaşayacağım' dersiniz, sırtımdan atarım, ben de sizi yere ykarım. Neyi kullanırsanız kullanın, Önderlik kendini öyle hazırlamıştır ki, ne yapar eder sizi yola sokar. Bunun başka yolunun ve izahının olamayacağını Önderlik gerçeğinden öğreneceksiniz. Burada bunu anlatmaya çalıştık. Kendi çözümlenmemi de iyi yaptığım kanısındayım. Kendimi bütün yönlerimle nasıl değerlendiriyorum? Bunun anlaşılacak fazla bir tarafı kalmadı. Hele eleştirisi ve özeleştirisi mükemmel yapıldı. Her yönüyle hem de çoğunuzun bile ağza almaktan çekindiği her şeyi açıkça ortaya koydum. Devrimci açıklık budur. Ama yine kendime güveniyorum ve kendimi bu tarzda götüreceğime eminim. Hiçbir zaman hiçbir yerde asla bunaldım veya tükendim demedim. Dediğim gibi bu iş yaptırıyor. İş yapan kişilik biraz böyle kendini ortaya koyuyor.

Ben bazı arkadaşların eleştirilerine tek tek katılma gereği duymuyorum. Ama birbirinizi gerçekçi eleştirdiniz, benim eleştirilerim geneldi ve herhalde epeyce de sonuç alıcıydı. Hepinizi tek tek de ele alabilirim, bazı yönleriyle açığa kavuşturabilirim; zaten genel değerlendirmelerimle bunu yaptığım kanısındayım. Kendinize uyarılama sizin işinizdir ve sık sık bazılarınızın şahsında nasıl yaklaşılacağını gösterdim. Her zaman söylerim: Bizim yaklaşımımız ve yaşamımız eleştiriseldir, fakat kesinlikle yıkıcı değildir. Benim tar-

zımı görüyorsunuz. Bu tarz muazzam eleştiricidir. Ama yüzde bir tutulacak yanınız varsa onu da tutup yapısallaştırıcıdır; asla yıkıcı değildir. Sizin tarzınızın önemli oranda yıkıcı olduğu, eleştirilerin önemli oranda yıkıcılıkla özdeş yürütüldüğü, eleştiriyi bir küçültme nedeni olarak gördüğünüz ortaya çıktı. Eleştiri şüphesiz insanı zorlar ve zorlamalıdır da; ama hiçbir yaklaşım asla yıkıcılığa götürmemelidir.

Benim burada yalnız sözle eleştiri yapmadığımı herhalde anlıyorsunuz. Ben yaşamı eleştirisel kılıyorum. Kürdistan halkına da dayattığım büyük bir kişilik eleştirisi var. Yaşamım büyük bir eleştiridir. Onun tarzını kendimde buluyorum. Bütün bu ilişkiler dünyasına, yaşam dünyasına bir eleştirim var. Ama diğer yandan umudundan tutulmuş pratiğine kadar yapılması gerekenin ne olduğunu da sergiliyorum. Tutarlılık dediğin biraz böyle olur. Ama kendinize bakın: Bazen sınır tanımayan eleştirilerle her şeyi yakıp yıkıyorsunuz. Sonuçta kendinizden başka bir şeyi beğenmediğiniz ortaya çıkıyor. Bu kişilikten utanmıyorsunuz. Kendini bu kadar eleştiri üstü görürsen, hiçbir kişide ve ilişkide elle tutulur bir yan görmezsen, sen bir yıkıcısın veya her şeyi kendi paşa keyfince olumlu görüyorsun, eleştiriden uzak bir yaşamın sahibi oluyorsun. Onun da etkili olmadığı ortaya çıkıyor.

Eleştirisel olmayan bir kişilik, en az yıkıcı eleştirici kişilik kadar tehlikelidir. Ben parti tarihimize eleştiri silahının önemini bilecek hem kavradım hem de uyguladım. Örneğin kuruluş toplantımızda bazı kişilere ilişkin rahatsızlığım vardı. Eleştirilerini ağzıma bile almadım. Halen hatırlıyorum: Bazı kişiler hakkında **Mazlum** arkadaş da, **Kemal** arkadaş da ‘şu kişi şöyle olabilir’ deyip bunu sadece bana anlatırlardı. Ben bu eleştirileri kişilere götürüp iade etmedim; dönem uygun değil diye düşündüm. Onları daha çok doğruları vererek yürütebileceğimi sanmıştım. Ama I. Konferansımızda ilk defa kapsamlı eleştiriler yaptık. Bunlar belgelidir ve okunmaya değerdir. Eleştiri üzerine çok teorik durduk ve bazı kişilikleri sınırlı da olsa ilk defa eleştiri masasına yatırdık. Özellikle ağır yetmezlikleri olan bazı arkadaşları eleştirme gereği duyduk. Bu bir başlangıçtı. II. Kongre’de eleştirileri biraz daha geliştirme gereği duyduk. Ama yine de ihtiyatlıydık; yoldaşlar o kadar kusur işlemezler, doğru sözleri anlarlar ve gereğini yaparlar diye düşünüyorduk. Ama bütün iyi niyetimize ve beklentilerimize rağmen, partinin giderek zorlandığını gördük ve nitekim kişilik problemi üzerine kapsamlı çözümlenemeyen bu anlayışın ürünü olarak ortaya çıktı. Artık mevcut kişiliklerin doğruları belleyip yürüyebileceklerini sanmanın yüzeysellik olduğunu anlayarak, kişiliği biraz daha derinliğine ele alma ihtiyacını hissettik.

Bu değerlendirme neyi ifade eder? Kürdistan’da kişileri yüzeysel ele alırsan, olduğu gibi partileştirmeye çalışırsan fazla başarıya ulaşamazsın. II. Kongre’de bunu biraz daha iyi gördük. O zaman bu soruna daha ağırlıklı yönelip yüklenme, temellerini ve çözümlerini ortaya koyma gereği ortaya çıktı. Bu yaklaşık 1983-’84 dönemini kapsar. Nitekim bunun anlamlı bir değerlendirme olduğu ortaya çıktı ve biraz da rolünü oynadı. Eğer bunu geliştirmeseydik 15 Ağustos Atılımı sonrasında çözümleyemedik; her türlü provokatör kişilik, çözümsüz kişilik on tane partiyi götürür veya parçalardı. Türk solunun durumuna benzer bir örgütsüzlük veya örgütlenme adı altında kendinizi kaybetmeniz işten bile değildi. Bu kişiliklere bakın, bir de bizim kişiliklere bakın: Arada dağlar kadar fark var. Bu biraz da kişilik problemine bu dönemde verdiğimiz ağırlıkla bağlantılıydı.

III. Kongre’de bunun ne kadar derinleştirildiği ve artık en ileri düzeyde kişilere uygulandığı görüldü. Bu uygulama gerek 15 Ağustos Atılımı’nın sonuçlarını başarıya götürmede, gerek özel savaşın gelişmiş biçimine karşılık vermede temel alındı. Parti öncülüğünü başka türlü geliştirip oturtmak ve ortaya çıkan sorunları anlamak mümkün değildi. Ne yaparlardı? Çoğu arkadaşımızın yaptığı gibi birbirine girme, ahbap çavuş grupları kadar birbirini karşı karşıya almalar, böylece tükenmeler çok etkiliydi. Bu yaklaşımları onun gelişmiş çözümlenmeleri ve eleştirileri yoluyla aştık. Daha sonra hep derinleştirilen bir eleştiri süreci söz konusu oldu. Aile eleştirisi, kişilik eleştirisi, yönetim ve komuta kişiliği eleştirisi sürekli geliştirildi. Kadın çalışmaları yoğunluk kazandığında kadın eleştirisi geliştirildi. Komuta sorunu ortaya çıktığında, bu sorunun ve merkezin eleştirisi çok geliştirildi. Bütün bunlar PKK’yi geliştiren adımlar oluyor.

Provokatör kişiliklerin eleştirileri hayli ilginçtir. Bu kişilikleri eleştirmeseydik Kürdistan’ı tanıyamazdık, kişiyi tanıyamazdık, herhangi bir örgütlenme de yaratamaz ve parti birliğini koruyamazdık. Tabii dediğim gibi eleştiri yetmiyor, olumsuzunun nasıl temsil edileceğini de bilmek gerekir. Her zaman olumsuz eleştiri kadar olumluyu da öne çıkarmak bir sanattır. Öyle görmek gerekir. 15 Ağustos Atılımı pratiğinin, özellikle taktik önderliğinin eleştirisi çok önemlidir. Bu eleştiri yapılmasaydı, 1987 sonrasında hazırlayamazdık ve özellikle 1990’a kadar ki eleştirilerimiz olmasaydı her yıl bizi tüketebilirdi. O eleştiriler biraz durumu kurtardı. Müdahale gereği bundan ileri geliyor.

Çözömlenen Tarihi Olduğu Kadar Bir Gelecektir

Bu konferans sürecinde yaptığımız eleştirilerden önce, zindan eleştirisine biraz bakmak gerekir. Zindan eleştirisi üzerine bir dostumuz, “Bu en kapsamlı bir eleştiridir. Bizim Türkiye solculuğunda bu kadar başarısızlığımızın temelinde zindan eleştirisini yapamayıp yatıyor. Orada ne hale gelmiş kişiliği görmeyişimiz ve daha sonra o kişilerin diğer partileri yönlendirmeleri yenilgimizin temel nedeni olsa gerek” diyor. Zindan eleştirisini doğru geliştirmeseydik, zindandan çıkan yoldaşlara şöyle hassas ve duygusal yaklaşım gerekir deseydik, keyiflerine göre bir parti ve keyiflerine göre bir yaşam deseydik, bu bile partiyi kendi başına bitirebilirdi. Bu eleştiriler bunu da ortaya çıkardı. Cesur bir eleştiriydi ve tarihi bir sonuç aldı.

Zindan pratiğini gözden geçirmemiz; oradaki büyük direnişlere sahiplik etmek kadar, bu direnişleri çarpıtıp düzenin çok sahte, yenilmiş ve teslim olmuş yaşamını da anlama, partiyi zindana dayalı tasfiyeye götürmeye anlam verme ve onu giderek önleme gereğini bize gösterdi. Buradan kaynaklanan provokasyonu, buradan teslim alınmış ve saptırılmış kişiliği görme, tümünden halka dayanmış kişiliği görme, aynı zamanda o büyük direnişe de anlam verme ve parti için bir güç kaynağına dönüştürme imkân dahiline girdi. Bunlar gerçekleştirilmeseydi, bu alandaki olumsuzluk bile partiyi kendi başına tasfiyeye götürüyordu. Çok ustalıklı bir eleştiri yapılmasaydı, onunla birlikte özellikle 1990’lardan sonra yoğun tedbirler alınmamış veya buna göre zindan yönetimi geliştirilmemiş olsaydı, düşmanın zindan silahını bize karşı yöneltmesi çok tahripkâr olabilirdi.

Eğer Avrupa yaşamını da eleştirmeseydik ve Avrupa etkilerine karşı büyük bir mücadele vermeseydik, partiyi besleyen bir alan olması şurada kalsın, orası partiyi yutan ve göçmenleştiren bir alan olurdu. Oradaki yaşam biçiminin de partiyi sağa kaydırması, her türlü bireysel yaşama hizmet ettirmesi ve sonuçta tüketmesi işten bile değildi. Yurtdışı yaşamının eleştirisi, yurtdışında militan yaşama açıklık kazandırılması, özellikle bu sahada militan yaşamı çok diri tutma çabamız büyük sonuçlar aldı. Burada da kendini yere atmak isteyen kişilikler hayli yoğundur. Düzen kişiliklerini, Güney kişiliğini, Avrupa’da yaşam bulmuş ve Avrupa’yı biraz yaşamış kişilikleri eleştiriyle adım adım o yaşamdan uzaklaştırmazsanız, partileşmeyi bir yana bırakalım, partinin canına okumaya yeter de artar bile. Doğru eleştirinin nasıl olduğunu daha kapsamlı gösterdik. Bu eleştiriler çok yönlü geliştirilmezse ortada ne parti, ne savaş,

ne sen ne de ben kalırız. Böyle eleştirisel yaklaşım ve tabii bununla iç içe nelerin nasıl yapılması gerektiğine yaratıcılıkla karşılık vermek bir partiyi böyle geliştirir. Ulusal kurtuluşçuluğa, ulusallığa, yani her türlü çalışmaya başarı olanağı verir.

Önderlik şahsında yaşananın bu anlamda büyük bir çözümlenmeye tabi tutulmasıyla klan ve kabile döneminden emperyalist döneme kadar insanlığın kaderinin nasıl olduğu, kader diye belletilenin nasıl aşılacağı, özgürlüğe dönüştürüleceği ortaya çıktı. Şu anda görüyorsunuz: Ortada çok özgür bir kişilik var; kendini ne kolay zincirlere vuran, ne de kendini böyle ucuz bir kavgacılıkla tüketen bir kişilik söz konusudur. Zincirler kırılıyor ve kolay yenilme de olmuyor. Bunu gördünüz. Kendini dengelemiş, kararlaştırmış, kendini savaş ve yaşam kurallarına göre ayarlamış bir kişilik sonuç alabiliyor.

Ölüm her zaman var, ama bu biçimiyle yaşamı karşılamak ona da bir çaredir. Güzel yaşam dediğimiz olay sanırım böyle sağlanabilir. Akıllıysanız, kendinize saygınız varsa, en önemli kazanım sanırım bunu görmenizdir. Aslında gerçekten de özgürsünüz, ben de özgürüm. Bana birileri emretmiyor. Benim emir kaynağım vicdanımdır, emir kaynağım özgürlük tutkumdur, emir kaynağım başarıma ihtirasımdır; emir kaynağım utanç verici durumlara isyanımdır; emir kaynağım güzel bir ülke yaratmak, güzel bir özgür toplum yaratmaktır. Bunun dışında kimse bu çalışmaya yürü diyemez. Allah bile olsa, bu tarzda bir emri önüne koyup seni yürütemez. Bu kadar yaşamsal insani değerler seni yürütemezse, örgüt emridir, savaş emridir deyip de ben bile seni yürütemem.

Ama dikkat ederseniz, muazzam takıntılarınızı çok yönlü ortaya koydum. Bütün o yaşam dayanaklarınızı çözdüm, yaşamın değişik olma ihtimallerini ortaya koydum. Yine adeta tek bir şey önünüze koyduk: Böyle çok iyi hazırlanmış olası bir sofraya ile, içinde her türlü zehir ve kokuşmuş şeyler olan eski bir yemek, kokusunu her tarafa yayıyor. Ama diğer yandan iştahı oldukça açan bir yemek ihtimali veya öyle olan bir yemek var ve siz tercih yapmakla karşı karşıya bırakılıyorsunuz. Yoksa ben emrediyorum diye yüklenerek insanı yürütmem çok zordur. Bu biçimde fazla sonuç almayacağım kesindir. Seçenek yaratıyorum, olanak ve olasılık yaratıyorum, gerçeği gösteriyorum ve tercihini yaptırıyorum. Emir bunun sembolik yönüdür, özü daha önce hazırlanmıştır. Çalışmanın özünü hazırlayacaksınız, insanın önüne güzel bir şey koyarak nasıl yürüyebileceğini ve niçin yürümesi gerektiğini hissettireceksin ki yürüyebilsin.

Sizin tarzınızda ağırlıklı olarak bir şey yoktur. Hep 'örgüt emri ve savaş yasağıdır' deyip yükleniyorsunuz. Aslında bu da genel bir eleştiridir. Partinin gücünü kullanıyorsunuz diyelim. Biz esas itibarıyla partimizi ve halkımızı değerlere göre hazırladık. Siz aslında ona dayanıyorsunuz. Fakat bu doğru bir komutanlık ve emirlik değildir. Görüyorsunuz ki, aylardır sizi hazırlamaya çalışırken, kendinizde mutlak karar haline gelen durumlar ve tercihler söz konusudur. Bir dayatmayla değil, özde karar verdiriyoruz. Tabii bunun biçimsel veya sembolik yönü de çok önemlidir. Onu da emir nasıl verilir, emrin gereği nasıl hazırlanır diye gösterdik. Emrin amaca bağlılığı, amacın yaşama bağlılığı, yaşamın tercih edilirliliği çok açıkken, hep kendinizi dayatırsınız veya işin üzerine öyle yüklenip sonuç almaya çalışırsınız.

Şimdi bütün bunlarla kendinizi karşılaştırırsanız yanılığınızı görürsünüz. Yürütmek isteyeceğiniz kişilerin önüne sağlıklı bir amaç, bu amaca nasıl ulaşılacağı ve nasıl yaşanacağı seçeneğini koymazsanız, kişiye 'parti böyle gidiyor, önder böyle gidiyor' diyerek yüklenmeniz çok skolastikcedir; gerçekten çok ucuz emirlerdir ve o bir yerde durur. Sizin emretmeniz daha çok da bu tarzda oluyor. Bu doğru değildir, bunu düzeltmek gerekir. Eleştiri bu ayrımı sağlıyor. Eleştiri eski ile yeni arasında, reddedilecek veya kabul edilebilecek olanlar arasında ayrımı yapma ve geliştirme sanatıdır. Ona güç yetireceksiniz. Siz başka türlü PKK tarzında bir önderlik icra edemezsiniz. Bu tarzı biraz açıklığa kavuşturduk. Sanıyorum biraz anladınız. Kendinizi artık çözmeniz, çevrenizi çözmeniz zor olmasa gerekir.

En kapsamlı eleştiriler yapıyoruz. Savaş sorunlarından tutalım cinsiyet sorunlarına kadar el atmadığımız bir konu yoktur. Katılım sorunlarından tutalım özgürlüğe ve düşmana darbe indirmeye kadar hepsini tartışıp sonuca bağlayabiliyoruz. Anlayış da yüksek ve yeterlidir. Pratiğin hayli can alıcı sonuçlarını da çıkardık. Niye yapamıyorsunuz? Yani böyle yaşasak kötü mü olur? Çok yüksek seviyede işlense ve yüksek seviyede çözümleri gündeme sokulsa, bence her türlü kararlaştırmayı ve işbölümünü yapabilirsiniz. Hepsi de ölümüne, gönüllüce ve özgürce bunu yapabilir. Unutmayın ki, bu tarzı bazı alanlara taşırsanız zafer fıskırır. Yani ben buranın dağlardan çok daha elverişli olduğuna inanmıyorum. Dağların o çok görkemli, mis gibi kokan havası içinde kahramanca çağrı yapan, her köşesine, taşına, havasına, suyuna, kurduna kuşuna çok daha çarpıcı ve büyük bir çalışmayı dayatmanın tutku olduğuna inanıyorum. Ama siz bunu yakalamıyorsunuz. Siz o dağlarda bunu yapmıyorsunuz. Ben buna şaşıyorum. Bizim için ihtiyaç duyulan çalışmalarını iyi kestirmek gerekiyor. Eğer bir yerlerde sorun varsa, sabaha kadar tartışalım, o zaman sonuç alırız. Yani Kürt tarzındaki laf anlamaz, kafası karışık, düzene sokmaz o lanetli yaklaşımı artık aşalım. Çok plansız, çok isyankâr, çok rasgeleci ve çoğunlukla da kaybeden tarzı kendimizden uzaklaştıralım.

Büyük olabilirsiniz, benden daha fazla başarılı olduğunuza dair zaten her zaman inancımı korudum. Ama hemen her konudaki tarzınız insanı öfkeliyor. Bu benden daha çok size yakışmaz; yani bana ne yakıştırılmak istenirse istensin altından çıkarım, ama siz altından çıkamazsınız. Ben düzelemeyecek işin olmadığı kanısındayım, geliştirilemeyecek insanın olmadığı kanısındayım, el atıp da çözümlenemeyecek ve başarılmak istenip de başarılamayacak bir şeyin olmadığı kanısındayım. Bir komutanlık isteniyorsa ona çok rahat ulaşılır. Zafer isteniyorsa ona rahatlıkla ulaşılır. Kürdistan'ın bütün işlerini bir çırpıda adeta mercek altına alıp inceleyebilirim. Ayağa kaldıracığım, diyaloga geçeceğim hemen her kişilikte çok kısa bir süre içinde gerçeğin en çarpıcı yanlarını görebilir ve gösterebilirim.

Aslında eleştirinin ne demek olduğunu bilmiyorsunuz. Eleştiriyi hep reddetme, hep öfkeliendirme, hep parçalamaya vesile etme gibi kullanıyorsunuz. Burada ben de eleştiriyi kullandım, ama siz farkında bile değilsiniz. Yani en ağır eleştirinin bile derinden bir sağlığa kavuşmanın aracı olduğunu görüyorsunuz. Bu yöntemi neden geliştirmeyelim? PKK'de insanı en derinden yakalıyoruz. Bu büyük bir şanstır, bu şansı iyi kullanın. Benim yaşamım müthiş eleştiriseldir; kesin zorlama yoktur, fakat bir o kadar da disiplinlidir. Benim etrafımda yer almak isteyenler, ister kadın ister erkek olsun, nasıl bir kişilikle karşı karşıya olduklarını göz önüne getirmeliler. Çok candan bir arkadaş olduğuma emin olmalısınız. Siz de öylesiniz, ama derinliğini biraz anlayabilmelisiniz. Zaten bu olmasaydı, bu büyük gelişme de olmazdı. Onun tam zaferini garantileyelim diyorum. Çünkü böyle ucuz kayıplara dayanmıyoruz veya her şeye dayanıp tahammül ederiz de, öyle çok sıradan nedenlerle kaybetmeyi kendimize yakıştıramıyoruz. Yoldaşı kaybetmeyi, ilişkiyi kaybetmeyi, örgütü kaybetmeyi asla kabul edemeyiz. Gerekirse özgürlük için veremeyeceğimiz bedel yoktur, ama anlamsız yere bir damla kanımızı da vermeye tahammülümüz yoktur.

En ağır savaş sorunlarından tutalım bir ahlaki yaşam meselesine kadar yoldaşlar topluluğunun huzurunda halledilemeyecek hiçbir sorun olamaz. Hele böylesine özgürlüğe açık bir imkân sağlamsak ve bunu kullanabiliyorsak ideale, yakın olanı bile gerçekleştire-

biliriz. PKK'yi bu seviyede tutmaya özen gösterdik. Tabii bizim de şehitlere bağlılık sözümüz var, yine direnişçilere bağlılık sözümüz var. Gerçekten yiğitçe ve kahramanca savaşanlara ve öyle yaşayanlara bağlılığımız var, halkımızın umutlarına bağlılığımız var; yine sosyalizme de bağlılığımız var. Öyle sergilemeye çalışıyoruz. Ben kendimi öyle ahım şahım görmüyorum ve karşınızda her an kendimle uğraşıp duruyorum. Ayıplarım veya kusurlarım olabilir, ama varsa eleştirin. Dikkat edin, karşınızda en ufak bir zorlama yoktur. Bana ucuz bir saygı, ucuz bir bağlılık göstermeyin. Sırf durumu idare edelim diye bir sözcükle de bana yaklaşmayın. Bunu yaparsanız haksızlık yapmış olursunuz. İçinize atmayın, ama bana gözü kara da yönelmeyin. Ne bağlılığımız, ne de tepkiniz böyle olsun. Ben anlayışlı olmaya hayli istekliyim ve gerçekten çok anlayışlıyım. Anlamak isteyene anlayış sunmak, kendimi anlatmak, onu anlamak bende bir tutku derecesindedir. Fakat illa rica ve minnetle şuna kendimi kabul ettireyim, şu çok güzeldir, kendimi ona kabul ettireyim gibi bir şeye asla tenezzül etmem ve bu konuda da oldukça yamanım. 'Yalvarıyorum, rica ediyorum bana yaklaşır mısın, şu görevi yerine getirir misin' demek olmaz. Ama birisi özgürlüğü ve onun savaşımını isterse, ona korkunç ilgi gösterir ve oldukça güçlü yaklaşırım. Bunun karşılığı gelişmez; örgütsel gelişmez, savaşa yürüme kararlılığıdır. Bu önderlik böyle yürütülüyor.

Sanıyorum bir şeyler anladınız. Ben yine çok eleştirisel davrandım, kendi örneğimi epeyce açtım. Çok sert sözcükler yanında her birinizi anlayışlı olmaya götürecektir tavırları da sergiledim. Bu konferansımızın eleştiri ve özeleştirisindeki yeri hayli kapsamlı ve zengindir. Dönüştürmedeki yeri gerçekten yüksektir. Yalnız PKK militanlarının eleştirisi ve özeleştirisini değildir; insanlık tarihi kadar eski olan insan ilişkisini değerlendirme gibi bir derinliğe sahiptir. Bunu bundan sonrasına taşıyarsak bu bir aşamadır. Görüldüğü üzere burada çözümlenen, insanlık tarihi kadar insanlık tarihini ilgilendiren en temel sorunlardır; yine gelecek ufkudur. Denilebilir ki, tarihi olduğu kadar bir gelecektir de. Belki bu sizlere çok hayali gibi gelebilir, ama devrimler biraz da böyledir. Devrimciler hayalci insanlardır. Biz böyle hayallere düşkünüz ve sıradan bir yaşamı kendimize kabul ettiremeyiz. Bu anlamda uçarcasına bir yürüyüş veya savaş tarzımız vardır. Bunları size gösterdik. Belki zorlanıyorsunuz, ama bu savaşım tarzının da başı veya şu anda sorumluluğu icra eden komuta kişiliği kurtuluş imkânını bu uçuş tarzında görüyor. Bu yürüyüş ve savaş tarzında yürütür.

PKK işleri güzelce buraya kadar gelmiştir. İçinde en anlamlı yaşamı da geliştirmek mümkündür. Biz her zaman umut hareketiyiz, başlangıç hareketiyiz. Ama şimdiki umut, her zamankinden daha fazla gerçekleşebilir bir umuttur. Şimdiki başlangıçlar, her zamankinden daha fazla zaferi mümkün kılan, hatta bizi ona oldukça yakınlaştıran başlangıçlardır. Bu temelde bu çalışmayı yürütmenin mutluluğunu paylaşıyoruz. Oldukça gerçekçi olmak kadar, hayalimiz de zengindir. Bu topluluk bu biçimiyle yürür, hem de en güzel şekilde yürür ve başarabilir. Böyle bir toplulukla çalışmak gerçekten bir şiiir, bir türkü kadar değerlidir. Başlangıçtan beri hep böyleyiz. En eski yoldaşlarımızla hep böyleyiz, insanlığımızı böyle tanıdık. Sizlerle de böyle başlıyoruz.

Her zamankinden daha fazla yetkin ve yeterli kavırıyorsunuz. Birimizde yaşanan hepimiz içindir, hepimizde yaşanan birimiz içindir. Buna büyük bir sadakatle bağlı kalınmıştır, siz de bağlı kalacaksınız. İnşa edilen bir parti değil, sadece bir ulus da değildir, insanlıktır. İddialı olmalı ve çabalarınıza güvenmelisiniz. Son derece eleştirisel ve ilkesel olmak kadar, pratikte yaratıcı, son derece planlı, birçok zenginliği yaratan kişi olmalısınız. Bunda ısrarlı olmalı ve mutlaka da başarmalısınız.

14 Mart 1994

TALİMATLAR

HER ŞEY TARİHİMİZİ EMEĞİMİZLE YARATARAK KAZANILACAKTIR

Bütün Partililer, ARGK Komutanları ve Savaşçıları, Milis Çalışanları!

Ulusal kurtuluş ve ona önderlik eden partimiz, tarihinin en kapsamlı bir mücadele yılını geride bırakırken, yeni yılı her zamankinden daha fazla bir umut ve başarı yılı olarak değerlendirme imkânını hepimize sunmuştur. Yine bir o kadar anlamsız kayıplardan doğan acıları da sizlere miras olarak bırakmıştır. Geçen yılın üzerinde hiç şüphesiz özenle durulmaya devam edilir. Dost da, düşman da, halkımız da üzerinde epey düşünerek, kendi çıkarına olan ne varsa onu bilince çıkararak sonuçlandırmaya ve geleceği bu temelde kestirmeye çalışıyor. Bu, iyi insan eyleminin ta kendisidir; uzun vadeli, temel hayati çıkarlar dediğimiz emeklerin ta kendisidir. Bunlar ister bir ekonomik faaliyet ister bir savaş eylemi olsun, uzun vadeyi gören ve herkesi ilgilendiren amaçlı çalışmalardır. Dikkat edilirse, tarihimizde ilk defa bu yılı uzun vadeyi ve genel çıkarları emreden bir çalışma ve savaşla geçirdik. Bu anlamda tarihi bir sürecin içindeyiz. Halkımızı da bu tarihi sürece dahil ettik. Artık her şey tarihimizi emeklerimizle yaratarak kazanılacaktır.

Bu noktaya sadece düşmanla boğuşarak değil, kendi geriliğimizle savaşarak geldik. Her zamankinden daha fazla şu ortaya çıkıyor: Özgürlüğü yaratmak mümkündür. Mahkûm olunan kader ve düşkün yaşam değiştirilemez ve aşılamaz değildir. Hayal edilmesi bile güç olanın en inanılmaz anda başarılacağı devrimci emekle ortaya çıkmıştır. İnsanın neye kadar olabileceği, sıkça vurgulandığı gibi en büyük tekniğin insan olduğu, onun eylemi olduğu PKK somutunda bir kez daha insanlığa kanıtlanmıştır. Bunu daha büyük bir açıklık ve sorumlulukla belirtelim ki, esasta bizim durumumuzun ve düşürülmüşlüğümüzün nedeni bilinçli vuran düşman değil, ona alet olan, onun çarpıttığı kişilik ve yaşamın ta kendisi oluyor.

Zorluklarla dolu bir yılı geçirdiniz. Gerçekten adına savaş diyebileceğimiz bir süreci yaşadınız ve kendinizi bir ayna gibi onda değerlendiriyorsunuz. Her zamankinden daha fazla bizim olması gerekene nasıl ve neyle ulaşılacağı; zenginlik, hak ve yaşam kıvancı dediğimiz değerlere nasıl ulaşılacağı iyi görülüyor. Bütün bunlar yeniden doğuşu ifade ediyor. Kendi gerçeğimi alabildiğine açmaya çalışırken bunun toplumsal ve ulusal düzeyde olmasına yüksek değer biçtik ve öyle oldu. Biz bireysel korkuları, endişeleri, başarı ve zorlukları sorun yapmadık. Soruna yaklaşırken, toplumsal gerçekliği ulusal çapta, hatta insani özellikleriyle sonuna kadar göz önüne getirerek çıkış yapmaya, bunu kendimize mal etmeye ve öyle olmaya yüksek değer biçtik. Görüldü ki, bütün bunlar bizi düşmanın yenemeyeceği ve gericiliğin de alt edemeyeceği bir düzeye vardiıyor.

Savaş gerçeğimizi, onda yer alan bütün savaşçı kişiliğinizi, ne kadar hazırlıksız olduğunuzu, hatta ihanete uğramış bir kişilikten yurtsever bir kişiliğe dönüş yaparak yaşamın lanetli biçiminden saygı değer bir yaşama yönelirken ne olduğunuzu iyi biliyoruz. Bu

büyük devrimci eylemin lehinize sonuçlanması için tüm gücümüzle inanılmaz çaba sergiledik. Bu, yaşama çok bağlı olduğumuz ve değer biçtiğimiz içindir. Öyle ki, bizi gırtlığına kadar boğan ne varsa biraz aşıldı. Bu büyük eylem, bu yaşama saygıyı tekrar iade etmek içindir. Çok iyi biliniyor ki, düşmanla bizim direkt savaşımız bu genel yoğun savaşımın yüzeyde görünen kısmıdır. Asıl savaşı kendimize karşı verdik.

Yeni bir yıla girerken, bütün bu yaratılan değerler başka ulusların tarihinde Rönesans, yeniden doğuş olarak değerlendirilir. Bu onlarda yıllarca yapılır, bizde ise çok kısa bir sürede yapılıyor. Tabii bunun nedenleri var. Yaratılan gerçek bir rönesanstır ve bu gerçekleşiyor. Düşman ve ihanet, geçen yılın o amansız iklim koşullarını da arkasına alarak vahşice vurdu. Newroz'da, Ağustos'ta hakeza öyleydi ve yıl sona ererken de elinden geleni ardına koymadan vurdu. Amaç biricik umut kaynağımızı, yaşam gerçeğimizi daha doğuş ve gelişme süreçlerini tam yaşamamışken boğmaktı.

Biz parti savaşımını 12 Eylül faşizmine karşı kazanmıştık. Yine onun ANAP kılığı eliyle yürütülen özel savaşına karşı da başarı sağlamıştık. Düzen dışta içte teşhir ve tecrit edilmiş, nefes alamaz duruma getirilmişti. Bilindiği gibi, bir seçim oyunuyla Demirel-İnönü hükümetiyle kitle desteği tazelenerek, bir anlamda kitleler pasifize edilerek ve yanılgılı bir konumda tutularak savaşa devam edilmek istendi. Bir kontrgerilla hareketi olarak bu seçim yapıldı ve ardından hükümet başa oturtuldu. Demirel-İnönü hükümetinin kontrgerilla temsili, ANAP hükümetinin kontrgerilla temsilinden daha aşağı değildir. Parlamentosuyla birlikte onun gibi özel savaşın emrinde çalışan bir aygıttır. Ekonomik finansman, diplomatik saha başta ABD olmak üzere onunla kontrol edildi. Bazen İslamcı kesilip İran'ı kullanmak istedi. Bunu Arap ülkelerine yansıtmak istedi. İsrail yanlılığıyla İsrail'in Yahudi lobisini tümüyle devreye soktu. Mesut Yılmaz ayağıyla Almanları etkisizleştirmeye çalıştı.

Bütün bunlar düzenin özel savaş hükümetinin koordinatörlüğünün işleriydi. Yetmezliğe düştüğünde, kitleler özellikle kabul edemez duruma geldiğinde, sağ ve sol birleştirilerek seçimler yoluyla tıkanıklık aşılmaya çalışıldı. Geçen yılın Ağustos ayında yaptıkları Diyarbakır Kabine Toplantısı, kontrgerillayı üst düzeyde tırmandırmanın bir adımıydı. Şırnak olayı, ardından peş peşe geliştirilen katliamlar ve hızlandırılan Hizbullah cinayetleri, kendi ağızlarıyla söyledikleri gibi topyekün savaşımı başlattıklarını gösteriyordu. Diplomatik cepheyi iyi idare etmişlerdi. 1992 yılı boyunca 'Türkiye demokrasiye gidiyor, PKK teröristtir, bunu engelliyor. Bunu Avrupa'ya izah etmeliyiz' diye bu konuda Güneyli işbirlikçi hain güçler de kullanıldı; bunlar Ankara'ya davet edilip bazı çıkarlar temelinde, beş on milyon Dolar ve biraz erzak teminiyle Türkiye'ye methiye düzer bir biçimde Avrupa'ya yollandılar. Bildiğiniz gibi, PKK'nin mahkûmiyeti 'terörizm' biçiminde kesinleştirildi.

Türkiye'de mecliste, hükümette, partililer arasında milli mutabakat sağlandı. Bütün bunlar Güney Savaşı'na birlikte girişecekleri zamana kadar iletildi. En son talimatları NATO Başkomutanından da alarak, bildiğimiz gibi '92'nin sonuna ulaşmadan tasfiye etme planını tamamlamak istediler ve yılın sonuna doğru geldiğimizde neyin kazanıldığı, neyin kaybedildiği ortaya çıktı.

Demirel bugün bulunduğumuz sahadadır. Böylece yılın ilk dış seyahati ve temel çalışması onun yönünü ortaya çıkarıyor. 'PKK halen burada' diyor. Belli ki devlet, kendi düşmanını iyi anlayarak adım atmak istiyor. Düşman gerçekçi değerlendirmeler yapar. Bir anlamda o ülke için PKK'den saymama cüretkârlılığını gösteriyor veya en azından yenecek havasında gözüküyor. Esas olarak problemini PKK Önderliği ile bağlantılı olarak görüyor. Her zaman bu biçimde düşünüyor ve düşünmeye devam ediyor.

O da '93'ü planlıyor ve böylece temel taktik adımları da atıyor. Hiç şüphesiz sıcak savaş da daha yoğun devreye sokmakla birlikte, hedef şaşırtma ve kitleleri saptırma da yoğunca görülüyor. Bütün bunları da psikolojik savaşın boyutları olarak geliştirerek, orduyu bütün yönleriyle devreye sokarak, savaş genelleştirip bir anlamda kontrgerillayı bütün devlet kurumlarına ve en önemlisi de orduya hakim kılarak, kendilerine göre iç savaş hükümeti veya diğer bir deyişle kontrgerilla hükümeti daha ehil bir biçimde başta olmuş oluyor. Partiler uyum halindedir, parlamento sesini bile çıkarmıyor. Bunu ABD'nin yeni yönetimine de, Avrupa'ya da kabul ettirmek istiyorlar. Fakat büyük ihtimalle bunların diplomatik sahaları biraz daraltılıyor. Avrupa'yla, ABD'yle çok çeşitli nedenlerle uyum gücü göstermeleri artık biraz zordur. Yine Ortadoğu'da sağladıkları uyumu tekrar göstermeleri zordur. Sağladıkları iç mutabakatı da eskisi gibi sürdürmeleri zorlaşıyor. Yani geçen bir yıllık savaş, iç ve dış mutabakatı sürdürmez duruma getiriyor ve giderek aşılma yüz yüze bırakıyor.

Kontrgerilla özel savaş yönetimi, '92'de ulaştığı zirveyi hiçbir zaman bir daha tutturamayacaktır. Ama yine de kontrgerillanın özel savaşımı topyekün kılınmış bir biçimde bu yıla da yayılacaktır. Bu savaş içinde Demirel-İnönü hükümetini, aynı şekilde parlamento ve partileri de daha fazla çıkmaza iterek, ya hepsinin başarısı ya da hepsinin başarısızlığı biçiminde bir sonla kendi dönemlerini tamamlamaya çalışacaklar. Yakın olası gerçeği böyle değerlendirmek zor değildir. Hemen bütün bu konumların kaderi özel savaşa bağlanmıştır. Özel savaşla birlikte ya var olurlar ya da onun başarısızlığıyla başarısızlığa uğrayıp giderler.

Öncü savaş durumumuza gelince, geçen bir yıl içinde halkımız bu savaşa genişliğine ve derinliğine katılmıştır. Savaş her zamankinden daha fazla halk savaşı niteliğine doğru evrim göstermiştir. Parti öncülüğü, çok çeşitli sorunlarla birlikte cephesel karakterde gelişme sağlamıştır. Bunun en önemli bir parçası olan gerilla hem yaygınlaşmış hem de pekişmiştir. Çok ağır sorunlarla birlikte gerillasal çıkışlar çok önemli bir savaş yılını küçümsenmeyecek gelişmelerle kapatmış ve önemli bir gelişmenin başlangıcına gelip dayanmıştır. 1993'ün başlangıcında her zamankinden daha fazla savaşa kalkacak bir halk gerçeği, topyekün serhildanlarla ve yaygın gerilla savaşıyla iç içe bütünlük arz eden devrimci bir savaş büyük gelişmeleri yaşamaya muktedir gözükmektedir. Parti öncülüğü buna her zamankinden daha fazla komuta edebilir.

Hemen şunu da belirtelim ki, yaşanan savaş deneyimimiz, hataları ve eksiklikleriyle, özellikle onun komutaya gelememeyle, çokça söylendiği gibi taktiğe gelememeyle birlikte zaafıların da açığa çıkartmıştır. Özellikle Güney Savaşımı, merkezin taktiğe hakimiyetinin çok sınırlı olduğunu ve kritik anlarda yüksek başarı gücünü gösteremeyeceğini, eski dönemlerle kıyaslanmasa da tehlikeler karşısında soğukkanlı davranıp uzun vadeli planla kısa vadeli planı ustaca birleştirme yeteneğinden önemli oranda yoksun olduğunu çarpıcı bir biçimde ortaya koymuştur. İleri kademe görevlileri ve komutanların, taktiğin hayata geçirilmesinden esas sorumlu kişiler olarak, bu hususun üzerinde çok sorumlu ve mutlak sonuç alıcı bir biçimde durmalarında sayısız yarar var demeye yetinmeyeceğiz. Eğer gerekenler yapılmamışsa, her zamanki yenilgi halinden kurtuluş olamayacağı gibi, savaş ne kadar gelişirse gelişsin, bu zihniyet ve komuta tarzıyla en önemli başarı dönemlerinin bile yenilgiyle kapatılabileceğini asla göz ardı etmemeliyiz.

Şu çokça açığa çıktı ki, hem merkezi hem de orta kademe düzeyinde, harcadığı çaba ne olursa olsun, belirleyici taktik uygulama anlamında sonuç almaktan halen uzaktır ve daha da ötesi, kişiliğini devrimcileştirmedi, bunun örgüt bilincine ulaşmada, özellikle de tempoyu onun çalışma ve vuruş tarzına kavuşturmada sanıldığından daha fazla geridir. Yine görüldü ki, temel kayıp nedenlerimiz bu kişilikle, bu önderleşememe hastalığıyla bağlantılıdır. Bu yetmez Kürt kişiliğinin isyancılıktan öteye gidemeyen, politika yapamayan,

zamanında tedbir alamayan, kendine hükmedemeyen, kendini oldukça kandıran, gafil, inatçı, apolitik ve askerlik karşıtı kişiliği bir kez daha kendini ele verdiği gibi, bunda ısrar edilmesi halinde, ne kadar kahramanca direnirse dirensin yine de imha olacağı, ne kadar kaçınırsa kaçınırsın başarısızlığa uğrayacağı, bunun sonunun ya teslimiyet ya da ölüm biçiminde olacağı önemli oranda açığa çıkıyor. Direnme, büyük çaba önderlik ifadesine tam kavuşmadı mı, fazla bir anlam ifade etmiyor. Bu anlamda hamalca çabalar, inanılmaz fedakârlıklar fazla işe yaramıyor.

Belki bazılarınız bunu iyi anlamayabilirler, ama Güney Savaşının üç temel alanında içine düşülen durum bunu çok iyi ispatlıyor. O çalışma alanları ve karargâh düzenlemeleri incelendiğinde görülecektir ki, yıllar önce savaş ve ordu gerçeğine yetmez yaklaşımı, taktiği doğru kavrasa da pratikte uygulama gücüne kavuşturamaması, eğitimi, savaş birliklerinin yönetimini, buna denk gelen bir biçimde coğrafyayı ve kitlesel ilişkiyi doğru değerlendirememesi, en önemlisi de PKK çizgisinde iyi veya tam savaştracak tarzı tutturamaması bu sonucu doğurmuştur.

Dikkat edilirse, sınıra yakın yerler hep 'biraz rahatlık var' diye toplanılan yerler olmuştur. Bunun ötesine geçmeyen çıkışlarla sonuç alınmak istenmiştir. İntiharvari bir biçimde bazı yönelimlere girilmiş ve sonuçta hep kayıp verilmiştir. Yine 'rahatlık var, tehlike azdır' diye birçok kural çiğnenmiş, temel üslenmeden eğitime ve her türlü faaliyet tarzına bu rehavetle yaklaşmış; tehlike burunlarının ucuna dayanıncaya kadar da bu durumlarından vazgeçmemişlerdir. Düşünme gücü, örgütlenme gücü, eylem gücü yetmemiştir. Rapor, talimat ve toplantı sistemini, kısaca ordulaşma ve savaştrama gücünü bütün düşman dayatmalarını boşa çıkaracak bir biçimde gereken gücü vermeden geçiştirmişlerdir. Diğer yandan partiye inanıyor, ölümüne bağlıdır, parti ruhu var ve bu kahramanca savaştrıyor. Ama bütün bunlar da başarıyı sağlamaktan uzaktır.

Güney'de ortaya çıkan durumlar Kuzey'de de vardır. Sıkı bir savaşa girmedikleri için belki açığa çıkmamıştır. Ama aşağı yukarı bir çok komuta kademesi, yenilgili ruh halinden tutulmuş taktik yetmezliği aşıkara olana kadar, hazırlık dönemini, eylem düzenini, günleri, ayları ve yılları yeterince değerlendirmekten uzak olan bir yaşama iç içe geçirmişlerdir. Çok kolayca vurulacak hedefler vurulacakken vurulmamış, küçük bir tedbirle korunacakken korunmamış, daha mükemmel bir mevzilenmeye kavuşturulma durumu varken kavuşturulmamış ve düşman için cehennem çevrilecek bir ortam varken değerlendirilmemiştir. Kısaca büyük imkânlar kullanılmamıştır. Bütün bunları değerlendirmek, tespit etmek zor değildir. Kayıpların nedenlerine bakıldığında, ne kadar ucuz kaybedildiği görülür. Tabii nasıl kazanıldığını bilmeyenler, yaşama anlam veremeyenler, yaşamı bir kumardan ve bir küçük burjuva mülkiyetinden ibaret görenler buna yol açmışlar ve kaybetmişlerdir.

Siz Bütün önder olan partililer ve komutada ısrarlı olan savaşçılar, eğer bu savaşta yol almak istiyorsanız, buna yol açan yenilgili kişiliği, her türlü subjektif niyetleri ve önyargıları aştığınız oranda ilerleyebilirsiniz. Bazılarınız belki ayakta, yaşıyor, ama bu tesadüftür. Hangi nedenle ve sizi ayakta tutan temel çalışmanın ne olduğunu bilmiyorsunuz. Sıkça vurguladığım gibi, halen nasıl yaşadığınızı farkında değilsiniz. Çok gariptir ki, Türkiye'nin bu hükümet olanları da öyledir, nasıl hükümet olduklarını bile bilmiyorlar. Siz de nasıl savaştrığınızı veya devrimci tarzda nasıl yaşadığınızı bilmiyorsunuz. Onları kontrgerilla yönetiyor, ama sizi biz yönetiyoruz. Biz savaş çok dengeli, çok bilinçli bir geliştirdik, bütün yönleriyle açık olduk. Onlar gizli yapar, biz açık yaparız. Bunları anlayabiliriz. Bu yanılığınızı daha fazla sürdürürseniz, yaşama şansınız bu defa tümüyle daralabilir ve çok daha acı kaybedebilirsiniz. 'Aslında biz yenilmemiştik, iyi savaştrık. Tüm yenilgilere kapıları kapatmıştrık. Yenilgiye birincil sebep önümdeki şu adamdır; şu kişi böyle buna yol açtı. Fazlasıyla görevini yerine getirmedigi için başımıza bunlar geldi' diyerek yenilginizin nedenlerini esasta kendini görmeyerek, sorumluluk duymayarak hep ikincil nedenlere sığınmada arayacaksınız ki, bu da sizi yeni yenilgilerle karşı karşıya bırakır. Şimdiye kadar parti tarihi boyunca bu sıkça yapılmıştır. Ama iş kendine yönelmeye gelince, intiharvari ya da hamalvari bir tarzda kendine yönelme olmuştur. Kendini ölüme veya ateşe atmakla sanki günahlarından arınacakmış gibi tehlikeye atılmışsınız.

Böyle olmaz. Ne böyle hamalvari yüklenin, ne de kendinizi ateşe atın. Böyle yapmakla sorumluluklarımızdan kurtulamayız. Doğru tarz, kaybedilen noktada kazanmayı bilmek, kaybetme nedenlerini kazanç nedenlerine dönüştürebilmektir. Neler kaybetmeye götürmüşse onları aşmak, nelerin kazandıracağına ulaşmaktır; bu düşünce ve eylem gücünü edinmektir. Bunun dışında sunulacak her bahane gafleti derinleştirir ve dolayısıyla suçu arttırır.

Hepinizin alan, bölge ve mntika düzeyindeki sorumluluklarınızı ve hatalarınızı tek tek ortaya koymak istemiyorum. Herkes kendini az çok değerlendirecek durumdadır. Hiç olmazsa bu büyük mücadele değerlerine bağlılığın bir gereği olarak gerçekçi değerlendirmelere ulaşın. 'Kendimizi çocuk gibi kandıran bir halkız, biz de o halkın içinden geliyoruz' diyebilirsiniz. Ama bizi yaratan PKK'dir. PKK, çocukluğu aşan, olgunluk dönemini yakalayan bir harekettir. Sağlam düşünür, sağlam karar vermeyi ve sağlam yürümeyi bilen bir harekettir. Parti bunu hak etmiştir ve bu temelde partileşmeyi bileceksiniz.

Parti aynı zamanda ordulaşmaya da başarıyla adımını atmıştır. Doğru bir ordulaşma ve ona doğru kazandıran bir komuta tarzı açığa çıkmıştır ve bu temelde doğru ordulaşacaksınız. Bu tarihsel olarak gerçekleştiğine göre, bunu kişi olarak da kendinizde gerçekleştirmeyi bileceksiniz. Böyle olunca 'eski kişilikle, köylü tarzıyla, küçük burjuva tarzıyla yaklaşp kullanırız, kandırırız, ordulaşmaya katılırız' deme gafletine düşmeyin. Parti bu yaklaşımlara kesinlikle fırsat vermiyor. 'Ucuzundan kazanırız, az çalışıp çok yükseliriz, kendimizi yaşatırız' demeyin. Bütün bunlar mahkûm edilmiştir ve sahiplerine hiçbir çıkar vaat etmez. PKK'nin büyüklüğünü bütün yönleriyle anlamalı ve mümkünse doğru katılımı gerçekleştirmeliyiz. Ancak böyle kazanabilirsiniz. Bunun dışında kazanmanın imkânı yoktur.

Bütün yaşamımı kapsamlı bir röportajla açtım. Bu röportajda kazandıran, en amansız güçsüzlüklerden güçlenen kişiliğe nasıl ulaşıldığını göreceksiniz. Bu her yönüyle açıklanmıştır. Bunun üzerinde biraz durursanız büyük güçlenmeyi yaşamamanız mümkün değildir. Biz burada mezar kadar bir yerin bile özgürce sahibi değiliz. Siz ise ülkenin büyük bir kısmında özgür yaşamın mutluluğuna erişmişsiniz. Belki fiziki zayıflıklar var. Ama şunu size belirtebilirim ki, özgürlük şereftir, şerefsiz yaşam da alçaklıktır ve alçaklar gibi yaşamak ölümden beterdir. Demek ki böylesine bir yaşamın sahibi kılınmanız, size her türlü zorluğa göğüs gerecek kadar üstün bir yer vermiş oluyor. Aslında biz buna yol açıyoruz; sizler sahip olamadığımız özgür yaşama imkânına kavuşmuş oluyorsunuz. Belki bunun da kıymetini bilmezsiniz. Çünkü sizler özgürlüğü büyük çabayla kazanamamanın hastalığını yaşıyorsunuz. Şehidin, silahın ve partinin anlamını bilmiyorsunuz. Belki de onun için elinizdeki özgürlük silahına ve bu bastığınız toprağa anlam vermiyorsunuz. Yurttur deyip sevmiyor, yurtsever olamıyorsunuz. Özgürlüktür deyip halka ulaşamıyorsunuz, çünkü halkı tanımiyorsunuz. Bunlar sizin ayıplarınız ve noksanlıklarınızdır. Ama halka ulaşılmıştır. Ne mutlu bize ki böyle bir özgürlük imkânını yakaladık.

Kürdistan'da, Kürt gerçeğinde namuslu olmak şimdiye kadar mümkün olmamıştır. Hepsi alçak ve lanetlidir. İlk defa PKK ortamında, onun kişiliğinde özgürlük, yani namusluluk yakalanıyor. Acaba onu anlayıp koruyabilir ve egemen kılabilir misiniz? Büyük

kutsallıkla her gün büyük huşu ve saygı içinde acaba yerlere kapanarak, o yerlerin anlamını ruhunuza ve bilincinize sindirerek yaşayabiliyor musunuz? Bu da sizin aslında yaşamaktan ne anlamınız gerektiğini ortaya çıkarır. Bunu bilince çıkaramamanızın nedenini kararmış lanetli ruhunuza ve bilincinize bağlayın. Ama parti size bunu bahşediyor. En büyük armağan da budur. Sizler zulüm, karanlık ve lanetini ne olduğunu, onun ülkesi, onun halkı ve kişisi olmanın ne anlama geldiğini belki tam bilmeyebilirsiniz. Biz kısmen bildik. Böylesine lanetli bir ortamın ne yemeği yemektir, ne suyu sudur, ne de havası vardır. Bu, ölümden daha beter, en kahrolası bir durumdur. Size hiçbir şey verilmese bile, bu lanetli durumdan çıkış imkânı verilmiştir. Eğer insanın temel özelliklerinde kararlıysak, buna yüksek anlam veriyorsak bu böyledir. Diğer hayvanlığın bile aşağı derecesini ifade eder.

O halde elde ettiğiniz o özgürlük imkânını, o görkemli dağları ve vadileri bir avuç yer değil, çok büyük bir yaşam sahası olarak, kutsal ve oldukça sevebileceğiniz bir değerler abidesi olarak yaşamalısınız. O halk da öyledir. En fazla sevilmesi gereken bir halkla karşı karşıyasınız. Kemalist gözlüklerle, düşman gözüyle bakmayın. Dört bin yıl önceki insanlığın beşiği olan bu halkın kahrolası konumu, düşmanın yarattığı bunalımlı ruh ve çarpık bilinç nedeniyledir. Yoksa bu halkın insanlıkta en iddialı olduğuna eminiz. Dolayısıyla birbirinizi çok yüksek bir değerle anlayacak ve değerlendireceksiniz. PKK çizgisinde yoldaşlık sınırında yaşamak, bu temel gerçekle bağlantılı yaşamak demektir. Aksi halde siz düşmanın o çokça söylediği 'iti ite kırdırma' kanununun tutsağı olursunuz. Bu da düşmana hizmettir. O halde neden parti içinde, yoldaşlar arasında büyük uyum, büyük birlik olmasın, neden sevgi gelişmesin? Aksini iddia eden varsa, ancak ve ancak düşmanı konuşturduğunu, onun tarzını ve çarpıklığını yaşadığını ispatlayabilirim. Başka hiçbir şey durumu izah etmeye el vermez.

Bu temel değerler çerçevesinde devrimci savaş gerçeğimiz üzerine yürürken, bunun tutkuyla sarılmamız gereken bir yaşam tarzımız olduğu, kutsal olduğu kadar ekmek ve su kadar da gerekli olduğu kesindir. Zaten mevcut dost-düşman değerlendirmesi de artık bunu böyle açıklıyor. O halde tuttuğunuz konular, ulaştığınız ilişkiler sizi her gün yeniden yaratacak kadar anlamlıdır, zenginidir ve zenginliğe götürür.

Eski yaşamınıza, şimdiki yaşamınıza bakın: Ölüm her zaman var, ama yaşamın böylesi ilk defa gerçekleşiyor. Bu yaşamla ilk defa karşı karşıyasınız. Bu yaşamın korunmasını, bu yaşamın tam zaferini istiyoruz ve bu zafer de halk kurtuluş savaşı biçiminde bir tarz ister. Bu ülkenin bizi ulus olarak var eden, şimdiye kadar ayakta kalmamıza yol açan dağlarının doruklarını halk savaşına göre kullanmamızı emreder. Bu yalnızca coğrafyayı değerlendirme değildir, bir ulusun ayakta kalma ilkesinin değerlendirilmesidir. Yani ulus olarak bugün ayaktaysak, bu dağların dorukları sayesinde ayaktayız. Arap halkı çölün sayesinde vardır. Rus halkı, Sibirya'nın o ulaşılmaz düzlüklerinin halkıdır. Afrika halkı ormanların halkıdır, bu yüzden vardır. Yani her halkı var eden temel gerçekler vardır. İşte bizim de ulus olarak halen ayakta kalmamızı sağlayan temel gerçek de bu dağ gerçeğidir. O açıdan dağlar, hayati ulusal bir ilke olarak halk savaşımızın gereklerine göre değerlendirilir. Onun için halkı her zamankinden daha fazla oraya çekeceğiz. Orada kaderini savaşla yeniden özgürce örmesine önderlik edeceğiz. Varsın yarısı orada kanını döksün, özgürlük için belki bu azdır bile. Çünkü hiçbir şey mevcut alçaklıktan daha kötü olamaz. Bu açıdan herkes bu savaşa katılmak zorundadır.

Hainler var; bu hainler bu düşmanın bağrımıza ve yüreğimize saptığı paslı kara çivilerdir. Bunları tek tek söküp atıyoruz. İçinde yaşadığımız süreçte büyük bir kısmını, belki de esamisi okunmayacak bir biçimde söküp atarız. Yürekte çivi olursa o yüreğin kanaması durmaz ve sürekli kanayan bir yürekle de yaşanmaz. O açıdan bu çivileri, bize arkadan ve önden saplanan bu hançerleri söküp atmakta tereddüt etmeyeceğiz. Nefes alışımız ve dirilişimiz buna bağlıdır. İhaneti böyle değerlendirmek gerekiyor.

Bütün bunlar bu önümüzdeki dönem savaşçılığın hangi yaklaşım ve gerçeklerle sizleri harekete geçireceğini gösteriyor. Devrimci halk savaşı gelişecek, büyük boyutlar kazanacaktır. Biz bundan hiçbir gerekçeyle uzak duramayız ve hiçbir gerekçeyle de kendimizi başarısızlığa mahkûm edemeyiz. Başarısızlığa götüren biçim bellidir. Ama amansız başarıya götüreceği biçim ve yaşam da bellidir. Bütün yollar bu kadar açıkken, neden yeterince eğitim almayacak, neden yeterince örgütlenme olmayacak, neden insanımız anlamayacak, neden yüz binleri savaşa çekmeyeceğiz? Bütün bunları engelleyen nedir? Çaba noksanlığına yol açan nedir? Uyum ve birliğe engel olan kimdir? Bizi ısrarla taktik dışılığa zorlayan kimdir, buna ne kadar cesaret edebilirler? Yine bizi ısrarla görkemli yaşamdan uzaklaştıran nedir, kimdir? Bizi büyük yaşama ve büyük kazanmaya çekenin, doğru ve güzel olanın ne olduğunu bilemeyecek kadar gafil miyiz? Bunu kendimize layık görebilir miyiz?

Belli ki artık eski seyran geçti; kendimizi günah keçisine döndürme, ucuz lafla, günah çıkarmalarla kendimizi avundurmamız geçti. Açıkça belirtiyorum ki, ben çirkin adam kabul etmem. Ben hatalarda ısrar eden, kendisine sevdalanan, kendini bize çok iğrenç bir biçimde dayatan, hep başarısızlık ve yenilgiyi yaşayan, hep çalışmayan, savaşmayan, hep mızımız ve tereddütlü, hep gafil, hep suç üstüne suç işleyen adamı kabul edemem. Gözümün içi de olsa çekip atarım.

Önderliği iyi tanıyın. Önderlik, Kürdistan'da yaşamı yakalama, Kürdistan'da çirkinlikle, başarısızlıkla, gericilikle, düşkünlükle, namussuzlukla, uşaklıkla amansız savaşa önderliğidir. Önderlik, insan tutkusunu, insan sevgisini, insanın güzelliğini yakalama önderliğidir. Hiç kimse 'anlamadık, başka türlü kavırıyoruz' demesin. Öyleleri varsa onlar gidip cehennemin ateşinde yıkanıp öyle gelsinler, yoksa bana yaklaşmasınlar. Bize bağlı olanlar bu gerçeği çok iyi görür ve gereken kıymeti verirler. Biz hepimizi büyük değerler olarak değerlendirirken, sizler de hiç şüphesiz bizi biraz anlayacaksınız. Hiç kimse bize karasevda biçiminde tapmasın, ama arkadan da hançerlemesin. 'Ya karasevda, ya kara hançer' ikilemini istemiyoruz. Biz yoldaşlar topluluğu olarak, halk gerçekliğimize yoldaşça, saygıyla, sevgiyle ulaşmak isteriz. Bunca çaba harcayanlar bundan başkasını kendisine ve yoldaşlarına layık göremez.

Her gün sağımda solumda bulunan merkezden tutalım yeni yetmelere kadar, neredeyse hepsi birbirlerini gözüne girecekler ve birbirlerini nefes alamaz duruma getirecekler. Ben böyle değilim, böyle yapmadım. Benim adıma kimse benden güç alarak böyle yapamaz. Bunun da bir önderlik dersi olduğunu size özenle belirtmeliyim. Biz kendimizi asla her şeyin merkezi olarak görmüyoruz, hatta en alçakgönüllü çabalar bizimkidir. Belki sizin ki daha fazla olabilir, ama özlü çabanın ne olduğunu da biliyorum. Kazandıran tutumun anlam ve önemini biliyorum. Sezar'ın hakkını Sezar'a verecek kadar kendimdeyim. Hiç kimse bizim bu yönlü bir değerlendirme kabiliyetinden uzak olduğumuzu düşünecek durumda olamaz. Sağduyuyu, yanılmamayı, yanılmamayı şimdiye kadar esas aldığımız gibi, bundan sonra da böyle olacağız. Büyük değerlendirme hataları yapmayacağız; haksızlık yapmayacağımız kadar dayatılan haksızlıklara ve yanlışlıklara da boyun eğmeyeceğiz. Bizim yapmak istediklerimiz bellidir. Buna sıradan bir dikkatle bile anlam vermek ve gerekeni yapmak zor değildir.

Yüce yurtseverlik adına, sosyalizm adına, yüce demokrasi adına siz ayağa kalktınız ve varız dediniz. O halde bunun gereklerinin hangi araçla, nasıl bir kişilikle yerine getireceği hususuna da cevap veriyoruz ve kanıtıyoruz. Bunlara canı gönülden katılmaktan ve sonuna kadar birkaç ispatı da kendiniz yapmaktan öte bir derdiniz olamaz. Böylesiniz. Ama belirttiğim gibi halen yenilgiye götürecektir.

mantık ve ruhu da kendinizden tam uzaklaştıramamışsınız. O halde hiç olmazsa bundan sonra geliştireceğiniz yargı ve özeleştirici sizi bu yenilgiden uzak tutsun. Şüphesiz yargı da, özeleştirici de gereklidir. Bunun en büyüğünü kendi içinizde yaparsınız. Ancak bunu doğru yapmalısınız.

Biz ilke düzeyinde şuna inanıyoruz: En günahkar birisi bile -bu ajan bile olabilir- eğer özlü ve samimi bir itiraf yapıyorsa, hatasını görmüşse, suçunu anlamışsa ve suç işlemek için tövbe ediyorsa, 'doğruya kesin bağlı olacağım' diyorsa, ikiyüzlü, yalancı ve aldatmacı değilse, tabii ki tedbir almak kaydıyla bu kişiye kendini kanıtlama şansı verilmelidir. Olasıdır, gafildir, verdiği söz yüzeyseldir veya aldatmacıdır; bunlar için tedbir alınır, yapabileceği her iş verilir. Biz affetmeyi de bu temelde ele alıyoruz. Yargılanmalar en ağır cezayla sonuçlansa bile, eğer küçük bir umut ışığı varsa, ona bu temelde yeniden bir yaşam şansının verilmesini doğru bulanlarıdanım. Ama bu demek değildir ki, hatalar ve kaybettiren nedenler göz ardı edilip affediliyor. Hayır, bunlar bir daha dirilmemesine mahkûm edilip yerin dibine gömülüyor. Fakat bu kişilik eşittir yanlış değildir ve belki bugün için öyledir, yarın için öyle olmayabilir. Bunun daha doğru bir yaklaşım olduğu belirtiliyor ve buna şans tanınıyor.

Hiç kimse kendi yaramazlıkları ve suçlarıyla birlikte affedildiğini sanmasın. O kişiliğin kirli olan yarısı koparılır, diğer yarısı temiz ise ona yaşam şansı verilir. Ancak bu istismar edilmesin. Bazıları bunu anlamadılar ve sonuçta hazin bir biçimde bedel ödediler. Özeleştirici süreci de öyledir. Özeleştirici, dönemi lafla kapatmak, başarısızlığını ve yerine getiremediği görevlerini örtbas etmek değildir. Açık ki özeleştiriciden geçen kişi, kayıp ve başarısızlık nedenlerini görebilen, ona bir daha düşmemenin kesin sözünü ve kararını veren ve ilk adımda eylemini başlatan kişidir. Özeleştirici böyle ele alınır, böyle bir anlamla karşılık verilir. Aksi halde o özeleştirici yalancılığın ta kendisi olur. Hiç kimsenin de bunu bize yutturmaya gücü yoktur. Ne olursa olsun, kim olursa olsun, biz bu tip özeleştiricileri demagoglar olarak değerlendiririz ve asla ona beklediği yeri ve çıkarı vermeyiz, kendisine değer göstermeyiz. Dolayısıyla hiç kimse bizi zayıf addetmesin ve 'ucuz kapatırım, ucuz affedilirim' de demesin. Bu yanlışlığı bir yöntem haline getirip sürekli bize dayatmasın. Yargılama ile özeleştiriciden çıkaracağınız temel sonuçlar bunlardır. Tarih sizi yargılasın, siz kendinizi yargılayın, yoldaşlar yargılasın ve sonuçta layığınız ne ise onu bulun diyoruz.

Bütün bunlar yapıldığında, belli ki yeni savaş dönemine -içinden geçtiğimiz zaten bir savaştır- daha rahatlamış, daha iyi mevzi tutmuş, plan yapmış ve adım atmış bir biçimde gireceğiz. Her eyalet için uzun değerlendirmeler yapmak durumunda değilim. Kaldı ki, bütün planlama dönemlerinde eyaletler kapsamlı olarak değerlendirilmiştir. Bu açıdan tekrarına gerek yoktur. Siz uzun yıllardır savaşıyorsunuz, dolayısıyla daha iyisini yapabilirsiniz. Eyaletin durumunu, gücün, düşmanın ve uzun kısa vadeli hedeflerin değerlendirmesini daha iyi yapabilecek durumdasınız. Ben sadece ülke geneline bütünüyle nasıl yaklaşılır hususlarını netleştirmeye çalışıyorum. Özellikle taktiğe, taktik önderliğe nasıl gelineceğini, hepinizin çok rahat bir biçimde kendinize söylediğiniz 'taktiği boş çıkarıyoruz' söyleminin ne anlama geldiğini açıklamaya çalışıyorum.

Biz taktik yetmezlik bir yana, her şeyi sıfırdan yaratan bir önderliğiz. Taktiğin t'si bile ortada yokken en büyük eylemi, yani taktiği ve güne vuruş tarzını ortaya çıkararak önderiz. Bunu neden anlamayacaksınız, anlayıp da neden rolünüzü oynamayacaksınız? Nereden bakarsanız bakın, açığa çıkardığımız tarih bilinci, önünüze koyduğumuz düşman gerçekliği, yaşam ve güzellik size amansız bir taktikçi olacağınızı göstermiyor mu? Gözünüzün önünde olup bitenler büyük bir taktikçilik ister. Yani günlük olarak nasıl vurur, nasıl örgütler, nasıl eğitir, nasıl konuşur, nasıl hitap eder, nasıl emreder, nasıl savaşçı alır, nasıl hareket ettirir, nasıl üslendirir, nasıl mevzilendirir, nasıl yol aldırır, nasıl bilinç sahibi yapar? Taktik önderlik bütün bu sorulara cevap vermeyi bilmek demektir. Günlük olarak karşı karşıya olduğunuz gerçekler sizi müthiş bir taktikçi yapmaya yeter de artar bile. Bu açıdan taktik dışı kalmak, taktiğin dışına düşen bütün kötü ve kabul edilmez durumlara düşmeyi kabul etmek demektir. Kaldı ki, siz bunu kendinize layık göremezsiniz. 'Vay biraz rahat yaşayayım' dediğinizde, rahatlığı hiç gördünüz mü? 'Vay biraz yükü başkalarına yığayım' dediğinizde yığabildiniz mi? Bütün bunların beyhude olduğu açıktır.

Nereden bakılırsa bakılsın, belki yüksek teorik ve stratejik yaklaşımlarınız olmayabilir, ama en yenisizden turalım en eskinize kadar müthiş bir taktikçi olmak, ekmek ve su kadar becereceğiniz bir iştir. Taktikçi olmak, düşmana amansız vurmanın bütün hünerlerini göstermek kadar, halkımızı ve ülkemizi savaşa göre değerlendirmektir. Bunu yapmazsanız neye yararsınız? Taktikçi olmak, dilini ve yüreğini müthiş konuşturmak. Bunu yapmayıp da mezara mı götüreceksiniz? Düşman sizi vururken pamuk eldivenle mi vuruyor? O zaman siz neden sert vurmayacaksınız? Halkınız az mı acı çekiyor? Siz onun acısını eyleme geçirmeyecek misiniz? Elinize imkânlar kolay mı geçiyor? O imkânları ucuz mu harcayacaksınız? Parti kolay mı oluştu ki, bu partiyi kötü kullanacaksınız? Savaş değerleri elinize kolay mı geçti ki, onları kötü kullanacaksınız? Bütün bunlar eğer böyle olmayacak diyorsanız, o zaman müthiş bir taktikçi olmanın dışında hiçbir seçenek yoktur. Bu açıdan demagogik olmaya gerek yoktur. Geçmiş, güncellik ve gelecek, düşman ve halk, soğuk ve sıcak, açlık ve zenginlik, çirkinlik ve güzellik, kısacası her şey sizi müthiş bir taktikçi olmaya götürüyor. Yaşam beni böyle taktik geliştirmeye götürdü. En zorda olan benim, ama şimdiye kadar taktik nedenlerle kaybetmedim.

Tüm savaşçı ve komutanlar olarak sanıyorum artık bu taktik denen sorunu çözeceksiniz. Hiç kimse 'taktik yapıyorum' diye kimsenin önünü tıkamasın veya taktik dışılığa düşmesine yol açmasın. Önderlik aynı zamanda taktik gerçekliktir; hem de müthiş bir gerçek, en rahat ulaşabileceğiniz gerçektir. Gerçekten kaybedilen bu yılları bu yüzden kaybettiniz. Çok rahat başarabilecekseniz o köylü andavallığı, o küçük burjuva ruhsuzluğuyla kaybettiniz. Buna bir son vermenin zamanıdır. Bunu yapamazsanız, en başta en büyük kötülüğü ve hakareti kendinize yapmış olursunuz. Buradan 'intihara kalkışın, imkânsız deneyin' sonucu çıkmıyor. Oldukça imkân dahilinde ve tek seçenek olan günlük savaş tarzının düzenlenmesini yapıyorsunuz. Taktik budur ve ekmek ve su kadar gereklidir.

Dolayısıyla bu büyük yetmezliği de her zamankinden daha fazla açacak imkânlarla kavuşmuşsunuz. Netlik, karar ve olanak var. Savaşçılar ve komutanlar olarak buna layık olunur ve gereken yerine getirilir. Herkesten daha fazla şanslısınız, bu şans kullanırsanız sonuç alırsınız. Bu vuruş tarzı, bu çalışma tarzı çok nettir. Bizden bile daha iyisini sergileyebilirsiniz. Kazandıran yaşam, kazandıran vuruş tarzı nettir. Yaşamak ve intikam almak isteyen siz değil misiniz? Halkına ve şehitlerine layık olmak isteyen siz değil misiniz? Kendinize layık olmak isteyen siz değil misiniz? O halde doğru yaşayın, doğru savaşın, doğru vurun, kazanın. Her şey bununla mümkündür. Gerisi yalandır, aldanmadır ve bu kabul edilemez.

Eğer kendimizi planlamaya bu yönüyle dahil edersek, belli ki savaşta tırmanma olacak, kazanmalar gelişecek, kayıplar azalacaktır. Biz hiçbir zaman 'tam bağımsızlık olacak, devlet kuracağız' diye kendimizi aldatmamakla birlikte, bu önümüzdeki dönem, hatta bu yıl böyle esaslar dahilinde savaşsak, bağımsızlığı ileri boyutlarda yaşayacağız, halk özgürlüğüne ileri düzeyde ulaşacağız, devrimci savaş gerçeğine büyük gelişme şansı vereceğiz, onun ordusunu geliştireceğiz. Bütün bu gelişmeler de en az bağımsızlık kadar, devlet kurmak kadar gereklidir. Devlet de, bağımsızlık da bunun için istenir; kendi başına bir amaç değildir.

Yaşadığımız yaşamın kendisi, en büyük bağımsızlık, en büyük siyasal güçlenmedir. Kimse ucuz bir biçimde kısa zafer beklentileri içinde olmasın. Buna gerek de yoktur. Anın devrimciliği, bir döneme sığdırılması gereken görevlerin başarıyla yerine getirilmesi bizim için devlet kadar değerli, tam bağımsızlık kadar anlamlıdır. Bu, devlet olmayı, bağımsız olmayı önemsemiyoruz demek değildir. Hayır, ama onun kadar sıradan çabalar da çok gereklidir ve kaldı ki buradan oraya gidilir.

İşte dönemin üzerine böyle gidiyoruz, dönemi bir kez daha böyle bilince çıkarıp emir ve talimata dönüştürüyoruz.

Siz bütün partililer, Ordu ve Komuta Kademesi, Savaşçılar!

Sizin bir suçunuz varsa onu bu temelde bağışlatabilme, bir özeleştiriniz varsa bu temelde yapma, bir olumlu yeteneğiniz varsa bu temelde tekrar savaşa katılma imkânına kavuşuyorsunuz. Bizim için de bu dünyada bu değerlerden başka öyle uğruna kendini verecek değerlerden bahsedilemez. Layığınız da, çareniz de budur. Biz bu temelde hepimizden üstleneceğiniz her türlü görevde üstün başarıları bekleyeceğiz. Bunun neden ve nasılına ulaşmanızı özenle isteyeceğiz. Emirse emirle, ricaysa ricayla isteyeceğiz. Daha çok da kendiniz için, kendinizi korumasını bilerek, inisiyatifinizi ve yaratıcı hamleyi kendinizde sağlayarak ulaşabileceğinizi yoldaşça söyleyeceğiz ve selamlayacağız.

20 Ocak 1993

HER BAKIMDAN BAHARI MÜJDELEYEN GELİŞMELERİ ÖNGÖREREK YAŞADIĞIMIZ BUGÜN KIVANÇ VERİCİDİR

Kış boyu yaptığımız çalışmaların, özellikle yaşanan yoğun bir savaş döneminin sorunlarına eleştirel yaklaşımların boşa gitmediğine inanıyoruz. Kışın en az kayıpla atlatılmasında olduğu kadar, daha gerçekçi yaklaşımın da imkân dahilinde girdiği düşüncesindeyim. Öyle anlaşılıyor ki, çalışma tarzınız ve temponuz başarıyı sağlamaya şimdi daha yakındır. Düşmanın özellikle güz ve kış sürecine dayattığı imha operasyonlarının oldukça sönük ve başarısız geçtiği de kesindir.

Daha önce de belirttiğimiz gibi düşman açısından en iddialı yıl '92 yılıydı. Düşmanın gerek iç ulusal mutabakat, gerekse uluslararası diplomatik seferberlikle varmış olduğu zirveyi bir daha tutturması mümkün değildir demiştik. Kısaca cephede çözülme var. Dolayısıyla geçen yılda partinin taktik çizgisinde çokça eleştirilen yaklaşım yetmezliği nedeniyle tam istenilen başarıyı sağlayamadıysak da, kazançlarımız sınırlı olsa da, bu süreçte yersiz kayıpların daha az yaşanabileceği bir düzeye ulaşılmaya çalışılmıştır. Şimdi bunun iyi bir bilançosunun çıkarıldığı kanısındayım.

Geliştirilen süreçler, yargılama süreciydi. Tabii ki bunu hata ve yetmezlikler temelinde, yine suç düzeyine varan davranışlarla bağlantılı geliştirdik. Bu birçok gerçeği ortaya çıkardı. Her ciddi devrimci hareketin yapması gerektiği gibi, kendine sevdalanmadan, kayıp nedenlerine yol açan temel hususları gün yüzüne çıkarmak ve üzerine çok gerçekçi gitmek tek doğru tutumdur. Buna bağlı kalmalıdır. Yürüttüğümüz çalışmalar hiç şüphesiz önemli gerçekleri bütün yönleriyle ortaya çıkarmıştır. Doğru ve yanlış olanın ne olduğu, eksik ve tamam olanın ne olduğu, yeterli ve yetersiz olanın ne olduğu her zamankinden daha fazla belirgindir. Kayba veya kazanca götüren kişiliğin, savaşçıdan tutalım en üst düzeydeki komutaya kadar, yine onun üslubundan tutalım düşünce derinliğine kadar neyle bağlantılı olduğu biraz daha iyi ortaya çıkmıştır. Bütün bunlarla işlerin ilerleyebileceği, bu temel devrimci tutumla çözümlenemeyecek hiçbir sorunun olmadığı; yaşamak isteyen -hem de en özgürce yaşamak isteyen için, koşullar ne kadar amansız da olsa, bu amacına ulaşmasını hiçbir gücün engelleyemeyeceği yine ortaya çıkmıştır.

Geliştirdiğimiz ve daha da sonuca giden çalışmalarımız, yine her zamankinden daha fazla geleceği kazanmayı amaçlıyor. Geçmişin kayıp ve olası yenilgi nedenleri aşıldıktan sonra, geleceğin mükemmel kazanımının nedenlerini de gündemleştirerek üzerinde yoğunca duruyor ve sonuca götürüyorsunuz. Biz de kendi sahamızda bu kışı oldukça yoğun geçirdik. Denilebilir ki, kesinlikle derinlik ve yücelik sağlandı. Bu kış sürecinin düşüncede, ruhta ve temel davranışlarda, sadece Önderlik ve parti gerçeğinde değil halk gerçeğinde de kesin kökleşmeye yol açtığı ve dolayısıyla yılın bu yönleriyle de oldukça kazanıldığı belirtilebilir. Unutmayalım ki, eğer doğru çalışma tarzı, düşünsel düzeyden en ince taktik davranış düzeyine kadar böylesine kapsamlı ele alınmasaydı, yaşanan kayıplar ve zorluklar birçok kişiyi neredeyse çözümlü kade kadar götürebilir, her düzeyde yozlaşmadan tutalım ihanetlere kadar bu tutumlar yaygınlaşabilir, inanç ve umut zayıflığı gelişebilirdi.

Direnme sadece zindanda veya kaba koşullara karşı değil, bir de kendini yeniden yaratma konusunda büyük önem taşır. Basite düşme, özellikle kendini çok etkili bir biçimde basitçe yaşatma, tutkuların esiri olma, yetmez davranışlarını vazgeçilmez ve sevdalanacak özellikler olarak görme gibi olumsuzluklara karşı yürütülen direnme savaşı aslında en büyük savaşlarımızdan birisi olmuştur. Bu kesinlikle bize çok gereklidir. Savaş şu gerçeği ortaya çıkardı: Bizi yenen karşımızdaki düşman, hatta işbirlikçi hainler değil, daha çok kurula ve büyük kazanmaya gelmeyen, adına gelenek ve alışkanlık dediğimiz, sömürgeciliğin ve yüz yıllardan beri yabancı işgalin toplumda yarattığı her türlü düşkünlük yaklaşımlarıyla saflarımızda etkilerini halen sürdüren güçlü tutumlar ve anlayışlardır. Bunlar aşılmadan ve yerle bir edilmeden, insanlığı kurtarmayacağımız, ulusal kurtuluşu ve toplumsal özgürlüğü sağlayamayacağımız bir kez daha bütün yönleriyle anlaşıldı.

Bu anlam da yaşanan gerçeklik, özgürlük lehine kapsamlıdır. Yani taşlaşmış beyinler, yine kaskatı ve dogmatik ruhsal tutumlar az direnme göstermedi, bu nedenle az kayıplara yol açmadı. Dolayısıyla kış boyu bunun üzerinde yoğunca durmamızın ne kadar gerekli olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor. Bu tip tutum ve davranışlara kalırsa ve aslında bunu bir kader gibi ele alırlarsa, tarihte sürekli görüldüğü gibi her türlü yenilgiyi iliklerine kadar yaşarlar. Buna karşı direndik ve bazı kazanımlar ortaya çıkardık.

Tüm bu hususlar değerlendiriliyor. Baharı, Newroz'u bir de bu anlamıyla karşılama yenilik anlamına geliyor. Yeni kazanımlarla ilk defa kendimizi gerçekleştirme yaşıyor. Dolayısıyla parti tarihimizin bir tekrarlama değil, derinleşen ve yüceleşen bir olay olduğu bu yıl da kanıtlandı. Her Newroz'un parti tarihimizle birlikte gerçek bir yeniden doğuş anlamına geldiği bu kez daha da gelişkin bir biçimde ortaya çıktı. Bu anlamda bütün savaşçıların çok anlamlı bir baharı, bir Newroz'u yakaladığını belirtiyorum. Büyük kurtuluş umutları kadar, imkânlarla da donandıklarını belirtiyorum. Parti öncülüğü sayesinde en temelde doğru yaklaşım, savaşa gerçekçi yaklaşım hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde halkın gündemine indirgenmiştir. Bütün başarıların temelini bu olduğu, bütün başarıların bu öncülük olayına bağlı olduğu göz önüne getirilirse, bunun önemli bir kazanım olduğu çok açık görülecektir.

Diğer gelişmeler de vardır. Güney Savaşınının sonuçları yeniden ulusal birlik ve ittifak sürecine dönüşme imkânlarını ortaya çıkarmıştır. İşbirlikçilikle yıllardır süren çatışmalar, ilişki ve çelişkiler şimdi genel bir birlik ve ittifakı, devrimci çizginin, bağımsızlık ve özgürlük çizgisinin başarısına imkân verecek bir gelişmeyi yakalayacağına benziyor. Yıllardır reformizm bile diyemeyeceğimiz işbirlikçiliğin halk içinde olduğu kadar, öncülük düzeyinde de daraltıldığını, olumsuzluklarının sınırlandırıldığını, bağımsızlık ve özgürlük yolunda bir engel olmaktan çıkarılıp onun hizmetine daha fazla koşulabilecek bir duruma doğru yol aldırıldığını, her zamankinden daha fazla önümüzdeki hamle yılının buna imkân vereceğini belirtebiliriz. Bu da ilk defa ortaya çıkan ve önemli sonuçları olan bir gelişmedir.

Aynı şekilde yüzyıllardan beri dinsel gericiliğin bağımsızlığı ve özgürlüğü nasıl engellediği, sömürgeci işgalciliğin hizmetinde nasıl işlev gördüğü göz önündeyken, onun Allah adına da olsa en son yıkıcı yaklaşımının geçtiğimiz yılda Hizbullah adı altında doruklara ulaşan cinayetlerle aslında bu tarihin İslam maskesi altındaki çarpıklığının iyice açıklığa çıkartıldığı, bununla biraz hesaplaşmanın yaşandığı, bunun insancıl yanının - tabii varsa- nasıl devrimin hizmetine koşturulması gerektiği de bir o kadar ortaya çıkarılmıştır. Gerçek bir Müslümanlığın ulusallık ve özgürlükle bağlantısı kurulmuş, gericiliğin teşhir ve tecridi sağlanmış ve onun halkın inançlarıyla bağlantıları, insani ve özgürlükçü değerlerle bağlılığı varsa bunları da uzlaşmaya zorlamıştır. İç ve dış destekçileriyle birlikte kendilerinin halka ne kadar yararlı, ne kadar karşıt olduğunu sınamaya, bu temelde yer tutmaya ve tavır belirlemeye itmiştir. Her zamankinden daha fazla bu konunun da açığa çıkarıldığı, uzlaşma sağlanması ve ittifak yapılması gerekenlerin bunu nasıl ortaya koyacakları, tam zulüm ve faşizmin hizmetinde olanların kimler olacağı bu yılın bu günlerinde net olarak iyice ortaya çıkmıştır.

Hükümetin özel savaşı geliştirmede eskisi kadar olmasa da iddiasını sürdürmek istediği anlaşılıyor. Fakat bunun kararlılığından ve başarı umudundan epey uzaktır. Varlık gerekçesini hiç şüphesiz özel savaşa dayandırmıştır. Başarısızlığı halinde tarihin çöp sepetine atılacağını iyi bildiği için, tüm gücünü kullanmaya devam ediyor. Tarih öyle bir noktaya gelmiştir ki, özel savaş ve kontrgerilla rejimi devletin bütün kurumlarına ve toplumsal kuruluşlara dal budak salarak, kendi yenilgisiyle birlikte rejimin yenilgisine de kapıları ardına kadar açık tutmuş, buna dönüşüm sağlamıştır.

Öyle anlaşılıyor ki, her devrimin sonuna kadar karşı devrimi geliştirme durumu bizde de gerçekleşmişe benziyor. Bu aynı zamanda devrime yaklaşımın da bir göstergesidir. Karşı devrim ne kadar ilerlemişse, devrimin de o kadar ilerlediği tarihsel bir gerçektir. Dolayısıyla görülmemiş çılgınlıklarla yalnız savaş yasalarını değil, insanlık yasalarını bile zorlayan bu özel savaş, bu karşı devrimci savaş bütün toplumsal, siyasal ve uluslararası meşruiyetini yitirerek mahkûmiyeti için en uygun döneme de girmiştir. Karşısında devrimci savaşın büyüklüğü ve kapsamlılığının bütün insanlık tarafından daha iyi anlaşıldığı, insanım diyen herkesin artan ilgiyle etrafında saf bağlayacağı bir konuma her zamankinden daha fazla ulaşılmıştır. Temel gerçekler bu yıla böyle yansıyor. Özellikle yeni girdiğimiz hamle yılına bu temel gerçekler çerçevesinde bakabiliriz.

Yürüttüğümüz çalışmalar hiç şüphesiz bu gerçeklerle bağlantılıdır. Genel siyasi değerlendirmeleri daha fazla geliştirecek durumda değiliz. Yine ayrıntılı olarak her bölgenin siyasi, örgütsel ve askeri durumunu, sorun ve görevlerini de kapsamlı koymayacağız. Bunlar oldukça işlenmiştir ve ayrıntılısını yapıyorsunuz. Her zaman olduğu gibi, bu dönemin de bilançosunu çıkarırken, kayıp ve kazanç hanesini nedenleriyle birlikte iyi izah ediyorsunuz. Bunu zaten uzun süreden beri yapmaya çalıştık. Newroz öncesinde bu tip bilançoların tamamlanması yerindedir ve iyi bir muhasebedir. Kendini ağırlıklardan kurtarmak kadar yüceltecek tutumlar ve kararlara ulaşmak da çok önemlidir. Şimdilik bu süreci yoğun yaşıyorsunuz. Bütünüyle halkımızın hem Kuzey’de hem de Güney’de buna benzer bir yaklaşım içine girdiği kanısındayız. Halkımızın, devrime ve devrimci savaşa biraz daha yakın bir muhasebeyi yaşadığı da bir o kadar doğrudur.

Kendinizi yargılayabilmeyi ilk defa bu kadar kapsamlı ve sonuç alıcı bir biçimde yapmaya çalıştınız. Her türlü duygusallıktan arınarak, gerekirse en acımasız cezayı da vermektan çekinmeyerek bir yargılama süreci yaşanıyor. Bu kadar suçlu bir toplumun derin etkileriyle saflara gelenlerin, kendilerini yargılamadan ilerlemeleri zordur. Unutmayalım ki, Önderlik gerçeği kendini her gün yargılama anlamına gelir. Yargılamayı zamanında yoğunca yapanlar, kendilerini affettirmeyi de bilmişlerdir. Biz her zaman şunu belirttik: En ağır suçları işlemiş olsanız bile kendinizi affetirme imkânı vardır. Fakat bunun bir tek gerekçesi bile gelişmeden, başarıdan başka bir şeye meydan vermeyen çıkış ve yürüyüş tarzı mümkün olmaz. Toplum olarak, parti olarak affedilmenin tek yolu kendi lanetli tarihimize hesaplaşmak, yani savaşmak, kişiliğimizi çözümlenmek ve affedilir, insanlık tarafından onaylanır, dostun da düşmanın da saygı duyabileceği bir konumu yakalamak, bunun için bir savaşımı yaşamak ve bu kişiliğe ulaşmaktır. Tek affediciler budur.

‘Bu doğru yoldadır, başarıyla yürüyor, engel tanımıyor’ denilecek bir kişiliğin, bu bir halk da olsa, bir parti de olsa, affedilme imkânı doğmuştur. Bu temelde bir affetmenin de yanlış olmayacağını belirttik. Ama eski sahteliklerini, gelişmeme ve başarmama nedenlerini, doğru yola girmeme ve girse de engel teşkil etme durumunu örtbas edenin, bunu çeşitli maskelemelerle yutturmaya çalışanların affedilmez bir durumla yüz yüze bulunduğunu, bunların da tespit edilmesi ve açığa çıkartılmasının önemli bir parti görevimiz olduğunu da sıkça belirttik. Bunu en çok da geçen yılın sonuçlarına ilişkin olarak değerlendirdik. Bu temelde bir yargılamanın gelişmiş olduğunu umarım. Kesinlikle doğru tutumun, doğru kararlılığın, doğru savaşımın sıradan bir askeri olmadan tutalım en kararlı komuta gücüne kadar herkesin artık neyin kabul neyin reddedilmesi gerektiğini, neye evet neye hayır denileceğini, neyin onay gördüğünü neyin görmediğini iyi bildiği; bu temelde sağlam tutuma, konuma ve tavra ulaştığı, böylece radikal bir dönüşümün sağlandığı, saflarda oyalamalar ve gafletle yürüme imkânı bulamayacağı, kendini ifade etme hakkının bile olmadığı anlaşılmıştır. Herkes bu konuda kesin tutuma ulaşmıştır.

Biz büyük tartışma özgürlüğünü sağladık, büyük bir demokrasiyi yaşadık. Herkes yüz yıllardan beri içinde birikmiş olan ne varsa onu ortaya serdi. Toplantı süreçlerinde ortaya koydu ve koyuyor. Eleştirilmeyen hiçbir yan bırakılmadı, gözden geçirilmeyen ayıplı hiçbir yan kalmadı. Böyle özgür tartışmaya imkân veren bir partinin bununla yetinmeyeceği, daha fazla yapılması ve tamamlanması gerekenin büyük kararlılık ve disiplin gücüne ulaşmak olduğu, bütün bunların bunun için bunun yapıldığı; bir geveze ve bir boşboğaz gibi sürekli itiraz ve şikâyet eden tutuma yol açmayı ve bunu alışkanlık haline getirmeyi aştığı, doğru karara ulaştıktan sonra keskin bir bıçak gibi disiplinli olmayı bildiği, yürümede ve eylemde en büyük kararın ve disiplin gücünün sahibi olduğu bir tutumla tartışmayı tamamlamak gerektiği açıktır.

Yaşadığınız sürecin de bu yönlü olduğu, ilk defa derli toplu bir tartışmayla birlikte kendinizi her düzeyde ordulaşma ve savaşı geliştirmenin eri ve komutanı haline getirdiğiniz veya getirmek durumunda olduğunuz, bundan başka ne kabulün ne de başka gereklerin olmadığına tam emin olduğumuz, bundan sonraki yürüyüşün bu tutumla karşılanacağı kesinleşmiştir. Yürüttüğünüz en son çabaların da olumlu yönde geleceği her zamankinden daha fazla fethetmek için ordulaşmaya çok sağlam yaklaşmak durumunda olduğunuzu,

onun en yaratıcı, düşmanın asla ulaşamayacağı ve ulaşıp da yenemeyeceği savaşım tarzına, askeri ve komuta düzeyine ulaştığımızı, ulaşmak zorunda olduğunuzu çok iyi görüyor ve belirliyoruz.

Bu olumlu bir fırsattır, bir şanstır. Buna kavuşmanın başlı başına kişiye sunulacak yılın en değerli armağanı olduğu da vurgulanmıştır. Bu şansla oynanmaması, tam tersine mükemmel kullanılması gerektiğini, sıradan bir savaşçının bile geçmişle kıyaslanmayacak derinlikle savaştığını, belki de bire yüz kat bir gelişmeyi yaşadığını bu değerlendirmenin bir gereği olarak belirtebiliriz. Öncü ve komutan odur ki, savaş tarzını döneme göre böyle yakalar ve iletmeyi böyle sağlar. Yaratıcı savaşçı, devrimci savaşçı böyle olmasını bilen savaşçıdır. Bu anlamda büyük bir şanstır. Yoksa 'kendimizi düne göre daha iyi yaşarız, durumu bu yıl da kurtardık' deyip de eskiyi tekrarlamamız bizim savaşçılığımızla fazla ilişkisinin olmadığını iyi biliyoruz. PKK Önderlik gerçeğinin bunun çok ötesinde olduğunu, her günün, her ayın, her yılın öncekinin oldukça üzerinde ve aritmetik diziyle değil geometrik diziyle ilerleme olduğunu bu vesileyle bir kez daha belirtiriz. Zaten bu temelde bir hız ve tempoya ulaşmazsak, mevcut düşman gerçeğiyle çok başarıyla savaşamayacağımızı da çok iyi biliyorsunuz.

Yaşadığınız süreç bu anlamda büyük öneme sahiptir. Hepiniz ilk defa böylesi bir çalışmaya ve onun temposuna ulaşıyorsunuz. Bunun üzerinde çok durduk. Fakat sınırlı bir anlayışla buna karşılık verildi. Sanıyorum, yaşadığımız ağır savaş koşulları ve yaşadığımız doğasal zorluklarla birlikte bizzat savaşımın kendisi sizi olgunlaştırdı ve daha gerçekçi olmaya itti. Dolayısıyla geçmişte söylenenin daha iyi kavranılması gerektiğini ortaya koydu. Eğer buna ulaşılmışsa, bu iyi bir şeydir. Doğru doğrudur, üzerinden aşılarak ve örtbas edilerek kaçınılmayacağını sanıyorum iyi idrak ettiniz. Özellikle dar ve yüzeysel köylü yaklaşımın pek ciddi bir yaklaşım olmadığını, yine küçük burjuva kurnazlığıyla fazla sonuç alınamayacağını iyi görüyorsunuz. Bunu daha başlangıçta görmenizi umardık; çok iyi dinleyip çok iyi sonuç çıkarmayı çok önceleri -çok önemli hamle yıllarımız vardı- yapmalıydınız. O zaman bunu sizden çok bekliyorduk. Maalesef PKK'nin bütün tarihine ve hemen hemen her yılına dayattığımız o büyük çıkışın nasıl olması gerektiğini kavramayışınız, çok yüzeysel ve ele alıyorsunuz benden daha fazla sizi zorladı ve büyük zorluklarla karşı karşıya bıraktı. Tabii bunun sorumlusu ben değilim, sizsiniz. Şimdi daha iyi görüyorsunuz ki doğru doğrudur. Bunu yüz yıl önce de yaşasaydık, ona bağlı kalsaydık özgürleşirdik. Yüz yıl sonra da olsa, yine de özgürlüğe götürecektir olan doğru budur.

Dolayısıyla en doğru olana, en akıllı olana, şimdi biraz da nereden dönülse kâdır hesabıyla zarardan, yanlıştan ve uygun olmayan her şeyden radikal devrimsel bir dönüş yaparak bizi her bakımdan kazandırmaya götürecektir olana kesin yönelmek gerekir. Bu yılı bu temelde karşılamalıyız. Bu anlamda diyorum ki, çekilen zorluklar eğer sizleri bu noktaya getirmişse, özellikle de şehitlerin anısına ciddi bir bağlılıktan söz ediyorsak, bu şans başarıyla kullanabilirsiniz. Hiç şüphesiz hepimizin zorlukları vardır. Ama zorluklar devrim doğasının bir gereğidir. Bunlarla boğuşula boğuşula özgürlüğe ulaşılır, yaşama ulaşılır. Bizim de böyle bir yaşam sorunumuz var. Bu artık öncünün ve halkın ezici bir çoğunluğunun kabul ettiği bir durumdur. Fakat olanaklarının sınırlı olduğu, düşmanın çok kahredici bir tarzda yüklediği bir durumda çarenin kaçış ve teslimiyet olamayacağı, çarenin çok kahramanca bir direnmeyle, onun halk savaşım tarzını çok derinliğine ele alıp çok yönlü kılarak örülmesi gerektiği biçimindedir. Bu gerçek bir savaş imkânıdır. Partinin yakalamış olduğu önemli bir imkânıdır. Tarihimiz açısından da en güzel yaşam anıdır. Dolayısıyla zorluklar, olanaksızlıklar söyledir diye, kendi kendimizi yersiz durumlara düşürmenin de gereği yoktur. Bu tarihin kendisi gerçekleriyle böyledir. PKK'nin tarihi de özgürlük gerçekleştirilmesiyle, onun savaşımıyla böyledir. Belirleyici Önderlik kurumunun da gerçekleşmesi bu biçimde olmuştur.

Bunu şunun için vurguluyorum: Çizgiye, taktiğe gelememenin bireysel, sübjektif tutumlarla ilişkisi vardır. Amansız zorluklar kadar yaşama kolayca yaklaşım, bireysel ve sübjektif tutum sayesinde. Bu tutumun da yetmediği, fazla bir şeyi kurtarmadığı, ne kadar kahramanca da olsa, ne kadar düşküncü de olsa, kolektif iradeye ve taktiğe gelememe ve davranışa ulaşamamanın başarıya götürmeyeceği anlaşılmıştır. Dolayısıyla yaşadığınız o muazzam bireyci ve keyfiyetçi tutum önemli oranda ilk defa aşılabilir. Yani yaşadığınız büyük zorluklar sizi bu temelde kurtarıcı iradeye -ki, bu da parti iradesi, yine onun en somut ifadesi olarak da taktik savaşım olanakları, örgütlenme, eylemlilik, bir halkın eylemliliği oluyor- ulaştırmış oluyor. Savaşı böylece bireysellikten çıkarıyor, gerçek bir halk savaşına dönüştürüyoruz.

Unutmayalım ki, geçmişte yaşanan, büyük oranda bireycilikti. Yüksek kolektivizm, planlama ve örgütlenme bir türlü hayata geçirilememişti. Bunu şimdi daha iyi değerlendiriyorsunuz. Teorik olarak söyleseniz de, pratikte gerçekleştirmediğiniz eğitimle, örgütlemesiyle, savaş taktikleriyle, güç düzenlemesiyle, gücü mevzilendirmesiyle, her düzeyde alt ve üst yapısıyla en iyi bir biçimde düzenlemeye ulaşamadığımızı iyi biliyorsunuz. Aslında bu anlamda kendinizi yenilemenin büyük önemini anlamış ve imkânını kazanmış oluyorsunuz.

Halen yürütülmekte olan bu çalışmaların da bu temel örgüt gerçekleriyle, militan gerçeklerle bağlantılı geliştiği açıktır. Biz bu hususları daha önce çözümlemiş ve sizlere sunmuştuk; fakat bunlardan gereken sonuçları çıkaramadınız, çıkardıysanız da hayata geçiremediniz. O çok bilinen nedenlerle ve sıkça öne sürdüğünüz izahlarla birlikte artık yetersizliklerin atılması, yılın bu anlamda güçlü karşılanması ve bu şansın bir kez daha geçmişteki gibi kullanılmaması gerektiğinin büyük öneme sahip olduğunu belirtiyoruz. Akıllı olmanın, büyük davranış sahibi olmanın tercih edileceği açıktır. Bireysel inatlaşmanın, bozgunculuktan ve her türlü kuralsızlığa yol açmaktan öteye bir duruma yol açmamış tutumda ısrarın ancak ve ancak düşmana yarayabileceği ortadadır. Bundan birey olarak bile fazla bir kazanım elde edilemeyeceği, yani keyfiyetçi tutumun keyfiliğe ulaşamayacağı ve en kahrılı bir azabın onu bulacağı da ortaya çıkmıştır. En keyfi diyenin en büyük keyfiyetsizliği yaşadığı, bireysel olarak 'ben en iyi kendimi kurtarırım' diyenin kendini asla kurtaramadığı, 'kendimi örtbas ederim' diyenin asla örtbas edemediği ve böylelikle 'rahatlığı, mutluluğu yakalarım' diyenin rahatlığı, mutluluğu ve onuru asla yakalamadığı çok açıkça ortaya çıkmıştır. Bu da köklü bir felsefi hesaplaşmadır, dünya bakışıyla hesaplaşmadır.

Kısaca bu konularda da derinlik sağlanmıştır. Bu tutum sahipleri, hiç olmazsa bundan sonra radikal dönüşümü sağlarlar. Büyüklüğün ölçütü, hiçbir bahaneye sığınmadan, kişiliğini gerekirse bıçak altına yatırır gibi operasyona yatırıp olumsuzluklarını bir tarafa bırakarak yiğitçe büyütecek, yiğitleştirecek ve kazandıracak olan tutuma yatırmasıdır; çok güçlü bir kararla birlikte bunu uygulama gücü göstermesidir. Umuyoruz ki bütün savaşçılar, çalışanlar, partililer, cepheliler bunun anlam ve önemini iyi kavramışlardır ve yeni yılın, Newroz'un öngününde kişiliklerinde zafer sağlayarak büyük bir başarıya atılmanın heyecanı içindedirler. İnaniyoruz ki, her çalışma alanımız bu temelde bir yoğunlaşma içindedir. Halen yürüttüğünüz çeşitli çalışmalar bunu başarıyla ilerletiyor. Yine en son atılması gerekenle alınması gereken neyse onlarla uğraşılıyor, sonuca tam ulaşmayı biliyorsunuz.

Şimdiye kadar daha çok olumsuzlukların hesabı verildi ve onlar aşıldı. Bu günlerde ise olumluluklara nasıl ulaşılır sorusuna daha ayrıntılı karar ve planlamalarla yaklaşıyor. Özellikle silahlı savaşımın içinde bulunan yapımız, ordulaşma ve savaş gerçeğine, onun

çok kapsamlı ve ayrıntılı karar ve uygulama esaslarına yöneliyor. Biz de bu konularda kendi çapımızda bazı perspektiflerle birlikte, bizzat pratik hazırlıkları her sahaya ulaştırma çabası içinde olduk. Sizler de tarihi bir hamlenin öngününde yaşadığınız gerçekleri özce de olsa vurgularsanız, kendi tecrübelerinizin ışığında yıla daha hükmedici, oldukça doğru ve kazandırıcı yönelime birlikte yönelebiliriz.

Başlarken vurguladığım gibi, bahar her güzelliği fişkırttığı kadar, biz de devrimci güzellikle baharı yakaladık. Düşmanın emelleri önemli oranda kursağında kalmıştır. Başlarken de belirttiğimiz gibi, yemeye çalıştığı insanlığımızı kursağında patlatarak, bu yılı büyük bir özgürlük yılı haline getirebiliriz.

1 Mart 1993

DEVİRİME KALKMIŞ BİR KÜRDİSTAN ORTADOĞU'NUN EMPERYALİZMİN DENETİMİNDEN KURTULMASI DEMEKTİR

Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusunun Komutan ve Savaşçıları!

Değerli Yoldaşlar!

Uzun bir süredir yürüttüğümüz 1993 yılına ilişkin hazırlıklarımızı önemli bir aşamaya getirirken, her bakımdan tarihi bir hamle döneminin içerisine girmeye çalışırken, kısaca da olsa tekrar düşman gerçeği, görevler ve görevlerin başarısı üzerinde durmak isterim.

Düşman her zamanki düşmandır. Tutumunda en küçük bir değişiklik yapmamıştır. Tarihte haksız, işgalci, imhacı ve tarihten süpürücü bir tarzda birçok halkın sonunu getirdiği gibi, en son halkımız üzerinde de bu barbar politikasını sonuçlandırmaya, her zamanki yöntemiyle sonuç almaya çalışıyor. Çok kısa bir süre öncesini hatırlarsak, '92 yılını bizim için bir bitiş yılı olarak ilan etti; bütün uluslararası emperyalist gerici güçleri arkasına alarak ve içimizde de her türlü provokasyonu ardına kadar kışkırtarak, bu yılda kutsal ulusal direniş savaşımızın tasfiyesini amaçlayarak ve kalan varlıklarımızı da işbirlikçilerin güdümüne sokarak tam sonuç alma gibi bir plana yöneldi. Bunun doruk noktası Güney Savaşını ve onun ardından geliştirilmek istenen iç operasyonlardı. Bundan asla kuşku duyulmayacağı gibi, düşmanın daha da kapsamlı bir yönelim içinde olduğunu bugün daha iyi anlıyoruz.

Aslında Demirel-İnönü hükümetinin bu arada zayıflayan kitle desteğini biraz daha güçlendirmek, özellikle 'iç mutabakat' dedikleri sağ ve solu birleştirerek, bir ucunda sosyal demokratlar ve diğer ucunda faşist MHP hükümete temel dayanak yapılarak, en ufak bir zayıflığa yer vermeden imha hamlesi götürülmek istendi. Buna sözde sol muhalefet güçlerinin suskunluğunu eklersek, yine Kürt işbirlikçilerinin haince emellerini canlı tutarak kendi politikasını en güçlü bir biçimde hayata geçirmek istediğini şimdi her zamankinden daha açık görüyoruz. Bu politika başarıya ulaştırılmak için tüm araçlar böylece gündemleştirilip yürütülmeye çalışırken biz de boş durmadık.

Bilindiği üzere, '92'nin güzünden beri gerek Güney Savaşındaki direnişin, gerek işbirlikçilerle içine girilen o çetrefilli uzlaşmanın veya ateşkes gerçeğinin bilince çıkarılmasını, ardından savaşa çok yanılığlı yaklaşan yapımızın gözden geçirilmesini, eleştirisini ve yargılanmasını, işi neredeyse sabotörlüğe vardırıran bazı provokatörlerin açığa çıkarılmasını, gerekirse bazılarının cezalandırılmasını ve özellikle savaşa çok yanılığlı yaklaşan yapının kapsamlı eğitime alınmasını bahara kadar sağlamak istedik. Mart ortalarından günümüze kadar adına ateşkes denilen siyasi bir hamle sürecini başlattık. Bu ateşkesle aynı zamanda zayıf bir halka olan Güney halkasını tekrar tutarak ve düşmanın bu halkayı kötü kullanmasını önleyerek bazı gelişmeleri ortaya çıkarmak istedik. Düşmanın en zayıf olduğu bir nokta da bu ilişki tarzıydı ve bu ilişkiden epey yararlanıyordu. Özellikle PKK'nin 'terörist' olduğu söylemini uluslararası kamuoyunda bu halkayla geliştiriyordu. Güney'deki bu halkayı kötü kullanıyordu. Ayrıca reformist bir çok çevre ve güç vardı, onları da yanına çekmek istiyordu.

Bütün bunları boşa çıkarmak ve devrimin kazancı haline getirmek için atılan adım hayli anlamlıydı. Oldukça geniş bir kitle temelinde yayılma imkânı verdiği gibi, aleyhimizde çalışabilecek bir çok gücü durdurdu. Terörizm iddialarını önemli oranda boşa çıkardı ve en önemlisi de güçlerimizin hazırlık sürecinin derinleştirilmesine ve sağlamaştırılmasına yol açtı. İyi biliyoruz ki, bu sağlamaştırılma çok gerekliydi. Yapımız da sanıldığından daha fazla amatör, yanılığlı ve savaş gerçeğine karşı bir çok eksikliklerle dolu bir yapıydı. Bu süreçte netleşme ve sağlamaştırma da hayli önemli işlev gördü.

Görülüyor ki, baharı geride bırakırken, bir yerde kurşun sıkmadan veya sembolik olarak siyasi sonuçları büyük olan bir atılım dönemini yaşadık. Bu dönemde yapılan çalışmalar, Kürdistan'da ilk defa derli toplu bir gerilla savaşını birçok cepheye güçlü yürütebilecek bir aşamaya geldi. Yaptığımız hazırlıklar şu gerçeği çok açıkça gösterdi: Savaşı kazanmak mümkündür, ama bu kurallarına ve gereklerine tam uymak şartıyla olur. Kuralda ve taktikte küçük bir saptırma çok anlamsız kayıplara yol açabiliyor. Savaş tecrübemizi gözden geçirdiğimizde göreceğiz ki, bütün kayıplarımızın yüzde doksan nedeni taktiğe hükmetmeme, taktiği basit ve amatör heveslerinize saptırma girişimlerinden kaynaklanıyor.

Çok iyi biliyoruz ki, savaşçı adaylarımız apolitik bir ortamda provokasyona uğramış, pasifize edilmiş bir toplum gerçeğinden geliyorlar. Ordulaşma, bilinen iç yetersizlik ve görevlerin yerine getirilmemesi nedeniyle, eğitime de anlam verilmeyince, yanılığlarla dolu, hatta ağır sorunlar ortamında kendi kendini neredeyse tasfiye eder bir duruma getiriliyor. Bütün çabalarımıza rağmen, komuta kademesinin kendini bu geçen son on yılın muazzam olanaklarına ve savaş gerçeğine doğru vermemesi, orta sınıfın ister köylü kurnazlığı ister küçük burjuva hastalıklarıyla yüklü yaklaşımları ordulaşmayı sakat ve eksik bırakıyor. Tabii iyi oluşamayan bir ordunun da iyi savaşması mümkün değildir. Peş peşe kayıplar, kendiliğinden, koşulların arkasına takılarak yürüme, gerilla yaşamına gelememe, en önemlisi de kafasını yormama ummadıkları darbelerin yenmesine yol açıyor.

Biz tüm bu konularda önemle uyarılar yaptık ve denilebilir ki, tarihimizin en kapsamlı eleştiri ve talimatlarını bu yetmezliklere karşı geliştirdik. Hiç düzelme olmadı denilemez, ama düzelme beklenenin çok altındadır. Yapı temelde savaşa cesaret ediyor ve gereken fedakârlığı gösteriyor; ama bunun üslubu, tarzı, bir sanat olarak icra edilmesi söz konusu olduğunda kendini Allah'a havale ediyor, yan yatıyor, kendini büyük ihmalkarlık içinde tutuyor. Son yılların en kapsamlı değerlendirmeleri bu tarzın değiştirilmesi üzerinedir. İş o noktaya geldi ki, en kaybedilmemesi gereken yerde kaybediliyor. Güney Savaşı çok üstün başarılarla lehte gelişebilecekken, kendi kendimizi mevzi savaşı biçiminde imhacılık durumlara terk etmemiz yaşandı. Hiç gereği yokken rahatlık içinde olma, kendini fazla yormama gibi yaklaşımlar içersine girerek kurtulmadılar; tam tersine imhanın eşliğine geldiler. Köy yaşamına dayalı grup düzenleriyle rahat mı yaşadılar? Mardin'den Dersim'e ve Serhat'a kadar büyük bir kısmı imha oldu.

Pratik şunu gösterdi ki, bu tür yaklaşımlar sahiplerini imha olmaktan öteye götürmüyor. Aslında biz bunları tarihi direniş savaşımızın başladığı yıllarda da giderebilirdik. 1984 atılımı öncesinde hazırlıklar yapılmıştı; gerillaya doğru yaklaşılabildi. Ama köylü, yarı aydın yapı, en geri pratikler, bir türlü işi başarıya götürmeme, iyin özüne inme, işte o bildiğimiz asi avare gruplar ve dağda eşkiyalışma adeta hantallaşmayı ortaya çıkardı. Bazı örnekler, yoldaşlarına karşı en olumsuz tutumları ortaya çıktığını gözler önüne serdi. O kadar duyarsız ve düşmana o kadar alet olabiliyor ki, farkında değildir. Bunlar nereden ileri geliyor? Kendini eğitememe, parti çizgisine göre savaşa hazırlanamama neyin sonucudur? Güneybatı’da yaşanan vahşet neyi gösteriyor? Bir kontra pratiğinin tespit edilmesi hiç zor değilken, örgütsüz, işleyiş kurallarından yoksun olma ve tetikte olamama onları alet yapıyor. Her türlü insanlık dışı uygulamalar düşmanın hizmetine koşturuluyor. Bu bir çok bölgede yaşandı. Yeni savaşçı buna düşmekten kendini kurtaramaz. Bu noktaya gelindi. Bunların hepsi de dürüst, iyi niyetli savaşçılar ve komutanlardır, ancak hatalarını hayatlarıyla ödüyorlar. Ama görevlere bir türlü emredilen ölçülerle yaklaşamama kaçınılmaz olarak bunlara yol açıyor.

Botan pratiği zaten bu tip örneklerle doludur. Bu bir kader değildir dememize rağmen, bunu vazgeçilmez bir tutummuş gibi yaşayanlar az değildir. Düşmanın buna dayanarak Pişmanlık Yasasını, yine buna dayanarak teslimiyet çağrılarını geliştirdiği biliniyor. Bu tutumlar bunu yaşayanlara yarar sağlaması şurada kalsın, sonuçta ya o itirafçılar gibi en kötüsünden ölümüne bir yaşamın içine girilmesine ya da imhalarına yol açtı. Savaş gerçeği, kendi kanunlarına ve acımasız pratiğine göre bir yaklaşım ister. Geçirdiğiniz uzun yargılama süreci bunu biraz daha öğretti. Ama gönül isterdi ki, insan yargılamaları yaşamadan, kendini bu kadar zorlamadan savaş gerçeğine doğru yaklaşsın. Hayatımızı ortaya koymuşsunuz, bundan kuşku yoktur, her türlü zorluğa bizden daha fazla katlanıyorsunuz. Ama sıra işin esaslarına, özüne geldiğinde en basit kural hatalarına düşüyorsunuz. Ordulaşmanın abecesine yabancılık ve savaş gerçeğinin temel kurallarına ters düşmek olmaz.

Görülüyor ki, bu konular oldukça kapsamlıdır. Hepiniz bu konuda oldukça ileri bir noktaya geldiniz. Bu hamleyi eğer bu yaz aylarına denk getirip bu kadar detaylandırdıysak, bu sizin hazırlığınızın köklü olması içindi. Aslında bu riskliydi, ama en doğrusu da buydu. Çünkü tecrübe gösteriyor ki, biz düşman kurşunlarıyla değil, kendi yetmezliklerimizle kaybediyoruz. Halen ne kadar gerilla ordulaşmasına ve savaş tarzına yüklenileceği belli değildir. Bu günlerde bunun yoğunluğunu yaşıyoruz. Son telsiz konuşmalarımızla perspektif ve talimatların ne kadar yoğun olduğunu ve her gün yeni kayıpların da aslında nasıl kural dışılıktan kaynaklandığını görüyorsunuz. Tedbir üstüne tedbir aldığımızı ve savaşı daha güçlü götürmek için neler yapmamız gerektiğini biliyorsunuz.

Şimdi önümüzdeki döneme biz de yükleneceğiz, düşman da yüklenecek. Düşman hiçbir zaman ateşkes denilen olayı görmek istemez. En kaba, en sinsi yöntemlerle ideolojik, siyasal, askeri, kültürel, ekonomik, kısacası her cepheden saldırır ve bundan sonra da bunu yapacaktır. Şunu unutmayalım: Bu düşmandır, tabii ki tarihi imha politikasını sürdürecektir. Özellikle Demirel’in cumhurbaşkanlığına getirilmesi ve bunda İnönü’nün oğlu İnönü ile Türkeş’in iki temel ayak görevi görmesi boşuna değildir. Hatta Özal, Türk politikasında siyasal yönetime ağırlık vermek istiyordu veya buna zorlanmıştı. Bunu bile hazmedemeyip onu öldürdüler. ‘Alışamadık, kaldıramayız’ dediler, bu anlamda ölümü kuşkuludur.

Demirel otuz yıldır devrimcilerin kanı üzerinde başbakanlık yapmış ve on beş ay bizimle yürüttüğü savaş üzerinden cumhurbaşkanlığına soyunmuştur. Türkeş azılı bir halk düşmanı, İnönü de babasını aratmayacak bir Kürt düşmanıdır. Şimdilik kurdukları koalisyonla son derece hileli bir biçimde sözde bazı olumlu adımlar atmışlardır. Kaldı ki, attıkları adımlar da Pişmanlık Yasası, dağdakileri indirme oyunlarıdır. Sözüm ona bazı hileli yollarla indirecekler ve dağdan indirdikten sonra da cehennemden beter edecekler. Yerine konulacak öyle Kürt kimliği, Kürt hakları diye bir şey kalmayacak. Tarihten aldıkları derslerle, geriye kalanını boğuntuya getirerek işi bitirecekler. Bu, koalisyonun önüne koyduğu temel görevdir. İlk defa en kapsamlı uçak bombardımanlarını –ki, Özal döneminde hudutta yapıyordu- bütün ülke içine yaydılar. Köy boşaltmalar, şehir tasfiyeleri bu hükümet döneminde gerçekleşti. Önümüzdeki dönemde bunu daha da yaygınlaştıracaklarına kuşku yoktur.

Bu hükümetin kaderi başarısızlığa uğrayıncaya kadar bu politikanın yürütmesine bağlıdır. Bu politika yürürse Türk burjuvazisi, mevcut kapitalizm gerçeği onları yaşatabilir. Başarısızlığa uğrarlarsa kapitalizm bunu kaldıramaz. Zaten ağır bir ekonomik bunalımı yaşıyor. Burjuvazi de öyle soylu bir sınıf değildir, Türkiye’de yeni arayışlara girer. Bu yeni arayışlar, başta Kürt sorunu olmak üzere, son bir umut da olsa bazı reform denemeleri olabilir. Daha katliamcı cuntalar da olabilir. Ancak hükümetin, PKK’nin önderlik ettiği direnişi kırmak istediği açıktır. Şimdilik belli bir toplumsal uzlaşma sağlanmıştır. Eskisi kadar güçlü olmasa da, işi orduya havale etmişlerdir. Son Bingöl olayıyla zaten ordunun bütün cephelerde bir saldırıya geçtiğini veya kendilerine göre özellikle uçaklarını kullanarak prestijlerini kurtarmak, ‘varız ve güçlüyüz’ imajını sürdürmek istediklerini biliyoruz. Demirel’iyle, İnönü’süyle, Türkeş’iyle ve diğer muhalifleriyle Kürdistan politikası, onlar için yaşamın yeni başlangıcı ya da sonudur. Ama bütün belirtiler onu olacağını gösteriyor.

Tam da burada yeni hamle dönemine giriş yapmak istiyoruz. Savaşta düşmanı politikasıyla, bütün yönleriyle tanımak çok önemlidir. Birincisi budur. İkincisi, kendimizi tanımak en önemlisidir. Dostlarımızla, parti, ordu ve halk cephemizle bütün bunları işledik. Hatta sonbahar sürecinde konferanslar gerçekleşti. Bütün eyaletlerimizde kapsamlı görevler belirlendi, planlamalar geliştirildi. Bunlar gerçekçi ve oldukça sonuca gidebilecek yaklaşımlardır. Buna uygun güç düzenlenmesi de yapılıyor. Bu yaza girerken biliyorsunuz ki, güçlerimiz, hemen hemen bütün eyaletlerimizde savaşı geliştirebilecek düzeyde konuşlanmıştır. Bütün stratejik dağlık alanlar gerillaya kavuşturulmuştur. Gerillanın en az bir yıl savaşabilecek kadar lojistiği temin edilmiştir. En önemlisi de üslenmeleri güvenceye alınmıştır. Halkla irtibatları kesintisiz sürdürecektir güce kavuşmuştur. Yurtdışı irtibatları ve kendi aralarındaki irtibatları hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar geliştirilmiştir. İlk kez bu düzeyde güç büyütme ve kendi içinde yoğun eğitimle niteliği sağlama da sağlanmıştır. Savaşı, en azından on bin silahlı gerilla gücüyle her cepheden genişliğine ve derinliğine sürdürme imkânı ortaya çıkmıştır.

Dikkat edilirse, bu ulusal kurtuluş savaşı için ilk defa derli toplu bir hazırlıktır; halk cephesiyle, ordusuyla ve en önemlisi de çok tecrübeli bir parti öncülüğüyle kendini ortaya koymuş durumdadır. Biz hiçbir zaman tarihimizde böyle bir atılım dönemine ulaşmamıştık. Ardından bu kadar tecrübe ve fiili maddi güçlerle savaş tecrübesine ulaşmış bir halk, savaşı isteyen bir halk ve zapt edilmez bir coğrafya kazanmak için büyük umut vaat ediyor. Bugüne baktığımızda umut her zamankinden daha fazla gerçekleşebilir. Ulusal kurtuluş görevleri, halkın kurtuluşu kesinlikle artık bir hayal değildir; taktiklere hükmedilerek ve alanlar parça parça kurtarılarak buna ulaşılabilir. Ama her zaman söylendiği gibi, meyve ne kadar olgunlaşursa olgunlaşsın, nasıl elini uzatmadıkça alamazsan, bu devrim de böyledir. Koşullar ne kadar uygun olursa olsun, vurup koparak alman gerekir. Vuruş tarzı her zamankinden daha önemlidir. Bi-

raz da sanat ister. Ne çok anlamsız vurursun, ne sert ne de yumuşak ya da düşürüp ezersin. Vuruş tarzı ile birlikte planlamamızı tamamlar ve dönemin üzerine yürürüz. Bütün planlarımızda bu şans kullanılacaktır.

Tekrar büyük umut ve heyecanla diyoruz ki, bu kez bir anlamda şeytanın bacağı kırılacak veya makus talih yenilecek, kesintisiz zafer bu kez koparılıp alınacaktır. İnsanlar savaşa çok ciddi amaçlar için gireceği gibi, çok pekişmiş adımlarla da savaşı karşılarlar. Bu konuda geçmiş yaşamımızın gayri ciddiyetini aşacak –ki, düşmanın etkisi altında pasifize edilmişsiniz, bunu aşacaksınız-, amaçlarınızın görkemliliğini iliklerinize kadar hissedeceksiniz. Bu, ciddiyeti ve sorumluluğu ortaya çıkarır. Öncelikle anlayışta ve tutumda zafere mümkün kılacak tarza ulaşacağız. Bunun temposu ve tarzı olmadan da zafere ulaşmak mümkün değildir. Bu, en çok yüklendiğimiz husus oluyor. Savaşa müthiş girilir, vuruş tarzı müthiştir, temposu düşmanın asla ulaşamayacağı tempodur. Anlayışta, her yere adım atışta düşmanı geride bırakır.

Şiarımız şuydu: Nerede, nasıl, hangi güçle vuracağımız düşmanın bilgisi dışındadır. Bilse de buna ulaşamaz durumdadır. Bunu sağlayacaksınız. Bunlar ilk şartlardır. Ondan sonra hedefleri sağlam belirleyeceksiniz. Hedefler üzerine yoğunlaştıktan sonra hedefi vuracak gücü ayarlayacaksınız. Hedefi ele geçirecek gücü ve tarzı belirleyeceksiniz. Şöyle mi vuracaksınız, böyle mi; arkadan mı, önden mi; yumuşak mı, sert mi; öldürücü mü, caydırıcı mı vuracaksınız? Kısaca tarzınızı mükemmel seçeceksiniz. Bu komuta tarzıdır, taktik önderliktir. Babadan kalma usullerle, aşiret usulüyle karşıdaki düşmanın özel savaşı aşılamaz. Bunu zaten gördünüz. Partinin geliştirmek istediği öncülük esasları doğrudur. Düşmanı halen ürküten ve üzerimize güçlü gelememesinin nedeni de bu oluyor. Partinin TC gerçeğine dayattığı ulusal kurtuluş savaşımı, anlayışta ve uygulamada ürkütücüdür ve sonuç alıcıdır. Zaman zaman uygulanıyor, sonuç alınıyor, düşman onun için şaşırıyor.

Biz düşmanın bu şaşkınlığını bulunduğu alandan kaçışa ve birçok alanı terk edişe dönüştürebiliriz. Bu, anlayış ve tutumdaki keskinliğe bağlıdır. Bunu hamle yılının temelinde oturtuktan sonra, gerisi aslında basit taktiksel sorunlardır. Arazinin nasıl kullanılacağını belirtmeye gerek yoktur, yani bunu öğretecek değiliz. Ama gaflet yine şurada yaşanıyor: Düşmanı küçümse, sanki devlet yokmuş gibi davran, özellikle sık sık gaflet durumlarını yaşa ve ardından da ‘kuşatıldık, imha olduk’ de! Bu olmaz. Biz şunu her zaman belirttik: Düşmanı kilometrelerce öteden gözetleyin, geldi mi onu imha edecek araziye seçin, ona uygun sayıyla üslenin. Arazi elverişli ise bir ay, on beş gün, hatta iki gün üslenin; eğer değilse, sürekli hareket halinde olun ve gizlenin. Yani araziye değerlendirmeyi bileceksiniz ve bu zor değildir. Biraz kafayı çalıştırırsanız, rahatlıkla başarabilirsiniz.

Diğer bir konu da halkla ilişkiler sorunudur. ‘Halkın içine gireriz, rahat ederiz’ demek doğru değildir. Biz halkın içine rahat etmek için girmeyiz, halkı ayağa kaldırmak için gireriz. Bir köye giriş bela haline getirilmiştir; ‘gideriz, günlerce oraya dayanırız’ tavrı doğru değildir. Köylere öyle girilmez. Köylere büyük eylem amacıyla ve halkı devrime kaldırmak için girilir, az girilir öz girilir. Ama alışkanlıklar neyi gösterdi? Köye dayalı yaşamın sonucunda gruplar imha oldu. Tüm bunlar rahat yaşama adına yapıldı. Bu kesinlikle suçtur. Böyleyseniz saflara katılmayın. Gerilla köye böyle girmez, o milis düzenidir. Eğer milislik yapmak istiyorsanız öyle yaşayın, ama onu da çok gizli yapmak zorundasınız. Gizli olduğu kadar tedbirli olacak, gerektiğinde düşmana her türlü darbeyi indirecek biçimde yapacaksınız. ‘Ben kurbanlık koyunum, ben milisim’ demek olmaz. Bu da çok yaygınca yaşandı. Tabii bu tür yaklaşımlar bize çok güç kaybetti. Gerilla milisin yerine geçti. Sonuçta çok zarar gördük, çok sayıda insanımızı kaybettik, silah kaptırdık.

Halkla ilişkiler cephe esprisiyle geliştirilir. Milis bellidir, az çok kullanılabilir. Ama açık ki gerilla da esastır. Gerillanın kendi iç düzenlenmesinden, en başta savaşçı olmadan tutalım komuta tarzının geliştirilmesine kadar çok şey yazıldı. Asker kimdir? Askerin nasıl olması gerektiğinden tutalım, nasıl eğitileceğine kadar açıklığa kavuşturuldu. Yine de komutanlık adı altında en büyük olumsuzluklar sergilendi; askerlik adı altında en tembel, en hantal yapılar ortaya çıkarıldı. Bunlar kabul edilemez; bunlarla bu savaş geliştirilemez. Askerin eğitime ne kadar ihtiyacı olduğu rahatlıkla anlaşılabilir. Gerillada birçok kişiyi on beş günlük eğitimle asker yapabilirsiniz. Bir takım komutanı, bugünkü Kürdistan koşullarında kendi takımını üç ay içerisinde kesinlikle ikiye katlayabilecek bir eğitim ve silahlandırma imkânına sahiptir. Ama partinin bin bir emekle emrine verdiği gücün üzerine çok ucuzundan bir otorite oluyor. Eğitimi bir tarafa itiyor, ‘bir yapı bireye nasıl bağlanır’ diyerek bunun ağırlığına soyunuyor; böylece çok değerli gücü işlemez hale getiriyor. Bu büyük bir suçtur.

Sizler savaşla böyle oynadınız. Birçok öge bu büyük çabalarımızı böyle atıl bıraktı. Oysa bir takımlık güç herhangi bir alanda düşmana kan kusturur. Bir takımlık gücün iyi çalıştırılması, herhangi bir kenti allak bullak edebilir, herhangi bir ulaşım hattını kesebilir, herhangi bir pusuyla yüzlerce düşmanı saf dışı bırakabilir. Bir köye girişle herhangi bir haini yerle bir edebilir. Bir takımla yapılmayacak iş yoktur. Ama gelin görün ki, bizim takımlarımızın hepsi boş, avare pratiğin takımlarıdır. Yapı savaş istiyor, ama bu komutanın umurunda bile değildir. Böyle bir lükse, hele bizim gibi koşulları çok ağır olan bir hareketin fırsat veremeyeceği, bunun kendisi için bir intihar olacağı açıktır. Bunları bileceksiniz. Öyle günlük olarak üzerinde denetim yok diye, takımlarla keyfi yaşamı sürdürmezsiniz. Sürdürürseniz, kendinizin bile şaşıtı pratikler ortaya çıkar. Nedir o pratikler? İşte Güney Savaşı! Güney Savaşında ne halere düştük? Bir ağır çatışma anında ne hallere düştüğünüz ortadadır.

Bir takımı eğitmek ve savaştırmak çok ideal bir iştir. Hemen hemen herkesin, az çok tecrübe kazanmış komuta adaylarımızın geliştirebileceği bir birlik çalışmasıdır. Takım, bölük, tabur, alay; mevcut güç seviyemiz daha da tırmanıyor. Bu gücü nasıl düzenleriz? Bu işte iddialı olanlar, bu soruya cevap verirler. Tugay seviyesine geleceksiniz, ama kafanızı çalıştırmayacaksınız, kafanızda bir manga fikri bile olmayacak. Böyle tugay komutanlığı olur mu? Önünüzde üç yüz kişilik bir güç olacak, kafanız beş on kişiyi kavramaktan uzak olacak! Üç yüz kişiye hükmetmek, onların psikolojilerinden tutalım morallerine kadar bütün savaş yeteneklerini ölçmek biçmek demektir; ayrıca savaşı adım adım onlarla geliştirmek demektir. Komutan böyle olunur.

Bazıları emrinde ne kadar güç olduğunu bile bilmiyor. Sorular soruyorum; bölgenizde ve yetkinizde ne kadar güç var diyorum; çoktur deniliyor. Tabii genel rakamı bilmedikten sonra, gücünün temel belli başlı özelliklerini ne kadar bilecek? Daha da ötesi, gücün savaş gücü olduğunu nereden bilecek? Birçoğu lüzumsuz işlerle uğraşiyor. Bu bir intihardır. Kimse bu gücü böyle yaşatamaz. ‘Kendimi fazla yormam, fazla düşünmem, fazla çaba harcamam, ama komutan olarak da kalırım’ demek olmaz. Bunun olmayacağını gösterdik. Size burada gösterdik ki, biz bütün çabamızla ilk adımları attırmaya çalışıyoruz. Bize ancak bir adım daha arttırarak layık komutanlar veya savaşçılar olabilirsiniz.

Benim görevim taktiği yerine getirme görevi değildir, ama sizden yüz kat daha fazla taktiğe anlam veriyorum. Bir dağda nasıl kalınır? Halkla ilişkiler, eğitim ve örgütlenme nasıl olur? Sizin bir yılda yapabileceğinizi ben birkaç günde yapıyorum. Çünkü kendinizi yormuyor, kendinizi katmıyorsunuz. Çok geri bir seviyesiniz. Aslında potansiyeliniz var, ama işlemiyorsunuz. Kendinize güveniniz zayıftır, kendinizi zorlamıyorsunuz. Sonuç, büyük yetersizlikler, yanlışlar, aslında ağır suçlar oluyor. Bu durumu ortadan kaldırın.

Dolayısıyla bu hamlenin başarılı olma şansı bu komuta yetkinliğine tam ulaşmaya bağlıdır. Komutanlar mangadan en kapsamlı birliğe kadar için esprisine ve maddi gerçeğine uygun yaklaşmalıdır.

Son perspektiflerimizde komutada reform yapalım, bu komuta tarzını dönüştürelim dedik. Bu halen geçerliliğini koruyor. Bütün ülke düzeyine yayılmış birlik komutanları bir anlamda özgürdürler. Ama bu, taktiği işletme özgürlüğüdür, yoksa tıkatma özgürlüğü değildir. Hedefler genelde belirlenmiştir, komutan bu hedefleri çeşitlendirebilir. Genel hedef anlayışına hemen herkes ulaşmıştır. Bunu ayrıntılı bir biçimde kendi mıntikasında uygulamak komutaya düşer. Yani halkı ne kadar eğitip örgütleyebiliriz, ne kadar savaşçı alıp eğitiriz, ne kadar silah ve lojistik elde ederiz? Tüm bunlar imkânlara bakılır ve kararlaştırılır. Gücü sürekli büyüme görevimiz vardır. Nerede erzak var, nerede silah var, nerede adam bulunur, nerede eğitim yapılır konuları üzerinde gece gündüz duracak; bu sorunları çözenin yolunu araştırıp bulacaksınız. Tabii bunu da partiden beklemeyeceksiniz.

Ülkemizde eyaletler biçiminde örgütlenmişiz. Botan ne yapar? Bu, planlamalarda ortaya konulmuştur. Biz Botan'ın bu yıl önemli oranda düşürülebileceğini ve önemli oranda kurtarılır bölge haline getirilebileceğini kestiriyoruz. Bunu günlük faaliyetlerle adım adım geliştireceğiz. Eğer planlamanın ruhuna uygun bir biçimde pratiğe yüklenilirse, alanı belki tümünden kurtaramayız, ama yüzde doksan kurtarılaşa benzer bir aşamaya getirebiliriz. Bu Garzan için de, Amed için de, Dersim için de geçerlidir. Temel dağlık bölgelerimiz ve gücün biraz büyüdüğü yerler, eğer büyük hatalar yapılmazsa, savaş gerçeğine tamamen yüklenilirse, artık yarı kurtarılmış bölgelerdir. Düşman da bunu bilerek yükleniyor. Dolayısıyla savaş buralarda kızışacaktır. Kim taktiğe iyi hükmederse, o sonucu kendi lehine çevirir.

Serhat gelişmelere daha fazla açılacaktır. Güneybatı devrime açılacaktır. Mardin'i yani GAP'ı da –ki, düşmanın en çok umut bağladığı bir bölgedir- düşman için rahat yaşanmaz bir duruma getireceğiz. Güney alanı da kullanılacaktır. Hedeflerimize ulaşmak için güçlüyüz veya ilk defa bu yıl yarı kurtarılmış alanlara yol açıyor ve böylece hareketi dışa bağımlı olmaktan ve imhaya açık olmaktan kurtarıyoruz. Bu önemli bir gelişmedir ve bütün Kürdistan'ın kaderini değiştirir. Kürdistan'ı yarı kurtarılmış koşullarda tutmak, devrimci politikaya alabildiğine işlerlik kazandırmak demektir. Bu diplomasiye, halk cephesine, Türkiye devrimine, bölge devrimine büyük bir kale olma görevini sürdürmek demektir. Demek ki Kürdistan hızla devrimin olgunlaştığı bir alan haline dönüşüyor. Bu nedenle başta ABD olmak üzere, Çekiç Güç de, işbirlikçiler de kullanılarak kontrol altında tutulmak isteniyor. Devrime kalkmış bir Kürdistan, Ortadoğu'nun emperyalizmin denetiminden kurtarılması demektir ve bu da dünya çapında sonuçlara yol açar. Çekiç Güç bu yüzden dayatıldı. Halen bunun üzerinde duruluyor. Kürdistan devriminin olgunlaşması, bölgenin bütün devletlerini ve en zor bir araya gelenleri bile bir araya getirir. Nedir bu devrim, nereye götürebilir, tartışmasına yol açıyor. Türkiye'deki hükümeti de sallantıda bırakıyor.

Bu hükümetin bu hamlemizin sonucunda ayakta kalması çok zordur. Yerine ne gelir? Her gün Amerika'ya, Avrupa'ya çağrılarak yeni reform paketi bunların eline verilir ve uygulatılmak istenir. Ama sistem tıkalıdır. Devrim zorlayacak, Türkiye'yi de zorlayacak ve büyük ihtimalle bu bunalım bunların sonunu getirecektir. Bütün desteklerimize rağmen Türkiye'de devrimci güçler hazır değildir. Ama ortaya çıkmak zorundalar. Başarının yasası budur.

Güneyli işbirlikçi güçler bizimle diyalogu olumlu yönde geliştirmek zorundalar. Gelişen bir Kürdistan devrimi, onlara başka seçenek bırakmaz. Komşu ülkeler, özellikle antiemperyalistlikte halen ısrarlı olduklarını söyleyenler, bizimle daha seviyeli ilişkiler geliştirmek zorundalar. Hatta emperyalist ülkeler bize inkâr temelinde yaklaşamayacaklarını biliyorlar ve bizi bir bütün olarak düşmanca karşılamaktansa, uzlaşma gereğine bile inanabilirler. Bu temelde uluslararası ve bölgesel gelişmeler beklenmelidir.

En önemlisi de, Kürdistan halkı artık köleci yaşama lanet getirecek bir noktaya gelmiştir. Yaşam gerçekten bu haliyle ölümden be-terdir. Bunu önce partiler söylüyordu. Şimdi bütün halk söylüyor. Bu da önemli bir devrimci durumdur. Halk eskisi gibi yaşamak bir yana, bu yaşama lanet getiriyor. Devrimin en önemli bir şartı budur ve bu şart bizde fazlasıyla olgunlaşmıştır. Parti tecrübe kazanmış, gerilla ordusu herhangi bir devrimi başarıya götürecektir niceliğe ve niteliğe ulaşmıştır. Yarı kurtarılmış alanlar gündemdeyken, devrimin daha da derinleştirilmesi işten bile değildir. Devrim nasıl derinleştirilir? Nasıl yayılır? Köye giriş tarzı, şehirlere giriş tarzı planlamalarda ortaya konuluyor. Bu yayılmadır, derinleşmedir. Şehir devrimleri, köy devrimleri biraz geliştiriliyor. Güçlerimizden daha da zafere götürecektir hamleleri bu yeni hamle bekliyoruz. Yarı kurtarılmış çalışma dönemini tamamlamış yeni bir çalışma dönemine kaydırabiliriz. Bu aylar eğer istediğimiz gibi savaşsaksak, sanıldığından daha fazla alan denetimlerine yol açabilir veya tam tersine daraltılmamızı getirebilir. Her şeyi savaş belirler.

Görülüyor ki, düşmanın sömürgecilik sistemi artık bu çağda ve bu dünyada bu haliyle fazla yürüyemez. Düşmanın bilinen kapitalist özellikleri nedeniyle reform yapmaları da mümkün değildir. O şansı da biz biraz vermek istedik, ama kullanmasını bile bilmiyorlar. Kendilerine güvenleri yoktur. Bu hamle öncesi girişimlerimiz sonucu acaba bazı reform denemelerine girişebilirler mi? Bu mümkün değildir, çünkü çok tıkanmışlardır. Her şey devrimle devrilecek bir noktaya getirildi. Bir devrim için o zaman geriye kalan iş, öncü örgüte, onun kumanda ettiği güce düşen görevlerdir; o da bizim yapmak istediğimiz bu çalışmadır, savaştır.

Parti Önderliği olarak biz –ki, bu savaşımın başından günümüze kadar sorumluluğunu üzerimize aldık- Önderlik gerçeği adı altında teorik ve pratik birçok çalışma yaptık ve bunu defalarca hepimizin hizmetine sunduk. Biz savaşı sıfırdan aldık, buraya kadar getirdik. Tek bir fişeği, tek kuruş parayı adeta borçlu aldık. Bugün hepimizi 'bir orduyuz' dedirtecek aşamaya ulaştırdık. Hikâyenin nede-nini, nasılımı biliyorsunuz. Buraya kadar gelindi. Onu Önderlik gerçeğine bağlı olarak kullandım. Bu, gerçekleri öğrenebilmeniz için adınız kadar bellemeniz gereken bir husustur. Önderlik tarzına göre parti, ordu ve cephe gerçeğine, hatta yaşama yaklaşmazsanız kazanamazsınız. Önderlik gerçeğini bu kadar işlememizin nedeni, kazanmanın temel koşulu olduğu içindir. Sizlerle uzun süredir tartışıyorum. Yaşamı bütün yönleriyle, kendimi örnekleyerek izah etmeye çalışıyor ve çok önemli olan sıçrama yapmanıza yol açıyorum. Çünkü savaş gerçeği başka türlü tutuma yaşama şansı vermiyor.

Umarım her zamankinden daha fazla Önderliğin mücadele geleneği ve tarzı özümsemmiştir. Bireysel keyfiyetçi tutumlar fazla etkili olmasın. Gerçeğimiz üzerine yoğunlaşın, gerekirse bin kat güç kazanırsınız. Özgürce, dürüstçe ve yöntemlice yaklaşımlarımızı sürdürdükçe, elimizden bir şeyin kurtulacağını sanmıyorum. Çünkü pratiğimiz bunu ispatlamıştır. Görüyorsunuz ki, bu çalışma tarzına dayanacak bir sistem yoktur. Kapsamlı ve yoğun tempoyla düşmanı aşmak için bu tarz gereklidir. Bu sistemle başka türlü savaşamaz.

Benim temelde onaylayabileceğim savaşçılık, gerçeğimize bağlı bu tür savaşçılıktır. Ben de bir militan gibi, gerektiğinde sıradan bir asker gibi yaşamaya çalışıyorum. Bu ayıp değildir. Bunun dışında kazanamayacağımı ve kendimi tarih karşısında affetmeyeceğimi biliyorum. Tarih böyle emrediyor, halk bunu istiyor, örgüt bunu gerekli kılıyor. Dönüştüremeyeceğim, kendimi geliştiremeyeceğim

gelişme aşaması yoktur. Bu sadece benim başarıım için geçerli değildir, ben yapacağımı biraz yaptım. Bu çizgide yirmi yıldır amansız yürüdüm ve önemli sonuçlara ulaştım. Sorun, artık sizin de ortaya çıkan bu gelişmeleri arkanıza alarak, kendinize mal ederek genç-cik ömrünüze büyük başarılar sığdırmaktır.

Siz genç savaşıtlara gerçekten büyük başarılar gerekir. Başarıya ulaşmadan ölümü kabul etmeyin; önemli başarıları sağlamadan yanınızdakini de kabul etmeyin. 'Büyük başarı böyle olur, böyle sağlanır' dediğinizde ancak rahat olabilirsiniz, gözlerinize uyku girebilir ve birkaç lokma yemek yiyebilirsiniz. Yaşam gerçeğine savaşıla birlikte yüklenirseniz, önümüzdeki dönem sizindir.

Bu temelde tarihi hamleyle yüklenmenizi ve kazanmak için her şeyinizi ortaya koymanızı, layık olunan başarıtlara sahip olmanızı bekliyor, üstün başarıtlar diliyorum.

31 Mayıs 1993

YENİ BİR HAMLE DÖNEMİNE GİRERKEN ORDULAŞMAYI YETKİNLEŞTİRELİM SAVAŞI HER DÜZEYDE GELİŞTİRELİM!

Tüm savaşıan ordu güçlerine!

Kendi özgür irademizle tarihimizin kölecii geçmişiiyle en derli toplu savaşıma imkânını elde etmeye çalıştığımız bu anlamlı ve oldukça sorumluluk arz eden döneme girerken, hepimizle yoğun bir biçimde bir kez daha değerlendirmeleri, buna dayalı tartışmaları yürütmeye çalıştık. Görüldü ki, savaşı ve bunun ordulaşmasını başarıyla geliştirme imkânınız olmakla birlikte, yine dönem ve koşullar buna her türlü fırsatı verdiği halde, yıllardan beri bazı önemli konularda savaşı gerçeğine tam hakkını veremeyişinizden dolayı istediğimiz sonuçları tam alamıyoruz. En önemlisi de, komuta kademelerimizin bir türlü kendini ordu ve savaşı gerçeğine vermeyi becerememesi veya verse de bazı yönleriyle verirken, bazı önemli hususları karşılayamamasıdır.

Hiç şüphesiz bu bugün ortaya çıkan bir eksiklik değildir; sadece kasıtlı ve sürekli uzatılan bir durum da değildir. Tarihi ve toplumsal kökeni kadar, bir türlü kendi eğitimini zamanında yapamama, savaşı tecrübesini yoğunca yaşayamama, bir önder kişiliğii yetişmesinin nasıl olduğunu bilememe kadar bunu kendine yakıştıramama, bunun sürekliliğini ve yoğunluğunu esas alamama, ağır bir biçimde geleneksel önderlik anlayışlarına ve düzen içii aşiretçii feodal özelliklere kapılma, Kürdistan devrimine özgü kişiliğii tam yaşayamama, bu kişiliğii her düzeyde sağlamlaştıramama, bunu başarıyla askeri alana ve askeri çizginin gereklerine göre örgütleyememe ve savaştıramama, komuta kademesinin içinde bulunduğu belli başlı yetmezlikleri ve kayıplarımızın nedenlerini göstermektedir. Aslında fedakârlık ve cesaret bakımından dünyada bizim üstümüze yoktur. Yine dayanma gücü, sabır ve tahammül de vardır. Burada olmayan şey bu çok önemli, gerekli ve sonuç alıcı özellikleri, komutan kimdir, kendi gerçekliğimizde nasıl somutluk kazanır sorusunun cevabına dönüştürmedir.

Yaptığımız bütün tartışmalar buna biraz daha açıklık getirmek içindir. Eskiden yüz defa söyleneni şimdi tekrarlamayalım. Fakat gereklerini yerine getirmeden, bu işte başarılı olamayacağımızı da bilelim. Yani dar ve aldatıcı kavrayış noksanlıklarımızı aşarak, gerekleri mutlaka tam karşılanarak, ulaşılacak böylesi bir tarihi önderlik topluluğuna kendimizi ulaştırmayı unutmayalım. Bunu sağlamadan, çok istediğiniz, gereklerini yerine getirmek istediğiniz komutanlaşmayı, dolayısıyla ordulaşmayı sağlayamayız. Tarihimizde ilk defa böyle bir resmiyeti ve askerileşmeyi özgür temelde yaşıyoruz. Bunun sakıncalı geçeceği açıktır. Gerçekten kişilik ister, sorumluluk ister, kişiliğii de buna müthiş yatırmayı ister. Bu herhangi bir çabayla karşılanacak bir durum değildir. Ancak çabaların en yücüsü, azamisi ve en çok sorumluluk isteyenii sergilenirse bunun gerekleri yerine getirilir.

İyi niyetinizden ve hayli çaba sergilemediğinizden bahsetmiyoruz. Bunlar bizden daha fazla sizde var. Biz bunun tarzından, bunun nasıl olması gerektiğinden bahsediyoruz. Günlerdir bunu tekrar da olsa tartışıyoruz. Şimdi en üstten en alt düzeye, koordinasyondan yani en üst birim komutansından manga komutanlığına kadar bu ölçüleri tüm gücümüzle uygulatmayı artık temel bir görev olarak bilelim. Ordulaşmanın dayanacağı diğer hususlar yanında, en temel komuta özelliğiiyle 'ben bu işte varım' diyenlerin işin gereklerine kendini tam vererek, bu konuda bizi tam anlayarak, evet demelerini bekliyoruz. 'Partimizin öncülüğüne, Önderlik gerçeğine tüm yönleriyle bağlıyım' diyen, bu konuda bizi tam anlayabilmeli ve anladıklarını uygulatabilmelidir. Biz komuta adaylarımızdan bunu istiyoruz. En azından bundan sonraki dönem için bunun azami gereklerini karşılasınlar.

Bizim onayımız bu temeldedir. Yani bizden onay alınmadan nasıl bu iş meşru değilse, o onayın çerçevesi de biraz böyledir. Doğru komuta hattı üzerine, komutanın kimliğii, kişiliğii, görev ve sorumluluk anlayışı, bunun çabası, azmi, kararlılığii ve keskinliğii üzerine söylediklerimizi sadece kulağaa küpe etmek değil de, kişiliğinin ayrılmaz bir parçası yaparsanız, komutan olabilirsiniz. Gerekirse bunu iyi bilen bazı arkadaşlar, bu özellikleri küçük bir kâğıda yazar ve herkese okuturlar. Yüz defa okuyup özümserler. Bu ancak böyle olur. Bizden başka türlü bir görev talebinde bulunmak uygun değildir. Artık ordumuzun bir komutan topluluğuu oluşmalıdır. Onlarca değil, yüzlerce komutan olmalıdır. İyi komutanlar olmak gurur verir ve zaferin güvencesidir. Gece gündüz işin içindesiniz; büyük bir yarış ruhuyla, çok güçlü bir düşünce tarzıyla, çok yüksek bir kişilikle, sorumluluk duyan, yoldaşlarına her şeyini veren ve kendini her şeyiyle katan bir kişilikle bu gurur verici kişiliğee ulaşalım. Hiç kimseye kolay nasip olmayacak, halkımıza önderlik eden savaşıtlara her bakımdan çıkış yaptıran ve başarı sağlattıran bu tarihi özellikleri kazanalım. Bu ayıp değildir, zor değildir; bir şereftir. Bu özelliklere ulaşmak için yarış yapılır ve ele geçirilir.

İçine düştüğünüz bazı yetmezlikler geçmişte özellikle bireycilik, dayatmacılık ve tasarrufçuluk biçiminde yaşanmak istendi. Komutanlığın bireyciliğii ve keyfiliğii dayatmak olmadığını, tasarruf geliştirmek olmadığını şimdi anladınız. En büyük hatanız, 'tasarrufu ne kadar geliştirimsem, kendimi ne kadar konuşturursam, o kadar komutanım' demek oldu. Hogır vb. gibi bazıları canilik yaptı, onlarcası sırf kendi otoritelerini sağlamak için en değerli yoldaşları gözler önünde katlettiler. Bu, önderlik değil, canavarlıktır. Tasarruflar bu kadar geliştirildi ve bunlar en ağır suçtur. Hakkettikleri cezayı da buluyorlar. Bazılarımız, 'önderlik yapmak, birlik komutanı olmak demek, birliğin sırtında yaşamak, birliğee çay ve eklemek yaptırmak, birliğii kendi bireysel işleri ve kendi güvenliğii için kullanmak demektir' dediniz. Ama bunun böyle olmadığını gördünüz.

Birlik komutanı askerine yedirir, içirir, onların emniyetini sağlar, rahat olmaları için ne lazımsa onu yapar. Bunu tersine uygulama hiç kazandırmadı. Üç dört yıldır böyle yapanlar çok oldu ve çoğunun da ne mal olduğunu ortaya çıkardık. Yani birlik komutanlığı rahatlama yeri, kendini birimin sırtında yaşatma ve birimi kendine hizmet ettirme kurumu değildir. Demek ki, ne otorite ne de onun verdiği prestij kötüye kullanılabilir. Yapı basitçe hizmete koşturulamaz. Böyle yapanların kabul görmediğini ve hesap sorulduğunu çok iyi biliyorsunuz. Birlik komutanı, hizmetin her düzeyinde en büyüğünü yapan komutandır. Birlik komutanı yemez yedirir, içmez içirir, uyumaz uyutur, rahat etmez rahat ettirir, omzunda taşır, büyütür ve yüceltir. Komutan kişiliği budur. İmkân kaybetmez kazandırır, araç gereç kaybetmez kazandırır, adam kaçırtmaz çeker, kolay kayıp vermez veririr, birliğin en önündedir, birliğin gözü, kulağı, dili, her şeyidir. Bu tarz, tarihte ve hemen her ulusun, her partinin geleneğinde böyledir. Biz bunu tersine çeviremeyiz. Kendi köylü kurnazlığımız ve aydın hafifliğimizle işleri sabote edemeyiz.

Geçmişte neden öyle yapıldı? Neden sessiz kaldınız, neden önleyemediniz? Ben kendi payıma düşeni yaptım. Görülmemiş hizmetler yaptım. Mücadeleyi sürekli kılmak, yoğunluk kazandırmak için on binleri eğittim. İnancı ve azmi en son sınıra çıkardım. Hizmeti ve güvenliği en üst düzeye kadar getirdim. Benim sahamda on dört yılda on bini aşkın kişiden on kişi bile kaza eseri veya ihmalkârlıktan dolayı kaybedilmemiş veya kaçırılmamıştır. Ama sizin bir takımı bile, değil on dört yılda, kısa bir süre içinde tasfiye ettiğinizi; yine değil on bin kişiden on kişi kayıp vermeyi, yirmi kişilik bir birimi bile kısa bir sürede yarı yarıya bitirdiğinizi çoğunuz biliyorsunuz. Bu, Önderlik gerçeğinin uygulanması değildir. Kaldı ki, biz değerleri sıfırdan, hastalıklı ele aldık. İddiasızdılar, dağımtılar, ama onları savaştıkları duruma getirdik. Bütün bunlardan ders böyle çıkarılır, bağlılık böyle yerine getirilir. Biz de önderlik yaptık, halen yapıyoruz. Hizmetin durumu ve sonuçları gözlerinizin önündedir. Buna bağlıysanız, şüphesiz pay çıkaracaksınız. Sizin gibi bireycilik yapma, kaçırma ve kaybettirme yoktur; halen yoğunluk düzeyini nasıl geliştirdiğimizi ve işlerin takipçiliğini nasıl yaptığımızı görüyorsunuz. Başka türlü kazanılmıyor.

Umarım bu defa sözünüz söz olur, bu temelde komuta olayına yaklaşır ve mutlaka inandırıcı olursunuz. Bunun için mutlaka kendinizi dönüştürsünüz. Bu konuda zorlamayın, ters uygulamayın, aksi halde hesap sorarım. Çok açık belirtiyorum: Yaşınız elliye de ulaşsa, ben hesap sorarım. Yaşadıkça tek bir yetmezliğinizin bile nerede ve nasıl olduğunu size hatırlatırım; bunun ne anlama geldiğini gösteririm. Bizim halkımıza ve şehitlerin anısına sözümüz var, bu sözümüzü yerine getireceğiz ve bunun da adı kazanmaktır. Kaybettirene değil, kazandıran önderlik denilir. En iyi önder, direnmesi, fedakârlığı ve cesareti ne olursa olsun, en kolay ölen, en kolay kaybeden değil, en iyi kazandıran önderdir. Halk yaşamak istiyor, ordu büyütülmek ve savaş geliştirilmek isteniyor. Bunu yapan komutandır. Yönetmeliğe kadar yansıyabilecek bu hususları açmak istemiyorum. Bunları çoktan anlamış olmanız gerekirdi.

Emir-komuta, disiplin, görev belirleme, göreve hazırlık, moral, plan, otorite ve emniyet, bir komutanın adı gibi belleyeceği hususlardır. Bundan haberi olmayan komutan değil, ancak keçilere çoban olabilir. Düşman gerçeğine bakalım: Askerin bir düğmesi bile kopuksa, bunu sorun yaparlar. Biz neden düşmandan öğrenmeyelim? Şimdiye kadar çok iyi öğrenebiliydiniz. Etrafınıza baktığımızda yaşamın ne kadar nizamlı olduğunu görürsünüz. Hayvanlar alemindeki, doğadaki nizamı bakarsanız, nizam düşüncesine ulaşırsınız. Bu büyük bozulma ve çürümeyi aşmak zorundayız. Bu da iyi bir komuta düzenlemesinden geçer. Demek ki, önümüzdeki dönemde güçlü bir ordulaşmaya ulaşmak, bunun savaşımını başarmak istiyorsak, bu önderler topluluğu sorununa çözüm getirmelisiniz.

Size gereken imkânı ve perspektif gücünü verdik. Anlayamıyorlarsa bazılarımızı anlatır, kavrayamıyorlarsa kavrattır. Bazılarınız tecrübelisiniz, onlarca kişiyi yanınıza alabilirsiniz. Baktınız bunlar yetersizler, ölçülerimize göre değil, o zaman gece gündüz üzerlerinde durun, deneme sınama yapın ve iyi komutanlar haline getirerek birliklerin başına gönderin. Aksi halde birimin başına göndermeyin. Çünkü onlarca savaşçıyı kolay kaybettiriyorlar. Bu da büyük bir vicdan azabıdır; sizi sorumlu kılar. Güvenmediğiniz hiçbir kişiye komuta görevi vermeyin, verdiğinizde de bilin ki siz sorumlusunuz. Bu sorumluluk anlayışından hiçbirimiz kaçmamalıyız. Ben de sorumluyum. Sorumlu olduğum için gece gündüz amansız çalışıyorum. Halklara verilen söz, yoldaşlık bağlılığı başka türlü gerçekleştirilemez.

Üzerinde çokça durduğumuz ordulaşma kurumumuzu bu kez her düzeyde savaşı yürütecek kadar geliştireceğiz. İnanıyorum ki, siz de epey mesafe aldınız. Hemen her eyaletimiz, her birliğimiz iyi bir komutaya kavuşmak üzeredir. ‘Buna varım, buna hazırım’ diyenlerin tekrarladığımız hususlar üzerine de oldukça düşüncelerini, bunların gereklerini tam karşılamalarını diliyoruz.

Diğer bir konumuz savaş tarzına ilişkindir. Savaş tarzı, halen bizim kabul edebileceğimiz bir biçimde gelişmiyor. Savaşı geliştirmenin önemli bir aşamasına gelip dayandık. Bu bir kitle, bir halk savaşıdır. Ekonomik, kültürel, siyasal, sosyal, askeri, hemen her sahada gelişecektir. Çok zengin bir hedefler sistemini teşkil eder. Gözümüz hedeflerden başka bir şey görmemelidir. Çok kapsamlı bir hedefler sistemine sahip olmalıyız. Bu aynı zamanda hangi hedefi kolaylıkla vurabiliriz sorusuna da açıklık kazandırır. Zengin hedefleri olanlar, düşmanı kolay ve zayıf yerinden vururlar. Belirlemeniz gereken hedefleri, onların nasıl vurulacağını, hedeflerin anlam ve önemini tekrardan vurgulamayacağım. Bu konuları oldukça çözümledik. Ama sıkça içine düştüğünüz kabul edilmeyecek bazı durumlar var. Biz ilk adımı atarken bir şeyler söyledik. Düşmana vururken, nerede, nasıl ve ne kadar, hangi araçla ve hangi yöntemle vurduğunuz düşman bilmeyecek. Bunun için tam gizlilikle beklenmedik yerden vurmak bir prensiptir. Yani bu en temel bir taktik ilkedir.

Bir birimimiz eylem mi düzenlemek istiyor? Öncelikle yapması gereken şey düşmanın bilgisi dışına çıkmak, yani gizlilik koşulunu yerine getirmektir. Düşman, sayısını ve nerede vuracağını bilmez. Düşmanın beklemediği yerden vurmayı esas alır. Bu, doğru bir saldırı anlayışıdır. Bu temelde geliştirilen her türlü saldırı, sadece saldırı değil, her türlü çatışma ve savaş biçimi kabulümüzdür. Ama bunun tersine, nerede ve kaç kişi olduğunuz, donanımınızın ve güç durumunuzun ne olduğunu düşman sadece bilmekle kalmıyor, etrafınızı da kuşatıyor. Çoğunuz dağda olmanıza rağmen, ‘sabahleyin geldi, etrafımızı sardı’ veya ‘biz köye girdik, karşılıklı mevzilendik’ diyorsunuz. Bu durumdaysanız, savaşı kaybettiniz demektir. Bu tarzda yürütülen bir savaş ne kabul edilir ne de sürdürülür. Yapılması gereken ilk iş, böyle bir tarzın içine girilmişse, o tarzı sürdürmek değil terk etmektir. Savaşı böyle sürdürmek demek, imhayı bile bile kabul etmek demektir. İnişiyatifi ve kontrolü kaybettiniz mi, çatışmayı uzattınız mı, hele hele çembere alındınız mı bittiniz. Kaldı ki bunu reddediyoruz, bu bizim savaş tarzımız değildir.

Arkadaşlar Siverek pratiğinde bunu yaşadılar. Pasif savunma gereği birçok çatışmaya girdiler. Yani düşman etraflarını sardı, onlar da çatıştılar ve sonuçta hepsi gitti. Bu tarzı kabul etmeyenler için kurallarına göre savaşanlardır. Nerede, nasıl vurduklarını düşmanın bilgisi dışında tutanlar yaşıyor. Sürekli avın peşindeki bir avcıya bakın: O hiç avı tarafından vurulur mu? Gerilla da bir avcıya benzer. Sürekli avı peşinde koşar. Siz kendinizi avcı yerine koymuyor, av haline getiriyorsunuz. Gerilla av mıdır, avcı mıdır? Bunu neden anlamayacaksınız? Düşmanın pençesinden kurtulmaya çalışan avlar gibi kendinizi süründürüyorsunuz. Bu halinizle yaşayamazsınız.

Daha önce örnek gösterdim: O dağlarda bir kurt harekât çizgisi, bir tilki harekât çizgisi, bir şahin harekât çizgisi izlenemez mi? Bir yılan hızlılığı sağlanamaz mı? Etrafınızda buna benzer sayısız mahlûk var. Bunlar gibi olamıyor musunuz? Peki, gerilla kime denilir? Siz savaşı böyle kazanamazsınız. Yapımızın yüzde doksanı İbrahim'in kurbanlık İsmail'i gibidir. Kurbanlık İsmail belki İbrahim'e yararlı olabilir diye, Tanrı onun kurban edilmesini kabul etmedi. Ama siz bu tarzınızla partiye ve halka yararlı olamazsınız. İsmail bile kurban edilmediğine göre, siz de kendinizi kurban ettirmeyeceksiniz. Bunun yolu kendini zorlamak, müthiş düşünmek ve kendini örgütlemektir.

Siz bunun olanaklarını yüzde beş bile kullanamamışsınız. Yapıyla örgütlenmeniz, yapıyla dağı kullanmanız, silahı kullanmanız, toplantı yerinizi açığa çıkarmanız gerekirken, tam tersine aylarca ve yıllarca kendinizi rasgele, hantal, kendini bırakan, bol bol lafazanlık eden bir tutuma kaptırdınız. Bu durumda savaş kişiliği, savaşın kendisi geliştirilemez. Bu bir kurnazlık değil, aslında aptallıktır. Örgütün sırtında rahat yaşamak da değildir, ölümdür; zihniyet olarak, kişilik olarak içine girilecek en kötü durumdur. Bunun nedenleri eski toplumda aranabilir. Düşmanın aptallaştırmasından bahsedebilirsiniz. Ama siz özgürlük savaşçısısınız ve yaşamak istiyorsunuz. Sözüünüz görevinize uygun olmalıdır. Halen büyük hatalar işliyorsunuz. Savaşı bizim kabul etmeyeceğimiz biçimlerde kabul ediyorsunuz. Bu doğru değildir.

Savaşı kendi inisiyatifiniz altında geliştirmek için dağlara çıktınız. Bunun için düşmanın kontrolü dışına çıktınız, kışı kıyameti yaşadınız. Açlığı ve susuzluğu bunun için çektiniz. Hamle gücü, saldırı gücü kontrol dışı olma durumunu yakalamak içindir. O köy yaşantıları içinde rahatlık adına kolayca düşmanın etkisine girme, birliği tembel ve hantal bırakma, düşman da sıkıştırdı mı direnmeye çalışma olmaz. O şekilde köylerde direnenlerin hiçbirisi kurtuldu mu? Mardin, GAP, hemen her eyaletin pratiği, binlere varan imhanın bu biçimde olduğunu sizlere göstermiyor mu? Başından beri bu duruma girilmeseydi, şimdi zafere ulaşamaz mıydı? Ayrıca hantal, pasif savunmada yaşayan birimler kendilerini zora girmemeye alıştırmışlar. Belirttiğim gibi, bu kendini gerçek savaşçılığa göre verememdir. 'Güney kampımızda rahat yaşama alışmıştık' deniliyor. Aslında rahat da değildi, ama öyle kabul edelim. Biraz daha lojistiğe bağlı kalma, biraz daha hantallaşma oluyor. Sonuç, imhanın eşiğinden zorbela çıkıp kurtulmadır. Başka bölgelerde bunun gibi yüzlerce durum yaşandı. Bunun rahatlık mı getirdiği, yoksa cehennem kadar çok rezilce durumlara düşmeye mi yol açtığı açıktır.

Belli bir dönem kendinizi fazla zorlamadınız, ama sonucunu en kötü bir biçimde ödediniz. Bu önlenemez miydi? Mevzi çatışmalarına da girdiniz; çatışmalar günlerce ve haftalarca sürdü. Bu çatışmalar bizden ne kadar değer götürdü, ne kadar kaybettirdi? İstedikiniz kadar cesur olun, direngen olun, ama bu biçim kazandırmıyor. O zaman doğru olmayı neden ısrarla takip ediyorsunuz? Bu bir aktif saldırı sistemi değildir. Adam gerillayım diyor, ama bunun gerçeğinin tam tersini uyguluyor. Öyle ki bu, Güney pratiğinde, özellikle peşmerge pratiğinde bir ulusu ulus olmaktan çıkardı. Bizim isyan geleneğimiz her türlü yenilgiyi bize yaşattı. Parti tarihimizde de en büyük kaybı biz bu anlayış yüzünden verdik. Halen gereken hareket tarzına, savaşçı tarzına ulaşamaması nasıl kabul edilecek?

Gücünüz, enerjiniz var. Doğru savaş tarzını tutturabilirsiniz. Her gün hareketli olun. Sayınız ve üslenmeniz buna uygun olsun. Bir kurt gibi olun, bir şahin gibi hedef gözetleyin, üzerine atılın. Bir yılanın veya bir kedinin hedefinin üzerine birdenbire nasıl atladığına bakın. Kedi kuşu bile yakalar. Kuş kanatlıdır, kedinin kanadı da yoktur. Yılan sürüngendir, ama başıyla havada uçanı tutar. Peki, siz böyle yapamayıp da avınızı nasıl yiyeceksiniz? Bu durumda av mı olacaksınız, avcı mı? 'Anlamaya gelmiyoruz' diyemezsiniz. Anlamaya geleceksiniz, adam olacaksınız, savaşçı olacaksınız. Hantal kişiliklerle hiç bir şey yapılmaz. Hantal gövde biçilir. Bu durumunuza aşacaksınız. 'Tetikte değilim, dikkatim dağılmış' veya 'dilim emir-komutaya ulaşamaz, talimat veremem' diyemezsiniz. Bunlar öyle savunulacak, kabul edilecek özellikler de değildir. Siz ölüm kalım savaşındasınız. 'Ulaşamadım, yetişemedim, düşünemedim, tedbir alamadım' demek olmaz. PKK'yi bu kadar yaşadktan sonra, bu tip değerlendirmeleri kabul etmemiz, kendimizle alay etmemiz demektir.

Bir provokatör Güneybatı pratiğinde işin içine girmiş; mevcut gücün yarısını nefes aldırmanın imha ettirirken, yarısını da hiçbirimizin yapamadığı kadar kendi askeri haline getirmiş. Bir provokatör bu kadar örgütleyebiliyor, bu kadar vurabiliyor da bir tane militanımız nasıl kendini örgütleyemiyor? Bu akıl almaz bir şeydir. Çoğunuzun durumunun anlaşılabilmesi için bu çarpıcı örneği veriyorum. 'Bunaldık, hazırlanmadık, kestiremedik' diyorsanız, o zaman kaybedersiniz. 'Ne olacak, zaten ölüm var' deniliyorsa, o zaman hiç yoktan ölün, biz de sizin için üzülmeylim.

Bütün bunları belirttiğim için hiç kimse alınmasın; ayrıca 'hedeflere ulaşamaz, yetişilemez' demesin. Başlangıçtan itibaren iyi ulaşılsaydı, biz kazanırdık. 'Zaten ölüm var, ölümü kabul ediyoruz' diyorsunuz. Ama ölüm müthiş bir savaştan sonra gelmeli ve o zaman da kimse bize acımamalıdır, 'Savaşabildiği kadar savaştı ve öldü. Anısı önder olsun' denilir. Biz ancak böylesi bir ölümü kabul edebiliriz. Ölüm bizim için de vardır; ölümümüzün bu biçimde kabul edilmesini isteriz. Zaten yüzyıllardır halk olarak köleleştirilmişiz, yere çivilenmişiz, dilimiz kesilmiş, göz göremez, kulak işitemez duruma getirilmiş. Biz bunu aşmak zorundayız. Bizim savaşımızı, aynı zamanda kaybolan insani yeteneklerimizi harekete geçirmektir. Bunun da anlaşılabilen hiçbir yanı yoktur. Bu savaşa böyle bir usulle girilir. Gençsiniz, benden daha fazla hareketli olma durumunuz var. Ama şimdi bakıyorum, en hareketli kişilik yine biz oluyoruz. Çünkü namusu ve onuru kurtarmak için bizde yoğunluk, süreklilik ve takipçilik en üst sınırdadır. Biz sizin bu yükünüzü başka türlü taşıyamayız. Bu kadar insani kim doyruracak, kim içirecek? Siz 'partiliyiz, orduluyuz' diyorsunuz; ama yalnız sizin maddi donanmanız için bile müthiş çaba gerekiyor. Alan düşüremezseniz, sizi nerede yatacağınız? Sömürgeci devletler kapıları kapatıyor. Sizleri tutsak etmek için sıra bekliyorlar. Teslim olmazsanız, alan da tutmazsanız, tabii ki biçileceksiniz.

Güney pratiği şunu gösterdi: Ya imha oluruz, ya işbirlikçilere gideriz. İkisi de doğru yol değildir. Bizim tarzımız üçüncü yol, yani bir parça da olsa, kurtarılmış vatan parçası üzerinde kalma yoludur. Bütün bunlara ulaşmamak düşünülemez. İmkânları doğru değerlendirmediniz, çabalarımıza doğru anlam vermediniz. Kendinizi keyfi ve tasarrufçu yaptınız, bunu partinin yutacağını sandınız. O köylü aptallığımızla, kurnazlığımızla, aydın hafifliğinizle böyle yürüyeceğini sandınız. Ama böyle yürümediğini görüyorsunuz. Biz gerçekten harbiyiz, harbi düşünür harbi yaparız. Hiç kimseye de illa gel, bizimle yoldaş ol, savaşçı ol demiyoruz. Olmak isteyen de böyle olsun. Biz yine hizmet ederiz. Kabul ediyorsanız veya kabul etmek isteyenlerle ben her zaman savaşı geliştiririm.

Sizi ordulaşma gibi şanlı bir görevin içine aldık; savaş dediniz, sizi onun içine aldık. O zaman bunun tarzını uygulayın. Size bu görevleri, bu yetkileri bu temelde verdik. Gâvurdan kalma usullerle olsaydı, babanız şimdi paşa olurdu. Siz de paşa oğlu paşa olurdu. Olmadığınız ve atalarımızın da bu işi kavramadığı bellidir. Biz biraz başarmaya çalışıyoruz, o zaman buna saygılı olun. Yani ölürcesine kendimizi bu işe verdik, hiç olmazsa bu hizmetten doğru yararlanın. Doğru yararlanmak ayıp değildir, sizi biraz onore eder. 'Yararlanamam, keyfice istediğim gibi kullanırım' demek, lümpenlerin ve değerleri çarçur edenlerin tarzıdır. Savaşa en az gelenler de lümpenlerdir.

Savaşçılıkta akıllı olacağız. Savaş biraz öngördüğümüz biçimde olur. Başta da böyleydi, şimdi de belirtiyorum: Böyle yaparsak, düşman üzerimize gelemez. Gelse de, biz her zaman ölümü göze almışız, fedaiyiz, müthiş vururuz; ölürüz, ama çok da öldürürüz ve bu ülkede bu düşman böyle kalamaz. Ölümü bu kadar göze alanların, bu ölçülerde bir kişiliğe ve harekât tarzına ulaşanların yeneme-yeceği düşman yoktur. Siz komutanlar da bunu vermekten sorumlusunuz.

Savaş tarzımızı sadece düzeltelim ve dönüştürelim demiyoruz; doğru esaslarda kesin doğru kılalım; şimdiye kadar içine girmedimiz savaş gerçeğine girelim; doğru savaşım tarzımızla savaşalım. Bunun pratiğe, her eyalete yansması sizlerin bileceğiniz bir iştir. Hangi eyalete nereden, nasıl girileceğini tespit etmek sizin görevinizdir. İşin esasına ilişkin belirtiyorum. Eyalet mi düşürsünüz, parça mı düşürsünüz, şehir mi yoksa köy mü, nasıl yaparsanız yapın. Bizim taktik önderlere saygımız var. İşin planlamasını onlara bırakırız, ama işin esasını da gözden kaçırmayız, sonuna kadar peşini bırakmayız.

Savaşmak istediniz ve biz de gece gündüz hizmetinizde olduk. Her eyalete müthiş çabayla destek verdik. Bunun tarihte bir örneği daha yoktur. O zaman siz de bize gerçek savaşçılığınızla, komuta kişiliğinizle, gerillacılığınızla karşılık verin. Karşılık vermeden birbirimizi affedemeyiz. En iyi sözle, en iyi eylemle, örgütlenmeyle, en olgun yoldaşlık tavrıyla ve görkemlilikle karşılık verelim. Biz buna yakışan bir örgütüz. Örgütümüzü insanlığa biraz da bu tarzda dayatarak, bu büyük görkemliliği açıklamak zorundayız. Özümüz böyledir. Herkes gerçekleri, böyle olduğumuzu anlasın. Ama üzerimizde halen kuşular ve tereddütler var. Bunun nedenlerini ortadan kaldırıyoruz. Kaldırdığımız oranda da mevcut yürüyüş zafer yürüyüşü olur. Savaş tarzı, savaş kişiliği biraz böyledir. Komutandan sıradan savaşçıya kadar, savaş gerçeğine biraz böyle yaklaşın. Böyle savaşanlar ordulaşır ve böyle ordulaşanlar savaşı mutlaka geliştirir.

Bu tarihi dönemin üzerine giderken, sanıyorum bunlar anlaşılır hususlardır, bunlar her savaşçının iyi bildiği hususlardır. Kendimizi yeterli ve güçlü kılacağız. Savaşa varım demeyi böyle kutlayacağız. Siz böyleyseniz, böyle savaşa giriyorsanız, bu savaşçılığımızı onaylıyoruz. Bunun dışında gireceğiniz her savaş tarzı bizim onayımız dışındadır. Bunu da her komuta gücü bütün savaşçıya anlatır ve özümsetir. O zaman ordulaştırır ve savaşır. Yüksek başarı şansını böyle yakalayacağımız açıktır. Bu hepimizi şahin gibi, kurt gibi yapar; bizleri de bu dağlarda kimse kolay kolay yenemez ve üzerimize kimse gelemez. Sıradan bir doğru yaklaşımın bile sizi koruduğu ve yaşattığı bellidir. Bir kişi savaşın çetinliği, onun zor kişiliği, zor kazanma zemini üzerinde yatarsa, bütün bunlar gaffettir ve bunların hepsi kaybettirmiştir. Zor olan bizim düşündüğümüz gibidir ve kazandırmıştır. Bizimki sadece günümüz savaşımını değil, tarihimizi, ulusumuzu ve insanlığımızı bütünüyle kazandıran savaş tarzıdır. Bu tarzı esas alacağız. Mevcut tüm yetmezlikleri bu tarzda düzelterek, bütün savaşçıları buna uygun ordulaşmaya çekeceğiz, savaşa sürükleyeceğiz ve kazanacağız.

Bu önümüzdeki dönem, belli ki düşman imha politikasından vazgeçmeden, ama güncel uluslararası durumu da göz önüne getirerek, bazı hilelerle bizi başarısız kılmak isteyeceği bir dönemdir. Özel savaşın gelişim tarihini ve bunun bizde nasıl uygulandığını biliyorsunuz. Bunda herhangi bir değişiklik yoktur, yetkinleşme var. Yani ateşkes süreci denilen konu, özünde siyasi ve askeri olarak hazırlanmaktı. Biz bunu peşinen belirtmiştik. İleride ateşkes önerileri, ateşkes durumları da yaşanabilir. Ama her zaman siyasi ve askeri gelişme sürdürülür. Bunu hiç kimse başka türlü değerlendirmesin. ‘Hantallığa yol açtı, farklı bir durumdu, anlayamadık’ demek, işin yasalarından habersiz yaşamak demektir.

Şimdi bu dönemi de kaldırıyoruz. Yani ateşkes süreci denilen sürecin, bütün iyi niyetimize ve çabalarımıza rağmen, karşı tarafın imha siyaseti yüzünden, ‘teslim almaktan başka bir şey düşünmem’ demesinden dolayı bir sonuca gidemeyeceğini biliyorduk. Bunu bildiğimiz için savaş hazırlığımızı hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde geliştirmiştik. Şimdi bu sürecin ardından, esas itibarıyla hazırlık yetersizliğiniz yüzünden yaşamadığımız yeni bir süreci, yoğun bir eylemliliği yaşayacağız. Bu bir ateşkesi bozma veya hep saldırı değildir, savaş tarzının derinleştirilmesidir. Eylemliliğin yukarıda bahsettiğim doğru savaş tarzı temellerinde geliştirilmesidir. Doğru tarz, doğru örgütlenme, doğru komuta ve kadro düzenini oturtmak için biraz hazırlık yaptık. Şimdi eylemleri yoğunlaştırıyoruz. Bu aktif bir savunmadır. Stratejik savunma yine var, ama dengeyi zorlayabiliriz, başlangıçtaki gibi değildir. Savunmada olan biziz, saldıran düşmandır. Bunu göz ardı etmeyeceğiz, bu açıdan bazı yerlerde dengeye tam ulaştık deyip kendimizi aldatmayalım. Teknik üstünlük ve sayı üstünlüğü düşmandadır. Geçici mevzi olarak belki bazı yerlerde dengeye ulaşabiliriz, ama bu ülke genelinde dengeye ulaştığımız anlamına gelmez. Geçici bazı denge durumlarını yakalamamız sürekliliği gibi kendimizi aldatmayalım.

Birçok yerde denge, hatta üstünlük ve saldırı konumuna da ulaşabilirsiniz. Bunlar geçici mevzilerdir. Hiç şüphesiz böyle durumlar yakalandı mı daha iyi saldırılır; daha iyi hareketli savaş, mevzi savaşı da yapılır. Ama bunlar geçicidir ve her yer için de düşünülemez. Birçok yerde aktif savunmayı yaşayacağız, aktif savunma ruhuna uygun saldırı durumunu yaşayacağız. Daha önce belirttiğim ölçülerde tamamen inisiyatifimiz altında olan eylemlere yöneliriz. Düşmanın dayattığı biçime gelmeyiz. Aktif savunma budur. Bunun için de her türlü taktik, her türlü düzenleme, her türlü üslenme ve harekât yapılır. Gücümüz düşmana zaman zaman üstün geldi mi, o zaman hareketli savaş yapılır, hatta mevzi savaşı da yapılır. Ama geçiciliği, mevzi konumu da göz ardı edilemez. Hızlı yapılır, sonuç alınır ve tekrar gerillaya geçilir.

Bazı yerlerde bu imkân yakalandı diye bunu geliştirmeyelim. Kendimizi bu biçimlerle imha ettirmeyelim. Hareketli savaş, yine ağırlıklı olarak bir gerilla savaşıdır. Farkı biliniyor: Zaman zaman mevzi çatışmalarına da girer; yani sıkça içine düştüğünüz duruma girer. Düşüğümüz durum gibi olmaz; gerilla imha edeceğini bilir ve o zaman mevziye girer. Düşmanı söker ve imha eder. Yarı gerilla, yarı mevzi savaşı hareketli savaştır. Tam mevziye girmek bu aşamada biraz zordur. Biz hiçbir alanda mevziye tam giremeyiz. Günlerce sürecek, hatta bir gün boyu sürecek çatışma mevzi savaşıdır, bu kabul edilmez ve tamamen kural dışıdır. Ne tekniğimiz, ne sayımız, ne lojistiğimiz bunu kabul eder. Birçok köylü öge var. Günlerce çatışmak istiyor. Bu doğru değildir, bunu kabul etmeyeceğiz. Düşman özel savaşı bu temellerde geliştirmek ve bizi de buna düşürmek istiyor. İşte çembere alma, izleme, ardından bombalama, kuşatma ve imha durumunu görüyorsunuz. Bu bizi mevzi savaşına çekmedir, buna girmeyeceğiz. Coğrafyayı, sayımızı, yer altını zorlayacağız ve düşmanın istediği türden bir savaşa girmeyeceğiz.

Özel savaş her türlü tekniği kullanır; kimyasal silahı da, zehirli gazı da kullanır. Buna göre gizlilik gerekiyor. Bir birimi buldu mu, her türlü tekniği kullanır ve imha eder. Bunu önlemenin yolu gizliliklidir. Çembere alınmalar rahatlıkla önlenir. Biz sürekli çember içinde düşmana çember kurarız. Bu savaşın içinde pusu ve yıpratma var. Düşman da bunu yapıyor, hatta çok yaptı. Biz yıpratma ve pusuyu tersine çevireceğiz. Yani özel savaşın bütün imha edici özelliklerini boşa çıkartacak her türlü usulü bulacaksınız. Bunun yanında işbirlikçileri var, korucuları var. Bu süreçte onlara da yöneleceğiz. Korucularla mevzi çatışmasına, köy çatışmasına giriliyor. Köy kuşatmak, teke tek cephe veya mevzi savaşına girmek kaybettirir ve yanlışır. Korucuların ve işbirlikçilerin zayıf yanları tespit edilir, çok çeşitli yöntemlerle yöneliriz.

Savaş tarzı üzerine çok düşüneceksiniz. Küçük, hareketli birimler bir sızma yöntemini bile geliştiremiyorlar. Kaldı ki, küçük birimlerin hareketi için alanlar çok fazladır. Şehirler ve köylere ilişkin olarak büyük imkânlar var. Bunları biraz kullanacağız. Takım, birlik, bölük düzeyindeki güçlerin her türlü savaşı veremeyeceği açıktır. Bazı alanlarda beş kişilik birimlere ağırlık verilebilir. Bunlar sızma ve imha birimleridir. Bazı büyük birimler de düzenlenebilir. Üç yüz kişilik birimlerle bazı hedeflere yönelme olabilir. Bütün bunlar için düşünce, plan, keşif ve objektif durumların uygunluğu gerekiyor. Fakat arkadaşlar bunları düşünmüyor bile. Savaş, hiç düşünmeden nasıl gelişebilir?

Düşmanın hedefi imhadır, bizi teslimiyete zorlamadır. Bizimki ise, dayatılan bu imhayı ve teslimiyeti paramparça etmedir. Önümüzdeki hamle döneminin en temel görevi, bu teslimiyet koşullarını param parça etmedir. Düşman buna 'dağdan indirme' diyor. Onun dağda indirme planına karşı bizim vereceğimiz karşılık, dağda onu yenme, etkisizleştirme ve böylece teslim almadır. Düşman 'sizi teslim alırız' diyor. Tam tersine, biz onun bize dayattığı teslimiyet koşullarını yerle bir eder ve ona pişmanlığı dayatırız. Demek ki, düşmanın bu imha seferlerine ve amaçlarına bizim vereceğimiz karşılık, dağdan indirmeyi tersine çevirmek, dağı ona yaşanamaz hale getirmek ve teslimiyet koşullarını da ona yakışır hale getirmektir. Halk savaşçıları bunu yapmakla sorumludur. Bunun için bütün ülkeyi bir savaş bölgesi ilan ettik; birinci, ikinci, üçüncü savaş bölgeleri ilan ettik. Bunlar planlamalarda ayrıntılı bir biçimde yer alıyor. Ekonomik, sosyal, kültürel her türlü alt yapı hedefleri, ulaşım hatları, basitten karmaşığa her şey bir hedeflemeye tabi tutuluyor ve üzerine gidiliyor. Düşmanın dayattığı özel savaş ve teslimiyet koşulu tersine direnme ve zafer yürüyüşüne dönüştürülecektir. Teslimiyet değil direnme, pişman olma değil zaferi zorlama yaşanmalıdır.

Savaşa evet diyenler, devrimden yanayız diyenler ülkede kalacak, diğerleri çekilip gidecektir. Bundan sonra belki düşmanın askeri kalabilir; ama düşmanla işbirliği halindeyse, ne tarlası kalsın, ne malı mülkü kalır. Bunlara el koyalım. İhtilalci tarz böyledir. Tarihte de hep böyle olmuştur. Hatta düşman ordusundaki Anadolu çocuklarıyla bile savaşmak istemiyoruz. Hatta yurtsever ve demokrat subay varsa, hedefimiz onlar da değildir. Yayınladığımız bildiriye, biz işgalci faşist kişilere karşıyız, savaşımız onlarıdır dedik. Bunlar halk savaşının özellikleridir ve halk savaşı da böyle geliştirilir. Hedef mi yoktur? Bunlar dev gibi hedeflerdir; hedefler listesini teşkil eder. Ölüm her zaman var. Bu hedeflere yürürsek, yaşama şansımızı artırmış oluruz.

Bu dönem fırtınalı bir dönem olacağına benziyor. Önümüzdeki günlerde -ayın onundan itibaren- çok derin, çok kapsamlı, çok hedefli, çok yönlü, çok örgütlü, birlikli bir dönemi her bakımdan zorlayacağız. Yani halk savaşının bütün biçimlerini uyguluyor, halkı genel bir direnmeye çekiyoruz. Herkesi yapabileceği yöntemle savaşmaya çekiyoruz. Gerilla bütün bunların kurmaydır, aynı zamanda koruyucu kanadıdır. Bu zafere kadar, düşmanı hizaya getirinceye kadar, teslimiyeti yırtıncaya kadar, kurtuluş olanaklarını kesinleştirinceye kadar devam edecektir. Yemeyip içmeyiz, uyumayız, amansız yoğunlaşırız, kendimizi lime lime ederiz, hamur gibi yoğurur ve çelik gibi döviz; böyle yapar ve böyle savaşırız. Yaşamın yolu böyle davranmaktan geçiyor. Bu savaşı ancak bu tarzda verirsek kazanırız. Bu tarihi görevi böyle karşılırsak, yaptığımız bu hazırlıklar anlam bulur ve büyük sonuçlara yol açar.

Siz değerli tüm ordu güçleri! Komutanlar, askerler, partililer, cepheliler ve milisler!

Size genişçe açıklamaya çalıştığımız gerçekler ışığında bu savaşın ve ordunun içine giriyorsunuz. 'Duymadık, görmedik, bilmedik' demeyin, söylüyor ve gösteriyoruz. Anlayacak ve gerekeni yapacaksınız. Bunu bizden duymak istiyorsanız, çok açıkça belirtiyorduk ki, başka türlü bir şey yapamayız. Ölüme terk edilmek layığınız değildir, kaçışa terk etmek ise hiç layık değildir ve hiçbiriniz bunu yapmazsınız. Biz bu temelde baştan günümüze kadar bu savaşa önderlik ettik. Önderlik gerçeğini de çok tartışıyorsunuz. Ben kendimi sizin başınıza, halkın başına bela etmiş değilim. Bin yıllık köleliğinizden kurtuluşunuza çıkış yaptırmak için, her türlü kişilik yetmezliğinize çözümleyici güç olmak için kendimi mahvettim. Yani kendimi hiçbir insanoğlunun giremeyeceği kadar değişik bir yaşamın içine soktum. Bunu keyfimden yapmadım; bizi köleliğiniz ve çözümsüzlüğünüz buna zorladı. Bunun için dil oldum, irade oldum, biraz sizi yaşattım veya özgürlük yolunu araladım. Bunlar bizim anadan doğma özelliklerimiz değildir; sizin bana dayattığımız bu muazzam yetmezliklerinizin dayatıcılığından, köleci tarihin lanetli durumundan dolaydır. Ben diğerleri gibi kaçmadım; sizin gibi sınırlı kavrarım, sınırlı yaparım da demedim. Düşmanın ezdiği kadar da direnirim demedim. Direnirim, ama düşman beni tutamaz; çalışırım, beni kimse başarısızlığa uğratamaz. Buna göre irademi keskinleştiririm, irademi kimse kıramaz. Yürürüm, kişiliğimi oluştururum, kimse bununla oynayamaz.

Demek ki, kendimi o çokça bayıldığınız keyfi durumlara göre değil, tarihi gerçeklere göre ve sizin gerçeklerinizin çözümlenmesi için ayarladım; ölçüp biçtim, hazırladım, çalıştırdım. Benim tarihe ve insana saygım böyledir. Sizden daha fazla sizin yüreğiniz, sizin diliniz, gözünüz ve kulağınız olduk. Şimdi halkın bağlılık gerçeği bunu gösteriyor. Kurtulmak, onura kavuşmak durumunda olan sizsiniz. Ben biraz bunun yolunu açtım, imkânını ortaya çıkardım, ispatını yaptım. Gerisini siz tamamlayacaksınız. Her şeyi bana yaptırmak mümkün değildir. Buna benim ne ömrüm ne de nefesim yeter. Bir deri yahut bir kemik, bir et parçasıyız, zamanın ve yaşın sınırı bellidir. Güçlü olan halk, güçlü olan örgüt, ordudur. Biz yine de rolümüzü oynuyoruz. Demek ki bunu doğru anlayacağız.

Siz, Önderliği doğru anlayamadığınız için bu kadar eksikliğe düştünüz. Benim için ne kendinizi feda edin ne de bana dayanın; ikisi de yanlıştır. Benim de bir çalışan olduğumu hiç kimse göz ardı edemez. Hatta belki sizin kadar çalışma imkânım bile yoktur. Buna ne sağlığım ne zeminim elveriyor, ama yine de hayırlı olmaya çalışıyorum. Benden daha ne isteyebilirsiniz? Bu kadarını yaptım, binlerce kişiyi dağa ulaştırdım, silaha kavuşturdum. Kimler birbirine güvenebilir, nasıl güvenebilir, kimler örgütlenebilir, nasıl örgütlenebilir? Bunları tarihte hiç kimsenin yapamayacağı kadar yaptım. Gerisini sizin tamamlamanız gerekir. Benden daha fazlasını isteyeceksiniz. Bir halk için, bir ordu gücü için ancak bu kadar yapılabilir. Kaldı ki, ben buna mecbur değilim; özgürlük tutkunuyum, sevdiğim için bunu yapıyorum. Ben aşiret başkanı da değilim, peygamber de değilim. Biz namusumuz, onurumuz ve özgürlük tutkularımız kadar çalışırız.

Önderlik gerçeğini doğru kavrayacağız. Önderlik sizin için gereklidir. Ben olmuşum veya olmamışım, bu önemli değildir, bir önderlik kurumu gereklidir. Önderlik kurumu başarılı, yeterli ve sonuç alıcı hizmetle ölçülür. Bunu sunmaya çalıştığımıza eminim. Şimdiye kadar en azından iyi bir rol oynamıştır. Bundan sonra başaramazsak, bizi kabul etmezsiniz. Bunda herkes özgürdür. Başarırsak, doğru uymaya ve bağlı kalmaya devam edersiniz. Demek ki Önderlik gerçeğini her zamankinden daha fazla doğru kavramakla da görevlisiniz. Bunun en temel ölçüleri de ordulaşmayı ve savaşmayı bilmektir. Ben size bu kadar olanak sunacağım; sıfırdan, en olmadık yerden on bini aşkın savaşçı donatacağım, moral vereceğim ve bilinç kazandıracacağım; siz orada kaybettireceksiniz! Hayır, bu durum Önderliğin reddidir ve bunu reddeden de ancak düşman olabilir. Bunun direkt ya da dolaylı olması, duygusal, psikolojik veya zihinsel olması fark etmiyor.

Önderlik uygulanmak içindir. Bizde bağlılık, askeri ve siyasi gereklerin tam yerine getirilmesiyle ifade edilen bir sözcüktür. Kendimizi bunun dışında yanlış biçimlere alıştırmayalım. Kendimizi de, çok değer verdiğimiz o bazı yüce değerleri de anlamsız yere çarçur etmeyelim ve değerden düşürmeyelim. Neye önderlik edeceğimizi, önderliğin neyi kabul edeceğimizi, neyi kabul etmeyeceğimizi şimdi daha iyi biliyorsunuz. Bağlılığınız dürüstse, o zaman gereklerini yerine getirin. Bu da zafer için çok gereklidir, kendi başına da zaferi sağlayan en önemli etkidir. Nasıl yaşadığımızı, nasıl çalıştığımızı, işleri nasıl takip ettiğimizi bilince çıkarın; eğer zafere ulaşmazsanız, bana ne yaparsanız yapın. Ben bunun sözünü veriyorum, bu temelde önderlik ediyorum, bu temelde bu görevi istiyorum. Siz de bu temelde söz verin, isteyin ve yapın. O zaman söz sözdür, iş iştir ve sonuç da başarıdır.

Görülüyor ki, tüm savaşanlar, ordulaşan güçler savaştıkça, bu dönemi büyük bir eylem dönemi haline getirmek mümkündür. Biz zaten hayatımızı ortaya koyduk. Cehennem kadar sıcak, soğuk, açlığı, zoru ve zahmeti yendik. Şimdi sıra her türlü düşman değerinden bunun acısını çıkarmaya gelmiştir. Kötü ölmek yerine savaşmayı bilmek gerekir. Böyle savaşı göze alanlar kesinlikle kazanırlar veya kazanmasalar bile düşmana da yaşamı cehennem ederler. Bizim sorunumuz, böyle savaşmayı bilmektir. Gerisi kabulümüzdür.

Bize bu kadar sınırsız bir teslimiyeti layık görenler, ülkemizi bu kadar harap edenler, bizi insanlıktan çıkararak bunun ne kadar büyük bir suç olduğunu anlasınlar. İşbirlikçilik edenler, boyun eğenler, köleliğin ve işbirlikçiliğin ne kadar büyük bir suç olduğunu anlasınlar. Bu savaşımız onlara en büyük ceza olsun. 'Bir daha tövbeler olsun, böyle ülkelere girilmez, böyle bir halk köleleştirilmez, böyle ihanetler yapılmaz; sana sınırsız' desinler. Bunu böyle söylettirdiği an, bilin ki bu büyük bir savaşçılıktır ve bunun kendisi bir zaferdir. Bu ülkeyi bu duruma getirdik mi, onu işgal edenlere ve düşmana işbirlikçilik yapanlara bu ülkenin bir cehennem ülkesi olduğunu gösterdik mi, zafer budur deriz.

Bizim yaşamımızı cehenneme çevirenlere karşı, bizim de onların yaşamlarını cehenneme çevirme hakkımız vardır. Sizin gibileri dağlarda böyle aç, susuz ve ölümlerle burun buruna getirenlerin yaşamlarını siz de cehenneme çevirirsiniz; bu sizin hakkınız ve görevinizdir. Hiçbir özgürlük umudumuza cevap vermeyenler, hiçbir haklı gerekçemize ilgi göstermeyenler bilsinler ki, insanoğlu hayvan değildir. Eğer düşman başka bir seçeneğe fırsat verseydi çözüm geliştirdi. Ama gördüğünüz gibi, ateşkes dedik, barış dedik, demokrasi dedik, siyasi yol dedik; düşman hiçbirisine fırsat vermedi, ilgi bile göstermedi. Gelip saldırdı, köylüyü vurdu, bizi vurdu; 'ben bu dilden anlarım' dedi. O zaman biz de bu dili kıyamet kadar konuşuralım. Bunun için bütün yeteneklerimizi ayaklandıralım. Kendimizi gereken biçime sokalım. Bu savaş bizden nasıl bir kişilik istiyorsa, onu geliştirelim.

Halk savaşçıları, bu konuda bitmez tükenmez imkânları ve yetenekleri geliştirerek düşmanı karşılayan savaşçılardır. Belli ki bu döneme böyle giriyoruz. Bu sadece düşmanın dayattığı bir giriş de değildir; bizim için yaşamın yoludur. Hem çok istekliyiz, hem çok mecburuz, hem de bu yaşamın ve şeref yoludur. Bunu yaşamayanlar, bu yolu böyle karşılamıyorlar demektir. Bunlar ben insanım deme hakkını bile kendinde göremezler. Bunlar ne kadını, ne de erkeğim diyebilir. Böylesi kimseler 'Ne bir karış toprağa, ne saygıya, ne sevgiye, ne bir hürmete, ne de özgürlüğe hakkım var' diyebilir. Ancak bu yolda yürüyenler, biraz sonuç alanlar bu değerlere layık olabilirler.

Görülüyor ki, her bakımdan insanlığımızı kazanıyoruz. Ülkeyi kazanırken, halkı kazanırken kendimizi kazanıyoruz. Aynı zamanda çok gönüllüüz, çok istekliyiz, çok azimli ve kararlıyız, kazanmaya mecburuz. Demek ki, bu dönemi bu temelde karşıyoruz. Bu dönemi böyle karşılayan kazanabilir. Önümüzdeki dönemin üzerine tarihimizin en yiğitçe hamle ruhuyla aslanlar gibi atılalım. Kazanmak için sadece savaşı değil, kendimizi, her türlü yeteneklerimizi ayaklandırarak bu işe girişelim. Kendimizden başlayarak, nerede engel varsa, içte dışta, ruhta ve düşüncede aşarak bu savaşı geliştirelim. Bu savaşta zaferin dışında hiçbir yol ve yöntem fırsat vermeden, kesintisiz zafer için ne gerekirse ona yol açarak yönelelim ve mutlaka kazanalım.

Bu hamle döneminde bu temelde mutlaka kazanmak amacıyla kendini çok iyi koruyarak, emniyet ve üstün sorumluluk anlayışıyla donatarak, görevlere amansız yüklenerek, parti öncülüğünü çok iyi tutturarak, savaş ve ordu gerçekliğine çok iyi cevap vererek kendinizi katmanızı diliyor, tekrar başarı dileğiyle birlikte sürekli selam ve sevgilerimizi sunuyoruz.

7 Haziran 1993

SAVAŞ GERÇEĞİ, EN ACIMASIZ GERÇEKLİKTİR*

Tüm deryalar, hepinize selamlar!

Sizlerle bugünkü konuşmamda önümüzdeki günlerde geliştirmeye çalışacağımız eylem hakkınızı, savaş çizgimizin bazı genel özelliklerini değerlendirmeye devam edecek ve sonuçlandırmaya çalışacağız.

Düşman yaz operasyonlarında beklediği sonucu almamakla birlikte, bizim de planlamamız ve taktik girişimlerimiz fazla ilerleme kaydedemedi. Belli bir birikim ve hazırlık olmasına rağmen, tam bir başarıdan bahsetmek zordur. Kaldı ki, yazın yapılması gereken, bu operasyonları en az kayıpla boşa çıkarmak ve bu anlamda başarılı sayılırız. Mevcut kayıpların da anlayışlara ters düşmenin sonucu olduğu, taktik hattın esas itibarıyla doğru olduğu, bunun yetkin uygulanmasıyla başarılı olunabileceği anlaşıldı. Ama dikkat edilirse, bu savaşta arzuladığımız büyük açılım ve gelişme sayılmaz. Düşmanın son operasyonları biraz da bu gerçeği sürdürmek, yani taktik açılımı ve savaşın gelişimini sınırlandırmaktı. Düşman her ne kadar imha amaçlı operasyonlardan bahsediyorsa da, kendisi buna fazla inanmamakta, daha çok savaşı önleme tedbirlerini geliştirmektedir. Bu hem şehir halkının mücadelesini sınırlandırmayı, hem de gerillanın açılımını engellemeyi amaçlıyor. Bunu iyi bilmek gerekir. Dolayısıyla bizim tüm sorunumuz bu savaşı önleme

* Eyaletlerle telsiz konuşması.

taktiklerini geçersiz kılmak, savaşı geliştirmeyi, orduyu inşa etmeyi ve büyütmeyi planlamamız çerçevesinde bütün hızıyla sürdürmektedir.

Bu anlayışı baharla birlikte geliştirmek istiyorduk. Fakat hazırlıklar yetersiz olduğu için süreci uzattık; yazla birlikte hayata geçirmek istedik. Ancak kısmen hayata geçirildi; orduyu inşa etme ve savaşı geliştirme, mevcut operasyonları da göz önüne getirdiğimizde, arzulanan seviyenin gerisindedir. Hiç şüphesiz bunun başka yan nedenleri de vardır. Özellikle muazzam eğitim yetersizliği, güç düzenlenmesi ve yerleştirilmesinde yaşanan yüzeysellikler, birçok alan düzenlemesindeki ölçsüzlük veya alan ağırlıklarını yeterince değerlendirmeme ve zamanında yetiştirememeye, en önemlisi de yönetimlerin en üstten en alta kadar yetersizliği yaşamaları söz konusudur. Bu arada irtibat ve istihbarattaki eksiklikler, yan etkenler olarak savaşın gelişmemesinde etkili olmuşlardır. Bunları sizler de oldukça değerlendiriyor ve gelişim sorunları üzerine kendi somutunuza göre cevaplar arıyorsunuz. Biz burada somut bir plan ortaya koymayacağız. Bu hem biliniyor, hem de kendi somutunuza özgüdür ve biraz da gizli gelişmek zorundadır. Yani eylem planlamaları çok itinalı, çok gizli geliştirilmesi gereken hususlardır. Ama bizim belirtmek istediğimiz, savaşın genel gelişim perspektifidir.

Biraz daha ülke somutunda baktığımızda ve özellikle hükümetin içinde bulunduğu durumu değerlendirdiğimizde ayırt edici özelliklerin olduğunu görürüz. Diğer hükümetlerde olduğu gibi, bu hükümetin de bütün kaderini Kürdistan'daki savaşın tasfiyesine bağladığı açıktır. Bunun dışında en küçük bir soruna el atması ve sonuç alması mümkün değildir. Sorunu birinci sırada ele alma ve Türkiye'nin kaderini buna bağlama, diğer hükümetlerin artık alıştığı ve bu hükümetin de en son sınırına kadar yaklaşım gösterdiği bir husustur. Kaldı ki, hükümetlerin de ötesinde, devletin kendi varlığı için bunu bir kader sorunu yaptığı, bu savaşı en çılgın kontra eylemleriyle sonuçlandırmak istediği açıktır. Bu anlamda devletin bütün temel kurumları, yani parlamento, anayasal kuruluşlar, Yargıtay, Anayasa Mahkemesi, yine partiler ve diğer bütün bürokratik kademeler orduya ve mevcut savaşa göre ayarlanmıştır. Bu hükümet adeta koordineyle görevli kılınmıştır; özel savaşın planlamasının emrinde hareket ediyor. Eskiden de böyleydi, ama şimdi açığa çıktı, kendini cephe birliği biçiminde yüzeye vurdu. En son işte parlamenter katlinde görüldüğü gibi, hiçbir yasa tanımadan, bunu kendi içine kadar yansıtacağını göstermiştir.

Demirel'in 1 Eylül konuşması açıktır; halkın tehdit edilmesi söz konusuydu ve legal faaliyetlerin kontra eylemleriyle cezalandırılacağı biçimindeydi. Bunu uyguluyorlar, hatta daha da geliştirebilirler. Fakat bunun politik bir tükeniş olduğu ve bununla fazla ilerlemeyeceklerini de biliyorlar. Tam bir çıkmaz denilen olayın içindeler. Muhtemelen bir süre sonra buraya yönelebilirler. Yani bize sözde kışa kadar biçtikleri bir ömür var; amaçları kışa kadar burayı yok etmedir. Tabii bu bir planlamadır. Sonuçlarına bakıp yeni birtakım planlamalar yapabilirler. Belki yumuşayabilirler de, belki ateşkes gibi meseleleri ön plana çıkarabilirler. Veya dış kamuoyunun durumunu da göz önüne getirerek, bazı yanlıcı çabaları geliştirmek isteyebilirler. Yani Mart seçimlerine ya tam ezerek ya da tam bir ateşkes havası yaratarak gitmekle karşı karşıya olduklarını bilmek gerekir. Gerçekler böyledir.

Bizim buna karşı -ki, buna kendileri topyekün savaşa diyorlar- yapmamız gereken şey savaşı her düzeyde geliştirmek, bütün mücadele yöntem ve araçlarını devreye koymak ve temelde gerillayı, gerilla ordulaşmasını ve savaşımını tırmandırmak ve diğer bütün mücadele biçimlerini buna bağlamaktır. Doğru bir taktik anlayışla ancak direnilebileceği ve karşı konulabileceği anlaşılmalıdır. Geçen yaz süresince gerillanın yetkin uygulanmasıyla önemli başarılarla da ulaşılabileceği kendini oldukça kanıtlamıştır. Gerillanın daha yetkin uygulanması halinde, savaşta denge durumunun yakalanabileceği de ortaya çıkıyor. Bu anlamda temel sorunumuz kendi savaş tarzımızı, onun örgütlenmesini ve ordulaşmasını yeterince oturtmamamızdır. Bunun dışında sorunlardan fazla bahsedilemez. Savaşı geliştirmek için her şey vardır; irtibatlardan, dış ortamın uygunluğundan tutalım halkın desteğine kadar her şey vardır. Bir gerilla savaşımının mükemmel gelişmesi için, temel üs alanlarından tutalım lojistik ihtiyaçların karşılanmasına kadar hemen her şey uygundur.

Mevcut niceliğimiz bir savaşı geliştirmek için idealdir. Kadro ve komutayı işgal edebilecek güç oldukça bilinçlidir ve bir orduya yeterlidir. Yani sayıyı elli bine tırmandırsak bile, mevcut kadro bunu yapabilir. Tabii bunun şartı, savaşı geliştirmeye ve ordulaşmayı sağlamaya kendini bir türlü veremeyen, alışlagelmiş kadro ve komuta yetersizliğinin aşılmasıdır. Yine ortaya çıktı ki, aslında savaşçı iyi savaşıyor, savaşçıda fazla kusur yoktur. Kusuru eğitimsizliğidir. Şüphesiz savaşçının eğitimsizliğini komutan giderir. Bunun olanakları her yerde geniştir; ama bunu eğitime ve biraz daha iyi savaşçı düzeyine getirme sorumluluğu her düzeyde, her kademedede, her alanda layıkıyla yerine getirilmiyor. Biraz eğitilmiş savaşçı da var, ama bu da yetmez. Savaşın bir sanat olduğu, bu sanatın icra edilmesinin ustalık gerektirdiği açıktır.

Şimdi burada da en kaba yaklaşımlarla karşı karşıyayız. Gerek planlamada gerek yürütmeye akıl almaz hatalar yapılıyor. Çok vurulamamıza rağmen, bütün askeri çizgi tartışmalarında bir eylemi veya bir savaş tarzını siyasi temellere ve onun gelişim seviyesine nasıl bağladığımız; bu amaçla birlik düzenlenmesi ve değer harcanmasının ne kadar göze alınacağı konuları çok tartışıldı. Buna rağmen yönetimler ve komutanlıkların halen bir eyleme nasıl yaklaşılacağı, bir eylemin nasıl planlanacağı, bunun artıları ve eksilerinin neler olduğu konularında yetersiz kaldıkları açıktır. Kısacası tüm bunlara ustaca yaklaştıklarını iddia etmek zordur. Eylemde rasgelelik var, verimlilik fazla göz önüne getirilmiyor. En önemlisi de, hedefin büyüklüğüne göre güç gerçeği dikkate alınmıyor. Hangi hedefin üzerine hangi güçle, hangi araçla, hangi hazırlıkla, hangi zamanda yürünülebilir anlayışı bizim komuta yapımıza yerleşmemiştir. Bunun yerine, her komutanın rasgele hareket etmesi kayıpları ortaya çıkarmıştır. Keyfe göre hedef, hareket ve savaş tarzı belirleme yaygındır. Yani planlamalar genel düzeyde kalıyor ve bir de bütün komuta yapısına özümsetilmiyor. Bu da koordinatörlerin görevlerini layıkıyla yerine getirmemelerinden kaynaklanıyor. Komuta yapımız, özellikle takım düzeyine kadar kendilerini bir planlamaya kavuşturamamıştır. Genelde ne söylenirse halen onu yapıyorlar. İnisiyatifleri sınırlı olduğu gibi, üst düzey planlamasını da aslında özümsemiş değiller, dolayısıyla yaratıcı uygulayamıyorlar. Koordinatörlerin de bunda payı az değildir. Bunlar alt komuta düzeyinin önünü de biraz tıkıyorlar; onlara inisiyatif tanımadıkları gibi, kendi talimatlarını da uygulatamıyorlar. Çıkmaz biraz buradadır.

Ordulaşmanın niteliksel gelişmesinin ancak yoğunlaşarak sağlanabileceğini belirtmiştik. Azami verimlilikle çalışma şurada kalsın, asgari verimlilik düzeyini bile tutturmuyor, bir de ucuz, kayba açık bir anlayış ve tutum içerisine giriyorsunuz. Her an kendinizi harçayabilir, her an çok verimsiz bir eyleme yönelebilirsiniz; her an kendinizi umulmadık bir durumla karşı karşıya bırakabilirsiniz. Çünkü plansızsınız, çalışmalara hakim değilsiniz, gerilla tarzına da tam ulaşamamışsınız. Bu konuda alt denetim, üst ise yürütme gücü olamıyor; tam bir ordu disiplini oturtulmuş değildir ve bu da verimi düşürüyor. Bu, yaz sürecinde biraz ortaya çıkmıştır. Bunun da büyük bir yoğunlaşmayla, herkesin ordulaşma konusunu temel sorun yapmasıyla, bu işin nasıl ilerleteceğini düşünmekle aşılabileceğini başlangıçta defalarca vurgulamıştık.

Biz sadece koordinelere bağı, onları sadece dinleyen bir yapının ordu olamayacağını belirtiyoruz. Ordulaşmanın böylesi bir isyan örgütü gibi olur ki, bu örgüt de gerillaya dayanamaz ve operasyonlarda fazla sonuç alamaz. Bunun da birçok sakıncası veya yetersizliği ortaya çıkmıştır. Eğer iyi bir gerillaysa, bir gerilla bölgesinde düşmanın bir operasyonunu çok pahalıya ödettirebilir. Aslında bu özelliğe epey yatkın olduğumuz ve buna epey yaklaştığımız halde tam uygulamadığımız için, 'fırsatı kaçırdık', 'silahı alamadık', 'imhadan kurtuldular' gibi söylemler oluyor. Bunun nedeni de yapının tarzı tam tutturamaması, buna kendini tam verememesi ve bu konuda boşlukların olmasıdır. Bunlar bilinen durumlardır. Yani ordu işleyişimiz, ordu yoğunlaşmamız mevcut imkânlarımızın gerisindedir. Komuta düzenlenişi, komuta yoğunlaşması özellikle bu konuda savaşçıların gerisindedir.

Biz bu konuda niteliksel büyümenin çok ileri olabileceğini, mevcut nicelikle gelişmenin çok iyi sağlanabileceğini iddia ettik. Gücün cesaret ve fedakârlık durumu ve dayanma gücü on kat daha fazla eyleme yetebilir. Alan savunmasını müthiş yapabilir ve hareketli savaşı verebilir. Aslında değişik birçok eyleme açıktır. Ama komutanın yapıyı değerlendiremeyişi, seferber edemeyişi ve koruyamayışı, bu elverişli olumlu özellikleri işlemez kılıyor. Belirttiğim gibi, bunun da orduya büyük bir aşkla, büyük bir tutkuyla sarılmakla ve en ince ayrıntısına kadar ilgilenmekle, 'bu işe varım, iddialyım' diyenin kendini vermesiyle aşılabileceği ortadadır. Yoksa rasgele, soyut ve ilgisiz yaklaşımlarla, tutkudan uzak, ayrıntıya hükmetmede ve ordulaşmanın bütün sorunlarıyla çok canlı ilgilenmede yetersiz bir komutayla bunlar aşılmaz. Mevcut komuta gücümüzün çok genel kaldığı, kendini ordulaştıramadığı ve bir komuta kişiliğine ulaşmadığı ortadadır. Balık baştan kokar denir. Komuta önemli oranda böyleyse, yapının da fazla ordulaşamayacağını belirtmek zor değildir.

Dolayısıyla gerçekten işleyen bir komuta yapısının hem üstten hem alttan denetlemekle, hem de inisiyatifini mükemmel kullanarak bu konuda gerillayı iyi anlaması gerekiyor. Ne silahlı propagandaya, ne yeni başlayan gerillaya, ne de düzenli ordu şemalarına düşmemek gerekiyor. Bu da her alanın oldukça yaratıcı düşünmesiyle bulabileceği veya ulaşabileceği bir sonuçtur.

Kısaca şöyle özetlenebilir: Niceliğimiz istediğimiz savaşı geliştirmeye yeterli olmakla birlikte, eğitim yetersizliğinin olduğu, en önemlisi de komutanın orduyu inşa etme ve savaşı geliştirmede biçim noksanlıklarını, yoğunlaşmada eksikliği, ilgi ve tutku zayıflığı yaşadığı ortadadır. Komuta hangi hedefe hangi güç ve hangi yöntemle yaklaşım gösterilmesi gerektiğini çok büyük bir uğraşı haline getirmediği, bu konuda gerek yönetmelik düzeyini ve gerekse bireysel inisiyatif ve yaratıcılığı fazla hayata geçirmediği için savaşın ve ordulaşmanın gelişmesinde sınırlı kalınmıştır.

Bunun işleyişi ve kendi içindeki alt-üst özelliklerine ilişkin yönü böyleyken, alan değerlendirmelerinde de büyük hatalar var. Halen arazi değerlendirmesini yapamıyoruz. Arazi gerçekçi bir değerlendirmeye tabi tutulmalı, özellikle askeri durum göz önüne getirilerek ele alınmalıdır. Yani mevcut askeri gerçeklik nedir? Düşman ordusuyla girdiğimiz çatışma askeri boşluğu ne kadar yaratmıştır? Burada büyük bir değerlendirme hatası var. Muazzam boş araziler var, düşmanın kolay girmemesi gereken araziler var. Arazinin değerlendirilmesi bizim kaybedeceğimiz veya kazanacağımız durumlar var ya da düşmanın kazanamayacağı ve daha çok da kaybedeceği durumlar var. Savaşın tıkanması veya fazla gelişmemesi, alan denetimini hakıyla yapmaktan kaynaklanıyor. Eğer alanı değerlendiremezsek, sadece ordu işleyişiyle, nicelik ve nitelik gelişmesiyle ilerleyemeyiz. Örneğin beş yüz kişiyi küçücük bir yere sığdırırsak, kuşatmaya alınır, bombardımana tabi tutulur ve darbe yer. Ama etrafa bakılsa, çok geniş bir arazinin olduğu görülür. Beş yüz kişinin araziye sağlam yayılması, mevzilerini geliştirmesi, hareketliliğini ve her türlü imkânını araziye göre yayması savaşın kaderini değiştirir.

Örneğin bir Botan'ı düşünelim: Geçen yıllarda çokça yapıldığı gibi, güç ya çok gezgincidir ya da bir yere kapaklanmış. Yapılan kuşatmalar ve taktikler bu gücü işlemez duruma getirmiştir. Kaçkını, gezginci bir durum fazla verimli değildir, sabit bir konumda kalmak da verimli değildir. Biz uzun süre bunun sakıncalarını yaşadık. Oysa sayı belli bir düzeye gelmiştir ve bu sayı alanda hem hareketli olabilir, hem de sabit olabilir; geçici veya sürekli olabilir. Bu alan belirlemesi düşmanın ve kendi gücümüzün durumuna göre yapılır. Ayrıca savaşın tıkanmasının önü de böylece açılır. Örneğin düşman bir alana giremiyorsa, alanı daha geniş tutun. Alanı geniş tuttunuz mu düşman girmeye çalışacak; girmeye çalıştı mı zaten tedbirini almışsın, düşmanı pusuya düşüreceksin, düşman pusuya düşürüldü mü savaş gelişir.

Tıkanmalar biraz da arazinin yetkince kullanılmamasından kaynaklanıyor. Bu sorunlar sanırım Botan'da, yine Garzan, Amed, Dersim ve hatta Serhat'ta yaygınca yaşanıyor. Araziyi halen tam değerlendirdiklerini, ona göre gücü yerleştirdiklerini ve düzenlediklerini belirtmeyiz. Bu konuda genellemeleri nasıl yapacağız? Şüphesiz arazi bilgisine, coğrafya bilgisine fazlasıyla sahipsiniz ve bunu en iyisini siz sağlayabilirsiniz. Bizim daha somut olarak arazi denetimi konusunda belirtebileceğimiz genelleme şudur: Buna bir yerde kurtarılmış bölge veya diğer somut bir deyişle kıvıll bölgeler diyoruz. Kıvıll bölgeler, kurtarılmış bölgeler sorunu artık gündemleştiriliyor. Zaten yaşanan biraz da budur. Bu bölge sorunları üzerinde daha yoğun bir biçimde durabiliriz. Bu konuda Çin ve Vietnam gibi bazı ülke devrimleri yeniden incelenebilir. Tabii ki bu devrimler kopya edilmez, ama değerlendirilip bazı sonuçlar çıkarılabilir.

Bizim için de artık kurtarılmış bölgelere doğru yönelmek, mevcut savaşın seyri ve gücümüzün dağılımı göz önüne getirildiğinde, yine siyasal durumlar değerlendirildiğinde mümkündür. Bunu nasıl somutlaştırabiliriz? Tekrar vurguluyorum: Bizimki genel bir değerlendirilmedir, daha iyisini somutu yaşayanlar yapar. Örneğin Botan'ın bütünüyle böyle bir süreci yaşayacağı açıktır ve yaşanan da biraz budur. Ama daha fazla tutulması gereken arazi, yeraltının geliştirilmesi, birçok stratejik ve taktik hattın tutulması ve daha ileri bir adımın atılması isteniyorsa, yayılma sorununa yeni bir anlayışla bakılması gerekir. Bu konuda somut bir reçete yoktur. Bunlar günlük düşman takibiyle, düşmanın haftalık olarak değerlendirilmesiyle ortaya çıkar.

Hemen bu konuda bir eleştiri yapalım: Arkadaşlarımızın, gerek alt gerek üst komuta düzeyinin halen böyle güçlü değerlendirmelere gidemediği anlaşılıyor. Savaş taktikleri artık gündüştür, haftalıktır, aylıktır. Bunlar çok yaratıcı bir şekilde ele alınmazsa savaşta tıkanma olur ve beklenmedik bir durumla da karşılaşılabilir. Yani savaş artık tam bir doktrindir; günlük olarak beyne ve yüreğe hükmeden anlayış ve tutumdur. Bunda çok iddialı ve çok yoğun olanlar işi biraz ilerletebilirler. Komuta gücü bu savaşı genel bilgi ve yoğunlaşmamış bir kişilikle geliştiremez. Yaman bir komuta gücü, komuta kişiliği, yoğunlaşmayı en üst düzeyde yaşayan kişiliktir. Ordu işleyişi ve bütün coğrafya üzerindeki hakimiyetini iliklerine kadar kim hissederse, komutada başarıyı o sağlayabilir. Ama birçok arkadaşımızın önderliği buna fazla elverişli değildir. Komuta gücümüz bu konularda kendini yoğunlaştırmıyor, kendini zorlamaktan çekiniyor. Tabii Güneybatı örneğinde olduğu gibi bazıları bunu sabote ediyorlar. Bunlar oportünistler ve provokatörler oluyor. Birçok bölgede kendini yoğunlaştıramama, savaşın sabote edilmesidir. Güney'de halen var; GAP da fazla ilerlemiyor. Mardin'de, hemen hemen birçok bölgede ve mıntikalarda yaşanan gerçeklik budur.

Bunları da savaşın geliştirilmesi için veya savaş nasıl geliştirilir sorusuna cevap aramak için belirtiyorum. Botan bu kadar büyük bir güçle elverişli alanları adım adım, karış karış tutabilir. Tuttuğu alanı derinleştirebilir. Birçok savunma tedbiri kadar, saldırı pozisyonları da geliştirebilir. Buna göre lojistiği yerleştirir. Bir yandan eğitim, bir yandan birliklerin sağlam savaş noktalarına çekilmesi ve böylece eksikliklerin aşılması hep imkân dahilindedir. Gücün alanlara, bölgelere ve mıntikalara kaydırılması, günlük değerlendirmeler artık imkân dahilindedir. Büyük güçlerin nereye ne kadar yerleştirileceğini bilir.

Eylem de yapılabilir. Botan'da buna ulaşılmıştır. Yani bin kişilik güçle bir saldırı eylemini düzenlemek veya düşmanın bir operasyonunu bin kişilik bir güçle karşılamak artık imkân dahilindedir. Bu tarz eylem, hareketli savaş veya gerillayla birleştirilmiş bir savaşla iki üç gün de sürdürülebilir, bir hafta da sürdürülebilir. Bunlar imkân dahiline girmiştir. Saldırıyla düşmanın birçok birimine darbe vurabiliriz. Örneğin beyaz bölgede bazı saldırıları geliştirebiliriz. Sarı bölgede düşmanı tam kuşatmaya alabiliriz. Tabii bu bölge ayrımını koşullarınıza göre daha iyi yaparsınız. Yani kızıl bölge-sarı bölge ayrımı düşünülebilir. Böylece birçok alanımız için bölge ayrımlarına gitmek gerçekçidir.

Her alana özgü taktikler, her alana özgü yaklaşımlar karıştırılmadan geliştirilebilir. Yani alan değerlendirmeleri bu açıdan çok önemlidir. Araziyi böyle bölgeler temelinde ayrımlara tabi tutmak, savaşın geliştirilmesi açısından önemli bir aşamayı teşkil ediyor. Buna bütün Botan, hatta Behdınan da dahildir. Özellikle doğu kısmı çok daha elverişli bir kurtarılmış bölge imkânını veriyor. Aslında bu konular, geçmişte yerine getirilmesi gereken görevlerdi. Savaşa sağ yaklaşımın on yıldır bizi nereye getirdiği görüldü. Örneğin bazı alanların biraz bu taktiği esas almasıyla gelişmelerin nasıl sağlanacağı göz önüne getirilir ve bu alanlara tam bir gerilla taktiğiyle girilirse, bunlar çoktan kurtarılmış alanlar olur.

Bazı alanlara ilişkin gerçekler şunu gösterdi: Savaşa sağ yaklaşılsa; doğru olmayan bir üs anlayışı, doğru olmayan bir savaş anlayışı, doğru olmayan bir birlik ve komuta anlayışı, her türlü köylülük, her türlü kaçış, savaş kişiliğiyle bağdaşmayan her türlü durumlar ve savaş gerçeğine göre olmayan eğitimler gelişir. Çok keyfi davranan komutanlar, ağavari ve tasarrufçu kişilikler neredeyse on yılımızı boşa çıkardı. Ama şimdi doğru yaklaşıma çalışıyoruz. Alanlara giriliyor, alanlar da tutuluyor. Koruculuk da çözülebilir. Devrimci zoru daha da derinleştirirseniz tugaylar da imha edilebilir. Aslında yaman bir komuta, bu operasyonlarda bir taburu da, bir alayı da rahatlıkla işlemez hale getirebilir. Bunun imkânları doğmuştur.

Halen bu savaşın kıyısından geçiyoruz. Gücümüzü savaşa çekmenin kenarındayız. Hiç kimse 'bu on yılda savaş geliştirilemez' demesin. Savaş bu on yıl içerisinde çok geliştirilebilirdi. Bütün eleştiriler ve uyarılara rağmen, savaşa gerçekçi olmayan yaklaşımlar ve gerilla tarzına bir türlü yönelmeme, işte bu Güney Savaşındaki anlamsızlığı, hatta birçok bölgelerdeki kayıpları ortaya çıkardı. Halen de birçok bölgenin sancılı gerçeği budur. Yani kendini bir türlü bu işe vermeyen nedeni, işleri amatörce ve keyfince idare etmeyle yürütmek istemesinden kaynaklanıyor ve bu da tehlikelidir.

Bu işleri Botan ve Behdınan için böyle geliştirebileceksek, Garzan için de çok rahat geliştirebiliriz. Garzan'ın da benzer iki hattı kurtarılmış bölge, kızıl bölge esasına göre düzenlenebilir. Kuzey hattı bellidir: Mutki, Sason, Kozluk, hatta Muş'a kadar giden kısmı vardır. Oralarda bir bölge yaratma işine girilebilir. Bunun için koşullar epey elverişlidir. Yine güneyde de Hizan, Tatvan, Şirvan, Baykan gibi yerlerde de kurtarılmış bölgenin geliştirilmesi zor değildir. İki temel bölge ve buraya bağlanmış iki bölge, iki bölgeli ve iki ana karargâhlı gerilla bölgeleridir. Rahatlıkla ulaşılabilecek bir çevreyi teşkil eden arazi mükemmel, güç mükemmeldir. Artık komuta tarzı ve işleyişi, alanı adım adım tanıma, adım adım işgal etme ve denetleme günlük işlerdendir. Sınırlar meselesini, adım adım yayılma meselesini burada tayin edecek değildir. Her komutan bunu çok yetkin bir biçimde yapacak durumdadır.

Aynı durumu Amed de yaşayabilir. Zaten geçen yıl biraz yaşamaya çalıştı, fakat yanılıgılı yaklaştı. Bölge tutmak isteniyordu; aslında bu doğrudu, bölge tutulabilir ve bazı sonuçlar da alınabilirdi. Ama genel düzey bu kadar gelişmemişti. Yani ülke çapındaki durumlar biraz değişti; savaşı kendi başına uzun süre kaldıramazdı. Savaşı bu kadar geliştirememiştik ve dolayısıyla bunun sakıncaları vardı. Kızıl bölge alanlarının geliştirilmesi için mevcut tarzın düzeltilmesi gerekiyordu. Nitekim bu düzeltmenin yeterince yapılmaması geçtiğimiz aylarda kayıplara neden oldu. Yaratıcı yaklaşımama, ülke genelindeki durumla kıyaslayamama var. Ayrıca o birimlerin de birçok eksikliği var. Özellikle eğitim eksikliği çok önemlidir. Yine alan hakimiyetini yeterince geliştiremeyişleri ve bazı hedefleri düşüremeyişleri çok önemlidir. Tam geçiş yapılamamıştı ve bu aşamada darbeler yenildi. Bunda eğitimsizlik, gerçek komuta düzenlenişini yapamama ve araziye doğru değerlendirememeye rol oynadı.

Belli ki orada da işlerin tırmandırılması, bu alanların tekrar tam bir gerilla alanına kavuşturulmasıyla mümkündür. Yani bir kızıl kurtarılmış bölge esprisi burada da rahatlıkla oturtulabilir. İki ana bölgeyle, iki ana karargâhla sanırım bu sağlanabilir. Burada da güney hattı vardı. Genç, Kulp, Lice, Palu, Dicle, hatta 4. Bölgeye kadar olan alan da yayılma alanı olarak eklenebilir. Yani böyle bir bölge haline dönüştürülebilir. Kuzey'e de açılma oldu. buna Orta Bölgeyi de, hatta Dersim'in de bir bölgesini dahil edebiliriz. Kiğı, Bingöl'ün kuzeyi, Karlıova, Erzurum ve Erzincan'a kadar ulaşabilecek elverişli hangi alan varsa, insan burayı da böyle bir bölgeye dönüştürebilir. Uygun arazi, uygun karargâh düzenlenmesinin yerleri bellidir. Gücü de, donanımı da yeterlidir. Yani iki ana karargâha bağlı iki kızıl bölge çok rahatlıkla gelişebilir.

Dersim için de böyle iki bölge geliştirmek artık imkân dahiline girmiştir. En ileri düzeyde güç yeterliliğine kavuşma ve alanlara ulaşma deneyim bakımından da rahatlıkla gerçekleştirebileceğimiz hususlardır. Yine burayı da kuzey ve güney hattı biçiminde ele alabiliriz. Kiğı, Pülümür, Nazimiye, Dersim merkez, Ovacık arası zaten şimdiden ana karargâha dayalı kızıl bölge durumundadır. Güney hattı Ovacık, Hozat ve yeni açılan Koçgiri hattıyla, Erzincan'la birleştirilirse, oraların da bir kızıl bölge olarak değerlendirileceği anlaşılmıştır.

Bunun dışında ara bölgeler, karışık bölgeler vardır. Yani bunlar da gerillaların takım düzeyinde olduğu, fakat araziye denetim altına alma ve arazide uzun süreli çatışmaya girme durumunda olmayan bölgelerdir. Gerillanın vur-kaç taktikleriyle, gizli, hareketli bir tarzda sonuç aldığı bölgelerdir. Böylece ana bölge niteliğinde olabilecek yerler de var. Hemen her eyaletin durumu böyledir; Mardin, GAP böyledir. Serhat'ın durumu biraz daha değişiktir, Serhat'ta da kurtarılmış bölge olabilir. Tendürek, Ağrı -Büyük Ağrı ve Küçük Ağrı artık böylece kurtarılmış bölgeler olarak, yani ikişer bölgeli ana karargâhlar olarak rolünü oynayabilir. Yani oranın da kurtarılmış bölge gerçeğinin zayıf da olsa gelişmesi imkân dahilindedir.

Diğer bölgeler gerillanın da az çok olduğu, fakat bu saydığımız kızıl bölgelere göre bir hareket ve eylem tarzı olmaması gereken bölgelerdir. Gizli ve oldukça hareketli olabilecek, hem baskında hem de pusuda uzun vadeli çatışmalardan kaçınacak birimlerin hareket tarzıyla geliştirilecek bölgelerdir. Cephe çalışmaları buralarda yoğundur, biraz daha ağırlık verilir; yine milisler biraz daha çalıştı-

rılabilir. Tabii kıvılcık bölgeler aynı zamanda iktidar bölgeleridir; oradaki halk da tam denetimdedir ve işler artık halk iktidarıyla yürütülür.

Beyaz bölgeler diye tabir ettiğimiz alanlar, düşmanın merkezleridir, düşmanın günlük denetiminin tam olduğu yerlerdir. Buraya da sızma ve tam gizlilik biçiminde girilir; aniden girilip eylem yapılır ve çıkarılır. İçteki birimler de tamamen gizli çalışan birimlerdir. Burada gerilla olmaz; her ne kadar şehir gerillası diye bir deyim varsa da, aslında şehir gerillası diye bir gerilla yoktur. Orada gerillanın varlığı için hazırlık yapılır. Orada da gerillanın darbe vurması için milis hazırlanır; bazı keşif birimleri, gizli örgüt birimleri oturtulur. Yani silahlar dışarıdadır, şehir gerillası esprisıyla girmek sakıncalıdır, doğru değildir. Gerilla ile bağlantılı olarak örgütsel hazırlık yapılır, keşif ve istihbarat tam yapılır ve eylemler orada böyle geliştirilir. Ama bunun yanında halk örgütlenmesi, cephe örgütlenmesi, halkın siyasal etkinlikleri en yaygın bir biçimde bu merkezlerde devreye sokulur. Genel doğrular, yani bu savaşta geliştirme konusu böyledir. Gerek askeri gerek siyasal savaşımı böyle geliştirmek mümkündür. Hiç şüphesiz her eyalet kendi somutunu, arazi itibarıyla da böyle değerlendirmeye tabi tutmada nereye nasıl anlam vereceğini, nereye nasıl yükleneceğini çok iyi bilir.

Yönetimler ve komutanlıklar dediğimiz olay, savaşı sürekli her yönüyle değerlendirip ilerlemeyi sağlama gücünde olmak demektir. Ama kendinize bakın: Aslında bizim burada değerlendirebileceğimiz birçok hususa genel düzeyde bile yaklaşmadığımızı, bilginiz ve ilginiz de olsa bunun çok sistemli olduğunu, bir doktrin haline gelemediğini, özellikle yetkin bir yoğunlaşma, yetkin bir emir-talimat düzenine kavuşmadığınızı göreceksiniz. Böyle bir konumu elde etmek, emir-komuta düzeyine tam gelmekle mümkündür. Emir-komuta düzeyine gelmek için ordu gücünü kurmak gerekir. Ordusu olmayanın emir-komuta gücünün olması anlamsızdır. Ordu gücünü yaratabilmek için kendinizi müthiş vereceksiniz. Her komutan kendi ordusunu oluşturacaktır. Bunun için eğitimi verecek, moralini yüksek tutacak, bunun araç gerecini ve her türlü ihtiyacını karşılayacaktır. Ondan sonra böylesi sorunlara el atabilir, bölge yaratabilirsiniz.

Oysa şimdi bundan ne kadar uzak olduğunuzu, günlük olarak hükmetmede ve yoğunlukta yetersiz kaldığınızı her gün kendiniz anlatıyorsunuz. Komuta bu konuda hayati rol oynayacaktır. Bütün bunların bir anlam ifade etmesi için, komuta olarak kendinizi yeterli kılacaksınız. Biz buna koordine, eyalet yürütmeleri, bölge yönetimleri ve takım komutanlıkları diyoruz. Bütün bunlara düşen görevler vardır. Anlamamakla ve gereklerini yerine getirmemekle veya bazı yan etkenler ve değişik değerlendirmelerle işin altından sıyrılmak mümkün değildir.

Savaş gerçeği en acımasız gerçekliktir. Bu gerçeğe tam hakkını verecek olanlar ancak çok iddialı, çok tutkulu, her şeyini ortaya koyabilen önder kişilikler olabilir. Bu savaş şikâyet kabul etmeyen, eksiklik kaderdir deyip kendini geriye çekmeyen, her sorunun üzerine yürüyebilen ve çözebilen kişiliklerle geliştirilir ve ilerletilir. Bunun bilgisine de sahiptir. Partinin geldiği düzey ve olanaklar küçümsenmez; kendinizi veriş tarzınızı, sorumluluk anlayışınızı, beyninizi çalıştırma sorununuzu halledeceksiniz. Yani bu iş gerektiğinde sabaha kadar veya gece gündüz düşünülerek halledilebilir. Düşüncesiz ordu, doktrinsiz ordu mümkün değildir. Siz köylü rasgeleliğiyle, köylü kurnazlığıyla bu işin altından çıkamazsınız. Yine aydın hafifliğiyle, aydın yetersizliğiyle, aydınların kendini kandırma ve örgütün sırtında yaşama tarzıyla yaşayamazsınız.

Birçok sorumlu öğemizin durumu biraz böyledir. Köylü öğeler köylü kurnazlığını geliştiriyorlar; aydınlar da köylü öğeleri kullanma kurnazlığı peşindeler. Birbirlerinin eksiklerini gidermeyi veya birbirlerini iyi değerlendirip bu işi birlikte yürütmeyi bir türlü akıl edemiyorlar. Aslında aydın kim, köylü kim, pek belli değildir. Hepiniz köylü sayılırsınız veya hepimiz bir yerde parti öncüsü olduğunuz için aydınısınız; yani sınıf aydınlarısınız, çünkü bilinçlisiniz. Ama komutanlık, köylü özelliklerinin geliştirilmesi demek değildir. Yine siyasal sorumluluk kesinlikle zor sorunlardan kaçınarak, kendini hep demagojiyle yaşatmak demek değildir.

Yakıcı görevler var; köylü de, aydın da, şehirli de ona yürür. Bunlar parti çizgisinde, partinin Önderlik gerçeğinde kesinlikle birleşmelidirler. Biz de bu işleri yürütmeye çalışıyoruz. Sizin kadar olanaklarımız yoktur, eylemlilik geliştirecek koşullardan da yoksunuz. Ama halen gerek eğitim, gerek günlük yönetim tarzıyla bu işleri kesinlikle sizin yürüttüğünüz gibi yürütmüyorum, sizin denetlediğiniz gibi denetlemiyorum. Benim yanımda sizin yanınızda olduğu gibi bir eksiklik, kendini vermeme, emir ve komutaya gelmeme, en önemlisi de duygu ve tutkusu zayıf olma yaşanmıyor. Bir kaçış olayı meydana gelmiyor, ilgi yüksektir. Bu işlerin ruhuna kadar yüklenin. Bir de bunu zorla yapmıyoruz, sunduklarımızı bunu takdim ediyor. Gönülden kazanıyoruz, kısaca gönülden katıyoruz; memnun oluyorlar, dolayısıyla yeteneklerini harekete geçiriyorlar. Hiçbir işi zorlamayla yaptırıyoruz; en zor işi bile büyük bir özveriyle yapıyorlar.

Bizim tarzımız ilgisi yüksek, tutkusu yüksek, en küçük olanakları bile mükemmel değerlendiren, herkesi her yönüyle aydınlatabilen, katılabilir bir çalışmadır ve bu da başarıların esasını teşkil ediyor. Yani Önderlik tarzı insanımızı değerlendirmede, insanımızı harekete geçirmede ve bütün coşkusunu belirlemede hayati bir rol oynuyor. Birçok komuta yapımızın Önderlik tarzını ne kadar benimsedikleri ve ne kadar uyguladıkları tartışmalıdır. Hatta bizim tarzımızla taban tabana zıt bir yaklaşımı uzun süre korudukları biliniyor. Önderlik olayına bağlılık gerekir. Önderlik ölçüleri sağlama alınmadan savaş geliştirilemez. Parti öncülüğü, savaşta Önderlik gerçeğini şahıslarında en iyi temsil edecek kişilerden oluşur. Bu olmadan, ordulaşma ve savaşın gelişmesi ilerletilemez. Bazı öğelerimiz, öncünün vasıflarıyla bağdaşmayan özellikleri konuşturuyorlar. Onlar eğitim görevini yapmazlar, örgütlenme ve planlama yapmazlar ve bu da kayıplara yol açar. Ama iyi bir parti kişiliği, partiyi ve Önderlik gerçeğini temsil edenler bütün bunları önler, gelişmelere yol açar ve kesin başarılı olur.

Demek ki Önderlik, öncülük, savaş ve ordu işlerinde hayatidir. En üst düzeyden en alt düzeye kadar herkes bu tarzla, bu yürüyüş ve vuruş tarzıyla savaşmalıdır. Parti öncüleri, 'partiliyim' diyenler bunu sağlamaktan sorumludurlar. Bu tartışılmaz. Kadro düzeyinde olanların görkemli veya çok anlamlı biçimde bu gerçeği çoktan temsil etmeleri gerekirdi. Hiç kimsenin de Önderlik gerçeğiyle oynamaması hayatidir. Halen 'çalışmayan organlar, çalışmayan yönetimler, kendini vermeyenler, şöyle veya böyle değerlendirenler var' deniliyor. O zaman bize -bize derken bir kurumu kastediyorum- saygı, 'Partiliyiz, Önderliğe ve onun temsil ettiği tüm değerlere bağlıyız' diye verilen sözler nerede kaldı? O zaman sizin bu yaşamınız neyin ifadesidir? Kendinize taktığınız bu havalar kimi temsil ediyor? Hangi önderliği, hangi sınıfı, hangi yaşamı temsil ediyor? Kendinizi bu konularda da düzeltmeniz gerekiyor.

Birçok komuta ve yönetim öğemizin bu noktada verdiği sözde tutarlı, verdiği söze bağlı olmayı bilmesi gerekir. Çok iyi bildiğiniz gibi, Güney pratiğimiz, Doğu pratiğimiz öncülük gerçeğinin çok dışında geliştirdi. Tıkanmış ve ilkelleşmiş bir sürü başa bela köylü öğe, ne olduğu belli olmayan bürokrat tipler, bol bol kaçışlar ve bunların da yol açtığı ağır sonuçlar ortaya çıktı. Hiç kimsenin hiçbir gerekçeyle bu durumları yaşamaya ya da yaşatmaya hakkı yoktur. Bütün bunlar partileşmeye, verilen bütün sözlerle ve bütün yaşamımızla terstir. Hiç şüphesiz parti öncülüğünü, parti önderlik gerçeğini sağlam ele alıyorsunuz ve bu da savaşı geliştirme imkânı veriyor.

Yani savaşı geliştirebilmenin en temel nedenlerinden birisi, Önderlik gerçeğini mükemmel uygulamadır. Bu taklit ederek olmaz, boşa çıkartarak olmaz, keyfe dönüştürerek olmaz. İddia ediyoruz ki, Kürdistan'da Önderlik gerçeğinin doğru kavranması ve uygulanması olmadan bir yaprak bile kıpırdatılamaz. Savaşta yirmi dört saati bile sağlam yaşayamazsınız.

Bütün bunları en üstten en alt düzeye kadar herkesin kulağına küpe etmesi gerekir. Bu, Kürdistan devriminin kanunudur. Herhangi bir önderlik gerçeği değil, herhangi bir sınıf gerçeği değil, ancak bizim Önderlik gerçeğimiz işleri geliştirebilir. Buna da proleter veya emekçi sınıf gerçeği diyelim. Böyle somutlaşmış ve bu da kendini tarihi olarak kanıtlamıştır. Onunla oynamak, onu şöyle böyle kullanmak yerine, ona hakkını vererek, layık olarak, en temel bir etken olarak rolünü oynatarak zafere gidilir. İnisiyatifinizi kimse kırmıyor, tam tersine teşvik ediyoruz. Önder olmanızı engellemiyoruz; önder olmanız için tüm desteği sunuyoruz. Ama bir de kendi keyfinizi konuşurarak veya kendinizi temel Önderlik gerçeğinden ayırarak ilerleyemeyeceğinizin farkında olmalısınız. Çalışmanız biraz da vuruş tarzınızla bağlantılıdır. Ağzınızla havada kuş yakalasanız bile, kendi bireysel konumunuzla bir sonuç alamazsınız.

Ağır sübjektif durumları yaşıyorsunuz. Bu, özellikle koordinelerden takımlara doğru inildikçe daha yaygın bir biçimde yaşanıyor. Tekrar vurguluyorum: İlla beni uygulayın diye bir derdim yoktur, ama başarmak mecburiyetindediniz. İyi komuta özelliklerine biraz ihtiyacımız var ve o da bizim gerçekleştirdiğimiz ve başarısı kanıtlanmış özelliklerle mümkündür. Sağa sola yatmadan, şu veya bu biçimde boşa çıkartmadan, sıkıcı ve baskıcı olarak da görmeden, özgürlüğün ifadesi olarak, başarının ifadesi olarak, en rahat ve gönüllü ilişkilerin temelini alınarak, bir de bu yönüyle kendinizi tamamlayın. Böylelikle savaşı özellikle komuta düzeyinde geliştirmenin önemli eksikliğini gidermiş olursunuz. Bu da muazzam bir gelişme, savaşı tırmandırma, orduyu geliştirme imkânı verecektir.

Diğer hususları burada tartışmayacağım. Halkla ilişkiler, lojistik sorunları, ayrıca cephe çalışmaları, milis çalışmaları gibi hususlara anlam vereceksiniz. Hemen belirtelim: Milis çalışmaları fazla geliştirilmemiştir. Elimizde olan birçok şehir var. Örneğin bir Batman fazla örgütlü olmadığı için düşman tarafından nasıl kullanıldığını biliyoruz. Aslında burayı düşmana çok pahalıya patlatılabilir bir hale getirmek gerekir, ama örgütlenmesi yoktur. Aslında bu durumda olan sayısız ilçe var. Birçok köy fazla örgütlü değildir. Düşman da zaten buralara yöneliyor. Eyalet komutanlarının buralara ilişkin kapsamlı görevleri vardır.

Lojistik ihtiyaçlarınızı çok zengin ölçüde yıllık olarak karşılayabilirsiniz. Ayrıca bunları çok değişik bir şekilde, yani düşmana kaptırılmayacak biçimlerde yerleştirebilirsiniz. Onu da söylememize gerek yoktur. Geçmişte değerler çok ucuzca kaybedildi. Belirtmeye gerek yoktur; bunları en iyi nasıl koruyacağınızı biliyorsunuz. Artık bu konularda da bizi isyan ettirecek durumlar olmamalıdır. Temel ele alabileceğimiz sorunlar bunlardır. Tabii bu hususlar karşılanırsa, savaşın büyümesi işten bile değildir. Büyümekten de çekinmeyelim. Düşman şiddeti tırmandırdıkça, ordulaşmanın da tırmandırılması gerekir. Düşman ne kadar yönelirse, savaşa yönelim de o kadar artar. Dolayısıyla önü açık tutmak lazımdır.

Önünüzde bazı rakamlar konuldu. Bu rakamları her an tırmandırmanız mümkündür. Rakamın tırmandırılması da savaşın tırmandırılmasının en önemli bir nedenidir. Sayıyı geliştirmeden savaşı geliştiremezsiniz. Hatta kendinizi bile koruyamazsınız. Zaten eğitim gücünüz de ortaya çıkmıştır; birçok insan eğitimle yeni katılımları geliştirebilir. O halde ister genel katılımlarla, ister özel yollarla katılımları hızlandırın. Verilen bazı rakamlar vardı, o rakamların üzerine çıkın. Zaman zaman ikiye katlayın.

Daha ayrıntılı tartışmamız gereken sorunlar bunlardır. Yönetimlerin bunları her alana, hatta mıntıkalara kadar değerlendirme gücünde olmaları gerekir. Biz daha önce de Ağustos sonlarını biraz böyle değerlendirmemiz gerektiğini belirtmiştik. Biraz değerlendirdiniz; hazırlıklarınız yoğunlaştı ve sanırım ileri bir adım daha atılacaktır. Yine de acele edin demiyorum, ama kaybedilecek bir saatimizin olmadığı da açıktır. Çünkü düşmanın terörü öyle basite alınacak bir terör değildir. Katliamları öyle kolay sineye oturtulacak bir katliam değildir. Düşman kesin imha peşindedir; bunun ancak savaşı tırmandırarak ve gücü korumakla boşa çıkarılabileceği ve böylelikle tarihin en önemli kesitinin lehte sonuçlanacağı açıktır.

Bütün yapımız, başta komuta ve savaşçılar, bu gerçekler temelinde önümüzdeki döneme yaklaşım gösterecekler. Buna göre bir hazırlıkla birlikte yürüme ve savaşı tırmandırma işine bütün benlikleriyle ve yeteneklerini ayaklandırarak katılacak ve mutlaka kazanmayı bilecekler. Çok bilinen bu hususları tekrar vurgulamamızın nedeni, işin hafife ve basit ele alınmaya mahal bırakmadığı, tam tersine herkesin kendinde ne bitiyorsa yapmasının ve böyle yürümesinin yaşamı için kaçınılmaz olduğu, kendine verdiği sözün, çevresine ve yaşamına gösterdiği saygının tek gereği olduğu içindir. Bunun dışında hiç kimse hiç kimseden herhangi bir çıkış, bir kurtuluş umudu beklemesin. Umut kendisindedir, çare kendisindedir; onu da yeteneklerini ayaklandırarak gerçekleştirecektir.

Biz bu temelde tekrar tüm komuta yapımız ve savaşçılarımızın başarı için ne gerekiyorsa öyle yaparak, öyle davranarak kazanmalarını diliyoruz. Selam ve sevgilerimizi sunuyoruz.

7 Eylül 1993

BÜYÜK YURTSEVERLİK VE BÜYÜK ÖRGÜTÇÜLÜK BÜYÜK İŞLER YAPTIRIR

Tüm ARGK Komutanlarına ve Savaşçılara!

Başta Partililere ve Tüm Kitle Çalışanlarına!

Yoldaşlar! İçinden geçtiğimiz süreç, denilebilir ki, kendimize en çok güvendiğimiz, özellikle mücadelenin en yoğun biçimi olan askerleşmeyi ciddi olarak yaşadığımız ve bunun önemli sonuçlarını bütün yönleriyle hem ülkemiz halkına, hem dostlara, hem de düşmana yaşattığımız bir dönem olması itibarıyla çok önemlidir. İlk defa dilediğimiz gibi bir savaşı ve bu temelde çok çeşitli etkinliklerle mücadeleyi, istediğimiz gibi bir ordulaşmayı yaşayabilecek duruma geliyoruz. Tabii kavrayış düzeyinizi bütün yönleriyle bilemeyiz ve en önemlisi de siz bu gelişmelerin nasıl yaşandığını bilemezsiniz. Tüm gücümüzle bunu sizlere anlatmaya çalışıyoruz. İçinde bulunduğumuz dönem sıradanlıkla, kavrayış yetersizliğiyle, yine çaba noksanlığıyla değerlendirilecek bir dönem değildir.

Her zaman vurguladığımız gibi, partimiz başından beri tarihi bir kalkışmanın da ötesinde, halk olarak hatta insan olarak var olma hareketidir. İnsani ve sosyal gelişmenin bunun dışında hiçbir yolu yoktur ve bu partiyle başlamıştır. Bütün yetmezliklerin altında aslında partimizin çıkış tarzının yeterince anlaşılabilmesi vardır. Bu herhangi bir yaşam tarzı, herhangi bir hareket gibi değerlendiriliyor ki, bu doğru değildir. Yine Kürdistan'da boyun eğme ve köleleşmenin derinliği bütün yönleriyle bilinmiyor. Dolayısıyla kalkışma ve direnmenin ne kadar zor olduğunu ve ne anlama geldiğini de bu nedenle tam kavrayamama, bilince çıkaramama durumu var. Gerek köleliğin yeterince büyük bir öfkeyle karşılanamayışı ve çıkış gereğinin duyulmaması, gerekse buna cevap teşkil eden partinin

tarihçesi ve oluşum tarzının yeterince kavranamaması, aslında komuta yapımızın ve savaşımın gerillalaşmamasındaki temel nedenleri oluşturuyor. PKK herhangi bir oluşum tarzıyla oluşmuyor; yine onun silahlı direnmesi herhangi silahlı bir direnmeye benzemiyor. Kendine hastır; hem oldukça anlamlı, hem de önemli bir çıkış ve gelişim tarzı vardır. Bunun zamanında kavranamayışı başarmak istediğiniz gelişmeleri ortaya çıkaramadığı gibi, hakkedilmeyen kayıpların da nedenidir.

Şimdi her zamankinden daha iyi anlaşılıyor ki, bu tarz doğru bir tarzı veya bir ulusu var etme ve insan olmanın yegane biçimidir. Dünyaca da kabul gören gelişmenin bu olduğu anlaşılmalıdır. Mevcut yapımızın halen bunu tam anlayamaması, birçok düzen içi ve hatta geleneksel toplum özelliklerini konuşurması tehlikenin temel dayanağıdır. Bu şundan ileri geliyor: Parti ne de olsa bir direnme imkânı yaratmış, ne de olsa ayakta kalmanın güvencelerini oluşturmuştur. Çok kahredici işkencelere karşı çok kahredici bir direnmeyle ve en önemlisi de en büyük bir yoğunlaşmayla bizzat biz bunu buraya getirdik. Çok az kişi bunun böyle olduğunu biliyor. Bilenler bile fazla yoğunlaşmıyor. Büyük bir kısmı ise bu işe düğüne gider gibi gitme, sadece işin coşku tarafından, yani insanla alay edecek tarafından yaklaşma gibi gafilce bir tarzı yaşıyor.

Biraz daha somutlaştırırsak, gerçek oluşum tarzımızla yeni katılım tarzı veya komutalaşma tarzı arasında bir çelişki vardır. Biz bizzatdan beri bu çelişkiyi izah etmeye çalışıyoruz. Birçok ögenin artık kendini değil, bizim oluşum tarzımızı esas alması gerekir. Biz bir ruh, bir yaklaşım, bir kin ve öfke tarzını, onun örgütlenişini ve şiddete dönüştürülmesini yarattık; bu, tarihin hiçbir dönemiyle, hiçbir hareketiyle kıyaslanmayacak bir tarzıdır. Yine düzenin düşürmüş olduğu insanın adeta bir baş belası olma durumunu da gördük ve yaşadık. O gerçeklikten geliyorsunuz ve bu belirttiğim gibi bir kilitlenme, bir tutuculuk yaratıyor. Bunun aşılmasının parti lehinde olması gereği kaçınılmazdır. Bir yandan aslında gelişmeye yol açan, önemli kazanımları beraberinde getiren parti tarzı ve onun silahlı savaşıma yansıtışı, diğer yandan parti dışı tarzlar, keyfilik, kendini konuşurmalar, en önemlisi de partinin yirmi yılı aşan muazzam birikimlerine çok ucuzca yaklaşanlar ve tepeden konanlar veya bu tarzda bir atılımın ne anlama geleceğini idrak edemeyenler söz konusudur. Dolayısıyla ne kendilerini ne de partinin birikimlerini tam değerlendirebiliyorlar. Bu çelişkinin çözümlenememesi, savaşımın tırmandırılmaması ve ordulaşmayı devletle yarışır bir duruma getirmemizi önüyor.

Nereden bakılırsa bakılsın, partimizin çizgisi ve yaşam savaşı aslında kazanmıştır. Bunun kesinleşmesi düşmanın aldığı tedbirlerle engellenmiyor; esasında kendimiz sonuna kadar fethetmeyi düşünmüyoruz. Hemen her alanda yaşandığı gibi, yine bir gelişme olduğunda, bu birçok kişiye göre tatminkâr geliyor. Üzerinde rahatlıkla yatılabilir; günlerce değil, aylarca ve yıllarca da idare edebilir diye düşünüyorlar. Bunun ötesinde ‘ufukları fethetmeye gerek yok, bağımsız ülke yaratmaya, kafayı demokratik topluma ve sosyalizme takmaya gerek yok’ deyip gelişmelerle oyalanıyor veya onu kullanıyorlar. Yine nereden bakılırsa bakılsın, bu tip tutumların, bilerek veya bilmeyerek sergilenen bu davranışların kabul edilmesi mümkün değildir. İçinde bulunduğumuz aşamaya bakalım: Düşman neyi dayatıyor? Düşman aslında kazanma imkânımızın olduğunu gördü. Düşmanın bütün o kurum ve kuruluşları, yani hükümeti ve parlamento, tüm askeri, sosyal ve anayasal kuruluşları gerek bahar gerekse yaz atılımı ile aslında kazanıldığını gördüler; bu temelde kendi aralarından hızla bir koordinasyona ve düzenlenişe yöneldiler; kendi eski devlet işleyişini bile hızla, gerekirse kanunları da çiğneyerek bir tarafa bırakmaya ve her şeyi özel savaşa göre ayarlamaya gittiler.

Bir kadın başbakan getirdiler. Bu kadın hiçbir kural tanımadan bir sürü kararname çıkardı. Bu kararnamelerin anayasaya aykırı olduğunu bizzat Anayasa Mahkemesi ortaya çıkardı. Yani yüzlerce kanun hükmünde kararname çıkarılmıştır ve bunlar anayasaya aykırıdır. Neden? Çünkü bu başbakanın son günlerde bize karşı, ‘Biz bir adım daha ilerilerinde olacağız’ adı altında kanun falan dinlemediği yoktur. Bu bir anlamda ne kadar sıkıştığını da ortaya koyuyor; kanun ve anayasa dinlemeyeceğini de ortaya çıkarıyor.

Bunun yanında partilerdeki değişiklikler var; daha taze bir kan vermek istiyorlar. Kaldı ki, bunlar da bize yönelik mücadelenin bir parçasıdır. Adeta yangından mal kaçırırçasına, kısa bir süre içinde imha yöntemiyle bazı sonuçlara ulaşmak istiyorlar. Bazı cinayetlere yöneldiler; sıradan legal demokratik bir gelişmeyi bile kabul edemeyeceklerini bu son faali meçhul cinayetler -Milletvekili Mehmet Sincar cinayeti- ve DEP Genel Başkanının içeriye alınmasıyla gösterdiler. Tabii bu siyasi amaçlıdır ve hukuk dışıdır. Yine bu da sıkışmanın bir göstergesidir. Bunun yanında ordunun sürekli yöneldiği kitleler vardır. Bu aslında bilinçlidir ve tepeden planlanmıştır. Nerede bir darbe yiyorlarsa, bunu halka ödetirmek ve yine sözde ülke ellerinden gidiyor diye kendileri de viraneye çevirecek tarzda bir yaklaşıma sahipler. Yani bu durum Kürdistan’dan umut kestiklerini gösteriyor. Parlamantonun suskun olduğu biliniyor. Parlamento siyasetle ilişkisi olmayan, varlığı ile yokluğu belli olmayan bir kurum durumuna düşmüştür. Cumhurbaşkanı Özal kadar bile etkin değildir. Özel savaşta Özal’ın fonksiyonunu bile ifade edemeyecek durumdadır.

Ortaya şu çıkıyor: Düşman cephesi gelmiş geçmiş bütün cumhuriyet hükümetlerinden daha fazla özel savaşa ayarlanmış, bütünüyle bunun hizmetinde koşurulmuş bir devlet kurumlanışıyla iç içedir. Bütün kurum ve kuruluşlar kendini özel savaşa göre ayarlamışlardır. Bu tartışılmaz bir doğrudur. O halde devletin her zamankinden daha fazla özel savaşı yaşaması zayıfladığının, ülkeyi normal yöntemlerle yönetemediğinin, kısaca devrimci bir durumun geliştiğinin açık işaretidir. Halka dayatılan işkenceler, faili meçhul cinayetler, yine gerillaya karşı her türlü tekniğin ve bu arada her türlü silahın alabildiğine kullanılması devletin sıkıştığını gösteriyor. Ama şu çok açık ki, bütün bunlarla ne kadar hızla sonuç almak istese de, bu geçen bahar ve yaz atılımında görüldüğü gibi başarılı olmak şurada kalsın, gelişme hızımızı bile kesemedi. Bu husus önemlidir. Fakat bu böyledir diye de hiç kimse ‘işte tam başardık, aslında işler iyi yoldadır’ deyip kendi kendini aldatmasın. Dengeler oldukça zorlanmıştır. Çok iyi biliyorsunuz ki, bütün o üst komuta yapısındaki öğelerimizden tutalım sıradan savaşıya kadar dengeler zorlanıyor, kişilikler zorlanıyor.

En önemlisi de ben kendi durumumdan bahsedeyim. Bu son aylarda hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir yoğunlaşmayı ve işlere yüklenmeyi yaşadım. Bu neden böyle oldu? Açık ki görev çok ağırdır, mutlak başarılması gereken görevler var. Geriye en küçük yanlış bir adıma mahal vermemek, ilerlemeyi garanti altına almak için başka yapacağım davranış kalmıyor. Sonuna kadar yoğunlaşma, yüklenme, hızla doğruyu yakalayabilme ve gerekeni yapma dışında önderlik yapmak mümkün değildir. İnsan yeteneklerini bütün yönleriyle açığa çıkarma, yani ilk önce savaşı kendisinde tırmanışa geçirme: Benim yaptığım işte budur. Dikkat edilirse, bu yıl geçen yılların pratiğinin çok ilerisinde bir eğitim, yönlendirme gücünün çok üstünde bir yönlendirme gücü, yine hakim olmanın çok ötesinde bir hakim olma gücü yaşanmak zorunda kalınmıştır. Doğruları çok daha kesin görme ve cevap teşkil etme bu dönemlerde yaşandı. Ben buna mecbur olduğuma göre, sizler buna daha fazla mecbursunuz.

Şu anda içinde bulunduğunuz durum alan düşürmedir, halk iktidardır, bunun için ne yapılması gerekiyorsa ona yüklenmedir. Düşman ülkeyi harabeye çeviriyor ve halk üzerindeki işkenceyi dayanılmaz boyutlara getiriyorsa, eylem hedeflerimizi gözden geçireceğiz. Bu açıdan ister ülke içinde, ister metropolde düşman hedeflerine yönelme gereğini duyduk. Bunlar nelerdir? O ekonomik olarak işlemez duruma getiriyorsa, biz de getirebiliriz. Belli ki biz ekonomik hedeflere yeni yöneleceğiz. Aslında düşmanın cinayetleri

daha fazla işleyeceğe ve askerini gözden çıkaracağına benziyor, ama ekonomik çöküntünün altından kalkması biraz zordur. Bu açıdan ekonomik hedeflerin üzerinde ağırlıklı durmamız gerektiğini vurguladık. Bu hedeflere yönelmek hem en az risklidir, hem de düşman büyük kayıplara uğratılabilir. Halka dayatılan işkence durdurulabilir. Tabii bütün bunlar şunu ortaya koyuyor: Mevcut gelişmeyle yetinmek bir yana, aslında görevler daha da artmıştır. Olanaklar kadar yönelim gereği de ortaya çıkmıştır.

Bir de güçlenmenin yeterli olup olmadığı tartışılıyor. Şunu belirtmeliyim: Savaşta geliştirmek kadar güçlenmeye ve ordulaşmaya da 'fazlasını kaldıramayız' diyerek yaklaşmak çok dar bir yaklaşımdır, bu anlayışın içinde yenilgi ve imha gizlidir. Güçle ayakta kalabilirsiniz. Eğer muazzam güçlenme ve ordulaşmayı gerçekleştiremezseniz, parti sizi kurtaramaz ve kendi yanılığınız içinde eriyip giderirsiniz. Bu açıdan kurumlaşmayı ilk defa hem araziye dayalı geliştirmeyi, hem de üst kademelere doğru yaymayı sağlayabilecek olanakları güçlü değerlendirmelisiniz. Bunun üzerinde küçük burjuva hesaplar yapmamalısınız. Bunlar sadece yaşamınızın temel verileridir. Bunlarla tatmin olmamalısınız.

Ben yine kendimi örnek olarak göstereyim: Şimdiye kadar mevcut düzeyi kendim için gelişme bile saymıyorum. Sadece görevlerin üzerine gitmede daha fazla imkân verdiği için normal görebilirim. Bu defa daha iyi işleyebilir ve daha iyi çalıştırabiliriz diyorum, bana ancak bu hissi verebiliyor. Kendimi savaştan bir güç olarak bile göremiyorum. İyi savaştık, önemli kazanımlar sağladık biçiminde kendimizi aldatma asla söz konusu değildir. Sadece neden bu kadar gecikti, neden yıllar çarçur edildi, hatta neden bugün bu güçleri iyi kullanamıyoruz diye öfkeliyiz. Her gün sizlerle, neden savaşı can alıcı yönlerden geliştiremiyorlar, neden biraz daha müthiş vurma biçimlerini bulamıyorlar diye tartışıyoruz. Yani açıkça sabırsızız.

Eğer siz sabırsız değilseniz, hatta kendinizi biraz rahata kaptırmışsanız, bu durumda büyük bir yanılığ ve gaflet içinde olduğunuzu söylemeliyiz. Ben kendimi iyi ayarlayan bir insanım. Hiçbir dönem bu kadar sabırsız olmadım, bu kadar mutlak yürüme gereği duymamıştım. Hem kendine fazla güvenme veya mevcut pratiğe dayanma, hem de irade keskinliğiyle hedefleri mutlak vurma gereği bu kadar açığa çıkmamıştı. Tarih şimdi başka söylüyor. Yani yürürsen ulaşırsın, yönelirsen vurursun, tutarsan koparırısın biçiminde bir yaklaşımı imkân dahiline sokmuştur. Sizler daha yaşamasını bilmeyen çocuklar düzeyinde insanlarsınız. Yaşamın ne olduğunu, nasıl zenginleştirileceğini bile fazla bildiğinizi sanmıyorum. Ülke nedir, ülkedeki insan kimdir, bu insanlarla ne yapılır? Bu sorulara fazla cevabınız olduğunu sanmıyorum. Siz ilkelliği ve darlığı aslında fazla aşamamışsınız. Büyük yurtseverlik, büyük özgürlükseverlik, büyük örgütçülük kesin bambaşka iş yaptırır; bambaşka amaçları, bambaşka çabaları gündeme sokar.

Daha yeni katılmış ve birkaç eylemle kendini rahatlatan kişi varsa, bu işlerden hiçbir şey anlamamış demektir. Yani siz tüm savaşçılara söylüyorum. Ben bile kendimi öyle fazla ahım şahım bir savaşçı olarak görmüyorum; yalnızca bunun gereklerini hazırlamakla uğraşan, bazı imkânlar ve fırsatları değerlendiren bir mücadeleci olarak görüyorum. Yani bana hakim olan duygu budur. Bütün düşünce ve duygu gücümü ve siyasi imkânlarımı değerlendirecek gelişmeleri tirmandırmaya çalışıyorum. Tatmin olma şurada kalsın, yaptıklarımız pek o kadar tatmin olunacak bir düzeyde olmadığını rahatlıkla belirtebiliriz. Yani bizim öyle övünülecek, hele hele kendinden geçecek yüksek başarılarımız yoktur. Biz sadece tarihin kötü gidişatını durdurduk, sadece ölüm fermanını biraz yırttık. Ama tam zaferden, tam kazanılmış bir yaşamdan bahsedemeyiz. Tekrar belirteyim: Eğer bu düzeyi de tutturamazsak, tepetkla gitmemiz işten bile değildir.

Bu konuda biraz sağduyulu ve sorumlu olacaksınız. Öyle kendini kandırma ve gafleti yaşama şurada kalsın, ilk defa şunu söyleyebilirsiniz: Vuruşabilecek imkânı yakaladık, ordulaşabilecek imkân var; hedefleri seçebiliriz, ölçüp tartabiliriz, fazla kaybetmeden sonuca gidebiliriz; ne mutlu bize! Bunun dışında bir tarzın olabileceğine, köylü kurnazlığı ve küçük burjuva hafifliğiyle bir yerlere varılacağına inanmamalısınız. Böyle bir durum yoktur. Bu temelde bir yaşam hepimize kapalıdır, üzerinizde ancak ağır bir ölüm sessizliği gelişebilir. Bunu da bir an bile unutmayın.

Kısaca ortaya şu çıkıyor: Mevcut durum hem siyasi hem de askeri olarak gelişmeyi ve ardına kadar ilerlemeyi mümkün kılmaktadır. Fakat bu sağlanmış olmaktan uzaktır. Olanak ve fırsat vardır, değerlendirilmek ister. Ordulaşma fırsattır, yükleneceksiniz. Eylem geliştirmedir, yükleneceksiniz. Bir de bunları en az kayıpla yapacaksınız. Yani eskiden de yapıldı, belki imha olurduk; şimdi imha tehlikesi hepiniz için az çok ortadan kaldırılmıştır. Şu önemli gelişmeyi gördünüz: Düşman bütün gücünü seferber etmesine rağmen, gerillayı ülkeye yaymamız, ülke dışını sürekli devrede tutmamız, yine donanım ve tecrübeyi sağlamamız onu tarihi imha etme sürecinin dışına çıkarmıştır; direnmemiz ve gelişme gerçeğimiz karşısında onu zavallı duruma da sokuyor. Bu böyledir diye ne bu gerçeği görmezlikten gelebiliriz, ne de abartarak ve sanki her şeyi garantiye almış gibi kendimizi uyutabiliriz. Tam tersine, her şey tersine de dönebilir ve kimse de sizin imhanızı önleyemez. Bu durumda dünyanın gözü önünde imha olmanız işten bile değildir.

Ben bulunduğum sahada bile kendimi sizden daha fazla imhâlık durumda görüyorum. Yani her an, ne olur ne olmaz endişesi içinde, nefes alamaz durumdayım veya nefes alıp verişimi bile bu temelde sürdürüyorum. Bu boşuna değildir. Eğer siz çok rahat sigara içiyorsanız, of deyip yatıyorsanız, bence bu da sizi aldatmasın. Normal uyku yoktur. Yine en kralından yerler bile var, ama orada rahat yaşama imkânı yoktur. Belirttiğim gibi, en büyük yoğunlaşmayı, nefes nefese yaşamayı şimdi sürdürüyoruz. Hiçbir dönem insan kendini bu kadar yoğunlaştıramadı ve bir nokta haline getiremedi. Bu, ülke halkı için de geçerlidir. Halkın birliği, ulusal birlik başka nasıl olur? Yine siyasi gelişme başka türlü neden ve nasıl yoğunlaşır? Ancak böyle bir Önderlikle yoğunlaşır. Bu, gerilla için de böyledir. Gerilla ve gerilla komutanı nasıl olunur? Böyle bir yoğunlaşmayı iliklerinize kadar yaşarsanız olur. Eğer yaşamazsanız, kendi yaşam şansınızı kaybetmiş olursunuz ve o zaman da kimseyi suçlamaya hakkınız yoktur.

Size değer veriyoruz. Aslında bir savaşçıya ne yapılması gerekiyorsa o yapılmıştır. Bir komuta tarzı ve gerçekten hiçbir yerde sunulmayacak destek sunulmuştur. Buna mecburdur, yapmak zorundadır biçiminde yaklaşmayın. Biz kişiliklerle değil, tarihle uğraşıyoruz. Buna şunun bunun hatırı için değil, insanlık ailesinde yerimizin ne olduğunu bilerek yükleniyoruz. Hiçbir şey bizim için ne bulunmaz ne de aşılmazdır. Her şey çizgi için diyorsak, her şey savaşın geliştirilmesi için diyorsak, mutlaka bunun zorunlu nedenleri vardır. Başka neyimiz var, yani sizi başka ne yaşatabilir? Saygı duyulacak neyimiz var? Bize insansınız diyecek kim var? Bizi insandan sayan kim var? Bütün bunlar yakıcı sorulardır. Bunlara cevabı biz kendimize göre veremezsek, durumlar ve yaşam ölümden de beter olur. Biz bunu bozmaya çalışıyoruz. Bütün bunları yıllar önce dile getirdik ve halen de dile getiriyoruz. Ama maalesef yılları tam kavrayamadınız. Bizim tecrübeli arkadaşlarımız yeni savaşçılara bunu özümsetemediler, o gücü gösteremediler ve sizin de yeterli görme durumlarınız söz konusudur.

Bir kez daha olanca çabamızla sizi tam çizgi düzeyinde, hem bir savaşçı veya gerillacı hem de bir komutan tarzında, bu defa mükemmel kazandırmanın ve kazanmanın onuru içinde görmek istiyoruz; olanakları bu biçimde yetkinize ve sorumluluğunuza sunmak istiyoruz. Şimdi hiç olmazsa anlayabilecek durumdasınız. Bunun dışında yol varsa söyleyin, biz de size uyalım. Alçakgönüllüyük,

başka kurtuluş yolu varsa, başka yaşam yolu varsa ben her an hazırım. Şimdiye kadar bu işe kendini en çok veren birisi olarak, yaşamın başka yolunun ispatını yapın, benden en büyük desteği görürsünüz. Ama dediğim gibi öyle olmadığını dost düşman herkes gördü, dünün reformisti bile gördü. Bizim yanımıza geliyor ve bize katılıyor, en sıradan halk bile bize katılıyor. Diğer kesimler, 'hayır' diyenler, geriye kalanlar özel savaşın emrindedir.

Bütün bunları hiç züpheşiz anlıyorsunuz, 'evet' de diyorsunuz. Ama yine de bir eksiklik var; vuruş tarzınızda, çalışma tarzınızda büyük eksiklik var. Yaman bir gerillacının sizin gibi olacağına inanmıyorum. Fedakârlığınız, cesaretiniz ve hamalvari çabanız yoğundur, ama bunun inceliği nerede? Bunun 'bravo, işte bu iş böyle yapılır' denilebilecek çalışması nerede? Yetenekleriniz adeta kilitlenmiştir. Gençsiniz, fazla yorulmuş değilsiniz; cesaretle ve yiğitlikte fazla eksikliğiniz de yoktur. Ama sıra onun tekniğine ve uygulanmasına gelince, kendinizi bir hiç durumuna getiriyorsunuz. Bu sizin kendinizi eğitmemenize, savaş tarzına doğru vermemenize, sabırlı ve inatçı olmamanıza bağlıdır.

Savaş bir sanattır, gerekleri tam icra edilirse kazanılır. Gerillacılık da öyle bir olaydır. Bununla ne kadar gelişme sağlanabileceği ortaya çıktı; idam fermanını yırtacağınız ve ülkemizde özgür yaşayabileceğiniz anlaşıldı. Ama tam başarı var mı? Hayır! Peki, başarı mümkün müdür? Evet, mümkündür. Ama o da belirttiğim çerçevede olur. Bu sadece benim şahsi bir sorunun değildir, boynumun borcu da değildir, halk olarak bu hepimizin borcudur; herkes bu borcu ödemeye kalkışmalıdır. Yoksa ucuz kazanma kurnazlığını göstermemelidir. Hepinizin muazzam birikimleri var ve bu birikimlerle çok kazandırmanız mümkündür. Yoksa şuradan buradan yetki gaspına yönelerek ve sorumlulukla oynayarak, 'PKK'nin denetimi zayıftır' veya 'herhangi bir gelişmeyle görevler yerine getirilebilir' diyerek kendimizi kandırmanızın gereği yoktur. Kaldı ki, böyle yapanlar da sonunda hüsrana uğrar.

Yeni yeni anlaşılıyor ki, aslında hem en başından beri belirttiğimiz, hem de gerçekleşen en doğru olandır ve bizi yaşama çekendir. Bununla gurur duymalı, umutlu olduğunuz kadar mutlu da olmalısınız. Ama savaştır, acımasızdır ve bu hepimiz için geçerlidir. Daha fazla kazanmak için yüklenmek istiyoruz. Şimdi bunun imkânı da vardır. En temel imkânımız da haklılığımızdır, düşmanın bize hiçbir meşru yaklaşım göstermemesidir. Düşman tümüyle gayri meşru ve insanlık dışıdır; bunun yanında biz tümüyle haklı ve meşru temelde hareket ediyoruz. Yani bizim her şeyimiz bir anlamda haklı, düşman ise haksızdır. Tabii doğru kullanırsanız, bu en büyük kuvveti ortaya çıkarabilir.

Sadece haklılığımızla yetinmiyoruz. Çabalarla ortaya çıkarılmış olanaklar vardır. Bütün bunlar birleştirilirse, ilerlememek düşünülemez. 'Kafam çalışmadı, hedef belirleyemedim, yöntem tutturamadım, gücü kullanamadım, tıkağım, tutucu kaldım, kendi içimde ve dışımda engeller ortaya çıktı' demek safsatadır, kendini aldatmadır ve bu size yakışmıyor. Savaşı bu düzeye getireceksiniz, elinizde muazzam imkânlar birikecek, ama yaman yine de gerilla ordusu olamayacağız! Koordineli, komple, çok yönlü hedefleri amansız ele geçirmeyeceğiniz veya imha etmeyeceğiniz. Bu mümkün değildir. 'Düşmanı fark etmedik' demek, birçok yöntemi düşmanı düşürmek gerillaya yakışmaz. Gerilla her şeyi icat edebilir. Gerilla her gün yeni icatları peşinde koşan bir savaşıklık tarzıdır, savaşıdır.

Bütün bunları göz önüne getirdiğimizde, tabii kaybetmeye gönlümüz el vermez. Ben de dahil, hiç kimsenin bunun üzerinde bir saniye bile rahatça oturmaya hakkı yoktur. Ben deliler gibi, çılgınlar gibi bu işin üstündeyim. Herhalde deli olduğumu, bu işi yapmaya mecbur olduğumu söyleyemezsiniz. Hiçbir mecburiyet beni çalıştıramaz. Fakat yine de böyleyim. Peki, neden? Sorumluluk anlayışım, bilincim ve insanlık anlayışım bana bunu yaptırıyor. Yani büyük özgürlük tutkusu olmasa, dünya da birleşse beni böyle çalıştıramaz. Bu sizin için de geçerlidir. Büyük özgürlük tutkunuz, sizin için en büyük eylem komutudur. Özgürlük tutkularınız sizi amansız çalıştırmak durumundadır ve bu, imkânı da yakalattırır, fırsatı da değerlendirtir. Biraz düşünecek olursanız, yaşam emrettiği için benim fırsatları nasıl yarattığımı veya iğne ucu kadar imkânı görüp değerlendirdiğimi görürsünüz. Namus ve şeref diyorsunuz, yani bu konularda da biraz gururlusunuz. O zaman durumu gerçekçi değerlendirmeniz gerekmiyor mu? Şeref ve namus, savaşta şuradan buradan bir katkı sahibi olmak değil midir? En önemlisi de, kişiliğinizde bir patlama yaratmak ve yiğitlik sergilemek değil midir? Açık ki, ister ruhsal ister zihinsel olsun, her türlü çelişkinizi de ancak böyle aşabilirsiniz. Yani bu savaş aynı zamanda kendinizi yaratma savaşımızdır, kendinizi kazanma savaşımızdır.

Bütün bunlar uzun yıllardır sizinle yapılan tartışmalarda ortaya konuldu. O açıdan tecrübeli arkadaşlar da her alana ulaştılar. Onlar bunu bir boyun borcu olarak bütün halka, bütün yeni katılanlara, bütün savaş gerçeğimize yansıtmakla sorumludurlar. Kendilerini biraz bizim gibi yapmak zorundadırlar. Bundan halk kazanıyor, halkın bağımsızlığı ve özgürlüğü kazanıyor. Siz bu rolü oynatacaksınız. Herhalde bizim kadar yıprandığınızı söyleyemezsiniz. Tecrübemiz yok diyeceksiniz, ama tecrübelerimizi olduğu gibi size sunuyoruz. Yetki ve sorumluluk diyorsanız, daha fazlasını size sunuyoruz. Kitle ilişkileridir, dağ ilişkileridir, hepsi sizindir. Silah sıkıntınız ve maddi sorunlarınız da yoktur, hepsi temin edilmiştir. Bunların dışında bir tıkanma nedeni varsa, onu da siz ortadan kaldırırsınız. Yani bir insan kendini çözemiyorsa, kendi vuruş tarzını yaratamıyorsa, onun yaşamaya fazla hakkı yoktur ve ben de bu aşamada böyle ucuz ölenlere fazla acımıyorum. Eskiden bunu kendime mesele yapardım, şimdi mesele yapmak istemiyorum. Çünkü vurmadan, vurup kazanmadan kolay düşmeyi basit görüyor ve kabul etmiyorum. Bir anlamda boşur diyorum. Bunda da sorumluluğu biraz kendinizde göreceksiniz. Dönem kolay kaybedilecek veya önemli kazanımlarla kapatılamayacak bir dönem değildir.

O halde mevcut dönemi bütün yönleriyle doğru değerlendirmeliyiz. Ortaya çıkan siyasi gelişmelere, hem düşmanın dayattığı politikalara hem de halkımızın önüne koyacağımız özgürleşme ve iktidarlaşma politikalarına iyi anlam verip yükleneceğiz. En önemlisi de, askeri olarak her şey tayin ediliyor. Düşman, madem her şeyi askeri cepheye halletmeye yönelmiştir, o halde bizim de politik cephe kadar askeri cepheye yönelmemiz gerektiği açıktır. Önemli gelişmeleri yaşıyoruz; bunların hakkını her zamankinden daha fazla verip neticeyi de lehe çevirebiliriz. Şimdiki gelişmeler sadece umut verir, cesaret verir, yoksa hiçbirinizi yeterlilik duygusuna ve düşüncesine götüremez.

Önümüzdeki aylara bu temelde yükleneceğiz ve bu ayların oldukça büyük kazanılması işten bile değildir. Kazanmak için, her zaman vurguladığımız gibi, daha yaratıcı planlar, perspektifler, hazırlıklar, buna göre her türlü güç düzenlemeleri, komuta tayin ve terfileri, güç kaydırmaları yetkiniz dahilindedir. Nereye ne kadar güçle vurulur, nerede ne kadar geri çekilme yapılır, nereye ne kadar girilir, nerede yer altı olur, nerede hareketli savaş yapılır hususlarının hepsini kendiniz kararlaştırabileceğiniz durumdasınız. Taktikte artık oldukça ustalaşmanız gerekiyor. Halk kitleleriyle ne yapılacağını en iyi kestirebileceğiniz durumdasınız. İhtiyaçlar neye elveriyorsa, ona göre her şeye yüklenirsiniz. Gerçek bir iktidar gücünüz; ama çok disiplinli ve çok kurallı bir iktidar olunacağını da göz ardı etmemelisiniz. Yani bizde anarşiye, her türlü kural dışılığı imkân yoktur. Ruhumuzdan tutalım her şeyimize kadar ne kadar disiplinli olduğumuzu da hepimiz çok iyi biliriz.

Önümüzdeki günlere bu temelde yükleniyoruz. Ben de yükleniyorum. Dikkat edilirse, sonuçları da fena değildir. Biz şimdiye kadar hemen her adımımızda kazanmasını bildik. Bundan sonra da kazanma tempomuzu düşürmeyeceğiz. Ama hiç kimse bireylerden aşırı beklenti içinde olmasın. Bu ben de olsam veya hangi bir koordine de olsa, kişilerden aşırı beklenti içinde olmaya hakkınız yoktur. Ben kendi çabalarımı güveniyorum, kendim yaratıyorum, kendim yaşıyorum ve yaşıyorum. Bu hepimiz için geçerlidir. Yani emek hareketi, sosyalist hareket biraz bu temelde olan bir harekettir. Kendinize güvenmelisiniz. Benim belirtebileceğim tek şey şudur: Benim gibi bir zavallı bile kendini biraz özgürleştirilebildiğine göre, hepimizin kendini benden daha fazla özgürleştirme şansı vardır, daha fazla kazanma şansı vardır ve buna da mecbursunuz. Kimse toplumdaki edindiğiyle, hatta düzenden kazandığıyla geçinmeye çalışmasın. O haramdır, onu atması lazımdır. Bunun yerine özgürce emeğiyle kazanma borcu vardır. Buna da derin bir inançla yüklenerek en zengin yaşama ulaşabileceğini bilin. Bu hem bir borçtur, hem de bizim insanlık sözümüzdür.

Önümüzdeki günlere böyle yürüyoruz. Eğer partileşmeyi her yönüyle sonuna kadar yaşamışsak, ister savaştırmada ister ordulaşmayı sağlamada olsun askerleşmeyi gerçekçi kılmışsak, ufuk iyi kestirilmişse, tempo yerindeyse, vuruş keskinse bu iş yürür. Şimdiye kadar nasıl yürümüşse, bundan sonra da daha yüksek başarılarla yürür. Bizim buradan yönlendirmemizle inanmadığınız birçok gelişmeyi ortaya çıkarabildiğimizi gördünüz. Şunu da belirtebilirim: Başaramazsanız bile, inancımız odur ki, biz değişik biçimlerde daha fazlasını da yapabiliriz. Yani kendimi kilitlemiş değilim, özgürlük tutkumuz bize her türlü çalışmayı başarıyla yaptırır. Bu neden sizin de yolunuz ve savaş biçiminiz olmasın? Her katılan yeni savaştandan tutalım en tecrübeli arkadaşlara kadar, hepsi neden önemli gelişmelerin sahibi olmasın? Bu hem hakkınızdır, hem görevinizdir, hem de borcunuzdur. Biz önümüzdeki aylara bu temelde yükleneceğinize inanıyoruz. Hazırlıklarımızı oldukça gerçekçi yaptığınızda, tecrübelerin size güç kazandırdığına, daha anlamlı başarıları peş peşe sıralayabileceğinize güvenimiz tamdır.

Özgürce karar verin, gerekirse sabahlara kadar tartışın. Ama bir şeyi kararlaştırdığınız zaman da amansız bir biçimde üzerine yürüyün. Taktikte değişiklik her zaman yapılabilir, ama taktiği yaz boz tahtasına çevirmeyin. Hedefleri iyi belirleyin ve üzerine gerçekçi gidin. Bundan sonra daha önce yaptığınız hatalara bir daha düşmeyin. Yanlışlı açık olan biçimlerde ısrar etmeyin. Bizi kayba götürecek biçimlere girmeyin. Gerilla, askerlikte en az kaybeden, sabrı ve inadı büyük olan, güç dengesizliği çok açık bir halkın savaşıma tarzıdır ve bu hiçbir halkla kıyaslanmayacak kadar bizim halkımız için geçerli olan bir tarzıdır. Bu tarzı yanlış yorumlayıp yanlış kullanmamanızı umarım. Bu önemli bir savaş borcunuzdur ve savaşı kazanma özelliğimizin de böyle olması gerektiğini vurguluyorum. Bu tarzı ne kadar derinleştirirsek, uçurumu o kadar kapatabilir, dengesizliği o kadar giderebilir ve üstün duruma gelebiliriz. En sıradan savaştandan en üst düzey komutaya kadar, hepimiz bu tarzın yetkince ve bu temelde uygulanıp geliştirilmesiyle, onun görev ve sorumluluklarıyla karşı karşıyayız. Bütün bunlar doğruysa ve bunları da esas alan bir yürüyüşünüz varsa, bu işte sağlam yoldasınız ve başaracaksınız. Biz, tekrar bu temelde başarmanızı diliyoruz. Tüm savaştanların önüne bu tarzda gerekirse kişilik dönüşümünü, bununla içi içe savaşımlarını dalga dalga kendinden başlatıp etrafına yaymasını bir görev olarak koyuyoruz. Hiçbir iç ve dış engel tanımamasını, bu ben de olsam, gelişmeye yol açamıyor ve yararlı olamıyorsam aşılmasını bekliyorum. Size yaraşan da budur. Bu kadar ortaya koyduğunuz hayatınız, fedakârlığınız ve dayanma gücünüz böyle savaşmayı ve bu savaşta kazanmayı size layık kılıyor. Bunu bekliyoruz, yürüyeceksiniz ve başaracaksınız.

Önümüzdeki ayların dolu dolu kazanılmasını diliyoruz; yine nerede ne kadar yapılacaksa bunun yapılmasını, özellikle tutuculukta takılıp kalınmamasını, yine üstten de alttan da kaynaklansa bunun aşılmasını bekliyoruz. Özellikle şunun için vurguluyorum: Buna emir diyorsanız emir, rica diyorsanız rica deyin, ama gelişme hangi yönlüyse, nerede sağlanıyorsa serbestsiniz, yürüyün. Hiçbir komutan bu yürüyüşü engelleyemez; bu yürüyüşü engellemeye ne hakkı ne de gücü vardır. PKK'nin özgürlük düzeyi, her militanın ve savaşçının belirtilenlere dikkat etme temelinde yürüyüp sonuç almasına uygundur. Bizde emir ve talimatlar budur ve uygundur. Bunun dışında hiç kimse emir ve talimat düzeyiyle savaştırmayı durduramaz, verimsiz kılamaz. Siz savaştırmalara özellikle bunu vurguluyorum. Duymadık, işitmedik, anlamadık demeyin. Belirttiklerim çok açıktır. Yalnız kafanızı çalıştıracaksınız, yaman bir gerillacı olduğunuzu kanıtlayacaksınız. Komutan da buna uymak zorundadır, hatta katkısını sunmak zorundadır, sizler de kendinizi bu temelde kanıtlamak durumundasınız.

Biz bu temelde savaştırmayı onaylıyoruz. Bununla başaracağınızı, bunun dışında başarı ve yaşam imkânınızın olmadığını tekrar tekrar vurguluyoruz. Bu temeldeyseniz, biz de sonuna kadar sizinleyiz ve ilk başladığımız gibi başlıyoruz, kazanmanın da kesin olduğunu belirtiyoruz. Hepinize tekrar başarılar diliyoruz, selamlarımı ve sevgilerimi sunuyorum.

18 Eylül 1993

ORDU VE SAVAŞ GERÇEĞİMİZİ TÜM YÖNLERİYLE KAVRAYALIM! ÇALIŞMA VE VURUŞ TARZIMIZI İKTİDARA ULAŞMAYA YETECEK DÜZEYDE YETKİN KILALIM!

Tüm ARGK Komutan ve Savaşçıları!

İnsan iradesini ve cesaretini ortaya koyan, haklılığı kadar mecburiyetten kaynaklanan, kendimize insanım diyorsak gereklerini mutlaka uygulamak zorunda olduğumuza inanmış bir siyasi çizgide, bir parti öncülüğünde bir savaşı yakalamış durumdayız. Savaş gerçeğimize böyle ulaşmak küçümsenecek bir çaba, tarihi bir eylem değildir. Mutlaka bir kazanımdan bahsedeceksek, o da savaşmanın gerçeğine böyle yaklaşabilmek, bu imkânı elde etmektir. Denilebilir ki, her şey biraz da bu savaşın kaderine bağlıdır. Özellikle onu ne kadar geliştirebileceğimize, onunla yaşamı ve kendimizi her yönüyle ne kadar bütünleştireceğimize bağlıdır. Ya bu savaşı iyi bileceğiz, ya bütün yönleriyle kavrayıp gereklerini yerine getireceğiz, ya da yaşam dışı kalacağız. Parti siyasetimiz, bütün parti çalışmalarımız bir anlamda bu gerçeği ortaya çıkarmak içindir. Yani yirmi yıldan beri savaşan bir halk gerçeğine ulaşmak için partileşiyoruz. Her türlü amansız zorluklar altında siyasi çizgi düzeyine yükselebildik. Onun ürünü savaş gerçeğidir, onun ordusudur. Ordu demek, savaş demek, parti demektir. Partimizin en önemli anlamı savaşa kazandırdığı ve bundan kendisini ordulaştırdığı düzeydir.

Bunu sıkça vurgulamamızın nedeni, ister komuta ister savaştırmacı olsun, yapımızın bunun büyük önemini halen tam idrak edememesi ve ucuzca kaybetmesi kadar, çok kazanabilecekken az kazanmasıdır. Sanıyorum yapımız biraz bizi dinler ve değerlendirmelerimizi

sık sık duymak ister. Kendilerinin de yaşam olarak ulaşılan bu noktayı hayati bellemeleri, onsuz hiçbir şey olunamayacağını ve bir yere ulaşılamayacağını bilmeleri, bilinç ve moral yönünü yaşamın bütün yönleriyle kaynaştırmaları önemlidir. Ne kadar uzun yaşayabilirlerse, bu yaşamda ne kadar savaşabilirlerse, ne kadar kazanabilirlerse o kadar başarılı olurlar. Yani savaşabildiğiniz kadar varsınız, vurabildiğiniz kadar kazanırsınız, koruyabildiğiniz kadar yaşarsınız. Bunun dışında hiçbir şeye ne güvenelim, ne hiçbir şeyi umut edelim.

Çoğunuz güçlü bir siyasi eğitimden geçmediniz, fazla savaş tecrübeniz de yoktur. Çok zor koşullarda, kıt kanaat geçinen bir yaşam içinde kendinizi böyle bir gerçekle yüz yüze bulduğunuz biliyoruz. Ama unutmayalım ki, tarihimizde böyle bir savaşı geliştirmek başka türlü mümkün olmadığı gibi, bu biraz da mucizevi bir gelişmedir. Tarihe iddialı bakanlar ve yaşamla da iddiasını koparmayanlar, bunun ne kadar önemli olduğunu bilirler. Az bilen çok bilene öğreterek bu gerçeği iliklerine kadar yaşayacaktır. Bütün ordu yapımız bu anlayışa ulaşamazsa savaşamaz. Ulaşırsa da, zaten onun savaşımını hiç kimse engelleyemez.

Yine bunu sıkça vurgulamamızın nedeni, bu aşamaya geldikten sonra da halen savaşı bize kaybettirmek isteyen anlayışların oldukça fazla olmasıdır. Sıfırlardan, hatta daha kötü durumlardan bu düzeye geleceksin, ama bunun üzerinde yozlaşmayı yaşayacaksın, ucuz kaybı yaşayacaksın! Enayiler bile bu duruma düşmezler, çocuklar bile bu duruma fırsat vermek istemezler. Savaşı biz bu düzeye getireceğiz; fakat bazıları bize ucuz kaybettirecekler, bazıları es geçecekler, bazıları çok geriden konumlarla ağırlık teşkil edecekler! Bu, en affedilmez durumlardan birisidir.

Savaş esprimiz fırtına esprisidir. Savaş imkânını yakalamak, yaşamı yakalamaktır. Ama bazıları 'ölürsem de gam yemem' diyor. Bu bir sonuçtur, onlar için devrimin ta kendisidir. Psikolojilerde bunun derin yeri vardır. Taze başlangıçlar, uzun süreli savaş görevlerini yerine getirme yerine, 'elime silahı aldım, birkaç iş de yaptım, ne mutlu bana' diyor. Dolayısıyla beklentili, kendisini fazla zora sokmayan tutumlar saflarımızda oldukça etkili oluyor.

Şimdiden bu savaşa katılanların hepsinin hayatını ortaya koyduğunu, aslında bir anlamda düzenle köprülerini uçurduğunu, kendilerini ya zaferle yaşatacaklarını ya da öleceklerini, bunun dışında bir seçeneğin olmadığını bildikleri kanısındayım. Doğrunun bu olduğunu bilmiyorlarsa, maceracı ve abartmalı yaklaşımlar, çeşitli subjektif niyetler varsa, bunların aşılarak gerçeklerin önemini görmeleri gerektiğini tekrar vurguluyorum.

Savaş başlı başına büyük bir okuldur, öğrenilemeyen ne varsa bu okul öğretir. Gaflet ve ihanetin ortaya çıkardığı ne kadar olumsuzluk varsa giderir, bilinçlendirir ve cesaretlendirir; kısaca yaşamı bütün yönleriyle yeniden kazandırır. Onun için diyoruz ki, savaş büyük bir okuldur ve burada her insanımız büyük bir komutan da, çok değerli bir insan da olabilir; yaşamı her yönüyle kavrayabilir. Bunun imkânını yakaladınız. Bunu değerlendirmeyi bilmemek kendisiyle oynamak demektir. Akıllı olacaksınız. Ailelerinizden fazla bir şey öğrenmediniz veya yönetici diye belledikleriniz de size fazla bir şey vermediler. Ama şimdi biz veriyoruz. Bizim bir değerlendirmemiz bile temel eğitim için yeterlidir. Dürüstseniz, güven duyuyorsanız, verdiğiniz bir sözünüz varsa, bu temelde her türlü gelişmeyi yaşayabilir ve onunla yaşamaya koyulabilirsiniz.

Bunu bunun için vurguluyorum: Hiç kimse hayale kapılmasın. Ya ulus olarak bu savaşla kendimizi var edeceğiz, ya da topyekun yerin dibine gireceğiz. Hiç kimse kendisi için ayrı bir yaşam beklemesin; parti üstü, parti dışı veya parti içi boşluklardan yararlanarak, çalışmayarak ve vuruşmayarak, çok geriden seyreden bir konumla yaşayabileceği hayaline kapılmasın. Bu ne mümkündür, ne düşman buna fırsat verebilir, ne de bizim savaş gerçeğimiz bunu kabul edebilir. Yani ortaya şu çıkıyor: Bütün yeteneklerinizi ayaklandırmak, ordu ve savaş gerçeğinin hizmetine sunmak gerekiyor. Mutlaka bir yarıştan bahsedeceksek, bir yer tutmaktan ve kariyerdan bahsedeceksek, bizim yerimiz en iyi savaşanın ve en iyi ordulaşanın yeridir. Bunun morali, bunun acımasızlığı, bunun gözü karalığı değerlidir; bundan uzaklaştıran ne varsa değersizdir. Yine nereden bakarsak bakalım, artık bu aşamaya geldikten sonra ucuz kaybettirmeyi, hatta ucuz bir ölümü kendimize yakıştırmak, kendimize alay etmek demektir.

Bu kadar tecrübesi olan, bu kadar acımasızlıkla savaşan sizlerin her birinizin büyük bir insan olması gerektiğine inanıyorum. Belki kıyaslamak gereksizdir, ama on-on beş yıllık savaş sürecinde yer alan bir arkadaşımız savaştan bir general seviyesinde anlar. Savaşımıza yeni katılan fedai bir insanın da bir alay düşmanı etkisiz hale getirebileceği düşünülebilir. Fedai bir insanın kuvveti büyük bir kuvvettir ve yapımızın tümü fedaidir. Yalnız başına fedai özelliği bile savaşı lehimize çevirebilir ve bu kolay bir özellik değildir. Dünyada bizim gibi savaşta kendini fedai gibi kullanan başka bir güç olduğunu sanmıyorum. İstisnalar dışında, yapı ezici bir biçimde düşmanın üzerine böyle yürüyor. Bu yürüyüşün kendisi zaferin yarısıdır. Gerisi teknik düzenlemedir ve bu teknik düzenleme de zor değildir.

Bu teknik düzenleme nedir? Bu dağlı doğru tutma, silahı doğru kullanma, birimleri doğru örgütlenme, yürüyüşü ve hareket tarzını doğru belirlemedir. Bunları da sıradan köylü bile en iyi biçimde yapabilir. Bu konu çok yetenek isteyen bir iş de değildir. Savaş isteniyorsa, kazanmak isteniyorsa, onun doğru düzenlenişinde asla zorluk çekilmez. Bizim insanımız normalde bir gerilla insanıdır, hal-kımız doğal gerilladır. Önünü kapatmazsak, özellikle dağlık alanlarda herkes gerçekten mükemmel bir gerilladır. Ama içinizde, özellikle komuta kademesinde bazıları işleri sabote etmekle uğraşıyorlar. Birkaç yüz kişiyi kontrolüne almışlar, aylardır savaştırmıyorlar. İstese düşmana can alıcı bir darbe indirebilir, ama görmek bile istemiyor.

Güney Savaşına ilişkin tartışmada bunu gördük, birçok eyalette bunun örneklerini halen görebiliyoruz. Yani adam sağına baksa, soluna baksa, savaşçı yapının savaş isteğini biraz göz önüne getirirse düşmana önemli darbeler vurabilir. Ama gücü savaştan alıkoyuyor. Bu, düşman faaliyetidir. Biz yapıyı savaşır bir iradeye, cesarete ve donanımına kavuşturuyoruz, fakat bu yapı savaş dışı tutuluyor. Savaş mahkemelerine göre bunun cezası ölümdür. Bu konuda bazı gafiller aklını başına toplasın. 'Parti beni görmüyor, ne yaptığımı fazla bilmez' demeyin. Parti bilir ve duyar, yeri geldiğinde de hesabını acımasız sorar. Hiçbir savaşçımızın bir damla kanı ne anlamsız akıtılabilir, ne de bir nefesi bile çarçur edilebilir, bekletebilir. Sırf keyfin için, kendini yormaman için, biraz da düşkünlüğün için yapıyı çalıştırmayacaksın, savaşı tutacaksın! Düşman geldi mi, yapıyı imhayla yüz yüze bırakıp sığıracaksın! Savaş yasalarına göre bunlar için yargılama bile fazladır.

Bu konuda özellikle bütün savaşçılara sesleniyorum: Başımızdaki komutanın durumuna bakın; eğer çizgiye, verdiğimiz kapsamlı talimatlar ve perspektiflere göre hareket ediyorsa, onun komutanlığını kabul edin. Ama sizi savaş dışı tutuyorsa, rahatlıkla yapabileceğiniz eğitim, örgüt ve savaş işlerini size yaptırmıyorsa, onu derhal alaşağı edin; oyun yaparsa elinizi gırtlığına koyun, daha da yaramazlık yaparsa en ağır cezayı verin. Böyle komutan bizim komutanımız olamaz. Siz savaşçılar biraz durumu anlayabilirsiniz. Cesaretiniz ve fedakârlığınız belli, iş istiyorsunuz, eylem istiyorsunuz. Komutan bunu engellemekle değil, bunu geliştirmekle sorumludur. Savaş potansiyelimizi eğer yüzde doksan dokuz kullanmıyorsa, yüzde ona indirmeye de hakkı yoktur. Başarılı bir komutan, savaş

potansiyelini daha üst düzeylere çıkartabilen komutandır. Potansiyeli bile görmeyen, onu bile kendi içinde çürüten komutan değil, ancak alçağın teki olabilir. Birçok savaş deneyimimizde kaçkınlar başımıza komutan yapıldı, bazıları birimlerinin tümünü tahrik edersine kaçtırtılar. Bunları ağır cezalandırmak gerekir.

Savaş gerçekliğinde gafilliği yaşıyorsunuz. Burada bir savaşçıyı yetiştirmek için günde on beş saatimi veriyorum. Eğitim için her şeyimizi veririz, yani insanımızı eğitmek için nasıl ve ne yapacağımız biliniyor. Ama buna rağmen birisi savaşa girmiyorsa, savaşla oynamıyorsa, onu cezalandırma hakkımız doğar. Elden gelen her şey yapılmıştır, her imkân sunulmuştur, ama o yapmıyor. Bu durumda, hele kişi komuta düzeyinde ise, ne yapacak hakkımızdır. Tarihte halkımıza birçok sahte önderlikler dayatılmıştır. Bir yığın kişi önder diye halen bize de dayatılıyor. Ama biz bunlara karşı kinliyiz, günü geldiğinde intikamın en büyüğünü bunlara karşı sergileyeceğiz. Fakat saflarımızda buna cüret etmek, saflarımızda savaşı geliştirmede ve ucuz kaybettirdiği halde halen 'ben komutanım' demek suçtur. Bu adam ya büyük bir çılgındır, gafilidir, ne yaptığını bilmiyordur, ya da kendine göre çok cüretlidir, başka sınıfın içimizdeki ajanıdır. Biz bunları affedemeyiz. Bunları bu biçimiyle saflarımızda ve komuta kademelerinde tutamayız.

Bunun anlaşılması da zor değildir. Çünkü bu kadar şehit veriyoruz, tarihi şahadetler yaşanıyor ve her gün bunların anısına sahip çıkmak gerekiyor. Çok büyük dayanma, tahammül gücümüz var. İnsanoğlunun cesaret bile edemeyeceği durumlara hem cesaret ediyoruz, hem de dayanıyoruz. Bunlara saygılı olmalıyız. Bunlar bu kadar açıkken, halen birisi nasıl saygısızlık etsin, nasıl değerlerle oynasın, nasıl saptırsın? Bu kişi saflarımızda ne cesaretle, hangi gerekçeyle ve neden bulunsun?

Halen şikâyet ediyorsunuz, hala savaşa yanılığlı ve gafilce yaklaşıyorsunuz. Bu anlatımlar karşısında bunlar yanına bile yaklaşıl-maması gereken durumlardır. Eğer savaşı buraya kadar geliştirmişsek, bunu bize hakim olan partimizin temel özellikleriyle, kazandı-ğımız bu insanlarımızla geliştirdiğimizi biliyoruz. Bizi insanlık dışına çıkararak hain ve gafil önderlikler ve kişiler olduğu gibi, bizi insanlığa kazandıracak, hatta öncüsü yapacak olan da bu parti kişiliğinde somutlaştırdığımız özelliklerdir. Bunu böyle unutmak ve aşındırmak bir yana, daha da yetkinleştirme görevimiz vardır.

Belki geçmişte bize çokça parti dışılığın dayatılacağına inanmıyor ve bunu beklemiyorduk. Ama bize parti dışılık dayatıldı ve biz de bunlara biraz cevap verdik. Şimdi herkese düşen görev bu konularda dayatıcı olmak, bunu gözünün bebeği gibi koruyarak hakim kılmaktır. Bazıları ısrarla buna gelmiyorsa aramızda ne geziyorlar? Veya biz bu özellikleri kazandıramıyorsak, bizim önderliğimiz nerede kaldı? Biz insanımızı yeniden yaratmasını biliriz. Benim de deneyimlerim var. Buraya kim gelirse gelsin, yetiştirmeden bira-kamam. Kim olursa olsun, ister bir köylü ister bir cahil veya bir yaşlı olsun, partinin hizmetine girmeden adım atamaz; sonuçta verim-li olur ve her şeyini verir. Bu sizi de bağlayan, sizin de esas alacağınız bir çalışma ve vuruş tarzıdır.

Biz işne ucuyla değer kazıyoruz. Sizin elinizde silahlar var, birlikler var; dolayısıyla daha da amansız olabilirsiniz. Ama bunda zeki ve planlı olacaksınız. Bize burada mezar kadar yer yokken, hepinize nasıl yer yaptığımızı düşünmüyor musunuz? Hem de elin memleketinde bunu yarattık. Siz kendi memleketinizde muazzam birliklerle eğer yerinizi genişletemezseniz, güvenliğe kavuşturamaz-sanız, düşmanınızı iyi tespit edemez ve vuramazsanız, sizin yaşam hakkınız olabilir mi? Sevme ve sayma hakkınız olabilir mi? Her insanımız artık bunu kavrayabilmelidir. 'Ben yine eskisi gibiyim' demekle, kimse bize insanlık dışı durumları dayatmasın. Bu partiyeye geldiysek adam gibi geleceğiz, savaşa geldiysek kahramanca savaşaacağız. Kaldı ki, emel ve özlemlerimiz de ne bunun başka türlü olacağını gösteriyor ne de kabul ediyor. Ordulaşmaya bu temel savaşçı özelliklerimizle, böyle bir kişilik yaklaşımıyla girişemeyece-ğimiz, herhangi bir çabayla başarılı olamayacağımız hiçbir atılım düşünülemez. Dağları un eder katarız. Bu böyledir. Bu partiyeyi biraz tanıyan, kişilik gelişimini ve savaşını tanıyan, bunun böyle olduğunu bilir. Özellikle yeni katılan savaşçılar da partiyeyi böyle tanımak durumundadır, savaş gerçekliğimize böyle yaklaşmak zorundadır.

Düşmanın neyle uğraştığını biliyoruz. En son Türkeş'i Kürtçü yaptı; Kürdistanlı en aşağılık birisini başbakan yardımcısı yaptı. Bunların görevi nedir? Amerika'ya gittiler, 'PKK'yi ezin, Kürtçülük yapın' dediler. Kürtlükle hiç alakası olmayanlarla, yüzyıllardan beri amansız Kürt düşmanlığı yapanlarla, en çok ihanet etmiş aşiret reisleriyle, ilkel milliyetçilikle birleşerek Kürtçülük yapacaklar. Bunların niyetleri kötüdür, yapmadıkları işkence yoktur ve bu kadar faili meçhul cinayeti bunlar gerçekleştirdiler. Bunlar karşısında bizim de amansız olmamız gerekiyor. Kendi kanunlarına göre bizi ve hiçbir suçlu olmayan insanlarımızı nasıl vuruyorlar? Kendi ka-nunlarını bu kadar çiğneyen bir hükümetin bu kadar ayaklar altına aldığı insanlar acaba müthiş vurmazlar da ne yaparlar? Düşmanın her şeyini vuracaksınız; ruhunuzda düşmanın kalıntıları varsa, orada vurmaya başlayacaksınız. Bu, özel savaşa göre devrimci savaşın geliştirilmesidir. Bir anlamda her şey bir hedefdir. Bu biçimde yaşam hedefine ulaşıyoruz. Bir güç, kendisine dayatılan bu kadar ölüm ve bu kadar ihanet karşısında kendisini kahramanca savaş sahnesine sürmek zorundadır. Başka türlü savaşı kabul edemez, etse de kendini kurtaramaz. Siz iddialısınız ve varız diyorsunuz. o halde bunu böyle göreceksiniz, böyle bileceksiniz ve böyle yapacaksınız.

Sizin sorumluluğunuzu taşıyorum. Bu işe yüzde yüz bize dayanarak giriştiniz. Benden bu savaşı duymak istiyorsanız, işte ben böyle duyumsuyorum. Düşmanımı böyle anlıyorum, kendimi buna göre yoğunlaştırıyorum. Bu sizin için de geçerlidir. Başka savaş anlayışları, kişilik anlayışları direnmek değildir; birkaç eylem yapmak bir yana sesini bile çıkaramaz. Biraz bizi tanıyın. Savaş nedir, yoğunlaşma nedir ve sizleri nasıl yaşıyor, bunu anlayın ve ona göre kendi dürüstlüğünüzle katılın. Bireysel özelliklerle, 'gücümüz var, alan tutuyoruz' gibi sözlerle kendinizi aldatmayın. O durumlar nedir, o noktaya nasıl gelindi? Bunun hikâyesi var, ona saygılı olun. Eğer ona kendiniz bir şey katacaksanız, mutlaka doğru katın. Bu düşmanı böyle karşılayamazsak, o bizi kötü karşılar. Bana sorarsanız, düşman tüm gücüyle yüklenmiştir ve kökünüzü kurutmak istiyor. Biz yaşamı nasıl zorlayacağız? Aynı yaklaşım gücüyle, aynı vuruş tarzıyla, her şeyi ayaklandırarak, karşımızda ne varsa hepsini silip süpürerek yaşamı kazanacağız.

Tek bir kişiden her şeyi bekleyemezsiniz. 'Bir hamle daha yap, bizi yanlışlıklardan biraz daha koru, gafilik yaptık, bizi affet' di-yemezsiniz. Bir özeleştirme hakkınız daha yoktur. Benim imkânım yoktur, ben de bu kadarım. Beni yüz defa ölmüş bilin, yaşamayı kendiniz sağlamalısınız. Yaşamaya hakkı olan da sizsiniz. Yaşamın en doğrusu ve en güzeli bellidir. Bunun elde edilmiş yüceliği kadar, vuruş tarzını da meslek edinin. Başka türlü kimse kimseden bir şey beklemez. Hayali kuvvetler ve büyüklüklere sığınmanın bir anlamı yoktur. Onlar bir anlam ifade ediyorsa, savaşı günlük olarak geliştirin. Gençsiniz, çoğunuz tecrübesizsiniz, zordasınız; ama bana göre vaktinizi iyi harcamıyor, en önemlisi de fırsatları ve olanakları iyi değerlendiremiyorsunuz. Bunun için derin derin düşün-menizi belirttim. Adım atmadan önce on kez düşünün, adımınızı iyi kazanacak şekilde hazırlayın ve vurdüğünüz zaman da müthiş vurun.

Size zaman zaman İslamiyet'ten bahsettim. Bir kâfiri tuttu mu, kâfir ya kelime-i şahadet getirir ya boynu gider. Şimdi biz de biraz bu tarzda yaklaşacağız. Aslında bu amansız hedefe yönelmenin bir adıdır. Bu kadar küfrün, bu kadar zulmün dayatıldığı bir yerde savaşı yoğunlaştırırsanız yaşayabilirsiniz. Kısaca ucuz kaybınızı istemiyoruz. Her gün ucuz kayıp haberleriniz geliyor. Yaşamınızın

zorluklarının sizi fazla verimli kılmadığını görüyoruz. Savaş en üretici anadır, bununla müthiş verime kalkabilirsiniz. Kürdistan'da savaş temel üretici güçtür. Savaş bütün yeniden doğuşların, üretimin ve sanatın kaynağıdır, kısaca üretkendir. Savaş ruhu büyütme, maddiyatı büyütme aracıdır; altın değerinde bir sanat, altın değerinde bir uğraştır. O açıdan savaşla neyi kazanacağınızı biraz görüyorsunuz, daha fazlasını da görebilirsiniz. Vatani kazanıyorsunuz, insanlığı kazanıyorsunuz, maddiyatı kazanıyorsunuz, ruhunuzu kazanıyorsunuz. Sizde ruh diye bir şey bırakılmadı. Sevgiyi ve saygıyı kazanıyorsunuz. Bunlar küçük kazanımlar değildir.

Düzenin bitirdiği kişilerle, feodalizmin ve yüzyılların köleliğinin döküntülüğü ve köhneliğiyle ikide bir karşımıza çıkmayın. Biz yeni bir tarzız ve oldukça başarıya yaklaştık. Biz zaferi de kesinleştirmiş bir gücüz ve bunu esas alalım. Kimse herkesten destan yazmasını beklemiyor. Ama çok rahatlıkla kazanabileceksen, kendimizi çok iyi değerlendirebileceksen, ahmakça kullandırmayalım. Sizin de geldiğiniz noktanın bu olduğuna inanıyorum. Bunun kahrını bizden daha fazla çektiğinize göre, bunun doğru yolunu ve doğru vuruş tarzını da kendiniz uygulayacaksınız. Ben dahil, önünüzde engel teşkil eden ne varsa, her savaşçı bu doğrular temelinde ona karşı koymalıdır. Çünkü bizim için her zaman sağlam önderlikler çıkmaz. Ben bile her zaman sağlam bir önderlik olmayabilirim. O zaman ortada kazandıran doğrular var; onu savunan ve onunla savaşan kazandırır. Bu hem hakkınızdır, hem görevinizdir ve yaşamınızın da tek yoludur.

Belli ki önümüzdeki döneme yükleneceğiz. Kızıl bölgeler konusu vardı. Suikast ve sabotaj konusunu da gündeme sokuyor ve bunu da uzun vadeli planlıyoruz. Düşman ülkemizi bu kadar harap ettiğine göre, faili meçhul cinayetleri bu kadar işlediğine göre, biz de Türkiye'nin metropollerine uzun vadeli yönelmeyi planlayacağız. Onun da ülkemizde kolonileri var, bir yaşamı var, bunların hepsine yöneleceğiz ve bu konuda çalışma ve savaş tarzımızı yetkinleştireceğiz. Bunlar düşmanı değişik vurma tarzlarıdır. Bir yerden vuramıyorsak, mutlaka başka yerden vurmasını bileceğiz. Tarz sorunu budur.

Sizde çokça görülen tarz, yıllarca bir biçime takılıp kalmaktır. Hedeflere elli yerden vurulabilir. İnsanoğlu da sonsuz yaratıcıdır; savaş en yaratıcı meslektir. Yaratıcılığımızı kullanırsanız, vuramayacağınız hedef yoktur. Düşman varlığını bile kabul etmeye yanaşmıyor, gündemine bizi yok etmeyi koymuştur. O halde biz ne güne duruyoruz, kendimizi neden ucuz harcatacağız, neden müthiş vurmuyacağız? Aksi halde kurbanlık koyun olmaz mıyız? Özellikle bundan sonra kurbanlık koyun olmak bize yakışır mı?

Dolayısıyla önümüzdeki dönemin yükleniş tarzı, vuruş tarzı biraz amansız olmak zorundadır. Parça parça toprak kazanmak, bir kaya parçasını, bir dağ parçasını kazanmak önemlidir. Bir insan, bir asker yaratmak önemlidir. Hele hele bir komutan olmak çok önemlidir. Düşmanını en iyi biçimde vurma önemlidir; alt ve üst bütün güçlerimizin içimizdeki düşmandan tutalım karşımızdaki açık hedefe kadar düşmanı görüp zamanında vurması çok önemlidir. Bu bir tempo sorunudur, tempolu vururuz. Bütün bunları yaptığımızda bu savaştan başarılı çıkabiliriz. Bu sadece bir zorunluluk değil, tutkuyla yerine getireceğimiz en büyük aşkımdır; gereklerini büyük bir tutkuyla, zevkle yerine getireceğimiz bir görevdir. Çünkü biz her şeyimizle böyle bir darbe altında kaybettirildik, her şeyimizi böyle bir düşman bize kaybettirdi. Biz şimdi bu düşmanı yakaladık: Ya kaybettüğümüz her şeyimizi alırsak, ya da onu sağlam bırakmayız. Bu da kendi insanlığımız uğruna savaşmadır, ilk defa bu fırsatı kullanmadır. Onun için diyorum ki, savaşı küçük görmeyelim. Başka nereye gideceğiz, bu dünyada başka türlü ne yapacağız?

O kadar kadın erkek bir araya gelmişsiniz. Birbirinizin yüzüne nasıl bakacaksınız? Eğer kazanamazsak, kendi yaşam olanaklarımızı geliştiremezsek, ölümden daha beter bir yaşam karşımıza çıkar. Kendinizi beş paraya satmak isterseniz acaba kimse sizi satın alır mı? Nereden bakarsak bakalım, müthiş yüklenmekten ve bunun için kendimizi ateş parçası haline getirmekten başka çaremiz yoktur. İşler de yoluna konulmuştur. Benim için eski imkânsızlıklar var, ama sizin için yoktur. Ben belki daha iyi savaşmam, ama siz benden on kat daha iyi savaşabilirsiniz. Onun için engel tanımayın. Çizgi karşısında, savaş karşısında, gelişme karşısında kim engel olursa olsun, onu aşın. Savaş tutkularınız, niyetleriniz ve kişiliğiniz bu işin sonuna kadar en sağlam bir militanı olsun. Bunun için çalışmaktan yorulmayın, kendinizi yeniden gözden geçirip doğru kılmaktan ve yeniden yapmaktan çekinmeyin. Savaş birimini, savaş komutanlığını kendiniz belirleyin, yönetimini en iyisine verin, kendinizi en iyi biçimde katın. Böylece kendinizi, biriminizi, bölgenizi ve giderek halkınızı kazanabilirsiniz.

Biz bu temelde tekrar önümüzdeki döneme güçlü yükleneceğimize inanıyoruz. Bu geçmiş süreçte direnmemizin anlamlı olduğunu, istediğimiz gibi kazanmazsak da kazanabilmenin imkânlarını daha fazla elde ettiğimizi görüyoruz. Bununla önümüzdeki döneme yükleniyoruz. Bu temelde eksikliklerimiz varsa onları gideriyoruz. Her türlü yeniden düzenlemeler, yeni planlamalar, yeni yaklaşımlar ve yeni görevlendirmeler geliştiriyor, kısaca ne gerekiyorsa onu da günbegün yapıyoruz. Ne intiharvari yükleniyoruz, ne de işi çok sağa çekiyoruz. Dengeli, oldukça hareketli ve planlı savaş tarzını, çok karmaşık bir savaş tarzını çok karmaşık ordu çalışmaları ile, birim çalışmaları ile iç içe götürüyoruz. Çok tersinden, çok beklenmedik, çok çelişkili gibi gözükse de, savaş ve onun ordu tarzını deniyoruz.

Unutmayalım ki, en karmaşık bir ordu ve onun savaş gücüyle karşı karşıyayız. Karşımızdaki özel ordudur ve o da en karmaşık düzenlemelerle üzerimize geliyor. Dolayısıyla bizim de çok karmaşık özel düzenlemelerle bu savaşı götürmemizin gereği anlaşılırdır. Bu esas özelliklere dayalı olarak, sıradan savaştan tutalım en üst düzeye kadar, ortaya çıkabilecek bütün sorunlara başarılı çözümler getirmez zor değildir. Böyle çözümleri gerekirse günlerce düşünüp üretin. Hiçbir eyleminiz ve planınız düşüncesiz ve kendiliğinden gelişmesin. Özellikle emniyeti alınmayan, güveni fazla olmayan savaş tarzına, eylem tarzına girmeyin. Eylemde güvenlik ve planlama tam olmalıdır. Buna hepinizin gücü de vardır, imkânlar da vardır. Nereye ne kadar sürede ulaşabileceğiniz, neyi ne kadar denetimde tutabileceğiniz artık imkân dahilindedir. Bu da savaşı çok daha başarılı yürütme fırsatı demektir. Hiç kimse intihar edin, mutlaka gözü kara anlamsız saldırın demiyor. Biz bundan uzağız. Ama biz işleri çekiştirenleri, işlerin demagojisini yapanları da kabul etmiyoruz. O halde doğrusu da bellidir ve bu temelde yükleneceğiniz kesindir.

Bu çabalarınızda sonuna kadar sizinleyiz; en yoğunluklu ve en sorumlu dönemimizi şimdi yaşıyoruz. Bizi anlamak istemeyen, bizi ısrarla teslim olmaya götürmek isteyen bu düşmana daha ödetireceğimiz çok şey var. Az şey yaptık, asıl bundan sonra ona tarihinde de hakkettiği cevabı vereceğiz. Kolay ölmeyeceğiz. Bunun mümkün olduğunu gösterdik ve bundan sonra da göstereceğiz. Bu temelde tüm yoldaşlara, özellikle benden değerlendirme isteyen sıradan yeni katılan savaşçıya, uzun süreden beri raporlarında cevap isteyen her kademedeki savaşçıya ve komutana cevap vermiş bulunuyorum. Yaklaşımım budur, onaylayacağım savaş ve ordu gerçeği budur, sonuna kadar bununla. Bundan sonrasını da bu temelde getireceğim. Tarzım daha amansız, daha objektif, daha sonuç alıcı olacaktır.

Bir yoldaş olarak buna değer biçeceğinizi, bu kez en iyi biçimde anlayacağınızı ve karşılık vereceğinizi bekliyorum. Yani başımızda her gün bu işin nasıl ilerletileceğini sizinle tartışan ve değerlendiren bir yakınımız olarak belirtiyorum. Eğer Önderlikten de bir şey

anlıyorsanız Önderliği uygularsınız. Eğer yaratıcı bir bağlılığınız varsa, vereceğiniz karşılık üstün gelişmeler yaratma biçiminde olacaktır.

Bu temelde hepinizi önümüzdeki dönemi kazanmaya çağırıyor, yoldaşca selam ve sevgilerimizi sunuyoruz.

28 Eylül 1993

ZAĞROSLARDAKİ ONDURAŞMAMIZ VE ONUN SAVAŞIMI BİZİ HER ALANDAKİNDEN DAHA FAZLA KURTARILMIŞ BÖLGE GERÇEĞİNE GÖTÜRECEKTİR

Alandaki tüm partililer, savaşçılar!

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşımı, ilk defa halkın özgür iradesinin temel gücünü ve öncüsünü esas alıp ona sahip olarak, düşmanını söküp atmanın hem şansını hem de bu temelde nihai zafere gitme olanaklarını hiçbir tarihi dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde yakalamış bulunmaktadır.

Kürdistan tarihine nereden ve hangi dönemden bakılırsa bakılırsın görülecektir ki, insanımız direnmiş, çok çeşitli aşiret ayaklanmaları yapılmış olsa da, müthiş parçalanmışlık, çok geri önderlikler ve oldukça yanlış taktikler yüzünden, mantıktan ve plandan yoksun ve salt isyancılıkla ulusal düzeye yükselememiş, çağdaş savaşa benzer bir savaşıma ulaşamamış ve ilkel isyanları bir türlü aşamamıştır. Böylelikle sorunların dağ gibi büyüdüğü bir gerçektir. PKK'nin bu gerçeği doğru değerlendirdiği, tarihin olumsuzluklarının nedenini iyi ortaya koyduğu, bunun yanında gerçek kurtuluş yolunun da mümkün olduğunu kanıtlandığı, bunu da nedenleriyle birlikte nasıl olması gerektiğini belirlediği, bu temelde bir partileşme olduğu bilinmektedir. Partileşmekten öteye, bir ulusal yaşamın ve varoluşun gerçekleştiği kesindir. Bu hiç kimsenin inkâr edemeyeceği bir gerçeklikle anlaşılmalıdır. PKK'nin yirmi yıllık öncülüğü bu tarihi olumsuzluğa en büyük cevabı teşkil ettiği gibi, hep olumsuzlukların yol açtığı yenilgiler yerine, halkın onurunu kazanabileceğini ve özellikle dayandığı coğrafyanın elverişliliğiyle birlikte başarıya gidilebileceğini de göstermiştir.

Bu günlerde, özellikle 1993 savaş hamlemizde, karşı konulamaz sanılan ve bin yıldır belki de vahşice bastırılmış bulunan Türk barbarlığı ilk defa bu kadar zorlanıyor. İmha seferlerine bütün gücüyle, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar maddi, teknik ve sayısal üstünlüğü ile yüklendiği halde fazla sonuç alamadığı, tam tersine en güçlü dönemde bile geriliktan kendini kurtaramadığı; bunun yanında en zor koşullardaki direnişimizin ve gerilla çalışmalarımızın gelişme kaydedebileceği ve ulusal kurtuluşu sandığından daha fazla başarıya götürebileceği açığa çıkmıştır. Hiç şüphesiz partinin ve en önemlisi de bu yıl ki savaş gerçeğimizin değerlendirmeleri derinliğine yapılmalıdır. Aşılması gereken zaaf ve eksiklikler kadar, esas alınması gereken doğrular da bilince kazanmalı ve irade esas alınmalıdır.

Yine bununla birlikte Kürdistan'ın hemen bütün stratejik alanlarına gerillanın oturabileceği ve düşmanın bütün saldırı hamlelerini başarısızlığa uğratabileceği anlaşılmalıdır. Ulaşılamayan dağlık saha kalmadı; sınırlı bir uygulama ile istediğimiz etkinliğe ulaşabileceğimiz ortaya çıktı. Halihazırda gerillanın doğru kurallarında ısrar edilirse, onun gerekli çalışmalarında ulaşamayacak bir amaç ve başarılamayacak bir görev yoktur.

PKK öncülüğü, başında iddia ettiğini şimdi doğrulama şansına sahiptir. Dolayısıyla işe nasıl ve nereden girmeliyiz sorunu, artık ne eskisi kadar teoriktir, ne de altından çıkılamaz ve sürekli ertelenecek bir husustur. Tam tersine, çok rahat kavranılacak, çok yerinde bir saptama ile neyin nasıl yapılacağına karar verilebilecek canlı ve çok dinamik bir pratik aşamadır. 'Bu işte ben de varım, iddialyım' diyen herkes, partinin güçlerine dayanarak, tecrübelerini biraz gözden geçirerek, nerede neyi tartışacağını ve karara bağlayacağını, bunu en uygun biçimlerde nasıl yürüteceğini kestirmekte zorluk çekmez. Yeter ki zaferi biraz amaçlamış, bunu gerçekçi boyutlarıyla planlamış ve bütün kişiliğini buna adanmış birisi olsun. Bunlar esastır. Bunlar olmadı mı devrim hazır bir lokma gibi yutulup gider.

Bizde sonuç almayan kişilik, aslında amaca giden yol konusunda iddiasız olduğu kadar da dağınıktır. Yine bu nedenle elverişli sahaya, çok inatçı ve sabırlı bir çalışma isteyen gerillayı doğru ele almadı, ona hakkını veremedi; bunun üzerine kendi ilkel, dar görüşlü ve basite alınmış kişiliğiyle durumu kurtarmayı ve kendini yaşatmayı, bunu da özellikle yetki ve kariyerle yapmayı uyanıklık bildi; köylü kurnazlığıyla veya aydın demagojisiyle bunu esas aldı. Sonuçta partinin yoğun emekle başlatmak istediği tarihi bir hamleyi boşa çıkardı.

Özellikle Ortadoğu kamp gerçeğinde tarihi bir evreyi başlatırken, 1982'lerden itibaren ülkeye dönüşü çok anlamlı, yerinde ve bir varlık sorunu olarak başlatırken şuna inandık: Buna katılan hemen her üyemiz ve kadromuz işin önemini kavrar, bütün yönleriyle ciddiyetini bilir. Attığı her adımın ne anlama geldiğini, özellikle dağlık alana biraz ulaştığında orada neyi nasıl yapması gerektiğini bilir ve mükemmele yakın yapar; ona göre düzenleme yapar ve yürür. İncancımız buydu. Bundan başka çare de yoktur diyorduk.

12 Eylül faşizminin ardından yeni bir hamleyle ülkeye dönüş çalışmalarımız başladı ve özellikle 1982'den itibaren güçlerimiz ülkeye, ülkenin en elverişli alanlarına aktarıldılar. Tarihi olarak Zağrosun eteklerine kadar taşırıldılar ve orada bütün Kürdistan'a yayılacak bir konumda üstlendirildiler. Sayıları da, eğitimleri de aslında önemli gelişmelere adaydı. Biz 1983'te yeni bir yayılmayla ulusun kaderini tümüyle değiştirecek ve bizi de bir daha yenilgiye götüremeyecek bir imkânı yakaladık. Hatta iyi hatırlarım: 1983 için, Mayıs'a ulaşırsak artık bize ölüm yoktur diyorduk. Çünkü uluslararası koşullar da bizi çok zorluyordu. Ortadoğu'da Mayıs'a kadar barınma bile büyük bir sorundu. O zaman düşman sıkıştırıyordu ve gerillayı zorbela ülkeye taşırmıştık. Hudutlar çok engebeliydi. Yine İran'daki devrimin etkilerinden halen yararlanılabiliyordu. Bu çok iyi bir fırsattı.

Gücümüz hamle üstüne hamle yapmak durumundayken, gitti Lolan yetmezliğine çakıldı. Adeta Akademi deneyimimizi orada tekrarlamaya çalıştılar. Bu büyük bir hataydı; hatta hatadan da öte, kendine güvenmeyen taktik önderliğin Güney bataklığında, ilkel milliyetçiliğin kuyruğunda ömrünü uzatmak ve bir anlamda savaşa cesaret etmemek, gerillaya kendini yatırmamak, bunun yerine bizim burada yaptığımızı tekrarlamaktı. Bu büyük bir gaflet ve sorumsuzluktu.

Şu ortaya çıktı: Pratiğe, döneme uygun, yüksek ve tam da çizginin emrettiği bir sorumluluk ve öngörüye, yani önderliğe ulaşamazsanız, istediğiniz kadar çalışma yürütün, bu zararlı bile olabilir. Meğer Lolan'da gerekmediği halde yeni bir kamp deneyimi tekrarlanmak istenmiş. Savaş çizgimiz ve onun gerilla hazırlığını orada bir daha tekrarlıyorlar. 'savaşa cesaret etmeli miyiz, etmemeli mi-

yiz?’ diye tartışıyorlar. Bu temelde bir broşür bile yazıldı. Savaşa cesaret edildiği gibi, ülkenin içine zaten girilmişti. Yine teorik eğitim yapılmıştı. Gidiyorlar, eskisinden geri bir teorik eğitim başlatıyorlar. Bağ ve bostan işleri ile uğraşıyorlar. KDP’ye yalvararak birkaç çuval an istiyorlar.

KDP daha da güneye çekilmelerini istiyordu. Bu, o zaman Türk MİT’inin de talebiydi. MİT, KDP’ye ‘tam kontrol altına alın’ diyor ve bizimkiler de buna yatıyorlar. Yine ‘Hakkari’ye adım attırmayacaksınız, adam yaklaştırmayacaksınız’ diyor; bizimkiler bunu da kabulleniyorlar. Halen bir türlü Şemdinli’ye, Çukurca’ya giremememizin nedeni de budur. Uludere’de düşmanla birlikte Barzani ailesi örgütlenmişti. Yani korucuların bugün güçlü olmasının nedeni, temellerinin o zamandan atılmasındandır. Bizi de Güneye çekerek, diğer güçlerin yanına alarak bir yerde Türkiye’nin işini rahatlatmak, Kürdistan’ı devrimci güçlerden arındırmak ve böylece gerektiğinde imha etmek istiyorlar: Tıpkı Doktor Şivan ve Sait Elçi gibi; yine bazı İranlı devrimciler vardı, onlar gibi. Bunlar eğer Kuzey’de devrime cesaret ederlerse, bunları komployla tasfiye etmek istiyorlar. Bu görevi üstlenmişler. Bizimkilerin de ister bilerek, ister işlerine gelerek veya bir yerde kendini döneme kapatarak, atmamız gereken adıma hakkını vermeyerek içine düştükleri durum bu oluyor. Bu sağ ve geriye doğru bir adımdır; yani ilk pratiğin, Lolan pratiğinin sağlıklı değerlendirilmemesidir veya Zağros eteklerindeki gerillaya, gerilla görevlerine doğru yaklaşmamaktır.

Sağcılık ve taktik önderlikten uzaklaşma 1980’lerin başlarından itibaren biraz da böyle başladı. Bu anlayış yüzünden, bildiğimiz gibi, dönemin temsilciliğini yürüten **Mehmet Karasungur** yoldaş şehit düştü. Aslında bu o güçlerin durumunu kavrayamaması ve görevini yapamamasından dolayı gerçekleşen bir şahadettir. Yine bu anlayış nedeniyle Lolan kamp pratiği Hakkari’ye yansımada. Güçlerimiz çok yıprandılar; ülkeye girinceye kadar adeta ‘öleyim de kurtulayım’ diyecek noktaya getirildiler. Bir yıl böyle boşa geçti.

1984 yılında, yapamazsanız size ağır davranılacaktır dediğimizde, ancak gecikmeli olarak 15 Ağustos Atılımı, o da çok sınırlı olarak yapılmıştır. Aslında ülkeye aktarım ve ulaşım gerçekçi olarak değerlendirilmedi mi, köylü kurnazlığı veya aydın zaaflarıyla birleşildi mi, tarihi bir hamle boşa çıkarılıyor ve zayıf başlatılıyordu. 1980’lerden itibaren ülkemizin rahatlıkla temel üs olarak kullanılacak alanını kullanmama, böylelikle amaca tam bağlı olamama veya amacı tam kavrayamama, her şeyi bağlı kalınması gerektiği kadar kuvvetle ele almama, çalışma tarzını bununla uygun hale getirmeme, pratik adımlarını da atmama, sanıldığından daha fazla hamlemizin çok geri olmasına ve büyük başarılarla ulaşmamıza engel teşkil ediyor.

Dolayısıyla 1985-’86 yıllarında eleştirilerimiz gelişti. Bunlar umulan gerillayı gerçekleştirmek yerine, aslında başka işlerle uğraşmışlar; Güney’de vakit kaybediyorlar, kendilerini oyalyorlar, Barzanilerin oyununa geliyorlar. Bu arada Barzaniler Şemdinli’yi, Uludere’yi ve Çukurca’yi tam koruculaştırmışlar, yine İran üzerinden ilişkileri denetimlerine almışlar ve PKK’yi neredeyse bütünüyle kendilerine bağlı hale getirmişler. III. Kongre çözümlenmeleri bunların bilince çıkarılmasında önemli rol oynadı. Güçlerimizi bu bataktan çıkarıncaya kadar epey eleştirdik. Bazı şahadetler verildi ve neredeyse 15 Ağustos Atılımı da bu temel eksiklikler nedeniyle tam bir başarısızlıkla karşı karşıya gelecekti. 1985’ten sonra buradan geliştirilen müdahaleler, Kongre çözümlenmeleri ve yine beş yüze yakın eğitim adayının hazırlanması, 1987’lerden itibaren yeni faaliyetleri başlatmamıza imkân verdi. Yani sağ bir adım, iki üç yılımızı neredeyse boşa çıkaracaktı.

1987’den sonra Doğuya giden Kör Cemal pratiğinde köylü kurnazlığı, hırsızlığı en son sınırına kadar esas alınmıştı. Yetmez önderlik görevleri göremiyor, hakkını veremiyordu. Kadrolar zaten kendilerini zavallılaştırmışlardı. Tarih ne söylüyor, parti ne emrediyor, dağlar hangi imkânları veriyor, coğrafya ve halk nasıl elverişli kullanılabilir gibi hususları temel sorun yapmıyorlardı. Ucuz bir kariyerizm, kadroları etkileme, ağalık yapma, iğrenç bir yaşamı düşünme, bazı imkânları çarçur etme, çok sorumsuz bir kişilikle durumu idare etme yaşandı. 1987-’88 yılları Zağros eteklerinde böyle karşılandı ve bu da bir tasfiyecilikti. Kör Cemal, ardından Şexmus alçağının kaçışı, birçok savaşçının sahipsizlikten dolayı şahadeti, çok değerli elemanların rolünü oynayamaması söz konusu oldu. Daha sonra Sarı Baran alçağının Çukurca’yi bir tasfiye merkezi olarak ele alması, Uludere de dahil alanı devrimci temelde kullanırmaması, MİT’in ajanı rolünü oynaması, 1989-’90’a kadar çok rahatlıkla kurtarılmış bir bölgeye dönüştürülecek bir alanı düşmanın en güvendiği korucuların egemenliği altındaki bir bölgeye dönüştürdü.

Bu hususlar epey tartışılmıştır. İddialı olan, kendini temel hususlarda sorumlu hisseden kişi bilir ve öğrenir. Xankurke kamp pratiği geliştirildi. Lolan kamp pratiğinden kesinlikle ders çıkarılmamıştı; aynı sağ anlayış, aynı gerilla amacına tam bağlı kalınmama ve yetmezlikler yaşandı. Belki zorlukları vardı. Ama olanakların üzerine yatma, gücü dar bir vadiye tekrar sıkıştırma, denetime ve ablukaya açık bir üslenme, taktik olarak gerilladan uzaklaşma, dönemin amaçlarından ve çalışma tarzından uzaklaşma yaşandı. Düşmanın birinci kuşatmasında yüzlerce silahla birlikte değerler kaptırıldı; ikinci kuşatmasında ise teslim alındı. Yine sağ bir anlayışla kendini gerillaya yatırmayan, gece gündüz gerilla tarzını düşünüp ona amansız bir irade ile hükmedemeyen, bu temelde kurtuluşun üzerine çok güçlü bir iradeyle yürüyemeyen, güçleri eğitip hazırlayamayan, yine doğru devrimci görevleri ve taktikleri belirleyip yürüyemeyen bir önderlik, Güney Savaşında kendisini de partiyi de büyük bir belayla karşı karşıya getirdi. Güney Savaşı’nın eleştirileri ve yargılamalar da yapılmıştır; şüphesiz sorumlu olanlar gereken dersleri çıkarır. Halen de bunun sonuçlarını kavratmakla ve bir daha bu yanlışlıklara düşmemenin tedbirlerini geliştirmekle uğraşıyoruz.

Özellikle 1993’ün sonuna doğru giderken, bu üçgendeki veya Zağros eteklerindeki gerilla faaliyetlerimize bir açıklık getirmek, görevlerini belirlemek, kurtarılmış bölge esprisine esas itibarıyla buradan ulaşılabilirliğini göstermek ve bu temeldeki görevleri başarıyla yerine getirmek her yönüyle ortaya konulmuştur. O kamplarda özellikle geçmiş yıllarda sağ yaklaşımların, önderlik gerçekliğimizin çok gerisinde neredeyse savaş ağalığının geliştiği bir seviyeye geldiği belirtilmiştir. Yine çok ileri düzeyde bir köylü kurnazlığının, aydın yetmezliğinin, parti kişiliğine benzemeyen kişiliklerin, daha da ilkelleşmenin, kişilikte ordulaşmaya özde fazla ulaşamamanın, özellikle gerillanın emrettiği yaşama ve çalışma tarzına yapıyı hazırlayamamanın sonuçları yılbaşından beri tartışıldı, eleştirildi ve yargılandı. Şüphesiz hazırdaki güçler bunu bilince çıkarmışlardır ve hızla da çıkarmaktadırlar. Bazı doğru düzeltmeler var; gerillaya benzer bazı yaklaşımlarla bu saha kullanılmaya çalışılıyor. Gerek eğitim gerçeğine, gerekse savaş gerçeğine ve ordulaşmaya doğru hiç olmazsa kaba taktik dışılık olmaması kaydıyla bazı adımlar atılıyor ve oldukça önemli ve başarılı sonuçlar ortaya çıkıyor.

Bizim bu konudaki bir eleştirimiz, Güney kamp pratiğine fazla takılmamada, güçleri orada oyalamamada ve en önemlisi orada gerektiğinde saldırılara gerilla tarzıyla karşılık vermede, hızla içeri girmede ve içeriyi bir üs alanı haline getirmede ısrarcı olamamızdır. Biz bunda ısrarlıydık. Sınırlı olarak içeriye girildiğinde görüldü ki, hiç de imha olunmuyor; tam tersine koruculuk çözülüyor, yüzlerce silah ve muazzam maddi imkânlar elde edilebiliyor. Yine ordu buralara adım bile atamıyor, atsa da çok büyük darbe yiyor. Daha fazla darbe yediği gibi, bizden de değer kaybedilmiyor. Tam tersine değer kazanıyoruz, orduyu güçlendiriyoruz, katılımlar artıyor, halkın morali yükseliyor ve dolayısıyla başarılabileceği ortaya çıkıyor.

Bunlar sınırlı birkaç adımdır; daha sağlam bir önderlik ve gerilla kurallarına yaman bir bağlılıkla, araziye doğru seçme, birimleri doğru üslendirme ve harekete geçirme alanların fethi işten bile değildir. Bizim 1987'deki planımız da aslında fetih planıydı. Maa-lesef o zamanki önderlik, fetih planını uygulamak şurada kalsın, onu boşa çıkarmak için ne gerekiyorsa onu yapmıştır. Başarısızlığımız kesinlikle düşmanın gücünden değil, bizim kendi amaçlarımıza ve taktiklerimize tam ters bir yaştan içine girmemizden dolayıdır. Yine daha önceki sağ önderliklerin de amaçlara ve taktiklere çok sağ, yetersiz ve hatta inançsız yaklaşımları, başarısızlığın ve istediğimiz büyük başarıyı sağlayamamamızın esas nedenidir. Biraz amaca bağlılık, gerillanın sonuç alabileceğine hükmetme, görevlerine kesin bağlı olma ve bu konuda oportünistlik yapmama ve yaptırılmama, herkesi gerilla tarzına göre eğitip ordulaştırma ve savaşırma önemlidir. Buna kendini bütün dürüstlüğüyle veren önderlik ve komutanlık, başaramayacağı hiçbir görevinin olmadığını iyi görmelidir.

1993'ün sonunu getirmeye çalışırken, sınırlı olarak düzelttiğimiz bu gerilla çalışmalarımız şimdi daha da yetkinleştirilerek, üçgen-deki ve genelde Zağros eteklerindeki hamlemiz adım adım kurtarılmış bölgeyi amaçlayarak, bunun için ne gerekiyorsa onu planlayarak, bütün olanakları buna göre değerlendirerek, özellikle kamp eğitimlerini, birlik oluşumlarını, üslenmelerini, hareketlerini ve eylem planlarını zamanında, ertelemeksizin denetimli, çok uygun saldırı ve savunma taktikleriyle yayılmayı bilerek gerçekleştirilmekte, alan kurtuluşuna doğru yol alınmaktadır.

Bu kutsal olduğu kadar, bizim için yaşamsal ve mümkün olan bir görevdir. Bu görevler herhangi bir ruh, irade ve çalışma tarzıyla değil, büyük bir tutkuyla, irade gücüyle, öngörüyle, çalışma ve vuruş tarzıyla üstlenilir; büyük bir aşkla bu görevlerin içine girilir. Olağanüstü diyebileceğimiz, coşkusu büyük, inancı büyük, tutkusu büyük, bunun yanında bilinci yeterli, düşmanı tanımak kadar olanakları da en iyi ayarlayan, adım adım yayılmayı bilen, gerektiğinde büyük darbe vurabilen, hamleler yapabilen, artık gerçek bir halk kurtuluş önderliği olan bu tarihi işlerin üzerine bu temelde gidiliyor. Doğru bir önderlik, bu sıfatlarla hareket eden bir önderliktir.

'Bu ölçülere ulaşılamaz, bu ölçüler temsil edilemez. Bize yakışan sığ köylü yaşam tarzıdır. Eğitime çok fazla gerek yoktur, insanlarımızı fazla zorlamaya da gerek yoktur, eğitim olsa da olur olmasa da. Bir vadide köy yaşantısına gireriz, düşman gelirse kendimizi biraz savunuruz' demeyin. Tipik bir eşkıya yaşamına da, gerillayla ve hatta ilkel isyanla izah edilemeyecek ve kendini imha çizgisinde tutan bir çalışma tarzına da yatkınız. Aslında bu yaklaşım çoğunun ister bilerek, ister bilmeyerek kendini kaptırdığı, bütün başarısızlıkların ve anlamsız kayıpların altında yatan yaklaşımdır. Bu dar köylü yaklaşımıdır; bu kişilik tarihten habersiz, bizim yaratmak istediğimiz militan kişilikten habersiz, dönemin anlam ve öneminden habersiz kişiliktir. Haberli bile olsa, pratikte ne yapması gerektiğini, sorumluluğunun ne olduğunu, neden mutlaka başarmak zorunda olduğunu, en sınırlı imkânları bile nasıl en iyi kullanması gerektiğini bilmez. Hele savaşçı eğitimi, silahların kullanımı, arazinin kullanımı gibi en önemli taktik hususları değerlendirememek ve bunu normal görmek kendine yapabileceği en büyük kötülüktür.

Bu açıdan diyorum ki, eğer söz veriliyor ve karar kınılıyorsa, yapılacak en temel tespit, görevler konusundaki bu doğru yaklaşımdır. Amacın büyüklüğü tartışılmazdır, amaca gerillayla ulaşacağımız da açıktır. Sağlam üslenme yakalanmıştır, sayı yeterlidir, araç gereç ve moral oldukça gelişkindir. Buna gerektiğinde bir savaşçı gibi hizmet etmek, gerektiğinde en üst düzeyde bir komutan gibi yaklaşmak, bunu artık bir tutku derecesinde ele almak gerekir. Bunun üstüne kariyer yapmanın, köylü kurnazı veya demagog gibi üzerine yatmanın, bir savaş ağası olmanın beş paralık değeri olur mu? Olsa bile bu kimseyi yaşatır mı? PKK'de bu mümkün değildir.

Ülkeye giden birçok öncü kadro, kendini kandırdığı gibi bizi de kandırmak istedi. Oranın dengelerini, olanaklarını ve tarzını PKK'nin ölçülerine göre ele almak yerine, kendi kişilik, keyfilik ve amatörlik özellikleriyle ele aldılar. Bizi çok kötü taklit etmeye çalıştılar. O kampları sanki Mahsum Korkmaz Akademisi'ni aynen kuracaklarmış gibi geliştirmek istediler, yani taklit ettiler. Bunun mümkün olmadığı açığa çıktı, rol oynamayacağı da açıktı ve bu zarar verdi. İlişki tarzımızı taklit ettiler, ancak hiç sonuç alamayacakları ortaya çıktı.

Doğu sahası bir cephe gerisi olarak iyi tutulabilirdi. Ancak bunun tam hakkını veremediler. Güney mükemmel kullanılabilirdi, onu da layıkıyla değerlendiremediler. En sıkışık anlarda 'Parti Önderliği, sen bize çok gereklisin' dediler, sıkışık dönemi atlattırlamaz da unuttular, adeta kendilerini konuşturdular ve hatta Önderlikten daha fazla önderlik sevdasına kapıldılar. Sonuç ağlayıp sızlamadır ve birçok yönüyle kaybetmedir.

Neden böyle yapıyorsunuz? İlkel kişilikle, küçük burjuva aydın hafifliğiyle, köylü yüzeyselliğiyle, kendini önderlik çizgisine göre yetiştirememiş, onun emir, talimat ve perspektif düzeyine ulaştıramamış, ulaştırırsa da bunu lafta bırakmış, bunu büyük pratik beceri ile nefes nefese bir çalışma tarzı ve çok yerinde bir vuruşla yürütülebileceğini kavrayamamış, dolayısıyla verilen desteği hatmetmemiş ve kötüye kullanmıştır. Sonuç, anlamsız kayıplar, tarihi fırsatların kaçırılması ve müdahale edilmezse tam bir yenilgi olmuştur. Yapmayın, devam ederseniz tarih sizi affetmez, bunun kişiye de fazla bir yararı yok dedik. Zor olanı, şerefli olanı, başarılı olanı tercih edebilirsiniz. İddiamız halen de budur.

1982'de 'ülkeye dönüş' adlı bir değerlendirme yaptık, onu tekrarlamama gerek yoktur. Ülkeye giden arkadaşlar veya oradakiler için yeniden okunmaya değerdir. O çözümlemede yeniden dönüşün tarihsel, ulusal ve toplumsal anlamı bütünüyle verilmektedir. Oraya giden kişiliğin ne anlamla yüklü olduğu ortaya konulmaktadır. Ardından 1985 bahar talimatları vardır. Doğru bir önderliğin neden çok önemli olduğu, baharın hemen tüm aylarında kapsamlı olarak verilmiştir. 1985 Kasımı'nda 'Kurallı Devrimcilik Zafere, Gaflet Yenilgiye Götürür' adlı talimat geliştirilmiştir. 1986 Kongre çözümlenmeleri hep bunların pratiğine dayalı olarak geliştirildi. Bilindiği gibi, 1987-'88-'89-'90 hep bunların sağ pratiğini, köylü yüzeyselliğini, aydın hafifliğini bertaraf etmek için geliştirildi.

Ne yapıyorsunuz, o dağlarda böyle mi yaşanır? Gerilla gücü böyle mi kullanılır? Kendinizi bir vadiye kapatmış, bir köy inşa etmişsiniz. Haftanın de, Zap kıyıları da, Lolan da, Xankurke de öyledir. Bu kimin yaşamıdır? Bu eski köylü yaşamıdır. Sizi kim besleyecek? Günü geldiğinde sizi oralarda bırakırlar mı? Bunlar hiç umurunuzda bile değildir. Güney Savaşı gösterdi ki, yaşadıkları büyük bir gaflettir. Aslında 1985'te de bu gafleti gördüler, ama ders çıkarmamışlar. Ders çıkarın deyince de, alışmışız diyerek sızlanıyorlar. Ucuz önderlik yapmaya, fazla çalışmadan yan yatmaya veya hamal gibi çalışarak kalmaya alışmışlar. Başarı nerede? Dönemin emrettiği görevlerin neresindesiniz? Hiç sormadan çalışıyorlar, o da tipik bir köylü çalışmasıdır. Üstte bir köy ağalığı gibi ağalık, altta da bir köylü hamalı gibi bir hamallık var.

Görülüyor ki, yıllardır bu yetmez, yanlış savaşçılık ve önderlik anlayışıyla çarpışıyoruz. Bunlar Önderlikle çelişiyor. Doğru olan bir Önderlik tarzımızın olduğu, iç engellemelere rağmen halen bu mücadeleyi bu düzeye getirenin ve başarıyı sağlayanın bu Önderlik tutumu olduğu, onları da yaşatanın; bu en fazla sağa yatanların, en fazla taktik dışına düşenlerin eğer bugün bir yaşamları söz konusu ise bunun Önderlik sayesinde olduğu tartışmasızdır. Eğer bütün bunlar doğruysa, o zaman yeni dönemin hamlesine, bunun zorlukları

ne olursa olsun veya iş zor mudur kolay mıdır ayırımını da yapmadan, tarihi görevlere tarihe yakışır adımlar ve onun kişilikleriyle girilir diyerek girilmelidir. İradem var, bilincim var, yaşım uygundur, bana tarihi bir fırsat verilmiştir, korkunç yükleneceğim; adım adım her dağıcı, kayasını, kovuğunu, vadisini, tepesini değerlendireceğim denilmelidir. Özellikle her savaşçının bütün özelliklerini nasıl eğiteceğim, onu yaman bir savaşçı haline nasıl getireceğim; sıradan bir köylü ilişkisini nasıl bir halk ilişkisine dönüştüreceğim; savaş taktiklerini, baskını ve pusuyu nasıl geliştireceğim; düşmanı en çok yanlıtacak ve en çok batağa sürükleyecek ne varsa onunla düşüneceğim, onunla vuruşum denilmelidir. Tarihi kazanmak isteyen önder kişiler böyle olur. Onlar bunun dışında ne bir yaşam kabul eder, ne bekler, ne de bulabilirler. Böyle olmazsa bu bir gaflettir ve sonuç da hüsrandır.

Adam adım adım zaptetme yerine, adım adım geriye çekiyor; düşmanı gerilla ile vurma yerine, cephe savaşına çekerek vuracağına kendini inandırıyor. Zorbela oluşturduğumuz gerillayı bir karakol eyleminde feda ediyor. Elli gerilla ile vatan kurtulur, ama o hepsini bir karakol saldırısında harcayabiliyor. O kadar roket var, o kadar büyük silahlar var, bu silahlarla bir tugay dağıtılır; o bunları cephe savaşında bir günde tüketiyor. Dağların en güzel üslenme noktaları var, onların semtine hiç uğramıyor, vadiyi köy gibi kullanıyor. Yapılmayacak yöntemleri gerillada uyguluyor. Sanki ortada kasıt var. ‘Biz gerillaya ve gerilla yaşamına gelemeyiz, biz köylü oğlu köylüyüz, ancak köylü gibi yaşarız’ deniyor. Burada bir inat var.

Böyle hareket edenlerin, Önderlikten ve partiden fazla merhamet ya da yardım beklememeleri ve kendilerini sahte yaklaşımlarla oyalamamaları büyük önem taşır. Bunların Önderliği ve partiyi doğru kavrayıp uygulamaları büyük önem taşır. Bu işlerin altından başka türlü çıkılmaz. Boşuna çizgi devrimciliği, Önderlik gerçeği denmiyor. Her şey ancak bu temelde yapılır ve uğraşılırsa kazanılır. Tarih bunu ispatlıyor. Biz bu temel gerçekler sayesinde tarihin baş aşağı gidişini durdurduk. Komutan odur ki, bunu adı gibi belgeler; komutan odur ki, çalışma taktikleri ile haşır neşir olur. Bu kadar saptırma ve taktik dışılığa düşme bir yana, amansız uygulamak için her şeyini ortaya koyar ve bunun savaşımını verir. Nasıl öncülük, nasıl gerillacılık, nasıl savaşçılık yapılacağını bilir. Bir savaşçıyı bile anlamsız yere kullanamaz, bir damla kanını boş yere akıtmaz, bir mermiyi boşa sıktırmaz. Çünkü bunlar zor elde ediliyor. Bunlar dağlara hakkını verir, insana hakkını verir ve en önemlisi de savaş taktiklerinde derinleşir.

İnsan o dağlarda düşmanı istediği duruma düşürür; gece gündüz bunun üzerine düşünür. Ondan sonra plan yapıp -ki hepsi fedaidir- istediğin biçimde vurabilirsin. Bu tarz kafa çalıştırmayı ister. Sen bu gerillayı kafayı çalıştırmadan mı işleteceksin? Bu tarz fedakârlık istiyor; dayanma gücü, irade ve kendini bütünüyle devrimcileştirmeyi istiyor. Sen kendini tümünden devrimcileştirmeden mi başarı istiyorsun? Bu tarz tutku istiyor. Devrimciliğin kendisi tutkudur. Büyüklük de başka türlü yakalanamaz.

Öyle anlaşılıyor ki, bazıları bu temelde ele almamız gereken çizgiyi bir tarafa bırakıyorlar. ‘Köylüler gibi yan kurulum, gerekirse ağalık yaparız, gerekirse köylü savaşçılığı yaparız, gerekirse mevziye yatarız, gerekirse savaş ağalığı veya liberallik yaparız, gerekirse birbirimizi affederiz, hediye veririz, gerekirse birbirimize komplolar yaparız’ diyorlar. Bunlar eski feodal köylü tarzı ve aydın hafifliğiyle, suya sabuna dokunmadan ucuz lafla işleri idare etme anlayışıdır. Bununla dünyayı değiştirmeyi bir yana bırakın, çorabayı bile kurtaramazsınız.

Bunları bunun için belirtiyorum: Gaflet, tarihimiz açısından en önemli bir dönemi neredeyse bitişin eşiğine kadar getirdi veya tam zafer imkânlarını neredeyse tam yenilgiye götürdü. İnsan bunlar karşısında kıyamet koparmasın da ne yapsın? Ne hakla, niçin, neyi kurtaracaktın? Aslında canını bile kurtaramaz. Öyle ağalık yapacak durumda da değildir; gaflet içinde kendini aldatıyor, kişiliğini doğru yorumlayamıyor, rolünü iyi kavrayamıyor. Rahatlık diyeceğim, ama rahatlık da değildir; cehennem gibi bir duruma kendileri düştüler. O tarzda şeref ve onur yoktur, yaşam da yoktur. Kısaca bu nedenle biz diyoruz ki, bu gafilce bir yaklaşımdır, sonu olmayan bir ısrardır. Doğrusu, bizim öne sürdüğümüz ve başarısı kendini oldukça kanıtlamış tarzımızdır; stratejik tarzımızdır, taktik tarzımızdır.

Öyle inanıyoruz ki, artık bu temelde doğru yaklaşılmaktadır. Alana tümüyle bu temel Önderlik gerçekleri ve taktik hususlar göz önüne getirilerek giriliyor. Orada şüphesiz önemli bir kamp eğitim faaliyeti vardır. Güney çizgisi kullanılmaz demediğimiz gibi gereklidir ve oldukça da kullanılmalıdır diyoruz. Xankurke’yi bir kez daha kullanacağız; üçgenin bütün yönlerini, her tarafını kullanacağız. Ama bunu doğru tarzda yapacağız. En önemlisi de eğitime doğru bir içerik kazandıracaktır.

Mücadeleye gelen gençler çok yüksek bir alçakgönüllülük ve sevgiyle karşılanacaklar. Onların yaşam umutlarını güçlendireceğiz. Onları bastırmayı değil, yüceltmeyi esas alacağız; kendilerini davaya inandıracacağız, gerillaya inandıracacağız. Önderlik gerçeğine barksanız, en inançsız ve umutsuz durumlardan fedai yapabilecek kadar umutlu insanı ortaya çıkardığımızı görürsünüz. Bu konuda bitmez tükenmez propaganda ve eğitim faaliyetinden bir gün bile geri kalınmadı. O zaman siz sıradan bir görevli olarak neden bunu yapmıyorsunuz? Yüzlerce kişinin yoğunlaştırıldığı bir kampta morali üstün tutmak, bilinci geliştirmek, savaş tarzımızı adım adım özümsetmek ve hepsini bir aslan yavrusu gibi hazırlamak, yapacağı bütün işlerin farkında ve nasıl yapacağını bilen savaşçılar duruma getirmek en güzeli değil midir?

Bunun yerine kuşkulu yaklaşım, inançsızlık ve yan yatma varsa, sadece ucuz emirlerle birbirini idare etme tepeden aşağıya kadar yaygın, bu tasfiyeciliktir. Bu bir kamp faaliyeti değildir. Mahsum Korkmaz Akademisi’nde en inançsızları inanca kavuşturduk, adım atacak hali olmayanları ülkeye kadar taşıradıldık. Ancak bunun değerini takdir etmediler. Eğer onlar da ülkeye bir adım attırsaydılar, şimdi ülke kurtulmuştu. Kısaca insanlar denetimlerine veriliyor, ama onlarla alay ediyorlar. Şüphesiz bu savaşçılar zayıftır, dünyası başlarına yıkılmıştır; ama siz öndersiniz, onu bütün yönleriyle kazanacaksınız. Onların sizden beklentileri var. Siz bu temelde görev üslenmişsiniz, doğruları ölümüne benimseteceksiniz. Tüm bunların doğru kavranması gerekiyor.

Mahsum Korkmaz Akademisi’nin eğitim yaklaşımlarını iyi biliyorsunuz. Değerlendirmeler belgelidir, bütün yaklaşımlar üzerinde durulmuştur; taklit etmek ve üzerine yatmak yerine bunların uygulanması gerekiyor. Hemen her konuda çözümler geliştirilmiştir ve eldedir. Çözümler, insan dönüşümünün esasıdır; onlar olmadan yeni insanı, dolayısıyla gerillayı yaratamazsınız. Çözümlerleri tüm gücünüzle özümsettiğiniz oranda, gerçekliğini çözümlediğiniz oranda, o insanı bir üst aşamaya taşıradabilirsiniz. Bunun için eğitim silahını iyi kullanacaksınız. Arazi içindedir, gerillayı da adım adım öğreteceksiniz.

Kısaca kamp gerçeğinde partinin deneyimini dönemin emrettiği gibi en verimli tarzda kullanırsanız, hakkını vermiş olacaksınız. Hiç kimse ‘Bu biraz zordur, ben kendimi nasıl çalıştıracam’ demesin. Kamp eğitiminde ve yönetiminde görev alanlar, bizden daha fazla, gerekirse günde on beş saat bizzat eğitim vererek, kendi yapılarını ordulaşma düzeyine getirirler. Eski yönetimden bazıları üç ay boyunca bir savaşçıyı bile görmüyor, bizzat bir ders bile vermiyorlar. Neymiş de, yönetmiş! Bu, suç yönetimidir. Ben bile burada her gün bir gruba ders veriyorum, yeni gelenlerle saatlerce konuşuyorum. Onlar beş yüz kişilik güce gerektiğinde bir sefer bile uğramıyor veya aylarca boş bırakabiliyorlar. Bu affedilmez bir yaklaşımdır. İnsanlarla tek tek ilgilenmeden onları nasıl gerillacı yapacak-

sınız? Huyunu suyunu tanımadan onlara nasıl görev vereceksiniz? Fiziki, ruhi ve bilinç özelliklerini tanımadan onları ne kadar yürütebileceksiniz, ne kadar görevlendirebileceksiniz? Gerillayı bu yönlü görevlerimize sahip çıkamadığımız için geliştiremiyoruz.

Bu doğru ölçülerle yaklaşılsa, 'her yönlü yetiştirdim, her yönünü tanıyorum, birçok şey öğrettim; bunun yürümemesi ve başarımaması için hiçbir neden yok' dersiniz. Dolayısıyla kamp yönetimi, partimizin Önderlik gerçeğine, taktik gerçeğine, gerilla yaşam özelliğine ve savaş tarzına bütünüyle cevap verecek tarzda yürütülecektir. Bu sahada görev almak isteyenler, gerilla savaşıyla bu temelde iç içedir. Ordulaşma göreviniz bellidir. Doğru ordulaşmak, bunu herkese taşımak, ordulaşarak savaşmak, savaşarak ordulaşmak! Bunun üslenmesi, hareket tarzı, bunun araziye yayılması, arazinin pusulanması, birimlerin ayrıştırılması, toplanması ve köylere giriş tarzı bellidir. Bunu şunun için belirtiyorum: Halen bir köye nasıl girilir sorusuna doğru cevap verilmiyor. Üç kişiyi gönderiyorlar, imha oluyor. Yüzlerce yoldaş, savaşçı böyle imha oldu. Pusuya yatamıyorlar, binlercesi pusuya düşüyor. Pusu gerillanın temel taktiğidir, ama en çok bizimkiler pusuya düşüyor. Bir köye giriş fethetmeyi amaçlar, çapı bellidir, sayısı bellidir, amacı bellidir. Amaçsız, yiyecek veya basit şeyler için köye giriyoruz. Gerilla böyle kullanılmaz.

Kendinizi kuşatmaya aldırıyorsunuz, 'düşman bize pusu atıyor' diyorsunuz. Böyle baskın veya pusu olur mu? Bütün bunlar, savaş tarzından çok gerilla taktiklerine yetersiz, yanılı ve yanlış yaklaşımları içerir. İnsan ordu görevlerinin, savaş görevlerinin içine girdi mi, hatasız çalışmayı bilmek zorundadır. Keşif ve istihbaratından tatalım üslenmeye, hareketlenme, bölünme, parçalanma ve toparlanmaya kadar, baskınsa baskın, üslenmeyse üslenme, köye girişse köye giriş, kente girişse kente giriş, oyalama, aldatma, düşmanın bize dayattığı taktikleri boşa çıkarma, onun esas aldığı savaşı boşa çıkarma, bizim esas aldığımız savaşı ona dayatma, onun istediği sahada savaşmama, bizim istediğimiz sahada ve dönemde savaşma, onun istediği taktiklerle değil onun istemediği ve baş edemeyeceği taktiklerle savaşma esas alınmalıdır. Bir komutan gece gündüz bunları düşünür.

Komutan savaştan kaçınmayı, hudutta üslenmeyi ve birkaç ayı daha boşa çıkarmayı kurnazlık bilirse, o bir komutan değil bir hahindir; onun yaptıkları savaş görevlerine ihanettir ve en ağır cezayı hak eder. Komutan gece gündüz taktiği düşünür, başarılı taktiğin peşindedir, mutlaka başarmak için her şeyini ortaya koyar. Doğru komutanlık ölçütü budur. Ama şimdiye kadar birçok komutanımız Güney'de nasıl kalınır, nasıl savaş dışı kalınır, birimler nasıl çürütülür, pusuya nasıl düşülür, nasıl çaresiz kalınır, bunları düşünüyor. Açıkça belirtiyorum: Bu komutanlardan artık gözümüzü kırpmadan hesap soracağız. PKK'nin fedakârlığına ve militanlığına bu tip yaklaşımlar yakışmaz. Dolayısıyla bu tip belirtiler ortaya çıkar çıkmaz üzerine gideceğiz. Doğru komutanlık tarzı budur, belirttiğimiz çerçevede değerlendirilir ve onun temsili yapılır. Kadroyla, savaşçısıyla, halkla ilişkisi bellidir. İşine geliyorsa komutanlık yapmalı, gelmiyorsa savaşçı olmalı, onu da yapamıyorsa bir tarafa geçip sempatizan olmalıdır. Hem suyun başını tutacaksın, hem de hiçbir görevini yerine getirmeyeceksin; hem komutanlıktan vazgeçmeyeceksin, hem de onunla oynayacaksın: Bu ihanettir. Eleştiri ve özelleştiriyi bu sahtekârlık örtbas edilemez. Bunun hesabı savaş mahkemesinde verilmelidir.

Dolayısıyla komutanlık gerçeğine doğru yaklaşacaksınız. Komutanlık üstlendiniz mi, bu temel ölçülerle üstleneceksiniz. Gece gündüz bütün iradenizi ve bilincinizi bu göreve vereceksiniz, hakkını verecek ve başarılarınızla kanıtlayacaksınız. Halk önderleri, halk ordusu komutanları böyle ortaya çıkar. Bütün bunlar daha önce belirtilen hususlardır, ama maalesef gerekleri çok az yerine getirilen hususlardır. Bunları adınız gibi belleyin ve artık şuna emin olun ki, bu temel doğrularla hareket ettiğinizde başarı yolu size açıktır, doğru ordulaşabilirsiniz, savaşı her yönüyle doğru geliştirebilirsiniz.

Ben genel hususları yüzlerce kez tekrarladım. Siz bir tek talimat ve perspektif üzerinde, bu konuşma üzerinde bile sağlıklı düşünebilerseniz, aslında taktik önderlik konusunda çözemeyeceğiniz bir sorununuzun olmadığını göreceksiniz. Yine mevcut olanakları doğru değerlendirirseniz, çok kısa sürede başarıların yolunu açmaktan geri durmayacaksınız. Daha fazlasını da yapmak size bağlıdır. Biz her şeyi düşünürüz; tarihi düşünürüz, geleceği düşünürüz; coğrafyayı, kenti, köyü, insanı, savaşçıyı, önderi, yaşamı, duyguyu, tutkuyu, kısacası her şeyi düşünürüz ve içinde bize en yararlı olanları seçeriz. Bu, doğru önderliktir.

Tarihimizin lanetli geçmişini, kendimizle ve tüm önderlik kurallarıyla oynamayı artık bir tarafa bırakalım. Önderlik kuralını alt üst etmenin feodalliğin ve yüzyılların işbirlikçiliğinin marifeti olduğunu, biz halk savaşçılarına ve önderlerine bunun yakışmayacağını artık bilelim ve ona tenezzül etmeyelim. Bunun yerine halk önderliğimizin doğru ölçülerini PKK'de şekillenen doğru önderlik çizgisine, onun savaş tarzına ve ordusuna yansıtalım; kendi yeteneklerimizi de ayaklandırarak karşılık verelim. Göreceğiz ki, böyle yapanlar en seçkin komutanlar oldukları kadar, onların savaşımı ve ordulaşması da kesin başarı temelindedir.

Bu temelde, 1993 hamlesini daha üstün bir başarıyla tamamlarken, tam zafer ve adım adım kurtarılmış bölgeleri yaratmak için önümüzdeki dönemin görevleri üzerine yürürken, geçmişteki durumlara düşmek bir yana, tam tersine onlardan ders çıkarmayı esas alarak yürüyeceğiz. En önemlisi de, büyük başarıların nasıl olması gerektiğini kendimize yedirerek, başarının bize ekmek ve su kadar gerekli olduğunu göz önüne getirerek yürüyeceğiz. İmha siyasetini uygulamak isteyen düşmanı çok iyi göz önüne getirmeli, bunun amansız kinini ve öfkesini ruhumuzda hissetmeli, onun bütün planlarını boşa çıkaracak kadar komuta tarzımızı yetkinleştirmeli ve kendi zayıflıklarımızı gidermeliyiz. Bunları yetkinleştirmeyi ve yeteneklerimizi sürekli geliştirmeyi bilerek, bu konuda çalışmayı bir aşk derecesinde yürüterek, bıkmak şurada kalsın her gün daha fazla çalışma tutkusu içine girerek, gerekirse her yere uzanmanın tekniğini düşünerek yürüyeceğiz. İradesi kadar tekniğini ve anlayışı kadar pratiğini oturtarak, 'görev kutsaldır, görevle oynanmaz; savaş kutsaldır. savaşla oynanmaz; her şey kurtuluş savaşı için, her şey tarihimizin bu dönemine büyük bir karşılık vermek için' diyerek görevlerin üzerine yürüyenler başarılı.

Parti Önderliği olarak, uzun bir süreden beri, Serhat alanından tatalım Süleymaniye'ye kadar, yani en güneyden en kuzeye kadar, yine Zağroslardan Kürdistan'ın Binboğasına kadar birçok olanakla her türlü parti, cephe çalışmalarını ve gerillayı ortaya çıkarmaya çalıştık. Büyük gelişmeler de ortaya çıkmıştır. Düşmanı zorluyoruz ve bunda başarılı olunacağı da anlaşılmalıdır. Ama bir kez daha Zağros eteklerindeki ve yine Serhat'taki yoldaşların gerillaya ve bu göreve oldukça kapsamlı ve mutlaka sonuç alıcı yaklaşımla yüklenmelerini, başarmak için her şeylerini ortaya koyacaklarını, yakın olan kurtuluşa kendi alanlarında kurtarılmış bölge yaratarak karşılık vereceklerini bekliyoruz. Bu amaçlarını kararlılık kadar doğru yöntemlerle başaracaklarına inanıyoruz. Bu temelde hepsini selamlıyor ve başarılar diliyoruz.

7 Ekim 1993